DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GÖKÇEN KOÇAN

ONSRA

nar

VIOLONCELLE
Telegram

MYTHOS

"Affetmeyeceğim."

"O kadar şey söyledim. Unutacak değilsin zaten..."

Söyleyemediğim gerçeklerin yerine yaptığım kabalıkların canını yaktığını, kabullenircesine başını salladı. "Affetme!" diyerek sesli bir nefes verdim. Ardından peşi sıra önüne doğru ilerledim. Hafifçe önünde eğilecek gibi olduğumda, sağ eli sol koluma yapıştı. Ne tam diz çökebildim ne de utancımdan doğrulabildim ama yine de talep etmekten geri kalamadım.

"Ama her şeye rağmen burada kal be Hevyßanû!"

Yüzümden buruk bir tebessüm geçti. Gideceğim demişti. Gidene kadar gözüne gözükmeyeceğim...

Aylardır gözüme gözükmekten kaçındığı gibi, gözlerini de ilelebet benden sürgün eylemişti. Yaşattığı sürgün dayanılmaz olduğu için yeni farkına vardığım gönlümden bile vazgeçip;

"Tamam yine görmezden gel beni ama burada aldığın nefesleri hissedeyim," dedim.

Dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. "Seni affettiğim gün..."

Ağırca yutkununca kaşlarım çatıldı.

"Şehadet haberin bana ulaşsın Alp Aslan!"

394 ÜÇ ÜÇ
THB
094774
ÜÜÇ

www.yolakademiyayinevi.com

ISBN 978-625-6208-72-6

9 786258 208726

ONSRA

-NÂR-

Gökçen KOÇAN

MYTHOS
KİTAP

ONSRA
-NÂR-
Gökçen KOÇAN

MYTHOS KİTAP – 49785

ISBN: 978-625-8208-72-6

KAPAK

İREM CİRAN

SAYFA DÜZENİ

NADİDE SILA DEMİRCAN

GÖRSELLER

ADOBE STOCK

BASKI

MART 2023

BASKI-CİLT

REPAR TASARIM MATBAA,
YENİBOSNA MERKEZ MH.
CEMAL ULUSOY CD. NO:
43 BAHÇELİEVLER

İSTANBUL

Y'OL KURUMSAL HİZMETLER
SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
HASAN MEVSUF SOKAK AYDIN APT. NO:2
K:4 ÇANAKKALE

0 850 244 17 02
www.yolakademiyayinevi.com

Yol AKADEMİ KADINCA MYTHOS KİTAP

BU ESERİN YAYIN HAKLARI SAKLIDIR. YAYINEVİNİN YAZILI İZNİ ALINMADAN KISMEN VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HİÇBİR ŞEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĞALTILAMAZ VE YAYIMLANAMAZ.

Bir tutkudur,
yarattığınız evrenler arasında gerçekleri harmanlamak...
Küçüklükten beri var olan tutkumun,
gerçek hayatlara değindiğini gördüğüm günden beri
katbekat büyümesine imkân tanıyan
başta biricik ailemin üyelerine,
ardımdan desteğini hiç esirgemeyen eşime,
annesinin tutkusunu kendisine örnek alan biricik oğluma,
gerçek manada hayal dünyamı insanların beğenisine sunduğum
zamandan beri elimi hiç bırakmayan kız kardeşim Gül'e ve
benimle birlikte gecesini gündüzüne katan Eda Nur Kulaksız'a...

Çok düştüm,
çok ağladım ve her seferinde tekrar ayağa kalkmam,
vazgeçmemem için ellerinizi uzattınız.
Başta siz sevdiklerim olmak üzere Onsra'ya gönlünü vermiş tüm
okurlarıma ithafen.
Bu şanlı zafer; hepimizin!

GÖKÇEN KOÇAN

9 Temmuz 1992'de Tekirdağ'da doğan Gökçen Koçan, öğrenim hayatını Tekirdağ'ın Süleymanpaşa ilçesinde tamamlamıştır. Bilgisayar Programcılığı mezunu olmasına rağmen kendi alanında ilerlemek yerine küçüklükten beri gönül verdiği alana yönelmiş ve öğrencilik hayatında da amatör olarak gerçekleştirdiği yazım hayatını, hayatının gerçeği yapmıştır. Bir sosyal medya platformunda yazdığı birden fazla hikâyelerle milyonlara ulaşmış ve ulaştığı gönüllere en az yazmak kadar sevdalanmıştır.

ÖNSÖZ

Onsra; incitecek şekilde ayyuka çıkan üniforma romantizminin aslında gerçeği yansıtmadığını ve bu hayatı seçen insanların; ne şartlarla nefes alıp, yaşama savaşı verdiklerini aktarabilmek adına yazılmıştır. Okuyan kitlelerden dönüt olarak; hayatlarında okudukları en gerçek askeri kurgu şeklinde övgüler almıştır. Yaşadığımız hayatın içerisinde, özendiğimiz hayatların aslında ne acılar, kederlerle yoğurulduğunu ve görünenin aksine derin gizler taşıdığını keşfetmemize imkân tanımaktadır. Kendisini diğer askeri kurgulardan ayıranın başta askeri terimlerin birebir ve yerinde kullanılmasıyken, aynı zamanda hayal dünyasında değil de bizler için bir yerlerde savaş veren insanların hayatlarını birebir canlı yaşamamıza olanak sağlamasıdır. Bu hayatlar için hiçbir şey kolay değildir. Sevdada, sevinçte, kederde... Hepsi beraberinde başka düğümler getirir ve dirayet en elzem olandır. Hikâye tamamen okunduktan sonra bu mensuba sahip yakınları olan insanlar tarafından dahi, 'Siz anlatınca; ne yaşadığımız anladık,' dönüşleri almış, kendilerine gerçek bir bakış açısı sunan pencereler açmıştır.

'Kolay değildir,' diyerek çıktığımız bu yolda, görünenin arkasındaki gerçekler çoğu zaman insan ırkının ilgisini çekmemesine rağmen karşıdan görünenin bir illüzyon olduğunu aksettirmiştir. Bu mensuba ait insanların, yeri geldiğinde insan olduklarının dahi unutulduğunu, anlayışa, güvene ve en önemlisi sorgusuz sualsiz desteğe ihtiyaçları olduğunu kavramamıza neden olmuştur. Gerçeklik dışarısında aktarılan üniforma romantizminin kendilerini incittiğini hissetmemize ve kendilerine hak ettikleri değeri göstermemize imkân sağlamaktadır.

Hep bir ağızdan, yürekten hissederek "Kolay değildir!" dememize imkân verildiğinde, kendileri üzerinden var edilen algıların hepsi yıkılacaktır...

"Bir kurşun hızında değişen kalp ritimlerimizin iz düşümü olan liste."

"Bu hikâyenin gerçek kişi,

kurum ve kuruluşlarla ilgisi bulunmamaktadır."

I - HER SON YENİ BİR BAŞLANGIÇ

'Hayat yeni başlangıçlar ve araya atılan virgüllerden ibaret değildir. Bazen kendi öykünün sonunu kendin yazman gerekir.'

JÜLİDE ERBAŞ

Kana bulunan kalemimi, hayatın defterine bastırmaktan çekinmeyerek tam da şu anda kendi sonumu, kendi ellerimle ve kendi hür irademle yazıyordum. Yanımda hiç tanımadığım bir adam ile birlikte izbe bir pansiyon odasındaydım. Kendi içimdeki Jülide'yi öldürmek için bana varlığımı hatırlatan kokuya sahip bir adam seçmem, bence hayatımda yaptığım en doğru olaydı.

İstanbul.

On sene önce daha büyük bir denizde boğulma umuduyla geldiğim İstanbul'da; gerçekten boğuldum. Bu gece bu topraklardaki son demlerimdi. Son demimi, barut kokusunu teninde taşıyan bir adamda bırakmak istedim. Hasretini çektiğim kokuyla, eski umut ve özlem dolu hayatıma bir çizgi çekmek istedim. Annemin yıllardır öğütlediğini o öldükten sonra yapmaya karar vermiş olmam, hayatımın tam bir özetiydi. Bir yerlere ya hep geç kaldım ya da beni beklemedikleri için vaktinde ulaşamadım. Ulaşamadım ve hep yalnızlıkla sınandım.

Ölüm.

Bir doktor olarak sanırım aşina olmam gereken ilk terimdi. Aşinaydım. Çok ölüm gördüm ama ölüm canım dediğinin üstüne giydirilen bir sıfat olduğunda, sıradan bir kelime olmaktan çıkıyormuş.

Öğrendim.

Teoride öğretilen, derslerde gösterilen, anlamamız için kafamıza vura vura anlatılan terimler, pratikte yerine uymuyormuş. Can yakıyormuş ve üstelik başına geldiğinde yaşama hevesini bile yok edebiliyormuş. Başıma geldiğinde, öğrendim.

Yanımda benim gibi rutubetli tavana bakarak hayatını sorgulayan, kokusunun bana hissettirdiklerine kapılıp da aynı yatakta yattığım adam kimdi? Cılız sokak ışığının aydınlattığı kadarıyla vücudunda gördüğüm izler, bana mesleğimi hatırlatıyordu. Meslek hastalığıma verip sorabilirdim. Kendi hakkımda bir şeyler anlatmak ve kendisi hakkında bir şeyler öğrenmek isteseydim eğer...

"Adın ne?" Kesik ve hızlı, henüz düzene girmemiş nefesiyle sorduğu soru, beni rutubetli tavanla girdiğim transtan çıkardı. Kaç dakika önce

nefesi nefesime karışıyordu tam olarak? Hesaplamak istedim ama sonradan vazgeçtim. Başım, bir zamanlar daha pislerinde bile yattığım yastık üzerinde sola doğru döndü. Keskin yüz hatları sakalsız yüzünde oldukça çekici duruyordu. Cılız ışıktan görebildiğim kadarıyla çatılmış iki kaşıyla birlikte o da beni süzmekle meşguldü. Benim onu beğendiğim gibi o da beni beğenmiş olmalı ki benimle birlikte olmayı tercih etmişti. Gerçi beni ona çeken dış görünüşü değildi. Ki dış görünüşün, vücudunda dövme görmeyi beklerken yara izleri gördüğümde yanıltıcı olduğunu da tekrardan öğrenmiş bulundum. Çattığı kaşlarının altındaki gözleri boynumda dolaştığında ağırca yutkundum. Tam bir takıntılı çıkmıştı! Ben sıradan, alelade bir birliktelik yaşayacağımızı düşünürken, beni özel bir andaymışız gibi yavaş yavaş soymasının tek nedeni anca takıntı hastalığı olabilirdi. Kendisiyle birlikte bardan ayrılmadan önce lavaboyu kullanıp, boynumdaki künyeyi çantama atmış olmama bu kadar sevineceğim asla aklıma gelmezdi. Her ne kadar künyemi hiçbir yerde boynumdan çıkarmıyor olsam da, birisiyle sevişirken boynumdan aşağı bir künye sallanması da tercihim değildi.

Sol kaşımı sorgularcasına havalandırdım. "Bir daha görmeyeceğin kadının, adından sana ne?" diyerek çıkışmam, homurdanmasına sebep oldu. Bir daha ben kendisiyle görüşmeyi istesem dahi görüşmemizin imkânı yoktu. İstanbul nereye Şanlıurfa nereyeydi sonuçta? Onun nefesi düzene girse de, benim sesimden de harcadığımız enerjinin etkileri belli oluyordu. En son ne zaman bu kadar pürüzlü bir ses tonuyla konuştuğumu hatırlayamadım. Bir yıl önce annemin cenazesinde mi yoksa adı batasıca nişanlım, müstakbel kocam olmak için tüm kozlarını kullanan Cenk'i en yakın arkadaşım demeye utandığım Sevde ile aynı yatakta bastığımda mı?

Cenk ve Sevde!

Benim için iki hayal kırıklığından ibarettiler. Tökezlediğim ilk anda sırtıma tekmeyi basıp, asfaltta izimi çıkartan ikili oldukça birbirlerine denkmişler. Cenk; hayallerindeki gibi benden çok daha önceleri Sevde'yi tanısın isterdim. Tanısın ve ikisi de beni zorda bırakmadan, yüreğimi delik deşik etmeden, insanlara olan inancımı öldürmeden, hayatıma hiç değmeden teğet geçsinler isterdim... İsterdim ama tecrübe dediğimiz deneyimlerin kötü yaşanmışlıkların sonucu olduğunda kalıcı olduklarını da bilmekteydim. Ne yazık ki hayat acımasızdı. Koca bir hayatı bir başınıza kurardınız. Her fırtınaya, cılız bir dal olsanız da karşı koyardınız. Sonra o cılız dalınızın bağlı olduğu kök, hayattan koparılınca savrulur ve yere düşerdiniz. Düşmek sorun değildi. Eğer çevrenizde düşmenizi bekleyip

üstünüze basmak için an kollayan insanlarınız olmasaydı. Bağlı olduğum köküm; hayattan koptu. Düştüm. Hatta durumum tam da Ahmet Murat'ın 'İnsansız bir uçak kadar yalnızdım düştüğümde,' dediği gibiydi. Bende tam olarak insansız bir uçak kadar yalnızdım. Son yirmi iki senedir olan yalnızlığımın aksine yalnızlığım; kimsesizliğe evirildi. Üstüme bastılar. Aşkın olmayan kapısını, insanlara olan inancımı söküp attılar. Dalım, un ufak oldu ve kopan kökümle birlikte toprağa karıştı. Toprağımı; kimse sulamadı.

"Buralı değil misin?" sorusuyla, boğazımdan hoşnutsuz bir homurtu çıkarırken gözlerimiz kesişti. Buğday kavruk tenine tezat, gökyüzünü andıran gözlere sahipti. Kendi kaşları çatık değilmiş gibi benim kaşlarımın çatıklığını dikkatle inceledi.

"Çok fazla soru soruyorsun, yabancı," diyerek yüzümü buruşturdum. Mesela ben adını merak etmiyordum. Bana göre bir yabancıydı ve öyle de kalmalıydı. Her erkek gibi. Kendisini seven kadının, bir müddet sonra katili olan her erkek gibi. Gözlerim tavana döndüğünde vücudundaki izler aklıma düştü. "Bende vücudundaki izleri merak ediyorum ama-"

Cümlemi katı bir tonda "Sorma!" diyerek kesti. Dişlerini birbirine bastırarak konuşması ve seçtiği üslup bana tanıdık bir otoriteyi anımsattı. Anımsamak bile canımı yaktı.

"Sormayacaktım zaten," diyerek bir gerçeği dillendirdim. Sormayacaktım ama hatırlattıklarıyla bir duygusal bir çıkmaza girmeme de az kalmıştı. "Sende daha fazla soru sorma!" Daha fazla dağılmadan bulunduğum ortamdan kaçmak istedim. Ucuz mal olduğu belli olan, yayları insanın vücudunda izler çıkartan yataktan hızla doğruldum. Işık açmak yerine sokak lambasından içeri sızan cılız ışık eşliğinde eşyalarımı yerde aradım. Nihayetinde buldum da.

Kot pantolonumun son düğmesini iliklerken, "Adını söylersen iyi olur!" söylemiyle, cevabını almayacağı soruları sormaktan vazgeçmeyeceğini de anladım.

'Ne alaka?' demek istedim, demedim. Aldığım bıkkın bir nefesle odanın içinde kırıldıktan sonra bir ayağı demir bir telle sabitlenmiş sandalyeye ilerleyip oturdum. Bulduğum postallarımı ayağıma geçirirken kendisini başımdan savma derdindeydim. Sağ ayağımı sol dizimin üstüne atıp gevşek bir şekilde bağcıklarımı bağlarken "Paşa gönlün ne istiyorsa onu söyle!" diye homurdandım. Aslında postallarımın iplerini çekiştirmemden sinirim belli oluyordu ama beni yarım saat önce gören bir adamın anlaması da imkânsızdı. "Gönlün olsun." Umursamazca silktiğim omuzlarımla, ne isim takacaksa umurumda olmadığının altını da çizmiş bulundum.

"Hevybanû." (Hivbanu).

Duyduğum Kürtçe isim beni başka bir transa soktu. Annemden aşina olduğum gırtlaktan konuşma eylemini en az annem kadar iyi yapıyordu. Önce barut kokusu, ardından takındığı otoriter tavır şimdi de Kürtçe konuşması! Sanırım benim ona çokça soru sormam gereken yerdeydik. Söylediğinin ne anlama geldiğini bilmediğim için tüm diğer rahatsız edici etkenlerle birlikte görmezden gelmeyi seçtim. "Madem Banu demek istiyorsun, diyebilirsin." İki elimin avuç içini dizlerime vurdum ve derme çatma sandalyeden ayaklandım. "Bana müsaade."

Konumuz bana vereceği isimmiş gibi "Banu değil, Hevybanû," diye diretmesiyle, içimden sabır çektim.

Ben görmezden geldikçe gözüme sokmak ister gibi bir tavrı vardı ama muhabbete girersem buradan çıkamayacağımın farkındaydım. Elime aldığım montumu hızlıca üstüme geçirip kendisine ters bir bakış attım. Etkilendiğini söyleyemem. Sanırım o da benim tavırlarımı görmezden geliyordu ama ben zaten hiç tanımadığım bir adam ile izbe bir pansiyonda, tam da seviştikten sonra takışacak bir insan değildim. Yetişmem gereken bir uçağım vardı. Uzatmamayı seçtim. Bulunduğum alandan çıkıp gitmek tek emelim olduğu için adımlarım kapıya yöneldi. Hoşça kal desem olmayacaktı, görüşürüz desem yalandı. Bu yüzden sadece teşekkür ettim. "Teşekkür ederim." Teşekkürümü ettikten sonra cevap vermesini dahi beklemeden koşar adımlarla odadan çıktım. Erkekler için incelikler önemsizdi ama benimle birlikte olduğu için yine de bir teşekkürü hak ettiğine karar vermiştim. Pansiyondan tamamen ayrılmadan önce odanın ücretini de ödeyip, teşekkürümü tasdikledim. İstanbul'daki son gecemde yarınlara dair umudu her zaman olan Polyanna düşünceli Jülide'nin defterini, adının Şelale Pansiyon olduğunu çıktıktan sonra öğrendiğim, barut kokusunu teninde soluyabildiğim bir adamla kapatmış oldum.

Evime gidip valiz hazırlamam ve uçağa yetişme çabam, plansız seks aktivitemden daha çok enerjimi aldı. Yine de 05.55'te ki uçağıma gecikmeden yetiştim. Bir saat kırk dakikalık uçak yolculuğumu, rahatsız bir uyku ile geçirdim. Güney Anadolu Havalimanı'na vardığımda ise beni bambaşka, İstanbul'a nazaran çok daha sakin bir atmosfer karşıladı. Havaalanının içinden kalkan ve merkeze inen ilk servise bindim. Merkezden bulduğum bir taksi ile de hastaneye geçiş yaptım. Hastanenin önünde durup, şöyle bir uzaktan yeni hayatıma baktım. İstanbul'daki yaşantıma nazaran kendime daha gösterişsiz, daha az katakullinin bulunduğu bir hayat diledim. Güce ihtiyacım olduğunu hissedince, sağ elim kazağımın üstünden boynumdaki künyeyi kavradı. İhtiyacım olan gücü her daim

bana veren insanın künyesi, iki göğsümün arasından temime değiyor ve bana kim olduğunu hatırlatıyordu.

Künyemden daimi gücümü ruhuma naklettikten sonra minik ama emin adımlarla hastaneye giriş yaptım. Danışmadan başhekim odasını öğrendikten sonra el valizimi orada bırakıp, usulca odanın bulunduğu en üst kata çıktım. Usulca diyorum çünkü her katı sindire sindire adımladım. Daha önce görev yaptığım, bulunduğum hiçbir hastaneye benzemeyen bu hastanenin, bana iç huzur getirmesini her katta tekrar tekrar yüce yaratandan diledim. Dakikalar sonra vardığım başhekim odasının kapısını tıklattım ve 'Gel!' komutuyla içeri adımladım.

"Buyurun?"

Bana gözlüklerinin üstünden yorgun bakışlarla bakan başhekime, hafif bir tebessümle baş selamı verdim. Elimde tuttuğum evraklar ile masasına doğru adımlarken "Merhaba, Emin Bey," diye mırıldandım. "Ben genel cerrahi uzmanı Doktor Jülide Erbaş. Hastaneniz bünyesinde ve askeri operasyonlarda gönüllü hizmet vermek için başvuru yapmıştım. Kabul yazısı size de iletilmiş olmalı." Elimdeki evrakları kendisine doğru uzattım.

Emin Bey evraklarımı aldıktan sonra eliyle oturmam için masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Hafifçe boğazını temizleyerek "Öncelikle böyle bir girişimde bulunduğunuz için sizi tebrik ederim," dedi. Çekingen bir tebessüm yolladım kendisine. "Ne kadar çabalarsak çabalayalım desteğe, yeni, taze bir kana hep ihtiyacımız oluyor."

Oturmuş bulunduğum sandalyede omuzlarımı dikleştirip dik bir görünüme geçerken, "Haklısınız," diye mırıldandım. "Ben de bunun için buradayım efendim."

"Kendinizde dile getirdiniz ama tekrardan sormak istiyorum." Konuşmasına bir es verince başımla devam etmesi için kendisini onayladım. "Sınır hattındaki karakollarda ve terörden arıtılan Suriye'nin birkaç bölgesinde bulunan sivillere sağlık hizmeti vermek üzere kurulan bir sağlık ekibimiz var. Bu ekipte de yer almak ister misiniz?" Duraksadı ve başta benim dile getirdiğimi tekrardan hatırlamış olacak ki sorusunu değiştirdi. "Katılmak istediğinize emin misiniz Jülide Hanım?" Kurulan kurtarma ekibinden elbette haberim vardı ve burayı seçmemde ki en büyük etken o ekipti. Emin Bey, ne kadar sağlık ekibi dese de aslında tam anlamıyla o ekip, bir kurtarma ekibiydi. "Yani bazı zamanlar hastanede bazı zamanlar sahada, o zor şartlar altında görev yapabilir misiniz? Yoksa direkt hastanede mi kalmayı tercih edersiniz?"

Başımı onaylamaz bir şekilde iki yana sallayarak "Yok efendim," dedim. "Sizin için de uygunsa direkt kurtarma ekibi ile göreve başlayabilirim. Ben zaten o ekip için bu hastaneyi tercih ettim."

Emin Beyin dilinden dökülenler ile gözleri irileşti. "Açıkçası çok sevindim," dedi, sevincini sesine yansıtarak. "Ekipteki arkadaşlar sizin gibi istekli bir doktor arkadaşla çalışmaktan mutluluk duyacaklardır." Bir yandan konuşurken bir yandan da özgeçmişimi incelemeyi sürdürdü. "Şafak sökmeden, sınır bölgesine sevkinizi gerçekleştiririz." Söylemini başımla onaylayınca devam etti. "Kalacak bir yer ayarladınız mı kendinize?"

"Yarın sınır bölgesine gideceksem kalıcı bir yere ihtiyacım yok zaten. Bu gecelik bir yer ayarlasam yeter."

Benim umursamaz tavrıma tezat Emin Bey babacan bir tavır takındı ve "Beş yüz metre ileride bir pansiyon var," dedi samimiyetle. "Yeni gelen arkadaşların çoğu orada kalıyor. Yarın sizinle birlikte bir arkadaşımız daha gidecek bölgeye. Raşit. Raşit'te orada kalıyor." Önündeki destelerden bir adet not kâğıdı alıp, pansiyonun adını yazmaya başladı. "Onunla birlikte gidersiniz gece. Ben kendisini bilgilendiririm bu akşam."

"Peki efendim," diyerek oturduğum sandalyeden ayaklandım. Madem şafak sökmeden yollara düşecektim, günümü son kez dinlenerek geçirmek hakkım olandı.

Kendisine uzattığım elimi sıkan Emin Bey, iyi dileklerini iletmeyi ihmal etmedi ve içtenlikle "Yeni görev yeriniz hayırlı olsun Jülide Hanım," dedi. "Dilerim, insanlara şifa olduğunuz günler çok olur."

Sıcak bir gülümseme sundum kendisine. 'Kelin ilacı olsaydı önce kendi başına sürerdi,' diyemedim. "Teşekkür ederim. Size iyi çalışmalar diliyorum, Emin Bey." Minik adımlarla geldiğim gibi başhekim odasından çıkıp, geldiğimde danışmaya bıraktığım küçük valizimi aldım. Emin Beyin, kâğıda yazıp elime tutuşturduğu pansiyonun yerini bulmam umduğumdan da kolay oldu. Sadece tek bir gece için tuttuğum odama girdiğimde kendimi üstümü dahi değiştirmeden yatağa bıraktım. Uyandığımda ise saat neredeyse gece yarısını bulmuştu. Telefon ekranımda bir mesaj görünce şaşırdım. İstanbul'dan ayrıldığımı kimseye haber verme zahmetinde bulunmamıştım. Aramak zorunda olduğum kimsem de yoktu. Yabancı numarandan gelen mesajı uykulu gözlerimle okudum.

Bilinmiyor 20.38

Selam Jülide. Ben Raşit. Telefon numaranı Başhekim Emin Bey iletti. Saat 01.00'de pansiyonun kapısında görüşürüz. İyi akşamlar.

Usulca yataktan kalkıp, banyoya ilerledim. Uykusuz geçirdiğim iki günün acısını çıkarırcasına uyumuş olmam, bir müddet gideceğim yerde

dinç durmamı sağlayacaktı. Nereye gideceğimi, neyle karşılaşacağımı kestirmediğim için önceliğimi duşa verip, sakince bir duş aldım. Üstüme hava şartlarına uygun beyaz renk bir kazak, altıma da siyah bir kot pantolon giydim. Ayaklarıma da postallarımı geçirdim. Bir şeyler yemek umuduyla el valizimi de alarak resepsiyona indim. Pansiyonda yemek bulunmayacağını bildiğim için belki dışarıdan bir şeyler ısmarlarlar düşüncesiyle hareket ettim. Ricamı durumumdan mütevellit kırmayıp, dışarıdan sipariş ettikleri yemeği bir güzel mideme lobideki koltuklarda indirdim.

Saat gece yarısını bulduğunda iki adet karton bardakta kahve ile yanımda bir genç belirdi. Tahminimce yaşı ancak benim kadardı. Üzerine giydiği kalçalarını saran koyu renk kotu ve gri ince bir kazakla benim gibi gitmeye hazır ve nazırdı. Benliklerimizde bir savaş boyalarımız eksikti. Savaş boyalarımızın gittiğimiz yerde, yüzümüze gözümüze kendiliğinden bulanacağını ise henüz bilmiyordum...

"Jülide?"

Bu saatte, burada olsa olsa bu yola baş koymuş olan bir çare Jülide olurdu. Başımla kendisini benim diye onaylarken gülümsedim. "Sende Raşit olmalısın," derken, uzattığı kahve bardağını aldım. Kahveden bir yudum aldığımda nasıl da bir kahveye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Usulca yanıma otururken, minnetimi sunmayı tercih ettim. "Kahve için teşekkür ederim. Bayağı ihtiyacım varmış."

Raşit'te kahvesinden bir yudum aldıktan sonra vakit öldürmek adına konuşmaya başladık. "Biraz dopinge ihtiyacın olacağını düşündüm," söylemiyle, bakışlarımı kendisine doğru döndürdüm.

Giz perdesini biraz aralayınca, gideceğimiz yer hakkında kendisinden biraz bilgi alsam fena olmaz düşüncesiyle konuşmanın yönünü değiştirdim. "Niye öyle dedin?" diyerek, muzipçe kaş çattım. Açık açık sorabilirdim de ama kendisi anlatırsa daha az gerilirim diye düşündüm.

"Kahve içmeyi bırak, insan yemek yemeği bile unutuyor bazen orada..." Tüm ciddiyetimle kendisini dinlemeye odaklandığımda, kaşlarım duyduklarımın etkisiyle kendiliğinden havalandı. "Çok başka bir ortam var Jülide. İlk etapta alışana kadar biraz zorlanırsın ama..." Gözlerini kısıp, başını düşünürcesine bir sağa bir sola hafifçe salladı. "Sonra insana çok farklı duygular hissettiren bir yere dönüşüyor." Kahvemden bir yudum daha aldığım sıra, derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. "Orada insanlar gözünün önünde patır patır ölürken, bomba seslerinden kulakların duymaz hale gelirken, mideni düşünemiyorsun anlayacağın. Hayatta kalacak kadar yiyoruz yani..."

Dudak bükme eylemiyle konuşmasını sonlandırdığında, alt dudağımı dişler vaziyette başımı onaylarcasına salladım. Acaba annem şu an yukarıdan bana 'Aferin kızım!' mı diyordu yoksa 'Ah be kızım! Bir şeyi de düzgün anla!' mı? Zira annemin, beni bombalar arasında görmek istemeyeceğinden emindim. Görmek isteseydi, yatılı okullarda büyümeme göz yummak yerine beni yanından ayırmazdı. Ciğerlerime doldurduğum derin bir nefes eşliğinde "Alışırım, sıkıntı yok," diyerek, gülümsedim. Kurak topraklara insanlara yardımcı olmak adına gelmiştim ve ilk duyduğum hikâyede kaçmak gibi bir niyetim yoktu. Yaşamımın son bulması diğer insanlara nazaran benim için olumsuz bir durum değildi ama diğer insanlar gibi en kötü ihtimal olarak değerlendirecek olsam da, o yolun sonunda anneme kavuşurdum. O yolun sonu denilen yerde, hesap sormak adına dahi olsa bile annemin beni bekliyor olacağı aşikârdı.

Yaşadığım hayata beni bağlayan bir kökümün artık olmaması, ne yazık ki umarsızca omuzlarımı silkmeme neden oldu. Omuz silkişime şahit olan Raşit; "Şimdi söylemesi kolay," dedi, başını iki yana savurarak. "Hele bir gidelim de bir ortamı gör. Kan ve barut kokusundan insan nefes alamıyor."

Barut ya da kan kokusu yabancısı olduğum şeyler değildi. Benim için barut kokusu demek annemin kokusu demekti ve Raşit o kokuyu tekrardan soluyabilmek uğruna neler yapabileceğimi bilebilecek bir insan değildi. Bir kokunun peşinden bir adamın koynuna girdiğim gibi şimdi de o kokuyu ciğerlerim çürüyene kadar soluyabilmek için bir bilinmeze gidiyordum. Kan kokusu ise mesleğim dolayısıyla gark ettiğim, kanıksadığım bir kokuydu. Raşit'in nefes aldırmıyor dediği kokular; beni hayatta tutuyor, bana nefes oluyordu...

"Şikâyetçi gibisin," dediğimde, sesim planlamadığım şekilde tereddütlü çıktı. Oysaki tereddüde mahal yoktu. Çünkü bu tarz görevlere gidebilmesi için gönüllü olması gerektiğini de biliyordum. Her meslekte tehlikeler elbette vardı. Ama sınır ötesinde, hem de askeri operasyonların da içinde bulunduğu bir alanda çalışmak için önce 'Kellem koltukta ama gönlüm razı!' diyerekten imza atmak gerekiyordu.

"Hayır, asla değilim," söylemiyle, kaşlarım çatıldı. Beni caydırmaya mı çalışıyor diye düşünmeden edemedim. Çünkü ben, cinsiyetçi her bir düşünceye haddini bildirmiş Neşe Gümüş'ün kızı Jülide Erbaş olarak; 'Kadınlara göre bir yer değil!' gibi ayrıştırıcı söylemleri çekemeyecektim. "Aksine oradayken kendimi gerçekten doktor gibi hissediyorum. Bunları sadece hazırlıklı olman için söylüyorum. O da eğer kaldıramazsan kendini suçlama diye." Söylediklerini nitelendirmek adına elini dizime iki kez

dostça bir tavırla vurdu. "Ha bu arada ben direkt olaya Jülide diye girdim ama rahatsız olmadın umarım..."

Başımı olumsuz manada iki yana sallandırırken, "Adım Jülide sonuçta," diye mırıldandım. Kahvemden son yudumumu alırken, saatin geldiğini fark ettim. "Branşın ne bu arada?"

Havalanan kaşlarının eşliğinde "Ah ben!" diyerek hayıflandı. "Dosyanı okuduğum için sana da sorma zahmetinde bulunmadım. E tabi sormayınca kendi alanımı da söylemedim. Kalp cerrahıyım ben..." Bir kalp, bir genel cerrahı olarak iyi bir ikili olabiliriz diye düşünecektim ki, devam ederek ilgimi dağıttı. "Gerçi orada pek alanının ne olduğunun önemi yok. Bir bakmışsın bir sivile doğum yaptırıyorsun."

Kendimi doğum yaptırırken düşününce ister istemez sesli bir şekilde güldüm. "Ne derler bilirsin," diyerek, sol gözümü muzipçe kırptım. "Savaşta her şey mubahtır."

Kapı önünde bir araç sesinin duyulmasıyla Raşit'in ayaklanması aynı anda gerçekleşti. "Hadi," dedi, ayaklandığı gibi. "Gitme vakti..."

Minik el valizimle, Raşit'in arkasından adımladım. Benim valizime denk, Raşit'in de sırtında sırt çantası vardı. Hayatta kalınacak kadar yemek yenilen bir yere, yaşamımızın gerekliliğini koruyacak kadar eşya götürüyorduk.

Kapı önünde çalışır vaziyette bizleri bekleyen, eski olduğu on kilometre öteden belli olan arazi aracına bindik. Araç içerisinde iki adet asker bize eşlik etmek üzere bulunmaktaydı. Yani bana göre askerdiler. Dışarıdan kendilerini gören insanların, ikisini sivil bir vatandaş zannetmelerinden başka imkân yoktu. Raşit'in yol boyunca bölgenin son durumunu sorması sayesinde, henüz bölgeye gitmeden birkaç bilgi daha edinme şansına nail oldum. Son zamanlarda bölgenin sakin olduğunu, Raşit'in bu sebepten ötürü dinlenmek amacıyla merkeze geçtiğini ama bir iki güne hareketliliğin başlayacağına dair işittiğim bilgiler ne kadar şanstan sayılabilirdi, bilemedim. Bence bölge hareketlenmek için sadece beni beklemiş gibiydi.

Bir saate yakın bir süre sonunda tam bize iletilen konuma vardık derken ön sağ koltukta oturan askerin telsizinden bir anons duyuldu.

"Yolcu 1."

Adının Selim olduğunu öğrendiğim asker, telsizi eline alıp "Yolcu 1 dinlemede, tamam," diyerek cevap verdi. Cızırtının neden oluştuğunu merak etsem de soramadım.

"Hekimlerle birlikte, Hudut karakoluna geçiş yapın. Tamam."

"Derhal intikal ediyoruz Şahin, tamam."

Vardığımız alanda daha araçtan inemeden başka bir karakola yol alınmamıza dair bilgi geçilince, geldiğimiz yönün tam tersine doğru tekrardan yola koyulduk. Muhtemelen gitmemiz gerektiği söylenilen karakolda bir olay mevcut diye düşündüm ama olayın boyutunu düşünmek istemedim. Dinlediğim telsiz konuşması daha önce şahit olduğum telsiz konuşmalarına benzemediği için de bir an askerlerin, asker olduğundan bile şüphe ettim. Bir yarım saat daha fazlasıyla sallanmak suretiyle yol aldığımızda vardığımız yere saldırı düzenlendiğini havadaki duman bulutlarından anlamam zor olmadı.

Araç durduğu gibi bir hışımla indim. Ortalık resmen yangın yeriydi. Herkes telaşla bir yerlere koşuşuyor, yüksek seslerle verilen emirler havada uçuşuyordu. Yardım çığlıkları ile mermi sesleri atmosferde birbirine karışıyor ve bende ister istemez hayatımı sorguluyordum. Ben kendi ayaklarımla cehenneme mi gelmiştim? Annem, bu cehennemi mi kendisine yuva bilmişti? Annemin kendisine yuva bildiği ve beni kapısından içeri bir kez almaya tenezzül etmediği cehennem ateşinin tam ortasına düşüvermiştim ama özlediğim, duyumsadığımda ciğerimi yakan o koku; tam da burada kol geziyordu. Gözlerim yumdum. Hasretinden her geçen gün zihnimdeki hücrelerin öldüğü o kokuyu, barut kokusunu; derin derin nefesler eşliğinde ciğerlerime doldurdum.

'Sana geldim, anne.

Senin topraklarına.

Senin kokuna.'

"Asker siper al ve yerinde kal!" Sesin geldiği yere dönmek istesem de kolumdan tutulmak suretiyle bir hışımla çekildim. "Pozisyonunu koru. Bozma! Bozma! Yerinde kal!" diye, durmaksızın ciğerleri patlarcasına bağıranın kim olduğunu göremedim.

Raşit, kolumdan sürüklemek suretiyle beni çekiştirirken "Daha ilk andan başına bir mermi yiyerek ölmek istemiyorsan, put gibi durma da hareket et!" diye, çocuk azarlarcasına söylendi. Gelmiştik gelmesine ama geldiğimiz karakolda ilk yardım malzemeleri var mıydı ya da sağlamda bir şeyler kalmış mıydı, bilemedim. Hatta bizimde yardım edecek halimiz kalacak mıydı yoksa kör bi' kurşun yiyerek hayatımız son bulacak mıydı, kestiremedim.

Yüksek sesle gençten bir komutan, "Binaya havan saldırısı oldu. İçeride yaralılar var. Binaya girin. Acele edin, binaya girin," diyerek, bize de emirlerini yağdırdı.

Raşit'in beni çekiştirmeye devam etmesiyle kazağımın içinde sallanan künyem göğüs arama giriş yaptı. Kim olduğumu hatırladığım o anda,

Raşit'in elinden kurtuldum ve seken mermilerin arasından binaya doğru zikzak bir şekilde koşturmaya başladım. Tek dileğim, herhangi bir ilk yardım malzemesi bulabilmekti. Toz bulutuna dönmüş, sol cephesi çökmüş olan binanın içerisine girdiğimde içeride en az beş kişi olduğunu, işittiğim hırıltılı soluk seslerinden tahmin ettim. Muhtemelen saldırıdan önce binadan çıkamayan şanssızlar, ölümle kalım arasında başka bir savaşa düşmüştüler. Her birinin sesli inlemesi birbirine karışıyordu ve kendi aralarında kim hayatta, kim hangi durumda tespit etmeye çalışıyorlardı.

"Ahmet! Ahmet, ses ver iyi misin?" Kazağımın ucunu ağzımın üstüne siper ederek, seslerin geldiği yöne yani yanlarına doğru ilerlemeye çalıştım. Önümü düzgünce göremediğim bir anda moloz yığınlarına takıldım ve başka bir ses yükseldi. "Kim var orada?"

Ses etmezsem benimde bir kurşun yiyeceğim su götürmez bir gerçek olduğu için "Ben, Doktor Jülide!" diye, canhıraş bağırdım. "Yardıma geldim. Şimdi sakin olun lütfen!" Söylediğime kendimin de inandığı söylenemezdi. "Binada ilk yardım malzemesi var mı?" Kazağımın ucunu ağzımdan çekip, alabildiğim tozlu nefese rağmen var gücümle bağırmaya devam ettim. "Varsa nerede?"

"Malzemesiz doktor mu olur?" diyen askerin yanına vardığımda, sağ diz kapağının kemiği gözüküyordu. Montumun bel kuşağını çıkarıp, diz kapağının üstünden bağladım. Doktor olmam, midemin bulanmasına engel değildi ne yazık ki. Tüm insani duygularımı öldürdüğümü zannetmem de, sanrıdan başka bir halt değildi.

Bana bir umutla bakan yaralı askerle gözlerimi birleştirdiğimde, ifademi sabit tutmaya çalışarak "Geçerken uğradım çünkü," diye mırıldandım. Benim gördüğüm kadar kendisi de bacağının halini görüyordu. Bu yüzden benimle istediği şekilde konuşabilirdi çünkü şu an da beynini meşgul etmesi gerekiyordu ve yarasının ehemmiyetine odaklanmamak için bana sarması gerekiyorsa da; gönüllüydüm.

Yattığı yerden "Koridorun solundaki oda revir," diyerek kısık ve sık nefesinin yettiği kadarıyla konuştu. Yüzü gözü kan içerisinde kalmış olan askerin başına uzanıp, başında bir yara bulunup bulunmadığına el yordamıyla baktım. Ayağı kalktığımda tahribat dolu sesiyle, bir gayret konuşmasını sürdürdü. "Ahmet..." Zikrettiği isim nedeniyle bir adım atmışken duraksadım. "Ahmet'e bakar mısın? Ses vermiyor!" Kendisine doğru çevirdiğim başımı, Ahmet kim dercesine sallandırdım. Elini havaya kaldırarak sağında kalan çökük duvarı işaret etti ve "Şu duvarın arkasındaydı," diye kederle soludu. Peki dercesine sallandırdığım başımla birlikte söylediği yere adımlarken, can acısına aldırmadan yüksek bir sesle arkadaşına

seslendi. "Ahmet! Ses ver! Ses ver amına koyayım, ses ver!" Serzenişi bittiğinde acıyla inledi. Duvar molozlarının arasına girdiğimde, molozların altında kalmış olan gençten bir beden gördüm. Dışarıda kalan elinin bileğini kavrayıp, nabzına baktım. Nabız yok... "Doktor!"

Derin bir nefes alıp, gözlerimi yumdum. Sesimi en duygusuz, hasta ex oldu derken kullandığım ses tonuma geçirdim ve "Bayılmış!" diye bağırdım. Ahmet'in bileğini ait olduğu yere bıraktıktan sonra koridorun sonundaki odaya ilerlemeye başladım. Oda demem ise sadece ağız alışkanlığındandı. Taş üstünde taş kalmamış bir yere oda da başka bir şeyde denemezdi. Geçmişte revir olan oda, deyim yerindeyse yerle bir olmuştu. Cam olan her şey kırılmış, haliyle sıvı olan her şey de dökülmüştü. Yere saçılan eşyalar arasından arka cebimden çıkardığım telefonumun flaşı ile bulabildiğim malzemeler sadece birkaç tane sargı bezi ve uyuşturucu bant oldu. İşime çokta yaramayacak olan üç beş malzeme ile içeride inleyen askerlerin yanına geri döndüm ve direkt ilk diyalog kurduğum askerin yanına ilerledim. Kopma evresinde olan bacağının en yakın bölgesine, acısının daha katlanılabilir olması adına uyuşturucu bantlardan birini yapıştırdım. "Az idare et," dedim, telkin edercesine. "Arkadaşlarına da bakmam lazım."

Malzemeleri alıp gidecekken konuşmasıyla duraksamak zorunda kaldım. "Öldü değil mi?" Kesik kesik nefesleriyle sorduğu soruya cevap vermeli miydim, bilemedim. Ölümüne en fazla bir saati kalmıştı ama o kendi durumunu düşünmek yerine hala silah arkadaşının canının derdindeydi. "Ahmet?"

Yüzüne baktığımda boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimden cevabı okuduğunu ise biliyordum. İlk elimi attığım asker can çekişirken, ikinci dokunduğum beden çoktan sıcaklığını kaybetmişti. Üçüncünün akıbetini belirlemek içinse hızlıca yanına ilerledim. Göğsünün sağ kısmına saplanmış demir bir parça gördüğümde gözlerimi yumup, İstanbul'a geri ışınlanmayı diledim. Çünkü şu an da tek yapmamız gereken; durumunu stabil hale getirip, vücudundaki cismi hareket ettirmeden kendisini tam teşekküllü bir hastaneye sevk etmemizdi. Dışarıdaki kurşun seslerinden anlaşıldığı üzere ise yıkık binadan, bina tepemize çökecek olsa dahi kafamızı çıkarmamız mümkün değildi.

"Jülide?" Raşit'in bana ulaşan sesiyle içime su serpildi. Çünkü tek başıma yaralılara bakmaya devam edersem hepsi gözümün önünde tek tek ölecekti.

"Raşit, buradayız!" diyerek, var gücümle bağırdım. "Bana 'Elimde ilk yardım malzemeleri var!' de lütfen." Yanıma gelen Raşit'in elinde valiz-

den bozma küçük bir çanta görünce çölde su bulmuş gibi sevindim. "Hemen bandajla cismi sabitleyip, kanamayı durdurmalıyız!" Elinden kurtardığım çantadan ihtiyacım olan simit sargıyı çıkardığım sıra "Sen diğerlerine bak istersen. Şu arkadaki gencin durumu da kötü gözüküyor," demem-le, yardıma ihtiyacım olmadığını idrak edip diğer duvar boyundaki askere yöneldi. Çünkü bir olay mahallinde, en azından çatışma bitene kadar ne yapılabilirse yapmak tek amacımızdı. Kurşun sesleri beynimde uğuldarken, annemin hayali geldi gözümün önüne oturdu. Kim bilir kaç evladı gözünün önünde böyle biçare can vermişti? Gözümden istemsiz bir damla yaş aktı. Gözümden akanı görmezden gelip, göğsünde şu an nasıl girdiğini anlamlandıramadığım demir parça bulunan askere bir tane uyuşturucu iğne vurdum. Alnındaki teri silerken, "İyi olacaksın," diye mırıldandım. Gözlerine baktım, bebeğinin feri solmak üzereydi. "Birazdan çıkacağız buradan. İyi olacaksın tamam mı? Derin derin nefes al ve anda kal..." Yanından ayrılmaya niyetlendiğim sırada sol el bileğimi tuttu. Bileğimi bilinçsizce haddinden fazla sıkıyordu ama acısından yaptığını anlayabiliyordum. Gözleriyle göğsünün solunu işaret ettiğinde başka bir yarası daha var zannettim. Usulca yoklamak isterken canını yaktığımda inledi. O inledi, ben onun yerine de acıyla gözlerimi yumdum.

"İç," dedi ve kesik, titrek bir nefes bıraktı. "Cebimde." Kaşlarım çatıldı. Cebin kalmamış diyemedim. "Mektup..." Paramparça olan kumaş parçasının içerisinde kan revan içinde kalmış bir kâğıt parçası buldum. O arada yaralı asker, "Hülya..." diye, cansızca soludu.

Sevdiğine göndermek için bir umutla hazır ettiği mektubu olduğunu anladığımda, "Tamam," diyerek, göğsündeki isimlikten ismine baktım. Kana, toza ve o an anlamdıramadığım başka maddelere bulanmış üniforma üzerinden zar zor olsa dahi ismini okuyabildim. Uzm. Çvş. Erdi Başeğmez. Elimdeki, bir umudun nişanesi olan kanlı kâğıt parçasını sıkıca kavradım. "Mektubun bende Erdi ama Hülya'ya kendin vereceksin tamam mı?" Dikte edercesine kaşlarımı havalandırıp konuşmamı sürdürdüm. "Sadece emanet alıyorum asker. Anda kal! Baş eğme!" Emir kipi bulunduran cümlelerim bittikten sonra tekrardan elimdeki bez parçasıyla alnındaki teri silip ayaklandım.

Nereye, ne tarafa gideceğimi şaşırmış durumda olduğum için yardımım dokunur düşüncesiyle Raşit'in yanına doğru adımladım. Kendisine doğru ilerleyen bedenimi gördüğü anda "Jülide!" diye telaşla adımı zikretti. "Sen dışarı çık, silah sesleri azaldı. Yaralı erler vardır..."

Durup düşünmemi gerektiren herhangi bir durum olmadığı için kendisini başımla onaylayıp, dediğini yapmaya koyuldum. Silah seslerinin ta-

mamen susmasını beklemek ise aklıma bile gelmedi. Harabe binadan biçareler gibi çıkmadan önce Raşit'in malzeme çantasından; birkaç tane sargı bezi, bir şişe oksijenli su, batikon ve uyuşturucu bant aldım. Malzemeleri kucağımda toplarken üstümün başımın çoktan kan olduğunu fark ettim. Kahretsin ki elimde eldiven bile yoktu ve insanlara yardım mı ediyorduk yoksa daha çok mikrop mu taşıyorduk, o bile belli değildi.

Yaklaşık bir asır gibi uzun geçen yirmi dakikanın sonunda kurşun sesleri yerini inlemeler ile ağlaşmalara bıraktı. Sağlam erler; arkadaşlarına, sağlıkçı, sağlık bilgisi olan askerler de bana ve Raşit'e yardım ediyordu. Sayısız pansumanın yanına on beş adet dikiş sığdırdım. Ağır yaralıların ilk müdahalesi olay mahallinde yapıldıktan sonra şehir hastanelerine gönderilmek üzere askeri ambulansa yüklenmeleri sağlandı. Şehadete kavuşan canları da gelen diğer araçlara yine silah arkadaşları taşıdı. Önümde yaşanan sirkülasyonu daha fazla izlemeye dayanamayacağımı hissedince araçlara yükleme yapılan alandan uzaklaştım. Birliğin sağlam kalmış duvarının bir kenarına çöktüm. Sağ ayağımı yere paralel şekilde uzatırken, sol dizimi kendime doğru çektim. Üstüm başım, yüzüm gözüm, tırnak aralarım dâhil her yerim kan içindeydi. Aldığım nefeslerin ağırlığında boğulduğum bir anda, başımı ardımda kalan harabe binanın duvarına acımasızca vurdum. Birkaç kez desibelini düşürerek çarptığım başımı, duvarda yareniymiş gibi sabit bıraktım. Başımı yasladığım duvar kim bilir kaç kez yıkılıp, yeniden dikilmişti? Yıkıldığı yerde kaç canını kendi hiç etmişti, hiç ettiği canların yerine gelen kaç can duvarlarını restore etmişti?

Düşüncelerimin arasına hiçliğe sürüklenen canlar dâhil olunca, boğazımdaki yumru taş olup yüreğime yuvarlandı. İlk günden sekiz şehit vermem ve üstelik üçüne en son benim dokunmuş olmam; içimde daha önceleri hiç hissetmediğim bir acı bulutuna sebep oldu. Başımı ardımda kalan duvara daha fazla yaslayarak gözlerimi karanlık göğe diktim. Karanlık göğümün, gizli kahramanına nefesimin buharıyla selam gönderdim.

"Sana sekiz tane evlat gönderdim anne! Benim yerime, sen sar onları..."

Sol gözümden akan tek damla yaşı elimin tersiyle silerken, yüzüme daha çok kan bulaştırdığımın farkında bile değildim. Kan ve barut ilk defa hücrelerimde bir araya gelmiyordu ama ilk defa benim isteğim doğrultusunda kaderim; kan ve barut tarafından işleniyordu.

II – SINIR İHLALİNİN AÇTIĞI KAPI

'Yazgının eşiğinden önce ruh geçer.
Beden dediğin, geçip giden ruhun peşinden ilerler.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Yaklaşık dört gün önce gitmek zorunda kaldığım metropolde; kızlardan biriyle İstanbul'daki baloya yaptığımız gizli operasyon sonucu sızdırdığımız bilgiler doğrultusunda, planlar dâhilinde ilerleyip tereyağından kıl çeker gibi ele geçirdikleri köyü geri almaktı amacımız. İsmi dahi bilinmeyen bir köy ile metropolün arasındaki gizli köprüyü kesin olarak çözmek her zaman için zordu. Çünkü sözde zengin bir iş adamının temin ettiği silahlarla, masum insanların kendi halinde yaşadıkları köylerinde baş kesen olanların bir olduğunu düşlemek, kesinleştirmeden inanılmak istenmeyen olaylardı. Niyetimiz o baş kesenler olduklarını iddia eden maşalar ile er meydanında savaşmaktı. Ama metropole yaptığımız gizli operasyon sonucu sözde iş adamı ifşa olunca, maşalar da ifşa olduklarını anlamış olacaklar ki; biz sahaya inip mertçe kendilerini selamlamayı planlarken, gelen havan saldırısıyla bizim operasyon yapmamıza imkân vermeden bulunduğumuz ortamı cehenneme çevirdiler. Oysaki Hudut karakolu bizim bulunduğumuz bir ortam değildi. Kahretsin ki, timle sadece geçerken uğramıştık. Sınırı geçmeden önce soluklanıp, kendi canlarımıza bir selam vermek istemiştik ama bizim selam verme şeklimiz bile iki kurşun atmaktan geçiyordu ne yazık ki. Biz kurşun atıyorduk, vaktimiz dolduysa şehadete de yürüyorduk ama itin soyları bir türlü son bulmuyordu. İsmini dahi bilmediğim ama canım olduklarını bildiğim sekiz kardeşimin şehit haberini aldığımda yine elimden bir şey gelmemesine lanet ettim. Alınacak intikam her geçen gün büyüyordu. İntikam demeye dilim de varmıyor, kendime yakıştıramıyordum. Timin ve özellikle benim Hudut karakolunda olduğumu, yeni bir baskın yememiz için kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Hayatın gerekliliklerle ilgilendiğini söylemek ise yersiz olurdu...

Sıcak çatışma yarım saatin sonunda bitince sıra yaraları sarma vaktine geldi. Lakin ben; herkesin iyi olduğundan emin olup ilerlemek zorunda olduğum için emrimde olan askerlerin sağlık durumunu kontrol etmek üzere karakol binasının civarına doğru ilerlemeye başladım. Ev, yuva bildiğimiz bina ne yazık ki yerle bir olmuştu. Her yer kan, boş mermi kovanları ile doluydu. Alıştığım, kanıksadığım görüntüler her seferinde içimi titretmeyi başarıyordu. Elime yapışan MPT-76 'yı, ters bir halde çöken

omuzlarımın üstüne koyarak yavaş yavaş adımlarımı sürdürdüm. Bir kısmı çöken binanın yanından geçerken, bir erin konuşmasıyla adımlarım durakladı. İşittiğim "Abla senin ne işin var burada ya?" sorusuyla, bir sivilin aramıza karıştığını düşünerek adımlarımı geri sardım. Sürpriz bir misafir için şu an da hiç uygun değildik ve aramıza bir sivil karışmış olması ihtimaliyle gözlerim sinirle büyüdü. "Başka görev yapacak yer mi yoktu? İstanbul dar mı geldi sana?"

Seslerin sahiplerini görüş alanıma aldığımda, ilk önce; çöktüğü çökük duvar dibinde yüzüne kapadığı koluyla, kendine çektiği dizine dayanmış, üstü başı kan revan olmuş bir kadın silueti gördüm. Devamında aynı duvara sırtını ve bir ayağının tabanını dayamış Çaylak diye hitap ettiğimiz Erman'ı fark ettim.

Kim olduğunu bilemediğim kadın, Çaylak Erman'a "Senin ne işin var burada asker?" diyerek cevap verdiğinde, ses tonunun tanıdık gelmesi üzerine biraz daha yakınlarına sokulmaya karar verdim. Duyduğum ses tonu, bir o kadar tanıdıkken bir o kadar da yabancıydı. Adlandıramıyordum. Tanımlayamıyordum. Daha doğrusu nereden aşina olduğumu çıkaramıyordum. Bu benim için hiçte normal bir durum değildi. Hatta imkânsız demem gerekirken, eksiklik, hata demem de kaçınılmazdı.

Çaylak kestirip atarcasına "Vatan borcu, boynumuzun borcu," diye ezberden salladı.

Kadın, başını yasladığı uzvundan kaldırmadan peki dercesine salladı. İstifini bozmadan "Benimki de vatan borcu o zaman," diye homurdandığında, sesi; başı dizine dayalı olduğu için daha da boğuk çıktı.

"Doktorsun sen," diye birden yükseldi Çaylak. "Er değil, rütbeli asker değil!" İşittiklerimle kaşlarım çatılırken, Çaylak gülmeye başladı. "Ama kabul," dedi, nefesli gülmelerinin arasında. "Fişek gibiydin ilk günden. Bir kenara geçip zırıl zırıl ağlaman gerekiyordu daha önce gelen kadın doktorlar gibi..."

Doktor olduğunu öğrendiğim hanımefendi, Çaylak'ın söylediklerine kızmış olmalı ki; "Alışkınım ben," derken, sinirli bir ses tonu tercih etmişti. Aşina olduğumu hissettiğim sesinden sonra aksi tavrı da tanıdık gelince, ne konuştuklarından ziyade doktor hanım ilgimi çekmeye başladı. Gözlerim, avının yerini tespit etmek isteyen bir şahin gibi kısıldı.

"İnsan böyle bir şeye nerden alışık olabilir ki? Kaç savaşa katıldın?" Çaylak meraklı haliyle sıraladığı sorular dolayısıyla, karşısındaki doktor hanımın sabrını zorluyor gibi duruyordu. Bense bu konuşmanın altından ne çıkacağını merak eder olmuştum. Yanlarına gidip konuşmalarını bölebilirdim ya da direkt kendi yoluma da bakabilirdim. Kendi yoluma bak-

mam daha akıl kârı olduğundan, bunun için doneler üretti beynim. Doktor hanımın sesine bu kadar aşina hissetmem belki merkez hastanelerden birinde karşılaşmış olma ihtimalimizi düşünmeme dahi neden oldu.

"Nereden alıştımsa alıştım! Karıştırma asker!"

Çaylak, doktor hanımın kestirip atma gayretini umursamadan; "Yahu ablacım, sıcacık yatağında uyumak varken bu saatte, burada kan revan içerisinde çökmüş bir binanın dibinde hayatını sorguluyorsun," dedi. Aslında daha çok kendisinin ne yaptığını izah ediyordu. Yaklaşık yarım saat önce aynı tastan yemek yediği kardeşlerinin şehadete kavuştuğuna şahit olduğu için kendince hayatın adaletsizliğine sövüyordu. "Sevdiklerinle mutlu mesut, huzurlu yaşamak varken niye buradasın? Yok mu kimin kimsen senin?"

Doktor hanım, sakinleşmeyi amaçlayarak derin bir nefes aldı. İçine doldurduğu nefesini geri salarken, bıkkınca "Beni, bu hayata bağlayan bir şey yok," diye mırıldandı. "Burada bekleyenim yok ama öteki tarafta kavuşabileceğim bir insanım var en azından..."

Hayattaki tüm yaşam sevincini yitirmiş bir doktor, buradakilere ne kadar yaşam inancı aşılayabilirdi? Umutsuzluğu öylesine belli olan türdendi ki, 'Patlatın bir bomba da, hepimiz huzurla göçüp gidelim!' diyecek gibi duruyordu.

"Tamam, anladım yaşayan kimin kimsen yoktur! E peki nerden alıştın bu kadar mermi sesine sen? Eşin neyin asker miydi?"

Gururla sesi yükseldi doktor hanımın: "Asker kızıyım ben!" Bir meslektaşımın kızının aramızda bulunması benim bile göğsümü kabarttı.

Erman, herhangi bir komutanının kızını buraya yollamayacağının farkında olduğu için işi alaya vurdu. "Ha sen, babadan diyorsun yani ha?" dedi, lakaytça. "Kimdir hele senin baban? De bana hele."

Doktor hanım aniden başını kaldırdı ve keskin bir tonlamayla "Fazla meraklısın asker!" dedi. Bu kadın? Bu sima? Gözlerimi kıstım. Kimdi? Kimdi? Kararlı gözlerini Erman'ın karman çorman olan yüzüne odakladı. Otoriter sesiyle "Babadan değil, anadan!" diye vurguladı. Yüzünde beliren gülümseme ile gururunu taçlandırdığını anladım. Annesiyle duyduğu gurur tüm yüz hatlarına yansımıştı.

Erman sanki hayatında hiç kadın asker diye bir tabir duymamışçasına şaşırıp "Ha?" diye soludu. "Nerede görev yapıyor annen? Rütbesi ne?" Panikli ses tonundan anladığım kadarıyla işi ciddiye alıp, içinden 'Sıçtın oğlum Erman!' diye kendine sövmeye başlamıştı.

Kadın o gizemli ses tonunu tekrardan bünyesine yüklediğinde, benim zihnimdeki yapbozun eksik parçası tamamlanmış oldu. Yüzüme hayali bir

balyoz indi. Gözlerim şaşkınlıktan irileşti. "Muhtemelen cennette... Az önce yanına yolladığımız kardeşlerini karşılıyordur." Yüzündeki acı gülümseme benim yüreğime değdi ister istemez. Vatanım uğruna canını feda etmiş bir şehidin kızıydı şimdi karşımda, duvar dibinde duran...

Heyvbanû!

İki gece önce İstanbul'da leş bir sokak barında tanışıp, izbe içine girilemeyecek bir pansiyonda seviştiğim kadının burada, bir sınır karakolunda, üstü başı kan revan içerisinde yorgun ama aynı zamanda yaptığı işten son derece gururlu bir şekilde ne işi vardı? Seviştiğim kadın ile şu an karşımda gördüğüm kadının aynı insan olmasının imkânı yoktu. İmkânsızdı! Sırf boynundaki künyenin kime ait olduğunu öğrenmek için koynuna girdiğim kadının künyesi, annesine mi aitti yani?

"Ne işin var burada Heyvbanû?" Bir mırıltı şeklinde çıkan sesim, onlara ulaşmadı ama o sanki hissetmişçesine kahvenin en koyu tonu olan gözlerini benim gökyüzünü barındıran gözlerime kilitledi. Aynı anda gözlerimiz kısıldı. Beni tanımış mıydı? Benim beynim bu kadar alabora olmuş ve zor tanımışken, o beni şıp diye tanımış mıydı? Fark edilmem ile gizli saklı durmamın bir anlamı olmadığını düşündüm. Sert ve hızlı adımlarla yanlarına ilerlerken "Asker!" diye seslenmeyi ihmal etmedim. Askerin kim olduğunu bilmeme rağmen sorguladım. Bütün işler bitmişti de burada oturup sohbet etmenin vakti mi gelmişti?

Çaylak tez elden toparlanıp, esas duruşa geçti. "Erman Üstün Karaman! Emredin komutanım!"

Yanlarına ulaştığımda esas duruşta bekleyen Erman'ın göğsüne elimdeki tüfeği çarpıp, boşa çıkan elimi omzuna koydum. "Rahat, Çaylak!" dedim, sakince. Erman, esas duruşunu bozduğunda bende esas mevzuya girmek istercesine sert ses tonumla konuşmaya devam ettim. "Her şey bitti de sıra muhabbete mi geldi Çaylak? Ha koçum?" Sonda söylediğim koçum kelimesi o kadar manidardı ki, Erman anladı ve yumuşamadı.

"Doktor hanımı yalnız bırakmak istemedim yüzbaşım," dedi, hızlıca. Doktor hanımı yeni fark etmişim gibi ondan tarafa döndüm. Üstü başı gerçekten mide bulandırıcıydı ama Hevybanû ile ilgili zihnime düşen anlar, onu mide bulandırıcı bulmama engel oluyordu. Gözlerimi kısıp, Hevybanû'yu süzdüm. Tepeden topladığı koyu kahve saçları dağılmış, yüzüne muhtemelen askerlerimden en az birkaç tanesinin kanı bulaşmıştı. Gözleri fazlasıyla yorgun ve de şaşkın olduğunu belli ediyordu. Başımla usulen bir selam verip, "Hoş geldiniz demek isterdim ama..." dedim. Devamında kelimelerim tükendiği için sıkıntılı bir nefes aldım. Hevybanû,

ayağa kalkma zahmetinde bulunmadı. Yorgunluktan mecali kalmayışına yordum.

Durumun farkında olup, beni bozmadı. Ayak uydurup, "Hoş bulmak isterdim bende," dedi, sakince. Ya da belki de, yanımdan kaçarcasına gittiği için beni tanımamış bile olabilirdi.

Kimsenin konuşmayı sürdürmek istemediği ve bu yüzden zihnimdeki düşüncelerin kırk tilki misali gezdiği anda, yanımıza koşar adımlarla Yusuf ulaştı. Koşmaktan ya da son yarım saattir yaşadığımız sıcak çatışmadan dolayı düzene giremeyen nefesi ve hırıltılı sesiyle "Yüzbaşım!" dedi, acelece. Selamını durup, yutkunma eylemini gerçekleştirdikten sonra boğazını rahatlatınca devam etti. "Yavuz Albay, karakol girişinde bekliyor." Bakışları Hevybanû'yu buldu. "Doktor hanım sizi de." Hevybanû'yu ben hariç herkes görmüş, fark etmiş ve yardımlaşmalar sonucu tanımıştı anlaşılan.

Hevybanû, duvardan destek alarak ayağa kalktı. Bana bir baş selamı vererek, karakol girişine doğru sarsak adımlarla adımlamaya başladı. Çıplak gözle bile narinliği fark edilebilen vücuduyla, burada ne işi vardı gerçekten merak ettim. Benim için geldi diye düşünecek olsam, ki öyle bir ihtimal söz konusu bile olamazdı... Mesleğini icra edecek başka yer mi kalmamıştı?

Hevybanû önde, ben, Çaylak ve Yusuf arkasında, karakol girişinin önünde, etrafında timi toplamış vaziyette bekleyen Yavuz Albayın yanına ilerledik. Yanlarına yaklaşınca Doktor Raşit'in de orada olduğu gözüme ilişti. Yavuz Albay, bariton ses tonuyla "Hoş geldiniz doktor hanım," diyerek konuşmasına başladı. Gözleriyle baştan aşağı Hevybanû'yu süzdü. Halini görünce yüzü buruştu. "Hoş karşılayamadık gerçi ama arkadaşlar size yardımcı olsun. Temizlenip, dinlenin..."

Yavuz Albay tüm söyleyecekleri bundan ibaretmişçesine cümlesi bittiği gibi arazi içerisinde doğuya doğru adımlamaya başladı. Hevybanû, kendisine cevap dahi verememişti. Raşit, Yavuz Albayın peşinden ne derdi varsa bir şeyler anlatmak için koşturdu. Tim hızlıca dağıldı ve yola çıkacağımız için son kontrollerini yapmaya yöneldiler. Ben, Çaylak, Yusuf ve Hevybanû beş dakika önce karakol binasının çökmüş duvar dibinde olduğumuz gibi bu sefer de karakolun önünde kalakaldık. Yavuz Albay ya sadece 'Hoş geldiniz,' demek için bizleri çağırmıştı ya da ne söyleyecekse Hevybanû'nun kan revan içerisindeki halini görüp vazgeçmişti. Hatta muhtemelen Hevybanû'ya söyleyemediklerini şu an yanında koşar adımlarla ilerlemeye çalışan Doktor Raşit'e söylemekteydi.

"Bir duş alın." Dilimden döküleni geç fark ettiğim için devamını da engelleyemedim. "Arazinin güney tarafında çadırlar var. Orada da üstünüzü değiştirirsiniz." Karakol binası yıkıldığı için duş alanları da yıkılmıştı. Ellerimi arkamda bağlarken derin bir nefes alarak dillendireceğimi sindirmeye gayret ettim. "Çadırların orada bir su kuyusu var. Oradaki hortumla işinizi halledebilirsiniz sanırım." Cümlem bittiğinde karşımdaki üç çift göz şaşkınlıktan irileşti. Bu havada soğuk kuyu suyuyla açık arazide duş alabilecek yürek, doktor hanımda var mıydı bilemiyordum ama karşımdaki kadın aptal değildi. Pekâlâ suyun soğuk olduğunu tahmin edebilecek kadar zekiydi. "Kadın personelimiz de yok, size yardımcı olabilecek," söylemimle, kaşları çatıldı. Beni, ben konuştukça ses tonumdan çıkardığını tahmin ettim. Tahmin edebildiğim sonuç sonrası ise muhtemelen pisliğine yaptığımı düşündü.

"O zaman izninizle," diyerek, beklediğimin aksine geri adım atmadı. "Bir askerinizi yanımda götürmemin sakıncası yoktur umarım?" Delirmiş olmalıydı. Sol kaşım tehditkâr biçimde havalandı. Benim birlikte olduğum bir kadın, bir emir erimin yardımıyla duş mu alacaktı? "Erman, benimle gel!" söylemi sonrası Erman'da, en az benim kadar olayın gerçekliğini kavrayamadı. Şaşkınlıktan büyümüş gözlerini Hevybanû'ya çevirdi. Tam ağzını açacakken, Hevybanû konuşmasına fırsat vermedi ve "Herhangi birindense abla diyen bir askeri tercih ederim," dedi. Attığı taş banaydı, hissettim. Herhangi biri; ben oluyordum. Çektiği rest sonucu yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı ama yüz ifademden zerre etkilenmeyip, hükmünü sürdürdü. "Düş önüme de şu kuyuyu göster!"

Erman, izin istercesine bana baktığında usulca başımla onayladım. Ne yapacaktı, ne kadar dayanacaktı ya da soyunacak mıydı, merak ettim. Meraklarım sayesinde kendimi tam bir pislikmişim gibi hissettim. Yine de bana yakışmadığını bildiğim hislere rağmen takip mesafemi seslerini duyabileceğim şekilde bırakarak, peşlerinden ilerlemeye başladım.

Erman daha kuyuya varmadan "Abla, kusura bakma ama sen harbi manyaksın! Bu su demir gibidir," diye hoyratça söylendi. Devamında adeta suyu kendi vücudunda hissetmiş gibi bedenini titrettirdi.

Hevybanû "Abartma!" söylemleri eşliğinde, Erman'ı sağ kolundan tutmak suretiyle gidecekleri yola doğru çekmeye başladı. "Şafak kaç?"

Erman, sıkıntılı bir nefes verdi. "Karanlık."

"Ne kadar karanlık?"

"Çok."

"Burada olduğum müddetçe benim derdimi sen çekeceksin o zaman Erman," dedikten sonra gülümsemesinin sesi geldi kulağıma. Zihnim ben

istemesem de bu sesi ilk andan kaydetti. "Sonra gün gelecek karşıma geçip; *'Ne kola, ne fanta sadece yedigün!'* diye saçma sapan bir espri yapacaksın bana."

"Ne olacağımız belli değil baksana. Kim bilir görür müyüz o günleri?"

Erman'ın sıkıntılı çıkan sesi Hevybanû'yu pes ettirmedi ve "Hım. O zaman şöyle yapalım mı Erman?" diye sordu. Erman'a soldan bir bakış attığına emindim ama artlarında olduğum için göremiyordum. Dakikalar önce kendisi için yanlış kişiyi göndermişler dediğim tezimi çürütmek istercesine devam etti. "Şafağın doğan güneş olduğunda..." dedi ve bir es verdi. Bence vereceği motivasyonu ne ile sağlayabileceğini düşünüyordu. "Şey yapalım... Hah! Buradan göğe doğru bir dilek balonu uçuralım seninle birlikte. Ne dersin?"

Erman, neşelenmeye istekli ama arkadaşlarının acısından mütevellit yarım bir gülüş seslendirdi. Gülüşünün yarımlığına yakışır bir tonda "Pasta yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

Hevybanû'dan tanıdığım, bildiğim bir homurtu yükselince bu sorudan hoşlanmadığını anladım. "Oradan bakınca hanım evladına mı benziyorum ben?" diye çıkışınca, kendi kendime gülümsedim. Bence, hanım evladı diye nitelendirilebilecek birine pek benzemiyordu ama gurur nişanesini taşıdığını gizlemekten çekinmediği meslektaşım olan annesinin, pasta yapmaya heveslendirtecek vaktinin olamayacağını da en iyi ben biliyordum.

Umursamaz bir tavırla, "Öğrenirsin vakit çok," dedi, Erman. Ardından ekledi: "Mum üfleriz birlikte." İki küçük çocuk gibi inatlaşmaları, normal bir anda olsaydık bana bile oldukça zevk verirdi.

Hevybanû ilk başta kendisinden beklediğim gibi "He öğrenirim he!" diyerek yükseldi. Ardından bir minik gibi mızıkçı bir tona geçerek beni yine şaşırtmayı başardı. Çünkü ben, kendisini tanıyabildiğim kısacık zaman dilimine dayanarak *'Ne halin varsa gör!'* demesini beklerdim. "Vaktim kalır kesin burada pasta yapmayı öğrenmeye! Şehir merkezinde dilek balonu var mı, o bile belli değil. Razı ol işte!"

Erman, "Öğrenirsin, ömrümüz yeterse işte," diye diretti.

Hevybanû, derin bir of çekti. "Ben, mum üflemem," dedi, sıkıntıyla.

O arada Erman, kuyunun yanına adımlayıp durdu. "Neden üflemeyesin ki?" Hevybanû yanıt olarak bir çocuk edasıyla omuz silkti. İçinde büyütemediği küçük bir kız çocuğu var gibiydi ama o kız çocuğunu büyütmek için de çok yanlış topraklara adım atmıştı. Çünkü burada yüreği anca acıyla karılır, kanla sulanırdı. Erman, tutunduğu tavrından ödün vermemeyi seçip "Öğrenirsin bir gün. Vakit çok nasılsa!" dedi.

Hevybanû kendisine cevap vermek yerine üzerindeki montunu çıkarıp, kuyunun kenarına bıraktı. Arka cebinde bulunan cep telefonunu da çıkardığı montunun cebine koydu. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Ayağındaki iki gün öncede dikkatimi çeken postallarını, eğilip ayağından çıkararak kenara fırlattı. Peşi sırada çoraplarını çıkarıp, postallarının içine sokuşturdu.

Erman bir çare "Abla, böyle arınabileceğine emin misin?" diye sordu. Utanmasa soyun diyebilecek yapıda olduğunu bildiğim için sinirle boynumu kütlettim.

"Kuruyan kanlar aksa yeter. Hadi çok konuşma da, aç şu suyu."

Erman, sabır dilenircesine "Allah'ım sen akıl fikir ver!" diye söylendi. "Yaratıyorsun bari takip et gözünü seveyim!"

Hevybanû'nun "Şimdi!" diyen yüksek perdeden sesiyle yerinde dikleşmek zorunda kalmasaydı daha söylenirdi. Sesi adeta yarışa hazırlanıyor gibi çıkmıştı. Erman ise şaşkındı. "Üçe kadar sayacağım! Ve sen üç dediğimde, vücuduma su tutmaya başlayacaksın!" Erman, talebini başıyla onayladı. "Bir! İki! Üç!"

Hevybanû'nun sayması bitince, Erman aldığı komut dolayısı ile tazyikli suyu üzerine tuttu. Soğuk suyun tenine değmesi ile ani bir şok dalgasına girince, Erman panikle "Abla! Abla iyi misin?" diye seslenmeye başladı.

Hevybanû, ağzını açıp içine derin bir nefes doldururken ayak parmaklarının ucuna yükseldi. Dilinden dökülen, "Ah! Lanet olsun!" serzenişi ile kaşlarım çatılırken, Erman suyu kapatmak istedi. "Kapatma!" diyerek Erman'ı engelledi. "Geçecek şimdi. Sakın kapatma Erman! Hıncımı senden alırım, sakın!" Mırıldanarak saymaya başladı. Bir yandan da koluna bulaşan kanları elleriyle ovuşturarak akıtma derdine düştü. Ona kadar saydıktan sonra "Yaklaş," dedi, yeni komutlarına geçiş yaparak. "Şu suyu başımdan aşağı tut!"

Erman, yaklaşsa dert yaklaşmasa dertti farkındaydı. "Abla?" dedi, tereddütle sorgularcasına.

Hevybanû tepeden topladığı saçlarını çözdüğünde vücudumdaki kan, hiç hatırlamak istemediğim yerlerime nüfuz etti. Saçlarını, elime dolayıp da kendisine hükmettiğim o gece aniden aklıma düştü. Kan akışım hızlandı, nabzım yüz kırklara vurdu. Gözlerimi kapatıp, derin derin soluklar aldım. Burada değil, bu şekilde hiç değil! O zaman birbirimizi tanımıyorduk ama şimdi... Şimdi de tanıyor sayılmazdık ama yan yanayken, görevdeyken değil...

"Asker!" Hevybanû'nun her asker demesi, aklıma kendisiyle askeriyede bile sevişme isteği düşürüyordu. "Sana şu lanet olasıca suyu, başıma

tut dedim!" Erman, hortumu Hevybanû'nun başından aşağı tuttuğunda bir kadının hem bu kadar gizemli ve narin hem de bu kadar güzel ve dik başlı olmasına akıl erdiremedim. Benim aklımın olmayan ayarlarını bozmadan defolup gitmesi, ikimiz içinde en iyisiydi. Yeterince arındığına kanaat ettikten sonra "Tamam, yeter!" dedi, yüksekçe.

Erman sesli bir nefes vererek suyu kapattı. Ardından; "Abla valla sende sike sürülecek akıl yok, kusura bakma!" diyerek, hadsizce çıkıştı. Ve ilk o an, Erman'ın ağzını dikmem gereken mevzuların çok yakında vuku bulacağına dair içerime bir his salındı.

Hevybanû beni aratmayarak; "Zevzek zevzek çok konuşma da, ver şu montumu!" dedi, sertçe.

Gözlerimi sinirle yumarken, bıkkın bir nefes verdim. İçime bir his salınmasından tutun da, beni aratmayışına sevinecek kadar ne yaşıyordu zihnim, benliğim, olmayan ruhum? Gözlerimi geri araladığımda su dolayısıyla üstüne başına yapışmış kazağının üzerine hızlıca montunu geri giydiğini gördüm. Şükür ki, ezberlemek gibi bir hata yaptığım bedenini gözlerimin önüne bir kez daha sermemişti. Montunu giydikten sonra ise nereye gideceğini bilemedi. Bilemeyişi garip bir şekilde içimi sızlatırken, böyle giderse daha geldiği ilk günden zatürre olacağını fark ettim.

Erman yönlendirmek istercesine elini Hevybanû'nun sırtına yerleştirdiğinde, kızgın bir demiri vücuduma değdirmişler gibi irkildim. Bir kanat gibi korunak altına alarak yönlendirdiği bedenleriyle birlikte, çadırların bulunduğu alana doğru ilerlemeye başladılar. Çadırların yanına geldiklerinde ise ilk seçtiği benim çadırım oldu ve "Abla, bak burası yüzbaşının çadırı," dedi, sakince. "Kimse seni rahatsız edemez. Sen gir, üstünü değiştir. Zatürre olacaksın valla."

Hevybanû, zihnimle telepati yapıyormuş gibi Erman'a küfredermişçesine baktı. Siktiğimin Çaylak'ı, Hevybanû'yu benim çadırıma sokmak istediğinin farkında mıydı? Çenem sinirle kasıldı. Aklımda saçma bir şekilde yer edinmiş olan o kokusu, birde çadırıma sinecekti. Zaten olmayan uykularım, onun kokusuyla harmanlanıp her gece boynuma dolanan bir urgan olacaktı. Ama ipekten... Ellerime dolanan narin saçları gibi; ipekten...

"Asker sen salak mısın?" Duyduğum soruyla, yüzümde harbi salak bir gülüş peyda oldu. "Eşyalarım yok. Geldiğimiz arabada kaldı çantam. Ne giyeceğim burada ben?"

Erman, sanki ona konuşulmuyormuş gibi Hevybanû'yu sırtından itekleyerek çadırıma soktu. Benim çadırıma, Hevybanû'yu öylece soktu! "Ayarlayacağım ben bir şeyler," dedi üstüne, olmayan aklını gözler önüne

sertçe ne "Gel de beni kurut, donma!" Bu cehennem çukurunda, ne bulacak-tı da avar avacaktı acaba!

Sakinliyle ensemi ovaladım. Ben izin vermeden kimsenin adım atmasının dahi mümkün olmadığı çadırımda, iki gündür apansız bir şekilde aklımca ver edinen kadın, ıslak bir vaziyette, *'Gel de beni kurut,'* dercesine boy gösteriyordu. Görmezden gelmek istiyordum. Görmezden, duymazdan, hissetmezden... Negatif olan her ne varsa zihnime hükmetsin istiyorum ama titrer bir vaziyette, en mahrem, gizli alanımda duruyor oluşunu bilmek, tüm negatiflikleri pozitiflikle çarpıyordu. Erman çadırların olduğu bölümden ayrılınca, esiri olduğum pozitif düşüncelerle çadırıma doğru ilerledim.

'Yapma oğlum Alp Aslan! Yakacaksın kendini!'

Çadırın önünde, zihnimden ilk defa geçme tenezzülünde bulunan negatif cümlelerle duraksadım. Elim çadırın paneline uzanmak üzereyken havada kaldı. İçeri girsem başka bir savaş meydanıydı, dışarıda kalsam aklımdaki sorularla cehennem azabındaydım. Girmeye niyetlendiğim savaş meydanında bozguna uğratılacak mıydım, hesap yapamadım. Tüm hesapları gecenin zindanında yakıp, üşüyen bedenini ısıtmanın derdiyle sarındım. Sarındığım dertler dilime yansıdı ve "Yanacaksak yanalım amına koyayım!" diye mırıldandım. Dilimden taşan dertler ise yüreğimde bilmek istemediğim bir yangın başlattı. Dilenmeye engel olamadım. "Ama birlikte..."

Çadıra davetsiz bir misafir olarak girdiğimde, oturduğu uyku tulumumun üstünden sıçrayarak kalktı. Montunu çıkarmış, çadırda bulduğu battaniyeye sarınarak bedenini ısıtmaya çalışıyordu. Karşısındaki insana emir veremeyeceğini bilemediğinden olsa gerek "N'apıyorsun? Çık dışarı!" dedi, sertçe. Öğrenirdi elbet.

Birkaç saniye nedensizce yüzünü izledim. İznim harici, dile gelen benliğim bir kez daha dile geldi. "Sen burada ne arıyorsun Hevybanû?" diye biçare soludum. Zikrettiğim isimle, kaşları çatıldı. Beni tanıdığını hissetmekte, yanılmamışım... "Sen burada, bu cehennemde, üstüne birde benim çadırımda ne yapıyorsun?"

"Ben, nereden bileyim kimin çadırı?" Islak bir sıçan gibi karşımda durup, inadından ödün vermeden burnu havada bir şekilde konuşması sadece ateşimi harlıyordu. Sanki sadece çadırda ne arıyorsun diye sormuşum gibi diğer sorularımı es geçmesi ise sinirlerimi zıplatıyordu.

İşaret parmağım kendiliğinden havalandı ve üzerine doğru doğruldu. "Son kez soruyorum," dedim, kaşlarımı havalandırarak. "Burada ne arıyorsun?"

"Allah'ın belası Erman, eşyalarımı getirirse giyineceğim!" dedi, hiddetle. Hiddetine yakışmayacak şekilde çenesi titredi. Donuyordu ama yine de ödün vermemeye gayret ediyordu. "Senin de çadırına kalmadım. Sanki başka çadır yok, manyak herif!" Çadırdan çıkmak için adımlayınca koluna yapıştım. Kolundan tutmamla üzerindeki battaniye yere düştü. Gözlerim ıslak kıyafetlerinin yapıştığı vücudunda arsızca dolaştı. Derince yutkundum. Yeni yetmeler gibi davranıyor olmam tam bir yüz karalığıydı. "Çek ellerini üstümden," dedi, birbirine çarpan dişlerini zapt etmeye çalışarak. Ben; gözlerinde, teninde kaybolurken dışarıdan bir çıtırtı geldi. Gözlerim kendiliğinden kısıldı. Dikkat kesildim. Bir adım... Bir adım daha... Bize doğru gelen ve aynı zamanda sessiz olduğunu zanneden birileri vardı. Hevybanû'yu çekeleyerek uyku tulumuna doğru ittirdim. Uyku tulumunun üstüne sırt üstü düştüğünde, zihnimi diğer seslere kapatıp odakladığım için iki saattir "N'apıyorsun adi herif!" diye bağırdığını ancak fark ettim.

Elimle dudaklarını örttüm. Haliyle bu eylemi gerçekleştirebilmek için üzerine doğru eğilmem gerekti. Kahvenin daha önce hiç görmediğim tonuna sahip olan gözleri korkuyla irileşti. Bana; iri gözlere sahip, kesilmek üzere olan bir kuzu gibi baktığından bi' haberdi. "Kes sesini," dedim, keskin bir fısıltıyla. Yumruk yaptığı elleriyle göğsümden ittirerek altımda debelenmeye başlayınca, boğuk sesi elimin örttüğü ağzından daha çok çıkmaya başladı. "Sana dur diyorum!" diyerek üsteledim. Durmadı! Yılmadım, bir kez daha üsteledim. "Hevybanû, dur!" Ne uyarılarımı, ne yaptığım kaşı gözü, ne de baskın ve kısık ses tonumu umursadı. Söz dinleyip, iki dakika dursaydı ölürdü çünkü. Tek başına ölmek istemediği ise o kadar çok belliydi ki, teslim oldum. Bir anlık sinirle elimi çekip, bildiğim, bilmekten haz etmediğim o mühürlü dudaklarına kapandım.

'Zaten fırsatını kolluyordun, yüzbaşı!'

Bana yakın geçmiş zamanı hatırlatan dolgun dudaklarda bu kez alkol değil, hayatımın renkli süsü olan kan tadı vardı. Neye sahip olursa olsun, bir mühür görevi gördüğünü bildiğim dudaklar karşılık vermek yerine, bu kez kendi yaktığına direniyordu. Şaşkınlıktan irileşen eşsiz kahve gözlerine, sık nefesi karıştı. Göğsümün altında hızla yükselip alçalan göğsü aklımı bulandırmaya başladı. Yaşadığım harbe rağmen dışarıdan bir çıtırtı daha işitince, dudaklarımı dudaklarından ayırdım. Sol kulağının dibine sokulup, yok denilebilecek bir fısıltıyla "Seni sonsuza kadar öpebilirim ama yaşayalım istiyorum güzelim!" diye, sol yanlarımıza üflediğimi bilemeden mırıldandım. Zehirli oklarla sarmaşık olan dilimin yayından, ilk ok kaderin hükmüyle çıkmıştı çıkmasına ama yol aldığı yürekte ok saplana-

cak bir parça var mıydı? O yürek sağlam mıydı yoksa ıslak bir ekmek gibi ne bir dikiş ne bir ok tutmaz mıydı?

İnsan ırkı ne garipti? Tahlil edemediği anlarda, hayalini bile kendisine yasak ettiği umutlara gebe kalabiliyordu. Oysaki ben, adına aşk denen illet yüzünden artık bir insan formunda değildim ve kanım düz aktığı müddetçe bir daha âşık olmayacağıma da yeminliydim. Peki yazgı, neden karşı tarafta oku tutacak bir yürek olduğu bile belli olmadan kendi çentiğini ilk benim mayın tarlama atmıştı?

III – YELKOVAN KUŞU

'Üste düşen gölge; yuva mı av mı olduğunu söylemez ama yaşam sınırlarının çizildiğini gösterir...'

JÜLİDE ERBAŞ

Kulak dibimde beni sonsuza kadar öpebileceğine dair söylemine, kaş çattım. Hadsizdi! Üstümdeki bedenini iteklemeye çalışırken bir yandan da söylenmeye başladım. Onun sesinin desibeline tezat sesim oldukça yüksek çıktı. "Sapık!" Göğsündeki ellerimle benliğini itekledim ama kütlesini zerre hareket ettiremedim. Yaklaşık elli kilo ağırlığında olduğum düşünülürse, kilom; beyimizin ancak kas kütlesine denk gelirdi. Yine de direnmeyi elden bırakmadım. Öfkeyle "Adi pislik! Fırsatçı!" diye bağırırken, var gücümle göğsüne baskı uyguladım. Bağırışlarımdan zerre etkilenmemiş bir halde, kulak dibimden başını çıkardı. Hiç beklemediğim bir hamle yapıp, göğüslerimin üzerine bir bıçak bıraktı! Gözlerim korkuyla irileşirken, bana zarar verip vermeyeceğini tahlil edebilmek zordu. Korkuyla kesik bir nefes aldım ve kendisi gibi fısıldayarak "Bu ne?" diye sordum.

Soruma cevap vermek yerine "Sen neşterle adam kesmiyor musun?" diye sorunca, kaşlarım çatıldı. Birbirine değen burunlarımız sayesinde dikkatim dağılıyor, odaklanamıyordum. Şayet ki amacını anlayabilsem, haddini de bildirecektim. Göğüslerimin üzerine bıraktığı bıçağı, çakarlı mavileriyle işaret ettikten sonra "Bunu al!" dedi, dikte edercesine. Bıçağın, boynuma doğru olan sivri ucunu iteklemek istediğimden elimi aramıza soktum. O arada da bıçağın sapında bir Şahin amblemi, altında da bir Türk bayrağı gördüm. Sıradan bir bıçak değildi ve bu bıçağın keskin yüzündeki sayısız tırtıktan dahi belliydi. Bıçağın tırtıklı yüzeyinde gözlerim takılı kalırken, bir an baldırdan girse kaç damarı parçalayabileceğini hayal ederken buldum kendimi. Ettiğim hayal neticesinde yüzüm buruştu.

Göğüslerimdeki bıçağı aşağı doğru ittirmemle, iki yanıma dayadığı ellerinden destek alarak hafifçe bedenini yükseltti. Dişlerimi birbirine bastırarak "Seni deşmemi istemiyorsan," dedim, tehditkâr bir tavırla. Takındığım tavır, kaşlarını havalandırmasına neden oldu. "Kalk üstümden ve-" Defol git, diyecektim. Diyemedim...

Bulunduğumuz uyku tulumunun hizasından içeri giren bir tüfek namlusu gördüm. Gördüğüm görüntü sayesinde gözlerim korkuyla büyürken, derin bir nefes aldım. Çığlık atma niyetim, dudaklarımı tekrardan gecenin örtüsü gibi örten eliyle rafa kalktı. Sağ eli dudaklarımda engel adına dururken, bedeninin tüm ağırlığını üstüme bıraktı. Boştaki sol eliyle, içeri doğru uzatılan tüfeğin namlusunu tuttu ve sağ elini dudaklarımın üstün-

den çekerek, hızlıca göğüslerimin üzerinde duran bıçağı aldı. Tuttuğu namlu sayesinde içeri girmesini sağladığı bedene yüzünü döndüğünde, elindeki bıçağı, adamın şah damarına çoktan saplamıştı. Adamın boynunun soluna giren bıçak sayesinde, üzerime doğru fışkıran kan ile birlikte donakaldığımı hissettim. Dışarıdan silah sesleri yükselirken, adamın boynundaki bıçağını çekti ve can çekişen bedeni çadırın ortasına un çuvalı gibi fırlattı. Yüzünü bana doğru döndüğünde, elleri benliğime uzandı. Sol kolumdan kavradığı gibi bedenimi ayaklandırdı. Tuttuğu sağ elime her tarafına kan bulanmış olan bıçağı bıraktığında, küçük dilimi yuttuğumu düşündüm. Yüzbaşı ise bana nazaran çok farklı bir boyuttaydı. Odak noktası bile ben değildim. Hoş benim odak noktam da o değil, elimdeki kana bulanmış bıçaktı.

Aniden gür bir ses tonuyla "ŞAHİN!" diye bağırınca, olduğum yerde sıçradım. Soğuk sudan sebep titreyen benliğim, saniyeler önce yaşadıklarımla şahlanmış ve vücudumu bir zelzeleye peyda bırakmıştı. Titriyordum ve titredikçe, elimdeki kana bulanmış bıçak bacağıma değiyor, yüreğime izini bırakıyordu. Titreyen bedeniminse yüzbaşı tarafından bir önemi yoktu. Dışarıda karşılıklı bir çatışma vardı ve o, hükmedemediğim bedenimi mutlak bir suretle dışarıya doğru itekliyordu. Son bir hamleyle bedenimi çadırdan çıkarmak için çadır girişindeki paneli iki yana açtı ve bir kez daha yeri göğü inleten o sesiyle "Koruyun!" diye bağırdı. Tekrardan yükselen sesiyle, istem dışı sıçrarken boğazımdan bir *'İh!'* nidası koptu. Arkamdaki bedenini hatırlatmak istercesine, kollarımı iki yandan kavradı. "Hevybanû," dedi, kollarımdaki baskısını arttırarak. Dediği isme dahi takılamadım. "Koş dediğimde, koşuyorsun! Arkana bakmadan, elindeki bıçağı bırakmadan, hız kesmeden! Doğruca, doğruca karakol binasına koşuyorsun!" Emirleri bitti sanmıştım ki, sesi birden "Duydun mu beni?" diye yükselince, bir kez daha sıçradım. Dediklerini duyduğumu belirtmek istercesine başımı aşağı yukarı sallandırdım.

Koşacaktım. Daha önce defalarca yaptığım gibi sadece hızlıca koşacaktım. Yine sadece kurşunların arasında koşacaktım. Eski zamana nazaran bu seferki koşuşumda birkaç fark vardı. Biri elimde bir bıçak oluşu, bir diğeri yolun sonunda beni kucaklayacak bir asker abinin olmayışıydı.

"Şimdi!" Sırtımdan hoyratça benliğimi ittirdi. Koşmak adına iki adım atmıştım ki "Hevybanû," dedi ve sesi oldukça kısık çıktı. Henüz depara kalkmamış adımlarım sarsaklaşırken, sol omzumun üzerinden varlığına bir bakış attım. Göz göze geldiğimiz an, yaptığımdan hoşnut olmadığını sesine yansıtmaktan geri durmayarak "Koş!" diye bağırdı. "Arkana bakmadan koş!"

Aydınlanmaya niyet eden göğün altında, yüksek kurşun seslerinin arasında, dalından koptuktan sonra savrulan bir yaprak gibi salınmaya başladım. "Hatırla Jülide!" dedim kendime, hiddetle. "Sana bunları defalarca, daha küçük yaşta öğrettiler! İki adım sağa doğru koşuyorsan, üç adım sola doğru koşacaksın!"

Koştum. Nefesim yettiğince de koşardım ama Erman'ın "Abla!" diyen sesini işittiğimde, ayaklarım birbirine dolandı. Abla... Ne kadar güzel bir hitap şekliydi. Sesindeki panik, endişe, hızımı kesmeme sebep oldu ve etrafıma bakınma gafletine düştüm.

"Koş!"

Yüzbaşının yeri göğü inletircesine bağırışını duyunca adımlarımı ileri sarmaya çalıştım ama iki adım daha attığımda başka tanımadığım bir ses işittim. "Bende!" Onda olduğu ima edilen kişi bendim. Tutulduğum sol kolumdan, bi' hışımla bir ağacın arkasına çekildim. "Selam güzellik!" diyerek bana göz kırptıktan sonra benim koştuğum yöne doğru dönerek iki el ateş etti. Ardından bölgesini temizlediğini belirtmek için gür bir sesle ortalığı inletti. "Kuzey batı temiz, tamam!" Kuzey batıya doğru koşuyormuşum ama kuzeyin bile neresi olduğunu hatırlayamayacak durumdaydım...

Araziye sessizlik hâkim olduğunda, beni koruma altına alan beyefendi sağ kolumdan tutarak yönlendirdi. Saniyelik bakışsak da, kendisine bir şey demedim, diyemedim. Adımlarımız çadırların ortasına ulaştığında, toplamda benimle birlikte on kişilik bir gruptuk. Bu seferki saldırı kaç dakika sürmüştü ve diğer askerler neredeydi, hiçbir fikrim yoktu. Yavuz Albay elleri belinin arkasında bağlı bir şekilde, on kişilik grubun ortasına bir yem misali çömeltilmiş beyefendinin etrafında dönerken "Devam et!" diyerek, buyruk verdi.

Biz gelene kadar her ne konuşulduysa, devamı öğrenilmeden bırakılmayacağı aşikârdı. Yavuz Albayın otoriter sesine, beyefendi aynı diklikte karşılık verdi. "Şahin'in burada olduğunu duyduk!" dedi, başını sesinin dikliğine yaraşır bir şekilde havalandırarak. "Yeni saldırıdan sonra uykudayken basalım dedik ama..." Başında herhangi bir şeyin simgesi olduğu belli olan eşarplı beyefendinin gözleri beni buldu. Yüzüne pis bir gülüş oturdu. Sol ayağım tedirginlikle geri çıkarken, "Ama yüzbaşının eğleneceği tutmuş," dedi, imayla. Beyefendinin yaptığı ima sonrası Yavuz Albayın sorgu dolu gözleri, bana döndü. "Baktık işve, cilve, oynaş..." Fütursuzca iftira atan gülerken, ağırca yutkundum. "Dedik ki iş üzerinde basalım..." Üzerime yıkılan kanımın çekilmesine neden oldu. Gözlerimi olduğum yerde yumarken, alt dudağımı içten içe dişlemeye başladım. Islak vücu-

dum hala titremekteydi ve soğuk artık her bir hücreme işlemişti. "Gerçi nasıl bir şeyse... Sapık adam, yok sen neşterle adam deşmiyor musun söylemleri havada uçuşuyordu!" Elleri arkasında bağlı bir şekilde dimdik duran yüzbaşına döndü ve pis gülüşüyle gözünü kırpıp, "Güzel fantezi," diyerek son çamurunu fırlattı.

Yavuz Albayın "Tamam kes!" diye bağırmasıyla, ortam ölüm sessizliğine büründü. Canlı ele geçirdikleri kişiden duymak istedikleri; yüzbaşı ile gerçekleştirdiğim iddia edilen fanteziler değildi. "Alın şunu!" diyerek hükmünü sürdürmeye devam ettiğinde, arkasında başka askerlerin olduğunu ancak fark ettim.

Yüzü gözü dağılmış, sol bacağından oluk oluk kan akan insanı yerden kaldırdıklarında, o insan yüzünü yüzbaşıya döndü. "Daha yeni başlıyoruz yüzbaşı," dedi, meydan okurcasına. Yüzbaşı selam alırcasına, tehdidi bir baş selamıyla aldı.

Sürüklenmek suretiyle ortamdan çıkarılan insanın ardından Yavuz Albayın bakışları bana döndü. Suçlu olan ben değildim ama bir kadın olarak, tanımadığım bir erkeğin çadırında bulunduğum için benden açıklama beklenildiğini fark ettim. Konuşmaya başlamadan önce sağ kolumu hala tutan askerden kurtulmak adına kolumu silktim ve o da kolumu en nihayetinde bırakma gereksiniminde bulundu. "Ben..."

Kararsız bir şekilde başlamaya çalıştığım konuşmamı Erman; "Komutanım!" diyerek, hızlıca kesti. "Doktor hanımı, Alp Yüzbaşının çadırına ben soktum." Erman'ın bakışları adının Alp olduğunu öğrendiğim malum yüzbaşına döndü. "Siz çadırı kullanmadığınız için orada üstünü değiştirebileceğini söyledim. Ben bilemedim çadırı kullanacağınızı komutanım."

Yavuz Albay sert adımlarla Erman'a doğru yürüyünce, gerildim. Bir gerginliği daha kaldıramayacağımı hissetmekteydim. Yavuz Albay, Erman'ın tam önünde durduğunda bu sefer Alp Yüzbaşı "Komutanım," diyerek araya girdi. Sesindeki çekingenlik, beni dumura uğrattı. "Ben, birden çadıra girince doktor hanım yanlış anladı haliyle." Başı usulca iki yana sallandı. "Ama sıkıntı yok. Çadırda kalabilir." Kaşlarım hayretle havalandı. Sanki o çadır yırtılmamış, az önce o çadırın tam da ortasında bir adamın boğazına bıçak saplayıp, çadırı kan gölüne çevirmemiş gibi bol keseden atması sinirlerimi zıplattı.

Yavuz Albay vazgeçmedi ve "Burası senin babanın arpa tarlası mı asker?" diye Erman'a kükredi. "Kendi kafana göre iş yapabileceğini sana kim söyledi?" Yavuz Albay bağırdıkça Erman küçüldü. Erman küçüldükçe ben kahroldum. Benim yüzümden daha doğrusu olayların başkahramanı

yüzbaşı yüzünden başımıza gelmeyen kalmamıştı. Hızını alamayıp, yüzünü yüzbaşına döndü. "Alp Aslan Şahin!" *Alp Aslan?*

"Emredin komutanım!"

"Sen bunun olacağını bile bile doktor hanımı oradan nasıl çıkarmazsın?" *Benimle uğraşmakla meşguldü çünkü.* Olduğum yerde kaşlarım çatıldı. Yavuz Albayın sorduğu soru dalga dalga zihnime yayıldı. Olayın olacağını bile bile mi demişti?

"Komutanım ben girdim, onlar geldi. Fırsat olmadı," derken gözleri beni buldu. Ardından bakışları elimde hala sıkı sıkıya tuttuğum bıçağa kaydı. "İlk fırsatta da çıkardım kendisini. Her yer temiz. Başka da çadır yok zaten. Ben alışkınım, sorun değil." Neye alışkındı tam olarak? Bir kadınla basılmaya mı yoksa kadınları çadırında ağırlamaya mı?

Yavuz Albay, kendisine ters bir bakış attı. "Bugün iptal!" dedi, elimdeki bıçaktan daha keskin bir tavırla. "Gece olmadan bir yere kımıldamıyorsunuz." Başını gidin dercesine savurdu. "Gidin birkaç saat dinlenin. Öğlene kadar herkesi toparlanmış göreceğim. Binaya herkes, rütbe fark etmeksizin yardım edecek!" Otoriter konuşmasını sürdürürken, gözleri bana odaklandı. "Siz de çadıra geri dönün," dedi ve bendeki bakışlarını Erman'a nakletti. "Nasılsa yolu biliyorsunuz. Bilmeseniz de bir çaylak bulursunuz gösterecek!"

İlk azarımı yiyip yemediğimi tahlil etmeye çalışırken, Yavuz Albay aramızdan ayrıldı. Erman'ın çekimser adımları bana yöneldi. Adımlarının çekimserliğine yaraşır bir şekilde "Abla, özür dilerim," diye mırıldandı. Başımı sıkıntı yok dercesine savurdum. Bana yardım etmeye çalışmaktan başka ne yapmıştı?

Alp Yuzbaşının "Siz çadıra geçebilirsiniz," söylemini işittiğimde, dudaklarım hayretle aralandı. Şayet birkaç dakika önce, iki boğa misali malum çadırda toslaşmamış olsaydık kibarlığına inanabilirdim.

"Gerek yok," diyerek yüzümü buruşturdum. "Hem içerideki..."

Ne söyleyeceğimi anladığından olsa gerek, hızlıca sol yanındaki adama dönerek "Leşi çıkardınız mı?" diye sordu. Birliğin askerlerinden farklı olduğu duruşundan bile belli olan adam, kendisini başıyla onayladı. "İçerisi ne âlem de?"

"Çadır yırtık, adamı içeri aldığın yerden..." Bu sefer konuşan adamı başıyla onaylayan yüzbaşıydı. Sonuçta adamı da kendisi oradan içeri almıştı. "İçeride de pek bir şey yok," diyerek dudak büktü ve "Yatılmayacak gibi değil," diye ikna edercesine ekledi. Tartan bakışları beni buldu. Ardından can alıcı bir soru sordu. "Kan kokusu rahatsız eder mi? Hava da alıyor yırtıktan sonuçta."

'Estağfurullah canım!' diyesim geldi. Ben insan mıydım ki, kan içerisinde yatamayaydım? İçimden geçen abuk sabuk cümlelere isyanla göz devirdim. Haliyle içimdeki saçma çatışmayı bilmeyen, tim olduklarını düşündüğüm grup ve Erman neye tepki verdiğimi anlayamadı. Üşümekten titreyen çenemin eşliğinde "Üstümü değiştirsem yeter," diye mırıldandım. "Uyumasam da olur."

Araziye gelmeden önce gerçekten iyi uyumuştum. Bir yirmi dört saati uykusuz bir şekilde geçirebilirdim ama söylemime timden, yüzbaşı hariç bir gülüş koptu. Az önce içerinin durumunu sorduğu adam, yüzbaşının sol omzuna elini attı ve "Abi, senin çadırına yanlışlıkla girenin bile uykuyla arası açılıyor," dedi. 'Keşke sadece çadırına girmekle kalsaydım,' diye içimden geçirdim. "Efsunlu mudur nedir bu çadır?" Kalabalıktan bir kahkaha tufanı daha koptu. Eğlenmek için doğru anda mıydık, bilemedim.

Yüzbaşı omzundaki eli silkti. "Zevzek zevzek konuşma Kubilay!" dedikten sonra bakışlarını Erman'a döndürdü. "Bulabildin mi çantasını?"

Erman başını hayır dercesine salladı. "Bakmaya gidiyordum komutanım. Birden sesler yükselince geri döndüm."

Erman'ın cevabına dışımdan oflarken omuzlarım çöktü. "Erman! Bul şu çantayı! Hadi koçum!" Hızımı alamayıp 'Hadi yavrum,' diye de devam edecektim ama üzerimdeki bakışları fark edince toparlandım. Başımı esefle iki yana sallayıp, çadırlara doğru ilerlemeye başladım ama arkamdan devam eden konuşmaları da dinlemeyi ihmal etmedim.

Ne sesinin tonunu ne de ismini bilmediğim bir adamdan "Sen ne yapacaksın Alp?" diye bir soru döküldü.

"Buralardayım ben," dedi ve derin bir nefes sesi işittim. Ne yazık ki, nefesin sahibinin kim olduğunu bilebilecek kadar yakın temaslı bir geçmişe sahiptim. "Hadi, siz gidin dinlenin. Gece sıkı geçecek." Daha güne bile başlayamamıştık ama onlar gelecek gecenin derdindeydiler. Adımlamaya devam ederken başımı gökyüzüne çevirdim. Yeni bir gün doğuyordu. Her şey için, herkes için yeni bir gün; yeni hayatlar doğuruyordu...

Dakikalar önce sırtımdan iteklenerek çıkarıldığım alana uysalca kendi ayaklarımla girdim. Yerden kaldırılan cesedin sürüklenme izleri belli oluyordu. Un çuvalı gibi yere atıldıktan sonra bir un çuvalı gibi yerde de sürüklenmişti. Bir insana bu şekilde yapılan muamele ister istemez canımı sıktı. Sonuçta insandı ve benim hep bu çizgide durmam gerekiyordu. Birden aklıma canlı ele geçirilen adamın bacağının durumunun nasıl olduğu geldi. Keşke sorsaydım diye içten içe hayıflandım. Solumda kalan yerdeki uyku tulumuna yandan bir bakış atarken elime zamklanan bıçağı da üstüne attım. Tulumun dibinde kalan brandadaki yırtığı görünce tulu-

mun üzerinde yaşanan anlar zihnimden uçup gitti. Tam tuluma doğru bir adım atmıştım ki çadıra bir giriş yapıldı. Arkamı döndüğümde çadırını hiç aktif olarak kullanmadığı iddia edilen sahibinin aslında çadırına âşık olduğunu ama belli edemediğini düşündüm.

"Sen her seferinde böyle arkamdan destursuz girecek misin?" diye çıkıştım ama bana cevap vermeden çadırın dibine doğru gitti. Yere eğilip bir çanta kurcalamaya başladı. Ayağa kalkıp yüzünü bana döndüğünde elinde asker yeşili bir polar vardı.

"Soyun."

Yüzüne bakakaldım. Sinirli bir gülüş koptu dudaklarımdan. Bana doğru adımladığını görünce sağ işaret parmağımı uyarırcasına kendisine yönelttim. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Soruma aldırmadan üstüme doğru adımlamaya devam etti. Birilerine daha çadırda basılmayı kaldıramayacaktım. Sesimi kısık tutsam da baskın bir ton seçerek "Yüzbaşı!" dedim, hiddetle. "Kal olduğun yerde!"

Buruşturduğu yüzüyle "Emir sevmem," dedi. Lakayt konuşması kaşlarımı daha da çatmama sebep oldu. "Emir almam."

Alaycı bir gülüş takınarak "He yavrum he!" deyiverdim. Çıkışımla kaşları havalandı. "Yavuz Albay'ın yanında da babam icazet veriyordu zaten!"

Başını ağır ağır iki yana salladı. Sol elinde polar üstü tutarken, sağ eli kazağımın etek ucunu buldu. "O saygı ve hürmetten..." dedi ama ne söylediğiyle ilgilenecek durumda olmadığımdan kazağıma attığı elini tuttum hızlıca.

Ne ara bu kadar yakınıma girdiğini zerre anlayamadım. Elini uzaklaştırmaya çalıştıkça daha çok asıldığı için kazağımı uzatmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Tak noktama geldiğimi hissederken "Alp Aslan!" dedim. Sert tonda çıkışım onu duraksattı. Bu kadar dip dibe olmamız doğru değildi. Gerçekten doğru değildi.

"Ne dedin sen?" Sorusunu öyle bir ses tonuyla sordu ki ne dedim diye düşündüm.

Çatılan kaşlarımın altındaki bakışlarımı yüzüne tırmandırdım. "Adın Alp Aslan değil mi?" diyerek, kaşlarımı havalandırdım. Küfür etmediysem ki etmem, sadece adını söylemiştim. Adını da küfürden saymaması gerekirdi. Ağır ağır yutkunması daha çok ilgimi çekerken, kazağımı eteğinin ucundan kaldırmaya çalışınca elindeki elimin baskısını arttırdım.

"Hevybanû, soyun."

Bende emir sevmeyen bir insandım ve emir kipi bende direkt geri tepen bir olaydı. Dişlerimi birbirine bastırarak "Adım," dedim ve iyice burnunun dibine girdim. Gökyüzünde kararan bulutlarla, karada esen yel

aynı hiddetteydi. "Jülide! Adını öğrenince, senin gibi lakap kullanmamam mı farklı geldi?" Havalanan sol kaşıma kısa bir bakış attı ama cevap vermedi. Sol elini de kazağımın etek ucuna atınca "Ya bırak!" dedim, ellerinin arasından sıyrılmaya çalışarak. "Manyak mısın be adam?" Bağırmamak çok illet bir şeydi ve o, bağırıp da başımıza milleti toplamayacağına o kadar emindi ki, bile isteye üstüme geliyordu. Tüm direnişime rağmen kazağımı hışımla başımdan çıkardı. Saçlarımı yüzümden çektiğimde bakışlarımla kendisini öldürmeyi hedefledim.

Burnumdan soluyordum ama halime aldırmadan "Görmediğim şey değil," dedi, ukalaca. Dudaklarım hayretle aralandı. "Amma gürültü yaptın. Donarak öleceksin bu gidişle."

Gözleri boynumdaki zincire takıldı. Ucu sutyenimin içine girmiş olan künyemi, gözleriyle takip etti. Sağ eli havaya kalkınca, havadaki eline vurdum. Beklemediği çıkışımla afalladı. "Rüyanda görürsün," diyerek, polar üstü elinden aldım. Söylenmeme devam ederken, polar üstü giyip fermuarını çeneme kadar çektim. "O bir kere olur..."

"İkinciyi istetmeyecek kadar yetersizsin..."

Gözlerimizin arasında çekilen kılıçları bariz görürken, kendisiyle denkleştiğim o geceden pişmanlık duydum. Derin bir nefes eşliğinde omuzlarımı dikleştirerek, içeri girdiğim gibi uyku tulumunun üzerine attığım bıçağı aldım ve kendisine uzattım. "Al şunu da, git."

Uzattığım bıçağı almaya tenezzül etmeden, polar üstü çıkardığı çantaya doğru adımladı. Yanıma geri döndüğünde, elinde bir eşofman altı bulunmaktaydı. Kaşlarım tereddütle çatılırken, bir uzatmaktan vazgeçmediğim bıçağa bir de bana baktı. "Kalsın sende," dedi, makul bir tonda.

Başımı itiraz edercesine sallayıp "Ben neşter seviyorum," dedim, alayla. Gözlerim elinde tuttuğu eşofmana kayınca, eşofmanı uyku tulumunun üstüne doğru fırlattı.

Yanımda soyunup soyunmayacağının çekincesini yaşarken, "Üstün için bu kadar tatava yaptıysan," dedi, kibirle. İşaret parmağıyla, siyahlığını kaybetmiş pantolonumu işaret etti. "Altın için uğraşmayacağım."

Söylediğine aldırmadan elimdeki bıçağı tekrardan kendisine uzattım. Gözleri elime odaklandı. Parmağımı bıçağın üzerindeki Şahin armasında tuttuğumu o bakınca fark ettim ve ateşe değmiş gibi çektim. "Alp Aslan," dedim, boğazımı temizleyerek. Gözleri aniden gözlerime döndü. İsmiyle bir zoru mu vardı? "Erman birazdan çantamı getirir. Hem zaten çamaşırlarım dahi ıslak. O yüzden..." Yutkunup, derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Al," diyerek bıçağı havada salladım. "Al hadi ve

git. Biri görecek şimdi." Elimdeki bıçağı en sonunda aldı. "Teşekkür ederim yine de."

İnsanca yaklaşımımdan sonra düzgün bir iletişim başlangıcı yaptığımızı sanmıştım ama "Soyun dedim ben sana," çıkışıyla yanıldığımı anladım. "Erman, anca gün doğunca getirir eşyalarını." Tulumun üstüne attığı eşofman altını eliyle işaret edip "Giy şunu da," diye direktif verdi. Çadırın çıkış alanının önüne geldiğinde sağ omzunun üstünden bana bir bakış atıp, konuşmasını sürdürdü. "Yırtığın yanındayım Heyvbanû. Giyin ve uyu."

Boğazımdan bir gülüş koparken "Zahmet etme hiç ya!" dedim, sinirle. Çadırdan çıkacakken duraksadı. "Valla bak! Çıkma hiç istersen. Gel beraber uyuyalım."

Dudağının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldığında, gözlerim dudaklarına kaydı. "Biri görmesin şimdi," dedi, fısıltıyla.

Fısıltısı beni alt üst ederken, çadırdan çıktı. Adım seslerinden, yırtığın hizasına geçiş yaptığını anlayabiliyordum. Üstümdeki etkisini attıktan sonra "Arıza!" dedim. Fısıltıyla söylenmiştim ama 'Hıhı,' diye bir yanıt alınca dışarıdan, devam ettim. "Denizde kum, Jülide de manyak!" Bıraktığı eşofman altını alırken, ne tarafta giyinirsem görmez diye düşündüm. Sonra da o kudursun diye olduğum yerde pantolonumu çıkarmaya başladım. Nitekim yanılmadım da! Yırtıktan beni dikizlememesini beklemek fazlaca saf olurdu değil mi?

"İmtihanın böylesi!" söylemini işitince, boğazımdan hoşnut bir gülümseme döküldü. "Bakalım en son kim gülecek..."

Meydan okuyuşuna aldırmadan ıslak çoraplarımı da çıkarıp, bana en az üç beden büyük gelen eşofmanını giydim. Belini bayağı bir sıkı bağlamam gerekti. Paçalarını ise dört kez kıvırmam! Tulumun içerisine girerken "Aaa ama sadece pantolon çıkarmamla bu kadar tatava yaptıysan," diyerek yanıtladım kendisini. Sağımda kalan yırtığa bir bakış attım ama bir şey göremedim. Eh tabi sonuçta ben bir Şahin göz değildim. "İşimiz çok seninle. Hadi iyi uykular." Soluma dönerek, yırtığı da onu da arkamda bıraktım.

Birkaç dakika arkamda kaldığını düşünmeme izin verdi. Sonra çok ama çok derinden gelen sesini işittim. Bir gizemi çözmek ister gibi "Neden buradasın?" diye mırıldandı.

İki elimi de sol yanağımın altına koydum ve gözlerimi açmadan "Susarsan, uyuyacağım," dedim. İliğimi kemiğimi ısıtma derdindeyken, hafif bir nefesle bi' gülüş döküldü boğazından. Ardından bir çakmak sesi işittim

ve devamında bir nefes çekiş. 'Bu iş sigarasız olmuyor mu?' demek istedim ama sonra 'Bu ne samimiyet Jülide!' diyerek kendimi frenledim.

"Neden buradasın Hevybanû?"

Bir nefes verişle sorusunu tekrarladığında, bıkkın bir nefes verdim ve yerimde dönüp yüzümü yırtığa çevirdim. "Seninle bir ilgisi yok tamam mı?" dedim, yattığım yerde burnumu havalandırarak. "Kafanda kurmayı bırak artık. Dünya senin etrafında dönmüyor Alp Aslan." Yine hafif bir gülümseme sesi işittim. Kör gibiydim. Dışarısını görmüyor, boş boş çadır brandasına karşı konuşuyordum. Yaptığım daha çok sinirlenmeme neden oldu ve bu da dilime yansıdı. "Senin için gelmedim yani anla artık!"

"Şaşırtmadın," deyişiyle, kaşlarım çatıldı. Biz, ikimiz, birbirimizi tanımazken tek gecelik bir ilişki yaşamıştık. İsimlerimizi bile bugün öğrenmişken, kendisini tam olarak ne yaparak şaşırtmam gerekiyordu anlayamadım.

"Ne diyorsun ya?" diye mırıldandım. Yanıt olarak aynı gülümseme sesini duyunca sinirim katlandı. Sonra ikimizin fısıltısı birbirine karıştı. "Uyuyacağım."

"Uyu." Aynı anda aynı manada iki farklı insan tarafından kurulan iki cümle hava bulutuna karıştı. Ben sustum, o devam etti. "Uyu, ben buradayım."

Vermek istediği güveni anlayabiliyor ama aynı zamanda da gereksiz buluyordum. Çünkü gün doğmuş sayılırdı. "Başımda beklemene gerek yok," dedim, vereceği güven mekanizmasına alışmak istemediğim için. "Git, uyu sen de."

"Kendini bu kadar önemseme," dediğinde, güven verme isteğinin değil, beni bozguna uğratma sevdasının olduğunu anladım. "Ben sadece bana ait alanı koruyorum..."

Boğazımdan hoşnutsuz bir homurtu döküldü ve kendisine tekrardan sırtımı döndüm. Biraz ısınmayı umarak gözlerimi yumarken "Ne çadırmış arkadaş!" diye huysuzca söylendim. "Sana boy boy çadır alacağım!"

Hızlıca "Boy boy," diyerek lafı ağzıma geri tıkınca, kendisine cevap vermemin yersiz olduğunu fark ettim. Üstüne basa basa söylediği şeye de takılmadım. Gözlerimi rahatsız ve kan kokusuyla harmanlanmış bir uykuya kapattım. Ta ki dışarıda başka sesler duyana kadar...

"Bırak oraya, çıkınca kendisi alır."

"Emredersiniz komutanım."

Alp Aslan'ın otoriter sesine karışan Erman'ın sesi olunca gözlerimi açtım. Yattığım yerde doğrulup, başımı sağımda kalan yırtıktan çıkardım. Erman şok olurken, gerçekten ama gerçekten dibimde oturan Alp Aslan

istifini bile bozmayıp, sol omzunun üstünden bana bir bakış attı. Gözlerini benden ayırmazken "Gidebilirsin Çaylak," dedi.

Erman asker selamı verip, emri aldığını onayladı. "Emredersiniz komutanım."

Olduğum yerden kımıldamadan "Pişt!" dedim. Bana tekrardan sol omzunun üstünden bir bakış atınca hafifçe gülümsedim. "Çantamı versene..."

Talebime karşın, başını umursamazca önüne çevirdi. Birbirine bağladığı ellerini, kendine doğru rahat bir şekilde çektiği dizlerinin üstüne dayadı. "Gel, al," dedi, aynı rahatlıkta.

İsyanla gözlerimi yumdum. Yapmaya çalıştığını anladığım için insan yanına oynamaya karar verdim. "Çıkarma beni böyle..."

Üstümde kendi eşyalarının olduğunu bilmiyormuş gibi "Ne var ki üstünde?" diye, yalandan bir merakla sordu.

Aradığım insan yanını bulamayınca, "Ya ben, pansiyonun parasını da ödemiştim," diyerek, adeta çirkinleştim. "Neyin eksik kaldı anlamadım ki!" Hırsla tulumun içerisinden çıktım ve çıplak ayaklarıma aldırmadan çadırın dışına yöneldim. Meraklı bakışların altında, -şükür ki sadece altı kişiydiler- önünde duran çantamı almaya gittim.

Tam önündeki çantamı alırken, "Her şeyi parayla satın alamazsın doktor hanım," dedi. Beni vurduğu yeri, vurduktan sonra fark etti ama yüzünden de bir kınama geçti. "Mesela sevgi ve saygıyı. Bilmiyorsan öğren..."

Ona nasıl baktım bilmiyorum ama yarama tuz bastığını anladı. Yüzümden kırık bir gülüş geçti. Çok sevdiklerim neler neler yapmıştı. Bana, hiç tanımadığım bir adamın yaptığı muamele mi koyacaktı? "Öğrendim," diyerek önündeki çantamı aldım. "Öğrettiler..." Arkamı dönüp gidecektim ki kimsenin duyup duymayacağını önemsemeden bende onu vurdum. "Lütfen sende dikizlemekten vazgeç ve biraz mahremiyete saygın olsun. Üstümü değiştireceğim de..." Yüzüme alaycı bir gülüş takınmadan edemedim. "Çok zorlanıyorsan, erlerin şapından al yüzbaşı," diyerek gülümsememi genişlettim. "Ah yok diyorsan, gel ben sana ilaç yazarım!" Hırsla arkamı döndüğümde bizi izleyen altı çift göz ile karşılaştım. Başka zaman olsa, 'Nesiniz siz? Reklam ürünü erkeği mi?' diye sorardım ama ne benim sinirim ne de ortamın hali el verecek durumda değildi. Ayaklarım ne kadar çıplaksa, başım o kadar dikti. Sert adımlarla çadıra giriş yaptığımda, Alp Aslan oturduğu yerden kalktı. Yaktığın kadar yanmadan, olmazdı.

"Seyir bitti mi beyler?" bağırışını işittiğimde, gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Yanıt olarak bir

'Abi!' serzenişi gelse de, Alp Aslan geri basmadı. "Siktirin gidin. Gözüm görmesin!" dediğinde ise kahkahamı tutamadım. *Skorlar yazılsın: 1-1.*

Kahkaham sakinleştikten sonra üstümü değiştirdim. Altıma kalın bir tayt giymem, aykırılığımın nişanesiydi. Ben, asker varlığına alışık bir insandım. Daha çocuk yaştayken arkadaşlarım; ya postacılar olmuştu ya da şoförler. Aralarında dolaşan sivil bir kadına alışık olmayan onlardı ama elbet alışırlardı. Montumun kurumaması ve dışarıda güneş gözüken bir hava olması sebebiyle, Alp Aslan'ın verdiği polar üstü mont niyetine kullanmıştım ama dışarı çıktığım gibi güneşin donduran bir güneş olduğunu anlamam geç olmadı. Hızlı adımlarım yıkık dökük karakol binasına yönlendiğinde gözlerim irileşti. Her şeyi bekliyordum ama duvar ören bir tabur asker beklemiyordum. Havalanan kaşlarımla birlikte yanlarına doğru ilerledim. Tek hedefim Raşit'i bulmaktı, olmadı Erman'ı ama karşıma direkt dün akşamki arkadaş çıktı.

"Selam atarların kraliçesi," diyerek gülümsedi. Gözüme giren güneş yüzünden gözlerim kısılınca ukalaca devam etti. "Ah! Göz kamaştırdığımı hep söylerlerdi de inanmazdım!" Sol elimi gözlerime gölgelik yaptım. Sanırım time girmenin ilk kuralı yakışıklı olmaktı. Koyu kumral dağıtılmış saçlarının altından, yeşil gözleriyle çipil çipil bakıyordu ve ne yalan söyleyeyim güldüğü için iki yanağında da beliren gamzeleri iç gıcıklatıyordu. "Yedin be kızım!"

Yakalanmanın etkisiyle kaşlarım daha çok çatılırken, etrafa bir bakış attım. Herkes bir şeyle uğraşıyordu. "Nesin sen aylak bakkal mı?" diyerek, hafifçe göğsünden ittirdim. "Müsaade edersen Raşit'i bulacağım."

"Benimle iyi geçinirsen yardımcı olurum."

Başımı esefle iki yana salladım. "Sana düşmem merak etme!"

Yanından geçip giderken, arkamdan arsız arsız "Ona ne şüphe!" diye bağırdı. Tim üyelerinin yakışıklı olması kadar ukala olması da yazısız ama değiştirilemez bir kuraldı sanırım.

Biraz dolaştıktan sonra Raşit'i buldum. Dünün hafif yaralılarını ziyaret ederek, pansumanlarını yaptık. Yapacak iş kalmayınca, aylaklık rahatsız etmeye başladı. Mutfak alanına geçip, patates doğradım. Mutfak personelini eğlenceli bulamayınca kendimi dışarı attım. Erman'ı gözüme kestirince "Eee ne yapıyoruz?" diyerek, yanına yanaştım. Sesimi duyunca bana şaşkın bir bakış attı. Sonra bu şaşkın bakışın üzerimdeki askeri polardan olduğunu anladım. Yüzüme şirin olduğunu düşündüğüm bir gülüş konduruп "Ne yapayım oğlum? Yeşil giymeyeni aranıza almıyorsunuz," dedim.

"Valla abla biz duvar örüyoruz ama..." dedi ve önündeki duvara bir canlıymış gibi dönüp yüz buruşturdu. "Seni bilemeyeceğim." Oflayarak

aldığı bir tuğlayı harç sürdüğü boşluğa yerleştirdi. "Bir şey de diyemeyeceğim çünkü şemsiye sonra bende açılıyor."

"E ben yardımcı olayım o zaman sana," dedim ve onun nasıl diye sorgulamasına izin vermeden, el arabasındaki çimento harcın içine attığı malaya, harç alarak tuğla koyacağı yere sürdüm. Sürdükten sonra şöyle bir uzaktan baktım. "Bence çokta fena değilim ha?" On senedir, tam on senedir kendi başıma dört duvar içerisinde yaşıyordum. Defalarca evimi yalnız başıma boyamıştım. Harç sürmeyi öğrenmem de çok zor olmadı. Ben harç sürdüm, Erman tuğla yerleştirdi. Güneş tepeden çekildiğinde Erman'ın işi bittiği için benimde yardım etme seansım bitmişti. Neredeyse öğlene yakın kalktığım için birde üstüne kimseye bir şey soramadığım için yemek falan yememiştim.

"Abla..." Başımı ne var dercesine salladım. O arada ellerimi belime bağladığım, çok sevgili Yüzbaşının polarına siliyordum. "Kumanya yer misin?" Çocukken kumanyaya, kumpanya dediğim aklıma gelince gülümsedim. Teklifini gülerek onaylayınca, ilerimizde kalan ağaçlık alanı işaret edip "Sen şuraya geç otur. Ben alıp geliyorum hemen," dedi. Dediğini yapıp, gösterdiği alana ilerledim. Bir çam ağacının altına oturup, sırtımı gövdesine yasladım. Belime doladığım poları da taytım gibi toz pislik içerisinde bıraktığımı fark ettim. Alp Aslan'ı hiç görmediğim için inşallah gitmiştir diye düşündüm. Çünkü birde polarımı batırmışsın söylemlerini çekemeyecektim.

Oturduğum yerde kendimce hayaller kurarken, sürekli önüme çıkan çimen gözün "Abi bu hatunu var ya, bugün görmediğim yer kalmadı," dediğini duydum. Birlikteki tek kadın ben olduğuma göre muhtemelen yine hedefi bendim. Ağaçlık alanda sağ çaprazımda kalacak şekilde, beş kişilik bir grup olarak yere oturdular. İki kişi eksiktiler ve bu iki kişiden biri malum şahıstı.

"Oğlum bi' dur sen de yal Hayır, duyan da hiç kadın görmüyorsun sanacak."

Saçlarını diğer dördüne tezat dazlak bir şekilde kullanmayı tercih eden adam kendisini cevaplamıştı ama çimen göz onları duyduğumu bildiği için muhabbete devam etti. "Hayır ulan öyle değil!" diyerek, homurdandı. Başımı sağ çaprazıma çevirdim ve dinlediğimi bilsinler diye kendilerine baktım. Kısa bir baş selamı geçti dörtlüden, aldım. Çimen göz ayakta dikilirken, birde eliyle beni gösterdi. "Doktor değil sanki İsveç çakısı mübarek!"

Yaptığı aymazlığa karşın başımı esefle savurarak önüme döndüm. O arada Erman gelip sol yanıma oturdu. "Al bakalım," diyerek, uzattığı ku-

manyayı aldığımda, yüzümde oyuncağına kavuşmuş çocuk gülümsemesi vardı. "Kumanyaya mutlu olan kadın da ne bileyim..."

"Ha bak! Bende bundan bahsediyorum işte Muhsin!" Böylelikle dazlak kafalının adının, Muhsin olduğunu da öğrenmiş bulundum.

Kumanyanın yani aslında soğuk sandviçin ambalajını açarken odağıma çimen gözü alıp "Çekinme ya valla bak!" dedim, alayla. "Gel yanımıza otur."

Oturan dörtlüden bir gülüşme sesi yayılırken "Emre ve çekinmek?" dediler bir ağızdan. Kahkahaların devamına Erman ve bende eşlik ettik.

"Ağzının ayarını deldirtme Ayıboğan!" Kendi isminin Emre olduğunu öğrenirken, lakabıyla hitap ettiği eli yüzü düzgün adamın ismini de böylelikle öğrenemedim.

Ekmeğimden bir ısırık aldığımda Raşit elinde çay tablasıyla geldi. Bana karton bardakta çay uzatınca muzipçe kaş çattım. "Metal bardaklara ne oldu ya?" diye sordum, gayri ihtiyari. Aldığım bardağı direkt ağzıma götürürken konuşmaya devam ettim. "Karton bardağa ne ara geçildi?"

Erman çayını alıdıktan sonra Raşit'te sağıma oturdu. Erman'ın "Yoo, devam ediyor," demesiyle, merakla kendisine döndüm. Alan gittikçe daha da kalabalıklaşıyordu. İşi biten er, erbaşlar teker teker çimenlik alana geliyordu. "Raşit abi incelik etmiş."

Raşit; "Ne inceliği oğlum ya? Zaten hava soğuk," diyerek, yüzünü buruşturdu. "Hem onla çay mı içilir?"

"E işte hava soğuk. Tam da onun zamanı." Raşit'in sorgu dolu bakışları bana dönünce "El ısıtırdı," dedim. Şahsen ellerim soğuktan taşlaşmıştı. Metal sıcaklığını tercih ederdim ama metal bardakta sıcak içilen çayın etkileri aklıma gelince "Gerçi hemen içilmiyor o da," diyerek göz devirdim. "Hemen içeceğine kızgın mermi yut, daha az acıtır."

"Valla ben hiç denemedim. O yüzden kendileri tercihim değil."

Raşit'in söylediği ile kaşlarım havalandı. "Sen nerede yaptın askerliğini?" diye sordum ama ihtisasından dolayı normal bir askerlik yapmayacağını hatırladım.

"Bitlis."

Yüzümde güller açtı. "Poşet miydin yakuta mı?" dedim, merakla. Sorduğum soruyu gülme sesleri takip etti. O arada sağımızda kalan beşlinin son ikilisi de geldi. Alp Aslan'a gözlerimi dahi değdirmedim ama üstünün üzerinde oturup, leş ettiğimi izlediğini görüyordum. Yani bence altımdaki polarına bakıyordu, kalçama değil.

Emre aniden "Allah aşkına açıkla!" diye yükselip, yanımıza doğru adımlamaya başladı. "İkisi arasındaki farkı açıkla bana." Muhtemelen

beni halt edebileceği bir insan zannediyordu ama onu bu konuda cebimden çıkarabilirdim. Dudaklarım bükülürken, Raşit'e baktım. Cevabını bilmediği yüzünden belli oluyordu ve sırf bu yüzden cevap vermiyordu.

Derin bir nefes alarak, gülümsedim. "Haftada en az üç kez, gece üç beş nöbetin varsa, sen nöbet tutarken önünden güneş gözlüğü ve sivil kıyafetleri ile geçen haberciye hasetle bakıyorsan; poşetsindir..." Kaşlarımı kaldırıp bir Emre'ye baktım, bir de Raşit'e. Yüzüme çarpık bir gülümse takınıp, kendimden emin bir tavırla "Ama eğer komutanı alacak araba yağan kar yüzünden garajdan çıkamadığı için sabahın altısında, garaj önünde on üç metre kar küremeye çağırılıyorsan; yakutasındır," dedim. Emre'nin allak bullak olmuş yüz ifadesine bir göz kırptım. "Oldu mu?"

Emre hiddetli bakışlarını, Erman'a döndürdü. "Sen mi öğretiyorsun bunları?"

Erman tez elden, "Yok, komutanım," dedi.

Emre tam önümüzde kollarını sorgu memuru gibi arkasından bağladı. Muhatabı ben olduğunu belli edercesine kafasını sallandırıp, "Yakuta'nın tam açılımı ne?" diye sordu.

Karşısındaki insan hakkında hiçbir şey bilmeden diklenen insanların, havalarının sönüşünü izlemeye bayılıyordum. Aldığım keyif yüzüme yansırken "Şimdi burada yüzüne yüzüne küfür mü edeyim?" diye sordum. Yakutanın açılımı; yarak kürek takımı demekti. Daha ilk günden aralarına karışmaya çalışıyorken çizgimi bozmaya gerek yoktu. Nitekim de bozmadım ama hodri meydan demekten de geri durmadım. "Bir ara hatırlat. Yazar eline veririm."

Raşit "Ben, poşetmişim sonuçta," deyince, bakışlarım kendisini buldu. "Hiç kar küremedim valla. Ama..." Havalandırdığı tek kaşıyla, gözlerimden gözlerini çekmeden konuşmasını sürdürdü. "Gerçekten orada on üç metre kar oluyordu." Oluyordu tabi. Kazıldığı halde boyumu aşan kar koridorlarında az dolaşmamıştım.

"Hiç Tatvan karakoluna gittin mi?" dedim safi bir heyecanla. Raşit, başını hayır dercesine salladı. "Ha bak işte gitmiş olsaydın; metal bardaktaki çayın efsane tadını unutamazdın." Ekmeğimden bir ısırık daha alarak, hızlıca yuttum. "O karakol enfes bir yerde. Van gölüne sıfır. Göl kenarında soğukta bir çay içseydin, ne demek istediğimi anlardın..."

Keyifle içimdeki eski günleri yâd ederken, Emre önümde çömeldi ve dizlerine dirseklerini yaslayıp, ellerini birbirine bağladı. "Ne ayaksın kızım sen?" dediğinde, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Her boku biliyorsun. Bilmediğin halt yok."

Başımı sağa eğip, mağrurca dudak büktüm. "Sana ne lazım?" Anlaşılan beni ayar edecek tek insan, Alp Aslan isimli şahsiyet olmayacaktı. Bilinmedik bir cisim olarak görüldüğüm için herkes şüpheyle yaklaşıyor ve daha çok çözümlemeye çalışıyorlardı. "Hem," dedim ve işaret parmağımla iki kaşının arasını işaret ettim. "Kaş çatıyorsun, kırışacaksın. Bak sonra göz kamaştıramazsın..."

Malum insanın "Ateş!" diye bağırması, ortama bomba gibi düştü. Bize doğru atılan birkaç adım sesi işittim. Yere düşen çam kozalaklarının çerini çöpünü; düşman ezercesine ezerek geliyordu. Emre ile göz temasımız kesilmezken, geldi tam yanımızda durdu. "Kendine gel!"

Emre bedenini usulca doğrulturken "Komutanım!" dedi hızlıca. "Biz sadece muhabbet ediyorduk doktor hanımla..." Bana dönerek, tek kaşını havalandırdı. "Değil mi doktor hanım?"

Yüzüme bir gülümseme kondurup "Elbette," diye şakıdım. "Kendisi çok cana yakın bir arkadaş..." Yalandan gülen gözlerimi Alp Aslan'a çevirdim. "Ben sevdim."

Emre başını kinayeyle sallandırırken "Bende sevdim," diye mırıldandı ama ben, Alp Aslan'ın çatılan kaşlarından gözlerimi alamadım. Gökyüzünü barındıran gözlerinde bir toz bulutu oluşmuştu. Tribe girebilecek kadar genç bir kadın olsaydım, beni kıskandı derdim. Ama ikimizde gayet yetişkin iki insan olduğumuzdan ve aramızdaki de iki yabancının sadece tensel çekimi sonucu oluşan bir birleşme olduğundan, aklıma dolan gençlikten kalma hislerimi hemen öteledim. Zaten kıskanılmak neydi, benim çokta vakıf olduğum bir his değildi.

"Jülide!" Raşit'in adımı zikretmesiyle bakışlarımı ancak Alp Aslan'ın çehresinden koparabildim. Alp Aslan zaten bana bakmadığı için pekte umurunda olduğunu düşünmedim. "Merkeze gidince, bir tane mahalle var. Bu..." Durup, timin üyelerini başıyla işaret etti. "Arkadaşların kapattığı, neredeyse her evi boşaltıp kendisine tahsis ettiği mahalle." Kaşlarım çatıldı. Neden böyle bir şey yaptıklarını anlayamadım ama dilimden de istemsiz bir eee döküldü. "Sende kendine oradan ev bakarsın..." Kurtlar sofrasından yani. "Adnan," dedi ve sağ çaprazımızda oturan, Emre'nin Ayıboğan diye hitap ettiği bıyıklı esmer adamı işaret etti. "Bizim Vildan hemşireyle evli." İsminin Adnan olduğunu öğrendiğim adama döndürdüm şaşkın bakışlarımı. "Çok tatlı da bir kızları var, ismi Cemre..." Anlıyorum dercesine başımı sallandırırken, gençlerden bir çocuğu işaret ederek onu tanıtmaya başladı. "Veysel, bizim hastaneden diyetisyen Begüm ile sevgili." Hastanedeki personeli de bünyelerine katmışlardı sanırım. "Hem kızlarla kaynaşırsın. Zaten onlar da seni bırakmaz. Hatta..." Saçları kazılı

olan Muhsin'e döndürdü bakışlarını. "Muhsin abinin eşi de, merkezdeki okulda ilkokul öğretmeni."

Hepsi kendince düzensizliğin içinde bir düzen kurmuştu ama bu tarz şeyler pek bana göre değildi. Kalabalıktan çocukluğumdan beri kaçtım. Ailem olmadığından belki de, çok kaynaşmanın bilincinde olan bir insan olamadım. Genelde kabuğuma çekilen bir yapım vardı. Çocukken de böyleydim. Büyüdüm, kabuğumu kırmak yerine etrafıma duvarlar ördüm. Yatılı okullarda hayatımı geçirirken çokta başka bir şansım olmadı zaten. Başımı olumsuz manada iki yana sallandırırken "Ev tutmak gibi bir niyetim yok," diye mırıldandım. Boşalan karton çay bardağımı, avucumun içinde büktüm. "Pansiyonda idare ederim ben."

Raşit, bana abilik yapası gelmiş gibi "Saçmalama!" diye çıkıştı. "Tek göz odalı, izbe bir pansiyon odasında ne işin var?"

İzbe bir pansiyon odası betimlemesi, zihnimi başka bir diyara sürükledi. İzbe bir pansiyon odasında seviştiğim adamın şu an hemen bir adım ötemde duruyor olması tam olarak neydi? "Yani," diyerek umarsızca omuz silktim. "Yalnız yaşayınca çok gözlü olmasının bir anlamı olmuyor kaldığın yerin. Dört duvar mı dört duvar sonuçta."

Bana göre bir yeri yaşanılabilir kılan; şekli şemalı, büyüklüğü değil, içinde yaşayan insanlardı. On sekiz yaşıma kadar okul yatakhanelerinde, paslı demir manzaralarıyla yaşamıştım. Tatil diye gittiğim yerler de hep askeri birliklerin misafirhaneleri olmuştu. Üniversiteyi kazandığım sene ise ilk evim 1+1 sobalı bir evdi. Üniversite hayatım boyunca da bu değişmedi. Sonra gittiğim hastane dolayısıyla evimi değiştirmek zorunda kalmıştım. Cenk'in evleneceğiz dayatmalarıyla üç katlı, bahçeli bir villada yaşama lüksünde de bulunmuştum ama sonuç o villada meslektaşımla bastığım sözde nişanlım olmuştu. Şimdi sorsalar; o 1+1 evin, tripleks villadan hayatıma daha çok huzur kattığını söylerdim.

Raşit'in "Hep yalnız yaşayacak değilsin ya," söylemi içimde bir yerlerde kızgın yağları fokurdattı. Bende bu cümleyle kaç sene avutmuştum kendimi... "Arkadaşların, ailen ziyaretine gelir."

Mehtap ve Ercü, ziyaretime gelir miydi? Belki, bir ihtimal ama ailem yoktu ki zaten benim. Son yirmi iki senedir nerede ne yaptığını bilmediğim, siluetini bile hatırlayamadığım bir babam vardı. Annem desen, önceden vardı ama yoktu. Şimdi ise tamamen yok olduğunu biliyordum. Geçen sene bu zamanlar, soğuk toprağını kendi ellerimle sulamıştım...

Erman'ın "Ev gibisi var mı abla ya?" serzenişiyle yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. "Keşke benim de olsa..."

O an içimde çokta aşinası olmadığım bir his belirdi. Evsizliğin, yurtsuzluğun ne demek olduğunu iyi bildiğimden belki de Erman'a bir yuva vermek istedim. Burayı kurtulmak istediği bir yer olarak görsün istemedim. Çünkü biliyordum ki bir yerden kurtulmak istedikçe o yer bir bataklığa dönüşüyordu ve günler geçmek bilmiyordu. "Tamam o zaman!" diyerek, Erman'a hızlıca bir göz kırptım. "Ben gidip ev tutuyorum. Sen de hafta sonları evci iznine çıkıyorsun."

Yine bir askeri terim kullanmam Emre'nin olmayan asabını bozunca "Bak ya!" diye yükseldi. Döndüm ve kendisine baktım. "Artık gerçekten İsveç çakısı olduğuna kanaat getireceğim. Hastanede doktor, mutfakta aşçı, ateş hattında tazı, duvar örmede harççı, yatakta da..."

Yatakta uysal bir kedi olduğumu bilen Alp Aslan mevzunun oralara gelmiş olmasından rahatsız olmuş olmalı ki "Emre!" diye kükredi. Boşluğuma geldiği için sıçradım. Bellnin arkasındaki ellerinden sağ eli arkadan çıktı ve ters bir şeklde Emre'nin göğsüne çarptı. "Sana bir daha kendine gel demeyeceğim." Ardından Emre'yi göğsünden kavradı ve "Ateşini geceye saklal" dedi. Sesinden kıstığı hiddeti baş savuruşuna yansıdı. "Şimdi siktir git. Biraz daha devam edersen, tutanak tutacağım." Tutanak deyince tüm tim ayaklandı. Ellerini belinln arkasında sabitlerken etrafına gelen tim üyelerine baktı. "Gece çöker, izimiz silinir. Burada yarak kürek..." dedi ve duraksadı. Varlığımı fark etmiş olacak ki gözlerini isyanla kapayıp devam etti. "Yakutalık yapacağınıza hazırlık yapın. Havalandığımızda tek bir eksik, bakın..." Hepsinin yüzüne tek tek baktı. "Tek bir eksik söyleyen olursa, Atak'tan tekmeyle iner." Atak, sanırım kendi sikorsky'lerinin ismiydi çünkü vakıf olabildiğim bir terim değildi. "Üç saatiniz var. Sadece üç! Dağılın şimdi!"

Aldıkları komut sonrası dağıldılar. Onlarla birlikte Alp Aslan da gözden kayboldu. Biz biraz daha oturduktan sonra yemek yemeğe geçtik. Yemek sonrası tekrardan ağaçlık alana döndüğümüzde bir tek benim elimde metal çay bardağı vardı.

Özlemiştim. Metalin dudağıma yapışmasını da, çaya karışan tadını da özlemiştim. Gözlerimi kapatıp, Tatvan karakolunda göl kenarında çay içtiğimi hayal ettim. Haberci Onur ile birlikte vakit öldürüp, annemin işlerini bitirmesini bekliyormuş gibi hissetmek istedim. O arada bahçede bir kıpırtı oldu. Sırtlarında kilom kadar ağırlığı olduğunu tahmin ettiğim operasyon sırt çantaları, başlarında kasketleri, kasketlerin tepesinde sabitlenmiş kameralara ek, boyalı yüzler ilerliyordu. Etraftan, 'Uğurlar olsun, Bastığınız toprak inlesin, Attığınız kurşun sekmesin,' tarzı söylemler yükseldi. Karanlıkta yavaş yavaş kaybolan yediliden en son Alp Aslan ile

göz göze geldim. Nedendir bilmem, istem dışı bir baş selamı verdim. Belki göreve gittikleri için belki dönememe ihtimalleri oluşunun ne olduğunu bildiğim için... Selamımı aldı. Arkasını döndüğünde arazide askerlerin arasından bir türkü yükseldi: *Kan uykusu.*

Gayri ihtiyari konuşma isteğimden olsa gerek, "Bunlar ne tam olarak?" sorusu dökülüverdi dudaklarımdan.

"Bunlar, bunlar..." Raşit kelimelerini uzatarak düşünür gibi yaptı. Muhtemelen nasıl tasvir edeceğini düşünüyordu. "Bunlara özel tim diyorlar ama bana sorarsan karabatak gibi bir şeyler." Kaşlarım alayla havalandı. Tim olduklarını on kilometre öteden anlamayacak insan mı vardı da, bana aptal muamelesi yapmak istedi anlamadım. "Yanında olup nerede battığını görsen de, asla nereden çıkacağını tahmin edemezsin Jülide." Yüzünden garip bir ifade geçti. "Öyle ki bir gün, bir bakmışsın içlerinden biri çarşıda dileniyor. Ertesi gün bir bakıyorsun, başka bir tanesi girdiğin ameliyatta yanında hekim..." Yüzündeki garip ifade yüzüme yerleşti. Bir ameliyathanede ne işi vardı özel kuvvetler askerinin? "Bir şey yapacağından değil ha! Sadece 'Ayılt bunu!' deyip, iki soru sormak için. Ameliyat masasında hastanın açık olup olmamasının bir önemi olmaz onlar için!" İçimden 'Yok ya!' diye bir tepki yükseldi ama dışıma yansıtmadım. "Ama o hasta senin için sıradan bir hastayken, onlar için öyle bir köprü vazifesi görüyordur ki..." dedi ve bir ıslık çaldı devamında. "O köprünün de nereye çıkacağını, yıkımıyla kaç insan kurtaracağını biz asla bilemeyiz. Yani Jülide..." Sağ omzuma elini attı babacan bir tavırla. "Bunlar çok derin. Karşıdan bakarsın, canın o suya girip iki serinlemek ister..." Kısık bir gülüş yolladı çehreme. "Ama adımını attığın an girdap gibi içine çeker, nefessiz kalmanı sağlar. Sen, sen ol o suya dalma..."

Boğazımdan hoşnutsuz bir homurtu dökülürken, sol gözünü kırptı usulca. "En sığ suda bile boğuldum ben," diyerek burukça tebessüm ettim. "O gün bugündür tüm su çeşitlerine tövbeliyim anlayacağın."

"Bu su hiç durmaz Jülide. Aklının bir köşesinde bulunsun. Olurda kapılacak olursan kendine ilk bunu hatırlat."

Bir kere o sevda denizinde yıkanmıştım. Yıkandığım su, derimin her bir zerresini yüzmüştü. Bir daha dilemeyi geç, dillendirmeye bile tövbe etmiştim. Sevda denince aklıma birden dün şehadete kavuşan Erdi ve yarenine vermesi için emanet aldığım mektup geldi. Aklıma gelen ilk gözlerime yansıdı. "Raşit!" diyerek, oturduğum yerden kalktım. "Dünkü Uzman Çavuş'un bende mektubu kaldı. Tören yarın mı yapılacak? Yavuz Albay'a vereyim de ailesine iletsin."

"Evet de..."

Telaşıma karşın Raşit'te kalkınmaya yeltenince, kendisini elimle durdurdum. "Montumun cebinde kaldı. Sen dur, hemen alıp geleyim de sen verirsin. Bekle iki dakika burada!" dedikten sonra hızla arkamı dönüp, çadırların bulunduğu alana doğru koşmaya başladım. Soğuk birden içime işleyince, poları belimden çözüp giydim. Çadıra girdiğimde çoktan soluk soluğa kalmıştım. Telefonumun açtığım flaşıyla, montuma doğru ilerledim. Montumun cebinden mektubu çıkardığım anda ensemde bir nefes hissettim. Flaşı açık telefonumla aniden arkamı döndüğümde, karalar içerisinde parlayan gökyüzüne denk geldim. Kaşlarım çatıldı. İkimizin de hızlı nefesi birbirine karıştı. O olduğuna emin olduktan sonra telefonumu yavaşça yüzünden çektim. "Ne arıyorsun burada?" dedim, hayretle. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Gitmemiş miydin sen?" Sağ eli yavaşça havalandı, çeneme kadar çektiğim fermuarın ucunda durdu. Fermuarı tutup, usulca aşağı doğru çekmeye başladı. Fermuarın açılma sesine eş çadırda duyulan sadece ikimizin nefesinin sesi vardı. "Ne yapıyorsun?" diyerek bir adım geri çıkmaya çalıştım. Polar üstün fermuarını açtıktan sonra elleri omuzlarıma tırmandı ve omuzlarımın üstünden poları geri doğru ittirdi. "Sana diyorum!"

Başımı hızla havaya doğru kaldırdığımda burnum çenesindeki sakallarına değdi. Bana alttan bir bakış attı. Yutkunuşunu aşağı yukarı hareket eden âdemelmasından izledim. "Bana ait olanı geride bırakmayı sevmem..." Polar üst, kollarımdan sıyrılıp yere düştü. O an üzerindeki barut kokusu buram buram beni kendisine çekerken, bana bakan gözlerinde hırçın dalgalar keşfettim.

Alp Aslan'ın gözleri deniz ile göğün birleştiği ufuk çizgisi gibiydi. Ya o denizde boğulacaktım ya da o gökyüzünde kanat çarpacaktım. O zamanlar bir yelkovan kuşu olduğumu bilmemekteydim. Ufuk çizgisinde paralel uçabileceğimi de, özgürce kanat çırparken suya değmekten vazgeçmeyeceğimi de, gerektiğinde korkusuzca o suya dalacağımı da bilememekteydim. Ve en önemlisi yuvamı kokuyu takip ederek bulabildiğimi henüz keşfetmemiştim...

Hiddetle şişerek birbirini ezen göğüslerimizin eşliğinde, gözlerindeki fırtınalarda benliğimi izlerken; zihnimde Kimyager Robert Drane'nin, Kutsal Mekâna Yolculuk başlıklı konuşmasının bir kısmı yankılanmaya başladı.

Karanlık dünyanın güçleri!
Gulyabaniler gecede!
Bir an solunda, bir an sağında!

Gölgeler gibi sessiz ve ebabiller gibi uçmakta
Ayaklarının altında, başının üstünde, her yanında çepeçevreler.
Semadan inen kader tanrıçaları!
Topraktan yükselen hayaletler!
Her yerde! Her yerde! Çepeçevre her yerdeler!
Koyu kanatlarını, apansız
Çırpıp rüzgara bırakırlar
Dipsiz derinliklerden çıkmış gibi
Kaybolmuş kederli ruhlar
Kirli ve bayağı; korkunç gecede
En uzun günün solgun ilk ışıklarının öncesinde!

Bir şahinin iki yana açtığı devasa kanatlarının gölgesi üzerime düştü. Beni ne olarak görüyordu? Yutulmak istenen bir av mı? Yuvası olunmak istenen, bir yelkovan kuşu mu?

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

IV - ATEŞ VE KELEBEK

*'Bir ateşin etrafında uçan **yürekler yanmaya razı olduğunda,***
yeryüzünde ne bir kimsesiz kalırdı
ne de sevgiyi tatmamış bedenler...'

JÜLİDE ERBAŞ

Avuç içimdeki mektubu, kuvvet almak istercesine daha çok sıktım. Sesimi bulabilmek adına önce yutkunmam gerekti. "Sen gitmemiş miydin?" diye tekrardan sordum bir papağan misali. Dakikalar önce bir grup asker tarafından intikam yeminleriyle uğurlandıklarını gözümle görmesem, şüphe edecektim. Hatta o atmosferde bulunmaya dayanamadığım için aklıma gelen mektupla kendimi buraya atmıştım.

"Koral'ın devreye girmesini bekliyorum." Yüzündeki çarpık gülümsemeye kaş çattım. Ne kadar çok askeri terim bilsem de mühimmat bilmediğimi fark etmiş olacak ki, açıklama yapma zahmetinde bulundu. "Elektronik harp sistemi," dedi, bilgisinden duyduğu gururla. "Tüm iletişim sistemlerini durdurmaya yarar." Dibime kadar girip dikkatimi dağıtmasaydı, bu bilgiyi ne yapabilirim diye sormak isterdim. Çehreme yaklaşan yüzüyle tekrardan yutkunma ihtiyacı hissettim. Hava karanlıktı, çadırın içi ise havadan da karanlık! Ve çok zeki oluşumdan mütevellit, Alp Aslan'ı görünce flaşımı da kapamıştım.

Ilık nefesi dudaklarıma çarpınca, gerildim. "Öpmeyeceksin değil mi?" diye sordum ama bu sefer karşılık vermeyi düşünüyordum. Sadece hayal ettiği gibi değil...

Kısık sesle güldü. Gülerken saldığı kesik nefesi, dudaklarımı yaladı. Nefesinin varlığını istemezcesine, dudaklarımı hızla dilimle ıslattım. Gözlerini dudaklarıma sabitleyip, dudaklarımı yalamamı aheste aheste izledi ve ardından soruma soruyla yanıt verdi. "Öpmemi mi isterdin?"

Başımı dik bir edayla kaldırıp, gözlerine odaklandım. Bilmem dercesine dudaklarım büküldü ama yüzümdeki kinayeyi okumamasına imkân yoktu. "Göreve gidebilmek için şans öpücüğüne ihtiyacın varsa yüzbaşı," diyerek tek kaşımı havalandırdım. "Bırak bence sen bu işi." Başımı iki yana olumsuz manada salladım. "Öpücükle çalışan adamdan, hayır mı gelir millete?" Gayri ihtiyari elimi kolumu hareket ettirdim. Daha doğrusu, bu denli yakınıma girince elimi kolumu koyacak yer bulamıyordum. "Ya da sen benim, ilaç teklifimi değerlendir..."

"Bu ne?" diyerek çat diye elimdeki kanlı mektubu çekince kalakaldım. Bu karanlıkta fark etmesi, gerçekten takdire şayandı. Sorgusuz sualsiz

mektubu açmaya kalkınca, hızla ellerine yöneldim. Mektup, elindeydi. Ellerinin üzerinde ise benim iki elim mevcuttu.

"Şehit olan Uzm. Çvş. Erdi Başeğmez'in mektubu," dedim, hızlıca. Açmasından duyduğum endişe, sesime yansıdı. "Sevgilisine yollayacakmış sanırım. Açma. Açma lütfen!" Mektubu açmadı ama bir adım geri çekilerek ellerimin havada kalmasına sebep oldu. Sol elimi belimde sabitleyerek, açıklama yapmaya devam ettim. "O gün bana emanet etmişti. Ben de düşündüm ki, törende iletilebilir."

Keskin bir tavırla "Ailelerine teslim edildiler!" dedi. Teslim edildiklerinden haberim yoktu ama yine de bunu bana, özellikle bu kadar baskın bir tonda söylemesini istemezdim. Yüzüme çarptığı acımasız gerçek ve değişen tavrı, bir adım geri çıkmama sebep oldu. "Adrese postala!"

"Öyle olur mu?" dedim kekeler bir halde. Üstünde kan bulunan bir mektubu postalamak, çok saçma geldi. Ben; kanlı eşya teslim almış ve defalarca teslim etmiş biri olarak bunu posta yoluyla gerçekleştirmek istemedim. Bana da yapılsın istemezdim.

"Sen verince ne değişecek?" Aniden yükselen ses tonu, irkilmemi sağladı. Yüksek sesten ürktüğümü bilseydi, yine bağırmaya devam eder miydi? İkimizin de bir adım geri çekilerek açtığı mesafeyi, büyük adımlarıyla bir kerede kapadı. "Söylesene bana! Hangi teselli cümlen hayat verecek, umut aşılayacak o insanlara?" Çok yanlış bir insana bağırıyordu. Oysaki en iyi ben biliyordum, hiçbir cümlenin gideni geri getirmediğini. "Sen, birini geri dönmeme ihtimalini bile bile beklemenin ne demek olduğunu bilir misin?"

Sorduğu soru her ne kadar canımı yaksa da gülmeme sebep oldu. Sergilediği agresif tutumuna rağmen, sakince "İlla ki yar bekleyince mi beklemek, beklemek oluyor?" dedim. Beni birileriyle bir tutmasını da, yaptığı bu saçma çıkışlarını da beni tanımıyor oluşuna verdim.

Sağ eli bana doğru havalandı ama eline ters bir bakış atınca duraksadı. "Künyen," dedi ağırca yutkunarak. "Sevdiğini aldatıyorsun sanmıştım..." Kaşlarım çatıldı. Çatılan kaşlarıma bir gülümseme gönderip, "Annenin künyesi mi?" diye sordu. Cevap vermedim. Annemi bildiğine ya da duyduğuna göre açıklama yapmama gerek yoktu. Zaten kendisine hiçbir konuda açıklama yapmama gerek yoktu. "O gece..." Bir es eşliğinde duraksayıp, tepkimi ölçtü. "Neden boynunda yoktu? Oysaki..." Havada kalan eli saçlarına gitsin istedi ama başındaki kasketi hatırlamış olacak ki elini belinde sabitleyip, bezgin bir nefes verdi.

"Sana ne bundan?" diyerek hiddetle baş savurdum.

Ters çıkışıma, pozitif cevap vermesini beklemek saçmalık olurdu elbette ama yine de bana olan öfkesini anlamam da imkânsızdı. Sinirli bir gülüş sergilendi dudaklarında. Ardından acımasızca pençelerini kalbime sapladı. "Bardan adam kaldıran kadının, sevgilisini aldatması da çok şaşırtıcı olmazdı zaten değil mi?" Bir insan, hiç tanımadığı bir insana neden yargısız infaz yapardı?

"Kişi kendinden biliyordur belki de işi!" diyerek, yalandan tebessüm ettim. Bir insanı aldatmak, ilişki içerisinde olsun olmasın benim tercih edeceğim bir eylem değildi. Bir insanı yalan duygularınızla, düşüncelerinizle veyahut kendinizi olmadığınız kişi olarak göstererek de aldatabilirdiniz. İllaki bir bedene ihtiyacınız yoktu. Ki ben her yönden aldatılmış bir kadındım. Derin bir nefes aldım ama sanki aldığım nefeste kırık cam parçaları vardı ve boğazıma batıyordu. İkinci kez canımın en çok acıdığı yerlerden vuruyordu ve ben; her ne olursa olsun, beni tanımıyor ki ne bilsin diyemiyordum. Çünkü canım gerçekten yanıyordu. Kimsesizlik acıtıyor, sevgiyi tadamamış olmak, yaralıyordu. Hırsla elindeki mektuba uzanıp "Neyse ne!" diye hiddetle çıkıştım. "Ver şu mektubu!" Elindeki mektubu havaya kaldırarak benden uzaklaştırdı. "Alp Aslan!" dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. Adını her zikrettiğimde hareketlerinin yavaşlaması normal miydi? "Koral'a mı biniyorsun, tekmeyle havadan adam mı atıyorsun, ne yapıyorsan yap!" İşaret parmağımla hücum yeleğinin üzerinden göğsünü dürttüm. Bakışları göğsünün üzerindeki parmağıma kaydı. "Ama benimle uğraşma! Hem..." Dudağımı çarpık bir şekilde sola doğru kıvırdım. "Zannettiğin kadar performansı yüksek bir adam değilsin. Benimle burada efor harcayıp, bayılma sonra dağ da bayırda!" Adının üzerine yaptığım bel altı imayla dikkati dağılınca, elindeki mektubu çektim aldım. Eğilip yerden aldığım polarını da göğsüne çarptım. Sol elini, poları göğsüne vurduğum elimin üzerine koyunca hızlıca elimi geri çektim. İtiraf etmek gerekirse kendisiyle girdiğim hiçbir tensel temas bana iyi gelmemekteydi.

"Dönünce sana yıkatacağım bunu!" İddialı söylemine, kaşlarımı alayla kaldırarak yanıt verdim. Dönersen görüşürüz demek istedim ama gideceği yer çok ince bir çizgi olduğu için cümlelerimi geri yuttum. Çadırdan çıkmaya niyetlendiğimde "Performansmış!" dedi tükürürcesine. Çatılan kaşlarımla adımlamaya devam ettim. Yüzümü görmemesi, beni meraklısı sanmaması için doğru bir hamleydi. "Daha hiçbir şey görmedin ki!"

Elim çadırın açılan panelinde asılı kaldı. Sağ omzumun üzerinden kendisine bir bakış attım. Umut; çok güzel bir hissiyattı ama boşa çıktığında can alırdı. Canını alan ben, olmayan canımı alan da o olsun istemedim.

"Bir tabur asker arasından," dedim ağırca. Söyleyeceğimin yalanlığı boğazımı kurttu. "İlk ona bile giremezsin gözümde!" Açtığım panelden kendimi soğuk havanın kollarına attım. Her bir zerrem alev alev yanıyordu. Elimdeki mektuba aldırmadan, iki elimi yanaklarıma bastırdım ve saçma bir şekilde çarpılıp çarpılmadığımı kontrol ettim. Çünkü ilk ona girememe ihtimali yoktu. Çadırın önünde oyalanmamam gerektiğini hatırlayınca hızlı adımlarla yeşillik alana ilerlemeye başladım. "Yürü kızım Jülide!" dedim, azarlar bir tonda. "Nabzını iki yüzlere dayandı, yürü!" Yeşillik alana geldiğimde, Raşit bıraktığım yerde kukumav kuşu gibi oturuyordu. Elimdeki mektubu, sıklaşan nefeslerime aldırmadan kendisine uzattım. "Ailelerine teslim edilmişler ama sen yine de ver," dedim nefes nefese. "Belki de postalarlar..."

"Koştun mu? Ne bu hal?"

Her ne kadar gülerek sorsa da ne çektiğimi bir ben bir Allah bilirdi bu karakolda. "Gelirken ses duydum gibi geldi de, korktum biraz," diyerek, bıkkınca yanına oturdum.

Gözleri usulca üzerimde gezinirken "Poların nerede senin?" dedi. Bakışlarım üstümdeki gri kazağa indi. "Montunu da giymemişsin."

"Ha şey..." dedim ve boğazımı temizledim. Sol elim, alnımdaki benimin üzerinde duraksadı. "Şey ya koşarak gittim ya bir sıcak bastı!" Bu havada mümkün değildi ama Raşit'in de sorgulamasına izin vermedim ve oturduğum yerden hızlıca kalktım. "Neyse gidip, yatayım da üşümeyeyim." Tam arkamı dönmüştüm ki duraksayıp, geri döndüm. "Raşit..." Efendim dercesine başını salladı. "Biz burada ne yapacağız?" Sorumla kaşları çatıldı. "Yani iyi hoşta buraya neşterle patates doğramaya gelmedim ki ben..." Kaldığımız karakolda olay da, sarılacak yara da olmadığına göre durmamızın bir anlamı yoktu bence.

Gülümser bir tavırla "Şu gidenler var ya," dedi.

"Eee?" diyerek kaşlarımı havalandırdım. Her muhabbetim nedense kaçtığım Alp Aslan'a çıkıyordu.

"Onlar şimdi bir köyü terörden arındıracaklar. Arındırırken de biraz ortalığı dağıtacaklar. Biz de zayiata göre oraya intikal edeceğiz." Başımı ağır ağır peki dercesine salladım. O arada oturduğu yerden kalkmasına destek olmam için bana elini uzattı. Uzattığı elini tuttum. "Dua ette çabuk bitirsinler Jülide," dedi sesli bir nefesle. "Bizde işimize bakalım." Sol omzuma iki kez hafifçe vurdu. Başını karanlık göğe çevirdi. "Şafak atar, baba yatar." İşittiğimle gür bir kahkaha attım. Nitekim askeri birliklerde mantık aranmaz diye boşuna denmiyordu. Kapısından girenin huyu suyu anında değişiyor, ortamın ahengine ruhunu teslim ediyordu...

Ağır adımlarla çadıra geri vardığımda, korkulu rüyamın çoktan bir bilinmeze gittiğini fark ettim. Bir bilinmeze bu kadar gönüllü gidilebilir miydi? Benim kimim kimsem yoktu. Bu insanlarında mı bu dünyada iplerini bağlayacakları bir kazıkları yoktu? Mesela annemin, altı yaşımdayken beni bir yatılı okula bırakıp görevine dönmesini asla anlayamamıştım. Ne o yaşımda, ne de şimdiki aklımla... Hele babamın, annemle boşanınca benimle de boşanmasını asla kabullenememiştim. Babamda mesleği sebebiyle, evde çok vakit geçiremediğinden mi benimle hiç sevgi bağı kuramamıştı? Yoksa kurmaya gönlü mü hiç olmamıştı, bilememiştim. Aklım kemale erdikten sonra nüfusumda babam olarak geçen insanı düşünmeyi bırakmıştım. Annem, beni bir yatılı okula bırakıp görevine dönse de birkaç ayda bir ziyaretime geldiği için anneme odaklanmak daha mantıklı gelmişti. Çünkü annem, en azından beni komple terk etmemişti.

İçimde boy gösteren sıkıntıyla, düşüncelerimi öteleyip kendimi uykunun kollarına attım. Devamında gelen her gün ise geçirdiğim günden bir tık daha fazla sıkıcı olarak devam etti. Hayatımdaki tek atraksiyon Raşit'in beni zorla ev tutmaya göndermesi oldu. Gittiğim gecekondu mahallesi, zaten tedirgin olan benliğime daha fazla tedirginlik kattı. Küme şeklindeki tek katlı bahçeli evlerin bazıları hayat kokuyorken, bazıları terk edilmiş izlenimi yaratıyordu. Hangisinde kim kalıyor diye sormaktan korktum. Vildan hemşirenin sıcak tavrı her ne kadar samimi gelse de, evi yeni gelin evine çevirmemi talep ettiğinde bunaltıcı olmaya başladı.

"Vildan!" diyerek bezgin bir nefes verdim. "Bak ben yatak falan istemiyorum gerçekten." Ev tahta kapıdan direkt kare bir salona açılıyordu. Öyle bir ölü alandı ki ne koysan olmazdı. O salona da açılan dört kapı bulunuyordu. Biri banyo, biri mutfak, iki tane küçük ama normal oda. Ev o kadar eskiydi ki, yerdeki yapışkanlı marleyleri ya da kalebodurdan mutfak tezgâhını en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyordum ve ev; sobalıydı! "Bak!" dedim ve banyonun solunda kalan odayı gösterdim. "Burayı Erman'a oda yapıyoruz." Erman'ı tanımadığını fark edince devam ettim. "Erman, birlikten er."

"Akraban falan mı?" Kollarını göğsünde bağlarken, kısa koyu kızıl saçlarını savurdu.

"Hayır ama evci izni alıp, hafta sonları falan gelecek."

Seri adımları bana doğru yöneldi. "Jülide," dedi, tedirginlikle. "Hiç tanımadığın adamın senin evinde işi ne?"

Kendisine cevap verirken bir yandan da Erman'a yapalım dediğim odanın, beyaz yağlı boyalı eski kapısını açtım. "Çocuk, Vildan. Ne adamı?"

"Yapsa çocuğu olur be!" çıkışıyla, kapı eşiğinde aramızda ummalı bir bakışma geçti ama ben yine de vazgeçmedim.

"Burayı bana güzel bir genç odası yapıyorsun. Çift kişilik bir yatak, iki kapalı bir dolap, boy aynası..." Biraz düşünceli birazda umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Ya da aklına başka ne geliyorsa. Ben pek anlamam."

"Kendine istemediğin yatağı, elin oğluna alacaksın yani?" serzenişiyle, kapıyı gerisin geri kapattım.

Metal eski kulp yüklenmem ile birden elimde kaldı. Havaya kaldırdığım kulpu Vildan'a göstererek "Bunu halledelim," dedim, inatla. "Çocuk içerde kalmasın sonra." Diğer odaya yönelirken, söylediklerini duymamaya çalıştım. Birine yuva olmak istemek neden yanlış anlaşılıyordu? Kendime diye niyetlendiğim odasının kapısını açtıktan sonra "Şişme bir yer yatağı istiyorum," diyerek, kendisine yüzümü döndüm. "Bak Vildan, sakın ama sakın demir bir karyola falan koyma buraya. Gıcırdayan hiçbir şey görmek istemiyorum. Şişme yatağı çift kişilik bulabilirsen sevinirim birde dolap!" Bezgin bir nefes eşliğinde salona geri döndüm. "Buraya bir koltuk koysak, duvara da televizyon monteleriz..." Bükülü dudaklarımla, gözlerinde duraksadım. "Yaşanılacak bir yere benzer değil mi?" Sorum her ne kadar buruk bir tonda dilimden dökülse de benim için bir önemi yoktu.

Sokulduğu yanımda kolumu sıvazlarken "Jülide iyi hoşsun da," diyerek, yüzünü buruşturdu. "Bekâr kadınsın. Burada yabancı bir erkekle yaşaman..." Ağırca yutkunarak duraksadı. "Zeliş analar tarafından pek hoş karşılanmaz."

"Zeliş ana?"

"Bu mahallenin yerlilerinden. Bir onları bir de Şeker anaları çıkaramadılar mahalleden. Bilirsin..." Neyi bilirdim? "Eski insanlara laf anlatmak zordur. İkisi de dul. İkisinin de oğulları dağda." Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Başta bunun hır gürü oldu ama Zeliş ve Şeker ananın tutumu ortada. Şeker ana zaten adı gibi tam Şeker." Şen bir kahkaha attı. "Ama Zeliş ana..." dedi ve tüyleri ürpermiş gibi bedenini titrettirdi. "İki kaşının ortasındaki dövmesiyle bile adamı dize getirir."

Demek ki daha benimle tanışmamış demek istedim ama ilk günden iddialı cümleler kurmak yerine daha fazla bilgi edinmeyi amaçlayarak "Yalnız mı yaşıyorlar?" diye sordum.

"Zeliş ananın bir kızı var; Dicle. Yirmi ikisinde..." İşgüzar bir edayla omzumu dürttü. "Laf aramızda bizim yüzbaşına yanık." Bizim derken? Dudaklarımdan istem dışı sinirli bir gülüş sıyrıldı. Kaç yüzbaşı vardı bu mahallede? Ve ben kaçını tanıyordum? Elini bir tur havada döndürdü. "Neyse Şeker ananın da bir kızı var; Ceylan. O da Ceylan'ın ailesiyle burada

yaşıyor. Ceylan'ın da iki oğlu var. Şehmus ve Murtaza. Muhsin abinin eşi Züleyha'nın öğrencileri..." Birden duraksayarak, çatık kaşlarıyla yüzümü inceledi. "Sen Muhsin abiyle tanıştın değil mi? İki sağ yanındaki evde oturuyorlar. Bizimkilerin gruptan..." Ne kadar çok bizimkiler diyerek isim sıralamıştı öyle? Ve benim bu kadar gereksiz bilgiye beynimin hangi bölmesini ayırmam gerekecekti?

Dakikalar önce kolumu sıvazladığı gibi usulca kolunu sıvazlayıp "İnan hiç kimseyle ilgilenmiyorum Vildan," dedim. Söylemime kaşlarını havalandırdı. "Ne tatlılarla, ne ekşilerle." Zeliş ana ve Dicle'yi ilk günden ekşiler listesine yazmam, pek hoş olmamıştı tabi. "Sana da soran olursa, akrabası dersin Erman için." Omuz silktim. "Bana soran olursa direkt 'Size ne?' derim." Yeterince konuştuğumuza kanaat getirip, dış kapının kulpuna astığım çantamı aldım. "Benim gitmem lazım. Karakola dönüş için araba ayarlamıştı Raşit, kaçırmayayım..." Çantamdan telefonumu çıkardım ve Vildan'a uzattım. "Numaranı kaydedip sonra da bana hesap numaranı yollarsan, ihtiyaçlar için para atarım." Telefonumu aldı ve kendisini benden çaldırdı. Uzattığı telefonu geri alırken, mahcup bir gülüş yolladım. "Teşekkür ederim her şey için."

"Ne önemi var canım..." diyerek çantasını omzuna astıktan sonra devam etti. "Biz burada bir aile gibiyiz. İlgilenmiyorum diyorsun ama sende alışırsın zamanla..."

Dış kapıdan çıkıp, kapıyı kilitlendikten sonra anahtarı Vildan'a uzattım. Kilidin hiçbir şeye yaramadığı belli olduğu için "Rica etsem, kilidi de değiştirir misin?" diye sordum. "Sadece gerçek bir eve benzesin istiyorum Vildan." Dışarıdan sıvaları dökülmüş su yeşili binada gözlerim gezindi. "Belki bizde Erman ile bir aile oluruz."

"Merak etme, bende..." dedikten sonra birden sarılmasıyla duraksasam da, sırtında ellerimi kavuşturdum. Sonra sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hızla geri çekildim. Ne olacaktı benim bu yabaniliğim? Ve en önemlisi bu kalabalığa alışırsam, tekrardan yalnız kaldığımda ne yapacaktım?

Vildan'ın yanından ayrılıp karakola döndüğümde bambaşka bir olaya şahit oldum. Burada geçirdiğim atraksiyonların hepsinin aynı günlere toplanması ise tabi ki de benim şansımaydı. Annem sayesinde birçok birlik, birçok karakol görme şansına nail olmuştum. Bunlar benim arzuladığım şeyler değildi ama annemi görebilmek için karakol karakol gezmem gerekmişti. Annemin işten arta kalan zamanlarında, beş dakikacıkta olsa kokusunu içime çekebilmek için Şırnak'a bile anneme haber vermeden gittiğim günlerim olmuştu. Çünkü bazen öyle bir an geliyordu ki, bu dün-

yada kendime beni de merak eden birilerinin olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Ne yazık ki her gittiğim yerde hoş manzaralar ve güler yüzle karşılanmıyordum. Hatta kimisinde annemi bildiğim yerde bulamayışlarım da olmuştu ama böylesi bir olaya en son ne zaman denk geldim hatırlayamadım. Erman'ı bulabilmek umuduyla karakol binasının üst katlarına çıkınca, gür bir erkek bağırışı duydum. Duyduğum cümleler sadece küfürden ibaretti. Başta kavga olduğunu düşündüm ama bir taraf küfrederken diğer taraf acıyla inleyince karşılıklı bir kavga olmadığını da anladım.

Korkuyordum. Kavgadan, yüksek sesli bağırışlardan çok korkuyordum. Bana küçük Jülide'nin Ankara'daki ilk yatılı okulunda şahit olduğu manzaraları, ya benimde başıma gelirse diye korkudan altına kaçırışlarını hatırlatıyordu... Duyduğum yüksek sesler, ilk mesanemi zorladı. Elim benden bağımsız bir şekilde karnıma ulaştı ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Altıma kaçırmak için biraz fazla büyümemiş miydim? Peki bu his neden hala yok olmuyordu?

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki, acıyla bağıran diğer insanın sesini duydum. "Komutanım, içim geçmiş..." Devamında bir kemer sesi ve acı yakarış ulaştı. "Üç gün diskoda kalayım, komutanım." Yine bir arbede sesi...

"Ulan siktiğimin piçi! Diskoda rahat bırakır mıyım ben seni?"

Boynumdan aşağı terler boşalınca önce sol elimi boyuma tırmandırdım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki elim boynumdan göğsüme indi. Varlığım fark edilsin diye öksürdüm ama her kimse ne sesimi duydu ne de beni fark etti. Sol elim göğsümde sabit kalırken, sağ elimi daha çok karnıma bastırdım. Titrek bir adım attım, postallarım fayans zeminde gıcırdadı. 'Hadi Jülide! Yapabilirsin!' diye kendimi gazladım ama hayallerimde, bu yaşımda altıma kaçırmak da yoktu! Bir adım daha atmayı başardığımda koridorun sonundaki ikiliyi görebildim. Kendimi fazlaca sıkıyor oluşumu saymazsam ilk etabı başarıyla bitirebilmiş gibiydim. Gözüme havaya kalkan palaska ilişince gözlerim irileşti ve o kemer, karşısındaki gencin üstüne gelişi güzel geçince yerimde sıçrarken, gözlerimi hızla yumdum. Karnımı sıkan elimi çekemedim ama göğsümdeki elimi vücudumdan çektim. "Ne oluyor burada?" dediğimde sesim vızıltı gibi çıktığı için pek etki etmedi. Gözü dönen beyefendinin kemeri tekrardan havaya kalktığında, can havliyle bağırdım. "Hey! Dur!" Mesanem sayesinde bir adım daha atabilme ihtimalim olmadığı için bağırabildiğim kadar bağırdım.

Palaskayı elinde tutan beyefendinin yüzü bana döndü, sağ kaşı çoktan havalanmıştı. "Bir şey mi vardı doktor hanım?"

"Ne yapıyorsun?" diyerek yerde yüzü gözü dağılmış olan genci gösterdim. "Görmüyor musun halini?"

İki eşit şekilde kıvırdığı palaskayı elinde esnetti ve yerdeki gence bir böcekmiş gibi bakarken "Eğitiyorum," diye mırıldandı.

"Hayvan mı eğitiyorsun?" Birden bağırarak yükselmemi beklemiyordum ama bazen istemsiz ataklarda yapabiliyordum. Ki en başta sorduğum soru bile yanlış olduğundan toparlamaya çalıştım. "Böyle hayvan bile eğitilmez!"

"İşine bak doktor hanım," diyerek kestirip attı ama işim birazdan kenara atacağı genç olacaktı. "Ayakaltında dolaşıp durma. Zaten bir sike yaradığınız da yok!"

Benimle muhatap olmaktan sıkılmış olacak ki, palaskasını beline sarmayı tercih etti. Palaskanın ortadan kalkmasından daha da cesaret alarak "Adın ne senin?" diye sordum.

Bana sağdan ters bir bakış attı. "Bülent."

"Soyadın?" dememle üzerime doğru adımlamaya başlayınca, karnımdaki elimi daha çok bastırdım.

Tam yanımdan geçiyordu ki duraksadı. "Çakır," dedikten sonra sol omzuma omuz atıp devam etti. "Öğrendiğini götüne sokarsın artık!"

Tehdit edercesine fısıltı halinde söyledikleri şok etkisi yarattı. Öyle ki yanımdan geçip gittikten sonra anca hareket edebildim. İlk hedefim yerde iki büklüm duran genç oldu. Yanına çöküp, elimle çenesinden tutarak hafifçe yüzünü kaldırdım. Sağ kaşı yarılmışken, burnundan oluk oluk kan akıyordu, ki bunlar benim görebildiklerimdi. Vücudunda enva çeşit kemer izi olduğuna emindim. "İyi misin sen?"

Ağırca iki kez öksürdükten sonra beni "İyiyim," diye ancak kekeleyebildi.

Hafifçe sol kolunu boynuma atıp, sağ elimi beline sardım. "Hadi gel, revire inelim birlikte!" Yükünü kendime alarak genci dört kat aşağıdaki revire, şaşkın bakışlar arasında indirdim. Revire indiğimizde kendi halimde kalmadığından, genci direkt Raşit'e teslim ettim. Zaten vücudunu da bana göstermek istemeyeceğinden emindim. Revirden çıktıktan sonra ise ilk durağım, Yavuz Albay'ın odası oldu. Arkadaşın ismini öğrendikten sonra bir tarafıma değil, tutanağa monte ettirmeyi tercih etmiştim. Yavuz Albayın odasına geldiğinde, beni öldürecek gibi bakmasının sebebini o an anlamadım. Üstünde de durmadım. Yavuz Albayın söyleminden anladığım ise beyefendinin ilk vukuatı olmadığıydı.

O günün gecesinde her ne kadar Erman'a güzel haberi verebilsem de, Erman; Bülent Astsubay hakkında içime korku saldı. Arızanın teki olduğu-

nu, mümkün mertebe yalnız hiçbir ortamda bulunmamamı sıkı sıkı tembihleyerek, beni tüm dikenlerin üzerine saldı. Ne acıdır ki, o günden sonra çadırda uyku tulumunun içinde neşterle uyudum. Elimin altında neşteri sabitleyerek uyuduğum bir gece, başımın üzerinde bir hareketlilik hissederek aniden sıçradım. Sağımdan soluma hızlıca döndüğümde üzerime doğru eğilmiş bir Alp Aslan görmeyi beklemiyordum. Gideli kaç gün olduğunu bile sayamamıştım. Üç, beş, on? Sadece bir haftayı geçtiğinden artık emindim. Kendisini beklediğimden değildi günleri takip etmem, köyü temizlemelerini beklediğimdendi... Yine de bir gece ansızın tepemde onu göreceğimi, görüp de mutlu olacağımı hiç düşünmezdim. Sağ elim hızlıca göğsüme kapanırken, dirseklerimin üzerinde bedenimi yükselttim.

"Korkuttum mu?" Gecenin bir vakti başınızda çömelmiş bir vaziyette yabancı kimi görseniz, nerede olsanız korkardınız. Benim tepkim değil de, onun yaptığı normalmiş gibiydi tavrı. "Hem sen," dedi ve duraksadı. Düzene girmeyen nefesim ve irileşmiş gözlerimle kendisine bakmaya devam ettim. "Sen niye bu kadar tetikte uyuyorsun?"

Sorusunu cevaplamam için çocukluğuma inmem gerekiyordu. Yatılı okula ilk bırakıldığımda korkudan uyuyamayışlarımı, zaman geçtikçe şahit olduklarım yüzünden tetikte olmak zorunda olduğumu, yaşım büyüdükçe akranlarımın zorbalıklarından ötürü hep gözümün açık kalışlarını anlatmam gerekiyordu. Cevaplamadım. Sırtımı dikleştirirken, derin bir nefes eşliğinde "Sen, neden buradasın?" dedim. Çadırın içerisinde birini arıyormuşçasına gözlerimi gezdirdim. "Bitti mi operasyon?"

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Muhtemelen kaşları da çatıktı ama karanlıktan göremiyordum. "Yorgunum," diyerek bezgin bir nefes verdi. "Biraz uyuyup, geri döneceğim."

"Ha?" Söylediğine verebildiğim ilk tepki bu olsa da toparladım hemen. "Burada mı?" İkinci sorum dudaklarımdan döküldüğünde ise zihnimin hiçbir parçasını toparlayamadığımı fark ettim. Burası onun çadırı olduğuna göre uyumaya da buraya gelmesi normaldi. "Ha tamam," diyerek tulumun üst tabakasını üzerimden attım. "Geç yat sen."

Tulumdan çıkmak isterken, sol kolumu hafifçe kavradı. "Ne yapıyorsun?"

"Kalkıyorum işte," diyerek, tulumun fermuarını komple açtım. "Yatmaya gelmedin mi?" Hafifçe güldüm. "Zaten geldim çöktüm buraya. Yakında kira bedeli isteyeceksin diye korkmuyor değilim."

Gülerek konuşsam da o daha çok sinirli bir tona bürünüp "Saçmalama Hevybanû!" dedi. "Yatmaya yer mi yok sanki?"

Soylemiyle hareketlerim duraksadı ama kaşlarımda hızlıca çatıldı. "O zaman ne geldın de başıma dikildin zebella gibi?" Peşi sıra cıkladım. O sırada da şaşkın bakışları altında tulumdan çıktım. "Bi' gırtlağıma çökmediğin kaldı uyandırana kadar. Sonra da..." Ses tonumu kendimce kalınlaştırıp "Yatmaya yer mi yok sanki?" dedim kendisini taklit ederek. "Vardı madem uyandırmasaydın. Hayret bir şey ya!" Sıradan insanlar gibi günde sekiz saat uyuyamadığım için uykum çok kıymetliydi. Düşkünlüğüm yoktu ama uyumaya bir iki saatlik vakit bulduysam ve bu da biri tarafından katledildiyse tam anlamıyla bir çirkef oluyordum. Tam da şu anda olduğum gibi.

"Kontrol etmek istemiştim sadece," dedikten sonra yok ben yatmam dediği tulumun üstüne kendisini sırtüstü bırakınca, şaşkınlıkla önünde dikili kaldım. İyi ki yatmayacaktı!

Çirkeflik modum hala aktif olduğu için iki elimi belimde sabitledim. Çenemi hafifçe havaya kaldırdım. Burnum düşse, eğilip yere almayacakmışım gibi bir tavırla "Sebep?" diye mırıldandım.

Alayla sorduğum soruma, başının üzerine attığı kolunun altından ters bir bakış yolladı. "Başını belaya sokmuşsun..."

Dillendirdiğini beklemediğimden olsa gerek anlayamadım. Dakikalar önce onun yaptığı gibi başucunda çömeldim. "Ne alaka be?" diye fısıldadım. Cevap vermeyince işaret parmağımla, başının üzerindeki kolunu dürttüm ama bence o gerilen kas kütlesinden temasımı hiç hissetmedi. "Pişt! Sana bir soru sordum."

Bezgin bir nefes verdi. Daha çok ofluyor gibiydi. "Bülent'le diyorum, tanışmışsın..." Bilmeden farklı bir belaya bulaşmadığım için rahatlasam da, beyefendinin ismi geçince huzursuz oldum. Ellerimi dizlerime dayayıp doğrulurken konuşmasını sürdürdü. "Psikolojisi bozuk onun Hevybanû..."

Belki de açıklamaya devam edecekti ama benim için yaptığının bir açıklaması yoktu. "Ne yapayım psikolojisi bozuksa?" diyerek umarsızca omuz silktim. "Ben mi düzelteyim?"

"Saçma sapan konuşma!" diyerek alnına dayadığı kolunu çekti ve yattığı yerden dik dik bana bakmaya devam etti. "İnsanların neler yaşadığını bilmeden konuşmak sana kolay tabi!"

Zikrettiğiyle sinirli bir gülüş koptu boğazımdan. "Pardon paşam," dedim, sinirime yakışır bir alayla. "Tam olarak ne yaşadı da bu kafaya ulaştı peki?" Alaya alışıma tekrardan bezgin bir nefes verdi. Muhtemelen beni kontrol etmeye geldiği için de bin pişmandı.

"Bundan sekiz ay önce..." Duraksadı. Duraksamasına karşılık, kollarımı göğsümde bağladım. Söyleyeceği her ne olursa olsun, bende etki etme-

yecekti ve o da bunu takındığım tavırdan anlıyordu. "Pusuya düştüler." Başımı mağrur bir edayla salladım. Evet yaşadıkları, şahit oldukları olaylar normal olmayabilirdi ama bunlarda onlar için sürpriz değildi. Tam kollarımı çözüp gidecektim ki "Pusuya düşmelerindeki etken, erkek kardeşiymiş," dedi.

Sesim içime kaçmış bir vaziyette, yine de kendimden ödün vermeyerek "Ne alaka?" diye mırıldandım.

Ağırca yutkunarak "Kardeşinin, bir teröristle ilişkisi varmış," dedi. Dudaklarından sinirli bir gülüş sıyrıldı. "Abisiyle yüzleşmek zor gelince, ölümüne oynadı herhalde!" Dudak büktü. "Bilemiyorum. Yerlerini Bülent'ten öğrenip, karşı tarafa iletmiş. Yaptığı..." Konuşmak zor geliyormuşçasına yine duraksadı. Sanırım doğru kelimeyi seçmeye çalışıyordu. "İşgüzarlık, ağır bir bilançoya sebep oldu. Hain bir pusuyla yirmi sekiz eve ateş düştü." Gür bir kahkaha atıp, beni aşağılarcasına bir bakış attı. "Sizlerin, rahat koltuklarınızda sıkıntıdan kurduğunuz küçük oyunlara akıl erdirmek zor!"

Söylediği benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ne Bülent'in kardeşinin yaptığı umurumda oldu ne de başka bir şey. "Siz," diyerek konuşmaya başladığımda, yüzümde tiksinen bir ifade vardı. "Evlerinizde işler yolunda gitmiyor diye, gündüz gelip burada el âlemin gariban kuzularını dövebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Uyumuş..."

Sağ elimin tersini, sol avuç içime vurdum. "Hah!" dedim, esefle. "İnsan olduğu için içi geçmiş olabilir mi acaba?"

"Geçemez."

Keskin konuştukça, sinirlerimi daha çok geriyordu. "Ya insanlık hali denen bir şey var değil mi? Hem gece bile değildi!"

"Gündüz uyuyan, gece zaten uyur Hevybanû! Koca gece beşik sallamıyorlar. Tutacakları üç saatlik nöbet, atla deve değil."

"O zaman iki kişi tutsunlar. En azından vakit geçer. İnsanın yatakhane nöbetinde tabi ki uykusu gelir. Adı üstünde yatakhane!"

Sağ ayağımı hırsla yere vurduğumda bana sinirli bir gülüş yolladı. "Ha iki kişi tutsunlar da," dedi kinayeyle. "Sonra goygoydan buzdağını çarptıktan sonra fark eden Titanic'in kara versiyonunu çekelim!"

Pes ettim ama yine de asıl mevzuya dönmeyi tercih ettim. Çünkü burada kuralı kaideyi yorumlayacak son insan bile ben değildim. İşaret parmağımı tehdit edercesine sallarken "Ne ailenizin ne de hayatınıza aldığınız abuk sabuk insanların ceremesini, masumlar çekmek zorunda değil!" dedim, hiddetle. "O yirmi sekiz tane diye bir sayı olarak nitelendirdiğin

canlarda değildi, palaskayla dayak yiyen gençte değil! Madem sorunu var, gitsin tedavi olsun işe döneceğine!" Bir adım geri adımladım. "Ben buraya kimsenin atarını giderini çekmeye gelmedim Alp Aslan! Canımı sıkanın, canını sıkarım!" Çadırın çıkışına doğru ilerlerken, öfkeli söylenmem devam etti. "Ne ala memleket! Bulmuşsunuz garibanları ezin gitsin!"

"Nereye gidiyorsun sen?"

Sinirli ve baskın ses tonu adımlarımı dolaştırsa da durmadım. Çıkış panelini açarken arkama doğru bir bakış attım. İşin kötüsü sağ omzundan akan kan gözüme ilişti. Derin bir nefes alıp, "Cehennemin dibine!" dedim. Oysaki tamda gideceğim diye nitelendirdiğim yerdeydim. Çadırdan çıktıktan sonra adımlarım karakol binasına yöneldi. Kapıdaki ere bir baş selamı verdim.

Selamım bana, "Bir sorun mu var doktor hanım?" sorusuyla döndü.

"Revire gireceğim. Bir sakıncası mı var?" Şahsen benim için yoktu ama onun için elbette vardı. Mesela revirden ilaç çalabilirdim. Revirdeki ilaçları başka amaçla kullanabilirdim.

"Bir sıkıntınız mı var?"

Sağ elimle yüzümü sıvazlarken, asla dillendirmek istemediğim şeyi söylemek zorunda kaldım. "Yüzbaşı Alp Aslan Şahin geldi, görmedin mi?" Yüzüme bakışından görmediğini anladım. "Kendisi yaralı. İznin olursa üç beş bir şey alacağım revirden." Cevap vermesini beklemeden içeri doğru adımladım ama zorda bırakmak istemediğim için "Sende gel de için rahat etsin," demeden duramadım. "Hem ne aldığımı görürsün, hem de yüzbaşını."

"İyide tim dönmedi ki!"

Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için kucağımı pansuman malzemeleriyle doldururken, ere yandan bir bakış attım. "Onları da görmemiş olabilir misin?"

Başını onaylamaz bir şekilde salladı. "Gelseler bilgi geçilirdi. Alp yüzbaşının durumu ağır mı?"

"Bilemiyorum, Altan," diye mırıldandım. İsmi Altan olmadığından olsa gerek, kendisine söylediğimi anlamadı. "İzin verirsen, öğreneceğim. Hadi gel sende, merakta kalma." Ben önde, nöbetçi er arkamda başka bir nöbetçi ere haber verdikten sonra çadırlara doğru yola çıktık. Çadırın panelini açtığımda, Alp Aslan bıraktığım şekilde yatıyordu. İçeri girdim, istifini bozmadı. Arkamdaki er ise panelin ağzında kaldı.

"Yüzbaşım." Erin kendisine seslenmesiyle gözlerine dayadığı kolunu kaldırdı. Muhtemelen onu da şikâyet ettiğimi sanmış olacak ki çatık kaşları bir bana bir de ere uğradı. "İyi misiniz?"

Alp Aslan yattığı yerden kalkarken, hiçte sevimli değildi. "Şafak almaya mı geldin?" diyerek bana ters bir bakış attı. "Tutanak tutmaya mı?" Erlerin tutanak tutabildiği tam olarak nerede görülmüştü?

"Doktor hanım, revire gelip yaralı olduğunuzu söyleyince..." diyerek konuşmaya başladı ama Alp Aslan'ın sert bakışları altında konuşmasına devam edemedi. Başını mahzun bir edayla eğmek durumunda kaldı. İşin kahrını çekmek hep en alt tabakaya kalıyordu!

"Adın ne senin?"

Ben sorusuna bezgin bir nefes verene kadar, er selam bile durmuştu. "Fırat Duymaz, Isparta! Emredin komutanım!"

"Nöbet yerine dönmek için beş saniyen var!" Dişlerinin arasından kullandığı baskın tonlama bende de Fırat'ta olduğu gibi şok etkisi yarattı. "Dört!" Dörde düştüğünü duyunca Fırat hızlıca bir selam daha verip, kendisini nasıl çadırdan atacağını şaşırdı. Hoş Fırat çadırdan çıkana kadar Alp Aslan üçe bile düşmüştü.

Kucağımdaki malzemelerle tuluma doğru ilerlerken "Cevap versen ölürdün çünkü," diye esefle söylendim. Bana göre egolarını tatmin etmekten başka bir şey değildi bu yaptıkları. Tam önüne gelip, çömeldim. Sol ayağımı altıma alırken, sağ dizimi dik bir açıyla kırıp kendime çektim.

Elimdeki malzemeleri yere bırakırken, beni sorgulamayı seçmiş olacak ki "Kan kokusunu on metre öteden mi alıyorsun sen?" diye sordu.

Yanımda getirdiğim eldivenleri elime geçirirken yüzüme hınzır bir gülüş kondurdum. "Bir metre uzağımda duramıyorsun ki yüzbaşı!" Yüzüne odaklanıp gözlerimi kırpıştırdım. Sağ dirseğimi, kendime çektiğim dizime yaslayıp hafifçe öne doğru eğildim. "Diyorum ki senin şu libidonu biraz düşürelim," diyerek, kaşlarımla üzerindeki siyah tişörtü işaret ettim. "Soyun!"

Çadırın tepesine doğru bir bakış atıp "Yine çok karanlık," diye mırıldandı. O gece pansiyonda çok karanlıktı. Işık açma seçeneğimiz elbette vardı ama muhtemelen ışığı açsaydık ayacaktım. Ve bu yüzden ışık paneline doğru uzanan eline vuruşumu, çok net hatırlıyordum. "Işık fobin mi var senin?" Üstüne doğru eğilip, ışık tutsun diye tulumun içerisinden telefonumu çıkardım. Telefondan önce başımı koyduğum yerin altında kalan neştere odaklandı. "Bu neden burada?" sorusuna omuz silktim. Ne diyecektim? Senin psikolojisi bozuk diye nitelendirdiğin insandan ürktüm, gelirse deşeceğim mi? "Hevybanû..." Telefonumdan ışık açacakken ses-

lenmesiyle duraksadım. "Bu çadırda kalıyorsun çünkü..." Duraksayınca devam et dercesine başımı salladım. "Bu çadıra, bu karakoldan kimse giremez. Bak," dedi ve bezgin bir nefes verdi. "Burada yazılı olmayan kurallar vardır. Bu da onlardan biri." Yüzünden ufacık bir şefkat geçer gibi oldu. "Korkmana gerek yok yani..."

İnsan olanın da korkmama gibi bir lüksü yoktu ne yazık ki. Işığı açıp, telefonumu yere bırakırken talebimi tekrarlayıp "Hadi soyun!" diye mırıldandım. "O kadar yarana baktırmak için overlok makinesi gibi ayağıma gelmişsin..." Pamuk topundan, pamuk koparırken tek amacım soyunuşunu izlememekti. "Dalaşmak yerine direkt derdini söyleseydin keşke..." Soyundu. Hem de aheste aheste! İçerisinde atlet bulunmaması da şovdu bence. Bakışlarımı göğsüne tırmandırdığımda göğsündeki sık ve kısa tüylerin arasından aşağı sallanan künyesi ilişti ilk gözüme. Boğazımı temizleyerek, direkt sağ omzuna odaklandım. Omzundaki bandaj daha çok dikkatimi çektiği için vücudunun yaydığı çekimi görmezden gelebildim.

"Zorlanacaksan..." Sesindeki keyifli ton, dibine girmemle bozuldu. Sağ omzuna doğru eğdiğim yüzümü, nefesi yalıyordu. Bilerek yaptığına da emindim. Zira başını dik tutsa, her an boynuma gömülecekmiş gibi durmasa işimiz daha kolay olabilirdi. Yere koyduğum makası alıp bandajı keserken, "Veysel baktı zaten," dedi ama bence, Veysel yarasına muhtemelen üçüncü gözüyle bakmıştı!

"İçeride kurşun falan var mı?" Soruma cıklayarak cevap verdi. Başımı kaldırmadan, pamuğa batikon döktüm. Kaldırsaydım şayet, dudak dudağa gelecektik. "Neyle dikti bunu tam olarak?" Dikiş o kadar düzensizdi ki, yorgan bile böyle dikilmezdi. "Keşke adını yazmaya kalkmasaydı vücuduna. İzi kalacak." Yarasını temizlerken aniden gülünce, elimdeki pamuğu sıktım ve pamuktaki fazla batikon akarak, göğsüne doğru süzüldü. Hızlıca başka bir pamuk alıp akan batikonu silme derdine düştüğümde, göğsünün sağ altından, bel boşluğuna doğru kayan kesik kesik dikiş izlerini fark ettim. Başımı biraz daha eğdim. Muhtemelen elliye yakın dikiş vardı ve ellerim istemsizce dokunarak saymak ister gibi yarasının üzerine gitti. Vücudu elimin altında gerilse de odağımı derin izlerden çekemedim. İşaret parmağım dikiş izlerinde gezerken, bilinçsizce başımı kaldırdım. "Bunları da Veysel mi dikti?"

İlgilendiğim Veysel'in kasaplığıydı ama aniden burun burun gelmemiz ikimizi de duraksattı. Çattığı kaşlarıyla başını geri çekip "Bitmedi mi işin senin?" dedi. Sert ses tonuyla afallasam da, yüzümü sabit tutmaya çalıştım. Vücudundaki elimi hoyratça ittirdi. "Yarım saatte bir pansuman bile yapamıyorsun ama hayatta kalmamı sağlayan Veysel'e bok atıyorsun."

İyilik yapınca denize mi atıyorduk? Bence direkt yaptığımız insanın kafasına atmamız gerekiyordu. "Pansuman ayağına yoklamadığın yerim kalmadı. Ben yapsam, sapık olurdum!"

Sargı bezini alırken, sabırla "Tamam!" dedim. Ses tonumdan bozulduğum anlaşılsa da yüzüne bakmadım. "Saralım bitsin." Aslında dikişlerini değiştirmeyi teklif edecektim ama sayesinde ilgilendiğime ilgileneceğime pişman olmuştum. Sargıyı bir tur teninde döndürdüğümde dışarıdan yükselen seslerle yerimde sıçradım. Omzuna rahatça bakmak için dizlerimin üstünde yükselmiştim. Sıçrayınca dengemi kaybettim. Geriye doğru devrilecektim ki, bel oyuntuma sol elini yerleştirip düşmemi engelledi.

"Havai fişek!"

Havai fişek söylemiyle gayri ihtiyari yüzüne bakıp "Ne?" diye fısıldadım. Karakolda kimsenin düğün yapası gelmediyse, havai fişek ne alakaydı?

"Çevreme yerleşim yerlerinde kutlama yapılıyordur."

"Ne kutlaması?" O kadar anlamlandıramadım ki, beyin tutulması yaşadım. Sorduğum soruyla şaşırma sırası ona geçti. Mutlaka bir şey olmuştu ama ben anlayamamıştım ya da detayı kaçırmıştım.

"Yeni yıl..." Surat ifadem değişmeyince devam etti. "Bugün otuz bir Aralık'tı."

Söylediğiyle ayınca, ışığı açık ters bir şekilde koyduğum telefonuma elim gitti. Saate baktım. 00.03 olmuş ve tarih an itibariyle 1 Ocak 2021'e geçiş yapmıştı. Buraya geleli tam tamına on iki gün olmuştu ve işin en garip yanı beni ne Mehtap ne de Ercü asla aramamıştı. Yılbaşı kutlaması için bile aranmamıştım. Bu kadar mı yokluğumu fark etmemişlerdi? "Beni kimse aramadı..."

Hayal kırıklığıyla dudaklarımdan dökülen cümlemin muhatabı Alp Aslan değildi ama bana acımış olmalı ki, serzenişimi üstüne alınıp "Sinyal dağıtıcılar yüzünden arasalar dahi ulaşamazlar," dedi. Sonra her neye kızdıysa hıncını benden çıkarmak istedi. "Madem sevdiğin, beklediğin vardı bok aramaya mı geldin buraya?" İkinci kez yaptığı sadakatsizlik imasıyla gözüm dönünce, sargıyı sabitlemek için getirdiğim bandı yerden alıp yarasının üzerine vurdum. "Ah!" serzenişinin peşi sıra sol eli sağ omzundaki yarasının üzerine kapandı. "Şifa olacaktın be kızım!"

O acıyla kıvranırken hızlıca ayağa kalktım. "Belan olurum inşallah Alp Aslan!" dedim, öfkeyle. "Belan!"

Telefonumun ışığını kapayıp, çadırın çıkışına yöneldiğimde arkamdan acımasız bir tonda "Üç saat sonra yola çıkıyoruz doktor. Olmayan doktorluğunu birde sahada görelim," dedi.

Sargısını sabitleme derdinde olduğu için kendisine dönen gözlerimi göremedi. Belki de görebilseydi amaçsızca vurduğu darbelerin hasarını da görebilirdi. Çadırdan çıkıp, kollarım göğsümde bağlı bir halde ağaçlık alana ilerledim. Normal bir zaman diliminde korkudan ölmüyormuşçasına hissizdi adımlarım. Bir ağacın dibine çöktüğümde ağladığımı ancak fark edebildim. Herkesin umutla karşıladığı yeni yıl, benim için yine nasıl geçeceğini ilk andan itibaren göstermişti: Kimsesiz ve sevgisiz.

Jülide; Alp Aslan yüzünden defalarca kırılıp, ağlayacağını bilseydi, muhtemelen İstanbul'a dönmese bile şehir hastanesine direkt geçiş yapardı. Alp Aslan ise arkasından "Bela oldun zaten," diye söylendiği kadın için gittikleri yerde ölümüne korkacağını bilseydi, elinde sıkı sıkıya tuttuğu neşterle dilini keserdi ama yine de ağzını açmazdı. Hayat kartlarını henüz dağıtmamışken, bol keseden atmak daha kolayına geldiği için diline sahip çıkamamıştı. Oysaki Jülide, Alp Aslan hakkında her şeyi unutsa bile yüreğinde açılan dil yaralarını asla unutmayacaktı...

ALP ASLAN ŞAHİN

Koral'ın beklediğimizi yapması sonucu, kendimizi hızlı bir şekilde Atak'ta bulduk. Her ne kadar bizim için artık bir alışkanlık olsa da, hepimiz canımızı cebimizde taşıdığımız için ister istemez gergin oluyorduk. Gerginliği ise Atak'ta dönen boş muhabbetten anlamamak mümkün değildi. Ateş'in boşboğazlığı normalde çok eğlenceli gelse de, Hevybanû'yu diline doladığından beri yaptığı muhabbetleri dinlememeye çalışıyordum. Çünkü benim dilimin ayarı yoktu ve ne olduğu belirsiz bir kadın yüzünden, canımı emanet ettiğim kardeşimi kırmak istemiyordum.

"E bak görürsünüz! Ben size hastanedeki manitamı buldum diyorum o kadar!"

Ateş'in gülerek söylediğine Kubilay'dan "Abi, zaten hastaneye gidince kızlar ağzının içine düşüyor!" çıkışı geldi. "Sen, şimdi bu doktor yüz vermedi ya, bi' hırs yaptın sanki."

Emre elini bir tur havada döndürdü. Atak'ın kapısına kıstığım gözlerimi sabitlemiştim. Emre'yi gerçekten buradan tekmeyle atsam ne olurdu ki? "Ya hava cıva onun işi başka bir şey değil. Madem eli işte, gözü oynaşta değildi ne diye bir tabur askerin arasına geldi?" Bunu bende çok sorgulasam da, direkt kendi yüzüne sorduğum için rahatsız etmiyordu ama şu an yedi kişilik bir erkek muhabbetine meze olması da rahatsız etmişti.

Boynumu sola doğru eğip, kütlettim. Gözlerimi kapıdan çekmedim ama sesim hedefine bakmadan da istediğimi anlattı. "Sen ne kadar boş

muhabbet yapıyorsun bugün?" dedikten sonra yüzümü, ikişerli gruplar haline oturan time çevirdim. "Kaç sivil öldü bugüne kadar?"

"On dokuz." Muhsin'in cevabına ağır ağır başımı salladım.

"Kaç kişi bu topluluk?"

Soruma direkt Veysel atladı. "Elliye yakın komutanım."

"Köyde totalde kaç nüfus vardı?" Sorduğum soruların hepsinin cevabını biliyordum. Yapmak istediğim; birazdan gireceğimiz sıcak çatışmaya ilgilerini çekmekti.

Adnan "Yüzden azdı komutanım," diyerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Tahmini artık elli kişi falan kalmışlardır."

Kaşlarım havalandı ve yüzüme kinayeli bir gülüş oturdu. "Ve şimdi biz, elli kişinin tırnağının dahi kırılmaması gereken bir operasyona gidiyoruz. Ama gelin görün ki!" Bir es eşliğinde Emre'ye ters bir bakış attım. "Biricik Ateş'imizin tek derdi; can güvenliğini temin altına almak zorunda olduğu elli tane masum değil, kendisine hedef olarak belirlediği doktor hanım!" Hafifçe öne doğru eğilip, dirseklerimi dizlerime yasladım. "Lan senin geri dönüşün bile garanti değil. Ellerindeki mühimmatları bilmiyor musun sen? Biz gidelim diye nasıl donandıklarını?" Sinirli bir kahkaha attım. "Sivilleri alıp kurdukları tuzağa, gönüllü gidiyoruz. Hem de tuzak olduğunu bile bile! Tüm cephanemiz üstümüzde. Adamların köyde tankı var, tankı!" Sırtımı oturduğum koltuğa geri yaslarken, kollarımı da göğsümde bağladım. "Karı kız muhabbeti yapacağına, açta ellerini bizim yerimize tabutlarımız dönmesin diye iki dua et!"

Atarlı bir ergen izlenimi çizdiğimin farkındaydım. Allah'tan göreve giderken, dikkat dağınıklığını hiçbir şekilde sevmediğimden olsa gerek kimse üstünde durmadı ve Atak'ın içerisinde oluşan rahatsız edici sessizlik, pilotun sesiyle bölündü. "Yüzbaşım."

"Söyle."

"Sizi burada indirmem gerekiyor. Daha fazla yaklaşırsam açık hedef haline döneriz. Buradan tam üç kilometre Güney'e doğru devam etmek zorundasınız."

"Aç kapıyı o zaman!" Bu, bu umursamazlıkla söylenecek bir şey değildi ama artık kaşarlandığımı da itiraf etmem gerekirdi. Aşağı uzanan iple, benim öncülüğümde kuru, çöl, bereketsiz topraklara ayak bastık. Mayınlı bir bölgede olduğumuz için kördüğüm düzeneğini uygulamadık. Sonuçta birimizin yanlışı, hepimize patlasın istemezdik. Gecenin kör karanlığında, izole olmuş bir şekilde tam tamına üç kilometreye ek olarak, konuşlanabilmemiz içinde ilave yedi yüz kırk metre sürünmek zorunda kaldık. Bir kayanın arkasına konuşlandığımda, elimi kulağımdaki kulaklığa götür-

düm. Artık aktiftik. "Herkes yerini aldı mı?" Ağaçlık alandaki veznini bixisi ile ben göremiyorsam kimse göremiyordur ama yine de sormak istedim.

"Keklikler için ben uygunum komutanım." Kubilay, bizimle birlikte aşağı inmeyip tepede kalmıştı ve elindeki Bora-12 ile bize bin iki yüz metre kadar bir alan sağlayacaktı.

"Görüşünde kaç kişi var?"

"Totalde on beş. İlk kuzey batı yönündeki üçlü görüş alanınıza girecek. Üçü de bende. Siz ilerledikçe, ben önünüzü açmaya devam edeceğim. Yani..." Gevrek bir şekilde güldü. "Karışmayın, bende!" Kubilay'ın özgüvenine, yerlerini alan diğer beşliden kıkırtılar yükseldi.

"O zaman..." Dürbünden çektiğim gözümü tekrardan dürbüne yaslarken devam ettim. "Yolunuz açık olsun aslanlarım. Haydi bismillah!" Bismillah kelimesinden sonra genelde her yer kan gölüne dönüyordu ve yine şaşırtmadı. Ben üç adım atana kadar, Kubilay kuzey batı yönündeki üç şerefsizi etkisiz hale getirmişti.

Köye girmemiz tabi ki de kolay olmadı. Sıcak temas arttıkça bize gelmeyen destek ekipler onlara geldi ve şaşırtıcı bir şekilde köyün etrafında tam bir hafta geçirdik. Son kozumuzu kullanıp gitmek zorundaydık. Ya bugünü başarıyla sonuçlandıracaktık ya da kendi canımızı bu topraklarda bırakacaktık. Cephanenin son günündeydik. Erzaklara değinmeme gerek bile yoktu.

Köy meydanına inebilmiş, sivilleri soktukları iki katlı derme çatma bir evin etrafını sarmıştık. Sıcak çatışma halindeyken, kulağıma dolan sesle dikkatim dağıldı. "Hassiktir! Hassiktir! Hassiktir!" Önce birine bir şey oldu sandım. Son şarjörümü takarken, sırtımı yasladığım metal depodan iki kurşun sekti. Tam elimi tetiğin üzerinde sağ omzumu deponun arkasından çıkarmış ateş edecektim ki, Emre konuşmaya devam etti. "Psikopat Bülent, Doktor Jülide ile takışmış. Takmış kıza, herif!" Kaşlarım çatılırken, elim tetiğin üzerinde duraksadı. Parmağım ile beynim arasındaki kontak o arada koptu. Kontağın koptuğu anda, sağ omzuma bir Ak-47 saplandı.

Omzumda oluşan geçici boşluğu hissettiğimde beynim çalıştı ve vücudumu deponun arkasına çektim. Geçici boşluğu, kalıcı boşluğa tercih etsem de anlık acıyla inlemekten geri duramadım. "Ah! Ananı sikeyim!" Küfürüm tam olarak kime ya da niyeydi nitelendiremesem de kulaklıktan duyulan sesler de diğerlerinin endişelerini gözler önüne seriyordu.

"Komutanım. Komutanım iyi misiniz?" Kubilay, göz ucuyla beni nişan dürbününden kontrol etmiş olmalı ki gür bir sesle bağırmaya devam etti. "Alp yüzbaşı vuruldu. Ayıboğan, desteğe git. Ben önünü açıyorum, Ayıboğan!"

Sol elimi omzuma bastırıp, üzerimdeki kamuflajı çekiştirdim. Merminin içerideki dönme hissi dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Acımı anlık bir şekilde dindirebilecekmiş gibi biraz daha omzuma elimi bastırdım. Ayıboğan yanıma geçiş yaptığında ise gözlerimiz birleşti. "Bir şey yok," diyerek kesik bir nefes aldım. Sağ elim omzumun acısına rağmen kulağımdaki kulaklığa ulaştı. "Ateş! Bir daha, bir daha dikkatimi dağıtacak tek kelime edersen; yemin ederim son şarjörümü ağzının içine boşaltırım!" Elimi kulaklıktan çekmeden önce irtibatımızı kestim. Yüzümü Ayıboğan'a dönüp "Önemli bir şey olmadığı müddetçe dürtme bile!" diyerek uyardım. Tamam dercesine başını salladı. "Şimdi!" Deponun sağından az önce çıktığım gibi çıkarken, Ayıboğan da solundan çıktı. İkimizin de son şarjörü olduğuna göre ya buradan alnımızın akıyla çıkacaktık ya da hiç çıkamayacaktık. Hafifçe dizlerimizi kırarak ilerlerken, arkamızdan hızla gelen Kubilay da yetişince işimiz daha da kolaylaştı. Toplamda on dokuz dakika sonra sivillerin bulunduğu evin içerisindeydik. Veysel çöktüğüm duvar dibinde omzumu dikerken, diğerleri sivillerin durumunu kontrol ediyordu. Koleksiyonuma bir mermi çekirdeği daha eklenmişti.

"Komutanım..." Veysel kara dikiş ipini keserken, yüzüme bakıp duraksadı. "Hekimlerin buraya gelmesi gerekiyor. Hamile kadının durumu ağır. Ben doğum yaptıramam, zaten malzeme de yok." İnsanlara doğru bir bakış attı. "Şu amcanın da durumu ağır. Size narkoz bile vurmadım ama onlara bu şekilde müdahale etmem doğru değil."

Veysel omzumu sararken, Emre yanımıza gelince "Şimdi konuş ayaklı gazete," diye mırıldandım.

Önümde çömelip, dirseklerini dizlerine yasladı. "Ya abi o anda ne söylediysem o," diyerek sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Sabah Erman'a mesaj atmıştım, denyonun cevap atacağı tuttu. Olay da biz geldikten üç gün sonra olmuş zaten." Havalanan kaşlarımla yüzüne dik dik baktım. Evet Koral, bizim iletişimimizi kesmiyordu ama operasyon anında Emre'nin yaptığı tam bir aymazlıktı. "Senin, karşı sol çaprazındaki ikinci evi de tutmuş bu arada." Yani Emre'nin evinin, tam yanındaki evi...

"Emre!" dediğimde sesim öyle acayip çıktı ki ben bile şaşırdım. "Seni ordudan atsak da, mahallede kahvecilik mi yapsan acaba?" Yanıt vermek yerine muzip bir kahkaha attı. Sinirliydim ama kendime daha çok kızgındım. Dikkatimin dağılmaması gerekiyordu ve bunun bir kadın yüzünden olmaması... Benim için bir anlam ifade etmeyen bi' kadın yüzündense asla olmaması gerekiyordu! "Ateş!" Birden ses tonum değişince, gülümsemesini toplardı. "Bir daha olursa, tim ile ilişiğini keserim. Sen de doktor hanımın peşinde güncülük oynarsın." Sol elimle şakaklarımı ovalarken

"Kimin çift şarjörü var?" dedim. Emre sağ kargo cebinden yedek şarjörünü çıkarıp uzattı. Başımı iki yana esefle salladım. "Laf atacağına mermi atsaydın keşke Ateş!" Zeminden destek alarak oturduğum yerden kalktım. Ayaklanmamla çocuklar etrafıma toplandı. "Ben, gidiyorum!" derken, bitap halde oturan insanlara baktım. "Hekimleri alıp dönerim."

"Abi sen nasıl dört kilometre gideceksin?" diye soran Ömer'e gülümsedim. Time yeni gelmiş olsa da, hem yaptığı bomba imhalarıyla hem de duruşuyla çoğuna taş çıkaracak gibiydi.

"Burada yaralı bir Aslan'a ihtiyacınız yok bence..." diyerek gülümsemeye devam ettim. Evet diğerlerinin Alp deyişinin aksine Ömer bana sadece Aslan diyordu. Zaten iki adımı aynı anda kullanan insan sayısı sadece birdi. Onunda Bülent'e bile bulaşan doktor hanım olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım. "Akşam olmadan tepeye varırsam, Atak daha rahat beni alır," derken Ayıboğan Adnan'ın omzuna hafifçe vurdum. "Buralar size emanet. Yolda bir hareketlilik görürsem, haber ederim."

Bir klasik olarak "Allah'a emanet kardeşim," dediler ama ben zaten her biri gibi hep Allah'a emanettim.

Her ne kadar, soğuk terler eşliğinde tepeye varmış olsam da varmıştım ve varışımdan tam yedi dakika kırk sekiz saniye sonra Atak bulunduğum noktada belirmişti. Atak'a ip merdivenden çıkmam sürünmekten daha zordu. Omzuma bindirdiğim yükler; omzumdaki eğrelti dikişleri açıyor ve kanamaya sebep oluyordu.

Gece yarısından önce karakola vardım ama adımlarım karakol binasına değil de çadırıma yöneldi. Çadırın dolu olduğunu biliyordum ve hedefimin o olduğunu da benden başka kimse bilmiyordu. Çadıra girdiğimde, gördüğüm siluet bir iç huzur bahşederken aynı zamanda da huzursuz nasıl hissettirebilirdi? Hevybanû, bana hissettiriyordu. Varlığını bilmek ya da iyi olduğunu görmek iyi hissettirirken, aynı anda huzursuz da ediyordu. Bu kadar yakınımda olması, beni tedirgin ediyordu. Kendisiyle kurduğum diyaloglar sonrası bir bağ kuracak olmamın ihtimali beni ürkütüyordu.

Çok şeye şahit oldum. En son geçtiğimiz aylarda Bülent'in yaşadıkları, tuz biber oldu. Birine, gözün kapalı sırtını dönmek ailenden olsa bile bu devirde zordu. Birde canınızı cebinizde taşıyıp, yersiz yurtsuzsanız hepten zordu. Hayatıma kadınlar girdi ama diyaloğumuz hep şöyle bitti: *"Ben şimdi, senin dönmeni mi bekleyeceğim?"* Ardından amaçsız bir gülüş. *"Tabi dönebilirsen. Birde öteki türlüsü var tabi."* Oysaki biz hep dönerdik. İki ayaküstünde değilse de, dört kol üstünde. Birinden seni eli

böğründe beklemesini istemek, kulağa çok bencilce gelebiliyor ama asıl istediğimiz; sırtımızı döndüğümüz anda hançerlememeleriydi.

İstemeden de olsa, Hevybanû'yu korkuttum. Her an, her şeye tetikte olmasını aklım almıyordu. Daima atakta beklemesi zihnime şüphe tohumları ekiyordu. Sorduğum sorular ise hep havada kalıyordu. İnsan ilişkisi sonuçlarını tartışmamız yersizdi. Söylediklerimi anlamasının imkânı yoktu. Çünkü o arkasında birini bırakmanın, şüpheyle yaşamanın, hayal kırıklığını iliklerine kadar hissetmenin ne demek olduğunu bilemezdi. Şayet, omzumdaki delik ve amatör dikiş takatimi tüketmeseydi yine de peşinden giderdim. Sahi ben ne zamandır bir kadının peşinden gider olmuştum? Hevybanû'yu etkin kılan burada korunmasız olması mıydı yoksa içini açamadığım bir gizemi olması mı? Kendisine duyduğum amaçsız bir merak mıydı yoksa koruma içgüdüsüyle oluşan bir merhamet mi?

Haftalar önce İstanbul'daki saçma çekimimiz, bu kanlı topraklarda da devam ediyordu. Dokunsam alev alacak gibiydik ama ben ateşten korkuyordum. Yanarsak, duramazdık ve biz asla yanmamalıydık.

Patlayan havai fişeklerle korkması ise tam sarıp sarmalamalıktı. Havai fişeğin gürültüsünden dahi korkuyordu ama mayınlı bölgeye yiğitlik yapmaya geliyordu. Yılbaşı olduğunu benden öğrenince telefonuna uzanan eli, içimde bir acıma duygusu hissettirdi. Bu hissi biliyordum. Yalnızlık, kimsesizlik hissi. Hiç düşünülmemiş, merak edilmemiş olmak insanı acıtıyordu. Oysaki ben kimsesiz bile değildim ama akla dahi gelmemek var ya insana çok koyuyordu. Sonra beynimde bir barut ateşlendi. Madem bu kadar sevdiği ve sevildiği birileri vardı hayatında, burada, bu bilinmezlikte ne arıyordu?

Beynimde bir yerde bir damar attığında, en son söylemem gerekeni en başta söylemem gibi sevmesem de değiştirmediğim bir huyum vardı. Dilimin kemiği yoktu ve çok eminim ki muhakkak acıtıyordu. Hevybanû'yu da acıttı. Planlayarak yapmadım ama biz zaten kendisiyle bu kadar yakın markajda durmamalıydık.

Ben ateştim, Hevybanû bir kelebek. Ateşimin tek kıvılcımıyla kanatlarını yakardım. Bir daha ne o uçabilirdi, ne de ben yangınını söndürebilirdim. Anca benim korlarımın altında, önce umutları sonra hayalleri yanarak tükenirdi. Bu yüzden ona tek bir kıvılcımım dahi sıçramamalıydı. Çünkü onu yakarsam, kendimde onunla birlikte o yangında kalırdım. Ne o bana Leyla olurdu, ne de ben zaten Mecnun'dum.

Biz sadece ziyan olurduk...

Hevybanû'yu önünde düğme iliklenecek bir mesleği olduğunu bilmeme rağmen, isteyerek kırmıştım. İşi gereği insanlara karşı hep aynı pence-

reden bakmak zorundaydı. Ben yapamazdım ve muhakkak sıfatlarına takılırdım. Benden uzaklaşması adına hamlem iyi olmuştu ama dilediği gibi zaten başıma bela olmuştu ve adımla tam olarak ne sorunu vardı anlayamıyordum. Neden ikisini birden vurgulayarak yüzüme yüzüme konuşuyordu, anlamlandıramıyordum. Sorun, iki ismimi kullanması değildi. Sorun; ses tonunun bana hissettirdikleriydi. En büyük sorun ise sırf kendimden uzak tutmak için bile olsa ona değersiz ve önemsiz hissettirdiğimde içimin ezilmesiydi.

Sol elimi, gözüme kapatıp ovuştururken bezgin bir şekilde "Kırdın kızı, hayvan herif," diye söylendim. Hayvan olan da, bile isteye kıran da bendim. Olması gereken uzak durmamızken, yaptıklarımdan ötürü pişmanlık hissetmem, gereken en son şeydi. "Allah'ım sağ salim geri dönelim hayırlısıyla..." diye yakarmalarım, hiç hayırlı değildi ama bu defa yalnız değildim ve tek temennim götürdüğüm gibi Hevybanû'yu geri getirebilmekti. Benli veyahut bensiz ama tek parçal O; tek parça ve canlı, gittiğimiz yerden geri dönmek zorundaydı.

V – CANDAN ÖTE GELEN FEDAKÂRLIKLAR

'Toprak, gözyaşı ve kan birleşimi;
bir insanı yoktan var edip,
mühürlü kalplerin lanetini bozabilirdi.'

JÜLİDE ERBAŞ

Ağaçlık alanda oturup, bedbaht hayatımı sorgularken bir fışırtı duydum. Haliyle de ürktüm. Gecenin bir vakti, ormanlık bir arazide sırf bir hadsize kızdığınız için oturuyorsanız, korkmanız normal olandı. Normal olmayansa kaçtığınız hadsizin dibinizde bitmesiydi. Ne deniyordu tam olarak? Sevmediğimiz ot burnumuzun dibinde biter mi? Oysaki Alp Aslan'ı ot ile bir tutmak, otlara hakaretti!

"Kalk!"

Öfkeli çıkan ses tonuna sinirle gülümserken, aynı zamanda burnumdan homurdanmış oldum. Tam olarak beni kaça kaç tertibi zannediyordu, bilemedim! "Sen beni, emir erin Ramazan mı sanıyorsun?" Yüzüne bakmadan, ormanın içine doğru konuştum ama beni taktığı yoktu. Karşımdaki ağaç adam olurdu, yanımda yalı kazığı gibi dikilen iki metrelik adamdan baltaya sap bile olmazdı.

Hafifçe eğilip, aniden sol dirseğime yapıştı. Onun gücüyle benim gücümün kıyaslanması imkânsızdı ama bu, üstümde istediği gibi gücünü gösterebileceği anlamına gelmiyordu. "Sana bir şey söylüyorsam, beni ikiletme," dedi emir verici bir tonda.

Peşi sıra beni çadıra doğru çekiştirirken, hiç efor sarf etmediği her halinden belliydi. Benimse nefesim kesilmişti. Nefesim peşinde koşmaya yetmeyince, çadıra kadar sabretmeyi seçtim. Keşke küfür konusunda prensiplerim olmasaydı da yüzüne şöyle ağız dolusu sövebilseydim. Çadıra girdiğimizde aniden kolumu bırakınca sendeledim. O ise zerre benimle ilgilenmeden çadırın dibine doğru ilerledi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra konuşabilmem için önce yutkunmam gerekti. Sağ ayağımı hızla yere vurdum. Umursadı mı? Tabi ki de hayır! "Ya sen, beni neden hiç ciddiye almıyorsun Alp Aslan?" diyerek baş savurdum. Modum söylediklerı yüzünden zaten düşüktü. Birde bu hali, tavrı, sanki peşindeki köpekmişim gibi davranması; bulmakta zorlandığım öz güvenimi daha da derinlere gömüyor, öz güvenimi yerle bir eden Cenk'i hatırlamama neden oluyordu.

"Alıyorum," dediğinde, içimdeki isyan seansına kapıldığım için neyi aldığını idrak edemedim ama beni almadığı kesindi. En azından ciddiye

almadığı ortadaydı. Yüzüne bakarken ister istemez gözlerimi kırpıştırdım. "Ve bu yüzden bunu içine giymeni istiyorum..."

Bana doğru uzatmış bulunduğu siyah yeleğe baktım. İdrak etmem birkaç saniyemi aldı. Ne yani çelik yelek giymemi mi istiyordu? Zihnimi toparladığımda dudaklarımdan çıkan ilk cümle "Sen giy," oldu. Elimle yeleği işaret ederken, iyice anlaması için kaşlarımı da havalandırmıştım. Benden daha çok ihtiyacı olacağı ortadaydı.

Bezgin nefesine, bıkkın tondaki sesi karıştı. "Kaç tane üst üste yelek giymemi istersin Hevybanû?" diye sordu. Tam, 'Çelik yelek giymiyorsunuz ki siz,' diyecektim ki, cümlemi ağzıma tıktı. "Hücum yeleğinin altına giymemin imkânı yok." İyide onun koruyucu özelliği yoktu ki! Sahi neden yoktu? "Hadi uzatma da giy şunu. Yoksa ben giydireceğim!"

Zorlarsan, zorlayacağım diyordu kısaca. "Giydirsene," dedim, aniden. Söylediğim ağzımdan nasıl çıktı hiç anlamadım ama sanırım canımı yaktığı için üstüne oynamak istiyordum.

Alt dudağını ısırır vaziyette, başını kinayeyle salladı. Gülümsüyordu. "Bunu," diyerek üstüme doğru bir adım attı. Meydan okurken iyiydi de, üstüme üstüme gelince elim kolum dolanıyordu. "Tam karşımda tuttuğun yeni evinde, dile getirsene!"

Yüzüme doğru üflediği ılık nefesi, önüme düşen saç tutamlarımı havalandırdı. "Ne?" Sesim kısıldı. "Nasıl?" Yıkıldığımı resmen yüzümden okudu. Bu da onu oldukça keyiflendirdi.

"Şöyle ki..." Kıstığı gözlerinin içi bile gülüyordu. "Uykudan uyanıp, camını açacaksın..." Gözlerindeki gülümseme dudaklarının kenarlarına ulaştı. "Derin bir nefes aldıktan sonra başını on santim sola kaydırmana gerek bile olmadan, gözlerin bana değmiş olacak." Zevk mi alıyordu o? Sinirli bir şekilde gülmeye başladım. Şu hayattaki olmayan şansımı öpsünlerdi! "Güzel, sevdim ben bunu!" Cama çıktığımı hayal etmiş olmalı ki minik bir kahkaha attı. Bense oturup ağlayacak vaziyetteydim. Gözlerim aramızda duran çelik yeleğe değince, kapüşonumun fermuarını açtım. İzlediğini biliyordum ama umursamadım. Bu cesaretim içimdeki atlet badiden de geliyor olabilirdi, sorgulamadım. Üzerimden sıyırdığım kapüşonu, uyku tulumunun üstüne fırlattım. Kendisine döndüğümde beni gerçekten pür dikkat izleyişiyle, rastlaştım. Umarım beni. Bedenimi değil, beni.

Kollarımı iki yana açıp "Giydir hadi!" dedim. Sesim beklediğimden biraz yüksek çıktı. Tam olarak neye kızmıştım, fikrim yoktu. Ruh halim Alp Aslan'ın çevresindeyken dalgalanıyordu. Normalde katı bir insandım. Mesela kırılmazdım. Kırılacak kadar kimseyi yakınıma sokmazdım. Alp

Aslan'ı da yakınıma sokmamıştım. Hatta buradan bakınca onun yakınına bile isteye giren ben gibi duruyordum üstelik!

Üstüme çelik yeleği geçirdi. Hareketleri seri ve sertti. Sertlik dozu, beni sarstıkça ses çıkaran künyem ile daha da artıyordu. Çelik yeleği üzerime zamklamak gibi bir hedefi vardı. Önce sol kolumun altındakini kemeri sıktı, ardından belimdeki kuşağı. Elleri hızlıca omuzlarıma tırmandı. Omuzlarımla yeleğin arasına iki elinin işaret parmağını soktu ve yeleği yukarı doğru çekiştirdi. Sıkılığından tatmin olmuş olmalı ki omuzlarıma toz silker gibi vurdu. "Bunu evde de deneyelim. Gerçi..." Duraksayıp, başını düşünür gibi iki yana salladı. "O zaman soyarım ama giydirmem."

Karnına sağ elimin tersini vurdum. "Hayallerin güzelmiş ama hayatlarda görüşelim yüzbaşı," dediğimde, onun sesi sürekli kendinden emin çıkarken, benim sesimin sürekli fısıltı halinde çıktığını fark ettim.

"Görüşeceğiz zaten!" dedi ve kollarımdaki elini çekip bir adım geri çıktı. Sonunda nefes alabilmiştim. "Üstünü sıkı giy ama hantallaşma da!" Ardından işaret parmağıyla bacaklarımı işaret etti. "Bu bacaklar lazım olacak. Bakalım, sahada koşturma hızınız kaç hanımefendi?"

Yüzündeki alay, kanımdaki öfkeyi harlıyordu. Yine de oyununa gelmemeye kararlıydım. "Çıkmak ister misin? Yoksa yanımda kalıp, ben üzerimi değiştirirken kalp spazmı mı geçirmeyi tercih edersin?" Yanından geçerken sol omuzuna, omuz attım ama hesaplayamadığım iki şey vardı. Birincisi kendi canımın daha çok acıyacak olması, ikincisi ise aramızdaki boy farkı! Nitekim omzum pazılarına denk geldiği için acıdı. O ise hiç etkilenmedi! "Sonra sınanıyorum diye ağlıyorsun orada burada!" İlk geldiğim gün pantolonumu çıkarırken takındığı tavrı aklıma gelince, küçük bir kahkaha attım. "Zorlanacaksanız, oynamayalım yüzbaşım..." Cevap vermek yerine, çadırdan çıkıp gitti. Peki ben, kendisini kaçırmak için sürekli yanında soyunmakla mı tehdit edecektim? Üstüme boğazlı siyah bir kazak, altıma da siyah kargo cepli bir pantolon giydim. Postalarım sabitti. Saçlarımı başta toplamayı düşünsem de, baş ağrısı yapacağını hissettiğim için salık bırakmayı tercih ettim. Siyah montumu da giydiğimde, birazdan içine karışacağım geceden farksızdım. Karakolun önüne geldiğimde, Alp Aslan tam anlamıyla hazırdı. Bana bir çanta uzattığında şaşırdım. Gerçekten emir eri olmama ramak kalmıştı. Uzattığı çantaya boş bir bakış attım. El mahkûm elinden alırken de "Ne bu?" diye mırıldandım. Elbette bana kişisel bir şey vereceği yoktu ama gül cemalini gördükçe saçma sapan konuşasım geliyordu.

"Erzak." Elime bıraktığı çantanın ağırlığıyla öne doğru kaykıldım. Halimi görünce "Taşıyabilirsin inşallah," diyerek alay eder gibi sırıttı. "Sırtına patlayıcı yüklemek istemem."

"Neyim ben? Eşek mi?" Eşek olmadığımı iddia ederken, sırtıma çantayı takmasaydım iyiydi. Omuzlarıma taktığım çantanın, iki askısına başparmaklarımı geçirdiğimde kendimi ilkokula yeni başlayacak talebeler gibi hissettim. Oysaki bu hissi hiç bilmemekteydim çünkü yatılı okulda kaldığım için çanta taşıma zahmetim hiç olmamıştı. Dersliklerin önündeki dolaplardan, gireceğimiz dersin defter ve kitabını alırdık her ders başı. Yüreğim hiç okula gitmenin heyecanıyla çarpmamış, çantamın ağırlığından hiç dert yakınamamıştım. Hepsini geçtim, soğuk bir kış günü okula gitmemek için bile dert yanamamıştım. Hoş yanımda dert yanabileceğim bir annem de yoktu. Şimdi hepsine tezat bir şekilde sırtımda kilom kadar bir çantayla, bir operasyon bölgesine tampon olmaya gidiyordum. Küçük Jülide'nin hayalleri evirilmiş bir şekilde, büyük Jülide'nin gerçeklerine dönüşüyordu...

Nasıl daldıysam, Raşit'in önümde parmaklarını şaklatmasıyla irkildim. Şaklattığı parmaklarının tam arkasında Alp Aslan olduğu için ilk onunla göz göze geldim ama odağında ben yoktum. Daha çok benimle olan samimiyetini sorgularcasına; Raşit'e bakıyordu. Başımı solumda kalan Raşit'e çevirdiğimde, onunda sırtında bir çanta olduğunu fark ettim. "Bu ne?" diye sordum sırtındaki çantayı gözlerimle işaret ederek. Sanırım beynimin sadece 'Ne?' diye cisimleri sorgulama kısmı açılmıştı. Yoksa bu aklı havada hallerimin başka bir açıklaması olamazdı.

Raşit sırtına doğru bir bakış attı. Ardından "Malzeme," diye mırıldandı. Çatılan kaşlarıma bakıp, gülümseyerek devam etti. "Birilerinin de sağlık ekipmanlarını taşıması gerekiyor değil mi?"

Alp Aslan benden önce konuşup "Sohbetiniz bitti mi?" diye sordu. Öğrencisiymişiz gibi azarlayacağı için sırtıma çanta taktırmıştı sanırım. Yüzüne boş bakışlarımı çevirdiğimde, tek amacım derdini anlamaktı ama çattığı kaşlarının altındaki mavi gözleri, çakmak misali yanıyordu. İkimizden de çıt çıkmayınca; "Güzel. O zaman düşün önüme," diyerek buyruğunu verdi. Emir komuta sonuç olarak onda olduğu için önüne düştük. Davranışları hoş olmasa da; onun bölgesinde, alanında tavırlarını sorgulayacak değildim. Sonuçta elimi tutup, 'Hadi gel, güzelim!' diyecekte değildi!

Karakol binasının arkasında kalan açık arazideki helikoptere bindiğimizde, her ne kadar ilk defa binmiyor olsam da tedirgindim. Uçağın aksine, helikopterler beni hep tedirgin ederdi. Kulağımda kulaklık vardı ve evet onu da Alp Aslan vermişti. Yaklaşık, kırk beş dakikalık hava yolculu-

ğundan sonra ip merdivenden inmek benim için tam bir işkenceydi. Buradan da anlaşıldığı üzere kesinlikle hamlamıştım. Kayalıklı alana indiğimde kendimi kasmaktan dizlerim tutmuyordu. Bu sebepten ötürü güç almak istercesine Raşit'in sağ koluna yapıştım. Yalnız bir sıkıntımız vardı ki, o da Alp Aslan'ın bize öldürmek istediği bir terörist gibi bakmasıydı.

"Bir kilometreye yakın sürünmemiz lazım," dediğinde, dillendirdiği bende şok etkisi yarattı. Keşke şuracıkta çekip vursaydı beni. Çünkü içimdeki ergen Jülide, 'Ama bana sürünmeyi tam öğretmediler ki!' diye tepiniyordu ve helikopterden atıldıktan sonra sırtıma geçirdiğim çanta ile nasıl sürüneceğim hakkında bir fikrim yoktu. Alp Aslan, Raşit'e ve bana en tersinden bir bakış attı. "Ne yazık ki bu sizinle pek mümkün görünmüyor," diyerek, hor görürcesine gülümsedi. "Hafifçe eğilin. Bastığım yere basmaya dikkat edin. Birde sizin parçalarınızı sağdan soldan toplamayalım." İçimden sabır çekerken, Raşit alıştığından olsa gerek gayet rahattı. Tam en arkada kalacaktım ki, engelledi. "Hevy-" Hevybanû, diyeceğini anladığımda direkt ona bakmam normal miydi? Birkaç saniye yüzüne diktiğim gözlerime, ağırca yutkunarak baktı. Ne söyleyecekse söylesin diye bekliyordum ama vazgeçmiş olacak ki gözlerini Raşit'e döndürüp "Doktor hanım, ortamızda kalsın," dedi. Raşit, başıyla talebini onayladı. Beni korumak için miydi bu tavrı bilemedim, yükselmek istemedim. Zira babam tarafından bile karşılıksız bir şekilde sevilmediğim için iki ince davranışı aşk zannetme gibi bir huyum vardı ve bu huyum bana en son çok pahalıya patlamıştı. Sütten ağzım yandığından olsa gerek, yoğurdu üflemeyi bile geçmiş önce buzlukta dondurmayı tercih eder olmuştum. Unuttuğum bir şey vardı, o da; dilimi değdirdiğim buz kütlesinde bir parçamın kalacağıydı...

İkisinin tam ortasında kalan konumumla hareket etmeye başladık. Alp Aslan sık sık etrafı kolaçan ettiği gibi dönüp arkasını da kontrol ediyordu. Ona zarar verecek değildik ama belki de sadece kendisini takip edip etmediğimizden emin olmak istiyordu. Adımlarını takip ettiğim için başımı yerden kaldıramıyordum. Raşit'in arada 'Dikkat et Jülide!' tarzı söylemleri olmadığı müddetçe gayet sessiz bir yolculuk geçiriyorduk. Alp Aslan'ın ayağını kaldırdığı yere ayağımı bastığımda, yerdeki parçalanmış kayalar sayesinde dengem kayboldu. Raşit tekrardan "Sağlam bas Jülide," diye seslendi.

Uyarılmaktan nasıl bıktıysam bezgin bir nefes verdim. "Elimi de tutmak ister misin Raşit?" dediğimde soru sormuyor, serzenişte bulunuyordum. Çünkü o uyardıkça daha fazla geriliyordum. Gerildikçe hata yapma

oranım artıyordu. Bir adım yana kaysam ne olacağını bilemediğim için asilikte yapamıyordum.

Çıkışımı karşılık Alp Aslan'dan "Kesin sesinizi!" yanıtı geldi. Fısıldarken bile dövme etkisine sahip olmayı harp okulunda özel öğretiyorlardı sanırım! "Önünüze bakmaz da mayına basarsanız, dönüp kurtarmam. Güle oynaya patlarsınız!" Bir an ne yapacağını merak edip, bir adım sağa kaymayı denemek istesem de vazgeçtim. Sesi geçtim, nefesimi bile kestim. Gereksiz şovlara gerek yoktu değil mi? Çünkü gerçekten kurtarmama ihtimali var gibiydi. Ohal bölgesindeydik ve en ufak bir seste, başımıza kimleri toplayacağımız belli bile değildi.

Engebeli yolu, iki saati aşkın sürede bitirene kadar sık sık bu çorak arazide ne yaptığımı sorguladım. İnsanlara din, dil, ırk, görüş, sıfat fark etmeksizin yardım etmekti amacım. Bunu da en çok bu bölgelerde yapabileceğimi söyleyen anneme, kulak veresim tutmuştu. Metropolün egzoz dumanlı havasından sonra şimdi soluduğum toz toprak havası burnumu kaşındırıyordu. Oysaki toza alerjim bile yoktu. Düzlüğe geldiğimizde hapşıracak gibi oldum ama Alp Aslan aniden arkasını dönüp, burnumu sıktı. Ani hareketini beklemediğim için yerimde sıçradım. İrileşen gözlerime, kaşlarını kaldırıp indirdi. Sanırım, 'Sakın ses çıkarma!' demek oluyordu. Çıkarmadım. Burnumu sıktığı için hapşıramadım da.

Geldiğimiz alanda, garip bir şeyler dönüyor gibiydi ve tabi ki de Alp Aslan bunu benden önce fark etmişti. Burnumdan çektiği eliyle başımın üzerinden bedenimi aşağı doğru bastırdı. Arkama geçip, elini başımda sabit şekilde bastırmaya devam etti. Biri ona beni gözaltına almadığını söyleyebilir miydi? "İlerle!" Başımın üstünde fısıldamasıyla kalakaldım. Nereye ilerleyecektim? Beni kalkan olarak mı kullanacaktı? Ve en önemlisi başıma baskı uygulaması tam anlamıyla psikolojimi bozuyor, zorlanıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Tam ne yapmaya çalıştığını soracaktım ki, "Ben, seni yönlendireceğim. Ses çıkarma ve soluna doğru ilerle," dedi. Omuzlarım bıkkınlıkla çöktü. El mahkûm ilerledim. Bir adım fazladan atacak olsam, başımın üzerindeki elinin baskısıyla her seferinde adımımı kesti. "Tam karşıya, çadırdan çıkıp koştuğun gibi koşmanı istiyorum." Yani iki adım sağa ise üç adım sola. Başımı onaylarcasına salladım. "Ben seni koruyacağım." Her ne kadar arkamı dönüp, 'Emin misin yakışıklı?' demek istesem de, diyemedim. "Şimdi!"

Aldığım komutla bulunduğum noktadan mızrak gibi fırladım. Tam ikinci kez sağa doğru adım atacaktım ki, adımımı basacağım yerden kurşun sekti. Hızlıca kendimi toparlayıp, sol üç adıma yöneldim. Kurşun sesine alışabilir miydi insan? Alışmıştım. Daha küçükken alıştırılmıştım ama

eğer burada bir bomba patlarsa; işte o zaman sarsılırdım. Hızlı adımlarım karşıya ulaştığında, sırtımı vardığım duvara yasladım ve o anda gerçekten beni koruduğunu fark ettim. Çünkü elindeki tüfeği ile önüme düşen kurşunu ateşleyeni çoktan indirmişti. Benim arkamdan aynı şekilde Raşit'i yolladı. Sonra da kendisi yanımıza ulaştı. Timin bulunduğu yeri bulması zor olmadı. Yanlarına vardığımızda ise durumun iç açıcı olmadığı yüzlerinden bile okunmaktaydı.

Bir ağızdan "Komutanım!" diyerek etrafımızı sarsalar da, Muhsin abi konuşmayı devam ettirdi. "Baskın yedik. Hamile kadının durumu ağırlaştı, yandaki eve aldık. Siviller de alt katta. Etrafımızı sarıyorlar."

Daha Muhsin abinin söylediklerini sindirememişken, Adnan abi başka frekansa geçiş yapıp "Ne getirdin?" dedi. *İnci, boncuk*. Aslında sorusu daha çok 'Hadi bitirelim de gidelim!' mantığındaydı. "Doktor hanım, hamile kadının yanına geçiş yapsın."

Konuşmalarını bölmemek adına tamam dercesine baş salladım. Sırtımdaki çantayı olduğum yere bıraktım ve Raşit'in omzundaki sağlık çantasını aldım. Elle muayeneden ne çıkardı bilemesem de, yine de durumlarının iyi olmasını temenni ettim. "Ben, doktor hanıma eşlik ederim," diyerek ortaya atılan Emre'nin sesini tanımamam mümkün değildi artık. Başıma bela olmasa bari diye içimden geçirirken Alp Aslan üstündeki cephaneyi boşaltmaya başlayınca, el bombasını gördüğüm gibi kapıya doğru adımlamaya başladım. Korkuyordum ve iyi ki de patlayıcıları bana yüklememişti.

Emre, bulunduğumuz derme çatma yapıdan çıkışımı sağladı ve yandaki toprak eve geçiş yaptık. Evin toprak merdivenlerini çıktığımız sırada, tim de diğer evden çıkıyordu. İçeri girmek adına tahtadan olan kırık kapıyı ittirdiğimde, gözlerimin gördüğü iki kadın cesedini beynim algılayamadı. Biri yerde vurulmuş bir şekilde yatarken, doğum yapan kadının göğsü kesici bir alet ile yarılmıştı. Yarılan göğse, doğan bebek meme emme pozisyonunda konmuştu. Üzerinde ise hala kordonu mevcuttu...

Ne ara önüme geçtiğini anlayamadığım Emre'yi göğsünden ittirip içeri doğru koşmaya başladığımda, canhıraş ardımdan bağırışını kulaklarım duydu ama ayaklarım durmadı, duramadı. "Lan! Lan kızım dursana! Lan Jülide! Lan dur!"

En azından bebek yaşıyordur umuduyla koştuğum yerde, annesinin göğsünden akan kanla boğulduğunu gördüğümde dünyam durdu. Ne düşüneceğimi bilemezken dizlerimin üstüne çöktüm. Bebeği o göğüsten çekip aldım. Solunumunu kontrol ettiğimde ve olmadığını anladığımda, ay parçası gibi doğmuş ama gün yüzü göremeden ölmüş bir sabi ile yüz

yüze kaldım. Emre, ölen kadının üzerindeki kâğıdı alana kadar bir not olduğunu bile fark etmemiştim. Tek odağım kucağımdaki bebekti. Mesela solunum borusuna dolan kanı entübe etmem gerekiyordu. Entübe edebilmem için laringoskop'u yerleştirsem de, takacağım kateterden kanı içine çektirebileceğim fanus burada yoktu!

"Çıkın buradan!" diye bağıran Alp Aslan'ın sesini duyduğumda, yanımıza geldiklerini fark ettim ama bakışlarım sabit bir şekilde kucağımdaki ölü bebekte kalmıştı. Kâğıt buruşturma sesi de duydum ama tepkime veremedim. "Bunlar buraya girerken siz neredeydiniz?"

"Şimdi çıktık abi. Kadın rahat edemiyor diye şimdi çıktık!" Gençten çocuğu da işittim ama kim diye bakamadım...

"Doktor hanımı, Raşit'in yanına geçirin. Hemen!"

Sağ kolumun kavranmasıyla ancak bebekten bakışlarımı çekebildim. Emre yüzüme öyle bir bakıyordu ki, "Jülide," dedi, yakarırcasına. Bu ses tonu, gerçekten acıma duygusuyla çıkabilen bir ses tonuydu. "Bırak!" Nereye bırakacaktım el kadar bebeği bilemedim. Etrafıma boş boş bakarken, dışarıdan yükselen kurşun sesleriyle herkes toparlandı. "Bırak Jülide. Kalk hadi. Yapabileceğin bir şey yok! Çıkmamız lazım." O an fark ettim ki tim gitmişti bile. Sanırım ya ayak sesleri yoktu ya da benim algılarım çoktan kapanmıştı. Emre, ölü bebeği benden alıp annesinin kucağına bıraktı. Sonra tekrardan kolumdan tutarak beni kaldırdı. Kendisini bana siper etmesiyle ilk girdiğim eve geri döndük. Yerdeki bir parçayı kaldırarak, "Jülide, Raşit aşağıda diğer sivillerle. Benim gitmem lazım. Burnunuzun ucunu dahi buradan çıkarmak yok, tamam mı?" dedi ve beni alt kata yönlendirdi.

Söylediklerini fiilen onaylayarak, hızlı adımlarla aşağıya indim. Bayılacakmış gibi hissederken; gençlerin, yaşlıların hatta çocukların bulunduğu bir grup gördüm. Raşit'i de, yaşlı bir amcanın sol boşluğuna girmiş olan kurşunun tahribatına bakarken buldum. En azından birimiz işini yapabiliyordu. Gerçi yaranın bölgesine bakılırsa benim bakmam daha uygundu. Yanına ilerleyip dikkatimi toplayarak üstüme düşeni yapmayı hedefledim. Yaptım da. Geç oldu ama güç olmadı.

Aradan ne kadar geçtiğini bilmediğim bir zaman diliminde yaşlı amcanın yarasını kapatırken, üstümüzdeki tahta bölmeden oluşan gizli geçit açıldı ve adını bile bilmediğim genç gür bir sesle "Boşaltın çabuk, burayı boşaltın!" diye bağırdı.

Boşaltma eyleminde önce kendi canımızı düşünmek, aklımıza bile gelmedi. Yukarı ilk olarak kadınları ve çocukları yönlendirdik. Ardından da yaşlıları. Yarasını yeni kapattığımız amcanın bir kolunun altına ben, diğer

kolunun altına Raşit girmek zorunda kalmıştı. Dışarı çıktık ama bildiğiniz savaş alanına çıkmış olduk. Etraftaki kurşun seslerinden beynim ambale oluyordu. 'Koşun!', 'Çabuk olun!' diye bağıranlar kimlerdi, seçemiyordum. Karşıki eve diğer siviller girince, yaşlı amcayı da Raşit ile birlikte oraya yönlendirdik. Kafası koptuktan sonra can havliyle koşuşan tavuklara benziyorduk. Üçümüz aynı anda karşıki evin kapısından geçemeyince, amcanın kolunun altından çıktım ve yükünü Raşit'e bıraktım. Yüzümü çıktığımız yapıya döndüğümde, evin bahçesinde taş çatlasın üç yaşlarında olan, yırtık gri pantolonlu ve çoktan kana bulanmış mavi kazaklı bir erkek çocuğu gördüm. Küçük erkek çocuğu, nereden kopardığını bilemediğim ama elinde sıkı sıkıya tuttuğu çiçekleriyle o kadar masum bakıyordu ki, koyu kahve gözlerinden gözlerimi çekemedim. Adımlarım hızlıca boşaltmamızın söylendiği eve yöneldi. Aslında aramızda çok mesafe yoktu ama koştukça ulaşamıyor gibiydim. Tam bahçe kapısına varmak üzereydim ki, bir el salık saçlarıma dolandı ve beni evin soluna doğru çekti. Önce bir kulak çınlatan ses duyuldu. Ardından içine girmeye çalıştığım ev, havaya uçtu. Gözlerimin gördüğünün kâbus olmasını hatta yok olmayı, hiç var olmamayı ama bu ana da şahit olmuş olmamayı diledim...

Etrafa yayılan toprağın çıkardığı sesi tarif edebilmem mümkün değildi. Muhtemelen ben evin solunda ve yerdeydim. Çünkü üzerimde, üstüme kapanan bir beden mevcuttu. Saç diplerim acıyla yanıyordu ama daha önemlisi hiçbir şey duyamıyordum. Yüzüm, üzerime kapanan bedenin göğsündeydi. Başımda iki el hissettim, hasar var mı diye kontrol ediyor gibiydi. Ardından bir el ensemi sıkıp, başımı göğsünden geri çekti. Gözlerimi zorlukla araladığımda, bir çift koyulaşmış mavi göz gördüm. "Önce kendi canın!" diyerek, ensemi eliyle daha çok sıktı. "Önce kendi canın, duydun mu beni? Önce kendi canın!" Bunca gürültünün arasında onu anlamam için bağırdığını anlıyordum ama kulaklarımın nasıl uğuldadığını da en iyi onun bilmesi gerekirdi.

Geçmişe gittim. Bundan tam on bir sene önce Ankara'daki son senemde, Kızılay'da ders notlarımın fotokopisini bir kırtasiyeden çektirip çıkmışken, önüme fırlayan parçalanmış bedeni hatırladım. Kulaklarım aynı o günkü gibi uğulduyordu. Şaşılacak şekilde benim bombayla ilk tanıştığım gündü o gün. Nitekim her eyleme katılmama rağmen o gün söz dinleyip, o eyleme katılmamıştım ama katılmadığıma da annemi bir türlü inandıramamıştım. Çünkü yine Kızılay'daydım. Haftalarca uyku uyuyabilmek için ilaç almak zorunda kalmıştım. Ne zaman gözlerimi kapatsam, önüme düşen beden gelip zihnime oturmuştu. Şimdi ise havaya uçan

küçük bedenin gözlerine en son bakan olmuştum. Masum bir çocuğun gözlerini, hafızamdan nasıl yok edecektim?

"Hevybanû!" Alp Aslan'ın seslenmesiyle irkildim. Hala üstümdeydi. Hala kendisini bana siper ediyordu ve hala deli gibi ensemi sıkıyordu. Ellerim onun sırtına ne ara dolanmıştı? "Önce kendi canın! Önce senl Önce can sonra canan!" Söylediği sadece benim için geçerli olmalıydı. Zira kendisi içinde geçerli olsaydı, bedenini bana siper etmekten vazgeçerdi. Ensemdeki eliyle başımı tekrardan göğsüne bastırdı. Duyuyordum. İdrak da ediyordum ama yanıtlayamıyordum. Sesi birden fısıltıya döndü. "Bir söz verdim. Seni buradan sağ götüreceğime söz verdim." Başımı baskısına aldırmadan geri çektim. 'Kime?' diye sormak istedim ama aniden "Gel benimle," diyerek üstümden kalktı. Elime yapışıp, beni az önce kendi devirdiği yerden de kaldırdı. Peşi sıra, tüm gücüyle elimi sıkan elini bırakmadan koştum. Dakikalar sonra daha önce hiç görmediğim bir yerdeydik. Sağımızda bir alt geçit vardı ve daha önceden hiç buradan geçmemiştim. Adımları yavaşladığında yönünü bana doğru çevirip "İyi misin?" dedi. Başımı evet dercesine aşağı yukarı salladım. İyi miydim gerçekten bilmiyordum. Elimi serbest bıraktı ve ellerini saçlarıma tırmandırdı. Toz toprak olmuş saçlarımı düzeltti. Tek sorunumuz bozulan saçlarım mıydı, bilemedim. Başını başıma yaslayıp derin bir nefes aldığında, karşısında put gibi duruyordum. Aklına bir şey gelmiş gibi aniden geri çekildikten sonra başındaki kasketi çıkardı. "Gel, takalım şunu," demesiyle, bir adım geri çıkıp, başımı hayır dercesine iki yana salladım. Benden çok onun ihtiyacı vardı ama umursamadan kasketindeki kameranın kaydını durdurdu.

Beni alt geçidin içine sokmadan, sırtımı geçidin dışında kalan duvarına yasladı. "Çocuk," diyerek geldiğimiz yöne doğru baktım. "O?" Boğazım kurumuş, havaya kalkan tüm toz toprak gırtlağıma dolmuştu. Konuşamıyordum...

"Benim fark etmem lazımdı. Senin değil!"

Başımı geriye doğru atıp, kendisine küfretmesini izledim. "Sen fark etseydin ne değişecekti?" dedim, sorumu cevaplamadı. Gök gözlerini ruhumu deşmek istercesine gözlerime dikti. Oysaki o böyle kırık dökük baktıkça, çocuğu daha erken fark etmediğim için kendime kızıyordum. "Önce senin-"

"Benim canım diye bir şey yok!" diyerek katı bir tonda konuşmamı kesmesi, bozguna uğramamı sağladı. Kendi canından değil de, kasaptaki üç kiloluk etten bahsediyor gibiydi. Bir insanın kendi canı, nasıl başka canlardan değersiz olabilirdi?

Tam dudaklarımı aralamıştım ki, kulağındaki kulaklıktan "Biri şu bazukalı orospu çocuğunu indirecek mi artık?" diye bir bağırış yükseldi. "Sivil tahliye etmekten adamları indiremiyoruz! Burada ebemiz ağladı!" Her kim ise canına tak etmiş gibiydi.

"Nerede?" dedi mırıltıyla. "Ben alt geçidin oradayım, o nerede?"

İçimden inşallah dibimizde değildir diye dualar ederken, kulaklıktan "Geçidin arkasındaki dağın 200 metre tepesinde; irice oyuk bir kaya var. Oraya çökmüş siktiğimin dölü!" yanıtı geldi.

"Tamam, bende. Sivilleri koruyun. Kimseye bir şey olmayacak duydunuz mu beni? Tek bir zayiat daha istemiyorum!"

Topluca bir cevap geldi kulaklıktan, sanırım hepsinin irtibatına açıktı. "Emredersiniz komutanım!"

Gitmek adına elimi kavradıktan sonra kararsızca bir adım atmıştı ki elindeki kasketi fark edince duraksadı. Dönüp aniden kasketi başıma geçirdi. "Sana..." dedim ama çıkmayan sesimi fark edince öksürmek adına duraksamak zorunda kaldım. Kasketi başıma takan elinin bileğine parmaklarımı sardım. "Sana lazım!" Başını hayır dercesine sallayıp, çenemin altındaki kemeri sıkınca panikle devam ettim. "Alp Aslan, beni bırak git!" Durmadı ve işini yapmayı sürdürdü. "Bak, benimle gidemezsin. İlgini dağıtırım. Beni kullanırlar ya da ne bileyim başına bela olurum. Bırak beni!"

İşini bitirip tekrardan elime yapışınca, elimi çekiştirdim avucundan. "Hevybanû, saçmalıyorsun!" dedi, keskin bir tavırla. Sabrımı sınama diyordu ama direnmeye devam ettim. Çünkü ikimiz birlikte oraya gidersek mutlaka başına iş açardım. Zayıf noktası olurdum ve onu benimle vurmaktan asla gocunmazlardı. Elimi çekiştirmeye devam edince yüzünü bana döndü. Çatık kaşlarında gezdi gözlerim. Bezgin bir nefes verdim. Derdimi anlatamıyordum çünkü ben Jülide idim. Alp Aslan ise kendisine muhatap olarak; tanıştığı, isim koyduğu Hevybanû'yu alıyordu. Parmak uçlarımda yükseldim. Boştaki sağ elim güç almak istercesine omzuna tutundu. Dudaklarımı, dudaklarına bastırdığımda anlık bir şok yaşadı. Omzundaki elim yüzüne tırmandı. Uzamış olan sakalları avuç içimi gıdıklasa da umursamadım. Bir insana sakal bu kadar yakışır mıydı? Yakışıyormuş. Jülide; sakaldan nefret ederdi ama sanırım Hevybanû sakalı çok sevecekti.

Uzun ya da tutkulu bir öpüşme değildi yaşadığımız. Daha çok varlığımı, ona hatırlatma derdindeydim. Dudaklarıma, dudaklarını bastırdığında kendimi hatırlatabildiğimi anladım. Sol eli belime yerleşti. İlerlemek gibi bir niyetim olmadığı için dudaklarımızın temasını kestim. Hala parmak

uçlarında duruyordum ve alınlarımız eğdiği başı sayesinde birbirine değiyordu.

"Beynimi sikmen gereken son yerdeyiz." Sesindeki acıyla harmanlanmış tonda bile tutkusunu gizleyememişti. Tüylerim ürperirken, sakallarında parmak uçlarım niye gezinmeye devam etti bilemiyorum. Kendimi Hevybanû'nun yerine geçirmek sanırım çokta mantıklı bir fikir değildi.

Kendiliğinden kapanmış olan gözlerimi usulca araladım. "Bırak beni," dedim mırıltıyla. "Yanında gelirsem, yumuşak karnın olacağım." Sinirli bir gülüş sergilese de, haklı olduğumun farkındaydı. Bir türlü bırakmadığı elimden beni alt geçidin içine çekti. Alt geçidin ortasına geldiğimizde solumdaki duvarın içinde bir oyuk görmeyi beklemiyordum üstelik.

"Gir şuraya," demesiyle, elinden destek alarak oyuğun içine doğru bir adım attım. İtiraz etmedim. Zaten öyle bir lüksüm de yoktu.

"Bak, ben başımın çaresine bakarım," dedim ama muhtemelen bakamazdım ve bu düz ovada keklik gibi anında avlanırdım. O da zaten söylediğime inanmadı. Belinin arkasından beylik tabancasını çıkarıp uzatınca "Tüfeğin yok!" diye çıkıştım.

Çıkışmama aldırmadan "Ateşlemeyi biliyor musun?" diye sordu ama o zaten ateşlenecek konuma getirmişti tabancayı. Ve evet biliyordum. Çünkü atış talimim vardı. Başımı evet dercesine salladım. "Güzel." Uzattığı tabancayı aldım. "Çıt çıkarma. Başını ise asla!" Elim başıma gitti kasket için. Ne yapmaya çalıştığımı anlayınca "Kalsın," dedi. "On beş dakikaya döneceğim Hevybanû." Ardından duraksadı. Birkaç saniye gözleri gözlerimde kilitli kaldı. "Yine de..." Ağırca yutkunuşunu izledim. "Dönemezsem..." Yüzünde silik bir gülümseme oluştu. Bir gerçeği itiraf ettiğinin ikimizde farkındaydık. "Çocuklara yerini söyleyeceğim. Bizden biri gelene kadar buradan çıkmak yok." Tek kaşı uyarırcasına havalandı. "Yanına kimse gelmeden hareket etmek yok. Anladın mı beni?" Dönememe ihtimalinde kaldım. Çatılmış kaşlarıma baktı, baktı ama cevap veremedim. Ne ucuzdu şu insan hayatı? Ne kolaydı ölüm? Elimi kendisine uzatmak istedim. 'Vazgeçtim birlikte gidelim,' demekti niyetim ama "Önce kendi canın," demesiyle duraksadım. Peki bu kural neden onun için geçerli değildi? Bir adım gerileyip, alt geçidin çıkışına doğru yöneldi. Peşi sıra görüş alanımdan çıktı. Neden gözlerim yanıyordu? Elimdeki Şahin amblemi bulunan beylik tabancasına bakıp bakıp, neden iç çekerek ağlamak istiyordum?

Aniden sağ kolumdan çekilince, kovuğun içerisinde diz kapaklarımın üzerinde yükseldim. Beni sorgusuzca öpen, bir eli koluma baskı uygularken diğer eli başımın arkasında biten insan Alp Aslan'dan başkası değildi.

Dudaklarındaki toprağın tadı damağıma ulaştığında, içimden tek geçen bedeninin toprağa karışmamasıydı. Gözümden bir damla yaş akıp, dudaklarımızın arasına sızdığında toprağın tadına, tuzlu su da eklenmiş oldu. Ben gözyaşlarımla bir toprak sulamıştım. Şimdi toprak tadındaki bu adamı yaşatsam olmuyor muydu?

"On beş dakika..." dedi ama çaresizlikten kısılmış sesini duyunca gözlerimi açamadım.

Kapalı gözlerimin eşliğinde "Hıhı," dedim ve başımı evet dercesine salladım.

"On beş dakika!" Dudaklarımın üzerinde yeniden baskısını hissettim. Az öncekinin aksine kısa, hızlı ve aceleci bir öpücük. Gözlerimi açmadım. O; gözlerim kapalıyken, kendi rüzgârına toprağını katıp gitti. Bu hikâyedeki, tek diğerkâm ne yazık ki ben değildim...

'Ağlamamalısın Jülide. Duygusal bağ kurmamalısın. Bunun için hazır değilsin. Mesleğinin bu olduğunu bildiğin kimseyi sen hayatında istemezsin! Sen kalbini çoktan mühürledin Jülide. İş görmez kalbini kimseye açamazsın! Açıp da insanların hayatlarını mahvedemezsin Jülide. Sen sevilmek ve sevmenin ne demek olduğunu bilemezsin! Gerçek sevgiyi bilmeden, canı cebindeki adamdan sevgi dilenemezsin...'

Bildiğim doğrularımı, Alp Aslan'ın içimde var etmek istediği Hevybanû'ya defalarca tekrarladım. Doğrularımdan şaşarsam, bile bile lades dersem kaybolurdum. Yok olurdum. Alp Aslan'ın dibi görünmeyen suyunda hiç olurdum.

Kaç dakika oldu saymadım. Bildiğim tüm duaları okumakla meşguldüm. Bir an ayak sesi duyduğumu hissettim. Başımı dahi çıkarmamam gerektiği için ister istemez sağ elimdeki silahı, kim gelecekse hedefi olacak şekilde doğrulttum. Oysaki teorik olarak doğrultmamam gerekiyordu, biliyordum. Nefesimi dahi tutmuş bir vaziyette bekledim. Çünkü o anda aldığım nefesleri kimse burnumdan aldığımı iddia edemezdi. Planlayamadığım bir olay oldu. Telefonum çaldı, dikkatim dağıldı. Sol elim, sol bacağımdaki kargo cebime gittiğinde tek amacım telefonumun sesini kısmaktı. Silahı tuttuğum elimde bir baskı hissettim ve o andan sonra her şey çok hızlı gelişti. Kolum ne zaman havaya kaldırıldı, silahı ne zaman ateşledim fark edemedim. Hata-2. Hedefi görmeden silahı doğrultmamam gerektiği gibi, parmağımı da silahı ateşlemeyeceğim müddetçe tetikte tutmamam gerekiyordu. Gözlerimi yumduğum içinde görmem zaten mucize olurdu. Ercü'nün çağrısıyla dikkatim dağılmasaydı, gelenin Alp Aslan olduğunu görürdüm. Onu görseydim eğer panikle tetiğe do-

kunmazdım. Tetiğe dokunmadığım için de tok silah sesi alt geçidin içinde yankı yapıp, bizim burada olduğumuzun ilanı olmazdı.

Havaya kaldırdığı sağ elimi, silahla birlikte kavrayarak kendisine çekince dibine kadar girmiş bulundum. Bir tık daha çekse, muhtemelen oyuk içinden kucağına düşmüş olurdum. "Siktiğimin Koral'ı senin sikik telefonunun iletişimini neden kesmiyor?" dedi. Bağırmadı ama azarladığı oldukça açıktı. Elim; sıkı sıkıya kavramasına rağmen titriyordu ve bunun ikimizde farkındaydık.

"Bilmiyorum, ben..." Duraksadım. Sol elimi göğsünde panikle gezdirdim. "Bir yerine bir şey oldu mu?" Silahı elimden bırakınca tok bir sesle aramıza düştü. Elim, elimi tutan elini kavradı. "Göremiyorum! Bir yerine bir şey oldu mu?" diyerek sorgu sualime devam ettim. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, utanmasam mutlu bir ifade diyecektim ama bu ortamda ne mana idi yani? Yüzündeki huşu içerisindeki ifade sinirimi bozdu. Göğsündeki elimle hafifçe bedenini ittirdim. "Bir şey desene be adam! Bi' yerine bir şey oldu mu?"

Gülümsedi. Halimle dalga geçer gibi gülümsedi. "Korktun mu sen?" dediğinde sesi de gülümsüyordu üstelik. Yüzüme odaklanınca bendeki durumun ehemmiyetine nail olmuş olacak ki gülümsemesi duruldu ama gözlerindeki o mutlu ifade eksilmedi. "Gel buraya..." Elinin içerisindeki elimden kendisine doğru çektiğinde, sağ eli belime dolandı. Küçük çaplı bir savaşın ortasında, saçma bir oyuğun içerisinde, dizlerimin üstünde doğrulmuş bir vaziyette, normal şartlarda hiç alakam olmadığı bir adamla sarılıyordum.

Sorun sarılmamız değildi, rahatsız olmamamdı. Sorun; sol elimin ensesine ulaşıp, saçlarına karışmasıydı. Boynuma gömdüğü başı dolayısıyla aldığı nefesi hissedince, nefes aldığı için rahatlamamdı. "Geldin..." Ve en büyük sorun; şuursuzca konuşmamdı.

"Vurdun..."

Boğuk sesini duyumsayınca buz kesildim. Omuzlarına tutunarak nasıl geri çekildiğimi bile anlayamadım. Panik olmuştum. Birine istemeden de olsa zarar vermiş olmam paniklememi sağlamıştı. "Ne? Nerede?" diyerek üstünü başını yokladım, tekrardan. "Alp Aslan, cevap versene!" Gür bir kahkaha atınca, titreyen ellerim duraksadı. "Şaka yapıyorsun?" Gülmeye devam etti. "Sen! Sen?!" Sinirimden kudurmak üzereydim ve karşımda dünyanın sekizinci harikası gibi gülümsemesi olan bir adam mevcuttu.

"Ben ne?" diyerek göz kırptı.

Yüzündeki eğlenen ifadeye yumruk atmak istedim sonra elimin acıyacağını düşünüp, göğsünden hoyratça ittirdim. "Sen var ya! Sen tam bir..."

Sinirle derin bir nefes aldım. Dilimin ucuna kadar gelen tüm kelimeleri yuttum. Artistliğim kimeydi bilemesem de, başımdaki kasketi de çıkarıp göğsüne vurdum. Kasket biraz etki etmiş olacak ki bir adım geri çekildi. Bunu fırsat bilip, oyuktan aşağı atladım. Yürek yemişçesine alt geçidin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Nefesini ise ensemde hissediyordum.

"Telefonunu ver," demesiyle duraksayıp, sol omzumun üstünden kendisine bir bakış attım. Kamera şakası gibi telefonum tekrardan çalmaya başladı. Ekranda yine Ercü yazısı belirdi. Beni arayacak bu anı mı bulmuştu, anlayamadım. Alp Aslan ne ara önüme geçti ve benimle birlikte telefonumun ekranına baktı fark edemedim. "Hah! Beklenen pezevenkte arayacak anı buldu!" Başını hafifçe öne doğru eğerek yüzüme alttan bir bakış attı. Eğer hislerimde yanılmıyorsam bu bakışını artık tanımıştım. Gaddar, canımı yakacağını belli eden tavrı yüzünde oturuyordu. "Erkek arkadaşın, dakikalar önce benim dudaklarıma atladığını ve onunda boynuzlarını parlattığını bilse ne hisseder?"

Yapacağı hamlelerde yanılmayacak kadar kendisini gözlemleyebilmiş olmam iyi bir şeydi ama canımın yanması iyi bir şey değildi. Can acım; tamamen ondan bağımsız, yapmadığım bir şeyle suçlandığım içindi. "Bana bu imayı iki oldu yapıyorsun. Üçüncüde-"

Kırık sesime aldırmadı bile. "Üçüncüde?" diyerek, alayla tek kaşını kaldırdı.

"Çeneni kırıp, eline veririm!" Söylediğimi ciddiye almadı ama onu gözlemlediğim kadar, beni gözlemleme şansına sahip olmamıştı. Karşındakini hafife almak, insana hep kaybettirirdi. Gün gelecekti Alp Aslan'a da kaybettirecekti ve o anı zevkle izleyecektim. Hırsla göğsüne telefonumu çarptım. Ercü'nün çağrısı o arada sonlandı. "Al! Sen konuş," diyerek baş savurdum. "Benden de selam söylersin!"

Tepkimi beklemiyor olmalıydı ki, yanından geçip giderken durdurmadı. Arkamdan olayı ayınca, geçitten çıkmadan bana yetişti. "Nereye gidiyorsun kafana göre sen?"

"Sana ne?" Hırsla yürümeye devam ettim. "Ahlak bekçiliğini, askerlikten daha iyi yapıyorsun. Meslek değiştir bence!"

Cümlem bittiği gibi sol koluma yapıştı. Dilinin ayarı olmadığı gibi elinin de ayarı yoktu. "Sen..." Yüzünde beni küçümser bir ifade belirdi. "Askerlik hakkında ne biliyorsun da konuşuyorsun?" Annemi bildiğine göre sorusu çok saçma değil miydi? Beyninin çalışma şekline akıl erdirmek mümkün değildi. Hoş beyni olduğundan da şüpheliydim. Kaşlarımı kaldırdım ve yüzüne dik dik baktım. Dalga geçtiğimi anlamış olacak ki, sert bir ses

tonuyla devam etti. "Anan, çok masal anlatmış sana belli. Kulaktan dolmayla olsaydı o iş..."

"Ne o küçük dağları sen mi yarattın? En iyisini hep sen mi bilirsin?"

Dalga geçer ifadem sabit kalırken, egosuyla kaşları havalandı. "Hayır! Yaratılan dağların hepsinde ben yattım."

"Ben mi yatayım?" diyerek başımı iki yana hafifçe salladım. "Birlikte bot bağladık da benim mi haberim yok?" Yüzüme tip tip baktıktan sonra kolumu bırakıp arkasını dönünce, ben koluna yapıştım. "Sen neden küçük görüyorsun beni?" *'Alp Aslan, senin amacın ne amacın?'* diye bağırmama ramak kalmıştı. "Hep bir horlama, aşağılama, varlığımdan rahatsız olma!? Bak Alp Aslan; İstanbul'da yaşanan, İstanbul'da kaldı. Ben, burada neredeyse seninle birlikte çalışıyorum. Orada, o gece artık neye bozulduysan, hırsını, kibrini ve egonu bir kenara bırakamaz mısın?"

Kolundaki elimi silkti ve tam önümde heybetli bedeniyle durdu. "O gece konuşmaman, gerçekten isabetli bir kararmış!" Yüzüm allak bullak olsa da, umursamadı. "Yoksa beş dakika sesine tahammül edilecek insan değilsin." Arkasını dönüp söylemlerini sürdürürken sesindeki acımasız tonun, paramparça olan yüreğimi kıyım kıyım kıydığının farkında değildi. "Arazi temiz. Şimdi git, nereye gidiyorsan!"

Bilmediğim bir yerde nereye gidebilirdim ki? O önde ilerledi, ben arkasında. Üstü başı çamur içerisindeydi. Üzerine sıçrayan kanlardan bahsetmiyordum bile. Muhtemelen kendi yarası da açılmıştı. Çünkü sağ omzunda kan lekesi vardı ve yeni olduğu da ıslaklığından belliydi. Söylesem, sen değil Veysel baksın derdi. Aldığım eğitime ve edindiğim deneyimlere rağmen uzman doktor olan ben değil, kasap Veysel tercih ediliyordu. Cinsiyet ayrımcılığı hiçbir alanda; okula, tecrübeye bakmıyordu.

Nasıl olduğunu anlamasam da birkaç adım sonra yan yana yürür vaziyete geldik. Bir adım attım, huysuzca homurdandı. Benimle ciddi anlamda sorunu vardı. Bir adım daha attım, başını benden tarafa değil de diğer tarafa çevirdi. Varlığımı görmeye dahi tahammül edemediğini anlayınca adımlarımı hızlandırdım. İki adımım, kendisinin bir adımına eş değer olduğu için neredeyse kısa tempoda koşuyor gibiydim. Bezgin bir nefes verdi. Ardından aniden sol elime yapıştı. Beklemediğim hamlesiyle şaşırdım. Bakışlarım yüzüne dönerken adımlarım duraksadı. Elimi bırakmadan önüme doğru geçti. "Düşeceksin," dedi, anlamadım. Önüme baktım, tümsek ya da çukur mevcut değildi. Ardından gözlerim, gözlerini buldu. Birkaç saniye gözlerimiz birbirinde asılı kaldı. Gözlerindeki öfke bulutu yok olmuştu. Gözlerimdeki kırgınlık ise bakiydi. Sesli bir nefes verdi ve

başını onaylamaz biçimde iki yana salladı. Devamında ben ne yaptığını anlayamadan elimi bırakıp, sol dizini yere koyarak önümde diz çöktü.

İrileşen gözlerimle kalakaldım. "Ne?" diye, dilimden saçma bir soru cümlesi döküldü. "N'apıyorsun Alp Aslan?" Gözlerimi önümde diz çökmüş benliğinden çektiğimde, meydanın solundan çıkan timi gördüm. Haliyle onlarda bizi gördüler.

"Sinirimi bozuyorsun," diyerek sol ayağımı kendisine doğru çekti. "Takılıp düşeceksin şimdi." Postalımın bağcığının çözüldüğünü o anda fark ettim. Açılan bağcığımı aldı ve ipleri gerdirerek sıkılaştırdı. Bir ipi diğerinin içerisinden geçirirken "Postal bağlamayı bilmiyorsan," dedi ve bilmiş bilmiş bakan gözleri yüzümü buldu. "Hava cıva olsun diye giymeyeceksin!" Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kısacası..." Yapacağı fiyongun ilk bağını yaptı. "Biz zaten seninle birlikte bot bağlayamazmışız!" Fiyongun diğer kısmını da tamamladı ve önümde ayağı kalktı.

Başımı hafifçe geriye doğru atmış bir vaziyette gözlerine bakarken, uzun uzun düşündüm. Hangi Alp Aslan gerçekti? Zehirli diliyle öldürmekten beter eden mi, yoksa önümde diz çöküp ayakkabı bağcığımı bağlayacak kadar ince düşüncesi olan, şimdi bir şiirmiş gibi gözlerime bakıp; gözlerindeki gökte uçan uçurtmaları bana göstermekten çekinmeyen mi?

Kader ikinci düğümünü; küçük bir harp ortasında Alp Aslan, Jülide'nin önünde diz çöküp, postallarını bağladığında attı. Birlikte kaç harp göreceklerini bilemeseler de, Alp Aslan'ın kaderin elleriyle attığı düğümler aralarındaki en güçlü bağın simgesi olacaktı. Düğümü atandan başkası çözmeye kalktıkça, kördüğüm olacaklardı...

VI – SONU GELMİŞ KİMSESİZLİK

'Feryat etmesine sebep olunan yüreğin tahassürünü derinden çeken, nerede olsa hisseder.'

JÜLİDE ERBAŞ

Yüzüne uzun uzun bakınca, sol gözünü kırpıp gülümsedi. "Sadece bağcığını bağladım." Gözlerine kendini beğenmiş bir ifade oturdu. "Evlenme teklifi etmedim." Kaşlarım imayla havalandı. Sanki etse kabul edecekmişim gibi takındığı tavır komiğime gitti ve bir kahkaha attım. Ağız dolusu gülmek derler ya, yüzlerce cesedin bulunduğu bir alanda öylece güldüm. Hafifçe öne doğru eğilmiş, karnıma koyduğum elimle nefesimi dizginlemeye çalışıyordum. Biraz sakinleşip, başımı yerden çektiğimde gözlerindeki elektrik beni çarptı. Yüzyıllık bir eseri, canlı izleme şansı bulabilmiş gibiydi.

Gülümsemem duruldu ama yok olmadı. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Her şey için teşekkür ettim ama her şeyi ona açıklayacak kadar yakın değildim. Sol elimle hafifçe burnumun ucunu kaşıdım. "Güzel şovdu." Başımı keyifle salladım. "Timinde çok beğendiği hepsinin gözlerinden okunuyor." Çatılan kaşlarını görünce, bir kahkaha daha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Donuklaşan yüz ifadesine, usul usul baktım. Ortam müsait olsaydı ve az önce büyük gönüllülük yapmasaydı, yanağına bulaşan kanı silmek isterdim. Üzerine doğru bir adım atarak "Hadi ama yüzbaşım," dedim. Başını bana doğru eğdi, fısıldamamı daha iyi duyabilmek için. "İlanı aşk etmedim, sadece teşekkür ettim." Başımı iki yana sallar vaziyette yanından geçtim ve timin bulunduğu alana doğru ilerledim. Yanlarına geldiğimde hafifçe bir baş selamı verdim. "Geçmiş olsun," dedim ama başka denecek hiçbir şey aklıma gelmediği için saçma bir cümle kurmuş bulundum. "Raşit nerede?"

Emre'nin çimen gözleri benim ve arkamda kalan Alp Aslan'ın üzerinde imayla dolaştı. "Görevinin başında," diyerek sol kaşını havalandırdı. "Siz neredeydiniz doktor hanım?"

"Görev tanımı karıştırmış doktor hanım," diyerek, solumda beliren Alp Aslan'a şaşkınlıkla baktım. Başını sola doğru eğip devam etti. "Ya da sizin görev açığınızı kapatmaya çalışıyordu mu demeliyim?" Karşımdaki altı yüzün, altısının da kaşları çatıldı. "Doktor hanımdan başka kimse görmedi mi o küçük çocuğu?" Başımı eğdim. Alp Aslan ile didişmekten, canının derdine düşmekten, elimi uzattığım ama tutup alamadığım çocuğu unutmuştum. Sanki o andaymışız gibi, tekrardan saç diplerim yandı. Oy-

saki benim canımın acısı, onun yanan, parçalara ayrılan bedeninin yanında neydi?

Sağ kolumda bir el hissedince sıçradım. Başımı Emre'ye ne var dercesine sallarken "İyi misin?" dedi.

"İyiyim," diyerek, sol elimle yüzümü sıvazladım. Geçenlerde kendisiyle iyi geçinirsem yardım edeceğini söylediğini hatırlayıp, yardım istemeye karar verdim. "Bana Raşit hangi evde tarif edebilir misin?"

"Gel, seni götüreyim," deyince, teklifine canı gönülden adım attım.

Birlikte onların çıktığı sokağa sapmak üzereydik ki Alp Aslan "Doktor!" diye seslendi. Duraksayıp, sol omzumun üzerinden kendisine baktım. "Çene değil, iş! Toparlanın akşam çökmeden çıkıyoruz." Günün ne ara doğduğunu bile anlamamıştım ama kendisi benimle saatlerdir çene yapmıyormuş gibi takındığı tavır gülünçtü! Yine de hakkını yememeliydim. Çünkü kendisi o muhteşem çenesini sadece konuşmak için kullanmıyordu. Ona göre beni öpmesi absürt değildi de, arkadaşlarının benimle sohbet etmesi absürttü!

"Emre..." Adını zikredince, çimen gözlerindeki şaşkınlığa gülümsedim. Gülümsediğimi görünce o da gülümsedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Tuttuğu kolumu tutmaktan vazgeçip, direkt koluma girdi. "Aaa atarların kraliçesi benimle konuşmak istemiş, hiç hayır der miyim?" dedi ve ardından boştaki eliyle evleri işaret etti. "Hangi eve girelim? Hangi evde sorguya çekmek istersin beni?"

"Çok mu aylaktın sen bugün? Fazla enerjik gözüküyorsun," diyerek, gülen yüzümü yola doğru çevirdim. Kol kola iki liseli gibi yürümemiz de garipti ama sanki bu topraklarda her şey normalmiş gibiydi.

"Yok bebeğim..." Sevgi kelimelerine geçiş yapınca havalanmış kaşlarımla kendine döndüm. "Fazla atiğim, benim enerjim bitmeden karşıki takım bitmiş oluyor." İnanmadığımı belli edercesine yüzümü buruşturdum. Derin bir nefes aldı ve makarasını "Sor hadi ne soracaksan?" diyerek sonlandırdı.

"Sen, benden rahatsız oluyor musun?" Sor demesini bekliyormuş gibi hızlıca sorunca, duraksadı. Duraksayınca panikle devam ettim. "Yani burada olmamdan? Ne bileyim konuşmamdan ya da ses tonumdan?"

Çatık kaşlarıyla yüzümü birkaç saniye inceledikten sonra "Ha sana Alp çarpmış," dedi, çıkarım yaparcasına. Kolumdaki elini çıkarıp, omzuma attı. "Sana küçük bir sır vereyim mi?" Omzumdaki koluyla bedenimi ittirince adımlamaya devam ettik. Emre'de haddinden fazla olan bir samimiyet vardı. "Alp sana bir şey diyorsa; ciddiye alma."

"Neden?" dedim şaşkınca. Emre'ye sormuş olsam da kendime soruyordum aslında. *'Neden, nedenini merak ediyorsun Jülide? Neden derdindesin?'*

"Kadın düşmanı da ondan!" Söylediği her cümle bir öncekinden daha merak uyandırıcı oluyordu. Yüzüne merakla baktığımı görünce "Hepimizin hayatını siken birileri olmuştur sonuçta değil mi?" dedi. "Kimimiz atlatmışızdır, kimimiz takılı kalmışızdır."

Soğuğa rağmen vücudumdan sıcak bir ter döküldü. Neden birilerini sevip, yara alabileceğini düşünmemiştim hiç, bilemedim. Neden direkt Alp Aslan'a kimseyi sevemeyecek insan sıfatı yapıştırmıştım, hiçbir fikrim yoktu. Ve en önemlisi, bu sıradan ve beni alakadar etmemesi gereken bilgi, neden beni rahatsız etmişti?

"Dedikodu değil demiştim!" Omzumdaki kol bir hışımla Alp Aslan tarafından çekildi.

Emre'nin söylediklerini duydu mu, duymadı mı diye düşündüğümü fark edince kendime sinirlendim. Hırsla önüme döndüğümde hem yeri döve döve gidiyordum hem de söyleniyordum. "Sana ne be salak! Sana ne!? Sen..." *'Kendi derdine yan Jülide! Neredeyse kocan olacak insan, sana neler yaptı! Kendi yarana bak, başkasının yarası da ukdesi de uzak dursun senden!'* diyecektim, kolumdan tutulmamla duraksadım.

"Ne dedin sen?" sorusundan ziyade öfkeli sesiyle irkildim. Gözlerim arkada kalan timin üzerinde dolaştı. Emre'nin başını iki yana esefle salladığını gördüm. Cevap vermediğimi fark edince, kolumu sıktı. "Hareketlerine dikkat et. Etmezsen, değil sınır ötesine çıkmak hiçbir askeriyeden kafanı dahi sokamazsın!" Kolumu hırsla tuttuğu gibi yine hırsla bıraktı. Ne olduğunu zerre anlamadığım gibi üstüne birde tehdit edilmiştim. Yanımdan bir hışımla geçti. Ben ve arkasında kalan timi birbirimize şaşkınca bakarken "Çıkın artık şu araziden!" diye bağırdı. "Helikopterler gelmek üzere, kaldırın kıçınızı!"

Sivillerin bulunduğu yere vardığımızda, sivil erkeklerinde ellerinde silah olduğunu gördüm. Beşerli grup olup, akşam zar zor geldiğimiz yolu yürümeye koyulduk. Yürümek elbette zorlamadı ama yaşlılar, yaralı ve çocuklar işi zorlaştırıyordu. Totalde otuz iki kişiydik ve otuz iki kişilik ekibin dokuzu bizdik. Mayınlı bölge olduğunu tahmin ettiğim yere geldiğimizde ister istemez üzerime bir tedirginlik çöktü. On beş yetişkinin kendisine güvenmek zorundaydık ama yedimizde yedi çocuğu kucaklamak zorunda kaldık. Timden kalan iki kişiden biri ise yaralı amcayı sırtladı.

"Herkes, adım attığım yere basacak. Ufacık bir hatanız sadece sizi canınızdan etmez! Önümüzdeki beş yüz metre boyunca kimse ama kimse yerden gözlerini kaldırmayacak! Herkes önündeki tim üyesine uyacak!"

Kürtçe konuşulduğu için hiçbir şey anlamamıştım ama bu yolu geceden hatırlıyordum. Ah birde kucağımdaki ufaklık düzgün dursaydı! "Pişt!" diyerek, miniği hafifçe kolumla zıplattım. "Baksana senin adın ne?" Ufaklığa sorduğum sorum havada kaldı çünkü beni anlamıyordu. "Ben Jülide." İsmimi söyledikten sonra sevimli bir şekilde gülümsedim. "Biraz uslu durman gerekiyor ufaklık. Durursun değil mi?" Arkamı dönüp Raşit'e baktım. "Raşit! Uslu durmasını sen söyler misin? Beni anlamıyor çünkü."

"Duymuyor..." Gözlerim Veysel'in konuşmasıyla, kendisine kaydı. "Kulakları duymuyor. Söylesek de anlamayacak yani. Ben alayım onu senden."

Bakışlarım kucağımdaki ufaklığa döndü. Sol omzuma başını yaslayınca, sağ elimi havalandırıp; "Gerek yok Veysel," dedim. Başımı hafifçe eğerek yüzüne baktım. "Hadi bakalım minik kız. Bence beni anlıyorsun." Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve insanların peşine takıldık. Mayınlı bölgeyi ağır ve yavaş adımlarla ilerledik. Bitti diye sevinirken sıranın en arkasından bir gürültü yükseldi. Kucağımdaki miniğin açıkta kalan sol kulağına nasıl elimi koydum ve bastırdım hiçbir fikrim yoktu. Bir tane mayının patlaması diğerlerini tetikleyince, patlama sesleri peş peşe devam etti. Deyim yerindeyse kulaklarım resmen sağır olmuştu ve kucağımdaki miniğin kulağını kapatıp tuttuğum için kendi kulaklarımın ırzına geçilmesini engelleyemiyordum.

Saatler sürmüş gibi gelen patlama sesleri sona erdiğinde gözlerimi göreceklerimden korkarak açtım ama görmekten korktuğum şeyi bulamadım. Timde henüz tanışmadığım gencin, tahliye bitince mayınları kendi isteğiyle patlatacağını akıl edememiştim. "Senin elinin ayarını siksinler ya!" Kubilay isimli tim üyesi sinirle sağ kulağını kaşırken devam etti. "Kulaklarımızı silktin attın!" Haklıydı! Kucağımdaki küçük duymuyor dense de hissetmediği anlamına gelmiyordu! Hissettiğini anlamak ise kucağıma kaçırdığından zor olmadı.

"Jülide?" diye seslenen Raşit'e, kaşlarımı kaldırarak devam etmesini engelledim. Muhtemelen küçüğün altını ıslattığını söyleyecekti. Sıkıntı yok dercesine gözlerimi yumdum. Duymadığı iddia edilse de, bunun dillendirildiğini anlayacağını, utanç ve üzüntü duyacağını biliyordum. Kendimde yaşamış bir çocuk olarak, ne hissettirdiğini de en iyi ben bilirdim.

"Hadi bakalım," diye mırıldanarak, havada bize doğru yaklaşan helikoptere diktim gözlerimi. Baktığım yere ufaklıkta baktı. "Seninle biraz da

hava yolculuğu yapalım." Artık Polyanna değildim çünkü kendime dahi hayrım yoktu. Muhtemelen yalnız kaldığım ilk anda elim ayağım boşalacaktı. Durumu kurtarmak istemekten başka bir şey değildi yaptığım.

Gelen helikoptere önce kadınlar ve çocukları bindirdikleri için ilk helikoptere binmiş bulundum. Yaklaşık bir saat sonra Hudut karakolunun arazisinde ayaklarım yere basıyordu. İmkânım olsaydı bastığım toprağı öperdim. Bizi askeriye personeli karşıladı. Kucağımdaki miniği teslim ederken, birbirimize usulca gülümsedik.

Herkes araziye vardığında Yavuz Albay gür bir sesle konuşmaya başladı. "Evlatlarım! Evinize hoş geldiniz!"

Timden tok bir karşılık geldi. "Sağ ol!"

"Beni rahatta dinleyin..." Esas duruştan çıkıldı. "Herkes evine," dedikten sonra Raşit'e ve bana değdi gözleri. "Sizlerde evinize. Diğer ekiple yer değişimi yapacaksınız." Raşit, Yavuz Albayı başıyla onayladı. Aslında benim hiç hastane tozu yutasım yoktu. "Dağılabilirsiniz."

"Albayım," diye seslenmemle, adımları durdu. "Kucağımdan teslim ettiğim minik, bizim hastanede mi tedavi görecek?" Yüzüme anlamsızca bakınca konuşmamı sürdürmek durumunda kaldım. "Ben, tedavisiyle ilgilenmek istiyorum da. Sizin için de sakıncası yoksa tabi."

Duraksayan adımlarını ilerlettiğinde talebimi cevaplamayacak sanmıştım ama "Pazartesi söylerim seni bulurlar hastanede," dedi.

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, Yavuz Albay yüzüme hala anlamsızca bakıyordu. "Teşekkür ederim." Başımı selam verir gibi eğdim. "İzninizle." Bana neden öyle baktığını anlamasam da sorgulamadım. Yanından hızla ayrılıp, adımlarımı çadıra yönlendirdim. Çadıra benden sonra giren bir insan evladı daha vardı tabi ki!

"Ayakların bir tarafına vuruyor bakıyorum da!" Söylediğine aldırmadan eşyalarımı katlamak yerine sinirle, çantamın içerisine tıkıştırmayı tercih ettim. "Pek bir hevesliydin ilk geldiğinde oysaki!"

Çantamın fermuarını kapattıktan sonra yüzümü Alp Aslan'a döndüm. Peşim sıra gelmeseydi, üstümü değiştirecektim ama gelince o da kalmıştı. "İstediğin gibi düşünmekte özgürsün yüzbaşı..." Önüne vardığımda adımlarımı durdurdum ve sağ elimi sırtı yere gelecek şekilde açtım. "Telefonum?" Havalanan kaşlarıyla birkaç saniye yüzümü izledi. Ardından cebinden çıkarıp, telefonumu avuç içime bıraktı. Telefonumu arka cebime yerleştirdikten sonra tehdidini hatırladım. "Ben, bu ülke topraklarında istediğim askeri birliğe girerim," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Bir daha beni tehdit etmeden önce kim olduğumu iyi hatırla!"

Yanından geçtikten sonra "Üstünü değiştirmeyecek misin?" sorusuyla, kendisine arkam dönük vaziyette duraksadım.

Yüzümde imalı bir gülümseme oluştu. "Çocuk idrarından tiksinecek kadar büyük gönüllü biri değilim. Beni, kendinle ve çevrendeki insanlarla karıştırma." Çadırın panelini kaldırdıktan sonra yüzümü kendisine döndüm ve "Ha ama merak etme, yeleğini çöpe atarım," diye ekledim. Paneli kapatıp, adımlarımı karakol binasına yönlendirdim. Nöbetçi erden Erman'ı çağırmasını istedim. Erman'ı bulmaları, birlikteki tek Erman o olmadığı için zor oldu. Yaklaşık beş dakika sonunda bulabildiklerinde, Erman'ın avuç içine erden aldığım kalemle cep telefonumu yazdım. "Bak bu benim numaram. Yarın cumartesi. Sizinkilerin mahalleyi biliyorsundur zaten. Evci iznini al da gel, olur mu?"

Malı mülkü üstüne yapmışım gibi karşımda ezilip "Ya abla ne gerek var?" dedi.

Ezik çıkan sesine, içim kıyıldı. "Erman..." Hafifçe eğdiğim başımla gözlerine odaklandım. "Bir şey yapmıyorum merak etme," diyerek genişçe gülümsedim. "Ama sevdiğin bir yemek varsa yapabilirim." Sol omzuna hafifçe vurdum. "Fena mı oğlum işte birlikte vakit geçiririz."

"Sen öyle diyorsan."

"Diyorum. Hadi, ben kaçtım." Omzuna tekrardan hafifçe vurup, arkamı döndüm.

Binanın kapısından çıkacakken, "Abla!" diye seslenmesiyle duraksadım. Efendim demedim ama yüzümü kendisine döndüm. "Pirinçli ıspanak yemeğini çok severim."

Muzipçe yüzümü buruşturup "Bende boranisini," dedim. "Neyse senin için pirinçli yiyeceğiz artık." Bizi izleyen gözlere zerre aldırmadan, göz kırpıp yoluma koyuldum. Hızlı adımlarım Raşit'in yanına ulaştı ve birlikte askeri araca bindik.

Yol boyunca, geçen iki haftayı zihnimde tarttım durdum. Tim de bizimle birlikte aynı araçtaydı. Geldiğim günün gecesinde ve sabahında çatışma arasında, devamındaki günlerde de yüzbaşının aşırı rahatsız edici imalarına maruz kalmıştım. Yaşadıklarım yetmezmiş gibi birde Bülent Astsubayın bozulan psikolojisinin getirilerine şahit olmuştum. Sınır ötesini düşünmek dahi istemiyordum. Kulaklarım hala bomba sesinden uğulduyordu. Bir çocuk gözlerimin önünde bombalar arasında kalmıştı, bir bebeğin ölü bedenini annesinin göğsünden ayırmıştım. Onlarca gördüğüm ceset, zihnimde film şeridi gibi geçiyordu. Tüm bunlar da yetmezmiş gibi, üstüne yüzbaşını kendi isteğimle öpmüştüm! Ölen insanların cansız bedenlerini düşünüp, uykularımı haram mı etmeliydim yoksa yüzbaşını

nasıl öptüğümü düşünüp kendime lanet mi etmeliydim? Erman gelmezse iki gün boyunca, evde kendi kendimi yiyeceğimin bilincinde olmak için kahreden en büyük detaydı. Hayatta tek başına olmanın yegâne zorluğu buydu. Konuşacak duvarlarınızdan başka hiç kimseniz yoktu.

Raşit, çarşıdaki pansiyonun önünde indi. Araç sonra mahalleye yöneldi. Her şey iyi güzeldi ama anahtarım Vildan hemşirede, aklımda anahtarımdaydı. Mahalleye varıp, araçtan hepimiz indiğimizde bir curcuna yaşandı. Vildan'ı Adnan abiye sarılırken gördüm. Muhsin abiyede sarılan muhtemelen eşi olmalıydı. Veysel'in sarıldığının da diyetisyen sevgilisi olduğunu tahmin etmek zor değildi. Vildan'lar eşlerinden sonra tek tek diğerlerine sarılmaya başladı.

"Oğlum!" Aniden yükselen sesle başım sesin geldiği yere doğru döndü. Başı anca Alp Aslan'ın göğsüne değecek kadar boyu olan, hafif toplu bir kadının kendisine doğru koştuğunu gördüm. Ailesi ile birlikte yaşadığını, bilmiyordum.

"Ana?" Şok olmuş sesini duyunca, kendisinin de ailesiyle yaşadığını bilmediğini düşünüp gülümsedim. Annesi, çoktan oğluna sarılmıştı. İnsanın sarılabileceği bir annesi olması ne kadar yüce bir zenginlikti...

Gözümün önünde dönen manzara kimsesizliğimi aldı, yüzüme çarptı. Bir sevgi seline dönüşen grubun yanına, çekingen adımlarla vardım. "Vildan?" dememle, yüzünü bana dönünce çekingenliğimle gülümsedim. "Merhaba. Anahtarım sendeydi, alabilir miyim rica etsem?"

Ortamda o kadar eğreti duruyordum ki, Vildan aniden beni kucaklayınca kalakaldım. Herkes ikimize bakıyordu. "Hoş geldin," diyerek otuz iki diş bir vaziyette geri çekildi. "Gel, seni kızlarla tanıştırayım." Kendimi mülakata katılacakmış gibi hissettim. "Bak bu Züleyha. Muhsin abinin eşi bahsetmiştim." Başımla selam verdim hafifçe. "Bu da Begüm. Veysel'in kız arkadaşı. Bizim hastanede diyetisyen." Begüm'e de bir baş selamı verdim. "Bu Dicle. Hani şey bahsetmiştim ya..." Yüzbaşına yanık Dicle. Ama hangi yüzbaşına? Poposuna kadar uzanan gür siyah saçları ve elmas karası gözleriyle parlıyordu. Alt dudağımı dişlerken hafifçe ona da baş selamı verdim. "Benim kız Ceylan'larda tanışırsın bir ara." Devamında sol kolunu omzuma sarıp, beni kendine doğru çekti. Yabancılarla yakın temasa o kadar alışık değildim ki ve bu da o kadar belli oluyordu ki, beni ilk andan soğuk nevale ya da burnu havada sandıklarına emindim. "Bu da Jülide!" diyerek, omzumdaki koluyla beni göğsüne bastırdı çocukmuşum gibi. "Siz temas etmezseniz asla temas etmez. Ama alışacak!" Bana imalı bir bakış attı. Sonrasında gülerek kızlara döndü ve göz kırptı hınzırca. "Mıncırmaktan çekinmeyin." Bir çocuk yerine konmadığım kalmıştı!

"Vildan Hanım, sıkıştırmanız bittiyse anahtarımı alayım mı? Üstüm leş gibi ve kendi üzerini de mahvettin."

İmalı sesime şen bir kahkaha atarken; "Kız ben alışkınım kocadan," dedi. "Senin üstündeki ne ki?" Hazır cevaplığı yüzümü güldürdü. "Tatlım anahtarın kapının önündeki paspasın altında." Söylemiyle kaşlarım hayretle havalandı. "İstanbul değil burası yavrum. Kapın açık uyusan kimse gelip yine de rahatsız etmez." Omzumdaki eliyle birkaç kez omzuma vurdu. "Alışırsın yavrum. Buna da alışırsın."

Sırtındaki elim ile sırtını sıvazlarken "Anladım Vildan'cığım! Alıştıracaksın belli," diye mırıldandım. Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Hadi ben kaçtım."

Burnumu parmakları arasına sıkıştırıp "Ha şöyle," diye şakıdı. "Yola gel bakalım, yaban gülü!"

Eline muzipçe vurdum. "Çattık ya!"

Benim söylenmeme tabi ki cevapsız kalmadı. "Daha ne gördün ki bebeğim?"

Kızlara hafifçe bir baş selamı verdim. Kendi evime doğru ilerlemeden önce arkamı dönüp, elimi havaya kaldırdım. "Hepinize iyi akşamlar," diyerek, üstlerinde gözlerimi gezdirdim ama Alp Aslan ve annesine gözlerimi asla değdirmedim.

Emre'nin "Jülide!" diye seslenmesiyle, duraksadım. "İki saat sonra Yavuz Albayın evindeyiz. Sokağın sonundaki ev. Gecikme!"

"Ben gelmesem olmuyor mu?" Tek kaşım kendiliğinden havalandı. Bu kadar içli dışlı olmaya gerek var mıydı? "Yavuz Albayın evi de mi burada?"

Emre, sokağın sonundaki ev demesine rağmen birde beni başıyla onayladı. "Bir şey konuşacakmış. Hem," dedi ve sol gözünü çapkınca kırptı. "Yengeyle de tanışırsın."

"Peki..." Bir kabulleniş eşliğinde arkamı döndüm ve bahçemin eski beyaz demir kapısından içeri girdim. Merdivenleri ağır ağır tırmanıp, paspasın altından anahtarı aldım. Vildan kapıyı kilitleme zahmetinde bile bulunmamıştı. Yağlanmadığı müddetçe kafa ütüleyeceği belli olan kapıyı hafifçe ittirdiğimde çıkardığı ses tüylerimi ürpertti. Kapı önünde postallarımı çözdükten sonra içeri sağ adımımı besmeleyle attım. Gördüğüm manzara içimde bir yeri o kadar sızlattı ki, kapıyı kapatıp sırtımı dayayarak nasıl yere çöküp ağlamaya başladım anlamadım.

Vildan, salonun ortasına ısıyı iyi yaymasını amaçlayarak bir soba kurmuş ve geleceğimizi bildiğinden olsa gerek tutuşturmuştu. Yerdeki borda kahve halının desenleri çocukluğumdaki bir anıyı canlandırdı. Aynı halıdan yanılmıyorsam rahmetli anneannemde de vardı. Tam karşıki duvarın

dibine yine bordu renkte bir koltuk koyup, önüne masa olarak da kullanabileceğimiz bir sehpa yerleştirmişti. Koltuğun sağındaki duvara televizyonu monteletmeyi de unutmamıştı! Dış kapının arkasına portmanto bile yerleştirmişti! Ev lüksiyatın yanından bile geçmiyordu ama en son kimden yardım aldığımı hatırlayamıyordum. Normal şartlarda bir hafta boyunca ev yerleştirmek ya da düzenlemekle uğraşmam gerekirken ömrü hayatımda ilk kez hazıra konuyordum...

Ellerimle gözyaşlarımı silerek, çöktüğüm kapı dibinden doğruldum. İlk Erman'ın odasına göz attım. Hayal ettiğimden bile güzeldi. Ardından benim için hazırladığı odaya baktım. İstediğim gibi yerde çift kişilik bir şişme yatak görünce gülümsemem genişledi. Yatakların üzerine nevresim bile sermişti! Banyoya ilerlediğimde tüplü şofben yüzümü buruşturmama sebep oldu. Alışıktım ama korkuyordum da! Mutfağa geçiş yaptığımda ise altı kişilik bir aileymişim gibi tabak çanak düzdüğünü, yetinmeyip buzdolabını bile doldurduğunu fark edince, Vildan'a ilk gördüğüm yerde içimden gelerek sarılıp, teşekkür etmek boynumun borcu oldu.

Korka korka da olsa bir duş aldım. Sonra Vildan'ın bana kıyafet aldığını fark ettim. Hoş aldığı bordo triko elbiseyi nerede giyeceğim hakkında bir fikrim yoktu. Giyindikten sonra bir ekmek arası hazırlayıp, mutfak camının geniş pervazına oturdum. Eski evlerin cam önleri iki kişi oturacak kadar geniş oluyordu. Camdan dışarıyı izleyerek sandviçimi yedim. Karnımı doyurduktan sonra ise Ercü'yü aramaya karar verdim.

"Ya ben senin kafanı koparacağım Jülide!"

Çıkışına aldırmadan, derin bir nefes eşliğinde "Hayırdır inşallah Ercüment Bey?" dedim. "Sorun nedir?"

"Sorun ne mi?" Sinirli bir kahkaha attı. "Sorun haber vermeden ili terk etmen olabilir mi?"

"Görev yeri değişikliği."

"Gönüllüce başı belaya sokma eylemi Jülide seninki! Geç maval okumayı."

Sesli bir nefes verdim. "Azarlamak için aradıysan Ercüment kapatayım, inan şimdi girdim içeri."

Dillendirdiğimi beklemiyor olmalı ki bir duraksadı, ardından yüreğindekini çıkardı. "Merak ettik. Mehtap da bende çok merak ettik!"

"Ani oldu biraz kusura bakmayın..." Üzerimdeki krem rengi boğazlı kazağın etek uçlarıyla oynamaya başladım. "Bastı bir anda." İçimi akıtmam, kolay olmadı. "Oğlum olanları biliyorsun. Çok bile dayanmıştım." Cenk ve pislikleri nefes alacak alanı çalıştığım hastanede bile bırakmamış, oraya da sıçramıştı.

"Gidince bitiyor mu Jülide?" Cevap veremeyince, Ercüment hırsla devam etti. "Dur ben söyleyeyim; o piç nereye gittiğini öğrenmiş. Şimdi orada, Allah'ın def ettiği yerde yalnızsın da! Ne bok yiyeceksin gelip yakana yapıştığı zaman?"

Derin bir nefes aldığımda gözlerimi gezdirmek istercesine camdan dışarı çevirdim. Daha ikinci saniyede başımı milim oynatmadan, elleri siyah bir eşofmanın cebinde tüm heybetiyle dikilen Alp Aslan'ın gözleriyle çarpıştı gözlerim. Dün gece hayal edasıyla anlattıklarını, bu kadar erken yaşamamızı beklemiyordum. Gözlerinin mavisindeki dalgaları evimden görmem bile normal miydi? Ya da yüzündeki sinirli ifadeyi okumam? Çattığı kaşlarının altından, gözünü kırpmadan gözlerime bakması peki? Dilimle hafifçe dudaklarımı ıslattım. Dilim damağım kurudu sanki.

"Jülide orada mısın?"

Ercüment'in seslenmesiyle varlığını hatırladım. "Ha?" Başımı iki yana sallayıp gözlerimi Alp Aslan'dan çektim. "Ha şey, dalmışım." Islak saçlarımı sağ elimle kulağımın arkasına ittim. "Gelirse gelsin Ercüment. Ne yapabilirim yani? Ne yapmamı bekliyorsunuz tam olarak anlamadım ben şimdi?"

"Kızım sen iyi misin?" Hafifçe başımı kaşıdım. Bir şey söylemişti de ben mi kaçırmıştım? "Madem rahatsız etmiyordu, sen neden gittin?"

"Ercü, kapasak olur mu? Çok yorgunum ve zihnim seni anlamıyor. Sonra arayayım mı ben seni?"

"Öyle olsun ama bu konuşma bitmedi Jülide. Kafanı toparla ve bana dön!"

Başımı görecekmiş gibi aşağı yukarı salladım. "Görüşürüz!" Çağrıyı sonlandırıp, tekrardan camdan dışarı baktığımda Alp Aslan'ın yerinde yeller esiyordu. Nefesle gülümsedim. "Sana bakmıyordu saf! Sadece denk geldiniz."

Mutfak tülümü örterken, kapı çaldı. Kapıyı açtığımda koyu bir kot üzerine, lacivert bir kazak giymiş çimen gözle karşılaştım. "Hazırsanız size eşlik etmek isterim hanımefendi..." diyerek, gülümsedi. Genişçe gülümsediğinde kısılan gözlerine ve özenle diktiği kısa saçlarına baktım. Ardından kapının arkasındaki portmantodan montumu aldım ve dışarı çıkarak postallarımı giymeye başladım. Altımda siyah kalın bir tayt vardı ve bence gayet bir ev toplantısı için hazırdım.

"Nezaketiniz gözlerimi yaşarttı Emre Bey. Geri çeviremeyeceğim..." Postallarımı bağlamak adına çöktüğüm yerden kalkmam için uzattığı elini de geri çevirmedim. Ayağa kalktığımda, sol çaprazımda kalan evin kapısı tok bir şekilde çarptı. Alp Aslan'ın evden çıktığını sağır sultan bile duydu.

Bahçemden çıktığımızda, evimin önüne kadar gelmişti. Yanında annesi de vardı. Sokağın sonuna doğru ilerlerken herkes evinden tek tek çıktı. Dicle Hanım ve annesi Zeliş Hanım dâhil. Yavuz Albayın evine geldiğimizde koskoca bir topluluk şeklindeydik. Yolda Vildan'ın minik kızı Cemre ile de tanışmış oldum. Vardığımız evin kapısını; Yavuz Albayın, sarışın kısa kıvırcık saçlı eşi açtı. Tanışamadıklarımla orada tanıştım. Mesela Yavuz Albayın eşinin ismi Firdevs idi. Alp Aslan'ın annesinin adı Nazmiye. Ceylan'ın eşinin ismi ise Hikmet. Kafam isim kalabalığından curcunaya dönmüştü ve insanları ayırmak dahi istemiyordum.

Elimdeki çayı usulca karıştırayım isterken, salonun ortasında bomba etkisi yaratan bir cümle çıktı Alp Aslan'ın annesinin ağzından. "Bizimkiler de hazır geliyorken, çocukların yuvasını artık yapalım." Çay kaşığını tutan elimin hareketi durdu. Nazmiye Hanım, Zeliş Hanımın sağ dizini hafifçe sıvazladı. "Ne dersin dünür?" Emre yengeyle tanışırsın dediğinde, Yavuz Albayın eşinden bahsediyor sanmıştım.

'Sadece çayına bak Jülide! Sadece çayına. Mesela Dicle'nin göz süzerek başını öne eğişine bakma. İnsanların bir Dicle'ye bir de yüzbaşına bakışlarına takılma. Bir mahallede on adet yüzbaşı olacak değildi elbette. Ama bu konu zaten seni alakadar eden bir mevzu değil!'

"Aslan'ımın başını sokacak bir yuvası, camda kapıda bekleyen bir yareni olsun artık. Ne yer ne içer?" Dertli dertli iç çekti Nazmiye Hanım. "Düşünmekten gayri yorulduk artık." Başındaki çemberin ucuyla gözünden akmayan yaşını sildi. "Sait Bey de geliyorken, Dicle kızımızı gelip isteyelim izniniz olursa."

"Jülide, eridi." Sol kolum hafifçe dürtülünce çatılmış kaşlarımla başımı kaldırdım. Kaşlarımı artık ne kadar sıktıysam, havalandırmak zorunda kaldım rahatlamaları için. Begüm elimdeki bardağı işaret etti. "Şeker diyorum, eridi."

"Ben..." Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım hafifçe. "Şeker kullanmam ki."

Begüm'ün kaşları hayretle havalandı. "Ben, sen iki saattir karıştırınca..."

Elimde tuttuğum çay bardağına anlamsızca baktım. Dudak büktüm peşi sıra. "Dalmışım..." Tek söyleyebileceğim anlamlı kelime buydu. Herkes hayırlısı olsun dileklerini taraflara sunarken, benim tek derdim çay kaşığını bardağımdan çıkarıp tepsiye bırakmaktı. *'Şimdi bir sigara, birde onun yareni olan son yılların çakma bahriyelisi burada olsa, ne güzel olurdu değil mi Jülide?'*

"Hayırlısı olsun, hayırlısı olsun da o zaman doktor hanım ne alaka?" Doktor sıfatı geçince dalgın bakışlarımı toplayıp, konuşan Yavuz Albayın yüzüne baktım. Ben ne alakaydı? "Madem senin Dicle ile evlenecek kadar münasebetin var," dedi ve bana bir bakış attı sorgularcasına. Neden sorgulanıyordum? "Neden araştırılan doktor hanım?"

Elimde titreyen çay bardağını iki elimle kavradım. Herkesin ilgisi; malum şahıs ve Dicle Hanım kızımızdayken, ne ara bana dönmüştü? Ve Nazmiye Hanım, bana neden elinden şekerini almışım gibi bakıyordu? "Anlamadım efendim?" dedim ve sorabileceğim en makul soruyu sordum.

Yavuz Albay elindeki çay bardağını tabağıyla birlikte, önünde duran sehpaya bıraktı. "Diyorum ki; Alp Aslan'ın kellesini isteyenlerin listesinde, senin neden ismin var Jülide?" Dikte edercesine yüzüme baktı. "Jülide Erbaş, liste başında ne arıyor? Neden Dicle Zihir değil de Jülide Erbaş?" Sırtını oturduğu koltuğun arkasına yaslarken, sağ elini öne doğru uzattı. "Bu işler böyledir. Listede hep yumuşak karınlarımız yer alır. Mesela çocuğumuz yokken eşlerimiz, peşi sıra anamız babamız. Çocuk olduktan sonra da listeye ilk onun adı yazılır."

Yavuz Albayın bakışları Alp Aslan'a dönünce, kendisine baktım. Çatılmış kaşlarıyla birlikte önündeki halıyı incelemekle meşguldü. Bense bir şekilde olayı anlayabilme derdindeydim. "Annem?"

Sorumu tam soramadan Yavuz Albay "Annen ile ilgisi yok!" dedi. "Annen seni çok iyi saklamış yıllarca!" Yüzümden buruk bir tebessüm geçti. Dokunsalar ağlardım. Siz beni nelerden mahrum bıraktı da sakladı haberiniz var mı diye dağa taşa bağırsam, içimin yangını da öfkesi de eksikliği de geçer miydi? "Siz?"

Alp Aslan'da, Yavuz Albayın sorusunu tamamlamasına izin vermeden "Yok!" dedi. Ses tonu o kadar net ve acımasızdı ki, donuk bakışlarım çehresinde gezindi. Sanki tane tane üstüne basa basa söylediklerinin tek muhatabı bendim. "Biz diye bir şey yok!"

Gözlerine bakarken, söylediğini onaylarcasına "Yok," dedim. Sesim beklediğimden tok çıktı ve beni zora sokmadı. Donukluğumdan sıyrılıp, Yavuz Albaya odaklandım. "Olmasının da imkânı yok!"

"Ağzınızdan yel alsın Yavuz Bey!" Nazmiye Hanımın çıkışı yüzümü gülümsetti. Mutluluktan değildi ama düştüğüm durum çok gülünç değil miydi? "Gelin kızımızın yanında..." Peşi sıra cıkladı. "Hiç olacak söylemler mi bunlar?" Yönünü Zeliş Hanıma çevirdi ve boyun bükerek "Dünürüm sizin aklınız kalmasın olur mu?" dedi. Gülümsemesini genişletip, anaç bir

tavırla yüzünü Dicle'ye çevirdi. "Benim Aslan'ımın gözleri Dicle kızımdan başkasını görür mü hiç? Aslan'ım kime bakacağını bilir!"

"Aynen!" Alp Aslan'ın imayla annesini onaylayan sesini duyduğumda burada ne aradığımı zerre anlamadım. Kendilerine aşağılayıp, eğlenecekleri bir insan evladı lazımdı sanırım ve bende tam bu görev için buradaydım. Boğazıma oturan yumru yutkundukça daha da büyüyordu üstelik! "Saçmalamışlar. O listeyi yapan akıllarına sokayım!"

Dudaklarımı aralasam da, sesim çıkmadı. Telefonum çaldı. Sehpanın üzerindeki telefonumun ekranında, görmekten her zaman mutluluk duyduğum ismi ve birlikte asker selamı verdiğimiz resmi gördüğümde gözlerim jet hızıyla doldu. *Çakma Bahriyeli'm arıyor.* Melih şu an ihtiyaç duyduğum tek nefesti ama hem görüntülü arıyordu hem de burada olduğumdan haberi yoktu. İstanbul'a inip, kapıyı duvar görüp öfkeden deliye dönmüşte olabilirdi.

Uzanıp sehpanın üzerindeki telefonumu aldım ve sesini kıstım. Gözlerimi kısarak bakışlarımı Yavuz Albaya çevirdim. "Benim bunu açmam lazım," dedim, mahcup bir tavırla. "Erken ayrılsam ayıp olur mu?"

"Yok kızım." Firdevs Hanımdan duymayı unuttuğum sıfatı işittiğimde, yüzümün beti benzi iyice attı. "Sen Yavuz abinin kusuruna bakma. O senin canına bir şey olmasın diye-"

Başımı hızla iki yana salladım. "Sorun değil, gerçekten." Sözünü kesmem de onun için sorun olmazdı sanırım. "İzninizle..." Firdevs Hanıma usulca gülümsedim. "İyi geceler hepinize." Elimde sıkı sıkıya tuttuğum telefonumla dış kapıya yöneldim. Evimizin girişlerinin aynı olması avantajdı çünkü önümü zor görüyordum. Firdevs Hanımın uzattığı montumu nasıl aldım hiçbir fikrim yoktu.

Kapıyı ardımdan hızlıca kapatırken son duyduğum Firdevs hanımın söylenmeleriydi. "Yavuz bunun oluru bu muydu Allah aşkına?" Ardından hırsla devam etti. "Sana diyorum Yavuz, sen anladın mı Alp? Ayıp, çok ayıp ettiniz!" Hıçkırmamı zar zor engelleyip, kendimi sokağa attım. Sokak ortasında koştuğum bile söylenebilirdi. Melih tekrardan arayınca, telefonumu uçak moduna aldım. Zira Melih ile bu halde konuşursam ona o gemi daralırdı. Tabi gemide ise...

Evimdeki ilk gecemi gözyaşlarıyla kapatacağımı ummuştum ama kapımın çalınmasıyla saate bakmak aklıma geldi. Gecenin on ikisinde Vildan gelir ancak diye düşündüğüm için gidip yüzümü yıkadım. Kimsenin neden ağladığıma dair merakını çekemeyecektim ama aynada gördüğüm şiş gözlerim ağladığımı avaz avaz bağırıyordu. Sobayı hırsımdan ağzına kadar doldurduğum için atletle geziyordum. Yine de kapıyı açmadan, üzerime

bir hırka geçirdim. Kapıyı araladığımda ise yüzüme yumruk yemiş gibi kaldım.

Konuşmak istemediğimden başımı ne var dercesine salladım. Alp Aslan da yanıt olarak elinde tuttuğu minik çantayı salladı. "İzin verirsen?" Neyin iznini istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. Huzursuz bakışlarımı umursamadan, bir adımını araladığım kapıdan içeri soktu. "Omzumu dikmen gerek." Aralıktan içeri süzülüverdi.

"Sebep?"

"Doktor olduğun için olabilir mi?"

Kapı önünden ayrılmazken, sinirle dilimi ısırdım. "Veysel diksin, ben yokken olduğu gibi," diyerek, kapıyı ardına kadar açtım. "Çıkar mısın lütfen?"

Çıkmadığı yetmezmiş gibi birde üzerindeki uzun kollu siyah badiyi şak diye çıkardı. Boynundaki künyesinin şıkırtısı, gözlerimi göğsüne çevirmeme neden oldu. İlah gibi olduğu kadar keşke insan da olsaydı. Rabbim bir yerden verirken, başka yerden almış olmalıydı. Salonumun ortasındaki yarı çıplak bedeni kapının açıklığından heykel gibi dışarıdan gözükeceği için kapıyı kapamak zorunda kaldım. Elindeki çantayı sehpanın üstüne attı ve bacaklarını genişçe açarak kendini koltuğun üzerine oturur vaziyette bıraktı. Bezgin bir nefes eşliğinde hafifçe öksürdüm. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diyerek, elimle bedenini işaret ettim. "Allah aşkına, kapı açıkken yaptığın hareket olacak şey mi senin?" Kapalı gözlerini aralayıp, cevap vermedi. Yüz bulsa salonumun ortasında uyuyacak gibiydi. "Alp Aslan!"

"Altı üstü bir dikiş ya! Ne kadar uzattın?" dedi boğuk bir ses tonuyla. Sabrımı zorladığının farkında mıydı? "Beceremiyorsan beceremiyorum de, bahane arayacağına!"

Sabır kotamı çoktan aştığından "Seni yorgan iğnesiyle dikmeyen Jülide'nin Allah belasını versin!" diyerek, odama yöneldim. Arkamdan "Yavaş!" diye bağırdığını duydum ama umursamadım. "Önce o çeneni dikmek lazım senin! Hadsiz!" Üzerimdeki hırkayı yatağımın üzerine fırlatıp, banyoya yöneldim. Banyo çekmecesinden eldiven alıp salona geri döndüm. Sehpanın üzerindeki tokamı alıp saçlarımı gelişi güzel topladım. Elime eldivenleri geçirdikten sonra yanına adımlayıp, tepeden yüzüne bakmaya başladım. Gölgem üzerine düşünce gözlerini açtı. Gözlerimiz birbirine değdiğinde aramızda oluşan etkileşimden nefret ediyordum ama daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da Alp Aslan'ın kendisiydi. "Omzunu kucağa oturup dikmemi mi istersin? Yoksa oturduğun koltuğa uzanır mısın?" deyiverdim.

Dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. "İlk teklif oldukça cazip görünüyor..." Cümlesini bitiremeden kaşları çatıldı. Sağ elinin tersi sol koluma dokundu. Ani bir refleksle geri çekildim. "Benim," dedi ve duraksadı. Kurşun yutmuşçasına kahrolmuş bir ses tonuyla devam etti. "Benim parmak izim mi onlar?"

Bakışlarım koluma doğru indi. Parmak izlerinin kırmızılaştığını görmüştüm ama renk değiştirdiğini fark etmemiştim. "Sorun değil," dedim ve duraksadım. 'Bedenim alışkın,' demek istedim, vazgeçtim. 'Sen hırpalayacağın kadını da bakacağın kadını da iyi bilirsin,' demek istedim, dilimi ısırdım ve cümlelerimi yuttum. "Uzanacak mısın?" Sesim çatallaşınca rahatsız oldum, yönümü getirdiği çantaya çevirdim.

"Hevybanû," dedi ama nefesi yetmeyince derin bir nefes aldı. Sağ eli şakaklarına ulaşıp, bulunduğu noktayı ovaladı. "Bak ben-" Omuzları çöktü. Daha çok içerisinden benliğine sövüyor gibiydi. "Bu gece yaşananlar..." Kendisini açıklamaya çalıştığını fark ettim ama istemiyordum. Bazı eylemlerin açıklaması olmuyordu. Yerini şaşıran, durması gereken yeri bilemeyen, bencil olmayı öğrenemeyen; bendim.

Çantanın içerisinden portegüyü çıkarıp, yüzümü kendisine döndüm. "Uzan hadi. Birileri buraya geldiğini görecek sonra başın ağrıyacak." En tepkisiz söyleyebildiğim bu oldu. Çünkü kendimi sıkmazsam dilimden dökülecekleri ben bile tahlil edemiyordum.

"Çokta umurumdaydı," dedi ve sol kolunu başının üzerine atarak gerisin geriye koltuğa yaslandı. "Böyle dik!" İşimi zorlaştırmaktan başka hiçbir şey yapmamaktaydı.

"Gördük," dedim dik bir tonda. Dikiş atmam için ya koltuk üzerinde dizlerimin üstünde durmam, ya direkt kucağına oturmam ya da koltuğu duvardan çekip, arkasına geçmem lazımdı. "Yatıyor musun?"

"Yatmıyorum!" Gözlerinin üzerine kapattığı kolu yüzünden ifadesini tam ölçemiyordum. "Kimseyle..." Kaşlarım anlamsızca çatıldı, ikimiz de farklı frekanslardaydık. Hoş pek aynı frekansta olduğumuz görülmemişti! "Benim kimseyle ilgim-" Devam edecekti belki ama kapı çaldı. Bakışlarım arkamda kalan ahşap kapıya dönerken, sinirli bir tonda "Kim bu saatte amına koyayım? Yolgeçen hanımı burası?" diye homurdandı.

Elimdeki portegüyü sehpanın üzerine atarken, "Bilmem sana sormak lazım," diye mırıldandım. Sol elimdeki eldiveni çıkardım ve kapıyı araladım.

Bu gece herkes kapıyı aralamamı bekliyormuş gibi Dicle pat diye içeri daldı. "Alp?" dedi şok olmuş bir sesle. İrileşmiş elmas karası gözleriyle bir Alp Aslan'ın çıplak üstüne baktı, bir de hoyratça fırlattığı badisine. Gözleri

sağda kalan ve kapısı açık olan odama yöneldi. Muhtemelen orada da hırkamı fırlatılmış bir şekilde görmüştü. En sonunda gözleri bana döndü. Üzerimde beyaz ip askılı bi' atlet badi vardı. Sol kaşı imayla havalandı. "Bu ne hal?" dedi itici bir tavırla. Aynı soruyu bende sürekli müstakbel nişanlısına soruyordum. Sorusunun muhatabı olduğumu düşünmediğimden, cevaplamadım.

"Sen bu saatte dışarıda ne arıyorsun Dicle?" Alp Aslan'ın buz gibi ses tonu hesap soruyor gibiydi. Eh pek tabi kafasındaki namus kavramı kesin böyle ilerliyordu.

Dicle salonumun ortasına doğru adımlamaya başladı. "Ben," dedi ve panikle elini kolunu havada sallandırdı. "Seni arıyorum Alp. Nazmiye ana, bana geldiğini söyledi ama..." Sesini inceltebildiği kadar inceltti. Ağlayacak mıydı o? "Ama gelmeyince ben, ben seni merak ettim sadece. Buraya," dedi ve bakışlarını bana çevirdi. Dicle yirmi iki yaşında olabilirdi ama içindeki fettanlığın en az bir kırk ikisi vardı. "Bu eve girdiğini görünce, birde üstüne bu akşam konuşulanlar hoş olmayınca geldim. Başın yansın istemedim."

Sinirim kahkahayla hayat buldu. Öyle çok güldüm ki sol gözümden bir damla yaş aktığında birazdan ağlayacağımı anca aydım. Sağ elimdeki eldiveni de çıkarırken odak noktam Dicle'ydi. "Burası genelev değil. Kimsenin sevgilinin ırzına geçtiği yok yani," dedim sinirle. Dicle tabi hanım bir kız olduğu için elini utançla ağzına kapattı. Geçtik canım biz oraları demek istedim. Biz birbirimizden hevesimizi çoktan aldık. "Ama aynı zamanda dingonun ahırı da değil Dicle. İstediğin zaman çat kapı gelip, abuk sabuk imalarda bulunamazsın. Bir dahakine bu kadar kibar olmam. O yüzden şimdi al müstakbel şeyini ve evimden çıkın!" Sert çehremi Alp Aslan'a döndürdüm ve sehpadaki dikiş setini işaret ettim. "Sen de al şunları. Yarana Veysel baksın ya da..." Otuz iki diş gülümseyerek, Dicle'ye baktım. "Dicle baksın. Sonuçta sevgi her şeye iyi gelir!"

"Ay Alp! Sen," dedi, Alp Aslan'ı karşısında vurmuşlar gibi bir telaşla. "Niye bana söylemedin? İlaç hazırlardı anam."

"Biz zaten boşuna okuduk!" diye huysuzca homurdandığımda, ikisinin de bakışları bana döndü. "Kapıyı çekersiniz çıkarken." Odamın kapısına gelince içimdeki sinir bulutuyla duraksadım. Yüzümü tekrar muhteşem ikiliye döndüğümde, Dicle, Alp Aslan'ın üstünü giyinmesine yardımcı olma gayesindeydi. "Ama lütfen evimde sevişmeden gidin," diyerek içimi kustuktan sonra gürültülü bir şekilde kapımı kapattım. Avuç içi kadar odanın içerisinde deli gibi adımlarken, dış kapının kapandığı duyunca "Karaktersiz!" diye öfkeyle bağırdım.

Evimdeki ilk gecemi ağlayarak kapatmadım ama sinirle uykuya daldım. Gerginliğim uykuma yansıdı. Bir ara yatağımın karşısındaki koltukta, siluet gördüm gibi geldi ama üstünde durmadım. Sonra bir barut kokusu duyumsadım ve annemi özlediğimi, rüyama geldiğini düşündüm. Gözlerimi açtığımda karşımda sadece camın altındaki duvar vardı. Hiçliğim beton soğukluğunda yüzüme çarptı. Aldım, yazgımdaki nakışı aklımda bir kez daha oyaladım.

Cumartesi gününe Erman'ın kahvaltıya gelmesiyle başladım. Karşımda eziliyor olması her ne kadar içimi sızlatsa da zamanla buranın kendi evi olduğunu kabulleneceğini düşündüm. Akşam yemeğinde sırf seviyor diye ıspanak yemeğini pirinçli yedim. Yüzündeki özlem dolu gülümseme o kadar ortadaydı ki, bir ara kendime engel olamayıp, sol yanağını çocukmuş gibi sıkıştırdım. Erman ile olan hoş sohbetimiz Vildan'ın baskınıyla sona erdi. Hep birlikte bir düğüne katılmamız gerekiyormuş! Ordu mensubu üyeleri olarak bir aşiret üyesinin düğününe neden katılmaları gerektiğini anlamadığım gibi ben neden ordu mensubundan sayılıyordum onu da anlamadım. Vildan dolabımdaki bordo triko elbiseyi bile düğün için aldığını itiraf etmiş bulundu. Yaka paça çekiştirmesi sonucu boğazlı ama sırtı açık olan bordo elbiseyi giydim. Ayaklarımda postallarım olması benim için gayet hoş olsa da Vildan için tez elden alışverişe götürülmesi gereken bir insan idim!

Bir konağın onlarca ısıtıcıyla donatılmış bahçesindeki masalarda otururken, tam karşımda muhteşem yeni çift oturuyordu. Sağımda Vildan solumda Züleyha vardı. Alp Aslan'ın tam karşımda oturmasının nedeni ise Dicle'nin kızlardan uzak kalmak istememesiydi. Sanırım kızların arasındaki yerine girmiştim ve bundan duyduğu rahatsızlığı da belli etmekten hiç çekinmiyordu. Alp Aslan'ın yanında, Vildan'ın tam karşısında kalacak şekilde Adnan abi oturuyordu. Cemre ise babasının kucağında, halay çeken insanları izliyordu.

Masanın üzerindeki telefonumu döndürürken, ekranımda normal bir çağrı belirdi ama yine ekranda; yalandan giydiği üniforma ile başımın üzerine öpücük bırakırken çekildiğimiz fotoğrafımız çıktı. *Çakma Bahriyelİ'm arıyor...* Görüntülü arama olmadığı için açmaya karar verdim. Sol kulağımı elimle kapattım ve sağ kulağıma dayadığım telefonumu, omuzumla birlikte sıkıştırarak açtım. "Efendim?" Sesim tam da istediğim gibi neşeli çıktı. Bakışlarımı gayri ihtiyari karşıya çevirdiğimde, Alp Aslan çatılmış kaşlarıyla yüzüme bakıyordu. Muhtemelen fotoğrafı herkes gibi o da görmüştü.

"Sen ne zamandan beri bensiz aşiret düğünlerine katılıyorsun?"

Melih'in huysuzca dillendirdiği kaşlarımı çatmama sebep oldu. Hızlıca önümdeki toplulukta gözlerimi gezdirdim. "Ne?" dedim, anlamadığımı belirtmek istercesine. "Ne diyorsun? Neredesin sen?" Kulağımdan indirdiğim sol elimle masanın üzerinden destek alarak doğrulmak istedim ama sol omzuma bir el kondu.

"Hep burada. Bir adım arkanda..." Sesi telefondan mı geliyor yoksa yakınımdan mı anlayamadım. Kalbim dörtnala koşmaya başladı. Başımı geriye doğru attığımda arkamdaki bedenin sert karın kaslarına çarptı. Bir insanın bir salisede gözleri dolabilir miydi? Benim, Melih'i görünce dolmuştu. Kulağımdaki telefonu masanın üzerine bıraktım, çağrıyı sonlandırmak aklıma bile gelmedi. Başım karın kaslarına yaslanmış bir şekilde alttan yüzüne bakıyordum. Sağ eli çenemin altına kapandı ve eğilip alnıma baskılı bir öpücük kondurdu. Elimi çenemin altındaki elinin üzerine koydum. "Arar bulur izini bu deli," dedi ve dudaklarını alnımdan çekip doğruldu. Elini çenemin altından çekmedi, bende kendi pozisyonumu bozmadım. Gözlerini karanlık geceye dikti ve nefesinin sıcaklığı ile inandığı yaratana şukurlerini sundu. "Şükürler olsun ya rabbim! Sana şükürler olsun!"

Gözlerimi ettiği şukrun sağladığı mucizevi hissiyatla kapattığımda, iki damla yaş yanaklarımı çoktan ıslatmıştı. Hayatımda, tahassürü her anlamında hissettiren tek insan arkamda kanlı canlı nefes alıyordu. "Varlığına bin şukur," diye mırıldandım usulca. "Bin şükür."

VII - CİĞERPÂRE GİBİ SEVİLMEK

'Zihinler farklı yerlere savrulsa da,
yürekler zihinlerin prangalarından ilelebet kurtulur.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Kaç yaşına gelirseniz gelin, aileniz üzerinizde hak iddia edebileceğini zanneden insanlar topluluğudur. Yıllar önce ebeveyn baskısına başkaldırıp Harp okula girmemişim gibi, o kadar hırı gürü yıllar sonra onların isteğini yapmak için yaşamışım gibi, babamla yıllar önce de olmayan diyaloğumu; yıllar sonra var sayacakmışım gibi hülyalı hayallere kapılıyordular.

Eve geldiğimizde öfkemden burun deliklerimin yandığını hissediyordum ve saygımı şu ana kadar koruyabilmiş olmam bile bir mucizeydi. Karşımdaki annem olmasaydı bu kadar sabreder miydim, sanmam. Anahtarımı salondaki koltuğun üstüne attığım gibi anneme döndüm. Usul usul mutfağa kaçma derdindeydi. "Ana!" Seslenmemle adımları durdu. Bakışlarındaki ürkeklik daha çok sinirlerimi bozuyordu. "Yavuz Albaylarda yaptığın neydi senin?" Cevap vermedi. Bezgin bir nefes verip iki elimi belime koydum ve başımı arkaya doğru attım. "Neden yoruyorsunuz? Neden her şeye müdahaleyi kendinizde hak görüyorsunuz?" Sabrım bitmek üzereydi ve bu ses tonuma yansıyordu. "Neden? Neden? Neden ana neden? Neden gelip, gidip düzenimi bozmaya çalışıyorsunuz?"

Ses tonum konuştukça yükseldi, yükseldikçe annem bulunduğu yerde küçüldü sanki. "Senin ne işin var ne olduğu belirsiz kadınlarla?" Küçülmemiş. Sadece kendisine çıkış yolu arıyormuş. Çıkış yolu olarak da Hevybanû'yu seçecek kadar zeki bir kadınmış. "Evlenesin diye yıllardır bekliyoruz. Abin ayrı sen ayrı! Bilge desen apayrı! Yetti gari!"

Sinirli bir kahkaha attım. "Haklısın," dedim başımı senkronize bir şekilde sallarken. "Bak bekâr bir abim var. Önce onu evlendirmelisin."

"O istemiyormuş," dedi, dalga geçer gibi yüzüme baka baka.

Üstüne doğru bir adım attım, annem de bir adım geri kaçtı. "Bana sordun mu peki anne?" Hayır dercesine, cıkladım. "Bana sormayı geç, söylemedin bile! Milletin içinde seni rencide etmeyeceğimi bildiğin için kalktın, emrivaki yaptın!"

"Dicle'den iyisini mi bulacaksın?" demesiyle, bende biraz görüntü gitti. Ortadaki sehpayı ayağımla ittirmemle, annemin geldikten sonra üzerine yerleştirdiği vazonun kırılması bir oldu.

"Dicle diye kendince övdüğün gelin adayının iki abisi dağdal Dağ-dal" Nerede olduklarını anlasın diye vurgulayarak bağırdım. Dağda ot topla-

mıyorlardı ve Dicle'yi istesem bile bir araya gelmemiz, resmî olarak imkânsızdı! Ama annem bunu anlamayacağı için en azından anlayabileceği şekilde açıklayayım dedim. "Anlıyor musun ana?" Hırsımı aksettircesine yüzümü sıvazladım. "Yarın öbür gün bir abisinin kellesini alıp, dağdan indirsem ne olacak ana? Senin aklın mantığın alıyor mu? Abisini kestiğim kadın, bana kadın mı olacak?" Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. İşaret parmağımı hiddetle yüzüne doğrulttum. "Suyu nasıl bulandırdıysan öyle sakinleştir ana! Bundan yıllar önce de sizin istediğinizi yapmadım yine yapmayacağım!" Dış kapıya doğru yöneldim. Neden eve gelmiştim zaten aklım almıyordu. Gerçi annem niye gelip, ben evde yokken bana yerleşmişti onu da anlayamamıştım! Ta ki bu geceye kadar!

"Aslan!" Seslenmesiyle adımlarım duraksadı. "Eğer o kıza gidiyorsan..." Çatık kaşlarımla yüzümü kendisine dönmeden, cümlesini bitirmesini bekledim. "Gitme boşuna Aslan'ım." Aslında aklımda Hevybanû'ya gitmek yoktu. Çıkan liste ne ara çıkmıştı da, listeye adı ilk sıradan girmişti daha ona odaklanamamıştım. Hiç derdim yokmuş gibi, şimdi birde onun canının derdine düşecektim. "O kızdan sana yar olmaz! Dicle'yi beğenmiyorsun ama o kız, sen arkanı dönüp gittiğin anda bırakır seni." Hevybanû ile birlikte olma düşüncemiz, bu gece ikimizin de söylediği gibi yoktu. Aramızdaki saçma çekime anlamlar yüklemeyecek kadar çok şey yaşamış, olgun iki insandık. "Aynı Özge gibi!"

Aniden yüzümü döndüğümde annem zehirli ismi fısıldadığını anladı. "Vazgeçmeyeceksin değil mi ana?" Yüzümden acı bir tebessüm geçti. "İstediğin olmadıkça onun adını zikretmekten vazgeçmeyeceksin!" Yaramı kaşımaktan vazgeçsin istedim. "Herkesi onunla bir tutmaktan da, kıyaslamaktan da vazgeçmeyeceksin! Peki ana, Dicle'yi Özge'den ayıran ne? Köylü olması mı? Yoksa daha neredeyse ağzı süt kokması mı?"

"Ne sütü oğlum? Kız gelmiş gelinlik çağına!" Söz konusu nedense Dicle olduğunda annemin tüm savunma mekanizmaları açılıyordu. Bunca zamandır, yaptığı imaları duymazdan gelmiştim. Duymazdan geldiğim için olsa gerek, bu sefer bana ima etme zahmetinde bile bulunmamış, direkt Dicle'nin annesine söylerken haberim olsun istemişti. "Görmemiş, açmamış gonca gül. Senin koynunda açarsa, senin koynunda solana kadar sesi çıkmaz. Ama o doktor hanım öyle mi?"

"Ana!" İki elimi sinirle birbirine çarptım! "Doktor yok! Doktoru unut! Doktor yok ana, yok!"

"Neden o zaman o gittikten sonra üzüldün?" Yumruk yemiş gibi sarsıldım, ifademi okuyup duraksamadan devam etti. "Neden o gittikten sonra ağzını açmadın?"

'Kimin telefonunu açması gerektiğini düşünüyordun yüzbaşı. Operasyon ortasında arayan dallamanın mı yoksa adını bilmediğin başka dallamanın mı?'

"Saçmalıyorsun! Kendi yaptıklarını bana yontma ana! Ben..." Sağ elim göğsümde yer buldu. "Yengenin dediğine takıldım sadece." Neye takıldığımı annemin bilmesine gerek yoktu değil mi? Hem de daha ben, içimde bile dillendirememişken.

"Bir ay ev diye dağlarda yatmayı, babana inat seçtin sen." Sinirle derin bir nefes aldım. Senelerdir aynı mevzu ne olursa olsun değişmiyor ve her şey buraya bağlanıyordu. "Yıllar önce de gözü açılmış kadına sırtını dönemezsin dedim, dinlemedin. Yine diyorum." Annem de sinirle gülümsedi. "Yine dinlemeyeceksin ama bu sefer içiremediğim sütümü dahi sana helal etmem Aslanl Sana Aslan'ım derken, biz hariç herkese Aslan ol istedim ama sen bir anana, babana Aslan kesiliyorsun!" İşaret parmağı beni hedef buldu. "Dicle ile evleneceksin!" Kaşlarım alayla havalandı. "Ama öyle ama böyle. Bu sefer ana baba sözü dinleyeceksin. Nereden geldiğinizi, geleneğimizi göreneğimizi unuttunuz siz! Okusunlar adam olsunlar dedik, okudunuz anayı babayı çiğnemeyi adamlık sandınız, siz! O kızla evleneceksin." Emir verir gibi konuşmasına kaşımın seğirmesine rağmen genişçe gülümsedi. "Hem şimdi o kızın adı seninle çıktı bir kere." Bilerek ilk defa, benden başkasına Yavuz Albayın evinde dile getirmişti ve nedeni de üstüme yıkmak istemeseydi. "Tertemiz masum bir genç kızın, adını mı lekeleyeceksin?"

Annem ile babamın hayattaki yegâne sebeplerine durdum baktım. Sürekli dayatmaktan, emretmekten başka bir olayları var mıydı diye düşündüm. Annem, bana düşkündü biliyordum. Çünkü küçük yaşta yanlarından ayrılmam, bana düşkün olmasını sağlamıştı. Ama bu düşkünlüğünü de, istediklerini yaptırmak uğruna kullanmaktan çekinmiyordu. "Olur ana," dedim gülümseyerek. Başımı hafifçe sola eğip, sağ elimi öne doğru uzattım. "Gerdeğe de benim yerime sen girersin." Dudak büktüm. "Dicle bunun kararını seninle aldığına göre, koynuna senin giriyor olmanı da yadırgamaz sanırım." Söylediğim gerdek kelimesiyle yüzü allak bullak oldu. "Ama ben kız kardeşimden bile yedi yaş küçük bir kız çocuğunu, kadın diye koynuma almayacağım!"

Apar topar evden çıktım. Dışarı çıkıp temiz havayı solusam da, zihnimin uğuldaması geçmedi. Ayaklarım ne ara Veysel'in evine vardı ve Begüm'ün orada kalacağını bile bile gecenin bir yarısı zile bastım hiçbir fikrim yok. Begüm'ün orada olması, Veysel'deki dikiş aletlerini kolayca almama neden oldu. Neyden sonra Heybanü'nun kapısına vardığımı fark

ettim. Daha doğrusu çatılmış kaşlarının arasındaki benini göremediğimde, beni görmekten memnun olmadığını anladığımda ancak fark edebildim. Neden evindeydim, bilemedim. Düşünmekte istemedim. Ne zaman ki mantığımı devre dışı bıraksam, yolum hep Hevybanû'ya çıkıyordu. İstanbul'da da olduğu gibi. Hevybanû sinirinden, evinde oluşumu sorgulayamadı bile. Sinirine dokunuyor, huzurunu kaçırıyor olmak işime gelmiyor değildi. Çünkü beni itmek yerine çekerse, işler her an karışabilirdi. Yine de şiş gözlerinin arkasındaki sebep olduğumu bilmek, olmayan huzurumu kaçırıyordu. Yavuz Albayın evinde, itham edildiklerinin onu kırdığının farkındaydım. Ağzımdan çıkanlar, kendime kabul ettirmek istediklerimdi. O neden aramızda bir şey olamayacağından etkilenmişti ki? Ya da belki de açması gerektiği telefonu nedeniyle bu haldeydi. Benim ile arasında olmayan bir şey için zaten neden etkilensindi?

Annemin kurduğu tezgâhın açıklamasını yaparsam, belki onu da kimin aradığını öğrenirim diye düşündüm. Oysaki bana neydi? Tenindeki izlerim olmayan tadımın da içine etti. Hepsi üst üste gelse de üstüme düşeni yapayım derken, Dicle'nin gelmesiyle Hevybanû'daki tüm ipler koptu. Alakasız denklemde kimi kime karşı müdafaa etmeliydim? Annemin piyonu olan bir zavallıyı mı yoksa hiçbir şeyle alakası olmadığı halde her şeyle itham edilen Hevybanû'yu mu?

Dicle'yi, yanlış anlaşılmak istemediğimden Hevybanû'nun evinden hoş olmayan tavırlarla çıkardım. Annem kendisine her ne söylediyse, gerçekten bir ilişki yaşıyormuşuz gibi gecenin bu saatinde onunla konuşmaya çıktığıma inanması tam bir aymazlıktı. Mahallede kolay kolay kimsenin başına iş gelme ihtimali yoktu ama annemin yemini yutarak dışarı çıkması, sırtıma sorumluluk olarak kaldığından evine bırakmak zorunda kaldım.

"Dicle, ben seninle konuşmak istersem gecenin bu saatini seçmem. Ben seninle evle-"

"Doktor hanımın evine bu saatte gitmen normal ama?" Kendisiyle evlenmeyeceğimi söylememi, başka tarafa çekince kaşlarım çatıldı. Yüz ifademi görünce panikle açıklamaya çalıştı. "Genç, bekâr adamsın Alp. Yani başın yanacak ben ondan dedim. Ben seni düşündüğümden."

"Ben kendimi düşünürüm," dedim, kestirip atarcasına. Dicle'nin arkasında kalan camda bir hareketlilik fark edince, Zeliş Hanımın bizi dinlediğini anlamam zor olmadı. "Doktor, adı üstünde doktor. Gece yarısı bir başına, seninle alakası olmayan bir erkeğin peşinde koşman ne kadar doğru peki Dicle?" Bir kerede anlasın diye, gözlerimi gözlerine diktim. "Sen de kendini düşün. Benim ağzımdan çıkmayan laflar için hareket edip, boşuna kendini de, beni de yorma..." Cama bir bakış attığımda Zeliş

Hanımın kendisini gizleme gereksiniminde bile bulunmadığını fark ettim. "Ananın camda beli ağrıyacak. Hadi gir içeri ben bekliyorum." Üstüme doğru aniden bir adım atınca, geri çekildim. Çekildiğimi görünce sarılmak için havalandırdığı kolu öylece kaldı. Başımı yakacaklardı. Bile isteye, dağda şerefsizlik yapan insanların oyuğuna beni sokup da başımı yakacaklardı.

Kuru bir tonda "İyi geceler o zaman," dedi. Yaptığıma kırılmıştı sanırım. Buranın nasıl bir yer, ailesinin kimler olduğunu benden iyi bilirken, kırılması pek samimi gelmedi. "Dikkat et kendine olur mu? Eğer yaran açılırsa-"

"Doktora giderim," dedim.

Genel anlamda söylemiştim ama "O kadına?" dedi.

Aniden gülmemle, bir şaşırdı. "Ben kimseye hesap vermem Dicle Başımla arkasındaki kapıyı işaret ettim. "Hadi, anan camda kaldı." Dicle evine girdikten sonra sokağa geri döndüğümde, Hevybanû'nun ışıklarının hepsini çoktan söndürdüğünü fark ettim. Fark ettiğim başka bir şey daha vardı. Evine; mahalledeki insanlar ve henüz detayını bilemediğim listeyi yaratanlar dolayısıyla hiçbir zaman kapıdan giremeyeceğim. Çünkü bilmiyordum ki, annemin attığı topu Yavuz Albay gole çevirmek isteyip, benim Truva atı ilan edecekti. Annem bir yandan gerçek bir ilişki yaratmak adına tepemde gardiyan olurken, Zeliş Hanım ayrı bir gardiyan olacaktı. Hepsi yetmezmiş gibi Hevybanû'nun canını tehlikeye atarsam sorumluluğu da yakamı bırakmayacaktı.

Haylaz bir çocuk gibi evinin arka odasının camından içeri girmem, pek zor olmadı. Bahçeli bir ev, ahşap eski camlar, benim gibi eğitimli bir insana ne kadar karşı koyabilirdi ki? Sessizliğimi had safhaya çıkararak odasının kapısını ittirdiğimde, Hevybanû'nun huzursuz bir uyku içerisinde olduğunu fark ettim. Yatağının tam karşısındaki koltuğu, geceleri benim gelip oturmam için koymuş olabilir miydi? Kaç dakika o koltukta otururak, huzursuz bir şekilde uykunun koynunda dönüp duran benliğini izledim, saymadım. Aslında saymam lazımdı. Ölçüsünü bilmediğim her şeyden nefret ederdim. Bir tur daha huzursuzca yatağında döndüğünde, istifimi bozmadan izlemeye devam ettim. Neydi ona bu kadar uykuyu haram eden? Neden meraktan delirecek gibi hissediyordum? Yüzüne baktıkça; önemli bir operasyonun, bel kemiği olan şifresini çözme isteği gibi bir istek içimde doğuyordu.

"Anne," diye mırıldandığında kaşlarım çatıldı. Bedenimi koltukta dik bir konuma getirdim. Az önce yüzü benden tarafa dönükken, gözlerini açar gibi olmuştu ve ben kıpırdanmayıp sakin kalınca tekrardan sırtını

dönmüştü. Uyuyor sanıyordum ama şu anda daha çok bir ağıt yakıyor gibiydi. Burnunu çektiğinde ağladığını fark ettim. Alt dudağımı sıkıntıyla dişlemeye başladım. 'Ben buradayım,' dediğimde ne tepki vereceğini kestirebilsem, bir adım atardım muhakkak. "Bana biçtiğin hayat reva mı?" 'Kuçuk bir çocuk,' diye geçirdim içimden. Her şeyden mahrum bırakılarak buyumek zorunda kalmış küçük bir kız çocuğu olduğu belliydi. Anadan ayrı buyuyen çocuk mu olurdu? "Ne kol bıraktın, ne de kanat!" Annesine ağıtını dinledikçe, yüreğim şişti. Hevybanû'da dayanamamış olacak kı, yatak içerisinde yuzüstü döndü. Bir insan evinde neden şişme yatak tercih ederdi kı? "Geçti Julide," dedi boğuk, acı dolu bir sesle. "Bu da geçecek." Kendisini telkın ettikten dakikalar sonra düzenli nefesine geri donduğunde tekrardan uykuya daldığını anladım. Neyi vardı? Ne geçmişti? Şimdi geçecek olan neydi?

Oturduğum koltuktan kalktım. İki adımda yattığı yatağın yanına varmam zor olmadı. Şişme bir yer yatağı tercih ettiği için yere oturup, yanında bağdaş kurdum. Yuzukoyun uyuduğu için saçları tüm yüzünü örtmüştü. Kendisine verdiğim isme tezat, silueti gecenin karasına eşdeğerdi. Fısıltı eşliğinde "Kımsın sen?" diyerek, elimi ağır hareketlerle saçlarına götürdüm. Hafifçe yuzundekı tutamları çektim. Normal şartlarda çadırdaki gibi uyanması gerekıyordu ama uyanmamıştı. "Kimsin sen?"

Neşe Gumuş'un kızı; Julide Erbaş. Altı yaşındayken yatılı okula verilmiş Julide Erbaş. Ilkokulu bıtırene kadar üç yatılı okul değiştirmiş Jülide Erbaş. Başarılı bir oğrencı Julıde Erbaş. Liseyi burslu bir şekilde tek yatılı okulda okumuş Julıde Erbaş. Cerrahpaşa İngilizce tıbbı ikincilikle kazanmış Jülide Erbaş. Bunlar resmi kayıtlardı. Bildiğim daha nicesi vardı ama ben, içindekı Julıde'yı, yaşadıklarını merak ediyordum.

"Kımsin sen Hevybanû?" *Ay prensesi*. İlk karşılaştığımız anda dahi ne o bara ne de o pansiyona ait değildi. Gecenin karanlığında yine ay gibi parlıyordu. Hiç çekinmeden, oturduğum yerde bir sigara yaktım. Gördüğüm kadarıyla sigara içmiyordu. Muhtemelen sabah uyandığında sigara kokusunun nedenini düşünecekti. Benim için açıklamak zor değildi ama bilsin de istemezdim. Orta ve başparmağımın arasında sigaramı gezdirdim. Sol gözümü kıstığımda sigaramın yanan kısmının arkasında, ay gibi parlayan yüzü kalıyordu. Ve bir gerçeği dillendirmek gerekirse Hevybanû daha çok yakıyordu...

Ve ben; bundan hiç haz etmiyordum! Mesela beş dakika önce acıyla mırıldandıklarını gecelerce zihnimde duyacak olmaktan haz etmiyordum. Şimdi yanında oturup da nasıl zararsız, ziyansız buradan sıyrılır diye düşünmekten haz etmiyordum. Daha doğrusu bir kadını düşünmekten haz

etmiyordum. Çünkü hayatımda bir kadının varlığını istemiyordum! Bir kere denemişseniz ve sonucunu görmüşseniz, aynı derede ikinci kez yıkanmak istememeniz normal olandı. Özge; bir insanın sevilebileceğini bana gösteren ilk kadındı. Gittiğim ilk uzun görevde kan kardeşim dediğim insana emanet ettiğim, döndüğümde ise karısı olarak bulduğum ilk ve son kadındı...

Güven mekanizmamı hiç edip, bana gölgeme bile güvenmememem gerektiğini öğrettiler. Şimdi sanki hiç o kötü günleri ben yaşamamışım gibi ailem tarafından önüme bir seçenek sunuluyordu. Evlenmem istenilen herhangi bir kadın, önüme bir yol olarak döşeniyordu. Hem de zorla, ne istediğime bakılmadan! Var olduğum toprakların aksine görücü usulüne inanan bir insan hiç olmadım. Ama günümüz ve yaşadığım hayatın şartlarında da eşimi kendim seçme şansım ya olmuyordu ya da istemiyordum. Sevdaya düşmediysen zaten böyle bir düşüncende olmuyordu. Bir kere düştüm. Bir kere denedim ve boyumun ölçüsünü aldım. Tüm dengem, bildiğim tüm doğrularım şaştı. Şimdi karşıma geçilip deniliyordu ki, sevda denilen boş iş. Daha önce denedin ve sonucunu görmedin mi?

Her şeyi, tüm etkenleri boş verip önüme sunulan yoldan gitmeye karar vereyim diyorum ama yanda gözüme başka bir yol batıyor. Fazla engebeli olan, çalı çırpının bolca bulunduğu toprak bir yol. Sonu uçuruma mı çıkıyor yoksa düzlüğe mi, belli olmayan bir yol. Ve ne yazık ki bu yol; Hevybanû'nun tam ortasında oturup, bana göz kırptığı yol... Gitsem; kumar. Gitmesem; önümde sunulan düz yola herhangi bir insan ile sapsam, içimde; onun yolundan gitmediğim için rahatsız eden bir öfke boy gösteriyor. İki yol arasında kararsız kalan adımlarım, iki yolunda ortasında bulunan insanlardan birini muhakkak yakacaktı ama daha önceden yanmış ve çorak bir toprağa dönmüş yolu, tekrardan yakmak olacak iş miydi? Çıkacak yangına binaen bir sigara daha yaktım. Gözlerimi içime çektiğim dumanla yumarken, yüzümde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Dudaklarım kendi kafasına göre bir gerçeği, dış dünyaya saldı. "Ama o yol nasıl güzel..."

JÜLİDE ERBAŞ

Varlığından emin olmak istercesine, gözlerimi geri açtım. Çatılmış kaşlarıyla birlikte etrafını süzdüğünü görünce, gülümsemem genişledi. Sol omzumdaki eli açık sırtıma doğru kaydı. "Senin giyeceğin elbiseyi Jülide!" Başparmağı usulca sırtımı okşadı ve omuzlarımdaki saçları sırtıma döktü. "Üstümde iki şarjör var. Olay çıkarsa son iki kurşundan biri senin biri benim," dedi acımasız ama tedirgin bir tonda.

Yüzünü bana doğru eğdiğinde, başım hala karın kaslarına yaslı ve gülümsemem bakiydi. Nerede olduğumuz zerre umurumda olmadan, "Benim haberim olmadan Urfa'ya deniz mi geldi?" dedim muzipçe.

Söyleyeceğine kendisini hazırlarcasına alt dudağını dişledi. "Uğruna gemiyi karadan yürüttü bu deli..." Kahkahasına eş kıkırtım can bulduğunda, çalan telefon bana değil, Melih'e aitti. "Hay sikeyim ya!" dese de huysuz bir tonda, çağrıyı seve seve cevapladı. "Komutanım!" İşittiğim hitapla yerimde doğruldum ve bize uzaylıymışız gibi bakan toplulukla karşılaştım. Bu topluluğa Yavuz Albayın eşi Firdevs Hanımda dâhildi. Şükür ki Alp Aslan'ın annesi gelmemişti. "Asayiş berkemal. Yakaladım kaçağı. Düğün dernek geziyormuş deli deli." Gülümseyen ses tonu, kimle konuştuğunu düşünmeme sebep oldu. "Emredersiniz komutanım!" Ben kim olduğunu anlayamadan, telefonu kapattı. Ardından sol omzumu sıktı. "Kalk kız ayağa!" Kendisine ters bir bakış attım ama komutuna da uydum. "Ya Jülide, elbisen mi yoktu anlamıyorum ki!?" Kıstığı gözleriyle etrafı kolaçan etti. "Sikeceğim yapacağın işi senin!" Ben cevap veremeden telefonu tekrardan çalmaya başladı. Ekranda gördüğüm isim kahkaha atmama sebep oldu. Kemal Baba. Baba, babamız. "Al, aç! Açta içi rahatlasın ihtiyarın!" diyerek elime telefonunu bıraktı.

Ayakta dikilir pozisyondayken, sırtımı göğsüne yasladım. Ekranda parmağımı kaydırarak, Kemal amcanın görüntülü çağrısını yanıtladım. "Albayım?" Albaylıktan terfi üstüne terfi alsa da benim için amcam olduğu rütbede kalmıştı. Yaşının getirdiği aklarla hala gençlere taş çıkartacak kadar yakışıklı ve dinçti.

"Jülide, kızım," dedi ve tek kaşını kaldırdı. "Ben askeriye kokusu almak istiyorum deseydin, ben sana aldırırdım Mardin'de yavrum." Sesindeki ima dolu huzursuz ton yüzümde çekingen bir gülümsemeye sebep oldu.

"Nasıl aldırdığını bilmiyoruz sanki anasını satayım!" diye ağzının içinden mırıldanan Melih'i, sol dirseğimle dürttüm. Mırıldıyordu ama duyulma ihtimali de vardı. Zurna sesleri zaten kulaklarımı deliyordu. Gitsek olmuyor muydu?

"Ben, siz emekli olmuşsunuzdur diye-"

Kedi gibi konuşuyordum ki, rütbesine yakışır bariton bir sesle "Jülide!" diyerek cümlemi kesmesiyle kalakaldım.

Ses tonunun değiştiğini işitince, Melih ile birlikte hazır ola geçtik. "Ama Kemal amca!" diyerek nazlanmam, amcamı gülümsetti. Bunu gören Melih, huysuzluk yaptı.

"Ya ben baba diyorum! Baba, baba! Etki etmiyor! Şu kız..." Sağ omzuma elini bastırdı, yüzüm buruştu. "Bir 'Ya amca!' diyor, hop yelkenler fora!"

"Asker!" dedi keskince, Melih'i hiç takmayarak. "Emir komuta ne zamandan beri sevgi sözcükleriyle esniyor?" Dudak büktüm. Kemal amca öz babası bile olsaydı, esnetmezdi biliyordum. Annem; askeri olmadığım halde, bana bile esnetmiyordu. O emir bir kere verildiyse, yapılacaktı. "Önce Allah'a sonra da birbirinize emanetsiniz! Çıkar Jülide'yi oradan, başınıza bi' iş gelmeden!"

Munzur çocuklar gibi aynı anda, sağ elimiz kaş hizamıza dayandı. Kendimizce eğleniyorduk ve Kemal amca da bundan zevk alıyordu. "Emredersiniz komutanım," dedik, bir ağızdan.

"Hergeleler sizi," diyerek görüntülü aramayı sonlandırınca, Melih sesli bir nefes verdi.

Gülen yüzümü ardımdaki dağa döndüm ve parmak uçlarımda yükselerek boynuna atladım. Elleri belime dolanırken, saçlarımla sırtımı örtmekten geri durmadı. "Gülüm, biz senin sinyalini neden alamıyoruz?" dedi meraklı bir tonda. Başımı hafifçe geri çektim ve yeşillerine odaklandım. "Sinyalini aldığımızda da Suriye'den çıkıyorsun. Ne arıyorsun sen sınır ötesinde?" Duraksadı ve etrafa bakındı. "Daha doğrusu burada ne bok yiyorsun? Aşiret düğünü mü özledin? Yapardım ben sana düğün!" İsyan dolu sesine kahkaha attım. "Allah aşkına dikkat çekme. Üstüm boş, boş diyorum!"

"Jülide?" Vildan'ın meraklı sesini duyunca başımı masaya çevirmek anca aklıma geldi. Hepsinin uzaylıymışız gibi bize bakışları sabitti. Bakışlar harici gözüme ilişen bir diğer detay da; Alp Aslan'ın masanın üzerinde yumruk olan elinin üstüne kapanan Dicle'nin eli olmuştu. Vildan'ın konuşmaya devam etmesiyle, malum çiftin ellerine takılan bakışlarımı çektim. "Arkadaşınla bizi tanıştırmayacak mısın?"

Melih huzursuzca ardımda kıpırdandı. Görevi gereği tedirgin hissediyordu, biliyordum. Hatta dikkat etmeyip, direkt masaya geldiği için kendisine kızdığının bile farkındaydım. "Sorun değil," diye fısıldadım Melih'e doğru. "Sizden bunlar."

"Senin tanımını sikeyim," dedi gülerek. Haliyle herkes aramızdaki çarpık iletişime şahit oldu. "Melih ben," diyerek sağ elini göğsünün üzerine koydu. "Siz de bizdenmişsiniz sanırım. Memnun oldum. Sağlığınıza duacıyım ama benim bu kızı alıp kaçmam lazım." Yüzünü hoşnutsuzca buruşturdu. "Son düğün anımız pek hoş değildi de, kusurumuza bakmazsınız umarım." Sandalyemin arkasına asılı çantamı alırken "Sorsak asker sev-

mezsin," dedi söylenircesine ama keşke demeseydi. Çünkü masadakilerin çoğu askerdi ve hepsinin şaşkın gözleri anında beni buldu. "Düş önüme hadi!" O arada bir melodi ilişti kulağıma. Zihnim bambaşka bir ana ulaştı. Işınlandığım anıda, Melih ile gözlerimiz birleşti. "Gel ben sana dinleteceğim Hele Ninna'yı, merak etme sen!"

Zorlama bir şekilde bana yöneltmeye çalıştığı sinirine gülümsedim. "Neyle geldin?" diyerek göz kırptım.

Hatırladığım anıyı kendisine ima edince, başını iki yana sallayarak güldü. "Gemiyle dedik ya kızım," dedi ve bezgin bir nefes verdi. "Jülide, 'Aşkımız buraya kadar!' diye bağırmama az kaldı. Yürü, şu sikik düğünden çıkalım. Alacağım ifadeni ben senin. Bakalım o zaman da gülebilecek misin?"

Elbisemin eteklerini tutup hafifçe diz kırarak; "Aman yüzbaşım," dedim nazlı bir şekilde.

"Kıdemli yavrum, kıdemli," dedi ve burnumu sıkıştırdı.

Aldığı kıdemi duyunca gözlerim irileşti. "Ama bana söylemedin!" dedim mızıkçı bir tonda.

"Aradım, açmadın!" diyerek, bir gece öncesi yaptığımı yüzüme vurdu.

"Ha yeni yani?" dedim, sorgularcasına.

Hala gidememiş olmamıza bezgin bir nefes verdi. "Evde Jülide!" dedi ve duraksadı. "Havada, denizde ve karada..." İmayla mırıldanırken, önüme düşen saç tutamımı yüzümden çekti. "Her zaman ve her yerde, Jülide Erbaş'ın peşinde koşmak kolay değil tabi! Eh rütbelere doyamadım sayende!"

Kaşlarım merakla çatıldı. "Ben ne alaka be?"

"Evde..." Duraksadı. "Gerçi niye ev tutasın? Otelde konuşuruz." Ev tuttum diyecektim ama lafı ağzıma tıktı. "Hadi gel, şu köpek balığına binelim artık."

"Pes!" dedim şok içinde. "Sen iflah olmaz bir zevk düşkünüsün!"

"Sus la angara bebesi!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Ulus, Cebeci olacak pavyoncu derken, oldun başıma Çinçin'ci!"

Masada oturanlara seyrine doyulmayacak bir gösteri sunduğumuzun farkında olsam da yalandan dudağımı sallandırdım. "Tabi, sen seversin Konya kızı!" İma dolu söylemime, sinirli bir "Lan!" ile karşılık verdi. Yüzümü buruşturdum ve marşa devam ettim. "Yetmedi sana Konya kızı!" Konya'lı Mürvet; seni de hala saygı ve sevgi ile anıyoruz(!)

"La yürü!" dedi dişlerinin arasından. "Abuk sabuk hallere girdik düğün ortasında. Şimdi gelini bırakıp, bize takıştırmaya başlayacak millet."

Sol elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Birbirine dolanan parmaklarımıza buruk bir tebessüm yolladım. Tam bir adım atmıştım ki aklıma gelenle duraksadım. "Ne zaman dönüyorsun?" Cevabını hiç merak etmiyordum ama sabah def olup gidecekse, yükseldiğim yerden çakılmak istemiyordum. Alt dudağını üst dişleriyle ezerken yüzümü inceleyince, "Bir şey olmuş?" dedim yutkunarak. "Ne oldu?" Başımı merakla savurdum. "Sen neyin karşılığında aldın bu rütbeyi?" Sorumun ardından nefesimi tuttum çünkü vereceği cevaptan ölesiye korkuyordum.

"Bir yetmişliğe dökülürüm," dediğinde, muzip ses tonu yüzümü gülümsetmeye yetmedi. Amacının beni paketlemek olduğunun farkındaydım ama burada uzatamayacağımın da farkındaydım.

Peki dercesine boyun bükerek, sağ elimi önüne doğru uzattım. "Alırım anahtarını." Açtığım avucuma anahtarını bırakınca, BMW amblemine kınarcasına göz devirdim. Yüzümü masaya döndüğümde, biz kalkıyoruz diyecektim ama onların da kalkındığını gördüm. "Gidiyor musunuz siz de?"

"Çok bile," dedi Emre, hoşnutsuz bir tonda. "Görmemiz gerekenden fazlasını gördük."

Melih tuttuğu elimi bırakmadan, kulak dibime girip "La bunlar nasıl özel kuvvetler?" dedi. Bakışlarını timin üzerinde gezdirip devam etti. "Hepsinde surat taşak altı gibi."

Muhtemelen Emre, Dicle, Alp Aslan ve Vildan, söylediğini duymuştu. Gözlerimi belerttim sussun diye. "La sus! De hayda yürü!" Bir araya gelince şiveden şiveye geçmeyi de biz seçmemiştik.

"Gönlün olsun sultanım!"

Her özel kuvvet Melih'in her yerde görev aldığı gibi görev alamazken, kendisi gibi şeker böreği tadında da olmuyordu. Mesela Alp Aslan! Konu neden yüzbaşına geldi durup dururken hiç anlamadım. "Pabucumun yüzbaşısı!" Şoför koltuğuna binerken, dilimden dökülenin dışarıdan duyulduğunun farkında bile değildim.

Melih avuç içiyle araba tavanına vurunca, dikkatim kendisine yöneldi. "La kıdemli, kıdemli!" diyerek, yüzbaşı dememi üstüne alındığını kanıtladı. "Anamı ağlattın be Jülide, anamı!" Kederli bir şekilde içini çekerek yolcu koltuğuna oturdu. Ben anasını ağlatmamıştım ama ikimizin de anası; bizi ağlatmıştı...

İstanbul trafiğinden sonra Şanlıurfa'da makas atmak bile zevkli olmuyordu. Hızlı yolculuğumuzdan sonra evin önünde park edip arabadan aşağı indiğimde, Melih'in gözleri şaşkınlıktan adeta yerinden çıkacaktı. Ve

evet, yoldan eve getirmek üzere bir yetmişlik edinmiştik. "Sen ev mi tuttun?" dedi şokunu sesine yansıtarak.

Yeni evimi gözlerimle Melih'e işaret ederken, diğer mahalle sakinleri geldi. Arabalarından dahi indiklerini, Emre seslenince gördüm. "Jülide, sen ne biçim araba kullanıyorsun?"

Sorusunu beklemediğimden olsa gerek cevap veremedim. Herkes tek tek evlerine dağılırken Melih, Emre'ye "O biçim," diyerek cevap verdi. "Askeriyede kalsaydın direkt Jülide!" Sokak içerisinde dört bir yana dağılan meslektaşlarını kaşlarıyla işaret etti. "Boşuna zahmet edip ev tutmuşsun!"

Neşeli bir kıkırtı eşliğinde arabanın arka kapısını açtım ve malum siyah torbaları aldım. "Gel sen, gel," dedim imayla. "Evde bir de er var!"

"Af buyur?" Cevaplamak yerine omuz silktim ve arabanın kapılarını kilitledim. Bahçe kapısına yöneldiğimde, saçlarımı karıştırdı. "La ben sana demedim mi askeriyeden kardeş edinmeyeceksin diye?" dedi ve sol kulağıma doğru eğildi. "Manita edineceksin, manita!" Askeriyeden kardeş edinme diye hayvan gibi böğürürken, manita edin dediği kısmı fısıldaması bile fırlamalık yaptığının göstergesiydi!

Bahçe kapısından içeri girdikten sonra sağ elimle reverans yaparak kendisini buyur ettim. "Aaa edinseydim, seni edinirdim!" dedim, ki bu bir gerçekti. Çünkü Melih'ten iyisini her anlamda bulmak imkânsızdı.

Sağ ayağıyla giriş yaparken selam verdi. "Selamünaleyküm."

"Hoş geldin," diyerek, yeni gelmiş gibi cıvıldayıp otuz iki diş gülümsedim.

Bahçede gözlerini gezdirirken "Bahçede oturalım mı?" dedi ama hava soğuktu. En azından benim için.

"Hangi dağda kar varsa oraya götüreyim ben seni," dedim, bahçe kapısını kapatarak. "Özlemişsin belli."

"Kışın deniz de iyi oluyor bayağı," dedi ama sesindeki hasretlik içimi kavurdu. Onunda kavurmuş olmalı ki, muhabbeti değiştirmeyi seçti. "Ne pişireceksin bana?"

O bahçenin ortasında dikilmeye devam ederken, evimin merdivenlerini çıkmaya başladım. "Ne istiyorsun?" Bir yandan da kolumdaki saate bir bakış attım. Saat henüz yeni dokuz olmuştu.

"Şu an soğuk meze, yarına ev mantısı."

Sinirli bir kahkaha attım. "Sabah içtimasın kaldıracaksın belli," dedim ve postallarımı çözerek eve girdim. "Erman?"

Erman, liseli gençler gibi odasından çıkınca yüzümdeki gülümseme genişledi. "Abla?" Duvardaki saate gözleri takıldı. "Bir şey mi oldu?"

"Baskın yedik!" dedim ve irileşen gözleri kıkırdamama sebep oldu. "Bahçede yeni kıdemli yüzbaşı olmuş bir manyak var. Git de tanış, hadi." Kıdemli yüzbaşı deyince, Erman'ın pek gidesi gelmedi tabi. Başımla dışarıyı işaret ettim. "Hadi ablacım. Melih abi, ben Jülide ablanın kardeşi Erman de," dedim göz kırparak. "Korkma ısırmıyor." Gözlerimi kısıp birkaç saniye düşündüm. "Biraz sever ama..." Nasıl seveceğini hayal edince minik bir kahkaha attım. "Erman, bahçedeki masanın üzerine gazete ser. Bende sofrayı kuracağım." Tam odama giriş yapacakken duraksadım. Erman, kapının önünde ayakkabılarını giyiyordu. "Sana da rakı bardağı getiriyorum," dememle, şokla bana döndü. Baktı, baktı. Sonra genişçe gülümseyip peki dercesine başını salladı.

Yaklaşık kırk beş dakika içinde bahçeye sofrayı kurmuştum. Masaya geçtiğimde ikisi birden susunca, hayırdır dercesine başımı salladım ama cevap vermediler. Erman kadehleri doldurdu. Kadehlerimiz birbirine çarpacakken, Melih başını göğe kaldırdı ve "Öyle bir yerdeyim ki," dedi içini çekerek.

Omzumla omzuna hafifçe vururken, kadehimi de kadehine çarptım. "Dostum dostum, güzel dostum," dedim kendisine nazaran daha canlı bir sesle. Benim için dosttan çok çok öte bir yerdeydi ama işte dile de en yakışan kelimelerden biri bu idi. Aslında Melih; tam anlamıyla ciğerpare kelimesinin hayatımda vücut bulmuş haliydi.

"Yaprak döker bir yanımız," dedi Erman, Melih'ten de içli bir şekilde. Gözlerim şaşkınlıkla çehresine döndü. Kadehini benim kadehime değdirdi. "Sayende bir yanımız da bahar bahçe be abla!"

"Bunu sevmedim," dedi Melih huysuz bir tonda. Muhtemelen biriyle yakın bağ kurmamdan haz etmemişti. Gerçek manada değil ama kendisine rakip istemediği de aşikârdı. "Ne biçim askersin sen ya," diye isyanla devam etti Erman'a yönelik. "Asker dediğin adamın sazı olur. Sen kendi başına bir sapsın!"

"Bana bak kıdemli," dedim ve peynirden ağzıma bir lokma attım. "O rütbeni kaldır masadan da, ağzımızın tadıyla oturalım."

"Bir dahakine getiririm komutanım," dedi Erman masum bir tonda.

"Harbi mi?" diye yükseldim. Askeriyede saz ya da bağlama neden bu kadar meşhurdu bilmiyorum ama acıklı türkülerin hepsini, yanık sesler eşliğinde asker ocağındaki askerlerden dinlemiştim.

"Sevdiğini bilseydim, bu hafta getirirdim abla."

Gayri ihtiyari "Ablan kurban olsun sana," diye şevkle şakırken, yan bahçede bir hareketlilik hissettim. Alp Aslan'ın Emre'nin bahçesinde ne işi vardı bilemesem de, onlarında bahçede oturası gelmişti herhalde.

"Ablan asker sevmez ama," dedi kinaye ile Melih, saçlarımı birbirine karıştırırken. "Bize özgü de ne varsa dibini sıyırır."

Sesli bir şekilde ofladım. "Bunun da tek meşgalesi benim işte. Anca bana laf sokuştursun."

"Boş ver sen onu," dedi Erman, yürek yemişçesine. "Sen, istek yap hadi."

"O yapmasın," diye araya girdi Melih ama engelledim.

"Kırık hava dinlemek istiyorum ben," dedim. Erman telefonundan şarkıyı ayarlarken, yan bahçedeki hareketlilik devam ediyordu. Bizim aksimize çay ile geceyi geçireceklerdi. Komşu komşunun külüne bile muhtaç olduğuna göre iki, üç dubleden sonra bizi çaylasanıza dememde bir sakınca olmamalıydı.

Bir salkım üzüm akıyor damarlarımdan
Sen gidiyorsun, imkân yanıyor

Hayatımdaki insanlar bir şekilde hep gidiyordu. Ruhen olmasa da bedenen gitmek zorunda kalıyorlardı. Ömrüm, onların yollarını gözlemekle geçiyordu. Önce annem sonra Melih. Annem dönülmeyen yollara gitti. Şimdi dört gözle Melih'in de dönülmez yollara gitmemesini, geri dönmesini bekliyordum.

Kuytuda bir kadın ağlar, kimin annesi
Cihan tutuşmuş, umman yanıyor

Erman'ın yolunu gözleyen annesinin aklına gelmesi ve şarkıya eşlik etmesi normaldi. Annesi ağladığı vakit, cihan muhakkak tutuşmuş olurdu.

Ne sevmekten korkmak,
Ne zulümden korkmak
Bize yakışmaz.

Şahsen ikisinden de korkar olmuştum. İki seçeneği de hayatımda istemiyordum. Gözlerim nedensizce yan bahçedeki Alp Aslan'a değdi.

Söyle bir kırık hava döneyim
Turna uçsun içimde

Melih şarkıya kendisine en çok uyan yerde eşlik etti. O kırık havayı yine söyleyecek olanı bendim. Bizim birbirimizden başka kimimiz vardı ki?

Ben seni nasıl sarıp, nasıl seveyim
Hayalimde düşümde.

Şarkıya neden burada eşlik ettiğimin mantıklı bir açıklaması, yan bahçede gezen gözlerimin izahatı ve en önemlisi; Alp Aslan'ın tam karşımda oturuşunun hiçbir manası yokken, "Siktin belamızı gece gece," diyerek bütün ahengi dağıtan Melih oldu. "Bitmedi mi hala?" Başta neyi sorduğunu anlayamadım. Jetonum düşünce kaşlarım hayretle havalandı. "Neden buradasın Jülide?" diyerek sorgu seansına geçti. "Rahatsız mı ediyor, pezevengin piçi?" Cevap vermeme fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü. "Ama bak bu sefer sikeceğim o orospu çocuğunu. Elimden alacak Jülide'si de yok. Siktim öldü olacak onun sonu, ben sana diyeyim."

"Hey!" Elimi gözünün önünde bir sağa bir sola salladım. "Ağır ol biraz."

"Yok artık anasını satayım! Bu seferde elimden alırsan, vallahi bozuşuruz. Zaten takığım herife. Bırak!" İki eliyle kendisini gösterdi. "Bana bırak! Ona bir kere ebesinin kıymetlisini tersten göstereyim, bir daha bir kilometre yakınına yaklaşacak mı bakalım?" Cenk Urfa'ya gelip, yakınıma yaklaşır mıydı bilemem ama yan bahçedeki bekâr beşlinin şu an aklında muhtemelen Melih'in kime bilendiğinin merakı vardı. Ah pardon, birde masamızda oturan Erman'ın.

"Ben," dedim ama duraksadım. Önümdeki kadehimi fondip yaptıktan sonra Erman'a uzattım. "Zalimin talim ettiği yola, ne zaman minnet eyledim çakma bahriyeli?" Muhabbeti değiştirmem gereken yerdeydim çünkü asla ama asla Cenk'i konuşmak istemiyordum. Beni nasıl aptal yerine koyup kullandığını, gözümün içine baka baka aldattığını ve sonra takındığı pişkin tavrı yetmezmiş gibi tehdit edişlerini hatırlayıp, içime hiç ekmediğim nefret tohumlarını ekmek istemiyordum. "Sen ne yaparsın bilemem ama benim için konuşulacak bir mevzu değil." Erman'ın doldurduğu kadehimi havaya kaldırdım. "Eeee kıdemi neye borçluyuz çakma bahriyeli?"

"Bana bak," dedi yalandan bir sinirle. "Kaç zamandır beni arayıp arayıp taşak geçiyorsun, 'Gemilerde talim var, bahriyeli yârim var!' diye." Gür bir kahkaha attım. Sesimin mahallede yankılanıp yankılanmaması umurumda bile olmadı. Söylediğini bilerek, pisliğine yapıyordum. Çünkü tüm tayfası, asılan olmasın diye beni Melih'in sevgilisi olarak mimlemişti. Eh, pek tabi role de uymak gerekirdi değil mi? "O da gitti sefere, ne tahli-

siz başım var diye diye siktin hayatımı. Kaç aydır ne sefer ne de operasyon yüzü gördüğüm var, cenabetliğin yüzünden. Bir daha..." Uyarırcasına işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Bir daha beni o şarkıyla ararsan, yeminle mahvederim seni."

"Abi sen bahriyeli misin?" diye çok doğal bir soru sordu Erman ama benim kahkaham şiddetlendi.

Kahkahamın dozajını ayarlayamadığım için başımı masaya gömdüm. "Yok," dedim kesik nefeslerimin arasında. "Bu ne i-düğü belirsiz."

"Bak ya!" Masadaki başımı, daha da bastırdı. "Yemin ederim eğitim çekiyor senin canın. Yakarım kızım canını." Yakardı. Yakmışlığı da vardı. Kendimi korumayı öğrenmem için yine gerekse, yine canımı yakacağına da emindim.

Başımın üstündeki elini ittirdim. "Haftaya yine arayacağım. Görürsün sen gününü," diye çemkirdim.

Gece ne ara ilerledi ve ne kadar kahkahalarla güldük anlayamadım. Ama gece boyunca değişen muhabbetler, sürekli başka diyarlara sürükledi. Erman hakkında bomba bilgiler edindim. Mesela; Karaman'lı olduğunu ve koyunun gerçekten sonradan çıktığını. Kendisini sıkmayı bıraktıkça, alkolünde etkisiyle şivesi kaydı ve her şey telefonumu, yerdeki taşın üstüne koymak istemesiyle başladı. "Abla bunu buraya kaktırayım mı?"

Başta ne dediğini anlamadım sonra anlayınca "Koy, ablacım," dedim. Konuşurken gülmemem imkânsızdı.

"Çaylak," dedi Melih, bezgin bir sesle. "Git çay koy sen!"

Elimin tersiyle omzuna vurdum. Üstündeki korumalı monttan zerre hissetmediği aşikârdı. "Bana bak kıdemli. Git çayını da kendin koy la. Kışla değil burası."

"Iy!" Yüzünü buruşturdu yapmacık bir şekilde. "Bi' angara bebesi, bi' Karaman'ın koyunu." Bakışlarını karanlık geceye çevirdi. "Yüce Mevla'm sen soktun, sen çıkar beni bu evden!"

"Sen gene," dedim kınarcasına. "Es es es, ki ki ki, eski eski es!" İki elimi tribündeymişim gibi havaya kaldırmamam ve gecenin bir yarısı bağırmamam gerekiyordu ama alkolün ve Melih'in verdiği yetkiyi kim sorgulayabilirdi ki? "Bari Konya'ya vereyeydik seni iç güveysi de, süper lig görürdün!"

"Bana bak kızım, Konya monya karıştırma!"

Sinirle dilini ısırdıkça daha çok üstüne gidesim geliyordu. "Yetmedi sana Konya kızı!" diyerek tempolu bir şekilde masaya ellerimi vurmam ve aynı cümleyi tekrarlamam kendisini daha da kudurttu.

"Ya bu şey değil mi?" diye meraklı bir ses tonuyla araya girdi Erman. "Bizlere yürüyüşlerde söyletilen marş?"

"Komando marşı," diye aynı anda yanıtladık Erman'ı.

"Ben komando değilim abi ama bize de söyletiyorlar."

"Her türlüsü var zaten," dedim omuz silkerek.

"Bu arkadaş..." Takdim edercesine eliyle omzumu sıktı. "Eğitim delisi de, güzel marş söyler." Gözlerini kıstı düşünürcesine. "En son ne zaman söyledin?"

Bakışlarımı göğe çevirip, hatırlamaya çalıştım. Eğitime aldıkları askerleri izlemek, askeriyedeki en favori etkinliğimdi. Düşündüm ama tam net bir tarih bulamadım. "Hatırlayamadım. Sanırım bayağı olmuş."

"Tamam, ben bunu not aldım." Yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. "Hem bunu yaparız," dedi ve duraksadı. İmalı bir şekilde gülerken, kaşları da alayla havalandı. "Hem de hamlayıp hamlamadığını test ederiz." Aba altından gösterdiği sopayla, kaşlarım çatıldı. "Eeee Jülide Hanım eğitim dediğin izlemek ve marş söylemekle olmuyor, azıcıkta sürünmek gerek."

"Sürünmek derken?" diye sordu bu sefer Erman.

"Sen ne eğitimi aldın?" diye sorunca Melih'te Erman'a, kahkaha attım

"Oğlum er o, er. Dümdüz er," dedim nefes nefese. "Beklentini kıs lutfen."

"Iy," dedi küçümsercesine. "Senin gördüğün parkurların ilk on metresini bile görmemiştir bu." Ardından hınzır bakışlarını Erman'a çevirdi. "Kapıştırayım mı sizi Jülide ile?"

"Jülide ne gördü ki?" diye bir soru geldi ama yan bahçeden. Bahçeler arasındaki duvarları, evleri yapan müteahhitler örmeye erinmişti. Benim bile bel hizama gelen duvar, mahallede yaşayan özel kuvvetlerin baldırlarına ya gelirdi ya gelmezdi. Emre'nin sorduğu soruyla, farklarına yeniden vardık. Her zaman ki gibi bizi dinliyordu ve hiç şaşırmamıştım.

"Çayla bizi anlatayım!" Ama Melih'in bu çıkışına oldukça şaşırdım. Anlatacağı; gecenin bir yarısı, Şırnak Uludere'de beni nasıl süründürdüğüydü ve önce bana sorması lazımdı.

"Ben, sana çay demlerim," dedim imayla. Anlatsın istemiyordum. Hem Emre yalnız değildi hem de özelimi bilmelerine ne gerek vardı ki?

Enseme yerleştirdiği eliyle, beni usulca göğsüne çekti. "Ah bebeğim, yanından memnun ayrılmayacağım diye ödün kopuyor biliyorum!"

Sinirle alt dudağımı dişlerken, karnına bir çimdik bıraktım. "Yok sana çay, may! Mantını da Emre açsın o vakit." Göğsünden doğrulup ayaklandım. "Ben yatar. Birileri sabah ayağımdan sürükleyecek nasılsa!" Askeriyede neden ayaktan çekerek uyandırma favorisi vardı, anlamıyordum.

"Kaç gece buradasın?" sorumu yine cevaplamadı. Dudaklarını birbirine bastırırken, kaşları mağrurca havalanmıştı. "Anladım," diye mırıldandım. Hiç gece. Muhtemelen pazar hava kararduktan sonra yok olup gidecekti. "Hadi dinlen sende. Salon koltuğu seni bekler."

"Ya hayır ya!" Huysuzca yükselen sesine eş, yeşillerini de Erman'a çevirdi. "Çaylak yatsın salonda. Ben, sığamam o koltuğa!"

"Melih!" Ses tonum, Erman'a bulaşmamasını ima ediyordu ama Erman çoktan kendi odasından feragat edecek konuma gelmişti. "Tamam, geç benim odamda yat! Ben salonda yatarım ama sen yeter ki yat!" Mesleki deformasyondan olsa gerek, kimi tanıdıysam hepsinin gece uykusuyla sorunu vardı.

"Çaylak bizde kalsın, bu gece." Aniden duyduğum sesle, Emre'nin bahçesine döndü bakışlarım. Alp Aslan'ın çatık kaşlarıyla artık aşır neşir olmuştum ve asla yadırgamıyordum.

"Ne munasebet," dedim umursamazca. Sanki evimde kimin nerede yatıp, yatmayacağını ona soracaktık. Masada oturan ikiliye tekrardan döndüğümde artık benimde kaşlarım çatıktı ve emir veren ses tonum meydandaydı. "Çaylak odana!" diyerek, evi işaret ettim. "Kıdemli, sende benim odama!"

"Allah'tan orduda değilsin!" dedi Melih, masadan kalkarken. "Adamı meslekten soğutursun sen!"

"La yürü!" diyerek, omzundan eve doğru ittirdim. "Sabah mantına arsenik katacağım bu gidişle. Şansını zorlama istersen!" Masadan aldığım boş tabakların içerisine bardakları doldurdum. Yaptığım kombinasyonu da Melih'in kucağına tutuşturdum. Örtü niyetine serdiğimiz gazeteyi toplarken, Erman masadan birkaç parça alıp çoktan içeri girmişti. "Bunları da içeri götür."

Başını başıma toslarken saçma bir şekilde "Emredersiniz komutanım," diye mırıldandı. Ardından arkasını döndü ve söylene söylene eve yürümeye başladı.

"Bizde böyle çakma bahriyeli, işine gelirse!"

Son olarak masanın etrafındaki sandalyeleri düzeltiyordum ki, "Sabah görüşeceğiz!" söylemiyle eve nasılsa koştuğumu bilemedim.

Bahçede en son benim bağrışlarım yankılandı. "Bana bak! Sabah suratımda abuk sabuk boyalar görürsem, öldürürüm seni!"

Ertesi sabah, yani yattıktan üç saat sonra yüzümde boya değil ama tıraş köpüğü gördüm! Ve evet; ayağımdan çekilmek suretiyle uyandırıldım! Sonra yüzümdeki tıraş köpüğünün yerini, açtığım mantıdan dolayı unlar aldı. Sadece yüzüm batsa iyiydi! Mutfağın büyük bir çoğunluğunu Me-

lih'in sataşmaları yüzünden una bulamıştık. Günü, geceye nazaran daha melankolik bir şekilde geçirdik. Ayrılacak olmanın bilincinde olan her insan gibi. Akşam olunca önce Erman, birliğine teslim oldu. İçimdeki huzur, huzursuzluğa dönüştü. Melih ne zaman 'Hadi bana eyvallah!' diyecek diye düşünmekten, başıma ağrılar oturdu. Saat gece on gibi Melih bahçede sigara içerken, yanına çıktım. Birini bekliyor gibiydi.

Yakıp da uzattığı sigarayı aldığımda "Hala bensiz içmiyorsun değil mi?" diye mırıldandı. Başımı hayır dercesine salladım. Beni abuk sabuk bir eğitime sokmadan önce içiyordum. Sigaraya çok erken yaşta, annemin ilgisini çekmek için başlamıştım ama ilk parkurda bünyemi bıraktığım gece, onun olmadığı hiçbir anda sigara içmeyeceğime dair söz vermiştim. O gün bugündür, sözümü bir yeminmiş gibi tutuyordum. "Güzel..." Ensemden tutarak başımı kendisine çekti ve bir öpücük kondurdu. "Hadi, ben kaçar!" Ani söylemlerle gitmesine, yıllardır alışamadım. Bahçe kapısından çıkmasıyla, elimdeki yanan sigarayı nasıl yere attım ve peşi sıra gittim, bilemedim. Karanlık sokağın sonunda, panelvan bir minibüsün farlarını söndürerek beklediğini ancak fark ettim. Kapı önünde kollarım göğsümde bağlı kalırken, minibüse doğru yürümeye başladı. Arabasının yanından geçtiğinde, arabayla gitmeyeceğini anladım. Kim bilir kim, göremediğim bir vakitte alıp arabasını götürecekti. Minibüse varmasına beş adım kala adımları durdu ve yüzünü bana döndü. "Jülide!" diye tok bir sesle bağırdı mahallenin ortasında. Kolları iki yana açıldı. Hala put gibi bulunduğum yerde duruyordum. "Her yer karanlık olsa da, korkma sarıl bana!" Yerinde duran adımlarım çözüldü. Üstüne doğru koşmaya başladım. Saniyeler sonra kollarım boynuna, onun kolları belime dolanmıştı ve boyu boyumdan en az bir otuz santim kadar uzun olduğu için ayaklarımın yerle teması kesilmişti. "Döndüğümde," dedi yutkunarak. "Dönersem yani..." Kapalı olan gözlerimi açtım ve gözüme dolan gözyaşlarım akmasın diye bakışlarımı göğe çevirdim. İkimiz de aynı anda titrek bir nefes aldık. "Sarıl da artık bitsin bu hasret diyeceğim!" Yerle temasımı sağladı. Sol eli bacağına yapışık bir şekilde esas duruşta dururken, sağ eli kaşının hizasına paralel bir şekle geldi. Asker selamına selam durarak karşılık verdim. Sol gözünü haylazca kırptı. "Allah'a emanet."

Asker selamımı bozmadım. "Allah'a emanet... Yolun açık olsun!"

Arabasının anahtarını bana uzatınca, kendisi gibi selamımı bozup avuç içimi önünde açtım. "Kızım da önce Allah'a sonra sana emanet." Ardından yüzünü buruşturdu. "Bak bu sefer de kamyon altına girersen, seni önce diriltir sonra öldürürüm haberin olsun!"

"Tamam. Uslu duracağım, söz."

Emin olmak istercesine eğilip gözlerimin içine baktı. "Hadi, eyvallah!" Bir kez daha sarılmadık. Çünkü biliyorduk ki, bir kez daha sarılırsak ayrılık daha ağır gelirdi. Elimdeki araba anahtarını sıkıp dirayetimi korurken, Melih gecenin karanlığında siyah minibüse bindi ve gitti.

Mahzun bakışlarım arabasını buldu. Sokak içerisinde adımlarken, bu soğukta Alp Aslan'ın bahçesinde çay içtiğini gördüm. Muhtemelen Melih'in küçük gösterisini, evinden izleme şansına nail olmuştu. Adımlarım arabanın yanına vardığında, ilerleyemedim. Bir ikilemde kaldım. Ya evime girip yalnızlığımla yüzleşecektim ya da sindirene kadar kendimi geceye teslim edecektim. İkinci seçeneği seçmem; yalnızlığımla hiçbir zaman yüzleşmek istemediğimden olsa gerekti. Üstümde mont olmamasını umursamadan arabaya bindim. Aylardan Ocak olmasını umursamadan da arabanın tavanını açtım. Biraz üşümeye ihtiyacım vardı. Mahalleden arabayı bağırttırarak çıkmadan önce son gördüğüm, bir gölgenin Alp Aslan'ın bahçesinden çıktığıydı...

VIII – İNATLA HOYRATLAŞAN RUHLAR

*'İnsanlar tarafından **var edilen bataklıklar,***
sadece bedenleri çürütür.
*Bataklıklara atılan bedenlerde **ruhlar var oldukça,***
*insan elinin **yarattığı tüm bataklıklar***
kurumaya mahkûmdur.'

JÜLİDE ERBAŞ

Gecenin karanlığında, altımda yağ gibi kayan araba ile ne kadar yol gittiğimi, gittiğim yere vardığımda fark ettim. Neden kayıp şehre düşmüştü yolum bilmiyordum ama kayıp şehirden farksızdı ruhum. Senelerdir bir bataklık altında kalan bedene, su üstüne çıkmaya çalışan bir ruha sahiptim. Kimsenin görmediği, kimsenin el vermediği, el verenlerininse hep ırak olduğu bir şehirdi içimdeki.

Arabadan indiğimde derin bir nefes çektim. Benim içimde böyle yosun kokuyor muydu? Ben; tüm sevdiklerim gibi barut koksun isterdim. Boğazımda bir yumru, elimde sıkı sıkıya tuttuğum araba anahtarı, sırtımda zerre ısıtmayan bir ev hırkasıyla, batık şehrin kenarına doğru yürürken attığım adımların farkında bile değildim. Suyun kenarında kalmış olan toprak parçasının üzerine oturup suyu izledim, kendi yansımamdan başka bir şey göremedim. Hayatım, bu kadardı. Bir ben vardım, yapayalnız. Sırtımı altımda kalan toprağa devirdiğimde, dizlerim dik bir açıda kaldı. Gözlerimin ulaştığı üzerimi her gece bıkmadan, usanmadan örten birde gece vardı. Her rengi içinde barındıran, her zaman beni göğsüne basan gökyüzü... Gözlerimi yumduğumda kendimi kastığımı o kadar net hissediyorum ki; ağlamak istemek ama ağlamanın sürekli yasak olması ve bunu atlatamamanın girdabındaydım. Şakaklarım zonkluyor, burnumun direği öyle bir sızlıyordu ki, kendimi saldığım anda gözyaşlarımla bir şehirde ben batıracaktım...

"Ağlayacak mısın?"

Duyduğum sesle gözlerim şoklanmış gibi açıldı, sırtım da dik bir konuma geçti. Sağıma, soluma, arkama baktım; kimse yoktu! Önüm batık şehir manzaralıydı. Oturduğum yerde bağdaş kurarken, başım bıkkınlıkla geri düştü. "Alp Aslan," dedim fısıltı halinde. "Neredesin?" Delirdiğimi henüz düşünmediğim için yanımda olduğuna emindim. Sesini kafamın içerisinden duyacak kadar kendisini önemsemiyordum. Hiç önemsemedim, hiçte önemsemeyecektim!

"Göremediğin her yerde..." Sağımda bir hareketlilik hissettim ama gözlerimi açmadım. "Bakmayı bilmediğin her anda." Duraksadı ama kısa sürdü. "Gözlerini yumduğun her saniyede..." Bir çakmak sesi işittim. "Aldığın her nefeste..." İlk başlarda net çıkan sesi son anda kararsız bir tona büründü. Ardından bildiğim daha doğrusu duymaya hep maruz bırakıldığım acımasız, duygusuz ses tonuna geçti. "Ah pardon! Bu söylemler çakma bahriyeli manitine aitti değil mi?"

Gözlerimi açtım ama dönüp kendisine bakmadım. "Biraz," dedim boğuk bir tonda. Bu tarz bir ayrılık yaşamayalı bir hayli zaman olmuştu. Hatırladığım anılar canımı yakıyordu. "Egonu, kibrini kenarı çekip oturamaz mısın burada?" Niye 'Git!' demek yerine oturamaz mısın diye sordum, bilmiyorum. Gitse aslında daha kolay olurdu bazı şeyler, ikimiz içinde... Sesini duyup da kalktığım toprağa, bezgince kendimi geri bıraktım. İçimde binlerce melodinin raksı vardı.

"Ağla, istersen," dedi sesli bir nefes vererek. Belki de içine çektiği sigara dumanını geri salıyordu.

"Ağlarsam..." Alt dudağımı dişlerken içimdeki sıkıntı mideme vurdu. "Dönmez," diyerek zar zor cümlemi topladım. Midem o kadar çok kasıldı ki, doğrulmak zorunda kaldım. Kesik, kesik hızlı nefeslerim geceye yayıldı. Elimin ayasını destek almak istercesine yere dayadım. "Neyse," dedim neye, niçin dediğimi bilmeden. Tam ayaklanıyordum ki kolumda elini hissettim.

"Gitme," dedi bir çırpıda. Sonradan ne dediğini fark etmiş olmalı ki, toparladı. "İyi gözükmüyorsun." Kaşları memnuniyetsizce çatıldı. "Zaten mahalleden azman gibi çıktın. Buraya tek parça nasıl geldin, aklım almıyor!" Gözleri gözlerime takılınca birkaç saniye oyalandı. Ne gördü bilemesem de, gözlerinde adlandıramadığım bir ifade oluştu. Adlandırabilseydim şayet, 'Tam olma isteği,' derdim. "İyi gözükmüyorsun sen. Toparlan biraz, çıkarız buradan." Tuttuğu kolumdan kendine doğru çekince, üzerine kaykıldım.

Sorun şu ki, sesim çıkmadı. Saniyeler içerisinde neden dizinde yatar hale gelmiştim, fikrim yoktu. Dizinde yatıp yıldızlı geceyi bir umma içinde izlerken, onun neden yüzüme baktığını bilmiyordum. Gereksiz temastan rahatsızlık duymam lazımdı, duymadım. Dakikalar boyunca öylece kaldım. İçimde sindirmem gereken her şeyi, dizinde yatarken ve o yüzümü gecenin yıldızı benmişim gibi izlerken sindirdim. Sindirdikten sonra ise yüzüme asla sindirmeyeceğim bir gerçek çarptı; Alp Aslan ile Dicle'nin evleneceği...

"Ben Sevde değilim," dedim ve aniden dizinden doğruldum. Yüzüme çözümlemek ister gibi bakıyordu. Hoş, ağzımdan çıkanın bu olmasını istemezdim. Başımı iki yana panikle salladım. "Bu yanlış. Ben, ben..." Elimi yere dayadığım gibi ayaklandım. "Bu yanlış ve ben, Sevde değilim." Oysaki Dicle benim arkadaşım bile değildi. Kendisini tanıdığım da söylenemezdi ama hayatında başka biri olduğunu bile bile bir insanla temas kuracak biri de değildim. Hayatındaki insan tarafından sevilmiyor olsan ve bunu bilsen de, aptal yerine konmak çok daha fazla yaralıyordu ve bunu yaşamayı kimse hak etmiyordu. Çünkü o günden sonra istesen de normal bir insan olamıyordun. "Çok yanlış bu," dedim bir kez daha. Hızlı ve minik adımlar atarken, kendimi sakinleştirmek istercesine deli gibi konuşuyordum. "Sen Sevde değilsin. Sen, kimse değilsin. Jülide'sin sen, Jülide!" Adımlarımın batık şehre gittiğinin farkında değildim. "Kendine gel. Sen kimsenin hayatına zorla dâhil olmazsın Jülide!" Ayağım suya değdiğinde aydım. Bakışlarım önümdeki suda duruldu. "Yasak Jülide," diye mırıldandım, devamını içim dillendirdi: *'Çünkü o ordu mensubundan Jülide!'*. Tek yasaklığı bu da değildi. "Ben, Sevde değilim!" Haykırırcasına batık şehre doğru bağırırken, kollarım çoktan iki yana açılmıştı. "Jülide'yim ben!" Başım göğe yükseldi ama bulanıklıktan hiçbir şey göremiyordum. "Jülide," diye fısıldadım göğe doğru. "Jülide'yim ben!"

Gözlerimi kapatsam akacak yaşların farkında olduğum için kapatamadım ama saniyeler içerisinde havadaki sol kolumdan çekildim. "Şşş." Sert bir göğse çarptım. Ne ara tarafından sarmalandım, anlayamadım. Sağ eli sırtımda kalırken, sol eliyle başımı göğsüne bastırdı. "Kimse değilsin, sen." Saçlarımı sakinleştirmek istercesine okşadı. Başımın üstünden öptüğünü ne o fark etti ne de ben. "Hevybanû..."

Söylediği isimle; başka bir gerçeğe aydım. İki elimle göğsünden ittirdim. "Dokunma bana!" Tekrardan ittirdim. "Bana dokunma!" Bedenini bir kez daha ittirdiğimde, ittirmeme izin verdiğinin farkındaydım. "Ben kimse değilim tamam mı?" Sağ elim kendi göğsüme çarptı. "Hevybanû da değilim, Sevde de değilim tamam mı?" Her Sevde deyişimde kaşları daha çok çatılıyordu. "Jülide'yim ben! Jülide!" İşaret parmağımı yüzüne doğrulttum. "Ve sen; Alp Aslan Şahin!" İsmi bir tamlama gibi dilimden döküldü. "Bana değil, gidip..." Elimle nereyi gösterdiğim belli bile değildi. "Evleneceğin kadına dokunacaksın!" İşaret parmağım hedeflercesine kendime döndü. "Bana değil! Çünkü Jülide, Sevde değil!"

Yanından hırsla geçtiğimde, arkamdan "Sikeceğim şimdi Sevde'yi!" diye bağırdı. Muhtemelen Sevde'nin kim olduğunu bilemediği içindi tepkisi

ama adımlarım durdu. Bir kahkaha attım. Sesim batık şehirde yankı yaptıkça daha çok delirmiş gibi duruyordum.

Yüzümde korkunç bir ifade olduğunu, Alp Aslan'ın yüzündeki acıma duygusundan anladım. Kahkaham buruk bir tebessüme dönüştü. "Sakın sen eksik kalma," diyerek alt dudağımı dişledim. Gözleri dudaklarıma kaydı. "İstanbul'a gideceğin zaman haber et, adresini veririm ya da direkt Şelale pansiyona çağırırsın. Benden aşağı kalmasın!" İçimde ne varsa boşalttıkça yüz ifadesi değişti, utançla gözleri etrafta gezindi. Yüzüme bile bakamayışına baş savurarak, ardımı döndüm. Bir adım attım. İki adım attım. Üçüncü adımım havada kaldı.

"Seveyim senin atarını da inadını da!" Söyleminin ardından bir çöp poşetiymiş gibi, üstümdeki hırkadan tutulmayı beklemiyordum. Pardon beklemediğim çok daha mühim bir şey vardı; batık şehrin sularına gömülmek! "Dal! En dibe dal!"

Dalmama imkân olmadı. Karga tulumba fırlatılan bir çuval gibi suyu boyladım ama keşke önce nefes almama izin verseydi. Aniden suya girip, üstüne nefessiz kalınca yukarı yüzmek istedim ama Alp Aslan tarafından tutulunca, yapamadım. Başımı suyun içerisinde yapamam dercesine iki yana salladım. İtirazım etki etmezken, beni suyun içerisinde öpmeyi tercih etti. Her ne kadar amacı nefesini bana iletmek olsa da böyle bir şey çokta mümkün değildi ama öpme bahanesiyle, en dibe doğru çektiği de bir gerçekti. Oysaki az önce avaz avaz 'Ben Sevde değilim!' diye bağırmıştım. Peki, dudaklarımın hareket etmemesini neden sağlayamıyordum?

Eliyle dipten yüzmemi işaret ettiğinde uyuşmuş beynimle kabul ettim. Bana her dokunduğunda buzda kalmış gibi hücremlerim uyuşuyor, fazla morfin yemiş gibi kafamı toparlayamıyordum ama bir sorunumuz vardı ki, onun kadar nefesimi tutmamın imkânı yoktu. Bunun eğitimini almamıştım ve eğer ilginç fantezileri yoksa ya da sinir etmek istediği için suya atmadıysa çok çok daha büyük bir soruna sahiptik demekti. Ki saniyeler geçmeden suyun üzerinden seken kurşun seslerini duyunca, kendi isteğimle dibe biraz daha kaydım. Can tatlıydı ve bugün hiç ölesim yoktu. Ne kadar ilerledim bilemiyorum ama bir anda su içerisinde çekiştirmesiyle önce yüzeye, ardından bir kara parçasına çıktım. Dizlerimin üstünde, ellerim yere dayalı derin derin nefes almaya çalışırken öksürüyordum. Bir gürültü koptu ve ben; neden sudan çıktığımızı, suyun içerisinde patlayan el bombası sayesinde anladım.

"Sen şu Sevde'nin adresini vermeyi unutma," demesiyle, öksürüğüm yarıda kesildi. Başımı şok içinde, ayakta dikilen bedenine çevirdim. "Ben bi' ziyaret edeyim kendisini de, hedef şaşırtırız. Baksana..." Derin bir ne-

fes doldurdu ciğerlerine. "Seni şu listeden bir çıkaramadık, anasını satayım!"

"Benim arkadaşım, senin oyuncağın değil!" dedim bir çırpıda. Arkadaşım dememe onun kadar bende şaşırdım. Ağız alışkanlığı, ne kötü şeydi! "Yani..." Usulca yerden doğruldum. "Arkadaşımdı." Sesim kısıldıkça kısıldı.

Alt dudağını dişlerken, başını aşağı yukarı salladı ama arkadaşım olup olmaması çokta umurunda değil gibiydi. Gözleri üzerimde gezinirken "İki oldu," dedi. Dudağının sol kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "İki oldu ıslak ıslak gözümün önünde dolanıyorsun, sınamak ister gibi!"

Yüzümde imalı bir gülüş oluştu ve üzerine doğru bir adım. "Birde duştan sonra deneyelim istersen," diyerek dudak büktüm.

Başını sola doğru eğdi. Gülüyordu! Yüzü ayrı, gözü ayrı gülüyordu ve dilimi lal ediyordu. Kalbimin sağ göğsüme ata ata geçtiğine yemin bile ederdim ama tıbben kanıtlayamazdım! "Beni," dedi ve aheste aheste dudaklarındaki nemi aldı. "Beni sınama Hevybanû..." Yüzünü yüzüme eğdiğinde, kokusu burnuma doldu. Barut kokusu; uğruna ölümü defalarca göze aldığım, almaya da devam ettiğim hayatın kokusu. "Nasıl iyi mi böyle?" diyene kadar köpek eniği gibi dibine girdiğimi fark etmemiştim. Kokusunu duyduğumda, elim ayağım benden bağımsız hareket ediyordu. Yüzümü daha dik bir konuma getirdiğimde, burun buruna geldik. Az önce o beni sorgusuz sualsiz öpmüştü, şimdi de ben onu öpsem ne tepki verirdi?

'Sen; Sevde değilsin Jülide.' Bir adım geri kaçtım panikle. Alp Aslan barut ise ben ateştim. Biz; günahtık, yasaktık, imkânsızın da ötesindeydik. "Başı bağlı erkekler tercihim değil," dedim, 'Hadi canım!' dercesine kaşları havalandı ."Hoş bardan kadın kaldıran adamdan, neyin sadakatini bekliyorsam bende? Dinime küfreden Müslüman olsaydı bari!" Hafifçe gülümsedim. "Erkek milleti değil misiniz? Hepiniz aynı cinssiniz!"

Yüzümdeki iğrenen ifadeyle yanından geçmek istedim. Tam soluna doğru adımlamıştım ki, bir adım sağa kayıp önümü kesti. Vazgeçmeden sağına doğru yöneldim, yine önümü kesti. "Sana," deyince, duraksayıp yüzüne baktım. "Bir daha dokunan Alp Aslan'ı siksinler." Yüzüme anlık bir şok indi ama ona yetmedi. "Değil dokunanı, selam dahi vereni er meydanında sevsinler!" Yüzüm güldü. Ağlamak yerine yapabildiğim yegâne şey dudaklarımı iki yana kıvırmaktı. Kıvırdığım kenarlar, titreyip de kendini belli etmeseydi, işim daha kolay olacaktı. "Sana ayıracağım kıymetli vaktimi," dedi ama peşi sıra boğazından mermi yuvarlanıyormuş gibi yutkunma ihtiyacı hissetti. "Senin de dediğin gibi, var olan Dicle'ye ayırırım!" Başımla kendisini otomatikman onayladım. Çünkü zaten doğru olan buy-

du. Benim ne hissettiğimin bir önemi olamazdı. "En azından..." Yüzünden lanet okuyan bir gülüş geçti. Saniyeler önce benim ona yaptığım sadakatsiz imasını ve bir tutuşumu, alıp bana geri iade etti. "En azından nerede ne bok yediği belli, temiz bir kız!"

Dicle, temiz bir kız. Çünkü belki de eline bile kimse dokunmadı. Ben, pis bir kadın. Çünkü karşımdaki adamla hiç tanışmadığım halde, izbe bir pansiyonda sırf üzerindeki barut kokusunu doyasıya soluyabilmek için seviştim. Oysaki 'Kız!' diye bir cinsiyet tanımlaması yokken, temizlikte bacak arasından geçmiyordu ama sadece bizim memlekette geçerli değildi bu söylediklerim. İnsanın yüreği temiz olmadıktan sonra bedeni temiz(!) olsa kaç yazardı? Düşüncelerini kınarcasına yüzümü buruşturdum. "Senin zihniyetine!" dedim tükürürcesine ama devam etmedim. Çünkü pis bir kadın olan ben, edeceğim tüm küfürler karşımdaki insana cuk oturacak olsa bile, o seviyeyi kendime yakıştıramadım. Galiba sıfatım gözünde; 'Elit ama yolsuz,' idi. Evet, biz imkânsızın ötesindeydik. En çokta düşünce farklılığımız yüzünden.

Tekrardan yanından geçip gitmeyi hedeflediğimde, elime yapıştı aniden. 'Bir karar ver!' diye bağıracaktım ama benden önce davranıp "Üstün hal durumlarında, her yemin hükümsüzdür," dedi. Doğru ya birbirimize olan hırsımızdan, dakikalar önce üstümüze yağdırılan kurşunları unutmuştum. "Bana zorluk," dedi ve duraksadı. Çıkarma diyecekti muhtemelen ama ses çıkarmadan ona baktığımı görünce yüzü dalgalandı. "Su altında kalan Savaşan köyündeyiz..." Hafifçe kinayeli bir şekilde gülümsedi. "İsminin anlamını veriyor değil mi?" diyerek, tuttuğu elimi gösterdi. Sadece savaşan biz miydik? Peki ya inatçı ruhlarımız?

"Biliyorum," dedim, aksiliğimden ödün vermeyerek. Solumda kalan yeri, başımla işaret ettim. "Şurası Rum kalesi. Altında dar bir geçit var. Aktif mi bilmiyorum ama-"

"Ederiz," dedi, hızlıca. Kaleye doğru adımlamaya başladığımızda arkamızdan koşma sesleri geldi. Biz suyun içinden geldiğimiz için bir anda kendimizi burada bulmuştuk. Peşimizdekiler muhtemelen tekneyle gelmek durumunda kalmıştı. O arada üzerindeki tabancasını çıkardı ve emniyet kilidini açtı.

"Ateşleyecek mi?" dedim fısır fısır. Bir yandan da sağıma soluma bakıyordum panik halinde. Muhtemelen elini fazlasıyla sıktığım için paniğimin farkındaydı. "Suya girdin ya ateşleyecek mi o?" dedim tekrardan, sorumu cevaplamayınca. Cevap vermedikçe gerginliğim de artıyordu. "Üzerimizden sular damlıyor. Bizi aramalarına gerek bile yok. Su damlalarını takip etseler yeter."

Aniden bana dönünce, sert bedenine çarptım. "Susacak mısın?" dedi sertçe. Sustum. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye azarlar tavırda devam ettl. Bakışlarım elindeki tabancaya kayınca, zahmet edip açıklama gereğinde bulundu. "Mermilerin ateşleme fitilinin civarı mühürlenerek su geçirmez hale getiriliyor. Su geçirme gibi bir durumu yok. Barut ıslanmadığı için de ateş almama gibi bir durumu da yok. Oldu mu? Anladın mı?"

Başımı evet dercesine salladım. Sormamdan daha doğal ne vardı? Adımlamasıyla tekrardan ilerlemeye başladık. Aşağı doğru sağda bir koridora döndük. Fazla dikti. Keçiler için yapılsa ancak bu kadar olurdu. Islaktım ve ayağımdaki spor ayakkabılar kayıyordu. Bir kez daha bana aniden yüzünü dönünce boştaki sağ elimi bedenine çarpmamak için aramıza koydum. Elim göğsünde kalırken, onun boştaki eli kalçamın altında kendine yer edindi. Birden havalandım ve oyuncak bir bebek gibi koridora kondum. "Dur," dedi başını bana doğru eğerek. Aslında zerre kımıldamıyordum. "Sadece dur." Gözlerini yumdu. Bana kalırsa nefes bile almıyordu ama benim nefesim, ıslak göğsüne kesik ve hızlı bir şekilde çarpıyordu. Beni koridora koyduktan sonra boşa çıkan eli, kendisine başımda yer buldu ve başımı göğsüne doğru çekti. Muhtemelen nefes sesimin duyulmaması içindi ve zaten vücudundan soluduğum barut kokusuyla morfin yemiş gibi sakinleşmekteydim. "İki dakika sürmez," dedi ve ardından saçlarımın üstünde dudaklarını hissettim. Saniyesinde geri çekildiğinde bedenim boşa çıktı. Sağa doğru bir adım atarak koridorun dönemecinden çıktı. Bir inleme sesi duyuldu. Ardından tok bir kurşun sesi. Avuç içlerim arkamdaki duvara yaslıyken, gözlerim çoktan örtülmüştü. Tek dileğim buradan çıkabilmekti. Ama birlikte! Belki iki dakika bile sürmedi ama bana sorulsa en az bir yirmi dakika oldu derdim. Zaman o kadar uzun ve yavaş geçti ki, üzerimdeki ıslak kıyafetler içimdeki harla kurudu. "Bu amına koyduklarım öldürmeyecekse, ne sikime peşimizdeler?"

Sert sesiyle gözlerimi açtığımda beni korkuttuğunu ancak fark etti. "Anlamadım?" dedim ama sesimi duydu mu emin olamadım.

"Bayıltıcı iğne atıyor sadece..." Elinde bulunan başka bir tabancayı salladığında, gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Üzerimizde çeşitli fantezi hayalleri var bunların belli," diyerek, hızlıca yüzünü buruşturdu. "Kime niyet kime kısmet diyelim." Dut yemiş bülbülü geçmiş, dili kesilmiş bir insandan farksızdım. "Buradan çıkman lazım," dedi ve "Sen?" diye sormama fırsat kalmadan kalenin içerisinde tok kurşun sesleri yayıldı. Hani sadece bayıltıcı iğne atıyorlardı? Ellerim panikle kulaklarımı örttü. Sağ eli başıma kapandığı gibi beni kendisine doğru çekip sürüklemeye başladı. "Ve bizim konuşmamamız lazım Hevybanû!" diye bağırdı. Konuşmama-

mız gerekiyorsa neden bağırıyordu? "Aklımın, fikrimin amına koydun sen benim!" Beni yarım metre kadar yükseklikte olan bir taş duvarın arkasına geçirdiğinde, yüzüme deli gibi bakıyordu. "Bir yerine bir şey oldu mu?" Dudaklarımı hızlıca ıslattım, hayır dercesine başımı sallarken. Onun kadar rahat bir insan olsaydım sınır ötesinde yaptığı gibi, 'Sen benim için korktun mu?' diyerek dalga geçerdim. Duvara sırtımı dayayacaktım ki, engel oldu. "Dayanma! Bunların surluğu falan kalmamıştır artık!"

Başımla elinde tuttuğu iğne atan silahı işaret edip "Sen versene şunu bana," dedim. Bakışları alay edercesine kısıldı. "Sadece bayıltıcı iğne var dedin değil mi içinde?"

"Ya, yürü git!"

Kaşlarım imayla havalandı. "Sen buradan çıkmamı istiyor musun?" diye inatla sordum. Evet dercesine başını sallarken, sağ elimi kendisine uzattım. "Ver o zaman şunu! Ben bir iki tanesin bayıltayım, sen de ne halt edersen et!" Sinirli bir şekilde dudaklarını dişlerken, çattık ya dercesine elindeki tabancayı bana uzattı. Tabancayı elime aldıktan sonra bir sağına bir de soluna bakındım. Çokta normal tabancadan farkı yoktu. "Çıkar şu adamları ortaya yüzbaşı!"

Derin bir nefes aldı ve boynundaki künye, yansıyan kırık ışıkla hafifçe parladı. Gözlerim orada kaldı. Oysaki bir benzeri bende de vardı. Görmediğim ya da dokunmadığım bir şey değildi. İlgimi çekmesi de son derece saçmaydı. "Beyler!" diye bağırınca, bakışlarımı boynundan çekip çehreme dikilmiş gözlerine çevirdim. "Kızın yanında ayıp oluyor ama!" Şimdi de kız olmuştum iyi mi? Birazdan hangi sıfatı üstüme yapıştırırdı acaba? "Siz hiç mi genç olmadınız anlamıyorum ki?"

"Genç olsan gam yemeyeceğim," diye homurdandığımda, mavileri irileşti. Ne var dercesine omuzlarımı silktim. Yarım Türkçe ile karşı taraftan yanıt gelince, gözlerimi kısıp ne dediklerini anlamaya çalıştım. Hangi memleketten geldilerse şayet defolup gitmeleri gereken andaydık.

"Kızla iş yok. Biliyorsan yüzbaşı. Kızı bırakasan, kendin gelesen."

Mantıklı dercesine dudaklarını bükünce boştaki elimle koluna yapıştım. "Son iki kurşunun kalırsa, biri benim," dedim itiraz istemez bir tonda, Melih'in bana her zaman dediği gibi. İnatla burnumu diktim. "Ben, annem yaşarken kimseye esir düşmedim. Bu saatten sonra hiç düşmem!" Yüzümü buruşturdum imayla. "Başkasının kocası için hele hiç düşemem!" Cümlem bittiği gibi bedenimi yarım metrelik duvarın arkasından çıkarıp tetiğe bastım. Attığım iğne, sağ çaprazımda elinde tüfekle dikilen adamın sol göz bebeğinden girdi. Bedenimi geri çektiğimde saniyesine tüfekler patlamaya başladı.

"Ne biçim doktorsun sen?" dedi huysuz tonlamasına rağmen şaşkın bir şekilde. "Adamın gözüne iğne sokan doktor mu olurmuş?" Ardından çıkıp, iki el ateş etti.

"Dedi, beyin patlatmaktan zevk alan ruh hastası." Yandan kendisine bir bakış attığımda, bana yabancı bir cisimmişim gibi bakıyordu. "En fazla kör olur," dedim ve omuz silktim. "Konum verecek misin? Hayır, keklik gibi avlanmayayım."

"Senin kocan olsa?" dedi kararsız bir tonda. Duraksadı, duraksadım. Hani konuşmamamız gerekiyordu?

İkimizin de hızlı nefesini patlayan başka tüfek sesi kesince, "Karını dahi koruyamıyorsan, vatanı koruyorum diye geçinme yüzbaşı," dedim üstten bir tavırla. "Onu da Dicle düşünsün. Ben mi düşüneyim?" Oysaki burada olması gereken tam da Dicle değil miydi?

"Saat dokuz yönünde," dedi, yüzüme tutuk bir şekilde bakarken. "Üremezseler, son beş."

Derin bir nefes alıp tekrardan bedenimi duvarın arkasından çıkardığımda, saat dokuz yönünde kalan adamın sağ omzuna isabet etti ateşlediğim iğne. *'Seni çok seviyorum, Melih Arslan!'*

"İkide iki," dedi ve dudak büktü. Kendisi iki el ateş etmeden geri bile dönmüyordu üstelik. "Kaldı bir..." Başarımı sorgularcasına bir bakış attı. "Sen?"

Yüzümde çarpık bir gülümseme oluştu. "Belki de rütben kadar eğitimim vardır yüzbaşı," dedim, büyüklenerek. Başımı duvara yaslayıp, iç çektim. "Sensiz tadı çıkmıyor be bahriyeli," diyerek hayıflandım. "Kimse bir sen değil..."

Kendi kendime mırıldanmalarım bittiği gibi "Kalk git artık," dedi sertçe. Değişen ruh halinin hızına yetişmem hiçbir kimliğim ile mümkün değildi. Başıyla arkamızda kalan camsız pencere boşluğunu işaret etti. "Seni burada rapor etmek istemiyorum, git!"

"Haklısın," derken dudağımın solu yukarı kıvrıldı. "Sonra laf, söz olur." Başımı kinayeyle salladım. "Tükürdüğünü yala istemem. Bakmayacağın kadının yanında ne işin var değil mi ama?" Sesimdeki sinir kendime miydi yoksa Alp Aslan'ın ta kendisine mi bilemedim. Ona kızmaya hakkım var mıydı ki?

Aniden adımladığımda "Hevybanû!" diye bağırdı ve peşi sıra iki el silah sesi duyuldu. Zerre arkamı dönüp bakmadan, camsız pencerenin önüne gittim. Boyumca bir yükseklikteydik. Pencere pervazına tırmanıp atlamadan önce, elimdeki iğne atan tabancayı da bulunduğum yere attım. Karşıma biri çıkacaksa bile peşimde götürmek istemedim. Pencere-

den atladım. Önce yere düşüp sonra ayağa kalktığımda tüm avuç içlerim yerdeki taş zeminden çizilmişti. Elimdeki taş çiziklerine ve ince ince sızan kana üstten bir bakış atıp üzerime sildim. Üç adım attığımda arkamdan başka bir atlama sesi duyuldu. Beşinci adımımı attığımda ise sağ koluma kaba bir kuvvet uygulandı ve bedenim savruldu. "Ya sana aklına göre hareket edebileceğini kim söylüyor?" diyerek bağırmasına devam ettiğinde, gözlerimi sesinin etkisiyle yumdum. Yüksek sese olan hassaslığım ne zaman kendisinin üzerinde patlayacaktı?

"Sen," dedim titrek bir şekilde. Korkuyla gözlerimi açtığımda kolumu fark etmiş olacak ki, elektrik çarpmış gibi bıraktı.

Bezgin bir nefes verdikten sonra boştaki eliyle yüzünü sıvazladı. "Tamam," diyerek, sağ elindeki silahı umursamadan teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. "Tamam, bak birlikte arabanın yanına gidelim. Sonra sen merkeze gidiyorsun, bende buraları toparlıyorum tamam mı?" Başımı peki dercesine salladım. Karanlık gecenin koynunda arkamdan korucu gibi gelen Alp Aslan ile birlikte yol aldım. Arabanın yanına gelene kadar ikimizden de çıt çıkmadı. Şaka gibiydi belki ama geldiğimden daha çökük bir halde geri dönüyordum. Omuzlarım ağırlaşmış, içimde bilmediğim bir yerlerde ağıtlar yakılmış ve isyan bayraklarım çekilmişti. "Hevybanû," diye seslendiğinde, çoktan arabanın yanına varmıştım. Şoför kapısını açtığımda bakışlarım kendisine döndü. "Aramızda..."

Başımı selam verir gibi eğip, "İlk değildi," dedim. İlk defa gizli bir yerde bulunmuyordum. Hatta Melih tarafından kaçak göçek götürüldüğüm yerlerde olmuştu. Beni tanımadığı için onu satacağımı düşünmesi normaldi ve bu yüzden içi rahatlasın istedim.

Şoför koltuğuna bindikten sonra kapımı çekecekken tutmasıyla duraksadım. Başını hafifçe kapıdan içeri uzatıp "Dikkatli git," dedi saatlerdir azgın boğa gibi ağzından köpükler çıkaran o değilmişçesine. Değişen ses tonlarına alışmak pek mümkün değildi. Gerçi ben neden alışacaktım? Onu da karısı olacak olan düşünsündü. Cevap dahi vermeden, kapımı çektim. Melih olsaydı muhtemelen 'O kapıyı sana montelerim Jülide. İnsan gibi davran!' diye kıyameti koparırdı. Alp Aslan kendi malı olmadığından olsa gerek umursamadı. Benim de söylediklerini umursamadığım, lastiklerimin acı çığlığından belliydi.

Bir buçuk saat sonra daha hızlı ve daha çökük bir vaziyette evime vardım. Sönmüş sobaya yandan bir bakış attım. İçim aynı sobanın içi gibiydi. Yanmıştı, bitmişti, kül olmuştu. Ne feri vardı artık, ne de ısısı. İçimdeki har, sadece Alp Aslan'ın ayar eden varlığını hatırladığımda hissediliyordu. Acaba ne yaptı düşüncesi aklıma oturunca "Sana ne ya? Ne yaparsa yap-

sın!" diye söylendim. Banyoya doğru ilerlerken dilimden asla kendime yakıştıramayacağım bir söylem döküldü. "İyi düşün Jülide! Belki ölmüştür!" Ağzımdan çıkan kulaklarıma ulaşınca banyonun kapısında adımlarım durdu. Panikle sağ elimin parmaklarını dudaklarımın üstüne vurdum. "Aptalsın! Aptal! Aptal!" Kendimi terbiye edişim bitince, derin bir nefes aldım. "Ben duştan çıkana kadar gelir nasılsa," diye kendimi avutarak banyoya girdim. Duştan çıktıktan sonra kendime sıcak bir kahve yapıp, mutfak camımın pervazına oturdum. Saatler geçti, Alp Aslan gelmedi. Uykum geldi diye kalktım bir kahve daha yaptım ama Alp Aslan gelmedi. Elime telefonumu aldım saate baktım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama Alp Aslan gelmemişti. Bahçeye çıktım. Emre'nin evine gidip, numarasını istesem diye düşündüm ama neden lazım dese verecek cevabım olmadığından, geri bastım. Eve geri girdikten sonra cam önünde beklemeye devam ettim. Herkesin evindeki ışıklar söndü, bedenler uykuya yenik düştü ama Alp Aslan gelmedi. Bir şey olsaydı şayet timin haberi olurdu diyerek kendimi rahatlattım. Uykum hepten bastırınca, en sonunda yatağıma kıvrıldım.

Alp Aslan gelmedi ama sanki kokusu uykumun arasında gelip, başucuma oturdu. O kokuyu duyumsadıkça ya da koltuk üzerinde bir gölge sanrısına inandıkça, uykum daha da bir huzurlu oldu. Erman teslim olmuştu, Melih bilinmez bir göreve gitmişti, Alp Aslan'ı bir bilinmezin ortasında bırakmıştım. Kâbus görmem lazımdı ama tüm olumsuzlukları zihnimin bana gösterdiği bir gölgeyle ve duyumsattığı bir kokuyla kovdum. Huzurum sabaha kadar sürdü. Gün aydığında ve burnuma ağır bir sigara kokusu dolduğunda, Melih'e odamda sigara içtiği için ağırca içimden sövdüm. Evde yapacak bir şey bulamadığım için hastaneye gitmeye karar verdim. Alp Aslan'ın evine kaçamak bakışlar atarak sokak içinde ilerlerken yıllar önce duyumsadığım bir ses duydum.

"Azimli sıçan!" Adımlarım duraksarken, kaşlarım çatıldı. Başımı oynatmadan sağıma soluma bakındım ama kimseyi göremedim. "Pişt!" diye devam etti aynı ses. "Senin gözler de gitmiş ha! Buradayım, az bir geri at kafanı!" Başımı hafifçe geri atınca, Alp Aslan'ın evinin önüne park etmiş beyaz bir aracın bagajının önünde yanında indirdiği koca bir valizle bana bakan Ali abiyi gördüm.

"Ali abi?" dedim hayretle. Adımlarım gerisin geriye dönerken konuşmaya devam ettim. "Senin ne işin var burada Allah aşkına?"

Adımlarım yanına ulaştığında, Alp Aslan'ın bahçesindeki hareketlilik zerre dikkatimi çekmedi. Ali abiyle birbirimize özlemle sarıldık. "Asıl senin ne işin var burada?" dedi. Bedenimden ayrılırken, sırtımı sıvazlamayı

ihmal etmedi. "Eşin burada görev falan mı yapıyor?" Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Nişandan haberi vardı ama iptal olan düğünden haberi yoktu. "Gerçi o mimar, mühendis mi neydi? Neyin görevini yapacak Allah'ın Urfa'sında?"

"Yok abi, görev yapan benim," dedim hızlıca.

"Bu yine de düğününe çağırmadığın gerçeğini değiştirmiyor," diyerek sol omzumu hafifçe sıkınca, olduğum yerde kımıldandım.

"Abi," dedim huzursuzca. "Yalan oldu o iş... Biz, o nişanı attık."

"Neden?" dedi, irileştirdiği gözleriyle. "O dallama senden iyisini mi bulacak? Neden ayrıldınız?"

"Sen boş ver beni de, asıl senin ne işin var burada?" dedim, konuyu değiştirmek için.

"Erkek kardeşim burada görev yapıyor..."

Şaşırma sırası bana geçti. Çünkü bildiğim bir erkek kardeşi yoktu. "Abi senin tek kardeşin Bilge değil mi?" dedim, şaşkınlığım sesimden akar halde. "Kim senin erkek kardeşin? Senin erkek kardeşin yoktu ki?"

Başını mağrurca eğip, gülümsedi. "Pek görüşmediğimiz için kardeş sınıfında değil kendisi..."

Tam ağzımı açmıştım ki, Nazmiye Hanımın sesini duydum. "Ali?" Fesuphanallah! "Annecim?" Yüzüme tokat yemiş gibi irkildim. "Arkadaşın mı?" Daha iki gece önce Yavuz Albayın evinde benimle tanışmamış gibi Ali abinin ağzını yoklaması, hiç hoş değildi.

Ali abi annesini yanıtlamak yerine "Ah bak, kardeş sınıfından olmayan hergele bu," diye şakıdı. Bakmasam olmuyor muydu? "Alp." Başıyla bakmaktan kaçındığım bedeni işaret edince, el mahkûm baktım. Her zaman ki gibi çakmak çakmak öfkeli gözleri ve tüm heybetiyle karşımdaydı. Gözlerim yüzünde gezindi. Bir çizik, sıyrık dahi yoktu şükür ki. "Alp, bu da Jülide," dedi ve düşünceli bir tavırla duraksadı. "Ne deniyor sizde? Az torun, uz torun?"

"Has torun," dedim dayanamayarak.

Ali abi, sırtıma attığı koluyla beni göğsüne doğru çekerken şen bir kahkaha attı. Annemin mesleğini bilmediğinden; "Buna da kim sorsa tıpçı. Kardeşi yüzbaşı olan da benim ama askeri terimleri benden iyi biliyor maşallah!" diye hayıflandı. Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Sen görev yapıyorum mu dedin burada?" dedi tekrar aynı şeye şaşırarak. "Kızım sen neden buraya gelesin, o hastaneden çıkıp? Rahat mı battı?" Bir kahkaha daha attı. "Uyuyamadın değil mi evde? Sabahın bu saatinde hastane kokusu almaya gidiyorsun." Başını esefle iki yana savurdu. "Senin için güzel ama Urfa halkı için kötü bir haberim var o zaman..." Alp

Aslan benim kardeşim demişti ki, bundan daha kötü ne olabilirdi? "Haftaya da Bilge geliyor!"

"Harbi mi?" dedim, coşkuyla yerimde sıçrarken.

Bana sıkıca sarılırken "Harbi deli harbi!" diye mırıldandı. "Sen deli o manyak, bana da Urfa'nın bozulan psikolojisini düzeltmek kalacak anlaşılan!"

"Sen," dedim geri çekilip. "Sen burada göreve mi başlıyorsun?" Başımı göğe çevirdim otuz iki diş gülümseyerek. "Üç ameliyat üst üste yazsalar bu kadar sevinmezdim."

Yüzüme kapattığı koca avuç içiyle, yüzümü mıncırdı. "Gel de kahvaltı edelim. Hastaneye birlikte geçeriz." Talebiyle duraksadım. Bakışlarım bahçeden bize bakan Nazmiye Hanım ve Alp Aslan'a ilişti. Ali abi üzerimdeki çekingenliği fark edince beni sırtımdan içeri itekledi. "Jülide ve çekinmek, tıp dünyasında görülmemiş şey!" Annesi ve Alp Aslan'a dönüp gülerek ekledi: "Kıymetini bilin!" Peşim sıra bahçeye adımlayıp, derin bir nefes aldı. "Eee ana? Oğlunun başını bağlamışsındır inşallah da düğün dernek hevesin bizlere sıçramadan son bulmuştur." Gitmem lazımdı. Burada oturup, Alp Aslan'ın evlilik yolundaki şanlı ilerleyişini dinlemek istemiyordum.

"Bağladı ya bağlamaz mı?" dedi, Alp Aslan imayla. O ima neyse anlamadım ama onaylaması da bir şeydi sonuçta. "Bir hafta on güne kalmaz, açılmamış bir gül goncası bulup seninkini de bağlar inşallah." Midem burkuldu. Burnumun içi yanıyordu. Umarım hasta oluyorumdur, uyuz değil. "Bilge'yi de gelince dağdan bir teröriste verdik mi anam huzura erecek inşallah!" Hoşnutsuzca cebinden bir sigara çıkarıp, yaktı. "Anamız huzura erdi mi, diktatör babamız çoktan ermiş olur zaten!"

"Aslan!" dedi Nazmiye Hanım. "El içerisinde ne biçim konuşuyorsun sen öyle diktatör miktatör?" El kısmı, ben oluyordum. "Ali, sen de geç içeri. Dur, gelin kızımız Dicle'de gelsin tanışın hele. Bak çok seveceksin."

"Ben niye seveyim ana?" dedi Ali abi huysuzca. "Kim evlenecekse o sevsin. Beni karıştırmayın da ne yaparsanız yapın."

Tansiyonum yükseliyor gibi hissedince hafifçe burnumu çekip, boğazımı temizledim. "Abi, benim hastaneye geçmem lazım," dedim panikle. "Bir çocuk var, duymuyor denilen. Onunla ilgileneceğim." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Düğün dernek mevzusu hiç çekmemem şimdi." Nişan atmış ve bu da beş dakika önce herkes tarafından öğrenilmiş yaralı genç bir kadın olarak, verdiğim tepkim yanlış anlamlara yorulmazdı umarım. "Sen de hastaneye gelirsen, ara beni. Numaram aynı. Zaten," dedim ve tam karşıdaki evimi gösterdim. "Şurada oturuyorum ben. Islatırız bir ara."

Son söylemimle Nazmiye Hanım cık cıkladı ama kendi geliniyle ilgilenirse çok daha hayırlı olurdu. "Gelirsen eğer, çocuğu bir de sana gösterelim. Malum rütbe her yerde kıymetli."

"Önce senin psikolojini toparlasam daha iyi bence ama neyse. Öyle olsun bakalım. Kaç hadi, çok durdun zaten!"

Dudak büktüm ne yapayım dercesine. Şimdi şuracıkta bayılsaydım daha mı iyi olacaktı? "Hepinize iyi günler," dedim ama Ali abinin seslenmesiyle duraksadım.

"Al arabayı istersen."

Otuz iki diş gülümser halde, "Ha yok," dedim ve kapımın önündeki arabayı başımla işaret ettim. "Benimkinin köpek balığı bende."

"Hadi beh!" diyerek peşimden bahçe kapısına doğru adımlamaya başladı. "Burada mı o manyak?"

"Dün gece gitti. Şu anlık asayiş berkemal yani..."

"Desene bu mahallede yaşam bayağı eğlenceli geçecek!" Kinayeli söylemini onaylarcasına gülümsemekle yetindiğimde, Ali abinin arkasındaki iki çift göz; bana düşmanca bakıyordu ne yazık ki...

Hastanede adının Rodin olduğunu öğrendiğim kız çocuğunun kulaklarında gerçekten duyma sorunu vardı ve bu sorunun yegâne sebebi bulunduğu ortamda maruz kaldığı yüksek seslerdi. Duyma sorununun cihazla çözülebileceği ortaya çıkınca, tek sorun cihaz parası kaldı. Cihazı almak ise benim için bir sorun teşkil etmedi. Rodin'in tedavi süreci gelişme gösterdikten sonra kulak içerisine cihaz yerleştirmesi yapılacaktı ve şu an stabil durumdaydık.

Hareketli başladığım hafta, gayet durağan geçti ama bir ara, hastane içerisinde Cenk'in siluetini gördüğümü hissettim. Peşinden koşsam da beynimin yanılsaması olduğunu anlamam geç olmadı. Yalnız kaldıkça paranoyaklaşmaya başlamıştım. Etrafımdaki her şey, Alp Aslan'ın da göreve gitmesiyle hiçleşmişti. Zat-ı muhterem beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu ama ne zaman Ali abiyle bir şey konuşacak olsak, hastanede bile olsak dibimde bitiyordu. Görevde olmasını fırsat bilip, bir gece Ali abiyle rakı masasına oturduk. Gecenin en can alıcı noktası; Alp Aslan ile durumlarını ve neden kardeşinden hiç bahsetmediğini merak edip etmediğimi sorması oldu. “Etmiyorum,” demem Ali abi için beklenmedik bir cevap değildi ama benim için; delice merak etmeme rağmen bir gün dinleme şansım olursa dinleyeceğim insan; Alp Aslan olsun diye verdiğim bir cevaptı. O gecenin ertesi sabahı, Alp Aslan'ın evine sürüklendim. Çünkü Bilge gelmişti ve tüm neşesiyle cıvıldıyordu. Aynı yaşta oluşumuz bizi başka bir senkronizasyona sürüklüyordu. Burada mesleğini nasıl icra

ettirecekti bilemesem de, üstesinden geleceğine inancım tamdı. Üç evladın üçünün de pırlanta gibi olması, bence, tam anlamıyla ailenin başarısıydı.

Ali abi hazırladığı ekmek arasını uzatırken huysuzca, "Ben biliyorum yemek yemeyeceğini senin! Zıkkımlan şunu iyice eriyip gideceksin," diye annemmiş gibi söylendi.

Uzattığı ekmek arasını alırken, mutfak masasına oturdum. Alp Aslan'ın evinde mutfak ve salonu sadece yarım bir duvar ayırıyordu. Bu sayede Dicle'nin salonda olduğunu gördüm ama umursamadım. "Abi," dedim boğuk bir tonda. "Sabahın dördünde ayrıldık. Önce bir kahve verir insan."

Dicle müstakbel kayınvalidesi ile salonda çeyiz düzerken, biz üç ipsiz sapsız mutfakta sarhoş muhabbeti yapıyorduk. Benim sabah ayrıldığımızı söylemem, Nazmiye Hanım tarafından hoş karşılanmadığı gibi başka taraflara da yontuldu. "Ay Dicle," dedi Dicle'nin dizini okşayarak. "Ne kadar da çok yakışıyorlar değil mi?" Ekmeğimi ısırmak üzereyken duraksadım. "İkisi de aynı meslekten. Okumuş, iş yükünü tutmuş. Zevkleri de aynı."

Bakışlarım bir yanımda kalakalan Ali abiye değdi, birde diğer yanımda şoklanmış bir vaziyette kalan Bilge'ye. "Ana!" dedi Ali abi ama ortama o anda başka bir ses yayıldı.

"Kim kime yakışıyor gene?" dedi Alp Aslan, uykulu bir tonda. Döndüğünü bilmiyordum. Dudaklarımın önünde kalan ekmekle saçma bir şekilde hızına yetişemediğim ortama bakıyordum. Gözünü, avuç içiyle ovuştururken gözlerimiz birbirine değdi. Ağırca yutkundum, o da gördüğünden emin olmak istercesine iki eliyle iki gözünü tekrardan ovuşturdu. Ellerini gözlerinden indirdiğinde göz bebeklerinin mutlulukla büyüdüğünü düşünecektim neredeyse! Oysaki gözlerini parlatması gereken ben değildim. Bana bakmaktan vazgeçseydi eğer tam arkasında kalan müstakbel karısını görebilirdi.

Dicle varlığı fark edilmeyince, "Ali abiyle, doktor hanımdan bahsediyoruz Alp'ciğim," diyerek kendini hatırlattı. Keşke kendisini fark ettirmek için beni kullanmasaydı. Alp Aslan çatık kaşlarıyla kendisine dönünce, ürkmüş olmalı ki panikledi. "Dün geceyi birlikte geçirmişler de. Anam da ne kadar birbirlerine denk olduklarından bahsediyordu." Şok içinde elimdeki ekmeği masanın üzerine bıraktım.

"Güzel şakaydı," dedi Alp Aslan bozulmuş bir tavırla. "Ama hiç havamda değilim."

"Ne şakası Aslan'ım aaaa," dedi Nazmiye Hanım abartıyla. "Abin sabah geldi Jülide'den. Peşi sırada Jülide yemek yememiştir deyip, kahvaltı

hazırladı kıza." Bizde oradaydık ama üçümüzde açık ağzımızla sahnelenen tiyatroyu izliyorduk. "Ben de dedim ki; Hıdır size siz Hıdır'a yapacağınıza, yuvanızı yapın."

Alp Aslan'ın gözleri bana dönerken, usulca yerimden kalktım. Önüme konan ekmekten bir lokma dahi alamamıştım ama boğazıma bir fil yavrusu oturmuştu. "Nazmiye Hanım," dedim annemden miras kalan bariton ses tonuyla. Ne olursa olsun kalp kırmak istemiyordum ama neden benimde bir kalp taşıdığım unutuluyordu? "Yedi çift evlendirip, cennete gitme çabanızı anlıyorum..." Kalktığım sandalyeyi, masanın altına ittim. Hareketlerim o kadar sakindi ki, sesimden ölüm akıyordu.

Ali abi; "Jülide! Güzelim, bakma sen anama..." dedi, sağ olsun daha çok sıvamak ister gibi.

Ali abinin dediğine takılmadan, "Ama," dedim buruk bir şekilde gülümseyerek. "Hayatımda biri var." Hep Melih beni öne atacak değİldi ya! "Pırlanta gibi üç evlat yetiştirmişsiniz," diyerek saygımı korumaya devam ettim. "İnsanların özel hayatlarına saygı duyan..." Alp Aslan hariç! "Tebrik ederim. Muhakkak birinden nasiplenmek isterdim ama..." Ne yapalım dercesine dudak büktüm. "Kısmet değilmiş." Mutfaktan çıkıp salonla bağlantı noktasına geldiğimde, Alp Aslan ile karşı karşıya kaldım. Hızlı nefesleri sayesinde göğsü yükselip alçalıyordu ve gözüme yine künyesi ilişiyordu! "Yine de," dedim Alp Aslan'ın gözünün içerisine bakarak. "Bizim yuvayı da siz yapmışsınız gibi iletiriz yukarıya. Dert etmeyin sevabı size yazılır." Başımı sola doğru eğip, Alp Aslan'ı görüş açımdan çıkardım. "Başım bacadan çıkmadı henüz. Bana koca aramanıza gerek yok anlayacağınız." Anahtarımı havada hoşça kalın dercesine salladım. "İyi günler hepinize!"

Ardımı dönüp evlerinden çıkarken son duyduğum Ali abinin, "Bu kızı üzme ana!" diye kükreyişiydi. Oysaki Ali abi; hiçbir yarama kardeşi kadar şahit değildi ama Alp Aslan adının hakkını vermediği için Ali abi onun yerine kükremişti.

Nazmiye Hanımın ile Yavuz Albayın birbirlerinden haberleri olmadan gerdiği ipler, Alp Aslan'ın elinde kalacaktı. Alp Aslan diliyle ilk düğümü kendi boynuna atacaktı.

IX – İTİNAYLA KIRILAN BİR KADIN

'Yüreğimin kurak topları yeşermez deme!
Bir gözyaşınla hayat bulduran, yaratan vardır!'

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan'ın evinden çıktıktan sonra evlerinde ne cereyan etti bilemiyorum ama gecenin bir yarısı evimi yangın yerine çevirmek isteyen bir beden, salonumun ortasında belirdi. Duştan yeni çıkmış bir vaziyette kendisine yakalanırken, üstüne üstlük evimde deli dana misali dolaştığını görünce ürküp, duvar dibine sindim. Eğer ondan önce davranabilseydim, 'Beni korkutma!' diye bağırmak isterdim.

Tam gelip önümde durdu ve işaret parmağıyla hırslı bir şekilde sol şakağımı dürterek "Abimden uzak dur anlıyor musun?" dedi. Bu saate kadar içinde bu öfkeyle nasıl dayanabilmişti anlayamadım. "O zihninden neler geçiyor bilmiyorum ama sakın!" Burnundan sinirli bir nefes verdi. "Sakın ama sakın aklından bile geçirme!"

Sıkıştırdığı duvar dibinde oldukça ürkek duruyordum ama fark etmedi. "Saçmalama," dedim, demek istedim... Öyle bir bağırmaya başladı ki, benimle konuştuğunun ayırdında bile değildi. Sanki uzay boşluğuna bağırıp, zihninden geçen düşüncelerin yok olmasını istiyor gibiydi.

"Lan!" Sinirle alt dudağını dişledi. "Lan benim birlikte olduğum kadını, anam abime istedi!" Hırsla yumruğunu başımın solunda kalan duvara vurduğunda, yumruğunun rüzgârını sol yanımda hissettim. Gözlerimi ne ara korkuyla yumdum, hatırlamıyorum. "Allah'ım kafayı yiyeceğim! Bir taraftan koynuma aldığım kadın, yengen olsun deniliyor. Bir taraftan..." Ne söyleyecekse susup, zehrini kendi içine akıttı. Nazmiye Hanım, hayatımda biri var söylemimi ciddiye almamıştı sanırım. "Kafayı yiyeceğim! Kafayı yiyeceğim!"

Önümden çekildiğini kaybolan nefesinden anladım. Birkaç saniye sonra sıktığım yumruklarım acıyınca önce ellerimi gevşettim sonra da gözlerimi titrek bir şekilde açtım. Alp Aslan kırmızı görmüş boğa misali salonumun ortasında volta atıyordu. Muhtemelen gözüne gözüken tek kırmızı bendim çünkü bana toslayıp duruyordu. "Sen..." Titreyen sesimi dizginleyebilmek için duraksadım. O keskin Şahin bakışları bana döndü. Gözlerindeki beni parçalama düşüncelerini okuyabiliyordum. Onun düşünceleri bedenimi parçalayıp yok etmekken, çoktan ruhumu parçaladığından bir haberdi. "Sen beni ne zannediyorsun?"

Sinirli bir kahkaha attı. Beline koyduğu iki elini yana doğru açıp "Bilmem!" dedi alayla. "Belki de sadece kendini birilerine yamamaya çalışan ucuz bir kadınsındır!" Başımı hayal kırıklığıyla hafifçe sola doğru eğdim. Gözlerim kendiliğinden kısıldı. Yüzümdeki ifade tam olarak; yapma böyle düşünüyor olamazsın'dı ama gözü hiçbir şey görmüyorken, zihni düşünemiyordu. Daha içimdeki hayal kırıklığını sindiremeden, kimsesizliğimi alıp yüzüme çarparak "Yersiz, yurtsuz, kimsesiz bir zavallısın!" dedi. "İki ilgi gördü mü ailem olurlar diye düşündün belki de!" Üstüme doğru adımlayıp, işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Bana bak kızım! Bizim ailemiz senin çarpık ilişkilerinin zehrini salabileceğin bir aile değil! Ya siktir ol git ya da çek elini eteğini üzerimizden!"

Gözlerimin doluluğuna inat gülümsedim. "Defol git," dedim ama sesim fısıltıyla döküldü dudaklarımın arasından. Tekrar "Defol!" dediğimde, ses tonuma zerre dikkat etmedim. Bedenini göğsünden hoyratça ittirdim.

"Biri gidecekse o da sensin!" diyerek, itişlerime direndi. "Bu topraklar benim! Bağdan gelip, dağdakinin huzurunu kaçıran sensin!" Öfkesi kahkahasıyla harmanlandı. "Bir gece!" dedi, lanetlerini sesine gark ettirerek. "Sadece tek bir gece hata yaptım ve devamında gelip hayatımı siktin!"

Benimle karşılaştığı barın var oluşuna bile küfrediyor gibiydi ama ben hiçbir şey yapmamıştım! Urfa'ya gelmemin onunla alakası olmadığı gibi, Ali abiyle tanışıklığımız da üniversite yıllarıma dayanan bir olaydı ama ruh hastası, şüpheci bir insan olduğu için her şeyi kendisine yontuyordu. Sinirle üzerine yürüyüp parmak uçlarımda yükselerek yakasını kavradım. "Sana yemin ederim ki, seni rezil ederim," dedim, acım sesimi yakıp kavururken. Nasıl rezil edeceğimi tahmin edemediği ve beni hafife aldığı için çatık kaşlarının altından gülümsedi. Beni ciddiye almıyordu. Zaten insan yerine de koymuyordu. Aynı şekilde bende ona gülümsedim. Yakasındaki ellerimin tutuşunu sıkılaştırdım. "Şimdi gider annene derim ki; 'Siz büyük oğlunuzu bana uygun gördünüz ama Dicle ile evlendirmeye çalıştığınız küçük oğlunuz evimden çıkmıyor!'" Kendi ses tonumu kendim tanıyamadım. Peşi sıra histerik bir kahkaha attım. "Çok namuslu ve ahlaklı zannettiği oğlunun, yollu diye aşağıladığı bir kadının evinden çıkamadığını öğrenince ne olur acaba?" diyerek imayla lafımı yuvarlayıp, meydan okurcasına kaşlarımı havalandırdım. "Bence kalp krizi falan geçirir. E kolay değil tabi bir taraflarını kaldırdığı oğlunun koca bir hayal kırıklığı olması!" Söyleyeceklerimi bitirdiğimde en acımasız halimin bu olabildiğini fark ettim. Onun aksine hala kelimelerimi seçerek konuşuyordum çünkü biliyordum ki dil yarası kapanmıyordu. Keşke o da bunu bilebilseydi.

Yakasına yapışan ellerimi kavrayıp, kendisini benden kurtardı. "Sıkıyorsa aç o çeneni! Bak bakalım ben o zaman sana ne yapıyorum?"

Tehdit eden baskın ses tonu sabrımı taşıran son nokta oldu. "Neden?" diye bağırdım. Ne nedendi hiçbir fikrim yoktu. Belki de neden böyle davrandığını anlamaya çalıştım ilk etapta, bilemiyorum. "Gelip gidip bana; ahlaksız muamelesi yapan sen değil misin?" Avazım çıktığı kadar bağırırken, iki yana açtığım kollarımla içimi boşaltmış bulundum. Muhtemelen sesim mahalleye yansımıştı. Eski yapıların ses geçirme özelliği sağlam olan tek şeyiydi. "Tam da ahlaksız kadına yakışan bir eylem olmaz mı? Kurulacak olan bir yuvayı yıkmış olurum iştel" Yaptığı imalar artık canımı fazlasıyla yakıyordu ve beni tanımıyor nasılsa diyerek geçip gidemiyordum. Kaç zamandır bir aradaydık. Bir insanı, biraz da olsa tanımak için illaki birlikte olmak gerekmezdi! Hiç mi bana dair bir fikri olamamıştı? Nihayetinde içime saldığı zehirleri, dilim kustu. "Nasılsa kimsesiz bir zavallı değil miyim? Benden beklediğin şey tam da bu değil mi? Tam da benim gibi namussuz, karaktersiz bir kadına yakışır değil mi?" Sesim sonlara doğru gittikçe kırılıp, kısıldı. Ağlayacaktım ama karşısında asla!

"Hevybanû," dediğinde yüzümde buruk bir tebessüm oluştu.

Bana doğru çekingen bir adım atmaya kalktı ama bağırmamla duraksadı. "Jülide!" Sağ avuç içimi göğsüme vurdum. "Benim adım Jülide! Abuk sabuk isimlerini git müstakbel karın olacak çocuğa tak! İkide bir aşağılamak için kapısını çaldığın kadına değil!" Dicle ile aramızdaki en büyük fark buydu! Ben, Alp Aslan'ın yönetebileceği bir çocuk değildim.

"Ben..." Sesi şoklanmış vaziyetteydi ve muhtemelen ne halt yediğini daha yeni anlıyordu.

"Sen," dedim boğazımdaki yumruya aldırmadan. İşaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Sen benim, ölsen bile umurumda değilsin artık!" Her ne kadar Alp Aslan hiçbir şeyim olmasa da, söylediğim şeyin ağırlığı kızgın bir demir gibi boğazımı yaktı. "Ve sana yemin ederim ki, seni asla ama asla affetmeyeceğim!" Benliğini hoyratça itekledim. "Defol git. Bir daha da gelme! Gelme artık bana gelme!" Kaç kez ittirdim koca bedenini bilemiyorum. Karşımda put gibi duruyordu ama söylediğim iki cümleyle yıkılacak değildi. Çünkü değer vermediğiniz insanların cümleleri sizde hasar bırakmazdı.

Aniden göğsündeki ellerim duraksadı. Çatılan kaşlarımın altındaki ağlamaya hazır gözlerimi, yüzüne çevirdim. Sinirden hızlanan nefeslerimiz sayesinde göğüslerimiz körük gibi inip kalkıyordu. Fark ettiğim gerçekle alt dudağımı ısırmaya başladım. Söylediklerine kırılıyordum çünkü anlamadığım bir şekilde Alp Aslan'a değer verir olmuştum. Yaptığı en ufak bir

imanın altında eziliyor, değersiz, kimsesiz, kötü hissettirmesine dayanamıyordum.

Bir adım geri çıkarak, benliğinden uzaklaştım. Elimle evin dış kapısını göstererek "Sen bu kapıyı, kendi ellerinle yerle bir ettin bu gece," diye mırıldandım. Çünkü kendisine bir şeyler hissettiğimi fark etmemi, canımı yok etmek istercesine yakarak sağlamıştı ama bilmediği bir şey vardı; bende yanacak can kalmamıştı... Yüzüne bakmadım. Acı çekiyormuşçasına bakmaya devam ederse, inanırdım biliyordum. Çünkü aptaldım, kendimi tanıyordum. Genel olarak kimse bana acımaz, canımı yakmaktan geri durmazdı ama ben canımı yakan insanın dahi canını yakamazdım. Cenk'e de yapamamıştım, yapmamıştım. Hatta bir gün babamı bulup hesap sorarak, canını yakmayı bile düşünmemiştim. İnsanlık çizgimi bozmamaya dikkat etmiş ve hep 'Sana yakışmaz Jülide bu haller!' diyerek içimdeki hırsı köreltmiştim. "Artık gelip yüz sürebileceğin, hırsını atabileceğin bir kapım yok benim..." Bahsettiğim kapının, evin kapısı olmadığının ikimiz de farkındaydık. Yerdeki bakışlarımı, kapıya çevirdim. "Yoluna çıkmayacağım..." Ağırca yutkundum devam edebilmek adına. "Seni gördüğüm yerde yolumu değiştirecek, hareketlerime dikkat edeceğim. Sen de," dedim ve derin bir nefes aldım. "Sen de ben defolup gidene kadar beni görmezden gel lütfen." Urfa'ya gitmek için gelmemiştim ama odama doğru ilerlerken, tüm yenilmişliklerimle beyaz bayrak sallıyordum. "Yolu biliyorsun. Çağırılmadan gelip yerle bir ettiğin evden, uğurlanmadığın için de alınmazsın umarım..."

Odama girip, eski ahşap kapısını zoraki bir şekilde kapattıktan sonra sırtımı kapıya dayayıp oturdum. Dakikalarca ağlayabilmek için dış kapının kapanmasını bekledim, kapanmadı. Yaklaşık on beş dakika sonra hırsla kalkıp, kapıyı açtım. Neden gitmediğini soracaktım ama salona çıktığımda görmeyi beklediğim insanı göremedim. Doğru ya içeri girmek için kapısını kullanmadığı bir evin, kullanmadığı kapısından da çıkamazdı! Laf olurdu, söz olurdu, benimle anılması, düşünülmesi alnında kara bir leke olurdu!

Dakikalarca sıktığım sinirlerim o anda boşaldı. Salonun ortasında diz çöküp, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kaç dakika o şekilde oturup ağladım bilmiyorum. En son ne zaman başımı böyle öne eğip ağlamıştım, hiçbir fikrim yoktu. Jülide ağlamaya çok alışıktı ama içimde yeni yeni boy vermeye çalışan Hevybanû, filizlenemeden kök salmaya çalıştığı toprağından koparılıp atılmıştı. Jülide'ye ise yine gözyaşlarıyla asla yeşermeyecek olan kuru çorak toprakları sulamak kalmıştı...

O geceden sonra günler günleri öyle bir kovaladı ki, başımı hastaneden çıkaramadım. Çıkarmama sebebimde elbette Alp Aslan ile yaşadığı-

mız son diyaloğun da etkisi vardı. Yoluna çıkmamak adına, bulunduğu hiçbir ortama girmedim. Zaten yıllardır yaban gülüydüm ve yalnızdım. Biraz daha yalnızlık, söylediklerinden daha çok canımı yakamazdı. Hastanedeki yoğun çalışmalarım sonucu, zihnim daha da bulanmaya başladı. Yer yer Cenk'i gördüğümü zannettiğim anlar çoğaldı. Her seferinde yılmadan peşinden gittim, kimseyi bulamadım. Hoş bulsaydım ne yapacaktım bilemiyordum. Kendi elleriyle hazırladığı pisliği buraya kadar taşımaya geldiyse şayet bu saatten sonra tek yapabileceğim ellerini kesmek olabilirdi ama biliyordum ki, yapamazdım.

Timin görevde olmadığı günlerde, Emre ile arkadaşlık bağım oluştu. Aramıza bahçe duvarını alarak çay içmek, en sevdiğimiz aktivite oldu. Her ne kadar yılışık bir insan olarak tabir edilse de hem harika bir dinleyiciydi hem de üstün bilgilere sahipti. Tabi ki de kendimi anlatmadım çünkü başkalarıyla konuşabileceğim konulara sahip değildi hayatım. Küçüklüğümden beri fazlasıyla tembihlendiğimden olsa gerek, anlatmaya anlatmaya kim olduğumu unuttuğum zamanlar da oluyordu. Emre'nin fark ettiğim bir huyu vardı; beni işliyordu. Amacı beş verip, en azından bir almaktı ama alabildiği ancak ya mesleğimle ilgili anılarım oluyordu ya da Ali abinin de aramıza katılmasıyla okul anılarım. Geçip giden iki ayda tim tam iki kez göreve çıkmıştı. Saymıyordum. Emre'nin arkadaşlığına rağmen hiçbir zaman da saymamıştım. Karşısına çıkmamaya yemin etmeme sebep olmamış gibi her görev sonrası, Alp Aslan; evimde nefes aldığı için görevden döndüklerini de öğrenmiş oluyordum. Ya kolu, ya omzu hiç olmadı baldırı, illaki bir yeri dikilecek ya da bir yerine pansuman yapılacak oluyordu. Bu beni rahatsız ediyor muydu? Hayır. Doktor olduğum ve bir nevi birlikte çalıştığımız için rahatsız olmuyordum. Beni rahatsız eden; aklımı almak istercesine kapıdan girmeden evimde belirmesiydi. Adım kadar emindim ki, kendisini öpsem karşılık verirdi. Hatta işi ileri boyuta götürsem benimle birlikte de olurdu ama sonra evimin kapısından çıkamaz, yolda bana selam dahi veremezdi çünkü adı benimle anılırdı. Dilinden zikrettiği imaları kanıtlar sonra da defolur giderdi. Ve yine adım kadar emindim ki, sırf imalarını kanıtlayabilecek fırsatı olsun istediği için evime gizli saklı girmekteydi.

Tarihler Nisan ayının başını gösterdiğinde, gelmeye çalışan baharın kokusunu almak için kendimi bahçeye attım. Bahçede bulmayı umduğum son insan ise, katilimdi. Geceden Emre ile oturduğumuz için sandalyemi duvarın yanında bırakmıştım. Tam oradaki bedenini gördüğümde yutkunamadım bile. Kaç zamandır hayalini gördüğümü varsaydığım için gözlerimi kırpıştırdım. Yetmedi, avuç içlerime çektiğim hırkamın kol manşetle-

riyle gözlerimi ovuşturdum. Varlığına muhtemelen inanamazdım, elindeki telefondan müzik sesi duymasaydım.

Sendeki kalp de bendeki taş mı?
Varsa bir farkı o da günahı
Hayal kurardık telli duvaklı
Ne ara olduk kanlı bıçaklı?

Dumur olmuş bir vaziyette, bahçeye inen basamakları inmeye başladım. Sanırım saat henüz çok erkendi çünkü Erman bile uyanmamıştı. Mahallede çıt yoktu ama idrak ettiğim şarkı sözleriyle iki büklüm oldum ve acı bir kahkaha attım. Artık mahalleli uyanmadıysa bile, birileri muhakkak uyanmıştı. "Sen," dedim, ciğerlerime çekemediğim nefes canımı yaktı. Gözlerim cayır cayır yanıyordu. Dalga geçer gibi iptal ettiğimiz nikâhın tarihinde gelmiş, ne ara kanlı bıçaklı olduğumuzu sorguluyordu! Üstelik kıyılacak nikâh; tehditleri yüzünden gerçekleşecek olan göstermelik bir nikâhtı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Telefonundaki müziği sustururken, sağ ayak bileğini sol dizinin üstüne attı. Uzun saçlarını elime dolayasım geldi, yalan değil. "Ne var canım?" dedi ukala bir şekilde dudak bükerek. "Bize bundan daha uygun bir şarkı bulamadım." Her defasında bir malmışım gibi hissettiren bakışlarını dış cephe boyası dökülmüş evimde gezdirip, tiksinircesine yüzünü buruşturdu. "Bakıyorum da benden sonra çıta bayağı bir düşmüş," dedi, kendisiyle yaşamaya zorlandığım tripleks evi ima ederek. "Ama sen seversin böyle acı çektiren şeyleri." Neyi ima ettiğini anladığımda boğazımda bir el hissettim. "Mazoşistsin sen. Sevgisiz bir mazoşist."

"Ne arıyorsun burada?" dedim söylediği hiçbir şeye takılmadan.

"Seni," dedi üstüne hiç utanmadan. Gözleri vücudumda arsızca gezindiğinde, kalçama kadar uzanan hırkamı çekiştirip önümü kapattım. "Kendine pek bakmıyorsun anlaşılan..." Memnuniyetsizce göz devirdi. "Ah Jülide, sana sunulanlarla neden yetinmezsin anlamam!"

"Benim sana armağan edeceğim şarkıyı dinlemek için geldiysen bu kadar yolu," dedim sol kaşımı havalandırarak. "Aç oradan kendine bir Allah belanı versin!" Ne yazık ki ikimizde benim birebir bela okuyamayacağımı biliyorduk. İşaret parmağımla bahçe kapısını gösterip, "Çık git," dedim gözlerimi irileştirerek. Gitmezse ya sinir krizi geçirecektim ya da olay çıkacaktı. Mesela Emre sesimizi duyup da gelirse, beni rahatsız etmiyor diyemeyecektim. "Çık git Cenk! Olmayan edebini takın ve git!"

Cık cıklarken başını iki yana salladı. "Hadi ama!" dedi kaypak bir tavırla. "Artık böyle mi karşılıyorsun beni?" Hafifçe sola eğdiği başıyla göz süzdü. "Annen ölmeden önce böyle mi karşılardın beni?" Hatırlattıklarıyla boğazım düğümlendi. Bir gün annemin öldüğüne şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi. Üzerimde kurduğu baskının öyle bir farkındaydı ki kaçacak yer bırakmamak adına var gücüyle çabalıyordu. "Annenin ölümünden sonra sana bir cesaret geldi Jülide..." Sırtını oturduğu sandalyede dikleştirirken, ayak bileğini dizinin üstünden indirdi. "Kimsen kalmadı diye bir yüreklendin ama Melih'i atladın." Beynimden vurulmuşa dönerken alt dudağımı panikle dişlemeye başladım ve kimsenin tatlı uykusundan uyanıp bu ana şahit olmamasını diledim. "Oysaki Melih; sana, annenden bile daha fazla değer veren bir ibnenin teki!"

"Defol git," dedim acı içerisinde. "Sesim çıkmıyor diye çıkmayacak sanıyorsan..." Burukça baş savurdum. "İnan ki yanılıyorsun!" Üstüne doğru bir adım attım. "O itip kaktığın, örselediğin eski Jülide yok artık!" Histerik bir şekilde gülümsedim. "Sen benim sevgi terimimi yerle bir ederken, yüreğimi nasırlaştırdığının farkında değildin." Üstüne bir adım daha attım. "Fark edince işi tehdide çevirdin." Yaşattıkları adeta mimiklerime yansıdı. "Güçsüzdüm ve annem zarar görsün istemiyordum ama seni terk etmemi sen sağladın! Ben sadece ayağıma gelen fırsatı değerlendirdim. Tehditlerine boyun eğmeme gerek kalmadı. Senin de zaten beni Sevde için yanında tuttuğun ortaya çıkınca..." Ellerimi hiddetle iki yana açtım. "Açtım yollarını senin. İkimiz de özgürüz işte defolup gitsene!"

Sesime son anda başka bir ses karıştı. "Selamünaleyküm!" Gözlerimi hızlıca yumdum ama sesin sahibi tüm gerçekliğini kanıtlarcasına ne fısıldıyordu ne de çıkıp gidiyordu. "La bu amın oğlu ne arıyor burada?"

"Hah! Baş pezevengin de geldi işte," dedi Cenk, oturduğu sandalyede daha da yayılırken. "Ben de tam nerede bu ibne diyordum!?"

Yaşanılan ve yaşanılacak olan her şeyin bir kâbus olmasını dilerken, şakaklarımı ovalayarak "Melih," dedim. Yüzüne bakmam için iki saniyem vardı ve o iki saniyede yüzümü toparlamak zorundaydım. Toparladım da her zaman yaptığım gibi. Takındığım gerçekçi bir gülümsemeyle "Hoş geldin," diyerek derin bir nefes aldım. "Beyefendi de gidiyordu şimdi."

Sırtındaki çantayı çöpmüş gibi yere atarken "Vallahi hiç hoş gelmedim," dedi dik bir tonda. Montunu da çıkartarak masanın üzerine doğru fırlattı. Üstündeki gömleğin kol manşetlerini katlarken, yüzünü Cenk'e döndü. "Bana konuş," dedi hırsla alt dudağını dişleyerek. "Bana konuş zaten hırsımı atmaya yer arıyorum. Sen bana konuş!" Araya girecek gibi

oldum. Sağ elim usulca havalandı ama Melih bana öyle bir bakış attı ki elim havada asılı kaldı. "Sakın!"

"Bırak bırak," dedi Cenk gevşekçe. "Pezevenk değil mi koruyacak tabi kıymetlisini." Başını kinayeli bir şekilde salladı. "Kaşar gibi aramızdan çekilmedi senelerdir. Hazır hırsını dökerken sana âşık olduğunu itiraf etsin de, o da rahatlasın sende." Ardından bana dönüp "Bende senin yolunu açayım değil mi?" diye pişkince sordu ama söylediklerileyle Melih'i nasıl harladığının farkında değildi.

"Bahçemde değil," dedim, Melih'e dönerek. "Kana doydum ben, lütfen..." Mırıltımda yalvarma vardı. "Karışmayacağım ama burada değil lütfen..."

Melih talebimi başıyla onayladıktan sonra belinden silahını çıkardı. Yüreğim ağzımdan fırlayacakken, silahını dudaklarına yaklaştırıp bir öpücük kondurdu. Devamında öptüğü yeri, eliyle silerek parlattı deli gibi. "Tamam," dedi bana hitaben. "Şunu al da, bir orospu çocuğu için mesleği yakmayalım."

"Silah namus değil mi sizde ya? Jülide'ye emanet etmek istediğinden emin misin?"

Melih silahını namlusundan tutmuş bana doğru uzatırken Cenk'in söylemiyle, silahın kabzasını yüzünün ortasına geçirdi. Gözlerimi hızla yumsam da peşi sıra mecbur açtım. Cenk sol eliyle burnundan akan kanları tutmaya çalışırken, hiç kan görmemiş gibi bakıyordum. "Özür dilerim bebeğim," dedi o arada Melih ve gözlerim kendisini bulduğunda silahından özür dilediğini fark ettim. Göz göze geldiğimizde, gözlerindeki öfkeye rağmen gülümsedi. "Kusura bakma güzelim ama bu piçi, kızıma bu halde bindiremem. Her yer kan olur," dedi abartıyla ve silahını tekrardan bana uzattı. Bu sefer silah başkasının suratında patlamadan alabildim. "Bahçeyi ben yıkarım söz. Sana bu soysuzun kanını bile sıçratmam ben."

"Melih," dedim bir solukta ama üstüne doğru bir adım atamıyordum.

Eliyle evin merdivenlerini işaret etti. "Lütfen," derken cebinden sigara paketini çıkarıp üstüme attı. "Keyif sigaranızı yakınız ve gösterimizin tadını çıkarınız Jülide Hanım." Yakaladığım sigara paketiyle merdivenlere oturduğumda, mahallede uyanmayan kimsenin de kalmadığını görmüş bulundum. Emre ne iş dercesine göz kırpınca, omuz silkmekle yetindim. Erman yanıma gelip omzuma elini koyduğunda, kendime bir sigara yakarken ona da bir dal uzattım. "Kalk!" diye bağırdı Melih gürce. Sigaramdan bir duman çekerken çocuk gibi merdivenlerden aşağı sarkan ayaklarımı sallıyordum. "Bana bir böcekmiş gibi kendini ezdirtme, kalk!" Kalkmadı. Cenk kalkmayınca, dakikalar önce ellerimi dolamak istediğim o

saçlara yapıştı ve un çuvalı gibi silkeledi. "Ben sana kalk diyorsam, kalkacaksın!" diye bağırmaya devam ettiğinde, kıdemli yüzbaşı konumuna çoktan geçiş yaptığını anlamıştım. Çünkü rütbesini giydiğinde o kadar duygusuz oluyordu ki, beni bile ürküttüğü anlar çok olmuştu. Cenk ayağa kalktıktan sonra kendisini insan yerine koyarak tam karşısına geçti. "Bana öyle bir şey söyle ki, apoletimi bile söksem pişman olmayayım..."

Gözlerim adeta yerinden fırladı ve içime çekmeye çalıştığım sigaranın dumanıyla tıkanıp öksürmeye başladım. Öksürmemle Cenk'in bakışları bana döndü. "Çok mu seviyorsun onu?" diye sorduğunda, Erman sırtıma vurmakla meşguldü. Eğer ki uygun bir zaman dilimde olsaydık, 'Düşmanına vurmuyorsun, ayarsız!' diye çemkirirdim.

Melih "Canımdan çok," dedi hiç düşünmeden. Gösterisini sadece bana sunmuyordu. Hoş Nazmiye Hanım bugünden sonra bana oğlu Ali'yi bile göstermese, sorun olmazdı.

"O zaman," dedi Cenk gülümseyerek. "Eserinle övün. Çektiği her bir acıda senin de payın büyük. Siz hayatını siktiniz, ben-" devam edemedi. Melih'in kafası Cenk'in yüzüne indi. Az önce silah kabzasıyla burnu kırılmadıysa da artık muhakkak kırılmıştı.

"Biz mi siktik hayatını?" diyerek Cenk'i geri kucakladı ama kaldırdığı gibi sol yumruğunu Cenk'in yüzüne geçirdi. "Biz siktik öyle mi?" Cenk'i tekrar kaldırdığında bir daha yüzüne yumruğunu geçirdi. Ben ki kavgadan irrite olan, üstüne korkan bir insandım. Kanım donmuşçasına izledim. "Sen ne bok yedin?" diye sorup tekrardan Cenk'i çekiştirip, bir yumruk daha attı. "Sen yediğin boklar yüzünden benden kaçıp etek altına saklanmıyor muydun bunca zamandır?" Hiddetle ellerini iki yana açtı. Cenk şimdi ya susacaktı ya da susmayıp hepimizin hayatını karartacaktı. "Ananın amından bu sabah yürek yiyerek mi çıktın ırzını siktiğimin dölü?" diye kükrediğinde utançtan gözlerimi sokakta gezdiremedim bile. "Seni sikerim," diyerek Cenk'in üzerine doğru eğildi. "Değil bu kızın bir metre yakınına yaklaşmak, adını andığını duyarsam ölmüş anam avradım olsun ki..." Sesi dalga dalga mahallenin içerisine yayıldı. "Seni ters yatırır düz sikerim!"

Cenk çiğ bir kahkaha attı. "Ben yaklaşmam," dedi ağzındaki kanları tükürürken. "O bana gelir tıpış tıpış." Ardından dağılmış yüzünü bana çevirdi. "Pezevengin cayır cayır yanmasın diye gelirsin değil mi Jülide? Annen için geldiğin gibi..." O arada elimde unuttuğum sigara izmarite kadar yandığı için önce elimi yaktı sonra da yere düştü. "Jülide gelir. Jülide sevdikleri üzülmesin diye hep kendini ele verir..."

Cenk'in söylediklerinden sonra Melih'in ağzından sadece bir "Lan!" çıktı. O andan sonra Cenk'in yüzüne kaç yumruk darbesi indirdi sayamadım. En son Cenk'in başını bahçenin beton zeminine vurduğunda, kendime geldim. Elimde tuttuğum silahı panikle Erman'a verdim. "Gerekirse göm ama Melih'e verme!" derken, merdivenlerin tepesinden aşağı nasıl atladığımı bilemedim. Erman ise arkamdan "Abla," diye bağırdığıyla kaldı.

İki saniye içerisinde Melih'in yanındaydım ama kolunu tutmam ile savrulacağımın da farkındaydım. "Arslan!" dedim, aynı annem gibi. Eli yalpaladı. "Kıdemli," diyerek havada yalpalayan koluna tutundum yavaşça. "Ben buradayım..." Gerilen sırtının seğirdiğini görebiliyordum. "Hep yanında..." Tutuğum kolunu bıraktım. Bedenim arkasında kalmasına rağmen sol avuç içimle sol göğsünün üzerine vurdum. "Ama en çok hep solunda." Tekrardan bıraktığım koluna tutundum. "Yeter bu kadar," dedim mırıldanarak. "Ara da gelip alsınlar..."

Aniden yüzünü bana döndüğünde yüzündeki hiçbir kan kendisine ait değildi. "Sen bakmayacaksın," dedi hızlı nefeslerinin arasında. Gözleri öfkeden irileşmiş ve yeşilleri neredeyse çam yeşiline evirilmişti. "Sen bu pisliğe hastaneye bile gelse dokunmayacaksın!" Kendisini sakinleşsin diye başımla onayladım. "Senin buna nefesin bile değmeyecek! Duydun mu beni Jülide?" diye birden bağırınca, çıkan yüksek sesi dolayısıyla irkildim.

"Ah hadi ama prensesinin yüksek ses fobisini unutmuş olamazsın!" dedi Cenk, selasının okunmak üzere olduğunu hiç umursamadan.

Melih, Cenk'in hatırlattığı korkum yüzünden iki kolumu birden kavrayıp "Özür dilerim," dedi.

O an için Cenk'in ölmeden gitmesi haricinde hiçbir şeyin önemi yoktu ama tabi ki de Cenk, can sağlığını benim kadar düşünmüyordu. "Jülide," dese de bakışlarımı Melih'ten çekip, kendisine çevirmedim. "Pişman olacaksın," dedi kesik kesik öksürüğünün arasından. Tükürdüğü bütün kanları alıp, soluk borusunu tıkama isteğiyle sarsıldım. "Nasıl ki annen için pişman olacaksan, Melih rütbesini kaybettiğinde de pişman olacaksın!"

Bir gece sırf kendi kafama göre hareket ettiğim için beni eğitime sokan Melih'in inadına, şükrettim. Yaşım on sekize vurduğunda aykırı kafamı ezmek istediği için beni süründürmeseydi, parkurlarda canımı çıkarmasaydı, tüm düşünce ve gözlem yetilerimi açmasaydı; üstünde başka bir silah olduğunu ve kavramak üzere hareketlendiğini anlayamazdım. Anlayamasaydım, Cenk'in hiçbir şeye yaramayan varlığı yeryüzünden silinirdi. Cenk'e dönüp bakamadım ama Melih'in silahına doğru hareketlenen sağ kolunu kavradım. Tırnaklarım koluna geçti. Canını yakmak istiyordum çünkü ayması lazımdı. Tek hareketlilik Melih ve benim aramda olmadı

elbette. Diğer rütbelilerin silahına davrandığını görmekte mucize değildi. Vaktiyle bana bağırdığı gibi kendisini taklit ederek "Kural bir!" diye bağırdım gür bir seste. Silahını koluna yapıştığım için hala bulunduğu yerden çıkamamıştı. "Ateşlemeyeceğin silahı çekmeyeceksin!" Söylediğim cümleyi ve tam on bir sene önce beni sağır etmek istercesine bağırış şeklini, dün gibi hatırlıyordum. "Kural iki!" diyerek kopyası gibi devam ettim. "Senin duyguna yer yok! Sen..." Yutkunma ihtiyacı hissettim. "Kin güdemezsin! Sen intikam peşine düşemezsin!" Kene gibi yapıştığım kolunu bıraktım ve göğsünden ittirdim. "Sen katil değilsin! Sen hırsına yenik düşüp, insan öldüremezsin!" Ardından göğsünü ittiren elim gömleğinin yakasını kavradı. "Apolet mi sökmek istiyorsun? Sök ulan!" Boğazım bağırmamın şiddeti yüzünden yanmaya başladı. "Sök ama biri kışkırttığı için değil! Sök! Sök defolup gidelim ama sen istediğin için sök!" En sonunda tükenmişçesine kesilen nefesimle "Rapor edileceksin," diye fısıldadığımda, kirpik diplerimde biriken yaşları hissediyordum.

"Sana ne benim rütbemden?" dedi sorgularcasına. "Bu pezevenk neye karşılık seni benimle tehdit edebiliyor Jülide?" Korkacağım için ses tonunu öyle bir ayarlamaya çalışıyordu ki, saatlerce dizlerine yatıp ağlamak istiyordum.

"Hiç," dedim bir çocuk edasıyla. "Hiç." Hıçkırırcasına devam ettim. "Sen içeri gir, bende buraları toparlayayım." Korkum yüzümden okunur hale geldi. "Rapor edileceksin, sen içeri gir..."

Melih bir adım geri çekilip gömleğini tutuşumdan kurtardı. Kollarını iki yana açtı ve gür bir sesle "Rapor etmeyenin amına koyayım!" diye bağırdı. Muhatabı, meslektaşlarıydı. Ardından cebinden cep telefonunu çıkardı. "Beni bıraktığınız yere dönün, bir çöp var," dedi gayet doğal bir tonda. Zaman donmuş gibi hepimiz öylece kaldık. Yanılmıyorsam yaklaşık beş dakika sonra kapımın önünde yine siyah panelvan bir minibüs belirdi. Minibüsün içerisinden kimin indiğini görünce ağzım şokla açıldı.

"Necip?" dedim hayretle. "Senin ne işin var burada?"

Necip bir bana baktı, bir de Melih'in üstüne başına. Mahalledeki diğer insanların üzerinde de şöyle bir göz gezdirdi. Ardından yine gözleri beni bulunca yüzünde haylaz bir gülümseme oluştu. "Yenge," dedi sıkıntıyla. "Karada çöp toplamaya çıktık." İki kaşım şaşkınlıktan alnıma değer vaziyetteydi. "Neyse," dedi çekingen bir ifadeyle. "Ben çok konuşmayayım." Kaşlarıyla Melih'i işaret etti. "Psikopat komutan modunu açmış. Payıma düşeni almayayım, o anlatır nasılsa..."

Donuk bakışlarımı Melih'e çevirdiğimde, Necip'i aramak için çıkardığı cep telefonunu elinde döndürüp duruyordu. "Bunu al," dedi duygusuz bir

tonda, gözlerini telefondan çekmeden. "Dinlendirin. En geç sabaha gelmiş olurum."

Melih konuştukça şakaklarımı ovma isteğimi bastıramadım. Necip Cenk'i paketlerken, kendimi sakinleştirmenin yollarını aramaktaydım. İtinayla yapılan paket minibüse yüklediğinde, hedefime dönüp "Melih!" dedim hırsla. Burada ne arıyordular ve en önemlisi neden kara parçası olarak Urfa'yı seçmişlerdi?

"Yorgunum," dedi elindeki telefondan gözlerini çekip. Bu ordu dilinde, sorgulama demekti. *Şimdi zamanı değil. Zamanı hiç gelmeye de bilir. Ama gelirse ben zaten sana bilmen gerekeni anlatırım.* Sesli bir nefes verdi devamında. "Bahçe," dedi ve gözlerini bahçe içerisinde gezdirdi. O arada gözleri merdivenlerde şoklanmış halde kalakalan Erman'a değdi. "Çaylak, sende." Erman'dan çektiği gözlerini, gözlerimin içine dikti. "Bakalım önce hanginiz konuşacaksınız..." Yutkunma ihtiyacı hissettim. Benden çektiği gözlerini sokağa çevirdiğinde kollarını iki yana açtı. "Sabahın köründe verdiğimiz geçici rahatsızlıktan ötürü özür dileriz ama sizde bilirsiniz ki, huzurumuzu kaçıranı huzurundan ederiz," diyerek dudak büktü. "Akşama uygunsanız hepinizi bahçede mangala bekleriz..." Ben ağzı açık ayran budalası gibi bakarken gelip sol omzumun üstüne iki kez vurdu. "Ben bir duş alıp devriliyorum. Akşama uyandırırsın."

Yerde oluşan kan gölünde gençliğimin kıyılışına ve kanın hiç kurumayışına uzunca bir müddet bakakaldım. Bu kan, hiç mi kurumayacaktı? Nereye gidersem gideyim; üstüme, hayatıma sıçramaya devam mı edecekti? Ve ben her seferinde, yüzüme kapadığım iki elim ve çökmüş omuzlarımla böyle kalakalacak mıydım?

Erman bahçeyi yıkadı. Yetmedi, bana bir kahve yapıp getirdi. Üstüne birde kahvaltı sofrası kurdu ama zihnim kilitlenmiş gibiydi. Cenk'in yediği haltları Melih'e söylersem bugün gördüklerim sadece ön gösterim olurdu. Söylemek gibi bir niyetim olmadığı için ne yapabileceğimi de tam olarak bilmiyordum. Ne yapmamı istiyordu elindeki görüntüleri kullanmamak için? Sürekli onları önüme sürerek beni yanında tutmak istiyorsa bir daha aynı hataya düşecek de, boyun eğecek de gücüm kuvvetim yoktu. Eğer ki talebi tam olarak buysa, kopsun dananın kuyruğu demekten başka bir çarem de yoktu.

Akşam olduğunda herkesin Melih'in davetini kabul edesi tuttu. Oysaki ben; ev sahibesi olarak, koca gün oturduğum bahçe masasından zerre kalkamamıştım. Halimi fark etmiş olmalılar ki, herkes bir parça bir şey kapıp gelmişti. İnsanlar gelince toparlanmak zorunda kaldım. Melih'in üzerimizde kara bulutlar gezdiresi olmadığı da, "Kalk kız, soğan doğra,"

demesiyle ayyuka çıktı. Mangal yakıldı. Bahçemde diğer bahçelerden getirilen üç masa daha yan yana dizildi. Yemek yenilirken, masaya konan yedi adet yüzlük şişe afallamamı sağladı. Koca gün tüm algılarımı kapattığımdan, yapılan hazırlığı zerre umursamamıştım. Umursamamaya da devam ettim. Mesela evimde Alp Aslan ve Dicle'yi görmek istemiyordum ama umursamadım. Onların bitmek bilmeyen düğün mevzularını da umursamadım. Gece bir müddet sonra hareketlenmeye başladı. Hatta Emre ve Melih öyle bir etkileşim kurmuştu ki, ikisi farklı bir dil konuşuyordu sanki. Biz genç ve bekârlar olarak bir müddet sonra Şubat ayının sonunda nasılsa bahar gelecek diye edindiğim bahçe salıncağının önüne bir masa çekerek diğer gruptan ayrıldık.

"Geçen sefer bir eğitim muhabbeti olmuştu, anlatacaktın," dedi Emre hevesle.

İşittiğimle elimdeki tabağı masanın üzerine düşürür gibi bıraktım. Tabi haliyle fazla gürültü çıkardığım için "Kusura bakmayın," dedim bahçenin solundaki kafileye doğru. Gözlerimi zerre Alp Aslan'a değdirmedim, aylar önceki en son konuşmamızdan beri değdirmediğim gibi. "Bir isteğiniz var mı?" sorum ise direkt Yavuz Albaya dönük oldu.

"Yok kızım," dedi Firdevs Hanım.

O arada Vildan'ın sandalyesini bizden tarafa doğru çevirdiğini gördüm. "Ay yemin ederim," dedi Züleyha'yı ve Begüm'ü dürterken. "Bunların içi geçmiş muhabbeti sıktı beni. Sizdeyiz kuzum." Zaten bizdeydiler ama ben koca gün oturmamın bedelini öder gibi bir sağa bir sola koşturmakla meşguldüm, muhabbetleri bile yakalayamaz olmuştum.

"Bu bir gün," deyince Melih, başımı kendisine doğru çevirip ne dercesine salladım. "Kendi kafasına göre boyundan büyük bir işe kalkıştı."

"Kaç duble içtin sen?" dedim, kendisine doğru adımlayarak. "O çeneni kapatman gereken yerdesin."

Soruma çocuk gibi omuz silkip, "Hani bizdendiler?" dedi.

"Evet, sizdenler ama ben sizden değilim!" dememe, bir kahkaha attı.

"Abi, sen kalk reşit oldum diye atla uçağa Şırnak'a gel," dedi sinirli bir tonda. O günü hatırladığına ve beni tekrardan boğazlamak istediğine oldukça emindim. "Hanımefendi büyümüş! Nasıl buraya gelirken izini kaybettirdiyse yine kaybettirmiş." Kendisine bir sigara yaktı ve derince çektiği dumanı başını geri atarak göğe saldı. "Karakola gelmek için bindiği otobüsün önünü kesmişler..." Bahçenin ortasında sopa yutmuş gibi kaldım ve söylediği öyle bir ilgi çekti ki, herkesin çatal bıçak sesi bile kesildi. "Haberim oldu," diyerek acı bir gülümsemeyle Emre'ye yüzünü döndü. Başımı hatırladığım günün anılarıyla yere eğdim. "Gittim ama kimseye

söyleyemedim. Ne diyeceksin amına koyayım?" dedi sinirli bir ifadeyle. "Albayın kızı kaçmış gelmiş. Bindiği otobüsün önünü kesip, insanları taramışlar mı?" Şimşek gibi çakan gözleri beni buldu. "Nasıl gittim bilmiyorum. Sap gibi gitmemin bir açıklaması bile yok! Tek başıma ne yapacaksam?" Kendisine olan kızgınlığını da sesinden anlamamak mümkün değildi. "Mabadımdan kan alacaklar biliyorum ama gözüm dönmüş! Öldü mü, kaldı mı, öldüyse ne bok yiyeceğim?"

Melih isyanla yumduğu gözleri eşliğinde başını geri doğru atarken, "Eeee?" dedi Adnan abi arkamda kalan masadan.

Derin bir nefes alıp konuşmak adına başımı yerden kaldırdım. "Taranan otobusün içinde değildim," dedim kısık bir tonda. "Taşlanan otobüsun içerisindeydim." Katıksız nefreti ilk defa o gün görmüştüm. Sıradan bir insandım ve sadece köy içinden geçecek olan bir otobüsün içerisindeydım. Insanların o gün can almak istercesine neden otobüsü taşladıklarını, bugunku yaşımla hala anlayamazdım.

Melih ifadesini toparladı. Yüzünde hınzır bir gülüş oluştuğunda, başıyla beni işaret etti. "Benden önce gelmiş karakola. Bir geldim," dedi alayla. Şafak alıyor benden. Ama beni bir görsen, ölüp ölüp dirilmişim. Kapıda karşıladı tabi beni 'Bahriyeli n'aber?' diyerek." Alt dudağını dişlerken başını salladı kınayeyle. "Dedim öyle mi bizde de böyle. Biz bunla..." Tekrardan ayaktaki bedenimi kaşlarıyla işaret etti. "Ne zaman askeriyeye gelse, gece oldu mu kaçar kafamıza göre takılırız." Yavuz Albayın cıkcıkamasını duydum ama dönüp de bakamadım. "Akşam olunca arka bahçeye gel cedım gayet doğal bir tonda. Tabi başına ne geleceğini bilmediğinden tıpış tıpış geldi." Yüzünde beliren gülümsemenin aynısı yüzümde oluştu. Giymiş altına dar bir siyah eşofman, üstüne bir kapüşon, ayağına da spor ayakkabılarını, Jülide; geceye hazır ve nazır. Tuttum kolundan..." Bedenini hafifçe masanın üzerine doğru eğdi ve anlattığı anıdan aldığı zevk yüzünde belirdi. "Götürdüm eğitim alanına." Şen kahkahası bahçeme yayıldığında, bahar kendiliğinden bana gelmişti. "Jülide eğitim delisidir. Bayılır izlesin. Hatta mükemmelde marş söyler, ezbere bilmediği de yoktur herhalde." Evladıymışım gibi gururla hakkımda söylediklerini, öksürüğüm kesti. Öksürmemle odağı bana dönünce "Devamını anlatmak ister misiniz Jülide Hanım?" diye sordu. Bahçenin ortasında okul piyesi için şiir okuyacak bebeler gibi kaldığımdan, sol elini öne doğru reverans yapar gibi savurup "Hadi anlat, hadi!" dedi. Konuşmak yerine yüzüne bakınca, gülümseyerek boyun büktü. "İlk gece parkurdan kaç dakikada çıktın?"

"Yirmi yedi dakika, kırk iki saniyede," dedim saf gibi.

Melih'in yemlerini her alanda yiyordum ve bunun keyfiyle kısmet kapatan kahkahalar atmaktan geri duramıyordu. "Tabi bu, gezmeye gideceğiz diye geldiği için oldukça şaşkın. 'E hadi gitmiyor muyuz?' diye sordu. 'Yoo,' dedim gayet doğal. Sen montunu çıkarıyorsun ve ısınmaya başlıyorsun."

Bilge merakla bana dönüp, "Sen ne yaptın Jülide?" diye sordu bir çırpıda.

Olduğum yerde omuz silktim. "Başta 'Ya yürü git!' dedim haliyle." Kalçamı bahçe duvarıma dayayıp, kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ama Melih," dedim iç çekerek. "Rütbesini giydiğinde öyle bir adam oluyor ki, gözü kimseyi görmüyor." Dudak büktüm. "Baktı ben kendisini ciddiye almıyorum, emir verici bir tonda bağırmaya başladı gecenin bir yarısı." Melih'i taklit edercesine sesimi kalınlaştırdım. "Ya sen adam olacaksın ya da ben, sen adam olana kadar bu parkurlarda derini yüzeceğim! Isınman için sadece beş dakikan var! Gevşekliği bırakman içinse otuz saniyen!" Taklidim bittikten sonra hafif bir kahkaha attım. "El mahkûm üzerimdeki montu çıkarıp istediğini yaptım. Parkurları, eğitimleri izlediğim için biliyordum ama..." Yüzümü hatırladığım acıyla buruşturdum. "İzlemek kadar zevkli değilmiş tabi," dedim göz devirerek.

"Bizde," dedi araya girerek Melih. Gözleri tim üyelerinin üzerinde gezindi. "Üçüncü tırmanıştan sonra sığ çamurlu, yapraklı havuza atlama var. Sizde var mı bilmem..."

Kendisine bir sigara daha yakmasını fırsat bilip, "Nasıl panikledin ama," diyerek ben kestim sözünü. "Bir baktım kenardan deli gibi bağırıyor. 'Denize atlamıyorsun, çivileme dalma!' diye."

"Aklım çıktı," dedi Melih o anki hislerini sesine yansıtarak. "Öyle bir atladı ki, dedim şimdi bir çıkacak kaş göz yarılmış. Direkt dibe daldı çünkü." Sağ elini hayretle ağzına kapattı. "Aga sudan bir çıktı... Yüzünde gözünde hiçbir şey yok. Sanki tüm eğitimleri zalimin kızına vermişler ama bana bir gol attı o havuzun ortasında..." Hayali bir tükürük savurdu. "Havuzun içerisinden çıktıktan sonra iki adım atıp, üstündeki kapüşonluyu sıyırıp kenarı atmasın mı? Şokum şaştı! Kaldı askeriyenin ortasında sporcu üstüyle. Gözlerimi binalara bir çevirdim, herkes bizi izliyor camda kapıda. Ben olayın şokunu atlatamadan, Jülide parkura devam etti. Öyle de bir ruh hastasıdır kendileri." Gururlu bir şekilde göğsünü kabarttı. "Jülide, Şırnak'ta kaldığı müddetçe parkurlara devam ettik. Ne havuzun ortasında soyunmaktan ne de parkuru tamamladıktan sonra beni havluyla kovalamaktan vazgeçmedi." Gülen gözleri bana döndü. "Ama o günden sonra sigarayı bıraktı," dedi ve memnuniyetle dudak büktü. "Burada

parkur varsa tekrarlayalım," diyerek, sağ elini sigarasıyla birlikte bana doğru salladı. "Ama bak bu sefer atış talimini parkur bitiminde yapacaksın. Bakalım o yorgunlukla hedefi vurabilecek misin yoksa ellerin titreyecek mi?"

Duvardan ayırdığım benliğimle masaya doğru adımlarken "Sen hiç zahmet etme ya!" dedim abartıyla. "Göreve de ben giderim senin yerine." Başımı esefle iki yana salladım. "Elim titrediği gün, ben meslek bırakırım Melih Arslan!" dedim meydan okurcasına. Derdi gelip gidip beni kurcalamaktı biliyordum ama aldığı keyfi gördüğüm için yalandan bile kızamıyordum.

"Ooooo," dediğinde yerimde yay gibi gerildim. Kaşlarımı hayır dercesine havalandırdım. Burada bulunanların hepsi askerdi ve ağzından dökülen melodiyi eminim ki benden daha iyi tanıyordular. "Oooooo."

"Yapma bak canını yakarım," dedim ikaz edercesine ama dinlemedi. "Herkesi ayaklandıracaksın şimdi!"

"Biz dağlara atarız pusu," diye gülümseyerek devam etti. "Haram oldu gece uykusu!"

Canını nasıl yakacağımın farkında bile değildi. "Komandoya bir yudum su," dedim ve tek kaşımı havalandırıp imayla devam ettim. "Vermez misin Konya kızı?" Yüzümde kinayeli bir gülümseme vardı. "Bir elinde el bombası... Bir elinde kasaturası..." Yalandan dudak büktüm. "Sırtında da sırt çantası... İkinci bölük aslanları!" İkinci bölük dediğimde kaşları merakla çatıldı. Çünkü kendisi hiç ikinci bölüğün başında bulunmamıştı. "Şırıl şırıl suyun akışı... Beline de bağlamış al nakışı..." Hülyalı bir boyun büktüm. "Komandonun bir bakışı..." İki elimi yana açtım ve yerimde zıpladım. "Yetmedi sana Konya kızı!" Hırsımı almışçasına bir kahkaha attım. "Lan!" dese de gür bir sesle tekrardan bağırdım: "Yetmedi sana Konya kızı!"

"Lan bu kıza ben senin kadar bilenmedim ya! Sen ne kindarmışsın?" Bana ne dercesine omuz silkmekle yetindim. Umut verip, yarı yolda koyana da kinlenmeyeceksek, kime kinlenecektik? "Şu ikinci bölük sevdanı çözemedim ben senin senelerdir. Kim vardı ulan ikinci bölüğün başında?"

"Dur bak sana bir şey izleteceğim," diyerek, yıllar önce kendi kaydettiğim bir eğitim videosunu telefonumda buldum. Eğitimi camdan gizli gizli izlediğim için, yukarıdan çekebilmiştim. Videoyu başlattığımda, Taner'in sesi kulaklarıma doldu. "Yerinde say! Uygun adım! Al!" Taner'in şairmişçesine çıkan sesinden sonra araya davul sesi karıştı. "Pim çek, bomba at! Yürüyüş kararı sayılacak!" dedim, Taner'in gür sesine mırıltıyla eşlik ederek. On altı adımı içimden sanki o andaymışız gibi saydım. Taner'in şair sesi bir kez daha telefonumdan yayıldı: "Dikkat!" Peşi sıra askerlerinin

sesi yankı yaptı: "Pim, çek, bomba, at!" Hikâyesi çok komik gelse de, bir o kadar acı doluydu aslında. Çekilen pimin ardından bombayı atmayan binlerce asker heba olduktan sonra bin dokuz yüz altmışlı yıllardaki soğuk savaş döneminde bulunup, uygulanmaya başlanmış bir marş uygulamasıydı. Askerler yürüyüşün ilk etabını "Puh!" diyerek kestiğinde, marşın verdiği enerjiyle bir sağa bir sola sallandığımı hissettim. Askerler ikinci kez, "Puh!" dedikten sonra Taner'in tekrardan sesi duyuldu. Taner ile birlikte benimde mırıltım: "Olmadı!" Askerlerden "Bir daha," yanıtı direkt geldi. "Olmadı!" Yine aynı şekilde yanıtladı bölüğü kendisini: "Bir daha!" Ve Taner coşkuyla tekrardan kükredi: "Bağır!" Askerler tekrardan pim, çek, bomba, at temposuna geri döndü. İkinci kez marşın sonuna gelinip bölükten "Puh!" sesi yükseldiğinde, Taner ile birlikte "Aferin," dedim. Bölükten peşi sıra bir "Sağ ol," geldi. "Aferin," dediğinde Taner tekrardan, bölük aynı şekilde yükseldi: "Sağ ol." Taner ile birlikte sanki yine oradaymışçasına tekrarladım: "Aferin bölük!" Bölük bu sefer sağ ol kelimesini üçledi. "Aslanlar," dedim yine Taner ile birlikte. Bölük "Hey!" dedi. Gülümseyerek Taner'in sesine eşlik etmeyi sürdürüp, "Kaplanlar," dedim. Bölük yine "Hey!" dedi. "Canavar bunlar!" Bölük, "Hey, hey, hey!" diyerek yanıtladı kendisini. Taner eğitimi, "Kıt-a dur!" diyerek bitirdi ve video da bitti.

O geceyi hatırlamanın verdiği hoşlukla gülümserken, Melih ayaklanarak bana doğru döndü. Yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Bu," dedi ve hızlıca dudaklarını diliyle ıslattı. "Bu senin çekimin." Kendisini başımla onayladım. "İkinci bölük bu piçteydi!" diye hırsla devam ettiğinde, keyifle gülümsedim. Aniden üstüme doğru bir adım atınca, bir adım geri kaçtım. "İkinci bölük takıntın bu yüzden!?"

"Aranızdaki en iyi eğitimci kendisiydi," diyerek bir itirafta bulundum.

Üstüme doğru bir adım daha attı ve öfkeyle yüzüme yüzüme sövdü. "Siktir oradan bok! O pezevenk benim yaptığım işin üçte birini yapamaz!" Aklına ne geldiyse irileşmiş yeşillerini, kahvelerime çevirdi. "Sen, buna hiç yürümedin değil mi?" diyerek gözlerini kıstı. Sonra başını inkârla sallamaya başladı. "Sen askeriyede çaycılık yapan adama bile bakmazsın ama..." Hızlıca kuruyan dudaklarını ıslattı. "Jülide bana bu herife hiç yürümedim de lütfen!" dedi isyanla. "Bu piçle ne işim olur benim de! Lütfen bak, lütfen diyorum!" Birbirlerinden haz etmediklerini biliyordum. "Sen buna şair sesli falan diyordun ama hiç görüşmediniz değil mi?" Kaşlarını beklentiyle havalandırdı. "Çay bile içmediniz değil mi? Bak çay bile diyorum! Askeriyede çay bile içmedik de bana!"

Ben, Taner'i beğenirdim. Çocukluk aklı belki de bilemiyorum ama Allah var yukarıda yakışıklı bir adamdı ve gerçekten sesi şairmiş gibi çıkardı. Ama işte dış görünüşten çok karakterin daha önemli olduğunu da bana kendisi bizzat anlatmıştı. "İçtik," dedim hoşnutsuzca. "Ama öyle zannettiğin gibi değil," diyerek kendimi açıklamaya çalıştım. Gerçi zannettiği gibi olmasını da tercih etmezdim. "Sandığının aksine bugün beni görse tüyleri dikilir." Aklıma gelenle bende birden irkildim. "Nerede görev yapıyor? Söyle de, bulunduğu hiçbir kışlanın kapısından yanlışlıkla dahi girmeyeyim. Malum artık Albay kızı da değilim. Nüfusuna almak zorunda kalmayasın sonra beni." Hesap yaparcasına duraksadım. "Gerçi rütben ondan üstün mü bilemem ama..."

"Yüzbaşı o!" Maşallah, Yüzbaşı rütbesi de herkese dağıtılıyordu sanırım. "Ne geçti sizin aranızda?" diye sordu devamında. Bakışlarımı bahçede gezdirdiğimde, Yavuz Albayların kalkındığını gördüm. Yaşlı kesim aramızdan ayrıldığına göre Alp Aslan neden gitmiyordu? Melih'in sorusunu unutsam dahi o tekrardan hatırlattı. "Ne geçti sizin aranızda?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Ben bir gün çarşıda çay içiyordum ve yalnızdım. Bu da gelip masama oturdu ve pek hoş şeyler yaşanmadı."

"Yaşanmadı derken?" diyerek üsteleyince, anlatmaya başlamadan önce nasılsa yanımda diye kendime bir sigara yaktım.

"Sorgusuz sualsiz oturdu karşıma. Ben emrivaki sevmem bilirsin..." Alp Aslan dâhil herkes çıt çıkarmadan dinliyordu ve umarım emrivaki sevmediğimi en çok kendisi anlardı da evime girmekten vazgeçerdi. "Ne yapıyorsun kalk dedim, kalmadı." Umarsızca göz devirdim. "Sonra lafı sana getirdi. P harfi ile başlayan sekiz harfli bir kelime kullanıp, Melih olsa kalk demezsin ama deyince bende bir devreler yandı ve hiç yapmadığım bir şey yaptım," dedim, hala duyduğum utançla.

"Ne yaptın?" diyerek Ali abi olayın heyecanıyla araya girdi.

"Rütbesini yüzüne vurdum..." Utancımdan yüzüm gözüm dalgalandı. "Sen kim oluyorsun da benim masama destursuz oturuyorsun dedim. Oysaki albay kızı sıfatımdan da nefret ederdim. O da 'Ne olacak annene mi söyleyeceksin?' diyerek dalga geçti. Ama ben altta kalır mıyım?" Boynum bir zürafa boynuymuşçasına uzadı. "Kalmadım. Annemin her şeyden haberi olduğu gibi şu anda destursuz masama oturup, zorbalık yaptığından da haberi vardır dedim ve bunda renk gitti. Masadan kalkmadan önce, 'Bu burada bitmedi, elbet hesaplaşırız,' demeyi de ihmal etmedi."

Melih merakla; "Rahatsız etti mi hiç?" diye sordu.

"Yani," dedim sesim içime kaçmış bir şekilde ve son kez nefeslenip, sigaramı söndürdüm. "Rahatsız etmek demeyelim de, askeriyede başına ne

geldiyse benden bildiğinden nerede görse omuz atmaya, dik dik bakıp huzursuz etmeye çalıştı." Yanaklarımı bıkkınca şişirdim. "Bir daha karşılaşmadık şükür ki." İlk sorumu merakla tekrarladım. "Nerede görev yapıyor?"

"Adı ne?" diyerek Ömer araya girince, yanıt olarak dudak bükmekle yetindim. Adını açık etmenin gereği var mıydı?

"Hatırlamıyor musun?" dedi hayretle Melih. Hatırlıyordum ama neden şimdi ifşa edecektim ki? "O zaman bahsetseydin onun ağzını yüzünü dağıtmıştım Jülide. Şimdi kaç sene önce oldu diye sormaya bile korkuyorum."

"Bir dokuz senesi var," dedim, onu bu dertten kurtararak.

Tam devam edecektim ki bahçede bir ses yankılandı. "İyi akşamlar." Duyduğum sesle kaşlarım çatıldı. Ya çok fazla içmiştim ya da sürekli zihnim bana oyunlar oynuyor derken ufaktan ufaktan delirmiştim.

Veysel'den "Oooo komutanım," çıkışı geldi. "Bu ne güzel sürpriz?"

Zihnimin yanılsaması olmadığını anladım ve başımı bahçemin demir kapısına çevirdim. Gözlerimiz birbirine değdiğinde suratıma balyozla vursalar, yüzüm daha az kasılırdı. "Jülide?" diye Taner hayretle soluyunca, Melih başını kapıya doğru nasıl çevireceğini şaşırdı.

"Taner?" dedim dehşetle! Az önce adını ifşalamaya ne gerek var derken hem de! Yüzüm hayretle donuklaşırken, Urfa'nın bana hayır getirmeyeceğini bir kez daha anladım. İkinci yüzbaşı vakasını kaldıramayacağıma emindim ama yine de Dicle'ye Taner'i verip, Alp Aslan'ı boşa çıkarsak ve bende hıncımı alsam olmuyor muydu?

X – DÜŞEN GÖNLÜNÜ FARK EDEN ÂŞIK

'Gönle düşen yardan geçmek kolay olsaydı,
sayısız yürek yalandan mutlulukların koynunda durmazdı.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Yavuz Albayın; Dicle planından sonra annemin de üstüme gelip, doktor hanımı abine alalım dediği o malum günden beri iki yakam bir araya gelmiyordu ve dertsiz tasasız düşünmeden alabildiğim son nefesimi Hevybanû'ya kükrerken kullanmıştım.

Göreve gittim. Gittiğim yerde bana kırgın bakan gözleri, zihnimden silinir dedim. Silinmedi. Öldürdüğüm teröristin gözlerinde bile Hevybanû'nun kırgın koyu kahve gözleri belirdi. Geceleri uyuyamadığım uykularım, annesi için ağlarken işittiğim acı dolu ses tonuyla daha da harmanlandı. Bana neydi oysaki? Yetmedi, bile isteye yaralandım. İhtiyacım olmamasına rağmen her seferinde evinde aldım soluğu. Kovmadı... Benim sana kapım yok dediği evinden bile beni kovmadı ama yüzüme oyle bır baktı ki; utandım... Yanında soyundum, gözleri her zaman bakıp kılıtlendığı kunyeme bile değmedi. Göğsüme parmakları değdi. Ben parmak uçlarının değdiği yerde yok oldum, o buz kesti ama zerre erimedi. Dibıne sokuldum. Nefesi tenimi yalasın istedim. Sanki tenime nefesini değdirmemek için yemin etmişçesine, işini bitirene kadar nefesini kesti.

Gun gelir nefesime muhtaç kalırsın dememişti. Bende kırdığım kapıyı, tamir edebilirim zannetmiştim. Edemedim. Benim yüzüme bakmadı ama aylarca, tam karşımda Emre ile sabahlara kadar sohbet etti. Gözlerime asla değmeyen gözleri, Emre'nin gözlerinde dakikalarca dinlendi. Dudakları iki yana kıvrıldı. Yetmedi Emre'ye can vermek istercesine, kahkahalarla güldü. Bense bu dönemde çok huysuz bir adam oldum. Hevybanû'nun, kendisine 'Çimen göz,' diye takıldığını duyduğumdan beri, Emre'ye normal gözle bakamaz, kendi gözlerimden haz etmez oldum. Bana soru sorsa tersler oluşumu timin diğer üyeleri evlilik muhabbetine yorup dalga geçse de, o konu canımı bile sıkamıyordu. Evlenmesi istenilen bendim ve bu saatten sonra sözde helal edilmeyen sütlerin, hakların, hukukların hiçbiri sikimde bile değildi. İstemediğin, aynı dili konuşamadığın insanla hayat mı geçerdi? Ola ki Dicle'ye elimi sürecek olsam, elim taş kesilirdi. İnandığım değerleri, düşünceleri siktir etmek gerekirse, kadın olarak bile göremediğim biriydi. Zihnimin hepsi Hevybanû ile doluyken, erkeklik hormonlarım da sanki bir tek ona karşı çalışıyordu.

Görevde olmadığım her an gizlice evine gittim. Bazı geceler orada olduğumu fark ettiğini düşünmeye başladım. Koltukta uyuya kaldığım, varlığımı fark ettiğini düşünerek korkuyla gözlerimi açtığım anlar oldu... Aramız bir düzelse soracağım ilk soru, gözleri aralık uyuyup uyumadığı olacaktı! Ya uyanıyordu ama tepki vermeye kıyamıyordu ya da... Gerçi neye kıyamayacaktı? Kolumdan tutuğu gibi sokak ortasına fırlatıp, 'Irz düşmanı!' diye bağırmayı tercih ederdi sanırım.

İkinci görevden; baldırıma sokulmuş, engelleyebilecekken engellemediğim bir bıçak yarasıyla döndüm. Hevybanû, benimle hiçbir şekilde konuşmuyordu ve yüzüme bakmasa bile onu izleyebildiğim en güzel an, ellerinin bana ilgiyle değdiği andı. Yüzüne düşen saç tutamlarını nefesiyle her havalandırışında, nefesinin bana değdiğine mi şükretsem yoksa nefes alıyor oluşuna mı bilemedim. Çünkü lanet listeye hala çözüm bulunamamıştı. Sırf bana selam verdiği için eklendiği ölüm listesinden adının çıkması adına yapmak zorunda kaldığım aymazlıklar; Hevybanû ile aramı açarken, listeden çıkmasını da sağlamamıştı ve Hevybanû'nun bana laf söylemesine bile hasret kalmıştım. Hiçbir şey yetmiyormuş gibi bir sabah bahçenin arka tarafında şınav çekerken, Hevybanû'nun kahkahasını duydum. Bahçenin ön tarafına gidişim o kadar komikti ki, sanki karım başkasına gülüyormuş ve benden başkasına güldüğü için hınç dolmuşum gibiydim. Hala ne bok olduğunu çözümleyemediğim çakma piç geldi. Piçin gelişine kaş çatarken, Hevybanû'nun bahçesi birden karıştı. O an nedense çakma piçin bile benden daha yürekli olduğuna kanaat getirdim. Çünkü o, Hevybanû'nun yanında, yakınında bir erkek gördüğünde tepki verebilecek kadar kendinden emindi. Olay daha fazla karışınca, Hevybanû sanki yaşananlara sebep olmamış gibi, çakma piçiyle bahçedeki diğer herifi ayırdı. Çakma piçin çağırdığı adamın ise Hevybanû'ya 'Yenge,' diye hitap etmesi, ağzıma sıçılmasının fermanıydı.

Oturmayan bir şeyler vardı. Sevgili gibi değillerdi ama sevgili değillerse, neden hayatımda biri var desindi? Ya da gelen adam neden 'Yenge,' diye hitap etsindi? Velev ki gerçekten sevgilisiydi, Hevybanû sevgilisini aldatacak biri miydi? Adam meslektaşım olduğu için kendisine piçten başka tanım bile yakıştıramıyordum. Mesela bir meslektaşımdan şerefsiz falan diye bahsetmek ağırıma gidiyordu. Akşam olduğunda ve evlerine mangal için gidildiğinde tek amacım, etrafımda uyarıcı madde niteliğinde bulunan annem ve Dicle'ye rağmen Hevybanû ile piçten başka tanım yükleyemediğim herifin arasındaki ilişkiyi gözlemlemekti. Gece boyunca önümdeki içkimi hızlı hızlı yudumlarken, onları izledim. Boynum kütletilmekten kesinlikle kireçlenecek konuma gelmişti. Sinirim tüm kaslarımı

geriyordu oysaki bana ne demem gerekiyordu. Anasını siktiğimin olayı aslında bu kadar basitti. Hevybanû'dan bana neydi?

Çakma piç ilk geldiği gece de Hevybanû'nun Ankara'lı oluşunu diline dolamıştı, bu gecede. Herifin birde memleketlim olması da cabasıydı. Hevybanû'nun yanaklarını sıkıştırmasını, Ankara havalarıyla üstüne oynamasını ve anlattığı bütün anılarını hasetlikle dinledim. Evet, hasetlikle. Birbirlerine ithaf ettikleri bir sürü şarkıları vardı. Mesela Hevybanû kuyruğuna basıldığında çok tehlikeli bir kadın olabiliyormuş. Hatta zekâsına, kimseye aldırmadan tok bir kahkaha attım. Yoksa hangi kadının askeriyeye gidip; 'Keşke de annen babana da o gece de olmaz başım ağrıyor diyeydi, senin beş yıldızlı olacağın ta küçükken belliydi!' sözleri olan bir şarkı çaldırmak aklına gelirdi ki? Hevybanû ile bir gün barışsam bile adımlarıma binlerce kez dikkat etmeliydim. Çünkü bana direkt beddua dinletebilirdi. Hevybanû tıbbı kazandıktan sonra da, çakma piç kapısına dayanıp bak bize bir şarkı buldum demiş. Şarkının sözleri de tam şöyle; 'Çık gel doktorum ol, ilaçlar yazdır bana. Hadi gel komutanım ol, emirler yağdır bana.'. Saçma bir Ankara havasına bile hasetlenmemeliydim değil mi? Mesela hasetlenmem gereken bir şey varsa o da adamın kıdemi olmalıydı, Hevybanû ile arasındaki çarpık ilişki değil. Aralarındaki her ne ise mükemmel bir uyum edinmiştiler ama bir ilişki yaşamadıklarına Erman'ın "Siz neden hiç sevgili olmadınız?" sorusuyla emin oldum.

Hevybanû; bak seninle muhatap dahi olmadan ne kadar mutluyum dercesine şen bir kahkaha attı. Gecenin bir yarısı zaferi müjdeleyen kuşlar gibi sesi yankı yaptı. "Nasıl olalım oğlum?" dedi kahkahasının ortasında. "Annen keşke başım ağrıyor deseydi şarkısını askeriyede çaldırmamın sebebi, evime bir kerede birkaç kadın birden attığı içindi."

"Bir taneydi," dedi çakma piç sanki sorun kadınların sayısıymış gibi.

"Melih," dedi Hevybanû içini çekerek. Adamın ismini söylerken bile, şükrediyordu sanki hitap edebildiği için. "Tamam o zamanlar çok gençtim, toydum, deneyimim yoktu." Kendisi için bir deneyim olarak kalma ihtimalime küfrettim. "Ama salak da değildim. Evde ne var ne yoksa kırmışsınız." Yüzünü hızlıca masadakilere döndü. Abim ve kız kardeşim o masada boy gösterirken, ben diğerleriyle oturuyordum. Çünkü yüzüme bakmadığı için o masaya geçseydim ikimizin de olmayan huzuru kaçacaktı. "Eve bir geldim. İstanbul'daki ilk senem," dedi heyecanla anlatmaya koyularak. "Ucube bir mahallede kalıyorum. Bu da..." Başıyla çakma piçi işaret etti. "Gelip gidip benim eve manita atıyor. Atsın," dedi elini havada savurarak. O anda emin oldum ki bundan on sene önce de çakma piçe zerre bir şey hissetmemiş saf sevgi dışında. "Sorun o değil. Haber veri-

yordu ve eve gitmiyordum ama o gün bir geldim aman Allah'ım!" Dehşete düşmüş gibi iki elini yüzüne kapattı. Ellerini yüzünden çekip, başını neden göğsüme bastırmak istedim hiçbir fikrim yok. Böyle uzaktan izleyip, bilmem kaçıncı kulak olarak dinlemek ne iğrençti! Oysaki kendisine yöneltilen tüm soruları ben sormak isterdim. Bana anlatsın isterdim tüm mutlu anılarını da acılarını da. "Ev birbirine girmiş. Başta hırsız girdi sandım ama evden bir şey alınmamış talan edilmiş, kan falan var." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Hırsız olmadığına kanaat getirip, biri peşime falan düştü herhalde diyerek Melih'i aradım. Ama nasıl ağlıyorum görmeniz lazım!" İçim acıdı. "Bu hayırsız hiçbir şey söylemedi bana. O arada kapı çaldı, panikledim. Birde demesin mi üstüne 'E aç o zaman Jülide kapıyı!'" Taklidini yaparak sinirle homurdandı. "Açtım," dedi derin bir nefes vererek. "Alt kat komşum gelmiş, ağlıyorum diye." Sağ elinin avuç içini gülerek yüzüne kapattı. Ne kadar da doğaldı? "Dedim sınavdan geçememişim ondan ağlıyorum ama kapıyı da açamıyorum kadına içerisi panayır gibi. Kadın demesin mi sabah senin şu arkadaşın geldi, bende kavga ettiniz sandım diye. Evime gelen tek insan; bu hergele," diyerek çakma piçi işaret etti. "Kapıyı kapattım ve başımı sola doğru bir çevirdim, görmemem gereken ne varsa gördüm!"

"Jülide'nin küfrettiğini ilk kez o zaman işittim," dedi çakma piç kahkaha atarak. "Soyum sopum ne varsa sövdü. Dedim kızım, göreve gitmem gerekiyordu acil çıktım. Bu sefer evi barkı bıraktı. 'Sen cenabet cenabet görevi mi gidiyorsun?' diye bağırmaya başladı." Kahkahalarıyla zor nefeslendi. "Yoo dedim duş aldım. O arada banyoya gitmiş olmalı ki birde üstüne sen benim banyomu mu kullandın diye söylenmeye başladı. Ama..." Hevybanû'yu gayet rahat bir tavırla göğsüne çekti ve sağ şakağına bir öpücük kondurdu. "Jülide'nin bir huyuna aşığım ben," dediğinde kalbime demirden bir yumruk yemiş gibi nefessiz kaldım. "Göreve gideceğimi idrak edince tüm sinirini kenarı attı ve 'Yolun açık olsun. Allah'a emanet ol,' diyerek sıfır kırgınlık ve öfkeyle telefonu kapattı." Cinsiyeti ve sıfatı ne olursa olsun, görevinizin bilincinde olan insanlara sahipseniz bu hayatta şanslı bir kişiliksiniz demektir. Ve çakma piç Hevybanû'ya sahip olduğu için çok şanslıydı. Oysaki ben, saat kaç olursa olsun Özge'yi özellikle arar gideceğimi belirtirdim. Bir hayır duasını işitmek için uğraşır ama 'Bu sefer ki ne kadar sürecek? Böyle hayat mı olur Alp ya?' diye şımarık söylemler duyardım ve her seferinde moral mekanizmam sikilmiş bir şekilde giderdim. Ne kadar çok mesleği bırakmayı düşündüm dağ köşelerinde, hatırlayamıyordum bile şimdi! Hayırsız yar; adamı canından ederdi. Hayırlı dost ise dönmene bile sebepti...

"Bir hafta ev temizledim," dedi Hevybanû yalandan bir kızgınlıkla. "İntikamım sonra acı oldu, askerlerinin önünde rezil ettim kendisini ama sonra da pişman oldum çünkü çocukların canına okudu." Seslice ofladı. "Ama vardır bizim böyle anılarımız. Yani o mahalle oradan taşındığımda Melih'ten kurtuldukları için az daha arkamızdan kurban keseceklerdi..." Gözlerini sokakta gezdirdi. "Sanırım bu mahallede lokma döktürecek," diyerek bir kahkaha attı ve çakma piçe döndü yüzünü. "Ali abi bile ilk andan o manyak burada mı dedi arabanı gösterince."

"Aşk olsun abi," dedi çakma piç huysuzca. "Haber güvercinliğimi yaparken manyak değildim ama..."

Hevybanû hışımla yerinde doğruldu. "Nasıl ya?" dedi şaşırarak. "Benden haber mi taşıyordun Ali abi?" Abi demesi nasıl içime su serpiyordu haberi bile yoktu.

Muhabbet bir müddet sonra askeriye marşlarına geldi. Hevybanû'nun çakma piçten aldığı eğitim bir yandan içimi rahatlatırken, bir yandan daha çok kıskanmama neden oldu. Neden benden değil de ondan diye saçma bir tribe girdim. Sonra Hevybanû, çakma piçi bile irrite edecek bir şey yaptı ve başka bir meslektaşımı beğendiğini dile getirdi. Asker sevmiyor tanımını duyduktan sonra bu kadından bana bir halt olmaz demişken, başka bir meslektaşımı beğendiğini duyunca demek sorunu mesleğimle değil benleymiş diyebildim. Gerçi sonra anlattıklarıyla o meslektaşımla da aralarında bir şey geçmediğini anlasam da, bahsi geçen meslektaşımın merkeze yeni tayin olan Taner Yüzbaşı olduğunu öğrenmem zihnimde bambaşka kapılar açtı. Taner'in geldiği gibi Hevybanû'yu tanıması en çok Hevybanû'yu tedirgin etti. Tedirgin olacak bir kadın da değildi üstelik!

Taner, çakma piçe olan garezini de kaybetmemiş olacak ki "Seni tanıyamadım ya çok çökmüşsün," dedi. Hevybanû'ya ise imayla "Bir çay içelim bir ara," diye belirtti. 'Sen kimsin de çay içeceksiniz?' diyememek ne kötüydü? Hevybanû, Taner'in gelmesiyle bildiğin içeri kaçtı. Kızlarda peşinden tabi. Dakikalar sonra lavaboya gitmek için içeri girdiğimde konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Sen ne düşünüyorsun Jülide?" diye sordu Bilge. Soruyu kız kardeşim sorduğu için dikkat kesildim.

"Ne hakkında?" dedi, soğuk bir tonda Hevybanû.

"Abim evlenince görevi bıraksın istiyormuş ya Dicle." Kaşlarım jet hızıyla çatıldı. Evlenmeyeceğim bir kadının benden ne ütopik beklentileri vardı? Üstelik evlenmeyeceğimi de dile getirmiştim. Değil evlenmek ben kendisiyle çaya bile çıkmayacaktım. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda onu soruyorum..."

"Niye ki?" dedi masum bir şekilde. Herhalde neden ona sorduğunu anlayamamıştı. Gerçi bende anlayamamıştım. "Yani niye böyle bir şey istediğini anlayamadım ben Dicle," dediğinde ise jetonum ancak düştü. "Bu adamın mesleği bu sonuçta. Neden değiştirmek istiyorsun kabullenmek yerine?"

"Böyle ömür mü geçer abla?" dedi Dicle yakınarak. "Züleyha ablayla, Vildan ablaya bir sor bakalım." Sesindeki yüksekten bakan tavır beni bile rahatsız etti. "Sana oradan konuşmak kolay tabi. İnsan sevdiğini yanında istiyor."

"Sen; bence, sevginin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüksün Dicle," dedi Hevybanû, sesinde oldukça baskın bir sinir vardı. "Bu insanlar, günlerce gecelerce karda kışta, kırk derece güneş altında..." Konuştukça sinirinin arttığını anladım. "'Vatan aşkı canımdadır. Bayrak, sancak kanımdadır,' diye hemcinslerimin gözlerini boyamak için yemin etmiyorlar." Siniri hissedilir bir şekilde güldü. "Annem beni, vatan aşkı için bir yurt köşesine kimsesizmişim gibi bıraktığında altı yaşındaydım. Sadece altı!" Aslında bundan hiç memnun olmadığı da aşikârdı. "Yani senin sevgi, aşk diye nitelendirdiğin şeyin vatan aşkından üstün olabilme ihtimali yok. Ben ana hasretiyle büyüdüm çünkü annemin vatan aşkı, evlat sevgisinden bile üstündü. Her gece koynuna girecek bir koca istiyorsan, memur bir koca seçecektin kendine o zaman. Ha yok, hayatımdaki adam sırf beni seviyor diye istediğimi yapacak ve vatan sevdasından vazgeçecek diyorsan da..." Hevybanû'nun tekrardan gülümsediğini işittiğimde ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ya sen Alp Aslan'ı hiç tanımamışsın..." İsmimi söylerken sesi çatladı. "Ya da vatan aşkının ne olduğundan bir haber olan bir çocuksun..." Sesini toplayıp acımasız bir tonda sonlandırdı cümlesini ve peşi sıra derin sesli bir nefes aldı. "Yine de Bilge'ciğim," dedi imayla. "Çiftler kendi aralarında düşünüp, karar vermişseler bizim fikrimizin de, ne düşündüğümüzün de bir önemi yoktur. Sende görümcelik yapıp, durma."

"Abimin haberi olduğunu zannetmiyorum," dedi Bilge sorgularcasına. "Bana daha çok anamın hayali verdiği bir vaat olarak geldi. Dicle?" Dicle sesli bir cevap vermedi ama muhtemelen başıyla yok demiş olacak ki bu sefer üstten, abartıyla ve kinayeli bir şekilde konuşan Hevybanû idi.

"O zaman benden sana abla tavsiyesi olsun Dicle'ciğim," dedi alayla. "Sen sen ol, bu isteğini bence Alp Aslan'ın yanında sesli dile getirme. Bırak, güzel bir hayal olarak kalsın zihninde. Dile getirip, Alp Aslan'ın komple zihninde hayal olarak kalmasından iyidir değil mi ablacım?" Ben, kendisini bu kadar kıskanıyorken onun benim evleneceğim iddia edilen

bir kadınla ablacım diyerek konuşması normal miydi? Hiç mi zoruna gitmiyordu aklım almıyordu? Benim kendisinin üstünde bu kadar mı etkim yoktu?

"Sen Alp'i ne kadar tanıyorsun ki?" dedi Dicle, meydan okurcasına. "Daha dün bir, bugün iki."

"Belki," dedi Hevybanû ve ardından duraksadı. Ne diyecek diye içimde dehşet bir merak oluştu. "Zannettiğinden çok daha fazla tanıyorumdur. Dün bir, bugün ise iki hiç değildir."

Yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. Aniden mutfaktan çıkan Hevybanû, gülen yüzümle karşılaşınca şoklandı. Gerçi bende kendisinden pek farklı değildim açıkçası. "Hevybanû," dedim içtiğim alkolün de verdiği cesaretle. Biraz konuşsak, birazcık... Azıcık sesini duysaydım, yüzüme küfür etmesine bile razıydım.

Kaşları çatıldı ve ne ara mihrabım bellediğimi bile bilemediğim beni, iki kaşının çatılmasıyla kayboldu. Ağırca yutkundum. Tam tekrardan ağzımı açıyordum ki Cemre'nin sesi yayıldı salona. "Arşlan amcağ!" diye coşkuyla bağırınca uykudan uyanıp, haliyle bizim de dikkatimiz dağıldı.

"Amcacım, uyandın mı?" dedim. Salon çekyatında yatan Cemre'ye dönüp hafifçe dizlerimi kırarak eğildim ve kollarımı öne doğru uzattım.

"Şen, Yülide teyşeme ne değdin öle?" Kucağımdaki Cemre ile doğrulup, yüzümü Hevybanû'ya döndüm. Cemre'ye gözleriyle bile gülümsedi.

"Dicle ablanı soruyordu, Alp Aslan amcan," dedi, gözlerini bana değdirmeden. Ardından "Vildan!" diye tok bir tonda seslendi. "Cemre uyandı." Peşi sıra kollarını Cemre'ye doğru uzattı ama Hevybanû'nun beklemediği benim ise şükür ettiğim bir şey oldu. Cemre, boynuna doladığı kollarıyla Hevybanû'yu bize doğru çekti. Ani çekilmeyle dengesi bozulunca, Hevybanû elini sağ boşluğuma dayamak zorunda kaldı. Ben Cemre'yi kucaklamış bir şekilde dururken, Hevybanû da bize sarılıyormuş gibiydi. Dibime kadar girmesini ve boy avantajımı fırsat bilip saçlarının kokusunu içime çektim. Üstüne birde başının üzerine bir öpücük kondurduğumda kaskatı kesildi.

Can vermek benim için can almak kadar basit bir eylem değildi. Ama mutfaktan çıkan beşli birkaç dakika sonra çıksın, şu anı bozmasın, huzurumu kaçırmasın diye canımı bile verebilirdim. Yüzlerindeki ifade, aniden gördükleri ve ne olduğunu anlamlandıramadıkları aile görüntüsüne aitti. Ve kimsenin bir şey diyememesinin sebebi ise Cemre'nin kucağımda olmasına rağmen, boğmak istercesine Hevybanû'nun boynuna kollarını dolamasıydı. "Annecim!" dedi Vildan panikle. "Ne yapıyorsun Jülide teyzene öyle?" Doğruca bize doğru adımlamaya başladı. Hepsinin adımları

bize gelse de Dicle put kesilmiş bir şekilde olduğu yerde, yüzüme diktiği donuk bakışlarıyla kalakaldı.

"Şeviyoyum," dedi Cemre tüm masumluğuyla. Bende sayesinde hasret gideriyorum diyemedim tüm arsızlığımla.

Vildan "Bırak insanları çabuk," deyince, Cemre kollarını çözdü. Hevybanû bedenimdeki elini çekti ve bir adım geri çekildi. Huzurla aldığım birkaç saniyelik nefes yine yok oldu. "Hem niye uyandın sen bakayım? Babana söyleyelim de kalkalım artık."

Cemre kucağımdan annesi tarafından alındıktan sonra hep birlikte bahçeye doğru adımlamaya başladık. Tam hepimiz evin kapısından çıkmıştık ki, çakma piçin sorusuyla Hevybanû kalakaldı. "Bugün," dedi, kaşlarını havalandırarak. "O şerefsiz senden ne istedi?"

Hevybanû eliyle burnunun ucunu kaşıdı ve tekrardan adımlarını hareketlendirdi. "Hiçbir şey," dedi itiraz istemeyen bir tonda. "Bence artık içmeyi bırakmalısın. Kahve yapayım ister misin?" Ilıman iklime geçti ama daha çok çakma piçin gazını almak istiyor gibiydi.

Çakma piç, geri adım atmadan "Seni neyle tehdit ediyor?" deyince, ne yapmaya çalıştığını anladım. Kalabalıkta Hevybanû'yu sıkıştırıyordu ki, panikleyip açık versin. "Benim açığım yok!" Başını kendinden emin bir tavırla savurdu. "Hiç açığım yok mesleğimle ilgili. Neşe annemin desen imkânsız!" dedi sinirle gülümseyerek. "Seni, bizim rütbelerimiz ile ilgili ne kullanarak tehdit edebilir?" Hevybanû'nun üzerine doğru bir adım attığında oturmak yerine ayakta kalmayı tercih ettim. Çakma piç her an patlayacak gibi duruyordu. Hevybanû'ya patlasın istemesem de, diğer herifin amacı neydi, neden gelmişti ve en önemlisi neyle tehdit ediyordu merak ediyordum. "Ne istedi senden? Ne verdin bunca sene sen ona?" Üstüme vazife olmayan bir sinir hissettim damarlarımda. Hevybanû'nun dibine girdi ve işaret parmağıyla, Hevybanû'nun sol şakağına hafifçe iki kez vurdu. "Önce sen mi konuşacaksın, o mu bakalım?" dedi hırsla.

"Kimse," dedi Hevybanû, kendinden emir bir tavırla. Vücudu çok gergin olduğunu belli ediyordu ve bunu buradaki eğitimli her insan anlıyordu ama yüzünde öyle gamsız bir ifade vardı ki, insanın tüylerini ürpertiyordu. "Konuşursa, onu öldüreceğine emin çünkü!" En az çakma piç kadar bu söylemini bende beklemiyordum.

"Konuşmazsa, alıp koynuma sokacak değilim Jülide," dedi dik bir tonda hızla. "Ya seve seve derdini söyleyecek ya da ben sabah vadettiğim üzere kendisini sike sike öğreneceğim."

Hevybanû mahzunca boyun büktü. "Sana konuşmaz..."

"Ha sana konuşur yani?" diyerek aniden yükseldi. Hevybanû hiç korkmadan başıyla onayladı çakma piçi. "E sen zaten biliyorsun!" Hiddetle kollarını iki yana açtı. "Biliyorsun ne istediğini, ne ile seni tehdit ettiğini ama söylemiyorsun!"

Hevybanû sustu, çakma piç kaş çattı. Hevybanû nefes aldı, çakma piçte onunla birlikte nefes aldı. "İstediğinin bende artık karşılığı yok," dedi can çekişir bir tonda. Ne istiyordu bu herif kafayı yiyecektim. "Ama yine de konuşmak isterse, bana haber ver..."

"Kalk, askeriyeye gidelim," diye celallendi bir anda. "Gidelim şu üstümüzdeki ölü toprağını atalım."

Hevybanû "Sarhoşum..." diyerek, salıncağa doğru ilerleyip oturdu. Yanındaki boşluğa sol elinin avuç içiyle iki kez vurdu. "Sende saçmalıyorsun. Gel otur şuraya."

Çakma piç itiraz etmeyince, Erman da ortamı yumuşatmak istediğini belli edercesine bütün gece elinde tıngırdattığı sazını geri çıkardı. Tam Erman ağzını açacaktı ki, çakma piç ondan önce davrandı. "Jülide!" Hevybanû merakla yüzünü kendisine döndü. "Bana öyle bir şey söyle ki, konusunu kapatayım. Hadi bana anlat..." Kalabalığı ardına alarak Hevybanû'yu bastırması işe yaramamıştı. Bu hamlesinin ise hiç işe yarayacağını sanmıyordum ama Hevybanû, mırıldanmaya başlayınca ne düşüneceğimi şaşırdım.

Düşünüp kötüyü yordum
Bi' kenara çekilip uzunca durdum
Durduramadım gözyaşlarımı boğuldum
Neler umdum da bak ne buldum
Ben onun soğuk rüzgârıyla savruldum
İçimin acısı yakıyor kavruldum
Gelen o vakitsiz hasretlere sordum, bir şey gelmez elden dediler mahvoldum
İyisi mi geri çekileyim ya da savaşıp yara alayım, doğrusu ne bilemedim
Vazgeçtim inan kendimden çoktan ama senden olmuyor kendimi koparamıyorum bir an
Vazgeçtim inan kendimden çoktan
Bir çıkışını bulup kurtulmalıyım bu yollardan

Çakma piçin yüzüne baka baka, bir şiir okuyormuş gibi aralarındaki şifreli dili, ben söyleyemem ama sen anlarsın diye sessiz bir şekilde mırıldandı. Çakma piç dinlediğini idrak ettikten sonra acıyla gözlerini yumup,

sırtını yasladı. "Kulaklarımda acı çeken bir ceylanın ürkek sesi," dedi kahrolmuş bir tonda. Hevybanû, o ürkek ceylanın kendisi olmadığını inkâr etmedi ve çakma piç salıncakta dizine kıvrıldı. Kal geldi. Allah belamı versın kı, Hevybanû'nun dizinde çakma piçin yattığını görünce kal geldi. Kalkıp gitsem, soluğu askeriyede almaktan korktum.

"Abla," dedi Erman. Ben; Hevybanû'yu, Hevybanû ise yalnızmışçasına yerdekı beton zemini izliyordu. "Hadi bir istek yap ama rap olmasın sazımla çalamam!" diye şakaya vurunca, Hevybanû'nun yüzünü gülümsetti. Yemin ederim Çaylak'ı bir gün yemeğe götürecektim.

Hiç düşünmeden "Gönül dağı," dedi mırıldanarak. Erman sazını tıngırdattı. Herkesin sigarası tek tek yandı. Çakma piçin yakıp uzattığı sigara, hasretinden kafayı yediğim dudaklarını mesken bildi. Kimseden çıt çıkmadı türkü boyunca. Tek bir yerde Hevybanû'nun mırıldanışı karıştı türküye: "Gel gizli gizli, gel gizli gizli."

Türkü bittiği gibi ayaklanıp, başımı hadi dercesine salladım. "Kalkalım," dedim içim şişmiş bir vaziyette. Talebimle bizimkiler ayaklandı. Zengin kalkışıma herkes şaşırmıştı ama kimse saatin geç olmasından sesini de çıkaramamıştı. Oysaki benim herkes uykusunda yatarken, kimseler görmeden gelmem gereken bir mabedim vardı. Çünkü mabedim olan tabip, bir türlü kalbimden el çekmemekteydi.

Yaklaşık iki saat sonra sabahın beşine gelirken saatler, kendimi odasında buldum. Ben odadaydım ama Hevybanû yoktu. Tam şansıma sövecekken, kapı açılınca nasıl ağzını elimle kapatıp, sırtını duvara yasladım bilemedim. Beni gören gözleri irileşti. Birkaç saniye birbirimize dik dik baktıktan sonra bağırmayacağını bildiğim için elimi ağzından çektim. "Ne arıyorsun burada?" dedi dişlerini birbirine bastırarak. "Melih, salonda yatıyor!" diye panikle devam etti. "Nasıl girdin sen içeri?"

"Ona da memleket emanet ediyorlar işte. Demek ki o kadar da iyi değilmiş," dedim ukala bir tavırla. Yüzüme dik dik bakmaya devam edince bezgin bir nefes verdim. "Gel gizli gizli dedin..." Hayretle dudakları aralandı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, iş işten geçtikten sonra uyanası geldi birilerinin.

"Jülide," dedi çakma piç kapının arkasından. "İyi misin?" Hevybanû, kendisine seslenilmesiyle buz kesti. "Sesin geldi. Bir şey mi oldu?"

Beni dolabının yanına doğru çekiştirmeye başladı. "İyiyim, iyiyim," dedi bir yandan panikle. Çekiştirme çabası o kadar komikti ki, gönüllüce adım atıyor olmasam zerre sürükleyemezdi. "Kâbus gördüm sadece. Banyodan geldim şimdi," diye bağırdı, adım seslerimi duyup uyandığını düşünerek. "Uyandırdım mı?"

"Seninle yatmamı ister misin?" İşittiğim soruyla adım atmayı kestim ve Hevybanû'yu dolapla kendi aramda sabitledim. Ellerini başının üzerinde toplamam ise güç olmadı. "Jülide! İçeri geliyorum bak."

"Yok," dedi panikle, ellerini ellerimden kurtarmaya çalışırken. "Üstümü değiştiriyorum. Sabah konuşsak olur mu Melih?" Sinirden gözleri yerinden çıkacak gibiydi ve beni boğmak istediği apaçıktı. Zaten barda karşılaşmamız haricindeki her an beni boğmak istiyordu, takılmadım. Başımı eğip, üstündeki tişörtün izin verdiği kadar burnumu iki göğsünün arasına sürttüm.

"Sabah oldu ama sen bilirsin. Dinlen bakalım," dedi çakma piç o arada. Hevybanû, benim yakın temasım yüzünden cevap bile veremedi. Hızlı ve sesli nefesi odanın içini öyle bir dolduruyordu ki, bu anda kilitli kalmak istiyordum.

"Beni buraya gömsene Hevybanû," dedim bir çırpıda. Aklımdan geçenler dilime yansıdı. Ardından başımı yavaşça yukarı doğru tırmandırdım ve burnumu boyuna değdirip, derin bir nefes soludum. Ciğerlerimin müjdeleyebileceği tek bayramın kokusu buydu. Tenindeki tüm dudakların izlerini silmek istercesine, başımı biraz daha kaldırıp şakağına dudaklarımı değdirdim ve devamında bu gece yapma imkânım olduğunda yaptığım gibi burnumu saçlarının arasına daldırdım. Saçlarının üzerine sessiz bir öpücük kondurdum. "Ya da buraya," dedim mırıldanarak. Alnımı alnına dayadım. Parmaklarım kendiliğinden sol yanağında hareket edince, bana göstermekten kaçındığı çukuru aklıma geldi. "Belirginleşecek diye ödünün koptuğu şu çukuruna..." Dudaklarım boynunun sağına doğru kaydı. Oradaki beninin üzerinde duraksattım dudaklarımı. "Burası da olabilir." Gömüleceğim alan; Hevybanû'ya ait her yer, her şey olabilirdi. Yüzlerimizi eşitlediğimde hafifçe gülümsedim. Kaşları öyle bir çatıktı ki, mihrabım bellediğim iki kaşının ortasındaki benini göremiyordum yine. Görememenin verdiği rahatsızlıkla, en azından hissedebilmek adına dudaklarımı iki kaşının ortasına çıkardım. "En çok buraya," dedim boğuk bir tonda. Sonra asla dillendirmeyeceğimi düşünürken, ertelemekten vazgeçtim. "En çok buraya. Kaybolduğu anda bana mezar olan şu küçücük noktaya..." Alnımı alnına yaslayarak gözlerine odaklandım. Göz teması kurmak istemedi ve gözlerini yumdu. Oysaki son dönemlerde gözlerindeki kırgın bakışları görmek sadece yüreğimi yakıyordu. Kırgın bakışlarını, gözlerimin en içine dikip canımı yakabilirdi ama o beni, görmezden gelmeyi tercih etti uzun zamandır yaptığı gibi. "Jülide," dedim ve peşi sıra ağırca yutkundum. Hevybanû'ya, Jülide demekten nefret ediyordum ve adını da ilk defa isteyerek dillendiriyordum. Jülide neydi, kimdi ben tanımıyordum ki! Ve

en önemlisi, Jülide benim hiçbir şeyim değildi ki! Ama Jülide, Hevybanû'ya ulaşmamı da engelleyen yegâne kişilikti. "Beni," dedim ve derin bir nefes alarak kokusunu tekrardan ciğerlerime doldurdum. Bir nevi kendi içimde kendi kararımı sorguluyordum. Bu adımı attıktan sonra geri dönemeyeceğimi çok ama çok iyi biliyordum. Şimdi bu kapıdan yüz sürüyerek çıkabilme ihtimalim mevcuttu. Bir daha yüz yüze bakamama ihtimalimiz de mevcuttu. "Kokunu duyabileceğim..." Dudaklarımı tekrardan alnına tırmandırdım ve beninin üzerinde tuttum. "Dokunu hissedebileceğim, milyonlarca hücrenden birine..." Dudaklarımı dilimle ıslattım. Teninin tadı, dilimin alnına değmesiyle damaklarıma ulaştı ve bana muhteşem bir haz sundu. "Sadece birine göm," dedim dilenir gibi ve beninin üzerine baskın bir öpücük kondurdum. "Lütfen... Gıkım çıkarsa namerdim." Çıkmayacağı, lütfen deyişimden bile belliydi.

Sinirli bir şekilde hafifçe sesi duyulmasın diye gülümsedi. Tırnakları ellerime geçti, zerre umurumda olmadı. Bir insanla bir yola çıkmak istiyorsanız, önce ondan size sunulacak her acıyı kabul etmeniz gerekirdi. Hevybanû'nun bana sunacağı her acı, çoktan başım gözüm üzerineydi. "Mertlik nedir sence?" dedi başını geri doğru atarak ve dudaklarımız birbirine değdi. Gözlerimi dudaklarına bile değdirmedim, gözlerinde sabit kaldım. Kendisini defalarca kez, teklifsiz öpmüştüm ama mesela şimdi mertlik tartışacaksak, 'Hasretinden kafayı sıyırdım ama ruhunu göremediğim için dokunmuyorum bile,' demek isterdim. "Sabah sana uygun olan eş adayıyla vakit geçirip, akşamına belki yolumu bulurum diyerek başka bir kadını sıkıştırmak mı?" Taş kesildim. Ne alaka demek istedim. Benim kimseyle vakit geçirdiğim yokken, bunun böyle lanse ediliyor olması Hevybanû ile aynı frekansta olmadığımızı anlamama sebep oldu. "O kız bana Jülide abla diyor Alp Aslan!" Dicle'nin bu akşam mutfakta saçmaladıklarını ve birde üstüne kendi duyduklarımı hatırladım. "Senin evlilik vadettiğin kadın bana, 'Jülide abla,' diyor! Çok mert olduğunu iddia ederken; Dicle'yi nikâhına alıp, biricik eş adayının abla dediği kadını da kendine metres mi yapacaksın?" Dudaklarını ıslattı, kışkırtmak ister gibi. Dudakları dudaklarımın üzerinde defalarca hareket etti. Ne geri çekildim ne de ileri bir adım attım. Hevybanû için her bir adımı atardım ama öncelik olarak benim yaptığım gibi onunda ön yargılarını kenarı bırakıp, benimle adım atmayı istemesi gerekiyordu. Çünkü ben Dicle'yle asla evlenmeyeceğimi Dicle dâhil, herkese defalarca dillendirmiştim. Duymaması imkânsızdı. Her şeyi geçtim, başkasıyla evlenecek olsam neden kendisinden sevgi dilenecektim? "Sen kendini boşuna mert sanıyorsun," dediğinde midemin yandığını hissettim. "Arkadaşım Sevde ile yatakta basmama

rağmen yüzsüzce bahçemde beliren eski müstakbel koca adayım kadar şeref yoksunusun oysa!" Nefesim kesildi. Yüzümde mimik oynayamazken, sinirli minik bir kahkaha attı. "Senin zaten bana gıkın çıkamaz," dedi meydan okurcasına. "Senin borun ancak, annenin sana seçtiği Dicle'ye öter Alp Aslan!"

Gözlerimi yumdum. Tek elimle tuttuğum ellerini bir hışımla bıraktım. Yüzümde acı bir gülümseme oluştu ama vücudum sinirden kaskatı kesilmişti. Sağ elimi belimde sabitlerken, sol elimi uzamaya başlayan saçlarımın arasına karıştırdım. "Ulan hiç düşünmüyorsun değil mi?" Sesimdeki acı çeker ton beni bile şoka uğrattı. Üzerimdeki hayal kırıklığını atmak istercesine iki elimle yüzümü sıvazladım. "Ortada benim bilgimin olmasının 'imkânı!' olmayan bir şey mi var ya da ben bilmeden bir şeylere mi sebep oluyorum da bu adam bana bir görünüp, bir kayboluyor diye hiç sorgulamıyorsun değil mi?" Alıcıları, algıları herkese açıktı da bir bana gelince mi tüm anlayışlarının yolu kapalıydı? Kaşlarını çatınca gözlerimi isyanla yumdum. "Çatma! Şu kaşını çatma!" dedim tane tane. Konuşmuyorsun, gülmüyorsun, yüzüme bakmıyorsun, merhamet etmiyorsun bari yönumü bulmamı sağlayanı ortadan kaldırma demek istedim. Yerinde dikleşince kendimi toparladım. "Sana ulaşan yollar o kadar karmaşık ve engebeli ki, ben hangi yol sana varıyor bulamıyorum Jülide," dedim dudak bükerek. Ellerim iki yana açıldı kendiliğinden. "Hevybanû'ya ulaşabilmem için önce Jülide'yi mi aşmam gerekiyor?" Başımı yenilmişçesine eğdim. "Tamam, kabul! Ona da kabul anasını satayım!" Daha fazla beni görmezden gelmesine katlanabilecek sabrım kalmamıştı. İşaret parmağımı kendisine doğru yöneltip "Ama bu yolda önüme kim çıkarsa ezerim," dedim acımasız bir tonda. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Eski müstakbel bilmem neyin," dedim gerçek bir tiksinmeyle. "Çakma çıkmaların hatta..." Sesli bir nefes verdim. "Buna senin çimen gözünde dâhil!" Çünkü çimen gözüne, kardeşim derken bile zorlanır olmuştum artık. Konumuzun sadece etrafındaki erkekler olmadığını anlasın diye dik bir tonda "Birde bu uğurda anasını bile tanımayan Alp Aslan ile tanış bakalım. Sevecek misin?" dedim kaşlarımı havalandırarak. Bir yandan Yavuz Albayın kurduğu düzenek bozulmasın, aman kimse de kırılmasın, canından olmasın diye uğraşırken benim gönül dağımın amına koymuşlardı. Aman Hevybanû'nun başı yanmasın, itin uğursuzun yemi olmasın uzak durayım derken, gelip benim yüreğimin ortasında yangın çıkarmıştı. Madem ben yanıyordum o zaman beraber yanmamızda da bir sakınca olmamalıydı. "Senin unuttuğun, atladığın bir şey var," dedim gülümseyerek ve az önce üstüne doğru salladığım işaret parmağımı kendi göğsüme dayadım. "Ba-

na boşuna Şahin demiyorlar ve ben..." İmayla dilimi damaklarımda turlattım. "Lakabımın her zaman hakkını verdim. Yine veririm!"

Saniyeler içerisinde ikimizin de nefesi düzene girdiğinde yüzündeki ifade içimde bambaşka kapıları açtı. Sarıp sarmalama hissi, kol kanat olma isteği... Ben onu izledim, o beni. Karşımda senelerce böyle dursa, ona bile razıydım. Yeter ki kırgın bakmasındı. Yeter ki kendini, içindeki benliğini benden gizlemeseydi. Hep gülseydi mesela. Dertsiz, tasasız, umursamadan hayatı gülümseseydi. Ben yeterince çekiyordum zaten. O; çektiğim onca beden acısına, ruhuyla şifa olmayı seçseydi. Siktiğimin neşterini atsaydı aramızdan. Tüm sıfatlarımız siktir olup başka diyarlara gitseydi mesela. Biz kalsaydık sadece. Biz ve ruhlarımız. Yükümlülüklerimiz, sorumluluklarımız dışarıda kalsaydı. Birbirimizde dinlenip, şifa bulsaydık. Biraz cesaret etseydi mesela. Anlıyorum seni deseydi. Anlardı aslında biliyordum. Çakma piçi anlıyordu. Geçmişe dönüp baktığında evladının üstünü bir çırpıda çizen ve kenarı iten annesini anlıyordu. Beni mi anlayamıyordu? Anlasaydı mesela en çok onun canı için korktuğumu ve en çok ondan alacağım ufacık bir bıçak darbesiyle yok olacağımı. Aslında beni yok etmeninde var etmeninde onun için zor olmadığını...

"Affetmeyeceğim."

"O kadar şey söyledim. Unutacak değilsin zaten..." Söyleyemediğim gerçeklerin yerine yaptığım kabalıkların canını yaktığını, kabullenircesine başını salladı. "Affetme!" diyerek sesli bir nefes verdim. Ardından peşi sıra önüne doğru ilerledim. Hafifçe önünde eğilecek gibi olduğumda, sağ eli sol koluma yapıştı. Ne tam diz çökebildim ne de utancımdan doğrulabildim ama yine de talep etmekten geri kalamadım. "Ama her şeye rağmen burada kal be Hevybanû!" Yüzümden buruk bir tebessüm geçti. Gideceğim demişti. Gidene kadar gözüne gözükmeyeceğim... Aylardır gözüme gözükmekten kaçındığı gibi, gözlerini de ilelebet benden sürgün eylemişti. Yaşattığı sürgün dayanılmaz olduğu için yeni farkına vardığım gönlümden bile vazgeçip; "Tamam yine görmezden gel beni ama burada aldığın nefesleri hissedeyim," dedim.

Dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. "Seni affettiğim gün..." Ağırca yutkununca kaşlarım çatıldı. "Şehadet haberin bana ulaşsın Alp Aslan!" Niye böyle bir yemin verdi bilemesem de yüzüme balyoz indi sanki. Yüzüme indiğini hissettiğim hayali balyozun, bedenimi iki büklüm eden gerçek bir acı olduğunu da önce o fark etti. "Dik dur, lütfen!"

Ne düşüneceğimi bilemedim. Çıkıp gitseydim, gidebilseydim, binlerce kapı bulurdum kendime ama varmak istediğim tek kapı; dilimle yakıp yıkmak zorunda kaldığımdı. Yolun dikenli olduğunu çok öncelerden bili-

yordum. O yola ellerimle mayınlar döşediğimi de. Bütün bokları kendim yediğim için ne diyeceğimi de bilemiyordum. Dikleştirdiğim bedenimle cebimden çıkarıp bir sigara yaktım. Zerre etkilenmedi. Acaba odasındaki sigara kokusunu hiç içinde de sorgulamamış mıydı? Bir şey kırıldığında, nasıl onarılır bilmiyordum. Belki de biliyor olsaydım bu gece buraya damdan düşer gibi gelmezdim ama dilimle kırıp döktüğüm kapıya her geldiğimde, içeri adım atabiliyordum. Hevybanû kovmak yerine birde üstüne buyur ediyordu ve ben buna bile şükrediyordum. Kırdığım kapının dışında kalıp hasretlik çekmektense, içeride ama affedilmekten korkarak yaşamayı bir ömür tercih edebilirdim. Beni görmezden geldiği günlerde, camın önünden geçsin diye bahçede nöbet tutarken zaten diri diri mezara girmiştim.

"Alp Aslan..." Seslenişini işittiğimde, camdan dışarıya dönük olan bedenimi kendisine çevirdim. Oysaki ne ara camın önüne ilerlediğimi bile anlamamıştım. Cam önündeki pervaza izmaritimi bastığımda, diğer söndürdüğüm sigaraların izini gördüm. Camın iç yüzeyinde olduğu için bugüne kadar görmemesinin imkânı yoktu. Görüp de ses çıkarmamasının izahatını ise kendi içimde yapamıyordum. Bana doğru çekingen bir adım attı. "Ben seni affetmemem gerektiğini her sabah kendime hatırlatırken..." Burukça gülümsedi. "Sen; ben seni affetmeyeyim de, buraya, bana," dedi ve ağırca yutkundu. "Sağ salim varabilirsin diye Allah'a dualar etmek zorunda kalacaksın!" Sırf ben; her gittiğim yerden, sağ salim kendisine dönmem adına dualar edeyim diye mi yemin vermişti? Hangimize ceza kesmişti? Hangimizi amansız bir ateşin içerisine itmişti? İçimdeki; Hevybanû'nun bulunduğu yolda yapamayacağım şeyin olmadığını bağıran sesi susturabilseydim, belki de çekip giderdim. Giderdim çünkü bizi içine attığı ateş önce onun yüreğini kül ederdi... Sağ elini kaldırıp sol göğsümün üzerine hafifçe iki kez vurunca irkildim. "Yanacağız," dedi fısıltı halinde zihnimin dış sesi gibi.

"Ama birlikte?" dedim, cevabı kendisinden duymak isteyerek.

Dudaklarını birbirine bastırıp, başını ağırca aşağı yukarı salladı. "Ben seni," dedi ve bir adım geri çekilerek kollarını iki yana açtı. Şayet sorsaydım aylar öncede dillendireceğini bildiğim net duruşuyla, utancıma utanç kattı. "Her bana geri döndüğünde böyle karşılarım..."

Birbirini tanımayan iki insandık. Birbirimizin hakkında temel şeyler hariç hiçbir şey bilmiyorduk. Hangi yemeği sevip sevmediğimizi bile bilmiyorduk. Hatta Hevybanû benimle ilgili hiçbir şey bilmezken, abim ve Bilge hakkında birçok şey biliyordu. Keşke, keşke dedim içimden. Kırıp dökerek korumayı seçeceğime, gizli saklı başucunda oturup kendi kendime düşü-

nüp delireceğime, dürtseydim bir gece uykudaki bedenini kalk anlat deseydim. Deseydim de bu kadar kırıklıkla, bu kadar büyük yeminlerle bir yola çıkıyor olmasaydık...

Kendi içimde kendime lanetler ederken, cevap vermediğimi fark ettim. Kalçamı pencerenin pervazına yasladım ve bacaklarımı iki yana açıp, Hevybanû'yu belinden tutarak kendime doğru çektim. Şaşırdı. Muhtemelen cevap vermeyişimi de çok farklı yorumlamıştı. Alnımı göğsüne, köprücük kemiğinin altına dayadığımda kendime hayret ettim. Buraya gelirken zihnimden geçenleri düşündüm. Ben, Alp Aslan Şahin; daha on beşimde bir çocukken, babasına dahi boyun eğmemiş sözde bir kanı bozuktum. Başkaldırmayı kendisine huy edinmiş, kimseden bugüne kadar af dilememiş, kimseye minnet etmemiş, boyun eğmemiş, taşlaşmış, kalpsiz herifin tekiydim. Ama buraya gelirken, affedecekse ayaklarına kapanmaya bile razıyım diye düşünerek geldiğimi ancak idrak ettim. Hatta yapmaya bile niyetlendiğimi ve engellendiğimi de Hevybanû'nun göğsünde nefeslenirken fark ettim.

"Hevybanû," dediğimde gözlerim kapandı. Körük gibi inip kalkan göğsünden nefesini dinledim. Kokusu ciğerlerime doldu. "Benim evim de, yurdum da..." Ağırca yutkundum. "Boyun eğeceğim, önünde diz çökme pahasına medet umup, af dileyeceğim tek insan senmişsin..." Kısık sesle halime güldüm. Sevda, acizlikti. Zayıflıktı ve üstümde oldukça eğreti duran bir hastalıktı. Ellerimin altındaki bedeni itiraf ettiğim acı gerçekle gerildi. Söylediklerimin altında daha fazla ezilsin istemediğim için göğsünden doğruldum. Allak bullak olmuş yüz ifadesi içimi acıttı. Omuzlarına birden yüklediğim yükler, ağır gelir mi diye düşünmeden edemedim. Mevlana gibi karşıma geçip 'Ne olursan ol, yine gel,' diyen bir insana daha fazla zoraki, uydurma bir öfke yansıtamayacaktım. "Ama bana senden bile af dilendirtmediğin, başımı sana bile eğmemi istemediğin için..." Sağ elini avuç içime alıp sol göğsüme yerleştirdim. Elim, göğsümün üzerindeki elinin üzerine kapalı bir vaziyette kaldı. "Sensin, Hevybanû."

Sol eli enseme ulaşıp, bedenini bana doğru yaklaştırdı. Burnum boynunun sağ girintisinde kalmışken, o sol omzuma çoktan alnını yaslamıştı. "Eğme... Hiç kimseye boyun eğme!" Ardından geri çekilip, başını iki yana salladı hızlıca. "Ben, senin zaafın olmak istemiyorum Alp Aslan," dedi panikle. "Beni zaafın yapma..."

Âşık olduğum, iş gözüyle bile bakmadığım, yaşam gayesi olarak sürdürdüğüm bir mesleğim vardı. Hayatımda bir zaafa asla yer yoktu. Mümkün mertebe; biriyle evlenmek şöyle dursun, hayatıma kimseyi almamam gerekiyordu. Ailem dâhil, gerektiğinde üstünü çizemeyeceğim kimse

yoktu, olmamalıydı. Bir kadının varken hissettirdiği yokluğuyla terbiye oldum. Kapısına vardım, önünde diz çökmeyi düşünecek kadar şuurumu kaybettim. Mantığım devre dışı kaldı ama kendime yol arkadaşı diye nasıl bir insan seçtiysem, karşıma geçti ve 'Beni zaafın yapma,' dedi. Bunun anlamı normal insan ilişkilerinde hiçken, bizde var oluş idi. Ve ben, bedbaht talihimi tam olarak nerede değiştirdim de izbe bir pansiyonda çamura bulanmış bir altın buldum, bilemiyorum.

"Hadi yat artık," dedim başımla yerdeki şişme yatağı işaret ederek. "Sabah oldu." Onaylarcasına başını salladı. Ben koltuğa ilerlerken, Hevybanû şişme yer yatağına ilerledi ve gayet normal bir tavırla içine girdi. Odadaki varlığımı asla sorgulamadı. Dakikalar sonra uyuduğunu fark ettiğimde, koltuktan kalkıp yanına ilerledim. Alnına hafif bir öpücük konduraraq, "İyi uykular güzelim," diye mırıldandım, benimle olan uykularının ne kadar iyi olacağını bilemeden. Yeni doğan günün cılız ışığının üzerime vurmasıyla, gölgem Hevybanû'nun üzerine düştü ve o an fark ettim. Şahin'in gölgesi; ilk defa avı olmayanın üzerine düşüyordu ve ilk defa tek gayesi öldürmek değil, yaşatmaktı.

Kanda boğulmadan, yaşatmak...

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

XI – MUTLU BİR TESADÜFÜN GETİRDİĞİ HAYAT

'Fütursuzca lanet ettiğin,
günü gelir ebediyen beklediğine evirilir.'

JÜLİDE ERBAŞ

Yeni gün aydığında zihnim oldukça bulanıktı. Yaşananlar bir rüyaymış gibi geliyordu. Melih evdeyken Alp Aslan'ın eve gelmesi bile ayrı bir ironiyken, bunca zaman üzerimde sergilediği tutumundan sonra söyledikleri, söylediklerim ayrı bir ironiydi. Kendimi yokladığımda fark ettiğim iki şey vardı. Birincisi; yaşanılanların rüya olmasını istemeyen tarafım. İkincisi ise odamdaki sigara kokusu. Hangisi daha korkunçtu bilemedim. Alp Aslan ile aramda geçen konuşmanın gerçek olması mı yoksa bunu isteyen tarafım mı? Geceye dair anılarımı sorgulamayı bırakarak kendimi dışarı attığımda Erman ve Melih'i bahçede buldum. Uyku mamuru gülümser bir ifadeyle evin merdivenlerini inmeyi hedeflerken, gözlerim Alp Aslan'ın evinin bahçesine kaymak için can atıyordu. Aylardır onu görmezden gelişlerimi almış ve resmen kendisine karşı olan tüm direncimi kırmıştı. Sanki haftalardır karşımda durduğu, yanımda soyunduğu halde onun varlığına göz değdirmeyen ben değildim de, başkasıydı. İçimde aniden oluşan bu saçma merak ve yersiz heyecan başımı oldukça ağrıtacak gibi durmaktaydı.

"Hayırdır?" dedim neşeli bir şekilde merdivenleri ceylan misali inerken. "Sabah kimse koğuş kalk yapıp, dolap tokatlamadı?"

Melih önündeki çay bardağını dudaklarına götürürken sorduğum soruyla duraksadı ve sol kaşı sorgularcasına havalandı. "Bütün gece uyumadın," dedi tereddütlü bir tonda. "Uyumak yerine sabaha kadar sigara içeceğini tahmin etmemiştim..." Çay bardağını dudaklarına değdirmek yerine, masanın üzerine geri bıraktı. "Sabah yanına gelince zannettiğimden daha zor bir gece geçirdiğin için rahatsız etmek istemedim." Sigara kokusunun üzerime yıkılmasıyla, yaşanılan hiçbir şeyin hayal ürünüm olma ihtimali bile olmadığını anladım. Bulunduğum yerde alt dudağımı dişler vaziyette kalırken, beynimin içinde koşuşan tilkilerin kuyruklarını birbirine bağlamaya çalışıyordum. "Otursana kızım," deyince, sesiyle sıçradıktan sonra ağırca yutkundum. "Yalı kazığı gibi dikildin kaldın. Aymadı mı gün daha sana?" Gün aymıştı aymasına ama zihnimdekilerden önümü göremiyordum. Usulca çektiğim sandalyeye, bedenimi külçe gibi bırakırken zihnimin yüzde doksan beşini kaplayan bir düşünce vardı. Şimdi ne olacaktı?

Zapt edemediğim gözlerim Alp Aslan'ın evinin bahçesine kaydığında, hepsini ailecek bahçede otururken gördüm. Sanırım Alp Aslan ile alışkın olduğum tek durum ne zaman ona bakıyor olsam, çoktan bana bakıyor oluşuydu. Baktı, baktım. Saniyeler dakikalara evirildi. Keşke gözlerinden sorularımın cevabını da okuyabilseydim. Boş bir bakışma yerine, sorularıma yanıt alabilseydim şayet yüzüme balyoz inmiş misali durmaz, gülümseyebilirdim.

Sağ omzuma aniden vurulunca, başparmağım ile damağımı kaldırdım. "Sana diyorum kızım duymuyor musun?" dedi sinirle Melih. "Siktir git, kafanı bir suya sok!"

"Dalmışım," dediğimde, sesim de çok derinlere daldığını belli ediyordu.

Erman önüme yeni doldurduğu çay bardağını itekledi. "Al abla iç. Zihin açar," dedi ukala bir tavırla. Göz devirmekle yetindim.

"Sen ne sormuştun?" dedim olmayan merakımla. Ardından sağ omzuma ters bir bakış attım. "Hayır, omzumu haşlayacak derecede önemli ne sormuş olabilirsin?"

Melih kendisine bir sigara yaktıktan sonra içine çektiği dumanı, ayar etmek ister gibi yüzüme üfledi. "Şu Cenk'i diyorum..." Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ne yapacağız?"

"Ne ne yapacağız Melih?" diyerek sol elimi öne doğru savurdum, bardağımı bırakıp. "Sal gitsin. Öldürüp, gömecek değiliz sonuçta, sal gitsin!"

"Fena fikir değil aslında," dedi, beni hiç ama hiç takmadığını belli ederek ve ardından dirseklerini dayayarak masanın üzerine eğildi. "Ya sen kıracaksın şu inadını ve ne bok olduğunu anlatacaksın ya da ben onun kırılmadık kemiğini bırakmayacağım!"

Kaşlarım meydan okurcasına havalandı. "Biz," dedim ve masanın üzerindeki sigara paketine uzanıp keyifle bir sigara yaktım. "Bence senin kara parçasında ne aradığını konuşalım Melih." Başımı imayla aşağı yukarı salladım. "El âlemi bırakalım da kendi sorunlarımıza odaklanalım değil mi?" Aynı onun gibi masanın üzerine doğru hırsla eğildim. "Sen ve seninkiler neden karaya çıktınız? Ve bu kara parçası neden Urfa, Melih? Var mı bir açıklaman?" Korktuğumun başıma gelmesinden, vereceği cevaptan, hayatını değiştirmesinden ödüm kopuyordu.

"Kemal baba," dediğinde, sinirle ayaklandım ve sağ elimdeki sigaraya aldırmadan, yüzüne doğru elimi doğrulttum.

"Bana sakın!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Sakın ama sakın 'Kalktım geldim Jülide,' deme!"

Kollarını geriye doğru atarak, rahat bir şekilde gerindi. Sokak içerisinde gözlerini gezdirirken "Daha büyük bir ev bulmalıyız," dedi olağan bir tonda. Elimdeki sigarayı yanmasına rağmen üstüne fırlattım. Sandalyeyi ittirerek nasıl geri çıkıp ayaklanacağını şaşırdı. Şuursuz tutumuna devam ederse şayet, birazdan da çay bardağını kafasına geçirecektim.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim ses tonuma gram dikkat etmeden. "Sen, bana kendi kâbuslarına benim yüzümden geri döndüğünü mü söylüyorsun alay eder gibi?" Sinirden ağlayacaktım. İyice hararetlenmem sonucu kalktıktan sonra ardımda kalan sandalyem yere düştü ve tok bir ses çıkardı. "Kafayı yiyecektin be sen yaşadıkların yüzünden!" dedim acı içerisinde. "Şimdi kalkmış geri döndüm mü diyorsun bana?" Sağ elimi göğsüme kapattım. "Hem de benim yüzümden?"

"Jülide," dedi üstüme doğru temkinli bir adım atarak. Yaşadıklarını hatırlatmam kendisine de pekiyi hissettirmemişti. "Ben, bölük komutanı değilim biliyorsun." Ilıman tutmaya çalıştığı sesi, yüreğimi dağladı. "Bir gün batıda batarım, ertesi gün doğuda doğarım." Biliyordum bilmesine ama aylarca gidip bir dağ köşesinde yatmasındansa, sadece özel görevlere gitmesini ve bu görevlerin kesinlikle dağ gibi kırsal kesimlerde olmamasını tercih ediyordum. Melih, esir alındığı iki ay gibi bir zamandan sonra çok ağır bir süreç geçirmişti. Tam da bu ağır süreci, annemin şehit düşmesi nedeniyle yaşadığından dağdaki tüm bağını kesmiş ve direkt kendini, kendi ekibiyle iş bitirici konumunda şehirlere çekmişti. Dağdakini temizlemek riskli olsa da şehirdekinden daha kolaydı. Çünkü koordinatını eline verirlerdi, vur emrini aldıktan sonra gider tepesine çökerdin. Ama şehirde kimin ne olduğu belli değilken, birde içine devlet yetkilileri karışınca iş tam bir çıkmaza dönüyordu.

"Ben..." Söylediklerini kabul etmek istemedim. "Ben tekrardan senin ölünü beklemek istemiyorum." Boğazımda oluşan yumrudan nefes alamadım. "Ben haftalarca senin ölünü teslim etsinler diye bekledim Melih!" Yine sesimin ayarını kaçırmış ve isyanla yükselmiştim. "Tekrardan bana bunları yaşatmaya hakkın yok senin!"

"Sen, ben her gittiğimde benim ölümü bekliyorsun!" dedi, buz gibi bir tonda. Bunu o kadar duygusuz bir şekilde söyleyebiliyordu ki, gerçekten söyleyebildiğine inanamıyordum. "Beklemeye de devam edeceksin." Başını aşağı yukarı mağrur bir tavırla salladı. "Çünkü bir gün ölümü getirip, kucağına bırakacaklar Jülide..." Sol gözümden bir damla yaş yanağıma doğru süzüldü. "Anneminkini getirdikleri gibi," dedi dudak bükerek. Annemden, annem diyerek bahsetmesi bu sefer yüzümde haylaz bir gülümseme oluşturmamıştı. "Bu yolun gidişatı bu..." Asi bir tavırla burun ucunu

eliyle dürterken, ağlamaya direnen bir çocuk misali omuz silkti. "Biz bu yola, bu riski bilerek girdik." Dudağımın solu alayla yukarı kıvrıldı yanağımdaki yaşa inat. Çünkü biliyordum ki eğer ailesi acı bir şekilde ölmeseydi, annesi bozulan psikolojisi nedeniyle bir gece evlerini tutuşturup ailesini katletmeseydi ve Melih yetiştirme yurdunda büyümek yerine mutlu bir hayat sürebilseydi, bu yola yine bu riskleri bilerek gireceğini zannetmiyordum.

"Birlikte yaşamayacağız," dedim katı bir tutumda. "Ne yaparsan yap, seni bu eve almayacağım Melih Arslan!" Burnumu inatla havaya diktiğimde, tehditkâr bir şekilde üstüme adım attı. Tam gürleyecekti ki bahçe kapısı açıldı.

"Ay Jülide!" Vildan ve pilileri arkasından bahçeye giriş yapınca bizim de bakışlarımız onlara döndü. "Ne o dün akşam canım cicim aylarıydı, bu sabah geçinemeyen karı kocalar gibisiniz?" diyerek şakaya aldı Melih ile beni. Ama ikimizde gülemeyecek haldeydik, yüzümüzde mimik oynatamadık. Vildan, sol eliyle Erman'ı işaret etti. "Yemin ederim bu çocuğa acıyorum. Askeriyede bizimkileri çek, gel burada bu delileri çek!" Söylenirken, bizi de kaşlarıyla işaret etmeyi ihmal etmedi.

Bir Vildan'a, bir de peşine taktığı Züleyha ve Dicle'ye baktım anlamsızca. "Hayırdır Vildan?" diyerek hafifçe başımı oynattım. "Sabah kahvesine gelmediniz inşallah?"

"Yok," dedi hiç alınmadan, damağını şaklatarak. "Akşama düğüne gidiyoruz da onu haber edeyim dedim."

Sol elimin parmaklarını alnımda gezdirirken bezgince soludum. "Yine ne düğünü Vildan ya?" dedim isyanla ve az önce yere düşen sandalyemi kaldırdım. "Gelmiyorum ben düğüne falan!" Söylenirken, bahçemin ortasında dikilen Dicle ilişti gözüme. Ardından da kendi bahçesinde sigarasını içerken, bizleri gözleriyle dikizleyen Alp Aslan. Nedense bilmem Dicle'nin üzerine Alp Aslan'ı görmek bana iyi gelmedi ve yüzüm alayla Alp Aslan'a bakarken kasıldı. "Bu mahallenin düğüne derneğe meraklısı ben gibi mi duruyorum sence?" diye, Alp Aslan'ın yüzüne baka baka konuştum. Kaşları hayretle havalandı artık her ne anladıysa. Şahsen ben kendisinden hiçbir şey anlamıyordum.

"Belki aşiret düğününde olan yeni anılarına şahit olmak istiyoruzdur Jülide," diye atılınca Emre, aradaki bahçe duvarımıza kollarını dayayarak yaslandığını ancak fark edebildim.

Bezgin bir nefes verdim. "Siz böyle köçek gibi her düğüne katılıyor musunuz?" dedim imayla Emre'ye. Tamam, annemlerde bazılarına katılıyordu nezaketen. Araları askerlerle iyi olan yerliler, düşman olmadıklarını

kanıtlamak için aralarında görmek istiyor ve davet ediyorlardı. Ama sanki bu kadar sık değildi. Ya da ben annemle yaşamadığım için pekte bu konuya vakıf bir kişilik değildim. "Bana yasak zaten," dedim, Melih'ten medet umarcasına.

Melih bana ters gideceğini kanıtlarcasına, "Yoo, gideriz birlikte," diyerek beni alaşağı etmeyi tercih etti. O arada sokakta bir hareketlilik oldu ve spor bir araç, sokağımıza azman gibi giriş yaptıktan sonra tabi ki de gelip kapımın önünde durdu. İçinden Necip, Şerif, Edip ve Kerim'in inmesi tamamen Melih'in buraya kapağı attığına işaretti. Çocuklar kendi aralarında mesleklerine tezat bir şekilde itişirken, bahçe kapısının önünde coşkuyla sesleri yükseldi.

"Biz dağlara atarız pusu!"

İki elimle yüzümü sıvazladıktan sonra Melih ile hırlaşmak yerine başka yollar arama derdine düştüm ve telefonumdan Kemal amcanın numarasını bulup, aradım. "Alo, Kemal amca," dediğimde, Melih'in sağ eli çocuklara susun dercesine havalandı. "Nasılsın Mardin'de havalar nasıl?" dedim ve Melih'e dönerek haince gülümsedim. Kemal amcanın nefes alıp yanıt vermesine bile izin vermeden devam ederken, evin merdivenlerine yöneldim. "Diyorum ki, Mardin'de boşluk varsa beni askeriyeye doktor yapsana!" Olmayacağını bile bile ortaya bir taş attım. Merdivenleri tırmanıp, içeri girmeden önce bahçedeki Vildan'ların da içinde bulunduğu kalabalığa da gülümsedim. Telefonu kulağımdan çekip, bekletmeye aldım. Kemal amca, muhtemelen delirdiğimi düşünüyordu. Melih'i odağıma alarak "Ya gidersin," dedim sertçe. "Ya da sana Mardin, Şırnak, Şenova turu yaptırırım Melih Arslan!" Cevap vermesine imkân tanımadan hırsla içeriye girdim. Aramayı bekletmeden alıp, hızlı bir şekilde derdimi anlatmaya koyuldum. "Kemal amca, Melih'in burada ne işi var Allah aşkına? Sen mi veriyorsun bu akılları ona?" diye panikle konuştum ama Kemal amcamın sesi albay rütbesinden bile üstündü.

"Orada kalacak," dedi itiraz istemez bir tonda. "Adının ne aradığını bilmediğim liste yok olana kadar Jülide'cim, Melih o evde kalacak!"

Ağzım hayretle açıldı. Çünkü ben, o listeyi o kadar umursamamıştım ki... "Ama-" diyebildim tutuk bir şekilde.

"Aması falan yok Jülide. Bırak herkes işini yapsın. Sen de orada burada dolaşacağına git ameliyatını yap kızım," dedi ses tonunu daha babacan bir tona çekerek.

"Peki," dedim içime kaçan sesimle. Ne zaman itiraz etme hakkım olmuştu ki? Benim yapabileceklerimin listesi bile elime verilirdi önceden.

Mesela şu rotadan asla geçmeyeceksin Jülide dendi mi, oradan geçemezdim.

"Aferin benim kızıma," diyerek amca moduna geçti, kendisine itiraz etmeyince. Devamında tembihlemeyi de ihmal etmedi sağ olsun. "Dikkat edin birbirinize!"

Telefonu çaresizce kapattım. İstediğim kadar amca da desem, bana kızım da dese, konuşmalar hep kısa ve sonuç odaklı oluyordu. Onun vakti yoktu, benimde sorgulamaya ya da itiraz etmeye haddim. Odama girip, dolabıma yöneldiğimde isyanla mırıldandım. "Sen gittin, peki neden bu sınırlar bitmedi anne?" Atladığım şey; Alp Aslan'ın etrafında olduğum müddetçe, sınırların da, kuralların da, zorunlulukların da bitmeyeceğiydi. Hiç sevmediğim hasretin bitmeyeceği, doyamadığım barut kokusunun hiçbir zaman yetmeyeceği gibi...

Akşam olduğunda kendimi sabah itiraz etmemişim gibi düğün alanında buldum. Üzerimde baharın da gelişiyle daha ince, kalın askılı bir elbise mevcuttu ve hala Alp Aslan ile tek bir diyalog bile kurmadığım için oldukça karmaşık hissediyordum. Tedirgindim. Emin olamama hissi, beni göm dediği hücrelerimi sızlatıyordu. Sanki tüm hücrelerime sürekli acı çektireceğini, önden belirtmek ister gibi. Abuk sabuk müzikler eşliğinde, yanaklarımı bir sağ bir de sol avucumun içerisine yaslayıp etrafı izlerken, kulağıma tanıdık bir melodi doldu. Kendi kendime gülümsedim. Gözlerimi alanın içerisinde gezdirirken, sol çaprazımda kalan Alp Aslan'a değdi. Üzerindeki beyaz gömlekten, aşinası olduğum vücudunun tüm hatlarını görebiliyordum. Bu gecenin en büyük farkı onun boynunda künyesi yokken, boynumdan aşağı göğüslerimin arasına sarkan künyemin sabit olmasıydı. Asker olduklarını herkes biliyordu ama yine de dikkat etmesi gözümden kaçmadı. Gözlerimi zar zor vücudundan çekip, yüzüne tırmandırdığımda gülümsediğini gördüm. Bakışlarım dudaklarına kaydığında ise mırıldandığını fark ettim.

Aç kollarını boynuma selvi de boylum sar beni
At kolların boynuma selvi de boylum sar beni
Muradıma ermezsem
Dar lele dar dar lele dar dar dünya dar
Dünya dar gelir bana dar

Yüzüme dik dik bakıp şarkıya eşlik ettiğini görünce, dudaklarım iki yana kıvrıldı. Sorun şu ki, birinin çakozlaması da an meselesiydi.

Sinendeki ateşe
Kar lele kar kar lele kar yağsa kar
Kar eylemez ne çare
Selvi de boylum sar beni

Yüzüme baktığı için ya da Dicle'den uzun olduğum için olsa gerek üstüme alındım. Sinemdeki ateşe gelince sıra, o ateş yüzüme sıçradı. Jet hızıyla gözlerimi Alp Aslan'ın üzerinden çektim. Hava birden sıcak olmadı ama bana birden sıcak bastı ve oturduğum yerden ayaklandım. Ayaklandığımda ise sağ koluma yapışan bir el oldu.

"Nereye?" dedi Melih sorgularcasına.

"Aaaa!" derken Melih'deki kolumu çekiştirdim. Bizim sorunumuz her yerde kendimizi belli etmemizdi. "Lavaboya gideceğim. Bi' sal beni da!" Tam yerinden ayaklanıyordu ki "Melih!" dedim, uyarırcasına. "Yemin ederim imdat diye bağıracağım şimdi. Korkma kimse şu köşede," diyerek, elimle lavaboya dönen köşeyi işaret ettim. "Kafama sıkmayacak!" Son söylediğimle tüm gözler bana dönünce, masadakilere şaka maiyetinde dercesine gülümsedim.

"Pazartesi kışladayız Jülide," dedi, dalga geçercesine.

"Sana iyi çalışmalar canım!" Yapay gülümsemem süregeldi. "Ben nöbetteyim. Üç beşte değil hem de biliyor musun? Böyle bloklamasına otuz altı saat!" dedim, sırtına vurarak. Askeri operasyonlardan hastaneye geçtikten sonra nöbet hayatına geçmem de geç olmamıştı. Yanlarından ayrılıp lavabolara doğru yöneldim. Biraz daha yüzümü yıkamazsam şayet alev alacakmış gibi hissediyordum. Lavaboya girip yüzümü yıkadım ve peçeteyle yüzümdeki makyajı almak istemediğimden üstten üstten kuruladım. Lavabodan çıkarken, sola doğru lavabonun arkasına çekilmem bana küçük bir çığlık attırttı. Alp Aslan ile yüz yüze geldiğimizde küçük dilimin varlığından şüpheliydim. "N'apıyorsun?" dedim korkuyla ama tek korkum aniden çıkıvermesi değildi. "Biri görecek şimdi," diyerek asıl korkumu dillendirdim. Dillendirdiğim detay hiç umurunda olmadı. Sol elini duvara yaslamış bir şekilde bana bariyer misali tutarken, sağ eli belimde duruyordu.

"Sen neden benim yüzüme bakmıyorsun hala?" dediğinde, anlamsızca gözlerimi kırpıştırdım. Baksam ne diyeceğimi ya da nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum ki! Hem o masada Dicle de oturuyordu. Kendimi ne konumuna düşüreceğimi, gayet de iyi biliyordum.

"Ben..." Kelimelerimi seçemiyordum. Gerçi Alp Aslan ne zaman bu kadar dibime girse dengemi şaşırıyordum. "Dicle," dedim toparlamak

istercesine ama o inadına yaparcasına iyice dibime sokuldu. Nefesini dudaklarımın üzerinde hissetmem, gözlerimi kapatmam için zorluyordu. Güç almak istercesine sağ elimi sol göğsünün üzerine dayadım. Elimin altında atan kalbi öyle bir lütuftu ki; ettiğim tüm yeminleri bana yutturarak atması için dualara varacağım türdendi.

"Dicle yok!" İster istemez gözlerimi gözlerine tırmandırmak zorunda kaldım. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Nasıl yok diyecektim, masada oturuyordu sonuçta. "Ben Dicle'yle evlenmeyeceğim Hevybanû," dedi bir çırpıda. "Hiçbir zaman. Üç ay önce de, şimdi de, seneye de, on sene sonra da..." E madem hiç evlenmeyecekti bu neyin tantanası demezler miydi?

"Ama annen-"

"Annem isterse kendisi evlenebilir..." Kaşlarım mümkünatı varmışçasına daha çok çatılınca hafifçe gülümsedi ve sağ elini kaşlarıma çıkardı. Parmaklarını alnıma bastırınca ister istemez kaşlarımı saldım. "Çatma, kayboluyorum," dediğinde yüzümde âşık bir tebessüm oluştu. Kaybolan sadece benimdi ama kendisine benimi, mihrabı belleyen de oydu. "Konuşamadık biliyorum..." Devam edecekti ama telefonu çaldı. Telefonu açmadan önce geri çekilirken söylenmeyi de ihmal etmedi. "Fırsat mı veriyorlar amına koyayım," dedikten sonra öfkeyle telefonunu açtı ve bunu karşı taraftakine oldukça yansıttı. "Ne var?" O karşı tarafı dinlerken, kulağıma düğün alanından bir melodi ulaştı: Gerizler başı. "Siktir git amına koyayım. Köçek miyiz biz Veysel? Begüm'e git kendi damatlığınla yap havanı, milletin düğününde değil!" Telefonu kapattıktan gözleri, gözlerime kilitlendi. "Nerede kalmıştık?"

"Melih merak edecek," deyiverdim bir çırpıda. Kaşları çatıldı ama aldırmadan devam ettim. "İkimizin yokluğu anlaşılacak. Bak seni arıyorlar zaten." Sırtımı yapıştırdığı duvardan ayırdım. "Ergenler gibi köşelerde mi konuşacağız?" diye devam ettiğimde, neye kızdığım bile belli değildi.

Sırtımı duvardan ayırmamışım gibi beni duvara doğru geri ittirdi. "Benim sana nasılsın diye sormaya fırsatım olmuyor Hevybanû," dedi isyanla. Haklıydı. Normal insanlar gibi sohbet edebildiğimiz anlar toplasak üç kez değildi. "Usul yordam kovalayacak halim mi var, fırsatım mı var?" diyerek asi bir tonda devam etti. "Her geldiğinde kollarımı açar karşılarım diyen sen değil miydin?"

Olayı çok yanlış anladığının farkına varınca "Ben ondan mı bahsediyorum Alp Aslan?" dedim burnumu dikerek. "Burada ne konuşayım seninle şimdi ben? Seni telefonla arıyorlar, beni birazdan bağıra çağıra arayacaklar. Kaçak göçek iş sevmiyorum ben!" Dillendirdiğimle yaptığım imayı anladı. Gözlerim tekrardan boynuna iliştiğinde "Senin künyen nerede?"

derken, sağ elim tamamen kendi kafasına göre gömleğinin açık yakasına kaydı ve tenine değdi. Başını eğerek elimi takip ettiğini gördüm ama umursamadım.

"İnadına yapıyorsun?" İşittiğimle başımı kaldırdığımda burun buruna gelince neyden bahsettiğini anladım. Hem itip, hem de çekmek böyle oluyordu sanırım. "Sabrımı sınıyorsun," diyerek gülümsediğinde elim bu sefer kendi kafasına göre yanağına tırmandı. "Öpmeyeceğim. Seni zorla, sen istemeden öpmeyeceğim!" Yüzüme alaylı bir gülümseme yayıldı, her öpüşünde ona karşılık veren ben değilmişim gibi. Buna ek olarak kirli sakalının avuç içimde bıraktığı his yüzümdeki gülümsemeyi genişletti.

"Tek kaybolan belki de sen değilsindir," dedim kesik bir nefes alarak. "Belki de bende boynundaki künyeden yolumu buluyorumdur." Fazla yakın temasta olduğumuzdan mütevellit kokusu burnuma doldu. "Gerçi," dedim gözlerim kapalı bir vaziyette dudaklarımı dilimle ıslatırken. "Kokun..." Devam edemedim. Kulak sağır eden bir patlama sesi duyuldu ve Alp Aslan tarafından sarılıp, sarmalanıp duvarla kendi arasında bırakıldım. Birkaç saniye öyle kaldığımızda başım tam da göğsünde, kokusuna dilediğimce doyabileyim diye orada duruyordu sanki. Ama bir müddet sonra ölümü göze aldığım barut kokusunun bulunduğu yerde her daim baş gösteren başka bir koku burnuma dolmaya başladı. Kan kokusu ve peşi sıra duyulan insan çığlıkları... O çığlıkları duyunca aydım ve Alp Aslan'ı göğsünden ittirdim ama gitmeme izin vermedi. "Melih," dedim kolları arasında debelenirken. "Melih orada Alp Aslan! Bırak! Bırak beni!"

Her ne kadar debelendiysem, tüm gecenin aksine sert bir şekilde sırtımı duvara çarptı. "Hiçbir yere gidemezsin!" söylemiyle şokum şaştı. İki eliyle beni kollarımdan duvara bastırırken, tok bir şekilde zihnime kazımak istercesine acımasız bir tonda devam etti. "Sen, önce kendi canını düşünmeyi idrak edeceksin Hevybanû! Sen, hiçbir sikime gidemezsin!"

"Arkadaşların," dememle gözlerini yumdu. Muhtemelen içerisinden ya hesap kitap yapıyordu ya da telepati. Telepati yapmış olacak ki düğün alanından kurşun sesleri duyulunca gözlerini açtı ve beni kavradığı kolumdan tek kişilik derme çatma lavaboya doğru sürüklemeye başladı. Ne yapacağını anladığımda inatla kendimi geri ittirmeye başladım. "Hevybanû!" dedi uyarırcasına ama yapmak istediğinin bende nasıl etkiler bırakacağının farkında değildi. Şu an tam da yedi yaşlarındaki Jülide'nin kazan dairesine kapatıldığı için üzerindeki travmayı tetikleyip, bayıltacağını bilemiyordu. Alp Aslan bilemiyordu ama beni içeri kilitledikten iki dakika sonra nefessiz kaldığımı zannedip bayılacağımı biliyordum.

"Alp Aslan!" dedim kapının eşiğine ellerimi dayayarak. "Yapma lütfen."

"Hevybanû sadece bekleyeceksin! Bakıp, geleceğim. Sen sadece burada bekleyeceksin!" Sesi sonlara doğru gittikçe yükseldi ama kabul edebilecek gibi değildim. Ve en kötüsü dayanabilecek gibi hiç değildim.

"N'olur beni kilitleme lütfen. N'olur yapma, yalvarırım kilitleme beni lütfen!"

Muhtemelen durmazdı ama sesime engelleyemediğim ağlama sesim karışınca ister istemez durdu. Durduğu gibi ona dönüp sarılmam olayın son noktası oldu. Elleri belimde, sırtımda gezinirken travmanın eşiğinden dönüşümle titrer vaziyetteydim, o ise olayın şokunda. Ne olduğunu anlayamadığı duruşundan bile belliydi. Öyle ki yaptıklarında bile yalvarmamış ya da karşısında ağlamamış bir insanken, şimdi tam da boynuna gömdüğüm yüzümle hüngür hüngür ağlıyordum. Ve beni defalarca ağlatıp, örseleyen adamın gömleğini avuç içlerimde sıkarak medet umuyordum.

Elini saçlarıma tırmandırıp başımı daha çok kendisine bastırırken "Ben, sana nasılsın demeye fırsat bulamıyorum Hevybanû! Sen her seferinde bana binlerce soruluk kapı açıyorsun," diye yakarırken, sesindeki öfkeye çaresizlik karıştı. "Ağlama, gözünü seveyim. Neden ağlıyorsun?" Beni kendinden uzaklaştırdı ve elleri yanaklarıma tırmandı. "Geçti, tamam." Geçen sadece bir yere kilitlenmiyor oluşumdu. Çünkü hala çatışma sesi mevcuttu. Dönüp sağına soluna bakındı. Muhtemelen beni ne yapacağını düşünüyordu ama o arada düğün alanındaki Melih'in sesi bizlere ulaştı.

"Jülide!" diye öyle bir bağırdı ki, ölü bedenlerin içerisinde bedenimi aradığını anlamak zor değildi. Ağlamam şiddetlendi. "Jülide!" diye tekrardan bağırdıktan sonra arka arkaya sıkılan bir silah sesi duyuldu. "Ulan tırnağı kırıldıysa, yedi sülalenizi siktim!"

Melih dağa taşa haykırırcasına bağırdıkça, ağladım. "Alp Aslan, beni bırak," dedim akan burnumu çekerek. "Bırak gideyim, lütfen."

"Burada üstüne zorla giydirebileceğim bir yelek yok," diyerek yüzümü iki elinin arasına aldı. "Kafana takabileceğim bir kaskette yok!" Alnıma dudaklarını bastırdı. "Benim de on canım yok..."

Sağ gözümden bir damla yanağıma doğru süzüldü. O arada ise bize Vildan'ın sesi ulaştı. "Cemre! Cemre nerede?"

İkimizin de bakışları göremeyeceğimizi bildiğimiz halde düğün alanına doğru döndü. Başımdaki ellerinin baskısı kaybolurken "Hadi, gidelim," dedim ağlamaktan tarazlı sesimle. "Gidelim belki bir faydamız olur..." Beni kıyamıyor oluşundan her ne kadar mutluluk duyabilecek olsam da

yaptığını son anda fark edip göğsünden ittirdim. "Sana beni zaafın yapma dedim!" diye bağırdıktan sonra bedenini tekrar ittirdim. "Benim diğer insanlardan üstünlüğüm yok!" Başımı hayır dercesine sallarken, sol göğsünün üzerine vurdum. "Burası hariç hiçbir yerde yok! Olmamalı!"

Anlık duraksadı. Ardından sağ eli ensemden kavrayıp hırsla beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birbirine kavuştuğunda asla ama asla normal şartlar altında öpüşmediğimizi fark ettim. "Savaşta her şey mubah," dedi dudaklarımız ayrıldıktan sonra.

Başımı evet dercesine hızlı hızlı salladım. Aynı kendisi gibi "Mubah," dedikten sonra sağ elimle gömleğinden tutarak bedenini kendime doğru çektim. Sonuç olarak savaşta her şeyin mubah oluşu sadece ona özgü değildi. Dudaklarımız ayrıldıktan sonra gözlerimi gözlerine çevirdim. Hayır, tam da bu cehennemin ortasında gözlerinin gel beni bir daha öp dercesine parlamaması gerekiyordu. "İçimde kalmasındı," dedim beş dakika sonra ne yaşayacağımızı bilemediğimden. "Hadi, gidelim." Mahalle yanarken, saçımızı taramamamız gerekiyordu ama ikimiz de ölümün soğukluğunu cebinde taşıyan iki insandık. Ve belki de bundan mütevellit tek normal bir anımızın olmadığı gibi yaşadığımız tüm kötü şeylerin de ölüm gerçeği yüzümüze çarptığı anda bir kıymeti kalmıyordu.

Düğün alanına doğru koşarken, aklımda sadece Melih'i tek parça bulabilmek vardı. Bulduktan sonra üstüne nasıl atladım, birbirimize nasıl sarındık bilemiyorum. Tek bildiğim ve hissettiğim; Melih'in sarıldıktan sonra verdiği sesli nefesin şükür dolu olduğuydu. "Aklımı aldın be kızım! Aklımı aldın!" diye bağırdığında telaşla etrafa bakmak istedim ama çat diye çenemden tutup engelledi. "Bakma," dedi kaşlarını havalandırarak. Yaralılar diye soracaktım ama anlamışçasına devam etti. "Muhsin abi yaralı bir tek. Siviller..." Kederle yüzünü buruşturdu. "Geneli ölü." Gözlerini yumdu isyanla. "Ne gelin kaldı ne de damat!"

Alana ambulans sesi doldu, beni öylece tutarken. "Cemre?" dedim korkuyla.

"Annesinin kucağında ve iyi." Alanın içerisinde gözlerini gezdirdikten sonra tekrardan gözlerime sabitledi bakışlarını. "Doktorluğunu hastanede yap Jülide. Burada senin bakabileceğin kimse yok!"

Bakabilseydim muhakkak yardım edebileceğim birilerini bulurdum ama alana bakmamam adına çenemi morartacak kadar sıkıyordu. "Beni zaafınız yapmayın!" dediğimde, kaşları çatıldı. Muhtemelen çoğul konuşmama takılmıştı ama umursamadan devam ettim. "Bırak işimi yapayım!" Çenemi elinden kurtardığım gibi koşar adımlarla gelen ambulansa ilerledim. Ayaklı ilk yardım çantası olmadığım için meslektaşlarıma yar-

dım etmenin derdine düştüm. Ettim de. Hatta düğün alanından ambulansla hastaneye geçtim. Eve dönüşüm sabaha karşı dördü buldu. Ben hastaneye geçerken Melih dâhil, Muhsin abi hariç diğer tim üyeleri de askeriyeye geçmişti. Bu yüzden Melih'i evde görememem şaşırtmadı. Yalnızlığın getirdiği alışkanlıkla, hiçbir şeye dokunmadan banyoya ilerledim. Ilık bir duş aldım ve ardından odama geçip uzandım. Yattıktan sonra fark ettim ki, Alp Aslan'ı arayabileceğim bir numarası hala yoktu ve bu huzursuz bir uykuya kendimi teslim etmeme neden oldu. Uykumun arasında bir müddet sonra üstümde bir ağırlık hissettim. Gözlerimi korkuyla açtığımda saçları çeneme değmekteydi. "Alp Aslan?" dedim, varlığını sorgularcasına.

"Biraz," dedi ve yutkundu. "Beş dakikacık..." Sesli bir nefes verdi. "Yatsam olur mu?" Ne diyeyim bilemedim. Cevap vermediğimden olsa gerek kendi kendine devam etti. "Tamam, otuz saniye..." İçimden saymaya başladım. Tam otuza geldiğimde hareketlenince, elimi sırtına atıp bedenini kendime doğru bastırdım. Kendisine sarılmamla verdiği sesli nefes odanın içerisindeki tek ses oldu, o konuşana kadar. İki göğsümün arasındaki burnunu çekip, çenesini yasladı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Nasılsın diyemiyorum ama gidiyorum demeye geldim..."

Sesindeki mahcup ton canımı yaktı ve tüm uyku mahmurluğuma rağmen gülumsemeye çalıştım. "Ne zaman?" dedim fısıltı halinde. Evde kimse yoktu ama yeni uyandığımdan sesim çıkmayacakmış gibi geliyordu.

"Şafak sokmeden."

"Saat kaç?" diye sordum. Sabaha karşı dörtte eve gelip uyuduğuma gore şafağın sökmesi an meselesiydi.

"Beşe beş var," dedi saatine bakma gereksinimi duymadan.

Tahmini bir saat içerisinde gidecek demekti. Vakit denilen illetin bu meslek grubunda ne kadar önemli olduğunu bildiğimden ötürü, bana ayırıyor oluşuna içten bir şekilde gülümsedim. "Hiç uyudun mu?" dedim meraklı bir tonda.

"Şimdi geldim."

Başımı anladım dercesine sallarken "Elli beş dakikan var," diyerek tebessüm ettim. Bir saat olmadan izini bu sokaktan sildirmek zorundaydı. "Yat istersen biraz..."

"Yatıyorum," dedi ve başını ilk geldiği şekilde göğsüme geri koydu. Tavana gülümsemekte sevdaya dâhilmiş, not düştüm. Sol elim saçlarının arasına karıştı ve tam tamına otuz beş dakika, elli iki saniye boyunca elimi saçlarının arasından çekmeden tavana gülümsedim. Ta ki Alp Aslan göğsümün üzerine bir öpücük kondurup, ayaklanana kadar.

"Melih, Çaylak'ın odasında uyuyor. Merak etme," dediğinde, yattığım yerde çoktan doğrulmuştum. Eğilip, alnımın üzerine bir öpücük kondurdu ama ardını döndüğü gibi yatak içerisinden çıktım. Hissettiğim duygu; ilk defa terkediliyormuşum gibiydi. Oysaki ilk terkedilişim altı yaşıma tekabül ediyordu.

"Alp Aslan!" dedim sesimin tonuna hiç dikkat etmeden. Ayaklarım jet hızıyla odamdan çıkamayan bedenine ulaştı, kollarım boynuna dolandı. Boynuna gömdüğüm başımla kokusunu son kezmişçesine içime çekerken burnum künyesinin soğuk metaline değdi. Bir ordu mensubu üyesine asla temasta bulunmayacağıma dair ettiğim büyük laflara içimden gülümsedim. Başımı boynundan geri çektikten sonra sağ elim, yanağına kapandı. "Dikkat et olur mu?"

"Affetme," dedi yakarırcasına. Ardından dudaklarıma, kısacık bir öpücük kondurdu. "Affetme ki, geri döneyim..."

Bir gün hiç düşünmeden hırsıma ve inançlarıma dayanarak kurduğum bir cümlenin, tüm ömrüm boyunca yüreğimde ağırlık yapabileceğini bilememiştim. Gerçi bir gün kalbimi birinin çarptırabileceğini de, bile isteye bir ordu mensubu üyesiyle yangınlara yürüyeceğimi de hiç hayal etmemiştim. Hayat; ne kadar plan yaparsam yapayım, oyun kurucunun kendisi olduğunu bir şekilde hatırlatıyordu. Ya tövbe ettiklerimi alıp hayatımın başrolü yapıyordu ya da ölüm gerçeğini yüzüme çarpıyordu. Ve tek dileğim ölüm gerçeğini Alp Aslan'ın üzerinden de yüzüme çarpmamasıydı.

Nereye gittiğini bile bilmediğiniz bir insana yüreğinizi bağladıysanız, sıfatı ne olursa olsun; anne, baba, kardeş, yâr, onların arkasından sizde bir muammaya sürükleniyordunuz. Gözüme uyku girmeden şafak söktüğünde tek düşündüğüm Alp Aslan'ın bulunduğum yerde artık nefes almıyor oluşuydu. İçimi sızlatan ise bir gün ben hissetmeden dahi yüreğim onu affederse ve de ahım tutarsa düşüncesiydi. Mutfak camından dışarıyı izlerken, deli gibi bana bugüne kadar yaptığı her şeyi ama her şeyi tekrar tekrar kendime hatırlattım. Alp Aslan'ın tek falsosunun olmadığı yer, ilk karşılaşmamızdı. Pub'da bardan içki alacakken kokusunu onca alkol kokusuna rağmen alıp yanında durduğumda yadırgamayışı geldi zihnime oturdu. O gece onunla konuşma çabamı, aynı geçtiğimiz haftalarda onu görmezden geldiğim gibi görmezden gelmişti. Önündeki içki bardağından zerre kafasını kaldırmadan susmamı bekleyen hali zihnime yansıyınca, içinde olmadığını bildiğim evine bakıp aptal bir şekilde gülümsedim. Koluna sağ elimin tersiyle vurup, 'Konuşmazsan konuşma be!' diye çıkıştığımda anlık gözlerinin bana dönmesini sağlayabilmiştim. Gözleri o an hafifçe kısıldığında bende ne gördüğünü hala bilmiyor olsam da, beni

çekip öpmesinin artık bunca yaşadığımız şeyden sonra huyu olduğunu düşündüm. Alp Aslan ile o gece yaşadığım tesadüf eseri karşılaşma, bugün içimde bambaşka hissiyatlara sebep olabiliyordu. Bundan birkaç hafta ya da ay önce ikimize birden sorsalardı, ben; güzel bir tesadüf derdim ama biliyordum ki Alp Aslan o zaman lanet bir karşılaşma diyerek cevap verirdi. Şimdi ise gidip sorsam, yaşadığım en mutlu an bile diyebilirdi. İnsandık, unutuyorduk. Güzel şeyler hep beklenmeden, kendiliğinden gerçekleşiyordu. Ama yine de barda hiç muhatap olmadığı bir kadını direkt öpmesini sonra kendime dert etmek üzere not aldım.

Gün normal seyrine başladığında, geçirdiğimiz bahtsız düğün nedeniyle tim hariç herkes evindeydi. Haliyle kızlar yine soluğu bende aldı. Dicle'nin her defasında kafileye katılıp gelmesi, oldukça huzursuz ediciydi. Kendisinden, Alp Aslan'ın haricinde de haz etmediğim bir his alıyordum ama bu sadece kıskançlık olabilir diye düşündüğümden üzerine düşmedim. Her ne kadar yaşadığımız üzücü geceyi anmak istemesek de, bir demlik çay eşliğinde kritiğini de yaptık. Olaydan en çok etkilenen sözde evlenecek olan Dicle değildi de, evlenme hayalleri kuran Begüm'dü. "Ya bizim düğünlerde böyle olursa?" diye soludu bir çırpıda. İçindeki korku ve uykusuz geçirdiği gecesi betini benzini attırmıştı. "Ya bizlerinde üzerine giydiği gelinlik, kefene dönüşürse?"

"Ona göre önlem alırlar," derken, başımla karşımızda oturan Vildan ve Züleyha'yı işaret ettim. "Bak gelinlikleri kefen olmayanlar da mevcut sonuçta. Kötüyü çağırıp durma, Begüm."

O arada bahçede koşuşturan Cemre'den "Su," diye bir çıkış geldi.

"Sen otur Vildan," diyerek, ayaklandım. "Ben, su getiririm. Melih hala uyuyor. Kaçta geldiğini duymadım, sese kalkmasın şimdi." Su getirmek adına evin içine yöneldim. Melih, Vildan'ın çıkaracağı sese takılmazdı elbette ama Vildan'ın peşine takılacak olan Cemre'nin sesine de kalkardı. Mutfaktan aldığım sürahi ve bardakla, bahçeye geri döndüm. "Cemre, gel suyunu iç," dedikten sonra ayakta durmuş bir vaziyette bardağa su doldurmaya başladım. Bardak tam yarılanmıştı ki, sokakta canhıraş bir bağırış yükseldi.

"Hevybanû!" Elim titredi. Titreyen elimden sıyrılan bardak beton zemine çakıldı. Başımı kaldırıp sokak içerisine baktığımda kimseyi göremedim. "Hevybanû!" Tekrardan aynı ismi, Alp Aslan'ın sesinden duyunca elimdeki sürahi de yeri boyladı.

"Alp Aslan?" dedim dehşetle gözlerimi kısarak.

"Arşlan amcam mı geldiğ?" diye Cemre şakıdı ama dönüp de ona bakamadım. Yerdeki cam parçalarına aldırmadan bahçe kapısına telaşlı

adımlarla vardığımda, kızların "Alp ne alaka?" söylemlerini duydum ama dönüp de cevap veremedim. Benim yerime Cemre, "Arşlan amcam, Yülide teyzeme diyo," dedi ama takılmadım. Koşar adımlarla sokağa çıktığımda sağıma ayrı, evinin bulunduğu yere ayrı baktım. Başımı sokağın soluna çevirdiğimde ise Alp Aslan'ı üzerinde kamuflajıyla hatta operasyon yeleğini giymiş bir vaziyette bana doğru koşar halde gördüm.

"Hevybanû!" diye tekrardan kükrediğinde adımlarım çözüldü. Kimseyi umursamadan kendisine doğru koşmaya başladım. Alp Aslan'ın evinden sonra iki ev daha geçtiğimde sokağın ortasında buluşmuş vaziyetteydik.

"Alp Aslan!" dedim can havliyle. Ellerim kendiliğinden benliğine doğru uzandığında, panikten taş kesilen ruhumu ancak fark ettim. "Ne oldu?"

Beni öyle bir kucakladı ki, kaburgalarım kaburgasına geçecek gibiydi. Sol eli başımın arkasına ulaştığında beni gövdesine bastırdı. Sesli bir nefes verdiğini işittim. "Yetiştim," dedi nefes nefese. "Yetiştim güzelim."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak göğsünden doğruldum. "Neye?" dedim bir çırpıda. "Neye yetiştin?" Soru cümlem bittiği gibi sokakta; Albay Neşe Gümüş'ün kızı olduğuma emin olduğum kadar, uzun namlulu bir silahtan çıktığına emin olduğum bi' kurşun sesi yankılandı. Gözlerimiz birbirinde kitli, bedenlerimiz ise sokağın ortasında kaldı. Bedenimi başımdan tutarak kendisine doğru çekiştirirken ellerim sırtında gezindi. "Bana sakın vuruldum deme Alp Aslan!" diye korkuyla soludum. Vurulmadıysa bile o kurşun yüreğime girmiş kadar olmuştu. Vücudunu el yordamıyla yoklamam sonuç vermeyince göğsünde derin bir nefes aldım. O arada elime gelen ıslaklıkla aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. "Alp Aslan!" dedim panikle. Debelendikçe beni daha çok göğsüne bastırıp, kendisini bedenime siper etti. Beni vurmak isteseydiler gayet de istedikleri anda vurabileceklerinin ikimiz de farkındaydık.

"Eve," dedi katı bir tonda, bedenimi kendi evine doğru sürüklerken. "Eve giriyorsun. Benim odamı bulup, dolabı çekiyorsun."

"Ne evi?" dedim iteklemesini umursamadan, o da sorumu umursamayıp bedenimi çekiştirmeye devam etti. "Alp Aslan kızlar bende!" diye diretmemle, gözleri evimin bahçesine doğru döndü.

"Herkes içeri!" diye gür bir seste bağırırken, beni evine sürüklemeyi sürdürdü. "Odama Hevybanû! Dolabı çekip altındaki kapaktan sığınağa geçin!" Evinin açtığı bahçe kapısından bedenimi ittirip "Koş!" diye bağırdı. Başımı eve doğru çevirdiğimde Nazmiye Hanımı kapıyı merakla açmış bir şekilde beklerken gördüm. Allah'tan arkasında Bilge mevcuttu da kendisine takılmadan eve doğru koşmaya başladım ama aklım da Alp Aslan'da kaldı.

Evin iç kapısına vardığımda, içeri girmeden önce gözlerim benliğine koştu. "Sen?" dedim nefes nefese. Neresinden yaralandığını bile anlayamamıştım ve nefesim dahi kendisine dair olan endişemi haykırmaktaydı.

"Dönersem," dedi ağırca yutkunarak. "Seninim!"

Alp Aslan, bir işe yarayacakmış gibi bahçe kapasını kapatıp silahına davrandı. Bilge iç kapı eşiğinde kalan benliğimi panikle evin içerisine çekiştirip, kapıyı örttü. Bana ise varlığımdan duyduğu rahatsızlığı gözlerine yansıtmaktan çekinmeyen Nazmiye Hanımın gardiyanlığında Alp Aslan'ın dönmesini beklemek kaldı...

XII – KOKUNUN İZİ

'Ya hep ya hiç temennileriyle çıkılan yollarda,
hiçliği yaşamadan ebediyete ulaşamazsın.'

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan'ın evine her girdiğimde seğiren sırtım yine seğirdi ama bu sefer ekstrem bazı değişik hissiyatlarım vardı; kalbimin korkuyla çarpması gibi. Ve biliyordum ki, içimde atan kalp benim için çarpmıyordu. Korkumun sebebi; bu evde oluşum ya da az önce işittiğim silah sesi değil, sabah yolcu ettiğim Alp Aslan'ın bana kendisini siper edecek diye önüme atlamasıydı. Zaten neden gitmediğini, gidemediğini de anlayamamıştım. Nazmiye Hanımın öfke barındıran bakışlarının hedefiyken, yönümü Bilge'ye çevirdim. "Alp Aslan'ın," dedim ağırca yutkunarak. İllaki odasına girmemi üstüne basa basa söylediğine göre vardır bir bildiği diye düşündüm. "Odası nerede?"

"Gel," dedi Bilge uysal bir tonda ama Nazmiye Hanım radarı da aktif bir şekilde yanımızdaydı.

"Ne işin var senin Aslan'ımın odasında?" diye birden çıkışınca, midem cayır cayır yanmaya başladı. Ne diyeceğimi bilemedim. Zaten bildiğim bir şey de yoktu ki...

"Anne!" dedi Bilge sertçe. "Jülide ne bilsin? Abim git dedi, geldi işte." Sorunumuz bence bu olmamalıydı çünkü mahallede kurşun sesleri yankılanıyordu.

"Başı bağlı adamın odasında ne arayacak?" dedi, beni buradan yaralayabileceğini biliyormuş gibi. Hani sen umut ediyorsan, ben keseyim diyordu kendince. "Al, kendi odana götür!"

"Anne!" Bilge bağırınca, yerimde sıçradım. Şahin ailesinin kesinlikle ses telleriyle zoru vardı. Elini hiddetle evin kapısına doğru savurdu. "Mahalle yanıyor! Sen oğlunun canını düşüneceğine, namus derdine düşüyorsun!" Peşi sıra beni çekiştirmeye başladı. "Gel sen Jülide. Abim söylediyse vardır bir bildiği," diyerek ses tonunu ılıman bir tona çekti. İtiraz etme hakkım olmadığı gibi kendisiyle aynı fikirde olduğumdan peşinden ilerledim. Odaya ilk girdiğimizde karşıki duvara dayalı, ahşap başlıklı çift kişilik yatak dikkatimi çekti. Ardından solumda kalan dört kapılı gardırop. Bana lazım olan dolaptı ama odada tek dolap yoktu ve iki kapılı, yatağın karşısında kalan dolabı sürükleyebilecek olsam da dört kapılı olanı yerinden oynatabilme imkânım yoktu. Hangi dolabı çekmem gerektiğini düşünürken, Bilge haliyle sorguladı. "Eee burada ne yapacağız?"

"Bana dolabı çek. Altındaki kapaktan sığınağa geçin dedi," dedim hızlıca. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp devam ettim. "Sence hangisi?"

"Dört kapılı dolabı, bu cüssenle..." Kelimelerine eş bir zamanlamayla bedenimi işaret ederken iki kapılı dolaba ilerledi. "Çekemeyeceğini akıl edemeyecek kadar salak bir adam değil abim." Salak değildi evet ama beynini çokta düşünme eylemi için kullanıyor gibi de değildi. Sesimi çıkarmadım. Sonuçta mahalle yanarken, çarpık bir ilişki yaşadığım insanın muhabbetini oturup yapamayacaktım. Bilge'nin yanına ilerleyip, dolabı çekmesi için yardım ettim. İkimiz bir olduktan sonra dört kapılı dolabı da çekebilirdik ama çok şükür ki gerek kalmadı. Kare şekilde kesilmiş parke zemini görünce tüylerim ürperdi. Tutuklaşmama aldırmayan Bilge, eğilip kapağı açtı. Allah kahretsin ki sığınak denen yer zifiri karanlıktı ve yukarıdan bakıldığında kör bir kuyuyu andırmaktaydı.

"Ben..." Ağırca yutkunarak bir adım geri kaçtım. "Ben buraya giremem," diyerek başımı iki yana savurmaya başladım. "Çek çenemi koy mezara daha az korkarım!" Bilge yere çömelmiş vaziyette bir bana bir de karanlığa doğru baktı. Yaşadığım salt bir korku değildi ama hem karanlık hem de dar bir yerde kapalı kalma ihtimalim yüreğimin sıkışmasına sebep oluyordu. O arada kapının pervazında bekleyen Nazmiye Hanım gözüme ilişti. Kadının benimle ne zoru varsa gözlerindeki aşağılamayı bu panik halimle bile okuyabiliyordum.

"Julide..." Bilge'nin seslenmesiyle gözlerim kendisine dönü. "İstersen, seninle gelirim," dedi sıcacık bir tebessümle. Alp Aslan'ın çoğul buyruğunu unutup bireysel olarak dayanıp dayanamayacağımı hesaplarken, büyük bir gürültüyle evin dış kapısı açıldı. Hepimiz olduğumuz yerde sıçrarken zerre kımıldayamadık. Hor bakışlar atan Nazmiye Hanım bile kedi yavrusuna dönüştü bir anda. Daha doğrusu hepimiz birer kurbanlık koyuna dönüşüp, başımıza ne geleceğini düşlemeye başladık. Saniyeler içerisinde nefes nefese kalmış Alp Aslan belirince kapının pervazında gözlerimi hızla yumdum. Tekrardan gözlerimi açabildiğimde soluklanan Alp Aslan'ı görebildiğime şükürler ettim.

"Çıkın dışarı," dedi, nefessiz kalan o değilmiş gibi katı bir tonda. Ne Nazmiye Hanıma ne de Bilge'ye gözleri değmedi ama bendende gözlerini çekmedi. Uzaktan gören beni bir suçlu onu da işimi bitirecek kişi zannederdi. Çıkın dışarı derken bana da dedi mi acaba diye düşünürken, neden demesin diye geçirdim içimden. Annesi buradaydı sonuçta ve Alp Aslan benim gözümde bir ana kuzusuydu. Bilge'nin gözleri bana dönünce, ileriye doğru bir adım attım. Evim; Melih uyanınca çoktan yangın yerine

dönmüştür düşüncesiyle kaçıp gitme derdindeydim ama "Sen değil!" deyince havalandırdığım sağ ayağım havada kaldı.

"Oğlum," dedi Nazmiye Hanım kinaye ile uzata uzata. Bence, bu takıntılı haliyle tüm insanlığı erkek evlattan soğutabilirdi.

"Çıkın dışarı dedim!" Bağırmasıyla kim nereden, nasıl çıkacağını şaşırdı. Sesi yükseldiği için bir adım geri kaçtım. Herkes canının derdine düşünce. Nazmiye Hanımın namus davası da havada kaldı. Odanın kapısını kapatıp üstüme doğru adımlamaya başlayınca, gayri ihtiyari arkama baktım. Kaçacak yerim yoktu ama en azından düşmemenin derdindeydim. Oysaki karşımdaki adam, düşmeme hiç izin vermeyecek gibiydi. Eli bana doğru hoyrat bir şekilde uzandı. Ne ara sol koluma yapışıp, beni kendisine çekti ve sarmaladı anlamadım. Ve ne ara elleri bana değdiğinde rahatlar olmuştum onu da kaçırdım. Sanki vücudumun tek ihtiyacı dokunuşlarıymış gibi, sanki korkudan değil de ellerinin yoksunluğundan titriyormuşum gibi, o sarıp sarmalayınca tüm titremem, paniğim, korkum geçti. Burnumu boynuna dayadığımda ellerinden çok kokusunun etkisi olduğunu anlamam geç olmadı. Hep bu kokuya aittim. Bu kokuyla var olmuştum, bu kokuya özlem duymuştum ve bir gün günü geldiğinde bu kokuyla ölecektim. Yerim, yurdum, var oluşum, her şeyim ama her şeyim bu kokunun bulunduğu yerdeydi. Bu koku ise artık sadece Alp Aslan'ın tenindeydi. "Bir daha," dedi beni bedeninden uzaklaştırırken. "Sana bir şey söylüyorsam, bekletme Hevybanû." Sesli bir nefes verirken, çatılan kaşlarıma baktı. Parmakları alnıma ulaşınca, kaşlarımı saldım. Uzanıp alnımın üzerine bir öpücük bıraktı. "Sana boş bir mezar gösteriyor ve oraya gir diyorsam..." Korkuyla yutkundum. İnşallah hiçbir zaman demek zorunda kalmazdı. "Gir. Benim seni soktuğum yerde ölmezsin. İki elim kanda da olsa gelip seni oradan alırım..."

Kandan bahsedince elime bulaşan kanını hatırladım ve gözlerimi gözlerinden çekip vücuduna indirdim. Ellerimde vücudunu yoklamaya başladı. "Yaran nerede?" dedim panikle ama aldırmadı.

"Beni anladın mı?" diye sordu katı bir tonda.

"Anladım Alp Aslan!" diye bağırdım. "Tamam! Tamam, bir daha bekletmeyeceğim. Yaran nerede?" Kollarının arasından çıktım. Ardına geçemeden sol omzunun arkasındaki kan öbeği gözüme ilişti. "Soyun," dedim, içimdeki telaşın ayyuka çıktığı anda. "Soyun da bakalım. Olmadı bana gidelim. Soyun Alp Aslan!"

"Sıyırdı..." Kurşun saplanmak yerine sıyırdığı için lanetler ediyor gibiyken "Amaçları zaten bana kafayı sıyırtmakmış," diyerek bezgin bir nefes verdi.

Anlamadım ama üstünde de duramadım çünkü bana göre kaybettiği kan, kafayı sıyırıp sıyırmamasından daha önemliydi. "Alp Aslan ya soyun bakalım ya da hastaneye gidelim," diyerek önüne doğru adımladım. "Ben mi soyayım seni?"

Yaralanmamış üstüne birde bir başına çatışmaya girmemiş gibi gülümsedi. Sol eliyle burun kemerini sıkarken, sinirden mi yoksa zevkten mi gülüyor, konuşana kadar anlamadım. "Hep olmadık zamanlarda üstüme oynuyorsun..." Gözleri arzuyla yüzümde turladı. "Seninkine gösterip de vermemek diyorlar, haberin olsun!"

"Konumuz bu mu şimdi?" diyerek, hindi gibi durduğum yerde kabardım. "Kaldık burada! Annen zebella gibi çıkayım diye bekliyor eminim! Çıkar beni buradan!"

"Gün gelir al beni bu eve diye yalvarırsın ama..." Dillendirdiği hoşuma gitmediği için yüzümü buruşturdum. Yaptığım hareket pek sevimli gelmiş olmalı ki, işaret ve başparmağıyla burnumu sıkıştırdı.

"Benden çıkmadığın için sana gelmeme gerek kalmıyor..." İddialı bir şekilde konuşurken üstüne doğru adımlayıp, iki elimi göğsünün üzerine bırakmamın bence mantıklı bir açıklaması yoktu ama yaptığımı hiç yadırgamadı. Aksine gülümserken, başını hafifçe eğip burnumun üzerine bir öpücük kondurdu. Tam ağzını açacaktı ki, telefonu çaldı. Benim numarasını dahi bilmediğim telefonu...

Karşı taraf her ne dediyse, dinledi. Dinlerken sıkıntıyla gözlerini yumdu. Verdiği cevap ise tereddütsüz bir cevaptı. "Geliyorum..."

"Yaran?" dediğimde sesimde elle tutulabilecek bir üzüntü mevcuttu.

"Alaya gidiyoruz, revirde baktırırız," diyerek, bizim güç bela yerinden çektiğimiz dolaba ilerledi.

"Ruz derken?" dedim, yerimden kımıldamadan. Gözlerim üzerime başıma indi. Ev halimi görünce, "Ben böyle gelemem!" deyiverdim.

Sol omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Dikkat çekmezsin işte ne güzel," dedi, dolabı iterken hiç zorlanmadığını kanıtlamak istercesine.

"Askeriyeye giren dişi kedi bile dikkat çekiyor Alp Aslan!"

"Sen çekme yeter!" Dolabı yerine geri oturttuktan sonra yüzünü bana çevirdiğinde üstümü başımı bir güzel süzdü. "Bu sefer tayt giymemişsin Allah'tan," dedi, gözleriyle altımdaki gri eşofmanı işaret ederek. "Üstünde idare eder işte. Neye takıldın anlamadım?"

Bezgin bir nefesle "Tamam!" dedim iki elimi havaya kaldırarak. "Tamam, Alp Aslan. Nereye gidersek gidelim yeter ki şu yarana baktıralım!" Odanın çıkış kapısına yönelirken, zihnimde sadece canının acısı vardı. Hiç mi canı acımıyordu, aklım almıyordu.

"Meslek hastalığı diyorsun?" dedi arkamdan, sorgularcasına.

"Hayır!" dedim bir çırpıda ama dedikten sonra fark ettim. Kapının önünde durup, yüzümü kendisine çevirdim. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki: söyleyeceğim en ufak bir iyi söz, tüm acılarını dindirecekmiş gibi. Yüzümde anlayışlı, sevgi dolu bir gülümseme oluştu. "Canın yanıyor," dedim. üzgün bir tavırla omzunu işaret ederek. "Ve bunu takmıyor oluşun sinirimi bozuyor!"

Tüm huysuzluğuma inat, istekli bir ifadeyle üzerime doğru adımlamaya başladı. "Bu kadar mı?" dedi, dudağının solunu yukarıya kıvırarak.

Gözlerimi tavana dikip kendime birkaç saniyelik alan tanıdım. "Canım acıyor desem hoşuna mı gidecek?" soruma, jet hızıyla "Cık," dedi ama gülmeye de devam etti. "Güzel..." dedim sesli bir nefes vererek. "O zaman marş marş yüzbaşım!" Kapıyı açacak oldum ama arkamdan uzanıp sağ avuç içini kapıya bastırınca açamadım. "Alp Aslan!" dedim bezgince. "Doktordan kaçan çocuklar gibisin!" Kısık sesli bir şekilde gülerken, saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu ve kapıdaki elini çekti. Bir engel kalmayınca kapıyı açtım.

Arkamdan gelen Alp Aslan ile ilerlerken, salonun ortasında tam anlamıyla bir zebella gibi dikilen Nazmiye Hanımı görünce adımlarım duraksadı. Alp Aslan rahat bir tavırla belime elini yerleştirip "Yürü," dediğinde sesindeki itiraz istemeyen tona mecburen ayak uydurdum ve Nazmiye Hanımla göz temasımı kesip, evin çıkışına yöneldim. Evden çıkmadan önce duyduğum ise Nazmiye Hanımın dilendiği sabırlardı.

Evin merdivenlerinden inerken, panikle sordum. "Kızlar nerde?"

"Ben bir tanesine zor yetiyorum Hevybanû!" Yüzüne hayretle bakakaldım. "Evlerine gitmişlerdir herhalde!" dedikten sonra yüzünü buruşturarak bana döndü. "Ayrıca senin evin gün geçtikçe neden kalabalıklaşıyor? Bana garezin mi var?" Evin önünde park edilmiş bir vaziyette duran arabasının kapısını açtı. Oysaki geceden arabayla gitmediğini, sabah arabanın orada oluşundan biliyordum.

"Sanki senin," dedim arabanın kapısını açarken. "İnsandan çekindiğin var da!" Söylenmem bittiğinde çoktan arabaya binmiş kemerimi bağlar vaziyetteydim.

"Güzel," dedi, uzatarak. Arabayı çalıştırdı, hızlıca. "En azından bir huyumu öğrenmişsin."

"Sadece bir olduğuna emin miyiz yak-" Ağzımdan çıkacak olanı fark edince dilimi ısırarak duraksadım. Az daha sorumu yakışıklı diyerek bitirecektim! Gözlerini anlık yoldan çekti ve çatılmış kaşlarıyla bana döndü. Ustelemesin diye gözlerimi kısarak gülümsedim. Neyse ki peki dercesine

başını sallayıp, önüne döndü. Yaklaşık yarım saat sonra kendimi merkezdeki askeri birlikte buldum. Arabadan indiğimizde devasa binaların üzerinde gözlerimi gezdirdim. Buraya daha önce annem vasıtasıyla bile gelmemiştim ve ilk kez gittiğim yerlerde ister istemez çekincem oluyordu. Mesela burada hiç annemle anımın olmaması beni tedirgin ediyor, eksik hissettiriyordu. Oysa batıdaki hiçbir askeri birlikte annemle anım yoktu ve belki de bundan mütevellitti doğu sevdam...

"Hevybanû, gelsene..." Seslenmesiyle, arabadan indiğimi ama asla adım atamadığımı fark ettim. Yanına doğru yutkunarak adımlamaya başlayınca yüzüme daha dikkatli bakmaya başladı. "Ne oldu?" dedi tereddütle. Omuz silkmekle yetindim. Ne diyecektim eksik hissettim mi? "Senin burada olmaman lazım..." dediğinde meraklı bakışlarım kendisine döndü ama huysuz tavrını koruyarak konuşmasını sürdürdü. "Neyse sen önüne bak yine de!" Fesuphanallah dercesine başımı savurdum.

Alp Aslan'ın hızlı ve disiplinli adımlarına yetişebilmek için adeta sesimi çıkarmadan peşinden çocuk gibi koştum. Dördüncü kata vardığımızda çaldığı kapının ardında, hangi rütbenin olduğuna bile bakamadım kapıdaki tabeladan. İçeri girince bir rütbelinin odası değil de bir toplantı odası olduğunu anladım ve projeksiyondan yansıtılan sokaktaki sarılmamızın görüntüsünü görünce de neden bu odada olduğumu da anladım. Ortam müsait olsaydı muhakkak iki elimi yüzüme kapatarak utanırdım ama ancak gözlerimi yumabildim.

"Ben, size sordum!" Yavuz Albayın sesini duyunca yutkunarak gözlerimi açtım ama açmaz olaydım dedim peşi sıra. Rütbeleri yanlış hatırlamıyorsam şayet, bir Genel Kurmay Başkanı yanında oturuyordu. Ellerim buz kesti. Melih'in başını belalara soktuğum yetmemişti, birde Alp Aslan'ın başını belalara sokmaya başlamıştım. Genel Kurmay Başkanını gördükten sonra odadakilerin diğerleri Orgenaral mi Korgeneral mi diye dönüp bakamadım bile. Gözlerim sokak ortasındaki görüntümüze takıldı ve kanayan omzu oradan bile gözüme ilişir vaziyetteydi. "Ama siz!" Yavuz Albay oturduğu yerden sesinin hiddetine yakışır bir şekilde ayaklandı. "İnkâr ettiniz!" Mimik oynatmamak için zor durdum. İnkâr etmeyip de ne yapacaktık? Bir birlikteliğimiz yoktu ki! "Nasıl bir yemi yediğinin farkında mısın Alp?" diye kükrediğinde, asıl konu hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. "Sen, gelen bir telefonla nasıl ataktan iner, göreve gitmezsin?" İşittiğimle soyutlanmak istedim çünkü bu işin devamını biliyordum. Olay çok ciddi yerlere evirilecekti. Yavuz Albay tam önümüze gelip, ellerini arkasında bağlayarak durdu. "Seni aradılar, kızı vuracağız dediler," diyerek, başıyla beni işaret etti. "Sen bastın gittin!" Birden o kadar sakin bir

tutuma geçti ki, nefesimi tuttum. Olası bir kavga çıkarsa Alp Aslan'ın karşılık vermeyeceğini biliyordum ama kendime de hiç güvenmiyordum. Anlık korkudan mesanem beni şaşırtabilirdi, bayılabilirdim ya da araya girebilirdim ama hiçbirini de yapmamam gerekiyordu. "Kimi vurdular?" dedi ve çakır gözleriyle bedenimi süzdü. "Sana gözdağı verdiler, isteseydik vururduk dediler. Kaçtılar gittiler!" İşaret parmağıyla Alp Aslan'ın sol göğsünü dürterken "Sen kalbini gösterdin!" dedi, dişlerini birbirine bastırarak. "Sen hedefiniz bu dedin! Sen..." Alp Aslan'ın hücum yeleğini kavrayıp, kendisine doğru çekti. "Sen, bu kızı bana karşı kullanıp anamı sikebilirsiniz dedin!" İşittiğim küfürle gözlerimi yumdum ama Alp Aslan gözlerini bile kırpmadı. "Ulan!" Sinirle sarındığı Alp Aslan'ın hücum yeleğini bıraktı. "Kaplan Göz hariç hiçbir yere bağlı değilsin diye kimsenin sesi çıkmıyor!" Söylediği ismi daha önceden duyup duymadığımı tahlil etmeye çalıştım ama hatırlayamadım. "Sen zaafını gösteremezsin! Sen siktir olup gidersin, gittiğin görevden devletin haberi vardır ama açığa çıktığında arkanda bile durmaz!" İçimde engelleyemediğim vaveylalar yükselirken, kesik bir nefes aldım. "Sen kendini nasıl açık edersin?" diye bağırmaya devam ettiğinde artık tansiyonum on ikiye sekiz falan da değildi.

"Şu diğer kız," dedi rütbesine bakmadığım yaşı epeyce olan adamlardan biri. Oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Gayet sakin ve rahat bir tavrı vardı. "Şu abileri dağda olan. O planın bozulması hiç iyi olmadı..." Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama jet hızıyla geri kapattım.

"Ben, bu ikisine sordum komutanım," dedi Yavuz Albay, hayıflanırcasına. Alp Aslan söylenildiği üzere hiçbirine bağlı olmadığı için bu kadar rahattı herhalde. "Aramızda bir şey yok dediler. Dedim ki, Dicle üzerinden bize haber uçar. Görüşüyorlar çünkü ailecek biliyorum." Sinirli bir gülüşle, cümlesini perçinledi. "Evliliğin olabilme ihtimali zaten yoktu ama en azından bir şeye denk gelirsek, Dicle de biraz güvenirse Alp'e..." Ters bir bakış attı Alp Aslan'a. "Dicle vasıtasıyla etkileşim kurarız dedim!"

"Yerleri zaten belli," dedi Alp Aslan gaddar bir tonda. En azından o konuşabiliyordu. Bana da; inşallah bana bir soru sormazlar diye dua etmekten başka yol kalmıyordu. "Bir vur emrine bakar!"

"Yok vur emri falan!" Yavuz Albay bağırışıyla birlikte elini masanın üzerine vurunca, yerimde sıçradım. Alp Aslan'ın ilk defa o anda gözlerini kırptığını gördüm. "Öyle her yerini bildiğimizi gidip vurabilseydik..." Dilini ısırarak duraksadı. "Ülkede pislik kalmazdı!"

"Bozulan bir şey yok," dedi, Genelkurmay başkanı olduğunu düşündüğüm İstanbul beyefendisi görünümlü bey. "Diğer kız, bugünkü olayı gördüyse..." Ki görmüştü! "Ve gerçekten gönlü vardıysa, intikam isteye-

cektir..." Tüylerimi ürpertircesine gülümsedi. "Sen," dedi kaşlarıyla Alp Aslan'ı işaret ederek. "Biraz itlik yapıp, ikili oynayacaksın." Yüzü aniden bana dönünce, bedenimin içindeki ruhum gerildi. "Kızı kışkırt," dedi bana bakarak. "Kıskanmasını sağla, hırslansın." Huyu, suyu bilinen bir insan olsaydım muhtemelen benden böyle bir talepte bulunamazlardı çünkü olmaz ama gerçekten birini kıskansam bile yansıtamazdım. "Sana kendi bir şey yapamayacaktır..." Bendeki bakışları tekrardan Alp Aslan'a döndü. "Senin zaten buradan gitmemen işlerini bozuyor birde işin içine namus davası karışınca-"

Alp Aslan üstünün konuşmasına rağmen araya girip "Jülide'yi," dediğinde beni bozguna uğratarak, adım dilinde o kadar eğreti duruyordu ki, kulaklarım duysun istemedim. "Karıştırmamıza gerek yok!" Kaşlarını havalandırarak, kendisine Yavuz Albayı muhatap aldı. "Bir vur emri..."

"Yok ulan yok!" diye bağırdı Yavuz Albay. "Adam önünden geçse de vur emrin yok! İlk atak onlardan gelecek Alp!" İşaret parmağını tehditkâr bir vaziyette doğrulttu. "Şimdi dönüp, timinin başına geçiyorsun ve gitmen gereken yere gidiyorsun. Dağdaki iti de, hamlesini de bize bırakıyorsun." Alp Aslan'daki dikkati birden bana kayıp "Doktor hanım," dediğinde, bir şey söyleyecek sandım ve derin bir nefes aldım. "Bizde..." dedikten sonra bana bir şey söylemediğini, Alp Aslan'ı rahatlatmak istediğini anladım. "Zaten hücre üyelerinden birinin kızı, birinin manevi kızı, diğerinin ise yakın arkadaşı olduğundan..." Yüzünde hoşnutsuz bir gülümseme belirdi. "Dört koldan korunuyor, maşallah!" Bakışlarım Alp Aslan'a döndü ama o; Yavuz Albaya bakıyordu ve hiç rahatlamış gibi değildi. "Çıkabilirsiniz. Yarım saat içerisinde havada olmak zorundasın!"

Hiç sorgulamadan "Emredersiniz komutanım!" dedi ve ardından hafifçe bir baş selamı verir gibi diğerlerine döndü yüzü. Aslında benim çok sorgulayacak şeyim vardı ama konuşmama imkân tanıyan insanlar yoktu. Alp Aslan başıyla kapıyı işaret edince, arkamı döndüm ve kimseye selam dahi vermeden odadan çıktım. Mevkileri ne olursa olsun, asker insan az konuşan insandı. Meraktan ölüyor dahi olsan dönüp sorunu cevaplamazdı. Kafayı yemişsin yememişsin ilgilenmez, sadece emrini verir ya da aldığı emri uygular işine bakardı. Kapıdan içimdeki karmaşık düşüncelerle çıkarken Alp Aslan'ın sesini işittim. "Sikeceğim Dicle'yi ya!" Şoklanmış bir vaziyette yüzümü kendisine döndüm. Fırsat verseydi konumuz bu mu derdim. Gözlerimiz kesişince başını iki yana sallayıp "Yok öyle değil," dedi hızlıca. Kaşlarım çatıldı. İki elinin ayasını iki şakağına dayayıp, bezgin bir nefes verdi. "Bak," dedi izahatına baskın bir tonla başlayarak. "En son seninle birlikte oldum tamam mı?" Ağzım hayretle açıldı. "Zaten ertesi

gün geldin gırtlağıma çöktün!" Üstüme doğru bir adım atıp, başımı iki elinin arasına aldı. "Hevybanû, beni anlıyorsun değil mi?" Sesindeki telaş, zihnimde bambaşka diyarlara yol açtı. "Anlarsın sen beni. Anlıyorsun değil mi?" diyerek anlayıp anlamadığımı sorgulamaya devam etti.

Konuşabilseydim şayet, 'Ya ben, benimle zorla evlenmeye çalışan adamı arkadaşımla, sözde benim olan yatakta basmışım. Benimle bir ilişkin yokken, senin yattığın kadınlar bana koyar mı?' derdim. Konuşamadım. O kadar çok şey üst üste geldi ki, zihnim kelimeleri toparlayamadı.

Alp Aslan'a hiç düşünmeden sarıldım. Bana göre bu da bir seni anlıyorum deme şekliydi. O da beni anlamış olacak ki, rahat bir nefes verdi. Ardından nerede olduğumuzu idrak etmiş olmalı ki, beni sakin bir tavırda göğsünden ayırdı. "Burada," derken gözlerini koridorda gezdirdi sıkıntıyla. O arada bir kadın personel Alp Aslan'a başıyla selam verdi. Aynı şekilde selamını geri iletti. Koridorda dolaşan bir tane kadın asker varken, on tane erkek asker olduğu için etrafıma otuz iki diş gülümsedim. "Burada olmasaydı, iyiydi."

"Hıhı," diyerek, arkamı döndüm. Sonuçta neden bir tek benim kısmetim kapansındı ki?

Tam ilerleyecektik ki, bulunduğumuz koridora Taner saptı. "Jülide," dedi, beni görünce imalı bir gülüşle. "Çayımı içmeye mi geldin?" Kısmetim kapanmasın derken Taner'den bahsetmemiştim!

"Ben..." Huşu içerisinde gözlerimi koridorda gezdirdim. "Karakol severim, bilirsin," diyerek dudak büktüm. "Alay değil."

"Kırsal kesim diyorsun?" dedi kaşlarını havalandırarak. Kırsal kesimlerde çok daha rahat bir şekilde at koşturduğum doğruydu. Tabi annem yaşarken... Bendeki bakışları Alp Aslan'a kaydığında, dilinden bir "Hayırdır?" sorusu sıyrıldı.

Alp Aslan'ın eli, omzumu buldu. "Hayır, hayır," dedi başını imayla sallayarak. "Boş duranı Allah sevmiyor..." Sesine abartı ekleyip, "Hele senin Yavuz Albay," diyerek yüzünü buruşturdu. "Hiç sevmiyor. O yüzden işine bak!"

Yürümem için omzuma baskı uyguladığı anda, Taner "Bunu," diyerek, bedenini ilerleyen bedenlerimizin yönünde çevirdi. "Sabah göreve gitmek yerine gezmeye giden adam mı söylüyor?"

Omzumdan geri doğru çekildim ve bedenim aralarından çıktığı için ikisi yüz yüze kaldı. "Mayına basıyorsun, basma," dedi uyarırcasına.

"Yalnız ben patlamayı sevmem," dedi Taner dalga geçercesine.

Eliyle Taner'in omzuna iki kez vurdu ama vuruş şekli dostluktan çok uzaktı. Sinirle alt dudağını dişlerken, "Patlatırlar gülüm, patlatırlar," dedi ve üstüne birde bir güzel gülümsedi. "Ama kopan kolunu bacağını diktirecek bir doktor bulamazsın, orası ayrı." Duyanda memleketteki tek doktor benim sanacaktı!

Taner başını hafifçe sola doğru eğip bana gülümsedi. "Daha yüksek rütbeli birini bekliyordum. Gerçi..." Gözlerini yalandan bir düşünceyle kıstı. "Melih kıdemli!"

Laf birden Melih'e gelince, içimdeki sakınma isteğine engel olamadım ve dilim koruma kalkanını ortaya çıkardı. "İçeride Genelkurmay başkanı var. Birde onunla görüştüreyim istersen seni," dedim sanki genelkurmay başkanını tanıyormuşum gibi.

Tok bir kahkaha eşliğinde "Hiç değişmemişsin Jülide," dediğinde, Alp Aslan'ın eli, Taner'in omzunu sıkar bir vaziyete geçti.

"Sınırı geçiyorsun, geçme," dedi tehditkâr bir tonda ve Taner'in omzunu itekleyerek bıraktı. "Birde mahallede görüşelim istersen..." Açık çek sunmuştu ama bence çok gereksizdi. Yönünü bana doğru dönünce tekrardan adımlamaya başladık. Koridorda ilerlerken, nefes alamıyormuş gibi "Millete, sana yenge dedirtmemiz gereken mevzular var," diye mırıldandı.

Koridorun diğer ucundan jilet gibi giyinmiş bir vaziyette bize doğru gelen Melih'i görünce "Dönüşümlü dedirtin bari de," diyerek, kaşlarımla Melih'i işaret ettim. "Sonra arkamdan kimin maniti bu demesinler." Hafifçe kıkırdadım ama Alp Aslan'a baktığımda kaşları çatık bir vaziyetteydi. Şaşkınlıktan mı sinirden mi orasını pek ayırt edemedim. Benim kaş çatmama ise Alp Aslan'ın yanında, Melih'in yanında olduğum zamanlardaki gibi davranmam sebep oldu. Gardım düşüyordu, fark ettim. Darbe yeme korkum, canımı yaktı.

"Bende diyorum," dedi Melih iki elini yana doğru açarak. "Neden kulağım çınlıyor?" Bağırırken sağ elini kulağına tutmayı atlamamıştı.

Varlığını unuttuğumuz Taner; "Başka yerindir o!" diye arkamızdan bağırınca, Melih yanına gitmek için sert bir adım attı ama önüne geçtim.

"Melih!" dedim fısıltıyla. "Daha dur bismillah bugün bir!"

"Ne istiyor bu piç?" dedikten sonra Alp Aslan ile ikimizin üzerinde gözlerini gezdirdi. "Siz ne bok yiyorsunuz burada? Neden evde değildin? Neden kendimi kurşunlar havada uçarken bir ev kadınla buldum ama o kadınların içinde seni bulamadım Jülide?"

"Askeriye havası alasım geldi oldu mu?" Melih inanmadığını belirtircesine kaşlarını alayla havalandırdı. "Aldım, gidiyorum," diyerek adımla-

maya başladım. Melih sağıma, Alp Aslan soluma düştü. Alp Aslan konuşmayı kesti ama Melih kesmedi.

"Jülide, bak bu herif nişanlı!" diye çıkışınca, duraksadım. Şu Dicle mevzusunu biri artık kapatabilir mi diye avaz avaz bağırmak istiyordum. "Adi, orospu çocuğu!" İşittiğim küfürle az daha gözlerim yerinden çıkacaktı. "Daha geleli kaç gün oldu da senin peşine düştü bu? Ya bir insanda azıcık utanma olur ya!" dediğinde ise konunun Alp Aslan olmadığını anladım.

Merdivenlerden inmeye başladığımızda hızlı hızlı konuştum ki uzatmasın. "Benimle ilgilendiği yok Melih. Onunki öyle bir şey değil. Zannettiğin gibi değil yani!" Aslında sana söylüyorum kızım sen anla gelinim modundaydım.

"Bu da bir aldatma şekli bence," dedi dudak bükerek. "Bana yapılsa hoşlanmam."

Alp Aslan da "Bende," diyerek Melih'i onayladığında, merdivenlere mi bakayım kendisine mi şaşırdım.

"Nişanlısını ara," dedi Melih hızla.

"İstersen çayına müshil de koyalım?" diye homurdandığımda binanın çıkış kapısına gelmiştik.

"Güzel fikir. Ben bir çocuklara söyleyeyim..." demesiyle, bahçenin ortasında çat diye durdum. İki devasa bedende neden durdum diye bana döndü yüzünü.

"Ben boş muhabbetler duymak istemiyorum," diyerek gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. "Ama anlatırsanız şu hücre midir, tepe midir, zindan mıdır, gez göz arpacık mıdır nedir onu dinlemek isterim!" Melih'in bakışları Alp Aslan'a döndü ama gözleri hem sorguluyordu hem de sinirliydi. "Bakma Alp Aslan'a!" dedim sertçe. "Gerçi annemin bana söylemediğini, siz söyleyecek değilsiniz ya! Benimki de laf işte!"

Sinirle gülümseyerek adımlarımı hızlandırdığımda, Melih "Ya kızım biliyorsun işte!" diyerek savunmaya geçince, jet hızıyla arkamı döndüm ve burun buruna geldik.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum!" dedim, sol ayağımı yere vurarak. "Ama deli gibi merak ediyorum. Ölünü beklediğim zamanların ya da bir gün ölümü kucağına bırakacaklar söylemlerinin bu tepecikle alakası var mı diye deli gibi merak ediyorum!" Başımı inatla havaya diktim. "Ama sormuyorum çünkü zaten söylemeyeceksin biliyorum!"

"Siktir git geber diyeceksen," dedi ve ağırca duraksadı. Diyebilecekmişim gibi!

"Demeyeceğim Melih!" diyerek sinirle gülmeye başladım. "Ama bir dahakine şu yakışıklı bedenini kadavra olarak kullanacağıma emin olabilirsin!" Sesli bir nefes alarak yönümü Alp Aslan'a döndürüp "Benim gidip bir otuz küsur saat nöbet tutmam lazım," dedim sıkıntıyla. "Sen göreve..." diyerek nerede olacağını zikrettikten sonra Melih'e çevirdim bakışlarımı ve nereye gideceğini sorguladım. "Sen?"

"Baba kaçar. Hayırlısı..."

Gülümseyerek "Desene kafamı dinleyeceğim!" dedim ve Melih'e sarıldım. "Hadi Allah'a emanet..." Melih benim gitmemi bekledi bense Melih'in. Sonra ikimizin de ağzından aynı cümle döküldü: "La gitsene!" Bezgin bir nefes verdim. "Alp Aslan'a bir şey söyleyeceğim," dedim, çatılmış kaşlarına aldırmadan. "Fırsat verirde gidersen şayet..." Kaşlarımı beklentiyle havalandırdım ama Melih inatla yerinde durunca göğsünden ittirmek durumunda kaldım. "Allah aşkına yorma be TC erkeği!"

İttirmemle geri adımlamaya başlayınca, işaret parmağını bana doğru sallandırıp "Dönünce görüşeceğiz seninle!" dedi.

"He yavrum he! Aynen öyle!" diyerek el salladım arkasından. Melih bize arkasını dönünce, dönüp bakacağını bile bile Alp Aslan'a yüzümü döndüm. Sesli bir nefes verdim yerimde kıpırdanırken. "Seninle vedalaşmak, Melih'le vedalaşmak kadar kolay olmuyor," dedim. Boğazıma oturan yumru ses tonuma da yansıdı.

"Vedalaştığımızı kim söyledi?" Gözleri arkamda bir noktaya değdi ve ardından "Gözleri arkada kaldı çakma piçin!" dedi huysuz bir tonda. "Hadi, git Hevybanû..."

Üstüne doğru bir adım attım. "Burada?" dedim sorgularcasına. Şayet bir tepki vermeyecekse sarılacaktım.

"Rahatsız olmayacaksan, görmesinden?" Sözlü bir cevap yerine kollarım boynuna dolandı. Saniyesinde de belinin arkasındaki elleri belime. İmkânım olsaydı sanırım Alp Aslan'ı oracıkta içime sokabilirdim ve bunun tek taraflı bir istek olmadığı nasıl parmak ucuma yükselmemden belli oluyorsa, onunda gerilen kol kaslarından belli oluyordu. "Hevybanû..." demesiyle, geri çekildim. "Dönünce konuşuruz olur mu?"

Başımı tamam dercesine sallarken, "Bana kokunu geri getir olur mu?" diyerek gülümsedim.

Sol gözünü kırptı tamam dercesine. "Hadi Allah'a emanet."

"Allah'a emanet," dedim geri geri adımlarken. İkimizde aynı anda yüzümüzde aptal bir ifadeyle önümüzü dönüp, kendi istikametimize doğru devam edecektik ama ben önümü döndüğümde uzaktan bizi dikizleyen bir Melih gördüm tabi ki!

Yanına doğru adımladığım gibi "Ne iş?" dedi.

"Sana ne lazım?" diyerek, sağ omzuna vurdum hafifçe. "Hadi gülüm hadi, git görevine. Bu merakla ölmeden dönersin iştel" Oyalanmamak adına adımlarımı çıkışa doğru yönelttim. Çünkü hem Melih sorguda tehlikeliydi hem de bir taksi çevirip, evde üstümü değiştirip hastaneye geçmem lazımdı.

"Bu listenin onunla ilgisi var mı?" deyince, duraksamak zorunda kaldım. "Var değil mi?" diyerek kaşlarını çattı. Sesinde resmen bir öfke bulutu vardı. "Yıllar sonra bir listeye girmenin sebebi o değil mi?"

"Alp Aslan!" dedim, Melih diyeceğime. Melih sinirle gülümserken, sesli, bezgin bir nefes verdim. "Melih, dönünce konuşuruz," diyerek sakin sularına talip olduğumu belirttim. "Seninde anlatacakların olduğunu varsayarsak en doğrusu bu..."

"Senin benden aşağı kalır yanın yok ki!" diyerek, kendisini zor dizginlediğini belirtircesine yükseldi. Cevap olarak omuz silktim. "Cenk'i öğrenip halledemeden birde başımıza bu çıktı!"

"Hayırlısıyla git, hayırlısıyla gel. Gerisi hallolur..." diyerek gülümsedim ve ardından koşar adımlarla askeriyeden çıktım. Bir gün içinde; daha kendi içimde cevabını bulamadığım soruyu, başka başka insanlardan duymuştum. Biz, Alp Aslan ile neydik? Daha biz oturup konuşamamışken, olaylarda her geçen gün daha karmaşık bir hal alırken bu soruya tek başına cevap aramak oldukça can sıkıcıydı. Ama diğer insanlara nazaran, bizim önceliğimiz farklıydı. Bana sorsalar mesela, Alp Aslan için hiç düşünmeden 'Hiçbir şey olmamıza gerek yok sağ olsun yeter,' diyebilirdim. Ve biliyordum ki ona da sorsalar; 'İyi olsun, nefes alsın, istemiyorsa yüzüme bakmasa da olur,' derdi benim için.

Hastaneye geçmem, zihnimdeki düşüncelerle pek kolay olmadı. Yorgun bir şekilde geçecek olan nöbet saatlerim uzun zaman sonra ilk defa korkuttu. Ki bu korkuyu en son Melih hastanede yatarken hissetmiştim. Aklım Alp Aslan'daydı ve üzerimde buram buram kokusu mevcutken aklımı ondan uzaklaştırmam da pek mümkün değildi. Beni zaafı yapıyor oluşu, içimi bambaşka korkulara sürüklüyordu. Çünkü biliyordum ki yumuşak karnını gösterdikçe, bile isteye oraya vuracaklardı. Sorun benim çekeceğim acı da değildi. Bir isimsiz gibi yaşamaya alışıktım ve eski yaşantıma devam etmek bana koymazdı. Ama aynı zamanda Alp Aslan'ın hissedeceği çaresizliği de, başıma bir şey gelirse kendisine yük edineceği suçluluk duygusunu da biliyordum ve bunu yaşasın istemiyordum. İlgilenmem gereken hastanın adının Cenk olduğunu görünce, aklıma varlığı geldi. Melih'e ne yaptın diye sormak aklıma bile gelmemişti. Melih göre-

ve gitmişti ama acaba Cenk neredeydi? Gözü korktuğu için kaçıp gitmiş miydi yoksa bulaşmaya devam edip Alp Aslan'ı da üstüne sıçratmayı başarabilecek miydi? Alp Aslan'ın üzerimde bıraktığı kokusunu duyumsayınca, Cenk'in sağlık durumunu düşünmek bile benliğimi rahatsız etti.

Günler geçerken, Alp Aslan'ın üzerimdeki kokusuyla bir şekilde hayatıma devam etmeye çalıştım. Nisan ayının sonunda hastanede gündüz verilecek seminer sonrası, Prof. Ziya Üner'in gelmesinin şerefine akşam birde küçük bir kutlama düzenlenecekti. Alp Aslan ve Melih gideli iki hafta olmuştu. Bu süreçte Erman iki kez evci iznine çıkıp, beni yalnız bırakmamıştı sağ olsun. Geçen zaman aslında hiç önemli değildi ama ikisinden de haber alamıyordum ve bu durum gün geçtikçe beni daha da gergin bir insan yapıyordu. Alp Aslan'dan birebir haber alamıyor olsam da, Emre'nin sık sık aramasıyla "Timde herkes iyi mi?" sorumla en azından iyi olduğunu öğrenebiliyordum. Yoksa geçen iki hafta en az iki ay gibi gelirdi bünyeme biliyordum çünkü insanı haber alamamak delirtiyordu. Bu iki haftalık süreçte ömrüm hayatım boyunca hiç haz etmeyeceğim bir şeye tanık oldum. İkinci otuz altı saatlik nöbetime kalacağım gün, aniden kanamam olunca spiralimden mi acaba diye bir düşüncem oluştu. Mesai saati bitmiş olsa da, kadın doğum doktoru olan Yılmaz'ın hastaneden çıkmadığını öğrenince, gitmeden yakalamak istedim ama keşke istemeseymişim! "Yılmaz! Çıktın mı?" diyerek aniden odaya daldıktan sonra içimden keşke canım çıksaydı da odaya pattadanak girmeseydim dedim ama Yılmaz'ın kucağında ön sevişme yapan kadının yüzünü gördüğümde ağzım hayretle açıldı ve iki elim ağzıma örtülü bir şekilde odanın ortasında kalakaldım. Züleyha! Muhsin abinin eşi, mahalleden arkadaşım olan Züleyha! İki buçuk hafta önce kocası düğündeki patlamada yaralanan, bunun için günlerce gözyaşı döken Züleyha!

Odadan apar topar çıktım çıkmasına ama Züleyha'nın toparlanarak peşimden koşması da, geç olmadı. "Yanlışlıkla oldu," dediğinde yüzüne tüküresim geldi. Bunun yanlışlığı mı olurdu? 'Yapmak istedim, yaptım!' demek varken, bahanelerin arkasına saklanmak nedendi? Daha mı suçsuz oluyorlardı yalnızlıktan, itilmişlikten dem vurunca? Timin nerede olduğu bile belli olmadığı aklıma gelince daha da öfkelendim ve neye güvendim bilemiyorum ama "Ya Muhsin abi dönünce söyler boşanırsın ya da ben söylerim!" diye ortaya bir iddia attım. Oysaki kim karısı dururken, birkaç ay önce tanıdığı bir insana inanırdı? Züleyha, beni zerre ciddiye almadı. Arkasını döndü gitti. Zaten yüzünden de bir hayır görmemiştim hiç. Dicle ile olan yakınlığı bana zaten hayırlı olarak dönmüyordu. Mahallede yaşanan olay sonrası Vildan ve Begüm benim evimde yer alırken, Züleyha

Dicle'nin evinde soluğu alıp kendince tarafını belli etmişti. Atladığı ise iki taraf diye bir şey olmadığı ve olmayacağıydı.

Beklenen seminer gerçekleştikten sonra akşam gerçekleşecek kutlama için eve geçtim. Aslında elbise falan giyecek değildim ama giyeceğim takım beyaz renkte olduğu için de orda burada sürüklemeye içim el vermemişti. Bol paça yüksek bel beyaz bir kumaş pantolon giydim. Üzerine de siyah güpürden oluşan bir büstiyer. Künyem asla boynumdan çıkmadı. Saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yapıp, kırmızı rujum ile tamamladığım bir makyaj yaptım. Odamdan çıkmadan önce siyah stilettolarımı da giydikten sonra beyaz blazer ceketimi omuzlarıma attım ve elime siyah küçük çantamı alarak kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığım gibi karşımda siyahlar içerisinde bir beden görünce, haliyle boğazımdan bir "İH!" kaçtı. Sağ elim göğsüme hızla kapanırken, çantam yeri boyladı. "Alp Aslan!" dedim panikle bir adım geri kaçarken. Başparmağımla damağımı kaldırdıktan sonra dudaklarımı dilimle ıslattım. "Biliyor musun bir gün seni yaralayacağım diye çok korkuyorum. Ya da boşluğuma denk gelecek ve başkasını sen zannedip başıma bela alacağım!" Gülümsedim ama Alp Aslan gülümsemedi. Başım sola doğru eğildi. "Hoş geldin," diyerek yerdeki çantama aldırmadan üstüne doğru bir adım attım ve kollarım boynuna dolandı. Kollarımı boynuna dolayınca, omuzlarımdaki cekette düştü. Elleri önce düşen ceketimi yakaladı sonra da belime dolandı. Topuklu ayakkabılarımın sağladığı avantajla kokusunu doya doya ciğerlerime çektim. Ciğerlerim ufak çaplı bir bayram kutlaması yaptıktan sonra on beş gündür meğerse yoksunluk krizi geçirenler gibi dolandığımı ancak fark ettim. Gülümser bir ifadeyle başımı boynundan çıkardığımda, ellerim omuzlarında sabit kaldı.

"Bir yere gidiyordun sanırım?" dedi sorgularcasına. Gözleri önce boynuma oradan da göğüslerime doğru indi. Üzerimdeki büstiyeri görünce de kaşları hızla çatıldı.

"Ünlü bir profesör geldi hastaneye. Onun kutlaması vardı," dedim hızlıca. "Diyorum ki..." Bedenimi bedenine usulca yaklaştırdım. "Telefon numaramı yazıp, sana vereyim. Belki..." Muzip bir ifadeyle göz kırptım. "Arada arayıp, halimi hatırımı sormak istersin."

"Ya da gelmeden önce haber vermemi istersin?" dedi, tek kaşını havalandırarak. Ardından yüzü düştü ama daha çok sinirli bir hali vardı. "Arayıp haber verenin olduğu için parazitlik yapmayayım dedim," diye huysuzca homurdandı. "Kaçta bitecek işin?"

"Döndün mü?" dedim heyecanla.

Kaşlarını hayır dercesine havalandırdı. "Geçerken uğradım..." Derin bir nefes alırken, aldığı nefes ciğerlerimi yaktı. "Bir gün boşluğum vardı diyelim..." Yere düşen çantama uzanıp, aldım. "Senin işin bitene kadar dinlenirim biraz," diye ekledi ama telefonumu çantamdan çıkarıp Ali abinin numarasını tuşladım.

"Abi," dedim hızlıca konuşmasına fırsat vermeden. "Ben gelmeyeceğim. Sen beni bekleme, git."

"Bir şey mi oldu?" dedi Ali abi haliyle. "Bir sıkıntın varsa gitmek zorunda değiliz Jülide."

"Abi beni biliyorsun," dedim, olduğum yerde sallanarak. "Bir şey yok. Git sen, bakma bana."

"E kafan dağılacaktı kızım!"

Sıkıntıyla salona doğru yürüyen Alp Aslan gözüme ilişti. Genişçe gülümsedim. "Dağıldı benim kafam," dedim içtenlikle. "Sana iyi eğlenceler abi." Yanıt beklemeden çağrıyı sonlandırdım ki, muhabbet uzamasın.

Telefonu kapamamla, "Senin de," dedi elini ensesine atarak. "Planını bozmuş oldum." Göz devirerek üstüne doğru yürümeye başladım. Salona varamadan ayağımdan ayakkabılarımı da çıkarmış bulundum.

"Saçmalama Alp Aslan!" diyerek eline uzandım ve bedenini koltuğa doğru çekiştirmeye başladım. "Gel, biraz soluklanalım..."

"Üstüm pis," dediğinde çoktan koltuğa oturmuş, Alp Aslan'ı da kendime çekiştirmiştim.

Giyeceklerim beyaz diye eve gelip özenle giyinen ben değilmişim gibi üstümü batırıp batırmayacağı zerre umurumda olmadı. "Ne zaman geldin?" dedim, göğsüme yaslı başını okşarken.

"Şimdi," dedi uykulu bir mırıltıyla.

"Aç mısın?"

Sorumla, başı göğsümden doğruldu. "Ne yemek var?" derken dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. Sağ elimin parmakları yüzüne ulaştı. Parmak uçlarım önce elmacık kemiğinin üzerinde kabuk bağlamaya yüz tutmuş yaranın üstünde gezindi ardından dudağına doğru indi.

"Gel birlikte bakalım. İstediğin bir şey varsa da yaparız," diyerek hafifçe gülümsedim. Koltuktan yavaşça kalkması dikkatimi çekti. "Yaran nasıl oldu?" dedim, merakla. "Baktırabildin mi? O gün aceleyle çektin gittin."

"Veysel, baktı sağ olsun," diyerek beni yanıtladığında, mutfağa giriş yapmıştık.

"Kasap Veysel sağ olsun diyorsun yani!" dedim gülümseyerek ve buzdolabını açtım. "Ben, yalnızken pek yemek yemiyorum ama..." Meraklı bir

fare misali dolabın içine kafamı soktum. "Mercimek çorbası ve et var. Malum Melih tam bir etçil olduğundan, dolap etten geçilmiyor."

"Döndü mü?"

"Aramama yemini etti herhalde o da senin gibi. Ben evdekileri tüketmek adına ne bulursam onu kullanıyorum yoksa ziyan oluyorlar," dedim ve bakışlarımı beni ilgiyle izleyen gözlerine çevirdim. "Yer misin? Isıtayım mı?"

"Menemen yapsana..." Talebiyle kaşlarım havalandı.

"Annene menemen konservesi var mı diye sormamı da ister misin?" dedim gülerek. Ardından hafifçe öksürüp, toparlandım. "Yalnız bak bunu bana soğanlı kimse yaptıramaz..." Sebzelikten domates ve biber çıkardım. "Eğer soğanlı istiyorsan çabuk söyle ki, yaptırabilme ihtimalini kaybetmeyesin." Dolabı kapatıp, tezgâh üstüne domates ve biberleri bıraktım. Alp Aslan'a döndüğümde bana doğru bir tane soğan atmasıyla elim ayağım birbirine karıştı. Yakaladığım soğanı kesme tahtasının üzerinde doğramaya başladım ama birden arkamda belirdi.

"Ver güzelim sen onu..." diyerek eli elime uzanınca, çat diye bıçağı tahtanın üstüne bıraktım. "Bir sakatlık çıkacak gibi duruyor." Çokta yanılıyor sayılmazdı çünkü soğan doğramaktan hem nefret ediyordum hem de beceremiyordum. "Doğrama işi bende, sen yumurtaları çırp." Aldığım komutla, dolaptan yumurta almaya yöneldim. Aç değildim ama neden dört yumurtayla geri döndüğüm hakkında da bir fikrim yoktu.

Yumurtaları çırpmaya başlamadan önce bakışlarım özenle işini yapan Alp Aslan'a kaydı. "Eee," dedim ses olsun diye. "Ne var ne yok? Nasılsın?"

Eli bir anda duraksadı sonra da bıçağı kesme tahtasının üzerine bıraktı. "Vazgeçtim," deyince, başımı neyden dercesine salladım ama avuç içi kadar olan mutfakta aniden sola dönünce burun buruna geldik ve dudakları hızla dudaklarıma kapandı. Yumurtaları çırptığım çatal elimden düşünce pantolonumun da yumurta olması kaçınılmaz oldu.

Dudakları dudaklarımı özgür bıraktığında iki elim havada şaşkın bir vaziyette kalakaldı. "Açım dedin?" dedim ne manaysa. Çünkü beni tam da bu anda sevmediğim soğanlı menemen tutmuştu!

"Açım," dedi inkâr etmeyerek. İki eli yanaklarıma kapandı. "Ama sana daha çok..." Sesli verdiği nefes, ciğerlerime doldu. Alnını alnıma dayayıp, burnunu hafifçe burnuma sürttü. "Hevybanû..." dediğinde, bu ismi ondan duymayı ne kadar özlediğimi fark ettim. "İşler çok karıştı." Sesindeki sıkıntı, yüreğime çöreklendi. Ellerimi yüzümdeki ellerinin üstüne tırmandırdım. "Ben," dedi ağırca yutkunarak. "Bana dönmem için bir sebep ver diye geldim."

Ellerinin üstündeki ellerim ensesine, dudaklarım dudaklarına ulaştı. O bir sebep istedi, ben ona sonuçlar sundum. Çünkü kalbimden başka sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Ne söylesem eksik kalırdı. Aklı kalırdı mesela. Dönüp gidersen, aklın hep geride bıraktığınla kalırdı. Ama karşındakinin yüreğini, yüreğinin üstünde hisseder ve mühürlersen bilirdin ki, kalbin durunca onunda kalbi dururdu. Bilsin istedim. Ya hep, ya hiç...

XIII – SONSUZA UZANAN BİR YEMİN

'Ateşin patlattığı barutla, birbirine karışır ruhlar.'

JÜLİDE ERBAŞ

Dudaklarına kapanmam sonucu, içine çektiği nefesi bile dudaklarımdan aldı ve ellerini kalçamın altına getirerek, beni kucakladı. Mutfaktaydık. Niyetim, niyetimiz ruhunu dinlendirecek bir eylem yapmaktı ama ben ateş, o barut olunca her şey bir anda raydan çıktı. Sırtım sert bir şekilde duvara vurunca inledim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, uzun zaman sonra yine Alp Aslan'ın kucağındaydım. Bu sefer baktığım gözler bir yabancı değil, aksine oldukça tanıdık ve bilindikti. Üstelik dünyadaki her olaydan korunmamı sağlayacak bir evrendeymişim gibi hissettirmekteydi.

"Bu," dedi ve peşi sıra ağırca yutkundu. Sağ elinin sırtı gerdanımda gezerken usulca mırıldandı. "Bu delilik..." Derin bir nefes almaya çalıştı ama başaramadı. "Benim senin tenine yanmam delilik."

İyi bir şey söylemediği için hızlı hızlı nefeslenirken "Ne?" dedim allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle. "Ne diyorsun?" Tam da bu anda, aramızdaki git geller henüz durmuşken yapacağı bir gafı ya da iğnelemeyi ne kaldırabilecek ne de tolere edebilecek durumdaydım.

"Saçlarını çözsene," dediğinde istediğini yapmak için ellerimi enseme attım ve topladığım saçlarımı çözdüm. Aslında beni tutuşuna güvenip, ellerimi vücudundan çekmem bile çok şey ifade ediyordu. Çözdüğüm saçlarımı usulca göğsüme doğru çekti. "Yok ediyorsun," dedi arzudan yanmış bir sesle. Gözleri saçlarımda, gerdanımda biçare gezindi. Ruhum çekiliyor gibiydi. "Tüketiyorsun. Sende tükeniyorum ben..." Gözlerini gözlerime dikti. "Ama sonra bir bakışınla yeniden var oluyorum." Sağ eli yanağıma kapandı. Bulunduğu yerdeki varlığını hissettirmek istercesine hafifçe baskı uyguladı. "Önce öldürüyorsun sonra dudaklarımın arasından ruhuma can üflüyorsun. Hiç bitmeyecek gibi..." Dudaklarıma doğru yaklaştı ama öpmedi, üzerinde duraksadı. "Alan da sen, veren de sen oldukça bitmesin..." Gülümsemesi göz bebeklerine kadar yayıldı. "Sende," dedi ağırca yutkunarak. "Sende bir canım var Hevybanû. Nefesine, nefesim kadar ihtiyacım var..."

Derin bir nefes aldım ama dudakları dudaklarımın üzerinde olduğu için aldığım nefes, onun dudaklarından dışarı çıkan nefesiydi. Ellerim yüzüne tırmandı. Yüzündeki her bir çizgiye dokunmak, vücudundaki her bir izi hissetmek istedim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda başladı-

ğımız noktaya geri dönmüştük. Dudaklarımız birbirini hoyratça tüketirken, adımları odama yöneldi. Odanın içerisine girince beni usulca yere indirdi ve ilk yaptığım boynumdan çıkardığım künyemi pantolonumun cebine atmak oldu. Pantolonumun bel kısmından tutup çekmesiyle, yanında minicik kalan bedenim iri gövdesine çarptı. İş bilir parmakları pantolonumun düğmesini açarken, "Şey," dedim dudaklarımı aheste aheste yalayarak. Gökyüzü gözlerindeki şimşeklerin nedeni arzudandı biliyordum. "Bana dokunmayacağına dair yemin etmiştin..." Ettiği yemini hatırlattıktan sonra ellerim tişörtünün etek uçlarına gitmeseydi iyiydi tabi.

"Ben mi?" dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

Başımla senkronize halde "Evet, evet," diyerek, tişörtünü bedeninden ayırdım. "Kayıp şehirde. Hatta şey demiştin..." Üstünden çıkardığım tişörtü odanın içerisine savurdum. "Sana dokunan Alp Aslan'ı şey yapsınlar." Bipli cümlelerini uyarlamak durumunda kalmıştım. Gözlerim vücudunda gezinecekken, omzundaki bandajı görünce başka diyarlara sürüklendim. Parmak uçlarım incitmekten korkarcasına bandajında gezindi.

"Sen etmedin," diye fısıldadığında, konudan saptığım için anlamsız bakışlarım kendisine döndü. O kadar yakın duruyorduk ki, dudaklarımız birbirine değiyordu. "Senin yeminin yok," dedi ağırca yutkunarak.

"Yani?" dedim onun gibi fısıldayarak. Neyi ima ettiğinin farkındaydım ama kendisi dillendirsin istedim.

Genişçe gülümserken, işaret parmağıyla üstümdeki büstiyerin ip askısını indirdi. "Hadi, beni baştan çıkart," söylemiyle, kaşlarım havalandı.

Neyi ima ettiğini fark ettiğim gibi, o da yapmaya çalıştığımı fark etmişti ama "Benden yardım mı istiyorsun?" diyerek anlamazlığa vurdum. Madem beylik laflar ederken düşünme gereksiniminde bulunmuyordu o zaman kıvranırken uzun uzun düşünebilirdi.

Tabi işler pek planladığım gibi gitmedi. İki eli birden yüzüme tırmandı. Gözleri dudaklarım ile gözlerimin arasında mekik dokudu. Derin bir nefes aldı ve aldığı nefese ettiği şükürle gözlerini kapadı. "Her günaha değersin diyorum," dedikten sonra nefes almama dahi izin vermedi ve ben yine nefesimi onun ciğerlerinden aldım.

Üstümdeki büstiyerin üzerimden sıyrılması, giyerken harcadığım vakitten daha kısa sürdü. Düğmesini açtığı pantolonumu ayaklarımla aşağıya ittirerek çıkardım. Ellerim pantolonunun düğmesine vardığında zerre titremedim ve bu benim için oldukça mühimdi. Sırtımda gezen elleri sutyenimin kopçasını açtığında, aramızdan o da ayrıldı. Alp Aslan'ı göğsünden ittirerek, şişme yatağıma yönelttim. Biriyle sevişmeyi şişme yatakta daha önce hiç denemediğim için bu alandaki performansını da ilk

defa ölçecektim. Kendisini yatağa atmadan önce hızlıca pantolonu ve çamaşırından kurtuldu. Bende o arada önü dantelli slipimi çıkardım. İçimde her bir zerresine dokunma hissi yaratan vücudunu izlemekten vazgeçip, odağımı kasıklarına çevirdim. Yatağa dizlerimin üzerinde durarak çıktığımda, ne yapacağımı merakla bekliyor gibiydi. Yattığı yerden ellerini başının arkasına atarak, apış arasında duran bedenimi kısık gözleriyle süzdü. Sol elim sertliğini oldukça belli eden uzvuna ulaştığında izlemeye devam etti. Onu okşamam, kaşlarını çatmasına sebep oldu. Tahmini bir dakika sonra başımı kasıklarına doğru eğdiğimde sol koluma ani bir şekilde yapışınca duraksadım. Ürkek bakışlarım yüzüne tırmandı çünkü neden durdurduğunu anlayamadım. Ters giden bir şey var diyecektim ama görünürde yoktu.

"Neden sonuç odaklı dokunuyorsun?" Sorduğu soru, donakalmama sebep oldu. Elim kavradığım uzvunun üzerinde emanetmişçesine durmaya devam etti. Yüzündeki memnuniyetsizliğin sebebini anlayamadığım için tepki de veremedim. Memnun olması gerekmez miydi? O gece pansiyonda memnun olmuştu oysaki... "Bana içinden geldiği gibi dokunmuyorsun." O, benim yerime de yutkundu. Kendince yaptığı çıkarımını onaylatmak istiyordu ama ona istediğim için dokunuyordum. İstemediğim bir bedenin yatağına girecek kadar artık çaresiz değildim. "Sanki," dedi ve duraksadı. Sesinde acı bir ton duyumsayınca daha da şoklandım. Derin bir nefes aldı cümlesini tamamlayabilmek için. "Sanki tek görevin beni memnun etmekmiş ve onu icra etmek için buradaymışsın gibi..."

"Anlamadım," dedim kekeleyerek. Sesim, sinek vızıltısı gibi çıktı. Pozisyonumuz şu anki sohbetimize o kadar uygun değildi ki, o da bunu fark edince tuttuğu dirseğimden çekerek beni kucağına oturttu. Alev almaya hazır pozisyonumuzdan çıkıp, tutuşacak başka bir pozisyona geçiş yapmış bulunduk.

"Dışarıda dik başlı, asi olan sen..." Başını hafifçe sağa eğerek sertleşen yüz hatlarına inat ılıman bir tonda konuşmaya gayret etti. "Yatakta itaatkâr bir köleye dönüşüyorsun." Sesindeki merak elle tutulur boyuttaydı. Ağırca yutkunmamı çattığı kaşlarının altından izledi. "Görevin buymuş, tek amacın beni memnun etmekmiş gibi!" Boğazından hoşnutsuz bir homurtu döküldü. "O gece de böyleydin. Ne istesem sorgusuz sualsiz kabul edecek, verdiğim her emiri yerine getirecek bir hizmetli gibiydin." Sinirle yüz hatları kasıldı. "O gece sorgulamadım çünkü durumumuz müsait değildi, ki tek gecelik bir şeydi. Mesleğin bile olabileceğini düşündüm ve umursamamaya çalıştım ama şimdi..." Duraksadığında ikimizde derin bir nefes aldık. Benim aldığım nefes ciğerlerimi çürütüyordu. Peki onun?

"Şimdi her şey farklı Hevybanû. Bana," dedi ve iki elimi alıp göğsüne yasladı. Böylelikle kucağında üzerine doğru hafifçe eğilmiş bulundum. "Dilediğin gibi dokunmuyorsun. Hala tek amacı beni memnun etmek olan, meslek erbabı kadınlar gibi davranıyorsun." Ellerimin altındaki göğsü şişip indikçe, gözlerimi göğsüne odakladım. Doğru bir çıkarım yapmıştı ve bundan son derece rahatsızlık duyuyordum. "Kaç kişinin yatağına sadece memnun etmek için girdin?" sorusuyla gözlerim bir kurşun misali gözlerine saplandı. Ensemden çıplak sırtıma doğru bir buz kütlesi bırakmışlar gibi irkildim. "Bir şeyler hissettiğin adama, hissiz dokunuşlar sergileyecek kadar ne yaşadın sen?" Göğsündeki ellerimin üstüne kapattığı ellerinin baskısından kurtulup geri çekilmek istedim. "Kaçıyorsun," dedi isyankâr bir tonda. Geri çekilmek istedikçe ellerimin üzerindeki baskısını arttırdı. "Kaçman gereken değil, varman gereken yerdesin!" Tavrımdan vazgeçmedim, vazgeçemedim. Tekrardan ellerimi çekince, sesindeki o anlayışlı, ılıman ton kayboldu. "Hevybanû! Sana bir soru sorduğumda cevaplamak yerine kaçtığında, benim tüm iyi niyetlerim siktir olup gidiyor!"

"Sırf kendisiyle bir gece birlikte oldum diye bana dünyanın imasını yapan adama, seks hayatımı anlatmayacağım!" dedim onun gibi sinirli bir tonda ve peşi sıra başımı öfkeyle geri attım. "Bana laf söyleyebilmek için yeni bulgular edinmeye çalışıyorsun sadece. Anlamıyor muyum sanıyorsun?" Ağzımdan çıkanlara kendimde şaşırdım. Bir şey yapsa da laf soksam diye hazırda bekliyormuşum gibi cevap vermiştim. Bırakmadığı ellerimden tekrardan göğsüne doğru çekince, geri düşen başım dik bir konuma geçti.

"Senin seks hayatın olmamış ki! Sen birilerinin seks kölesi olmuşsun!" Öfkesi tüm yüz hatlarına yayılmıştı. Kasılan çenesi, biraz daha zorlarsa kırılacak gibiydi. "Kaç kişiye boyun eğdin?" dedikten sonra sinirli bir kahkaha attı. Bu şekilde konuşmaya devam ederse, kırılan çenesinin sebebi ben olacaktım. "Hayır, ciddi bir ilişkinin olduğunu bilmesem," diyerek duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Diyeceğim ki ilişki yaşamak yerine tek gecelik bedenleri tercih etmiş. Lan sen biriyle nikâhtan dönmüşsün, nikâhtan!" Nikâhtan dönüşüme ayrı öfkelenmiş gibiydi. Biriyle nikâhlanacak kadar ciddi bir konuma gelmeme mi sinirlenmişti yoksa o kişinin kendisi olmamasına mı bilemedim. "O siktiğimin dölü, sana neden böylesin demedi mi hiç?" Yüzüm acıyla kasıldı. Diyemezdi çünkü ilk birlikte olduğum insan kendisiydi. "Evleneceği kadının üzerindeki travmayı görmeyip, ben ekmeğime bakar geçerim mi dedi yani?"

Sesindeki şaşkın tona bir anlam yükleyemediğimden "Sana bunu anlatmayacağım!" dedim tutuklaşarak. Zaten boğazımda büyüyen yumruda, konuşmama imkân vermeyecek gibiydi.

Sinirle gülmeye başlayınca daha çok gerildim. "Bak ben kafayı yerim. Sen böyle kaçınca bana bi' geliyorlar," dedi dilini ısırarak.

Başımı hayır dercesine iki yana salladım. "Senin dilinin ayarı yok Alp Aslan!" dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Sana açık yaramı gösterirsem, gözün döndüğünde ilk oraya geçireceksin pençelerini. Tanıyorum ben seni." Gittikçe kırılan ses tonum, eminim ki en çok onun canını yaktı. Ellerimi aniden ellerinin arasından çektim. "Bırak tamam. Kapatalım mevzuyu gitsin," dedikten sonra üzerinden hırsla doğruldum.

Yüksek bir tonda "Canın yanıyor!" deyince, yatağın kenarında, sırtım kendisine dönük bir şekilde kalakaldım. Hatırlatmasaydı, canım yanmıyordu aslında. "Canın yanıyor ve ben bunu görüyorum." Önce ses tonunu alçalttı sonra uzanıp sağ elimi usulca tuttu. "Ama kötü olan ne biliyor musun? Canının yandığını görüyorum ama bir şey yapamıyorum." Duraksayıp, kendisine birkaç saniye alan tanıdı. "Yanımdasın ama aslında kapalı kapılar ardındasın..." Gözlerimi, göremeyeceğini bilsem de acıyla yumdum. "Sana ulaşan tüm yollar tutulu Hevybanû ve sen; yüzünü bana dönüp sana çıkan yolları aydınlatmak yerine, sırtını dönüp beni karanlıklara mahkûm ediyorsun." Tuttuğu elime bir öpücük kondurduğunda, yüreğim sarsıldı. Yüzümü dönüp bazı gerçekleri itiraf etmek ile etmemek arasında sıkışıp kaldım. "Oysaki sana söylediğim ismin anlamı bile ay prensesi..." Hafifçe gülümseyişinin sesini duydum. "Ben senden ışığını paylaşmanı beklerken, sen ışığını benden sakınıyorsun..."

Alp Aslan'a bu konuda o kadar güvenmiyordum ki... Gidip başkalarına anlatacağı için değil, sinirli bir anında bana bir imada bulunursa kaldıramayacağım için. Onun sinirli anlarını görmezden gelmek çok zordu. Bazen özsaygımı kaybettiğimi düşündürten anları oluyordu. Gerçi Cenk özsaygımı, Alp Aslan'a bırakmadan sömürmüştü.

"Ben," dedi ve ardından yutkunma sesini işittim. Karşımdaki boş duvara film oynuyormuşçasına bakmam pek akıl kârı gibi değildi. "Sadece işimi gördürtmek istesem, sana gelmem. Bu işi cüzi bir miktarla yapan dünyalarca kadın var." Bildiğim gerçeklikle, burnumdan hoşnutsuz bir homurtu döküldü. Erkekler için bazı şeyler bu kadar basitti işte. İstediğini vermiyor, yapmıyor musun? Sanki başka kadın mı yok derler ve çekip giderdiler. "Hayatıma aldığım, almaya çalıştığım kadınla anlık bir zevkmiş gibi ya da olması gerektiği için oluyormuş gibi sevişmek istemiyorum," dedi tane tane tüm kelimelerin üstüne bastırarak. "Sen böyle davrandı-

ğında bana kendimi çok farklı bir konumda hissettiriyorsun. Yüreğime hissettirdiklerin bambaşkayken, zihnime yansıttıkların bambaşka oluyor ve ben kayboluyorum Hevybanû!" Sabrı bitmişçesine sesli bir nefes verdi. "Duvarda değilim güzelim. Hadi yüzüme bak, lütfen..." diyerek yalvaran bir tona geçtiğini duyumsayınca, dayanamadım.

Ağır adımlarla, çıplak bedenimi kendisine doğru çevirdim. Gözlerindeki o hassas ama kararsız bakış aslında birçok şeyi açık ediyordu. Anlatacaklarımı dinlemekten zevk almayacağı aşikârdı ama kendince de yollar bulmaya çalışıyordu. Bulduğu ilk yol ise kendi katı tutumunu ezmekti sanırım. Sadakat ve şüphe sorunu olan bir adam için birlikte olmaya çalıştığı kadının kötü seks anılarını öğrenip merhem olmak istemek, büyük bir fedakârlıktı. "Cenk." Adını zikretmek bile dilime ağır gelmesine rağmen dillendirdiğim isimle Alp Aslan'ın kaşları daha çok çatıldı ve bir gün muhakkak çatık kaş olarak kalacaktı. "İlk defa," dedim zar zor. Oturduğu yerden yüzüme dik dik bakarken ve karşısında çırılçıplak dururken konuşmak pek kolay değildi. Hem de bu konuyu konuşmak, hiç kolay değildi.

Dehşete düşmüş bir halde "İlk onunla mı birlikte oldun?" diyerek tamamlayamadığım cümlemi kesince, başka bir gerçeği itiraf ettim.

"Tek gece ve onun haricinde olan..." Yanağımı içerden sıkıntıyla dişledim. "Tek sendin," dedim ve ne olacaksa olsun diye gözlerimi yumdum.

İyi bir şey söylemiştim ama sürekli birileriyle birlikte olup olmayışıma şaşırtıcı bir şekilde takılmadı. Az önceki anlayışlı, nazik halinin yerini öfke bulutu aldı ve öfkesinden alacağım hasarı korkuyla, gözlerim kapalı bir şekilde bekledim. "Sen ilk defa evleneceğin adamla birlikte oldun!" dedi inanamaz bir tonda. "O da sana duygusuz birleşmeyi mi öğretti, öğrete öğrete?" Sesindeki sinir, muhakkak birinin ölümüne sebep olacak gibiydi. Umarım siniri, içimde var etmeye çalıştığı Hevybanû'nun ruhuna denk gelmezdi.

Yüzümden buruk bir tebessüm geçti. "Tecrübesizliğimi fırsat bildi sanırım," diyerek gözlerimi açtım ve omuz silktim. "Yaşadığımızın doğru olup olmadığını, tahlil edebileceğim başka bir ilişkim olmadığı için de bir müddet sonra alışıp, kanıksadım." Tam o anda elini elimden çekti ve iki yana açtığı dizlerinin üzerine dirseklerini yasladı. Ellerini birbirine kavuştururken başı çoktan yere düşmüş, omuzları çökmüştü. Bu görüntüyü sevmiyordum. Alp Aslan'ı böyle görmeyi hiçbir zaman sevmedim. Canımı en çok yaktığı anlarda bile...

Usulca önünde diz çöktüm. Havaya kaldırdığım elimi kendisine ulaştıramadan öfkeli gözleri beni buldu. "Kalk ayağa," dedi keskin bir şekilde.

Her ne kadar kısık sesli konuşsa da sesindeki emir veren tonu tanıyordum. "Benim önümde diz çökecek son insan bile değilsin sen!" Cümlesini desteklercesine başıyla kalkmamı işaret etti. "Ayağa kalk!" İkimizin de ortak takıntısı buydu sanırım. Gerçi önünde ayağa kalkınca da azar işiten çocuklar gibi bir görünümüm olmuştu. O da bunu fark etmiş olacak ki, elime uzanıp beni dizlerinin üzerine çekti. Sırtım yan bir şekilde göğsünün soluna yaslanırken, ellerini sardığı belimde birleştirdi. "Ben, senin üstüne basarak yükselmem Hevybanû. Sen benim ezip, egomu tatmin edeceğim biri değilsin," diyerek alnını çıplak omzuma sürttü. "Bunun için bir kadına ihtiyaç duymam. Hele o kadın sensen, asla tamah etmem."

Sağ elim ensesindeki saçlarını okşarken "Keyfini kaçırdığım için özür dilerim," dedim ılıman bir tonda. Başka ne diyebilirdim bilemedim.

Onaylarcasına "Kaçırdın," demesini beklemiyordum çünkü soran zaten kendisiydi. "Sana böyle davranıldığında 'N'oluyor amına koyayım?' demediğin için keyfimi kaçırdın!" Sinirle göğsü şişti. "Kendini ezdirdiğin, seni kullanmasına izin verdiğin için kaçırdın," diyerek tüm öfkesini kustu. Her ne kadar kendisini dizginlemeye çalışsa da bir yerde muhakkak fire veriyordu.

Masumane bir tavırla içimi döküp, "Seviyor sanmıştım," dediğimde, sinirle gülümsedi. "Yani belki de başta gerçekten seviyordu, bilemiyorum." Gerçekten bilemiyordum. "Ya da ben sevilmenin ne olduğunu bilmediğim için aldandım, bilemiyorum," diyerek açıklamama devam ettim. Çünkü bu hikâyedeki tek masum, bendim.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu aniden. Matruşka bebekler gibi bir sorusunu cevapladıkça, hadi diğerini de cevapla dercesine soruları içinde çoğalıyordu. "Kaç yaşındaydın?" dedi peşi sıra hız kesmeden.

Derin bir nefes aldım. "Sanırım yirmi beş yaşında falandım. Pratisyen olduğum dönemlerdi," diyerek gözlerimi kısıp, kafamda o zamanları canlandırmaya başladım. "Çocukluk arkadaşı, benim gibi hekimdi. Sürekli o dönem çalıştığım hastaneye gelip gidiyordu, arkadaşı Murat'ı görmek için." Hatırladıklarımla ister istemez duraksadım. "Aynı ortamda sık sık bulununca haliyle de tanıştık ama çok ortama giriyor olsam da sıcak bir insan değilimdir. Bu yüzden hemen yakın arkadaşlık veya samimiyet kurmam. Hal böyle olunca da sevgili olmamız bir seneyi buldu. Altı ay kadar beraber olduktan sonra da aynı evde yaşamaya başladık." Soracak başka sorusu kalmasın diye alt yazı geçermiş gibi tane tane anlattım ama sanırım pek hayırlı olmamıştı. Belime koyduğu eliyle kucağından kalkmam için beni yönlendirdi. Ben kalkınca, oturduğu yataktan kalktı peşim sıra. Adımları, yüzüme zerre bakmadan çıkardığı eşyalarına yöneldi. Pan-

tolonunun kemerini takarken, gözleri beni buldu. Put gibi bıraktığı yerde çıplak bir vaziyette duruyordum. Ne yapmaya çalıştığını da neye bozulduğunu da anlamamıştım. Soran oydu. Sorularını cevapladığım için mi suçlu olmuştum? Oysaki hep, sorularını yanıtlamıyorum diye yakınırdı.

Odanın diğer köşesine fırlattığım tişörtünü alıp üstüne geçirmeden önce zihnimdeki düşünceleri yanıtlayıp; "Sigara içeceğim," dedi.

"Bahçeye mi çıkacaksın?" dedim kekeleyerek. İçeride içecek olsa üstünü giymesine gerek yoktu sonuçta. Alp Aslan, kapıdan girmediği evimin bahçesine çıkıp sigara mı içecekti yani? Zira kulağa oldukça imkânsız geliyordu.

"Çıkacağız," dedi, kekelememin aksine teklemeden. Başından geçirdiği tişörtünün ardından kaşlarını havalandırarak yüzüme baktı. "Birlikte çıkacağız." Şaşkınlıkla açılan ağzıma bakıp, gülümsedi. Sol elini asi saç tutamlarının arasına atıp düzeltirken, göz kırptı. "Hadi güzelim. Giyin üstünü," dedi başıyla eşyalarımı işaret ederek. Söylediğinin gerçekliğine inanabilseydim şayet, hareket edecektim. Lakin gecenin bir vakti, Alp Aslan laf söz olur diye düşünmeden evimden çıkıp bahçemde sigara mı içecekti yani? "Hevybanû!" Seslenmesiyle irkildim. "Hadisene güzelim," dedi sabırsız bir tonda. Ne zaman çıkardığını bile hatırlamadığım çoraplarını giyerken, telaşla üstümü giyme derdine düştüm. Bahçeye çıkacağımız için altıma bir eşofman altı geçirip, üstüme de alelacele bir badi giydim. Giyindiğimi görünce bana elini uzattı. Uzattığı eliyle tekrardan şaşırsam da elini tuttum. Alp Aslan ve el tutuşu bile farklıydı. Mesela asla parmaklarını, parmaklarımın arasından geçirmiyordu. Elimi bir çocuğun elini tutar gibi, bir arkadaşına eşlik eder gibi, güven dolu olduğunu hissettirmek ister gibi tutuyordu. Genç, deli ve tekinsiz âşıklar gibi değil de, sakin ve bilindik bir liman, tehlikesiz sularda ömürlük bir durak gibiydi. Aşka değil de, sevdaya inandığından olsa gerekti.

Tuttuğu elimle odamdan çıktık. Evin dış kapısının önüne geldiğimizde ikimizde ayağımıza spor ayakkabılarımızı geçirdik. Dış kapının kilidini açtı ve bana öncelik tanıdı. Kapı arkasından aldığı hırkamı omuzlarımın üzerine bırakıp, kapının önündeki ilk merdivene oturdu. Kapıyı ise kapatmayıp, aralık bıraktı. Yanına oturmadan önce tedirgince gözlerim sokakta gezindi. Gördüğüm kadarıyla kimse gözükmüyordu ve bu da yanımda göründüğü için kendisini müşkül durumda hissetmeyecek demekti.

Eline aldığı sigara paketinden bir sigara yakıp bana uzattı. "Al bakalım." Uzattığı yanık sigaraya baktım. Melih'in bulunmadığı hiçbir anda ve alanda sigara içmiyordum, üstelik Alp Aslan'da bunu biliyordu. Al dercesine tekrardan uzatınca, parmakları arasında duran sigarayı aldım ve

ardından kendisine yenisini yaktı. İçine çektiği derince dumanı, başını geri atarak gökyüzüne saldı. "Madem o kadar sessizdin," dediğinde bakışlarım kendisine döndü. Bana değil gökyüzündeki yıldızlara bakıyordu. "Melih'in anlattıkları ne o zaman?"

Hafifçe kıkırdadığımda meraklı bakışları bana döndü. "Melih'in bulunduğu her alanda gözüm kapalı ilerledim ben," dedim gülerek. "Hem çoğu anımız askeri alanlarda." Sigaramın ucunda oluşan külü yere silktim. "Annemin dikkatini çekebilmek için çok fazla saçmaladığım anlar oldu." Bakışlarımı beyaz bahçe duvarlarındaki eski paslı kısa demirlere çevirdim. "Reşit olana kadar tek başıma seyahat edemediğim için yaşım tutmasa da Ankara'daki tüm eylemlere katıldım. Gelip beni toparlasın istedim ya da ne bileyim benim için endişelensin." Kırık bir şekilde gülümsedim. Yüzüne bakmadım çünkü gözlerinde acıma duygusu görürsem susardım, biliyordum. Belki de sırf bu yüzdendir ki Melih haricinde kimse içimi bilemiyordu. "Reşit olunca da neredeyim dediyse, gidip oraya çöktüm. Genelde haber vermezdim. Çünkü haberi olsa izin vermez, engellemeye çalışırdı. Melih..." İçime çektiğim sigara dumanını sesli bir nefesle geri saldım. "Her ne kadar komşu çocuğu olsa da, ben o kısımları pek hatırlamıyorum. Gittiğim her yerde annemin yanındaydı. Her seferinde de benimle; görevi olduğu ya da komutanını memnun etmek için değil, gönüllü ilgilendi. Ne zaman başıma bir bela açsam arkamı döndüğümde hep oradaydı." Hatırladığım anılar yüzünden hafifçe bir kahkaha attım. "Benim yüzümden kaç kere topun ağzına girdi sayısı belli değil," dedim başımı iki yana sallayarak. Devamında yüzümü yavaşça Alp Aslan'a döndüm. "Biz iki yaralı çocuktuk. Annemi annesi bildi, Kemal Albayı babası. Beni de muhtemelen kardeşi..." Bizi; istemesek de herkes kardeş diye nitelendirirdi! "Öyle sandığın gibi absürt bir durum yok yani," dedim ve yere attığı sigara izmaritinin yanına kendi izmaritimi katıp ezdim.

"Adam gözümün önünde dizlerine yattı Hevybanû!" dedi, sen ne anlatıyorsun dercesine.

Omuzlarımdaki hırkayı çekiştirirken muzipçe kaş çattım. "Ne yani sen hiç kız kardeşinin dizine yatmadın mı?" dedim ukala bir tavırla. Biz, bize kardeş muamelesi yapılmasından hoşlaşmazdık ama bu tam anlamıyla kadın ve erkeğin arkadaş olmayacağına dair olan düşüncelere, kendimizce verdiğimiz bir tepkiydi.

"Yatmadım," diyerek verdiği dik cevapla duraksadım. "Sen yatılı okulda büyümüş olabilirsin ama bende çok farklı değildim. Harp okuluna girdikten sonra evim; üstümde dalgalanan bayrak oldu. Yurt içinde ya da

yurt dışında başımı kaldırdığımda şanlı bayrağı gördüğüm her yer evim oldu benim. Nefesini hissettiğim her arkadaşım ise ailem!"

"Nasıl karar verdin?" diye sordum merakla. Mektepli olduğu için o küçücük yaşta hangi akılla bu işe girdiğini öğrenme içgüdüsüyle yanıp tutuştum. Çünkü aklıselim olan hiçbir insanın bu kararı kendiliğinden vereceğine inanmıyordum.

Kırık bir tebessüm peyda oldu dudaklarına. Sanırım bende onun bir yarasına dokunmuştum. "Babam öğretmendi benim." Gülümsemesi her ne hatırladıysa kısık bir kahkahaya döndü. "Takıntılının tekiydi," dedi öfkeyle. "Nefes aldırmayan, kompleksli bir adamdı. Her şeyin en iyisi onun çocukları olmalı ve nizami bir şekilde yaşamalılardı."

Ağzım hayretle açıldı. "Baba otoritesinden kaçıp, emir komutaya mı girdin yani?" dedim şaşkınca ve alayla gülümsedim. "Saçmalamışsın bence." Babaya yine nazın geçerdi ama devlete geçmezdi. Gerçi babaya naz geçebiliyorsa neden benim hiç nazım geçecek bir babam olmamıştı?

"İşini iyi yaparsan, emir komutaya boyun eğiyor olmazsın," dedi kendinden emin bir tonda. Kaşlarım havalansa da emir verir gibi sıralamasına devam etti. "Ben işimi hep iyi yaptım. Lise talebesiyken de, ağır eğitimdeyken de hiçbir zaman uyarılmadım, azarlanmadım, hırpalanmadım."

"Babanla ilişkini de böyle yürüyebilirdin sonuçta..." Onun aksine ılıman bir tona geçiş yapmıştım.

Hayır dercesine kaşlarını havalandırdı ve "Yürütemezdim," diyerek kendisine yeni bir sigara yaktı. "Çünkü babamın üslubu, tavrı kötüydü. Başkası yapsa koymaz belki ama kendi baban gırtlağına çökünce pek hoş olmuyor tabi." Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Sorgulamadım çünkü aile ilişkilerinde sıfır bir insandım. O bilmeyecekti de ben mi bilecektim yürütüp, yürütemeyeceğini? Sonuç olarak hem anaya, hem babaya, hem de kardeşe sahip olan oydu, ben değil.

"Peki..." Hırkamı ellerimle tekrardan çekiştirip dirseklerimi, kırdığım dizlerime yasladım. "Hiç azarlanmadın ya da hırpalanmadın. Peki sen?" Her ne kadar duraksasam da, cevabından korksam da sorumu tamamladım. "Sen hiç azarlayıp, hırpaladın mı?"

Yüzünü bana döndürürken, başını ağır ağır ever dercesine sallandırdı. "Yaptım," dedikten sonra alt dudağını dişledi hırsla. "Azarladım da, hırpaladım da..." Ciğerlerinden saldığı sigara dumanı, yüzümü yaladı. Sol ayağını merdivenlere doğru paralel bir şekilde uzatırken, sağ dizini kendisine çekti. Yüzünde imalı bir gülümseme oluşurken, başını tekrardan karanlık geceye çevirdi. "Ben affetmem Hevybanû," dedi ağırca. Bu sanırım bana açıkça yapılan bir uyarıydı. "Sınırlar bilindiği halde geçiliyorsa, affetmem.

Aynı zamanda af da dilemem." Benden de dilememişti. "Kendi cezamı kendim keserim ama dilemem."

"Benim için kendine kestiğin ceza neydi?" dedim safi bir merakla. Cevabından korkuşum sesime yansıdı. Sanki oturduğum merdivende küçücük kaldım.

"Sanırım önünde diz çökecektim," dedi gizemli bir ses tonuyla. Başını esefle iki yana salladı. Hala yüzüme bakmıyordu. "Belki de af dilendiğim tek insan olarak tarihe geçecektin."

"Ama affetme dedin?" dedim şaşkınca.

"Dedim." Düşünceleri ile eylemleri her zamanki ters orantıdaydı.

"Ama burada, yanımda kal da dedin?" dedim bu sefer de dayanamayarak.

Merakla sorduğum soruma önce bakışları döndü. Ardından yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "Dedim," dedi tekrardan. Kendisine bir sigara daha çıkardı ama yakmayıp elinde bekletti. "Affetme olayına inanmıyorum. Affettim desen de sana hissettirdiklerimi unutman mümkün mü?" Kaşlarımı hayır dercesine havalandırdım. Çünkü bu konuyu konuşmak istemiyordum. "O zaman affettim demenin de bir anlamı yok..." Dudağının solu imayla yukarı doğru kıvrıldı. "Gerçi sen öyle bir yemin ettin ki, cezamı kendin kestin. Kısaca," diyerek sesli bir nefes verdi. "İkimizin de canı yansın istemiyorsan zaten affetme." Hiç ses çıkarmadığımı görünce devam etmek zorunda kaldı. "Ben lafı dolandırmam, Hevybanû..." Dik bir tona geçince dikkat kesildim. "Yanımda ya da en azından burada, bu ilde kalmanı istiyordum ve bunu senden talep ettim. Kalmayı da seçsen, gitmeyi de seçsen, ikisi de senin kararın olacaktı. Ben sadece yanımda tüm aymazlıklarımı, kusurlarımı bilerek kalmanı istedim." Cümlesini zar zor tamamladı. 'Sevmeni istedim,' diyemedi sanırım. Ya da bunu henüz dillendirmeye kendinde hak görmüyordu. Başını hafifçe eğerek gözlerini gözlerime mıhladı. "Ben her yerde istediğim şeyi lafı dolandırmadan söylerim. Yatakta..." Vurgularcasına tek kaşını havalandırdı. "Dışarıda ya da operasyonda! Benim ile özel ilişkinde 'İstemiyorum,' dediğin an da durup düşünebilir ya da istediğim şeyi değiştirebiliriz ama operasyonda..." Başını onaylamazca salladı. "İtiraz etme hakkın asla yok!" Peki dercesine boyun büktüm. Özel ilişkiden kastı tam olarak ne boyutta olacaktı bilemesem de onun olduğu kadar benimde sınırlarım vardı. Sigarasını yaktı. Dirseklerini arkasında kalan yüksekliğe dayadı ve efsunlu bir tonla bana bambaşka bir kapıyı araladı. "Bir gün bir gelirim, üstüm başım kan içinde..." Dudaklarına acı bir gülümseme peyda oldu. "Kanın benden olmadığını anlayana kadar her yerime bakarsın. Gözümü kırpmadan birl-

nin gırtlağını kesip gelmişimdir. Hedefim bellidir, yapmam gerekeni yapmışımdır ve iş benim için bitmiştir." Sigarasından derince bir nefes aldı. "Sonra bir gün bir gelirim, üstüm yine kan revandır ama bu sefer kan bana aittir. İçin kan ağlasa da sorgulayamazsın. Kolum ya da bacağım kopmuştur belki kim bilir..." Sigarasından tekrardan bir nefes alırken, kederi nefes sesine yansıdı. Çıt çıkarmadan dinledim. Çünkü bölersem devam etmeyecekti biliyordum. "Gerçi kolum bacağım koptuktan sonra odaklanabileceğim bir hedefim de kalmadığı için muhtemelen canlı ama yaşamayan bir bedene dönüşürüm." O günü yaşamışım gibi kalbim sıkıştı. "Bir gün geldiğimde hasretinden delirmiş olduğumu görürsün ya da bir gün gelirim," dedi ve duraksadı. Her ne söyleyecekse ağırca yutkunması gerekti. "Bedenim al bayrağa sarılmış..." Söylediğinin gerçeklik payıyla kanım çekildi. "Ama muhakkak gelirim Hevybanû!" Gözlerime çekildi Şahin bakışları. Sanırım anlayıp anlamadığımı sorgulamak istedi ama al bayrağa sarılı bir tabut kucakladığımı hatırlayınca, vazgeçti. "Üç ay, beş ay ya da on beş ay..." Kısık sesle gülümsedi ama bu çokta mutlu bir gülümseme değildi. "Yurt dışında tek seferde tam otuz iki ay devirdim." Hafifçe yüzüme düşen saç tutamlarımı geri ittirdi. "Gün sayarken manyak olursun ama," diyerek sağ yanağımı okşadı. "Bıraktığım yerde durursan muhakkak geri gelirim, Hevybanû. Sen..." Yüzünde vereceğim tepkiden korkar bir ifade belirdi. "Sen, bıraktığım yerde durabilecek misin?" Derin bir nefes aldı ciğerlerine gecenin ayazından. "Yıllarca annen için katlandıklarına, elin oğlu için tekrardan katlanabilecek misin? Gücün kaldı mı Hevybanû?" İçim titredi ama soğuktan değil. Yanağımda bulunan elini tutup, nasırlı avuç içine usulca bir öpücük kondurdum. "Yeri geldiğinde bir cani gibi hissizleşen adama sevgi besleyebilecek misin?"

Çaresizce sorusunu çevirip yenilediğinde derdini o an anladım. Sevilmeme korkusu çok ama çok başka bir şeydi. Birini her şeye rağmen, sırf o olduğu için sevip, yanında olabiliyorsanız gerçek bir çiftte olabiliyordunuz. Yıllarca sevilmemiş, bu korkuyu da her zaman iliklerime kadar hissetmiş bir insan olduğumdan "Sadece senin korkuların yok," dedim. Kısık çıkan sesimle, kaşları çatıldı. Ses tonumu düz bir tonda sabitlemek için hafifçe öksürdüm. "Benim de korkularım var," diyerek omuz silktim. "Zor bir işim var. Beni her geldiğinde evde bulamayabilir, yüzüme hasret kalabilirsin ama..." İçtenlikle gülümsedim. "Yüreğimde hep kendini bulursun Alp Aslan."

Bahçede olduğumuzun farkında mıydı bilmiyorum ama dizlerimiz birbirine değerken, iki eli iki yanağımın üzerinde, alınlarımız birbirine dayalı bir vaziyette duruyorduk. "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi iç çeke-

rek. Yanaklarımdaki ellerinin üstüne ellerimi koydum. "Ne olursa olsun, ne yaşarsak yaşayalım; senin tek muhatabın benim. Biri bir şeyde dese, konuşacağım insan siz değilsiniz diyeceksin!" Peki dercesine başımı oynattım. "Ne duyarsan duy, ne görürsen gör, ne hissedersen hisset..." Alnımın üzerindeki alnını sağa sola oynatarak baskı yaptı. "Bana sormayı bekle. Çünkü ben ne olursa olsun, sadece seni muhatap alacağım ve..." Gözlerimin içine delice odakladığı mavilerine alttan alttan baktım. Bir şahinin pençesinin altındaki güçsüz bir av gibiydim. Ürkek, savunmasız ve korunmasız. Pençelerini üzerime korunak yapmakta onun elindeydi, beni parçalara ayırmakta. "Seni hiçbir koşulda başın yere eğik görmeyeceğim Hevybanû. Olur da..." Bakışları benden ayrılıp, sokağa sarındı. "Bir gün gerçekten al bayrağa sarılı gelirse bedenim bu meydana..." Nefes almayı unuttum. Zihnimde canlandırmak dahi istemedim o anı. Bakışları sokakta kalırken, keskin yüz hatlarından gözlerimi ayıramadım. Yanımdan gittikten sonra içimde oluşacak tüm karmaşaları yüzünü hatırlayarak yok etmeye çalışacağım için ezberlemeye niyetlendim ama birden bana dönüp "Asla ağlamayacaksın!" dedi itiraz istemeyen bir sesle. "İnsan içinde ne olursa olsun asla ağlamayacaksın! Ağlamak için bile, gelip sana omzumu sunmamı bekleyeceksin. Canlı kanlı değilse bile, rüyalarına gelmemi bekleyeceksin!" Alnı tekrardan alnıma vardı. "Söz mü?"

Gecenin ayazına karışan fısıltımla kendisini yanıtladım: "Söz!" Üç harf, tek hece; sonsuza uzanan bir yemin. Ağızdan çıkması kolay olsa da omza yükledikleri epeyce ağır olan üç harf tek hecelik kelimeyi zikretmemle rahatladığını belli edercesine sesli bir nefes verip gözlerini yumdu. Gözlerini göremediğim her an karda kışta kalmışçasına üşüyordum, haberi yoktu. "Geldiğinde," diyerek konuşmama devam edince, gözlerini açıp yüreğime baharları getirdi. Mavinin en güzel tonu, karanlığa inat ışıl ışıl parlıyordu. "Dönmem için bana bir sebep ver demiştin..."

Ayı kıskandıracak kadar geniş ve parlak bir gülümsemeyle "Verdin," dedi. Alnımdan çektiği alnının yerine uzun soluklu bir buse kondurdu. "Verdin güzelim, verdin," diye kendisini ikna etmek istercesine devam etti. Geniş kolları bedenimi sarana kadar üzerimden hırkamın düştüğünü bile anlamamıştım. O da anın getirisinden ötürü fark edememiş olmalı ki, sarıldığında anlayabildi. "Üşümüşsün..." Kollarımda; iri, nasırlı ellerini gezdirdi ısıtmak istercesine. "Hadi, gel içeri geçelim," diyerek arkamızda kalan kapıyı başıyla işaret etti. Bu akşam beni şoktan şoka sokup, salak etmekti niyeti sanırım.

Tuttuğu elimin sayesinde oturduğum yerden kalktım. Aralık kapıdan birlikte içeri geçtik. Kalkmadan önce elime aldığım hırkayı, olması gerek-

tiği yere astım. Ayakkabılarımı çıkarırken, "Kaçta gideceksin?" diye mırıldandım. Daha varlığına doyamadan gideceği vaktin derdine düşmüştüm.

"İki saatim var..."

Gözlerim gayri ihtiyari sol bileğimdeki saate gitti. Saat gecenin onuydu. "Biraz dinlen istersen," dedim, önceliği ona vererek. Üzerime doğru adımlamaya başladığında yüzünde bir gülümseme mevcuttu. Alp Aslan ve göreve gitmeden önce odama gelişlerinde bir ilk yaşanıyordu. Bu sefer odama benimle birlikte ve de elimi tutarak giriyordu. Odanın içerisine girdiği gibi gayet normalmişçesine soyunmaya başladı. Kaşlarım havalanmış bir şekilde kendisini hayretle izledim.

"Camlara demir parmaklık taktıralım," dedi gözleriyle arkamda kalan camı işaret ederek.

Yüzümde öyle bir ifade oluştu ki resmen safa bağladım. "Ne alaka?" dedim hayretle. Bir odamın camına bir de dönüp suratına baktım.

"Biri falan girer?"

"Ya biri evi kundaklarsa?" dedim dehşetle. Sorum kendisinde şok etkisi yaratınca "Camdan da çıkamam o zaman," diye masumca ekledim.

İki elini belinde sabitlerken, başını geri atıp tok bir kahkaha attı. Attığı kahkaha odamın her bir zerresine sindi. "Komplo teorilerim, seninkileri havada sollar diyorsun yani," dediğinde hala gülüyordu.

Dudak büktüm çünkü yaptığım kasti bir şey değildi. "Yani," dedim sondaki i harfini uzatarak. "Yıllardır yalnız yaşıyorum. Her ihtimali düşünmek zorunda kaldım hep." Giysi dolabıma sırtım yaslı dururken, üzerinde sadece çamaşırıyla kalmış bir halde bana doğru adımlamaya başladı. Önümde durduğunda üstümdeki badinin eteklerini tuttu ve yukarı doğru sıyırdı. Badim bedenimden ayrıldıktan sonra ellerim çıplak göğsünde yer buldu. Şimdi benimde üst kısmım çıplaktı. "N'apıyorsun?"

Fısıltıma karşılık "Dinleneceğim," diyerek, yüzündeki çarpık gülümsemeyi korudu. "Sende dinleneceğim." Bir eli, altımdaki eşofmanın beline gitti. Bu gece tüm konuştuklarımızdan sonra onunla sevişebilmem o kadar zordu ki, söylesem anlayıp anlamayacağını bile bilmiyordum. İpini çözdüğü eşofmanım, kalçamdan aşağı ittirmesiyle ayaklarımın dibine düştü. Altıma külotumu geri giymiş olmam bu gece yaptığım en mantıklı hareketti. İşaret parmağının tersi, önü dantelli külotumun üzerinden kadınlığımda gezindi. Hafifçe çattığı kaşlarında merak vardı. "Çamaşırların," dedi tereddütle. Ses tonunu duyunca aynı merak bende de oluştu. "Neden hep bu formda?" Kısılan gözlerime ilgiyle baktı. "Fazla iddialı." Sıkıntıyla alt dudağını dişlerken hem vakit kazanmaya hem de doğru

kelimeyi bulmaya çalışıyordu. "Seksi..." Dilini en nihayetinde özgür bıraktığında, bu durumdan aldığı hazzı da anladım.

"Seviyorum," dedim, kaşları hoşnutlukla havalandı.

Eli göğsünün üzerindeki elimi kavradı. "Dokun bana," demesiyle ağırca yutkundum. Ne hayatım boyunca nede onunla ilk defa sevişmiyordum ama yaşadığım tüm birlikteliklerin yanlış olduğunu söyleyen adam şimdi karşıma geçmiş dokun bana diyordu. Nasıl dokunacaktım? Sanırım erkeklerde konu malum uzuvlarına gelince mantık aramamak lazımdı. Hiçbir şey yapmadım, yapamadım, put gibi kaldım. Külotumun üzerindeki eli, yanağıma tırmandı. Avucunun içerisine yasladığım yanağımla, bir ömür orada soluklanabilirdim. Kapalı gözlerimle sağladığı iç huzurun tadını çıkarırken, arzudan kısılmış sesini duydum. "Hevybanû..." Gözlerimi açmadım ama boğazımdan yanıt olarak bir hı koptu. "Aç gözlerini..." Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Gözlerimin içerisine mıhlanan bakışları, resmen hipnotize ediyordu. "Bana dokun," dedi tekrardan. O dedikçe benim midem kasıldı. "Bana hissederek dokun..." Yavaşça burnunu burnuma sürttü. "Bana, beni istediğin için dokun," dedikten sonra ağırca yutkundu. "Bana, son kez dokunuyormuşsun gibi dokun..." Aramızdaki sihirli kelime buydu. Son. Son kez. Son olabilme ihtimali... Son kez teninin sıcaklığını hissedebiliyor olabilirdim. Son kez nefesi tenime değiyor olabilirdi. Son kez dudakları dudaklarımda dolaşıyor olabilirdi. En önemlisi son kez kalbinin bu denli hızlı attığını duyuyor olabilirdim.

Kalp atışlarını daha net hissetmek istercesine avuç içimi sol göğsüne kapattım. Birbirine kavuşan dudaklarımız tutkunun harmanıyla fazlaca istekli, aceleci ve doyumsuzdu. Dişlerimiz birbirine çarparken, kalçamı sıkmasıyla inledim. Kalçamdan tutunca, ayaklarım kendiliğinden beline dolandı. Sol elim ensesindeki saçlarını çekiştirirken boynundaki künyeye değince, aklıma; bahçeye çıkmadan önce pantolonumun cebinde kalmasına dayanamayıp geri taktığım künyem geldi. Ellerimi ve dudaklarımı Alp Aslan'dan uzaklaştırıp, künyemi tekrardan çıkardım ve odanın içerisinde herhangi bir noktaya fırlattım. *'Özür dilerim anne; özenle bir yere koymaya fırsatım olmadığı için!'*

Harlı nefeslerimizin sesi odayı doldururken, birbirimize bakarken bile alev alıyor gibiydik. Yutkunuşumu hayranlıkla izledi. Kendimi yeni yürümeye başlayan ama dengede duracağına asla inanmayan bebekler gibi hissettim. Alp Aslan'ı ilk gördüğüm andan beri hissettiğim tutku sanki sonum olacaktı. "Beni istiyor musun?" dediğinde hırıltılı nefesinin arasındaki arzudan kısılmış ses tonu, başımı döndürdü. Alp Aslan'ı istiyor muydum? Kasıklarımdaki yanmayı düşündüğümde cevabım çok netti. Başımı

evet dercesine sallarken, dudaklarımı dilimle ıslattım. Bakışları dudaklarımda sabit kaldı. "Beni gerçekten istiyor musun?" dedi tekrardan emin olmak istercesine. Acı çekiyormuş gibi konuşması, benden emin olamayışının göstergesiydi. "Titriyorsun ve ben; canını yakacakmışım gibi hissediyorum."

Beynimin sağ tarafının uyuştuğunu hissettim. Ellerim yüzüne tırmanırken, uzanıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Yakmayacaksın..." Canımı yakar mıydı bilmem ama ses tonum Alp Aslan'ı kesinlikle yakmıştı. Gözlerimi gözlerine odakladım. "Sen benim canımı, ölsen de yakmayacaksın. Benim canımı yakacağına kafana sıkacaksın ama benim canımı yakmayacaksın," dedim neye güvendiğimi bilmeyerek. Havalandırdığım kaşlarımla birkaç saniye yüzünü izledim. Gereksiz romantizmden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Samimi de bulmuyordum. "Alp Aslan..." Adını zikretmemle kaşları çatıldı. "Vatan uğruna çektiğin cefa sana ağır geliyor mu?" Sorumla duraksadı ama başını hayır dercesine sallamaktan da geri duramadı. "Sen de benim vatanım ol o zaman," diyerek hafifçe gülümsedim. Bana yersiz, yurtsuz diyen o idi. "Sen vatanım olmayı başarabilirsen, ben sana bir gün ah demem..." Elimin altındaki elmacık kemiğini okşadım. Sakalları avuç içimi gıdıkladıkça her bir zerresini öpmek istiyordum. "Sen, beni topraklarına kabul edebilecek misin?" diyerek merakla gözlerine baktım. Tek emin olamayan o değildi. Dil elbet yalan söylerdi ve muhakkak Alp Aslan'ın dilinin de yalan söyleyeceği günler gelecekti. "Yoksa-" dedim ama devam edemedim. Dudakları dudaklarımı bulduğunda, ikimizde kısıtlı vaktimizi boşa harcadığımızın farkındaydık.

Dudaklarımdan kopup bedenimi kucağından indirdiğinde elimi kolumu nereye koyacağımı bilemesem de, haritamı kendisi bildim. "Bir ülkeye vatanım diyebilmen için her karışını ezbere bilip, sevmen lazım," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. O alt dudağını dişledi, ben dudaklarında oluşan çatlakları izledim. "Bunun için yürekli olman lazım. En çokta..." Duraksayıp yüzüme baktı. "İstekli!" İki eli yana açıldı. "Toprak mı istiyorsun? Her hücrem kökünü salacağın bir toprak parçasına dönüşür. Uğruna kan mı istiyorsun? Her geldiğimde oluk oluk üzerimden kendin alırsın. Ama Hevybanû..." Derin bir nefes alıp, göğsünü şişirdi. "Bir vatan uğruna baş koyarsan; ya başını o vatanda bırakır gidersin ya da ömrünü ona adarsın! Ve benim vatanım..." Sesi bir anda gaddar bir tona geçiş yaptı. "Can yakar. Acıya gark edersin! Ama benim vatanımda yaşadığın müddetçe kimse sana ne el uzatabilir, ne de dil!" Başını onaylamaz bir şekilde iki yana salladı. "Benim vatanımda yaşıyorsan, sadece benim vatanımda nefes alacaksın demektir. Sonrası yokl Biraz şurada tatile çıkayım, yabancı

toprakların kokusunu soluyayım sonra dönerim yok! Pasaportunu yakarım, ağlamak yok!"

Vatan, toprak, pasaport.

Alp Aslan, hayatı, tek eşlilik.

"Kabul!"

Hiçbir zaman çok eşli olmamıştım ama sorgusuz sualsiz kabul etmemi, kabullenemedi. "İki gün sonra ben vazgeçtim diyeceksen-" diye söze başlayınca göğsünden ittirdim.

Göğsünden ittiren sağ elim, ensesine tırmandı. Parmak uçlarımda yükselerek "Alp Aslan," dedim ve burnumu boynuna gömdüm. Barut kokusunun kaynağını teninde barındırdığını hatırlamak istercesine derin bir nefes aldım. Dilim boynunda gezindi ve usulca kulağının altına doğru tırmandı. Sağ eli çoktan bel oyuntuma sarınmıştı. "Direktif vermen bittiyse, yaşayacağım toprakları yakından tanımak isterim..." Madem bu vatanın sorumlusu o idi, topraklarında hüküm sürmemede o izin verecekti. Ağırca yutkunması yüzümü gülümsetti. Ilık nefesim boynuna çarptıkça, kasları gerildi.

Dudaklarımı boynuna bastırıp, özlediğim tuzlu tenini kendime sundum. Boynundan köprücük kemiğine oradan da göğsüne indim. Ellerim göğsündeki kısa sık tüylerin arasında gezindi. Belimi o kadar çok sıkıyordu ki, korktuğu şeyi tam anlamıyla yapıyor, canımı yakıyordu ama muhtemelen ertesi gün yanımda olamayacağı için vücudumdaki izleri keşfetme lüksü de olamayacaktı. Geri doğru bir adım atıp, tuttuğum elinden onu da çektim. Yatağın yanına geldiğimizde, bedenini yatağa doğru ittirdim. Şişme bir yatak kesinlikle kendisine uygun değildi ama beni ikiletmedi. Daha çok ne yapacağımı merak ediyor gibiydi. Gerçi benimde ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu ama sadece bir kez bile olsa içimden geldiği gibi davranmak istedim. Yönlendirilmeden, zorlanmadan sadece istediğim için uzanmış bedeninin üzerine oturduğumda; önce ellerim gezindi mayın tarlasına dönmüş vücudunda sonra da dilim. Dilim kasıklarının üzerindeki bıçak yarasının izinde gezerken, sağ eli saçıma dolandı ve beni bedeni üzerinde yukarı çekti. Saçlarıma asıldığı için saç diplerim yandığında acıyla inlemiş bulundum.

"İstemeden oldu," dediğinde ses tonu, benden daha çok acı çektiğini hissettiriyordu. Yukarı çıkmamı fırsat bilerek, belini hafifçe havalandırdı ve altındaki çamaşırını sıyırdı. Bir anda ters yüz olduğumuzda; altta kalan bendim ve Alp Aslan, bu işi benden çok daha iyi bilmekteydi. Elleri dudaklarıyla birlikte hareket etti. Hiçbir zaman tek bir noktaya odaklı kalmadı. Dudakları sağ göğsümü bulduğunda, sağ elinin parmakları da dudaklarımı

araladı. İçgüdüsel miydi yoksa Alp Aslan'ın etkisinden mi bilemesem de dilimi ağzımın içerisindeki üç parmağının etrafında gezdirdim. Dudakları göbeğime indiğinde, eli dudaklarımdan ayrılıp sol göğsüme indi. Göğsümü sıktığında ise sesli bir nefes verdim.

Ne zaman ki odağı külotum oldu, gerildim. Sağ elim saçlarına karıştı. "Dur," dedim nefes nefese. Uzun uzadıya konuşmaya nefesim yetmedi. Külotumun üzerinden kadınlığımı koklayınca gerginliğim arttı. "Alp Aslan!" Dudakları tekrardan göbeğime tırmandığında duracak sandım ama iki elinin parmakları, külotumun iki yanına geçti ve aşağı doğru çekiştirdi. Hafifçe kalçamı kaldırarak, çıkarmasını kolaylaştırdım. Dudakları külotum çıktıktan sonra yine kadınlığımı bulunca tekrardan gerildim ve bedenimi hareket ettirmeye başladım. Elleri diz kapaklarıma inip, beni yatağa zamklayana kadar devam ettim. Diz kapaklarımdan tuttuğu bacaklarımı zorlanmadan iki yana açtı. Açıkçası çokta engel olduğum söylenemezdi.

Kadınlığıma önce burnu değdi sonra dili. "Alışacaksın," dedi sır verir gibi.

Sırtım yatakta yay gibi gerildi. "Durmalısın," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Aynı anda vücuduma binlerce voltaj elektrik veriyorlarmış gibi hissediyordum. Çektiğim acı değildi. Sadece uyuşan beynim, zihnimi kör ediyordu. Zevk noktamı öyle bir uyarıyordu ki, buna alışmak demek Alp Aslan'ın peşinden her yere gitmem demekti.

Dişlerini klitorisimde hissedince sesli bir şekilde inledim. Çarşafı ne ara avuçladım onu bile anlamadım. "Zevk verdikçe, almaya," dedi dilini kadınlığımın etrafında gezdirirken. Peşi sıra aniden üstümde doğruldu ve ellerimi çarşaftan ayırıp, kendi avuç içlerine sabitledi. Sağ elim başımın üstünde sol avucunun içerisinde sabit kalırken, sol elimi serbest bıraktı. Sağ eli uzvuna gitti ve kadınlığımın üzerinde aşağı yukarı kendisini kaydırmaya başladı. Başım geriye doğru düşerken, inlememek için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Penisinin başını içimde hissettiğimde, *'İşte başlıyoruz,'* diye içimden geçirdim ama aksine beklediğim olmadı. İçimden çıktığında merakla başımı kaldırıp, kendisine baktım. Yüzü gülüyordu ve bundan haz aldığı oldukça belli oluyordu. Tekrardan aynı şekilde penisinin başını içimde hissettim. Aynı anda inledik ve tekrardan geri çıktı. Kedi o iken yem olan fare bendim. Ya da Şahin'in, öldürmeden önce oyun oynamayı seçtiği avı mı demeliydim? Aynı hareketi tekrarladığında sabrım kalmadığından, elimi elinden kurtarmak adına çabaladım. "Acele ediyorsun," demesiyle duraksadım. Başını kabullenemezce iki yana sallarken "Zevk al," diye fısıldadı mutsuz bir tonda. "Senden tek beklentim bu Hevybanû!" Alnını alnıma dayadı. Boştaki sol elimi alıp sol göğsümün

üzerine bıraktı. "Kıvran, bağır, çağır ama zevk al! Benimle olduğun her andan zevk al!" diyerek emir verici bir tona geçiş yaptı. Elimin üzerine kendi sağ elini de bırakıp, bana kendi göğsümü yoğurtmaya başladı. Dudakları, dudaklarıma hırsla kapandığında içime tüm varlığını ittirmesi de bir oldu. İniltilerimiz, birbirimizin ağzında kayboldu. Sağ elimi, avuç içinde sanki aldığı zevki bana tam anlamıyla hissettirmek ister gibi sıkıyordu. Parmaklarımızın birbirine geçtiğine emindim ama şikâyetçi de değildim.

Git, gel. Çoğu sevişme için bir rutinden ibaret olan bu eylem, Alp Aslan ile yapıldığı takdirde benim için hayat ışığı niteliğini taşıyordu. Aldığım zevkin fazlasını isteyecek kadar arsızlaşıyordum. Göğsümü yoğurmamı sağladığı elimi, elinin altından çektim ve ensesine koyup, dudaklarını dahası mümkünmüş gibi kendime bastırdım. Dudaklarımızı buluşturmamla alt dudağımı kopartırcasına ısırması bir oldu. Acıyla inleyip başımı geri attığımda, birlikte olduğumuz her anda bunu yaşayacakmışız gibi dudağımdan çeneme doğru akan kanı yaladı. İki eli kalçamı kavrayıp havalandırdığında hareketleri daha seri bir hale geldi. Birleşim noktamızda parmaklarını hissettiğimde ise çıldıracak gibiydim. Parmakları aynı anda hem bana hem de kendisine değiyordu. "Benimle olduğun her an, sadece kendin ol," dedi. Onun zihni benimkine göre oldukça açıktı. Parmakları hiçbir şekilde rahat durmadığı ve dokunmadığı bir boşluğum kalmadığı için odaklanamıyordum. "İstediğim sadece sensin!" Parmaklarından birini, kendi uzvu içimde değilmişçesine içime kaydırdı.

"Alp," dedim ve duraksadım. Adını zikretmeye nefesim yetmedi. "Aslan!"

"Zevk alıyor musun?" dedi kıvranışımı hiç umursamadan.

İki elimin ayasını başımın yanında yatağa bastırmıştım. Deli gibi zevk aldığımı görüyordu ama inatla benden duymak istiyordu. "Durursan," diyebildim sadece. Durursa bu yatağı ona dar edecektim çünkü.

"Durmazsam beşizimiz olabilir," dedi bilmiş bir tavırla.

"Durma!" dedim hızla. Sesim beklediğimden yüksek ve talepkâr çıktı. "Spi-" Sık nefeslerimin arasında dudaklarımı ıslattım. "Spiral kullanıyorum."

Sol eli aniden başımı kavradığında ilk anda ne olduğunu anlamadım. Eli enseme indi devamında ve başım ister istemez havalandı. Hareketleri hızlandı. Nefesi hırıltılı bir hale döndü. Bir şeye kızmış gibiydi ama neye kızabileceğini de tam anlayamadım. Belki on defa dudağımı çekiştirerek ısırdı, ses etmedim. Tek isteğim, istediğimi almaktı. Sağ eli, sol bacağımı havalandırdı ve daha rahat git gel yapabilmek için kendisine özgür bir alan yarattı. Başımı tutması, ense kökümde dehşet bir ağrıya sebep oldu.

Zira kalçamda da elinin hoyrat izinin çıkacağına emindim. O hızlandıkça ben harlandım. İniltilerimiz birbirine karıştı. Sağ kolu boydan boya tırnak izim oldu, zerre hissetmedi. Birkaç saç tutamı avucumda kaldı, rahatsız olmadı. Başını en sonunda boynuma gömdüğünde, iniltisi ve hareketleri farklı bir boyuta geçti. Aynı zevk havuzuna gözüm kapalı atladım.

Vücudu üstümde ölü bir beden gibi ağırlaştığında, terden sırılsıklam olduğumuzu anca hissettim. Sağ elim, ensesindeki saçları uysalca severken dilimden bir gerçek döküldü. "Üzerimdeki ağırlığını seviyorum," dedim mırıltıyla. Ağırlığı normal zamanda bile, güven dolu hissettiriyordu.

Boynumdaki nefesine, hafifçe bir gülümseme belirtisi karıştı. Ensemdeki elini gevşetmeyi ancak akıl edebildi. Bıraktığı tahribatı yok etmek istercesine ovaladı ensemi. "Bundan haz etmedim," dedi homurdanarak.

"Üstümde olmaktan mı?" dedim şaşkınca. Hangi pozisyonu sevdiğini bilemediğim için tedirginlik çöktü üstüme. Muhtemelen, Cenk'in üzerimde bıraktığı tahribatları bir ömür taşıyacaktım.

"Spiral kullanmandan..."

"Bak ben," diyerek başladığım cümlemi, başını boynumdan aniden çekince kesmek zorunda kaldım. Kendimi yatağın içerisinde küçülmüş hissettim. İki elini yanıma koydu ve şınav pozisyonu alırmış gibi yükseldi. Başını hafifçe göğsüme doğru eğip, ıslak, kendini kurutmaya çalışan bir köpek gibi iki yana salladı. Saçlarındaki ter damlaları üzerime sıçradı. Sağ elini aniden kendi boynuna götürüp, boynundaki künyeyi çıkardı. Sol elinin üzerinde durarak bedeninin yükünü taşırken, çıkardığı künyesini başımdan geçirdi. Künye; çekiştirmesiyle boynumdan iki göğsümün arasına sarkınca, tekrardan tüm yükünü bırakır vaziyette üstüme uzandı ve burnunu iki göğsümün arasına gömdü. Sol elim sırtındaki yara izlerinde usul usul gezinirken, sağ elimle saçlarını sevdim.

"Tam burada," dedi huzura bulanmış bir ses tonuyla. İki göğsümün arasına bir öpücük kondurdu. "Zamanı durdurmanız mümkün mü doktor hanım?"

"Görev hatırlatması yaptığın müddetçe değil. Çünkü hastalarımla özel ilişkiler kurmuyorum prensip gereği," diye huysuz bir şekilde homurdandım. Güldüğünü, göğüs arama çarpan nefesinden anlayabildim. İki eliminde hareketi kesilmedi, ruhum dinginleşti. "Ama mümkün olsaydı, seni tam orada saklardım," dediğimde daha fazlası mümkünmüş gibi başını göğsüme bastırdı.

Kemiklerimi hissettiğine emindim ve beni yanıltmayıp "Çok zayıfsın," dedi hoşnutsuz bir tonda. "Ve ben, seni severken bile incitiyorum." Eli tekrardan enseme ulaştı. O ovdukça geçmeyecekti hatta üstüne birde

daha çok sızlamasına neden oluyordu. "Acıyor mu?" Uykuya yenik düşeceğini ses tonundan anladım. "Kokun," dedi iç çekerek. "Ölüme çekilirmiş gibi..." Kokumu ölümle eşleştirmesi tüylerimi ürpertti. "Karşı koyamıyorum, itiraz ya da seçme şansım yokmuş gibi."

Başımı hafifçe kaldırıp, dağınık ve terden sırılsıklam hale gelmiş saçlarının arasına bir öpücük kondurarak "Dedi kokusu uçurumlara sürükleyen adam," dedim. Alp Aslan, benim için tam anlamıyla dibi gözükmeyen bir uçurum demekti. Ardından saçlarını daha çok karıştırdım çocuk gibi. "Duş al," dedim ama boğazından bir mırıltı koptu hayır anlamında. "Saat geçiyor, böyle gidemezsin. Duş al hadi!" diyerek ısrar ettim, çocuğunu zorla banyoya sokmaya çalışan anneler gibi.

"Kokun gidecek," deyişiyle, duraksadım. Bacaklarımın arasında hala içimden çıkmamış bir şekilde yatıyordu ve bunu bozmak yerine bu şekilde sabaha kadar yatmanın yollarını arıyordu. Ama ikimizde iki saat sonra ayrılmamız gereken yol ayrımına itiraz edebilecek konumda değildik. "Rahatsız oluyorsan-"

"Duş al," diye araya girerek cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Duş al, gel yine koynumda uyu." Başını hafifçe kaldırıp, çenesini göğsüme dayadı. Saçındaki elimi, yüzüne indirip hafifçe sakallarını sevdim. "Sen gidene kadar uyumayacağım ama senin dinlenmen lazım. Sen uyurken, ben de biraz seni izlerim," diyerek göz kırptıktan sonra başımı biraz daha kaldırarak, sol şakağını öptüm. "Hadi kalk, sana havlu vereyim." Yataktan ağırca kalktıktan sonra elimden çekerek beni de kaldırdı. Varlığından ya da çıplaklığımızdan zerre rahatsızlık duymadım. Oysaki Cenk ile birlikte olduktan sonra duyardım. Beni izlemesinden de, takip etmesinden de, ışıkların açılmasından da rahatsızlık duymadan banyoya ilerledim. Banyo dolabından bir havlu çıkardığımda benim ve tüplü şofben arasında gezinen anlamsız bakışlarına göz kırptım.

"Hiç yadırgamadın?" dedi başıyla tüplü şofbeni işaret ederek. Yadırgamamıştım çünkü alışıktım.

"Senin kadar değil," dedim gülerek. Üstüme doğru bir adım atınca, sağ elimi havaya kaldırıp kendisini durdurdum. "Duş alıyorsun ve bende seni içeride bekliyorum!" diyerek, keskin bir sınır çizdim. İtiraz etsin istemiyordum. Benim için hava hoş olacak olsa da muhtemelen kendisi zor duruma düşecekti ve yaklaşık bir saat sonra iki ayağı bir pabuca girecekti.

"Tamam," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Alacağım olsun." Kaşlarım hayretle havalandı. "Ama döndüğümde bana kendini anlatarak beni göğsünde uyutacaksın."

Büktüğüm dudağımla "Ne merak ediyorsun?" dedim. Çocukluğumun en katı kuralı birine bir şeyler anlatmamam olduğundan, artık anlatmamak değil anlatmak zor gelir olmuştu.

"Mesela şu arkadaşla," diyerek canlıymışçasına tüplü şofbeni işaret etti. "İlişkinizin ne zamana dayandığını..."

En ufak detayları bile inceleyeceğini anladığımda, pes edercesine teslim oldum. "Tamam, al artık şu lanet olasıca duşu yeter ki!" diye söylendikten sonra ellerimi havaya kaldırarak minik ama hızlı adımlarla bedenine değmeden banyodan çıkmaya çalışmam, Alp Aslan için zevkli, benim içinse oldukça zorlu bir eylem olarak tarihe geçti. Banyonun kapısını çektiğimde arkamdan attığı kahkahasına, sessiz gülümsemem karıştı. Ruhlarımızın birbirine karıştığı gibi...

XIV – İKİ UÇLU DEĞNEKLERİN ARASINDA

'Gönül bağına göz değecek korkusu,
üst çizmenin şanını yaratır.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Hevybanû'nun banyodan kaçıp gitmesiyle anlık eğlensem de, kapı kapandığında ve derin bir sessizliğe büründüğümde gece tüm ayrıntısıyla gözümde canlanmaya başladı. Beynimin içerisindeki sorular dönme dolap misali dönmeye başlayınca olduğum yerde yüzümü buruşturdum. Cenk ile yaşadıkları zihnimdekinden daha büyük olmalıydı ki, genç yaşında, anne dahi olmadan kendisine spiral taktırmaya cesaret edebilmişti. Ve bunu düşünmek, benim için beynimin elektrik akımıyla kızartılmasına eş değerdi. Kendisiyle birlikte olmak, diğer kadınlarla cinsel birliktelik yaşamaya benzemiyordu çünkü sevişme esnasındaki tutuk ve çekingen hareketleri karşısındakine hoyrat bir pezevenkmiş gibi hissettiriyordu. Hatta tam olarak öyle bile değil. Daha çok yaşı küçük bir insan ile zoraki bir birliktelik yaşıyormuşsun gibi hissettiriyordu ve böylesi bir hisse; duygusuz birleşmeyi sevişme zannetmesine neden olan iblis tav olup, görmezden gelebilirdi. Ben, değil! Anlatacağı hiçbir şeyden mutlu olmayacağımı bildiğim halde üstüne gitmemin nedeni belliydi. Hevybanû yaraları olan bir insandı. Bu günlük yaşantısında yüzüne taktığı maskeden de anlaşılıyordu. Herkese soğuk nevale olan kadın, çakma piçi görünce kendi içerisinden bambaşka bir kimlik çıkarıyordu. Bu geceki konumuz her ne kadar konumumuzdan ötürü cinsellik travması olsa da, aslında tüm yaralarını merak ediyordum. Çünkü biliyordum ki, eğer yaralarını bilmezsem muhakkak bir gün birisinin üzerine basar ve canını yakardım. Ve bunu bilmeden yaptıysam, Hevybanû ölse de sesini çıkarmazdı. Sormazsam anlatmaz, üstelemezsem açıklamaz ve asla canım acıyor demezdi.

Karakterinin bu şekilde evirilmesine, annesinin mesleğinin ve katı tutumunun neden olduğunu anlamak zor değildi. Kendimde aynı mesleği icra ediyordum ve gayet katı bir tutumum vardı. Hevybanû'dan ilk başlarda kaçmamın tek sebebi buydu aslında. Çocukluğu, gençliği, en güzel dönemleri katı bir insan tarafından katledilmişken, kadınlığı da benimle heba olacak diye korkumdan kaçtım durdum kendisinden ama ateşe yürümekte bizde bir nevi bir meslek hastalığıydı. Hevybanû elinde ateşi tuttukça, üzerine yürüdüm. Ateşi içime sıçradı, kalbimin dört bir tarafını yangınıyla dağladı. Kalbimi yakan kadının, kalbini ve benliğini yakan döl israfının yarattığı tahribatı ise teninde yangınımı söndürecekken öğren-

dim. Tepemden akan suyun altında, yumruk yaptığım elimi fayansa hafif desibelde vurarak o kansızı düşlemekte, tam sevdalıya yakışan bir hareketti. Suyun altından çıkmam lazımdı. Asla merak etmeyeceğim tüplü şofbeni, Hevybanû'ya sormam lazımdı. Sınırlı vaktimi, şofben konuşarak harcayacak kadar delirmemiştim ama sudan sebeplerden konuşa konuşa öğrenecekti kendisini anlatmayı. Kendisi üzerinde izlediğim yol; tüm gün kreşte çocuğunun ne yaptığını bilmesine rağmen, akşam çocuğu eve gelince "Bugün kreşte neler yaptınız?" diye soran annenin yoluydu. Annemden bildiğime değil. Abimin sikimsonik ders kitaplarında gördüğüm örneklendirmelerden. Bir tıpçının kalbinin kapılarını, başka bir tıpçının yıllar önceki ders kitaplarından aklımda kalan bir örnekleme ile açmak istemem ise benimde sevda konusunda yol, yordam bilmeyişimden olsa gerekti.

Suyun altından, duş perdelerini iki yana ayırarak çıktım. Çamaşır makinesinin üzerine bıraktığı beyaz havluyu alıp belime sararken göz hizama tüplü şofben girdi. Yüzümü buruşturdum huysuz bir şekilde. "Seni hiç merak etmiyorum," dedim mırıltıyla. "Ama senin altından bir boklar çıkacağına da eminim!" Omuz silktim umarsızca. "Görünmeyenler, hep göz önündekilerin altındadır. Bizde kolay delirmedik," dedikten sonra sesli bir nefes verdim. "Siktiğimin delisi ya! Bakalım bu seferde haklı çıkacak mısın yoksa harbi kafayı mı oynattın?" Banyodan çıkıp odasına girdiğimde üzerine geçirdiği uzun bir tişörtle deli danalar gibi dolaştığını gördüm. Zihnime aniden düşen geçmişin izleri yüzünden, kendimi sakinleştirmek adına gözlerimi yumdum. *'Sakin ol. Senden bir şeyler gizlemeye çalışmıyor,'* dedim içimden. *'Herkesi bir tutamazsın. Telaşının, bir sebebi vardır.'* Sonra Özge'nin garip tavırlarında da kendimi böyle dizginlediğimi ama dizginlemeseydim arkadaşımla ilişkilerini evlenmeden önce öğrenebileceğimi hatırladım. Bezgin bir nefes verdim bulunduğum yerde. "Ne arıyorsun?" diye sesli bir şekilde sorduğumda, yerinde sıçradı. Ses tonum o kadar iğrençti ki, içimden kendime sıkı bir küfür yolladım ama içimden geçen başka bir düşünceye de engel olamadım. *Yakalanma korkusu...*

"Künyemi arıyorum," deyince kaşlarım çatıldı. Bunun için miydi yani bunca tantana? "O anın telaşıyla nereye attıysam bulamadım. Yok!" dedi isyankar bir tonda. "Yer yarıldı içine girdi sanki!" Gerilen yüzümün hatları gevşedi. Üzerindeki rahat tavır, medet umarcasına gözlerini bana odaklaması ve yardım istercesine başıyla odanın içerisini işaret etmesi yalan söylemediğine işaretti.

"Boynundaki ne?" dedim gülümseyerek, üzerimdeki şüpheyi kovmanın rahatlığıyla.

Boynundaki künyemi çekiştirip göz hizasına getirdi. "Hım." Yüzünde eğlenir bir gülumseme oluştu. "Alp Aslan Şahin!" dedi adımı bastırarak. Adımın, bu kadının dilinden dökülmesine hastaydım. Beni, bir tek ismimi söyleyerek bile yola getirebilirdi. O kadar vurgu yaparak konuşuyordu ki, bana verdiği değer, adımı dillendirirken ses tonuna yansıtıyordu. Seni seviyorum, senden hoşlanıyorum demesine gerek yoktu. Ses tonu ve hareketleriyle; sarıp sarmalama, hissettirme yetisine sahipti. "Eskişehir. B Rh+!" Gülümsedi ve ekledi: "Bende Ab+!" Ardından huysuzca yüzünü buruşturdu. "Ama bu künyemi kaybettiğim gerçeğini değiştirmiyor," diyerek boynundaki künyemi köpek çanı gibi havada salladı. "Neyse. Sen gittikten sonra bakarım ben. Bulurum herhalde. Nereye gidecek sonuçta değil mi?" Üzerine sinen gerginliği net bir şekilde hissettim. Dilediği kadar birinin arkasında kalmaya alışık olduğunu dillendirse de bu gitmelerden geriliyordu. Hissettirmemeye çalıştıkça, daha fazla hissettiriyordu. Üstünü kapatmaya çalıştığı ne varsa, kapatamıyordu. Tıpkı, eski nişanlısının üzerinde bıraktıklarını kapatamadığı, atlatamadığı gibi. Hoş, onun altından daha çok pislik çıkacağına da adım kadar emindim.

Ağır adımlarla yanına ilerleyip kollarımı beline dolayınca, sırtını göğsüme yasladı. Bu his, kelimelerle tarif edebileceğimden çok çok büyüktü ve ben en son ne zaman böyle bir hisse boğulduğumu dahi hatırlamıyordum. Sanki Hevybanû ile karşılaşmadan önce, kalbim yüce bir büyücü tarafından taşlaştırılmıştı ve ilk çatırtı; mavi ışıkların altında koluma vurduğu için yüzüne baktığımda kopmuştu. O gece her ne kadar künyesini fark ettiğim için hareket etmiş olsam da, yüzünde gördüklerimin; bugün gördüklerimle farklı olmadığını biliyordum. Kadınsılığını dilediğinde istediği şekilde kullanabilen bir kadının, bir şerefsize nasıl boyun eğdiğine ise akıl erdiremiyordum. Kendim aldatıldıktan sonra bakalım bu kimi aldatıyor düşüncesiyle birlikte olduğum kadının, bugün tüm travmalarını benliğime kazımak isteyecek kadar kendisine değer veriyordum.

Hevybanû, yatağa sırt üstü uzanınca yüzükoyun göğsüne uzandım. Gelip gittiğim gecelerden, yüzükoyun uyumayı sevdiğini biliyordum ama bu benimle birlikte olduğu müddetçe, kendisi için pek mümkün olacak gibi durmuyordu. Göğsünün üzerinden derin bir nefes aldım. Kokusu yüzümü gülümsetti. "Anlat bakalım," dedim mırıltı eşliğinde. Korkutmadan, incitmeden ve en önemlisi kendisini sorguda hissettirmeden hakkında öğreneceğim en ufak bir detaya köpek gibi muhtaçtım. Çünkü birine ilgi beslemeye başladığında göz kapağındaki kirpik adetini merak edecek kadar onunla dolunduğunu biliyordum.

"Tüplü şofben meselesini mi diyorsun?" dedi gülümseyerek. *'Bir tüplü şofben bizi nerelere çıkaracak merak ediyorum,'* diyemedim. Başımı evet dercesine salladım. Sol elini ıslak saçlarımın arasına karıştırıp, gözlerini tavana diktiğinde yanılmadığımı fark ettiğim için yüreğim daraldı. Ruhu mayın doluydu ve istediğim son şey bir mayınının üzerine basıp ruhunu parçalamaktı. "Tıp fakültesini kazandığımı kimseye söyleyemedim."

Şaşırdığımdan "Neden?" diyerek araya girmek zorunda kaldım. Çünkü bir insan böyle güzel bir şeyi neden söyleyemezdi, akıl sır erdiremedim.

"Çünkü müjdeli haberi vermek için aradığımda, telefonumu açan kimse olmadı." Boğazıma bir yumru oturdu. Annesinin görevini düşününce, biricik kızının en güzel anlarını karaya bulamasına şaşırmamam lazımdı. Çünkü bu iş böyleydi. Biri ölse bile, haberini anında alamazdın çünkü o arada ya kendi canını ya da başka masumların canını kurtarma derdinde olurdun. Canından can giderdi ama senin haberin olmazdı. "Annem ile Melih o zamanlar Tunceli'deydi," diyerek devam ettiğinde, telefonlarını neden açamadıklarını anlamakta benim için pek zor olmadı. Tunceli basında bu tür olaylarla çok ayyuka çıkmasa da, kendi içerisinde çok karışık olaylara sahip olan bir ildi. "Annemler açmayınca, birliği aradım. İleteceklerini söylediler ama geri dönen olmadı." Acı bir şekilde gülümsediğinde, o gün yaşadığı hayal kırıklığı ve yalnızlığı iliklerime kadar hissettim. "Kimseden haber gelmeyince, kayıt süresinin son günü kalkıp tek başıma İstanbul'a gittim." Merakla çenemi göğüslerinin üzerine dayayarak, yüzümü kendisine döndüm. Yaptığımı görünce "Uyuyacaktın ama," dedi üzgün bir tonda. Kaşları uyarırcasına çatıldı. "Uykun açılacaksa, anlatmayayım..." Günlerce uykusuz olsam da, kendisiyle ilgili en ufak bir şey anlatacağını söylediğinde uyumaktan vazgeçmeyecektim sanki!

Parmak uçlarımı çatık iki kaşının ortasına bastım. "Bu huyundan, tam olarak ne zaman vazgeçersin?" dedim, kendi takıldığım şeye odaklanarak.

"Bilmem," diyerek dudak büktü. Parmak uçlarım, kaşlarını rahat bırakınca büktüğü dudaklarına kaydı. "Bugüne kadar bir zararını görmedim."

"Sana zararı yok zaten. Daha çok benim canıma kastı var gibi..." Parmak uçlarımı dudaklarının üzerinde sevgiyle gezdirdim. Uyu uyarısının ardından kaş çatmasına takıldığım için anlatmayı bırakınca, "Hadi anlat, kesme," dedim sesli bir nefes vererek. Kişi kendinden biliyordu işi. Anlatmak istemediğim halde bir şeyi anlatıyorsam, birde üstüne anlattığım konudan kaçmak istiyorsam biri kessin de, bir bahane bulayım diye uğraşırdım.

"Dönünce de anlatabilirdim," dedi, bahane kapılarını zorlayarak... Dönunce, dönebilmek... İki ucu açık, sonsuza uzanan bir denklemdi bu.

Hiçbir garantisi olmayan bir ihtimaldi. Elbette, sevdiklerimize dönme umuduyla gidiyorduk görev adıyla gittiğimiz yerlere ama kimler, ne umutlarla gidiyordu da, doğan evladını görebilmek için bile dönemiyordu. Alın yazısının sondur dediği yerde; ne umut işliyordu ne de bekleyenin kim olduğu...

"Kural bir!" dedim, görev izahatı yaparcasına. "Benimle ilgili hiçbir şeyi sonraya erteleme. Döner söylerim, gelir yaparım..." Başımı uyarırcasına iki yana salladım. "Dönememe ihtimalimi göz ardı etme. Bir gün dönemem, birde erteleklerinin pişmanlığı yük olur yüreğine. Senin yanındaysam, yiyeceğim yemeği de uyuyacağım uykuyu da gözden çıkarmışım demektir!" Sol elimi, sağ yanağına kapattım. "Hevybanû," diyerek gülümsedim. "Yemeği gittiğim yerde de yerim, uykuyu bir şekilde hallederim ama seni gideceğim yere götürme, bir kaba koyup saklama ihtimalim yok. Bu yüzden, yanındaysam erteleme olur mu?" Eğer bunu idrak eder ve buna göre davranırsa, bizim bir taşa takılma ihtimalimiz yoktu.

"Okul kaydımı yaptırdıktan sonra bir başıma koca gün ev aradım. Yıllardır yurt köşelerinde süründüğüm için kendime ait bir evim olsun istemiştim," diyerek, hızlıca anlatmaya başladı ama her ne hatırlıyorsa o günlere dair, kendisine hissettirdiklerinden memnun değildi. "Para sıkıntım hiçbir zaman olmadı. On sekiz yaşımı doldurduğum için de annemin adıma açtırdığı hesabın kontrolü bana geçmişti zaten. Yedi çocuklu, dul bir kadın olan Perihan ninenin bana acımasıyla ev bulabildim. Dışarıda şiddetli bir yağmur vardı ve ben resmen sokak kedisi gibiydim!"

"Neden bir pansiyona gitmedin?" dediğimde, aklıma birlikte pansiyona gidişimiz gelmeseydi daha iyiydi tabi.

"Sadece on sekiz yaşındaydım," dedi, yüzüme dik dik bakarak. "İstanbul'a ilk gidişimdi. Yol, iz, hiçbir şey bilmiyordum. Haliyle korktuğum da bir gerçekti." Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Perihan ninenin bana kiraladığı kaçak dairesinde ilk gece; bir ben, bir de Perihan ninelerin eski tüplü şofbeni vardı..."

Gözlerim engin mavi gibi irileşti. "Nasıl yani?" dedim hayretle.

"Ev eşyasızdı," dedi omuz silkerek. "Param olmasına rağmen, gecenin bir yarısı gidip eşya alabileceğim bir yer yoktu. Dışarıda yağmur vardı ve ben zaten gün içerisinde yeterince yorulup korkmuştum. Ertesi gün, eşya mevzusunu ancak halledebildim."

"Annenin ne zaman haberi oldu?" diye sordum merakla. Çünkü anlattıklarından anladığım kadarıyla bir başına bir yere gitmek ya da yaşadığı zorluklar koymamıştı Hevybanû'ya. Daha çok yalnız bırakılışlarına dargın gibiydi. Ama aksilik budur ya, benimle olduğu müddetçe de yalnızlığı

kendisine eş bilmek zorundaydı. Hevybanû aksilik dediğim durumun ayırdında mıydı bilemesem de, benim için ne bok yediğini düşünmeye korktuğum eski nişanlısından sonraki en acı gerçeklikti.

"Okullar açıldıktan bir ay sonra," dedi gülerek. Gülüşü, yaşadıklarının gerçekliğini inkâr ediyor gibiydi. "Annem gelmedi bile. Melih şu; 'Doktorum ol, ilaçlar yazdır bana,' şarkısıyla o vakit dayanmıştı kapıma." Çakma piçi anınca gülüşünü minnet dolu bir gülüşe çevirdi.

"Peki ya baban?" dedim ağırca yutkunarak. Yerden bitme bir mantar olmadığına göre birde babası olmalıydı muhakkak. Hadi annesi görevdeydi, babası hangi cehennemdeydi?

Sorduğum sorudan haz etmediğini, gerilen vücut kaslarından anladım. "Kendisi hakkında adı soyadı hariç hiçbir şey bilmiyorum," dedi, hissizce. "Bana hiç haberi ulaşmadığına göre muhakkak bir yerlerde yaşıyordur herhalde."

"Hiç mi aramadı?" dedim gafletle. Sonra kendimi toparlayıp, vazgeçtim. "Bunu anlatmak zorunda değilsin," diyerek samimiyetle gülümsedim. "Konumuz tüplü şofbendi sonuçta."

"Ertelemeyelim," diyerek o da gülümsedi ama yüzündeki gülümseme oldukça donuktu. "Babam, pilot benim." Pilot demesiyle yüz hatlarım değişince, yüz şeklimi düzeltme sırası onun minik parmaklarına geçti. "Düz pilot, askeri değil," diye hızla ekledi. "Ananem öldüğünde beş yaşındaydım. O zamana kadar ananem tarafından bakılıyordum. Ananem öldükten sonra annem izin aldı haliyle. Bir arada olmak ikisine de yaramadı sanırım. Önce boşanmaya karar verdiler sonra da boşandılar. Babamı en son, boşandıkları gün gördüm." Bir çırpıda dillendirdiklerine, ne demem gerektiğini bilemedim. Babasıyla bağı olan bir çocuk değildim. Abimin de pek bağı olduğu söylenemezdi ama Bilge'nin babamla kopma imkânı olmayan bir bağı vardı ve ben bu yüzden her kız çocuğunun babasıyla öyle bir bağı olduğunu zannederdim. "Annem bir müddet benimle birlikte kaldı ama sonra kendi ruh sağlığını düşünerek görevine geri döndü. Atladığı şey ise benim ruh sağlığım oldu." Gülümsemek istedim ama başaramadım. Aramızda sessiz bir bakışma oldu. Yaralarımızı gösteriyorduk ve bu bizi sessizliğe itiyordu. İlk silkelenip kendisine gelen, Hevybanû oldu. "Neyse, tüplü şofben diyorduk," diyerek kendisini toparladı. "Kendisinden uzunca bir müddet korktum ve kullanmadım. Duş alırken, aniden patlayacakmış gibi geliyordu. Ne zamanki hasta oldum ve su kaynatacak halim olmadı, öyle de öleceğim böyle de diyerek-" Parmaklarımı hızlıca dudaklarına bastırdım. Ağzından duymak istediğim en son kelime ölüm idi. Ağzına yakışmayışını geçtim, dilinden döküldüğünde üstüme

kurşun yağıyormuş gibi hissediyordum. "Sana bir şey söylemem lazım," deyince huzursuz bir tonda, zihnimden abuk sabuk binlerce düşünce geçmeye başladı. "Ama nasıl söylemem gerektiğini de bilmiyorum." Kıvranırcasına derin bir nefes alınca, dudaklarının üstündeki parmaklarımı çektim. Tam da ölüm kelimesinin üstüne bu kadar huzursuz bir tonda ne söyleyebilirdi ki? Bir hastalığı olduğunu? Ya da ciddi bir birliktelik düşünmediğini? Hangisi daha kötü diye düşünmeye bile gerek yoktu çünkü ikisi de benliğimde birbirini aratmayacak hasarlar bırakırdı.

"İyi bir şey söyleyemeyeceksen, giyineyim," dedim. Zihnimdeki tüm rahatsız edici düşler, ses tonuma da yansıdı.

Hissetmiş gibi beni rahatlatmak istercesine, sol elini hafifçe saçlarımın arasında gezdirdi. "İyi bir şey değil..." İkimizde ağırca yutkunduk. "Ama benimle ilgili de değil," diye ekleyince, rahat bir nefes verdim.

"Neden giyindin sen ya?" dedim haytalığa vurarak ve üzerindeki tişörtü yukarı doğru sıyırmaya başladım. Altında iç çamaşırı bulunmamasına rağmen gözlerim ne kadınlığına ne de göğüslerine kaymadı. Ellerim çıplak belinin iki yanında yer alırken, göbeğinin üzerine baskın bir öpücük bıraktım. "Hadi söyle," dedim, alnımı göbeğine dayayıp gözlerimi yumarak. "Söyle bakalım ne söyleyeceksen, hazır hissediyorum." Yaptığım haytalığa gülümseyince, bende olduğum yerde gülümsedim. "Hem," diyerek duraksadım. Başımı hayırdır der gibi sallayarak devam ettim. "Seninle ilgili olmayan şeyin, benimle ne ilgisi var tam olarak?" Birlikteydik, baş başa idik. Uzun zaman sonra hırgürü kenara bırakıp insan gibi konuşma yöntemini seçmiştik. Birbirimize yaralarımızı açıyorduk, beklentilerimizi anlatıyorduk. Hasretinden kafayı sıyırdığım kokusunu, ciğerlerime dilediğim gibi doldurabiliyorken hazır, beni ondan başka neyin varlığı ilgilendirebilirdi ki?

"Çünkü," diyerek derin bir nefes aldı. "Senin için önemli olan birini ilgilendiriyor." Kaşlarım merakla çatıldı. Alt dudağımı içten içe dişlerken, ona söylediğim gibi ertelememeyi seçerek anlatmaya koyuldu. "Geçenlerde mesai bitimi hastanedeyken kanamam oldu." Çenem kasıldı. Bilerek yaptığım bir şey değildi ama çenemi de sıkı tutmam gereken bir andaydım. Çünkü dinlemeden herhangi bir tepki verirsem, öğrenmem gereken her ne ise öğrenmemin imkânı yoktu. "Spiralden ötürü zannedip, iş çıkışı kadın doğum uzmanlarından birine uğradım..."

Yatak içerisinde direkt oturur pozisyona geçtim. "Bir dakika, bir dakika," dedim araya girerek. Sağ elim kendiliğinden havalandı ve bedenini işaret ettim. "Seninle ilgili değil ama kanaması olan da sensin?" Geçmişinden gelen manevi sorunları geçtim ama birde fiziki sorunları hayatımı-

zı etkileyip, üzsün istemiyordum. Çünkü biliyordum ki, o pezevengi topladığım ipuçlarıyla bile süründüreceksem o zaman öldürüp, zayiat diyerek listeye sokardım. Yüzüme, yüzünü buruşturarak bakınca zihnimde başka soruların kapıları açıldı. "Benim senden başka değer verdiğim hangi kadın varda kadın doğumcuyla işi olsun?" Yanaklarını şişirip, nefesini tutunca duraksadım. "Bilge?" dedim yüksek bir tonla. "Bilge'nin bir şeyi mi var?"

Bilge dememden sonra yüksek bir ses tonuyla "Alp Aslan!" dedi beni kendime getirmek istercesine. Ne var diyerek başımı salladım. Bölük pörçük anlatmaya çalıştığını hem kendi anlatamıyordu hem de istesem de anlayamıyordum. "Of!" Yerimde tedirgince dikleştim. "Zaten uykusuzsun, birde ben söyleyeceğim şeyi söyledikten sonra en az bir hafta, on gün daha uyuyamazsın!" İçime ektiği merak tohumu, bana gerçeği söylemese de en az bir hafta uyku uyutmazdı. "Yeri ve zamanı değil biliyorum. Gerçi Bilge ile alakalı da değil..." Duraksayıp yüzümü inceledi. "Alp Aslan sen böyle baktıkça daha da geriliyorum ben," deyince derin bir nefes aldım ve çıplak karnının üzerine oturdum. İkimizin de çıplak teni birbirine değerken, muzip bir tona geçti. "Kadın dediğin erkeğini taşıyabilmeli muhabbetine gireceksen," diyerek kinayeyle gülümsedi. "Çok yanlış yapıyorsun. Hem de yanlış kadına yapıyorsun."

"Güzelim," dedim kendisi gibi gülümseyerek. "Az önce öyle demiyordun ama?" Sol gözümü çapkınca kırptım. "Hatta seviyorumlar falan havada uçuyordu."

"O başka bu başka," diyerek ellerinin üzerindeki ellerimi ittirdi. "Şurada ciddi bir şey söylemeye çalışıyorum ben!"

"Sen benim, moralimi sikmeye çalışıyorsun," diyerek bir kahkaha attım. "Ama kıyamadığın için lafı uzattıkça uzatıyorsun..." Derin bir nefes alıp, hafifçe boğazımı temizledim. "Hadi," derken başımı da hadi dercesine salladım. "Ne duyacaksam, senden duyayım. El âlemden değil."

Derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladı, piyes okuyan çocuklar gibi. "Kanamam olunca, hastaneden ayrılmadan önce bir uzman arkadaşa danışmak istedim. Yılmaz'ın hastaneden çıkmadığını öğrenince de, odasına gittim. Tabi keşke gitmeseymişim," dedi ve duraksadı. Söylediği isim bende hiçbir şey anımsatmadığı için yüzüne boş boş bakmakla yetindim. "İçeride hasta yoktur diye kapıyı açtım ama oda boş değildi."

"Bak," dedim kaşlarımı havalandırarak. Üstündeki pozisyonumu asla bozmadım ama ağırlığım bedenini ezmesin diye de hafifçe dizlerimin üzerinde yükseldim. "Lafını yuvarlıyorsun, yuvarlama! Odaya girdin. Odada biri vardı. Yılmaz belli ki erkek," diyerek derin bir nefes aldım. "Bilge değil dedin. Ben, konu dışıyım dedin. Kim kaldı?" Başımı merakla iki yana

oynattım. "Begum?" diyerek yüzümü buruşturdum ama hayır dercesine başını salladı. "Vildan?" dedim bu sefer. Hastanede olup, kadın olan benim tanıdığım bir ikisi vardı. Yine hayır dercesine başını sallayınca, dayanamadım. "Kimi gördün siktiğimin polikliniğinde Hevybanû o zaman? Anamı görecek değilsin herhalde!" Aniden yükselmemle, altımdaki vücudu yay gibi gerildi. Gözlerimi yumdum ve sakinleşmek adına nefeslendim. "Hadi güzelim söyle. Söyle de bitsin," dedim yakarırcasına. Çünkü değer verdiğin bir insanın senden çekinmesi, dayanılacak türden bir işkence yöntemi değildi.

"Sana söylemem doğru mu bilemiyorum ama gördüklerim beni boğuyor," diyerek iki elini boğazına sardı. Önceliğim boğazındaki elleri oldu ve ellerini sardığı boğazından ayırdım.

"Sana bir başına boğulabileceğini kim söyledi?" dedim aksi bir tonda. "Seninle ilgili değil," diyerek sol elimle yüzümü sıvazladım. "Sen konu dışısın..." Söylediklerim kendime yönelikti çünkü önce kendi içimi rahatlatmam gerekiyordu. Kendi içimi rahatlattıktan sonra Hevybanû'nun iç karışıklığını gidermeye çalıştım. "Bu gece söylediğim gibi tek muhatap alacağım insan sensin Hevybanû ve ne olursa olsun, konu sen olduğunda bile seni hep dinleyeceğim!"

"Züleyha," diye fısıldayınca, kalakaldım.

"Şaka yapıyorsun," dedim inanamayarak. "Ne diyorsun Hevybanû? Yanlış görmüşsündür!"

"Söylediğimi Begüm'e yakıştırdın ama?" dedi, beni kınarcasına. Çatılan kaşlarıma aldırmadan devam etti. "Vildan'a da yakıştırdın. Züleyha'ya mı yakıştıramıyorsun?"

"Onlara yakıştırdığımı nereden çıkardın?" diyerek sinirle ıslak saçlarımı karıştırdım. "Hastanede çalıştıkları için aklıma ilk onlar geldi. Begüm dedim çünkü ayrılmış olabilirler diye düşündüm. Sevgili onlar sonuçta, hızlarına yetişmek mümkün olmuyor." Ne Begüm ne de Vildan hakkında tek kötü bir düşüncem yoktu ama söylediği bölük pörçük kelimelerden sonra da aklıma ilk ikisi gelmişti.

"Yanlış görmedim Alp Aslan," dedi ve üzerindeki bedenimi işaret etti. "Biri şimdi bizi böyle görse. Mesela Melih?" Sol kaşını sorgularcasına havalandırdı. "Yanlış mı görmüş olur? Yoksa uydurmuş mu?"

Olayın gerçeklik payı yüzüme vurulduğu için ağırca yutkundum. Aldatılan ben değildim ama nasıl hissettirdiğini iyi bilenlerden biriydim. Çünkü bizler hayatımızdaki insandan tek bir şey bekliyorduk. Karşımızda binlerce kahpe varken, bari siz adice sırtımızdan bıçaklamayın diyorduk. Ama bu işin en zorlayıcı yanı da buydu. Eğer olurda karakteri sağlam bir insana

denk gelmiyorsan, sırtındaki bıçak izlerini sayamıyordun. Çünkü bıçağı sırtına sapladığından uzunca bir müddet haberin bile olmuyordu ve sen karşındakini sevip, saymaya devam ederken o yüzsüzce seninle taşak geçiyor, yüzüne gülüp, koynuna girmeye devam ediyordu.

"Ha ama!" dedi, kendisinden beklemediğim bir öfkeyle. "Züleyha geçti karşıma ve 'Yanlışlıkla oldu!' dedi."

"O da seni gördü mü?" dedim dehşete düşmüş halde.

"Ben onları kucak kucağa görünce..." Sol elim kendiliğinden yumruk halini aldı. "Koşar adımlarla uzaklaştım. O da peşimden geldi."

"Birine söyleyeceksin diye tutuştu çünkü," dedim çıkarım yaparak ama anlattığının gerçek oluşu, midemi bulandırıyordu.

"Muhsin abiye söylemesini, söylemezse ben söyleyeceğimi söyledim ama..."

"Takmadı mı?" dedim şaşırmaya halim kalmışçasına. Bu neyin deli cesaretiydi anlayamadım. İnsanın böyle bir şeyi yaparken yüzü kızarması gerekmiyor muydu? "Gerçi neden taksın amına koyayım?" diyerek kendi sorumu kendim cevapladım ve üzerinden doğruldum. Zihnimde binlerce kurşun aynı anda çarpışmaya başladı. Adımlarım eşyalarımın bulunduğu koltuğa yöneldi. "Vezninin gözü Züleyha'dan başka bir şey görmüyor." Seri bir şekilde giyinmeye başladım. "Adamın varı yoğu karısı. Bir tek karısı! Yeri geliyor Allah'ın siktir ettiği yerde karısının hasretinden kavruluyor. Tek bir gece!" Hışımla Hevybanû'ya döndüm. "Siktir et geceyi, evlatları olsun diye dua etmediği tek bir anını bilmiyorum ben adamın, Hevybanû!" Çarede, çözümde Hevybanû'da değildi ama içimden geçenleri haykıramazsam soluğu Züleyha'nın evinde alacakmışım gibi hissediyordum. "Hepsine ben şahidim, ben!" diyerek iki elimi yana doğru açtım. "Reva mı bu amına koyayım?"

Ne zaman oturur pozisyona geçtiğini görmediğim yataktan usulca ayaklandı. Bana doğru çekingen bir iki adım attığında, dibime kadar sokulmuş vaziyetteydi ama tedirginliği hareketlerinden okunuyordu. "Tamam," dedi kısık bir tonda. "Önce biraz sakin olur musun?"

"Sakin mi olayım?" Sinirli bir kahkaha attım. "Söylesene nasıl sakin olayım?" diyerek hoyratça devam ettim. "Ben o adama canımı emanet ediyorum. Gidip iki saat sonra yüzüne bakacağım. Nasıl bakacağım?"

"Muhsin abi döndü mü?" dedi temkinli tavrını koruyarak.

"Yalnız geldim ben..." Dudaklarımdan sinirli bir gülüş daha ayrıldı. "Seninle konuşamadım diye içim hiç rahat değildi. Yok be yok!" diyerek bezgin bir nefes verdim. "Belamı arıyorum ben. Siktir git işini yap! Bana kaldı sanki karı kız kovalamak, düzen kurmak!"

Ağzımdan çıkanı kulağımın duymadığı söylenme seansımı, sol koluma tutunuşu kesti. Öfkem ona değildi ama Hevybanû, hep ona olmayan öfkemden nasibini almış ve sesini çıkarmamıştı. "Hey, hey!" diyerek tuttuğu kolumdan bedenimi sarsmaya çalıştı. "Cümlelerini amacından saptırma Alp Aslan! Dönüp dolaşıp, sinirini benden çıkarma!" Havalanan kaşlarıma ters bir bakış attı. O an anladım ki, artık kendisiyle ilgisi olmayan konuları tolere edecek, görmezden gelecek hali kalmamıştı.

Direkt "Tamam," dedim çünkü onun bunun için bir kez daha kendisini kıracak değildim. "O zaman ben izninle gidip, bir öfkemi atayım!" Patlayacaktım ve bu kendisine sıçrasın istemiyordum.

"Gitmen gerekenden önce gidiyorsan..." Duraksayıp, boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. Kendisini toparlayınca, "Bak otur iki dakika konuşalım," diyerek, ikna yoluna yöneldi. "Pişman etme beni söylediğime gece gece!" Arkamda kalan, gelip gidip haberi olmadan oturduğum tekli koltuğu işaret etti. "Hatırım için lütfen. Hadi otur, kahve yapayım en azından sakinleşirsin."

Koltuğa oturdum ama ağrımaya başlayan başımı fark etmem geç olmadı. İki elimin başparmaklarını şakaklarıma çıkarıp, ovalamaya başladım. "Kezzap var ise eğer," dedikten sonra aceleyle cebime attığım sigara paketimi çıkardım. "Daha iş görür gibime geliyor."

Bir sigara yaktığım sırada, "Alp Aslan bak," diyerek, kollarını göğsünde bağladı. "Ben bu işe karışmamız doğru mu onu bile bilmiyorum!"

Öfkeyle içime çektiğim dumanı, önümde alacaklı gibi dikilen benliğine üfledim. "Ne yapayım Hevybanû?" diyerek, sol kaşımı kavislendirdim. "Ne ananınızın amını yerseniz yiyin, bende Muhsin'in parıldayan boynuzlarını izleyeyim mi diyeyim?" Olduğu yere çökünce, dikkatim de ona kaydı. "Oturma yere, üşüteceksin," dedim bir çırpıda.

Dağılan dikkatim hoşuna gitmiş olmalı ki gülümsedi. "Çocuğun olmaz da diyecek misin?" Diyemezdim, kendisi zaten o yolları kapatmıştı. "Yoksa kucağına gelmem için yol mu yapıyorsun?" Sorusuyla sigaramı dudaklarımın arasında sabitleyip, elimi kendisine doğru uzattım. Elime tutununca, kuş kadar bedenini kucağıma çektim. Sigaramı dudaklarımın arasından geri alırken, sol dizimin üzerine bedenini yerleştirdi. "Bence Züleyha'nın söylemesi doğru olan," diyerek bedeninin yönünü komple bana çevirdi. "Alp Aslan, karı koca arasına girilmez diye bir laf var billr misin?"

"Karı kocalığı mı kalmış bunların?" dedim homurdanarak.

Aksileşmeme aldırmadan, "Biz başlarının altındaki yastık değiliz. Herkes kapısını kapattığında ne yaşıyor kendisi bilir," diyerek, sağ elini kurumaya yüz tutan saçlarımın arasına attı. Kendi dileğince saçlarımın arasın-

da parmaklarını gezdirirken, zihnindekileri de kucağıma dökmeye devam etti. "Onlar iyi olur, biz kötü oluruz. Bu hep böyledir. Ki..." Sesli bir nefes verip tepkimi ölçtü. "Züleyha, bunu bana açıkça söyledi. Sana mı inanacak bana mı dedi." Dudakları bir sağa, bir sola büküldü. "Haklı da. Kim olsa karısına inanır, daha dün tanıdığı bir insana değil. Kaldı ki, elimde kanıt falanda yok!"

"Hasta kaydı?" dedim merakla ama başını hayır dercesine salladı.

"Randevu almış olsa bile bu bir şey kanıtlamaz. Çocuk için muayeneye gittim der çıkar işin içinden. Zaten mesai saati bitmişti ama bu da kendi başına bir kanıt değil. Kanıtlayamam yani," diyerek omuz silkti. "Bu iş böyle olmaz. Hele senin sinirinle hiç olmaz!"

"Kusura bakmayın hanımefendi," diyerek sönmeye yüz tutan sigaramı işaret ve başparmağımın arasında ezdim. Yaptığım hareketle gözleri irileşince, sol kolumu beline dolayıp bedenini göğsüme doğru çektim. "Te ebesinin örekesinden, yüzünü görebilmek için geldim. Şuradan ayrılırken, dünyanın en huzurlu adamı olarak ayrılmam gerekiyordu, en dertlisi değil!" Aklıma gelenle yüzümü buruşturmak zorunda kaldım ama dillendirmekten de vazgeçmeyip, "Emre'yi uyar Hevybanû," dedim. "Ben uyarırsam, kötü olur. Milletin mevzusundan kendimize fırsat bulamıyoruz. Yüzünü görüp iki dakika sakinleşiyorum, peşi sıra hop biri bir bok yiyor."

"Emre'yi ne diye uyaracağım ben?"

"Ne diye mi uyaracaksın?" diyerek, başımı dayadığım yerden bir müddet yüzünü izledim. Başını evet dercesine sallayınca "Seni aramasın," dedim sertçe. "Ben söylersem, işin tadı kaçar!"

İşine gelmez bir tavırla, "Neden beni aramasın?" dedi.

"Zaten başım ağrıyor, zorlama," diyerek, ağrımı ötelemek adına gözlerimi yumdum.

Sol dizimdeki bedenini tam anlamıyla kucağıma geçirdi. İki elini enseme atıp, başparmaklarıyla kulaklarımın altına hafifçe baskı yapmaya başladı. "İnsanlar, arkadaşlarını arar Alp Aslan..." Gözlerimi açıp, 'Hadi canım!' dercesine gülümsedim. "Emre'nin bana yaptığı sadece arkadaşlık, komşuluk. Başka bir şeyini ne gördüm, ne de hissettim. Kaç yaşında kadınım, çocuk değil." Ses tonu aksileşse de, parmaklarındaki sakinlik bozulmadı. "Ağrın ensene vuruyor mu?"

"Seni arıyor çünkü seni merak ettiğini bil istiyor. Bil ki sende onu merak edesin." Hevybanû, geldiği ilk günden Emre'nin radarında olduğunu bilmiyordu tabi. Bilseydi, bu kadar rahat söylenemezdi. "Ben Emre'yi tanıyorum Hevybanû. Emre bir şeyle ilgileniyorsa, boşa ilgilenmiyordur.

Öyle arkadaşlık falan umurunda değildir. Melih'e sorsan, o bile Emre'nin sana yürüdüğünü söyler."

"Öyle olsaydı anlardım," dedi, inat ederek. "Hem ben hepinizi merak ediyorum. Merak etmem arayacağım anlamına gelmiyor. Melih şu an nerede diye çıldırıyorum ama asla aramam!" Dikte edercesine, gözlerini irileştirdi. "Aklında bulunsun, seni de asla aramam! Uygun olduğunda sen ararsın!" Başımı tamam dercesine salladım. Karşısındakini aramama kararını neye göre almıştı bilemesem de üstelemedim çünkü bende beni arasın istemezdim. Arayıp dikkatimi dağıtacağına ya da cevap veremediğimde kafasında kuracağına direkt aramamı beklemesi daha doğru olandı. "Gerçi senin de beni arayacağın yok!"

Düşen yüzünü gördüm ama "Benim sana yürüdüğümü anlamadın," dedim arama mevzusunu es geçerek. Çünkü Emre aramaya devam ettiği müddetçe kendisini aramayacaktım.

Ensemdeki parmakları ilk defa o zaman duraksadı. "Sen bana yürümedin ki," dedi hafif bir tebessüm eşliğinde. "Sen kendi kararsızlığını benim üstümde attın. Sen beni hem ittin, hem çektin. Dengeni kurabilmek için deneme tahtan yaptın..."

Kalçasında duran ellerimi yüzüne çıkarıp, başını hafifçe kendime doğru çektim. "Aramasın," dedim fısıltıyla ve dudaklarının üzerine bir öpücük kondurdum. "Söyle seni aramasın..." Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "O aradığı müddetçe ben aramayacağım çünkü..."

"Sen bilirsin," diyerek dudaklarına kondurduğum öpücüğü, dudaklarıma geri iade etti. "Kendi kararlarını alabilecek yaşta olduğunu düşünüyorum."

Umursamaz bir tavırla büktüğü dudaklarına iç çektim. "Gitmem lazım," dedim mızmızlanarak. "Gitmem lazım ama gidip de Muhsin abiyi göresim yok!" Seslice ofladım. "Sikeyim ya!"

"Belki kendi söyler," dedi sakinleştirmek istercesine. "Gidip, bir şey deme ya da yapma olur mu?" Üzerine sinen güvensizliği görmek zor değildi. Bana söylediği için minnettardım ama ne yapacağımı da bilmiyordum. "Geldiğin için teşekkür ederim. Geceyi mahvetmek istemezdim ama sen erteleme deyince..."

Konuşmasını tamamlamasını beklemeden sırtına attığım ellerimle bedenini kendime doğru çektim. Başımı boynuna gömdüğümde derince kokusunu soludum. "Böyle kal olur mu?" dedim boğuk bir tonda. "Böyle kal lütfen. Bir şey olduğunda ilk bana söyle!" Başını tamam dercesine salladı. Boynuna bir öpücük kondurup geri çekildim. "Biraz daha gitmezsem, hiç gidemeyeceğim," diyerek burnuna da bir öpücük kondurdum.

"Hadi geçir beni..." Kucağımdan kalkıp kapıya doğru ilerleyecekken, sağ elinden tutup duraksattım. Kaşlarımla altını işaret edip "Kapıya böyle çıkma, altına bir şey giy," dediğimde bakışları üstüne indi. Ağzını açıp bir şey diyecekti ama beklediğimi görünce vazgeçip, kendi ellerimle çıkardığım eşofmanını giydi.

Kapının önüne geldiğimizde, "Şey, künyen," diyerek künyemi boynundan çıkardı.

"Sende kalsın," dedim başımı iki yana sallayarak. "Onu boynuna hava olsun diye geçirmedim ben." Künyemi ilk defa kendi isteğimle boynumdan çıkarmıştım ve bunu yaparken beş dakika sonra geri alırım düşüncesiyle yapmamıştım.

"Ama bu," diyerek elinde tuttuğu künyemden gözlerini ayırdığında gözlerimiz kesişti. "Çiftli?" Evet dercesine başımı oynattım. Künyenin birini halkadan ayırırken konuşmasını sürdürdü. "Benimki tekli. Diğerini annemin mezarına gömmüştüm." Tekli kalan künyeyi zinciriyle birlikte bana uzatırken, ayırdığı tek tabaka için "Bunu kendi zincirime takarım," dedi gülümseyerek.

Uzattığı künyeyi alıp havada salladım ve "Bunu benimle birlikte gömebilmek için mi bende bırakıyorsun?" dedim boşta bulunup.

Hevybanû duraksasa da çabuk toplardı. "Bir yarım sende kalsın diye," dedi hafifçe tebessüm ederek. "Geri getirirsen tam olurum, getiremezsen hep yarım kalırım." Söylediklerinin etkisiyle kalakaldığımda, elime tutuşturduğu künyemin tekli halini alıp boynuma taktı. Bir eli boynumda kalırken, yanağıma tüy misali bir öpücük kondurdu. "Bunu boynunda görmeyi seviyorum. Doğru yere baktığımı fark etmemi sağlıyor."

"Günü gelince," diye söze başladım ama yüzüğünü künyeme geçireceğim o günler belki hiç gelmez diye duraksadım. Başladığım cümlemi bitirmemi pür dikkat beklemesini es geçip, dudaklarımı mihrabıma bastırarak "Allah'a emanet," dedim.

Sevmediği vedalaşma faslından kaçınmayı başarıp evden çıkacakken, kolumdan tutarak duraksamamı sağladı. "Alp Aslan," dedi, gözlerimizin kesişmesini sağlayarak. "Gerekirse bu gece buraya geldiğini hafızandan sil, beni de unut." Ne diyorsun dercesine kaş çattım. "Yeter ki, söylediklerime dalıp dikkatini dağıtma olur mu?"

Konunun bizimle ilgisi olmadığını anlayınca, rahat bir nefes verdim. "Bir ara," dedim yönümü kendisine çevirerek. "Tüm sevaplarımı oturup gözden geçireceğim." Anlamamanın verdiği şaşkınlık yüzüne yayılınca tok bir kahkaha attım. Eğilip dudaklarına kısa ama baskın bir öpücük bıraktım. "Söyle o çayır çimene, seni aramasın. Arayıp, bana kendini ezdirtme-

sin!" Dudaklarımı bir kez daha alnına, mihrabıma ulaştırdım. "Bir diğer varını daha toprağa saklamayasın diye dikkat edeceğim. Aklın kalmasın," diyerek bir adım geri çıktım. "Ama aklımı sende de bırakma, Hevybanû. Adımlarına dikkat et." Tamam dercesine başını sallamasıyla arkamı kendisine döndüğümde, gecenin ayazı yüzümü yaladı. Evin bahçesinden sokağa çıkarken, kapat kapıyı dercesine baş savurdum. Kapıyı kapattığında ise gözlerim kendi evimde yanan ışıklara kaydı. Yanan ışık görebilmek, o kadar değişik bir duyguydu ki garipsedim. Derin bir nefes alıp, sokağın sağına doğru ilerlemeye başladığımda kalbimdeki hafifliği hissedebiliyordum. Ruhumdaki ağırlığın aksine kalbim güven doluydu. Hevybanû'yu arkamda bırakıyor olmak, yüreğimi sıkıştırmıyordu. Ne zaman, bir arada sabit bir gün geçirmeyecek miyiz diye söylenirdi bilmiyordum ama ona 'Böyle kal,' diyerek bencillik yaptığımın farkındaydım. Çünkü birlikte olabilmemizin başka bir çıkar yolu bulunmamaktaydı.

"Alp!" diye adımın zikredildiğini duyunca bakışlarım sağımda kalan eve döndü. Ev Muhsin abilerin olduğu için bahçede Züleyha'yı görmem şaşırtıcı değildi. Lakin ilk defa kendisini gördüğüm için rahatsızlık duyuyordum. "Hiç yakışıyor mu sana?"

"Neymiş yakışmayan bana?" diyerek bedenimi Züleyha'ya doğru çevirdim. Ellerimi ceplerime yerleştirmeyi de ihmal etmedim. Sinirime sahip çıkamayıp, mahalleyi ayağa kaldırmak istemiyordum.

Üstündeki ince siyah hırkanın önünü çekiştirip, kollarını göğsünde bağladı. Sokağın sonunda kalan evi işaret edip "Dicle'yi evleneceğiz diye oyalıyorsun, kız dönesin diye gün sayıyor ama ilişkisi olan kadının evine gizli saklı giriyorsun," diyerek irrite edici bir şekilde gülümsedi. "Hayır, birde işim var bahanesi adı altında yapıyorsun bunu. Diğerleri de dönmeni bekliyor dağda, bayırda."

"Züleyha, kocanın işini sorgulayabilirsin ama benimkine haddin yetmez," dediğimde aslında onunla bugüne kadar bu tavırda hiç konuşmadığımı fark ettim. Ses tonumu duyunca, üstüne binen tedirginlikle bir adım geriledi. "Hem kimin ilişkisi varmış?" diyerek hem ses tonumu normale çektim hem de konuyu istediği yere getirdim.

"Aaa sen bilmiyor musun?" dedi yalandan bir şaşkınlıkla. "Jülide, benim kadın doğum doktorum ile birlikte." Bezgin bir nefes verdim. Doktor muhabbetini zihnimde öteledikçe, karşıma çıkıp duruyordu. "Yılmaz Bey, senden iyi olmasın ama yaptığınız hiç hoş değil gerçekten!" Belli ki Yılmaz Bey ile muhakkak ben görüşmek zorunda kalacaktım. Olay özenle bana sıçratıldığına göre, Yılmaz'ın akıbeti ellerimden olacaktı.

"Olsaydı bilirdim," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Gitmeseydin, yarın akşam kendin görebilirdin," deyince, işin rengi değişti. Hevybanû'nun spiral kullanıyor oluşu geldi zihnime oturdu. Aldatılsam, Özge'deki gibi hamile kalınca anlama ihtimalim bile yoktu. Karşımda kocasını aldattığı iddia edilen kadın, evinden çıktığım kadının beni aldattığını ima ediyordu. Değneğin hangi ucu daha bokluydu? "Yarın akşam sekizde Jülide'nin evinde buluşacaklar," diye devam ettiğinde zor yutkundum. Hevybanû bana Yılmaz denen herif ile görüşeceğinden bahsetmemişti. Her şeyi anlatmışken, bunu anlatmaması olacak iş miydi? "Baskın basanındır derdim ama," diyerek duraksadı. "Yolcu da yolunda gerek tabi. Hadi git, bitirin işinizi de kocam evine dönsün."

Benden, benim bile beklemediğim bir sakinlikle "Selamını söylerim," dedim başımı hafifçe eğerek.

"Bende sana fotoğraf atarım," dedi gülümseyerek.

Adımlarımı sürüye sürüye sokaktan çıkardım ama Urfa'dan çıkmadım. Bencillik mi istiyorlardı, sonuna kadar iliğimde kemiğimde mevcuttu. Adnan abiyi arayıp işimin uzadığını, gelmemin iki günü bulacağını, sabit kalıp konumlarını bozmamaları gerektiğini ilettim. Geceyi bir pansiyonda geçirdim. Bütün gece zihnimden geçenleri zapt etmek zor oldu. Kalkıp Hevybanû'ya gitmemek için de zor durdum. Her şeye cevap buldum ama Yılmaz ile neden görüşeceğini söylemediğine dair bir cevap bulamadım. Karışmamamı istemişti. O zaman bu denklemde niye onun ismi geçmekteydi? Lakin şöyle de bir gerçek vardı ki, bir halt yersem ve fevri davranırsam, Hevybanû benim ölümü bile affetmezdi. Bile bile güvenmeyi seçtim. Züleyha, bilerek gecenin o saatinde bana bunu çıtlattıysa bir bok vardır diye düşündüm. Çünkü normal bir insanın gecenin köründe bir adamı gizli saklı bahçe köşelerinde beklememesi gerekiyordu. Bekleyecekse de ancak kocasını sormak için beklemesi gerekiyordu, fitne fesat sokmak için değil. Geceyi bir şekilde atlattım ama ertesi gün akşam saat sekizi zor yaptım. Saat sekiz olduktan sonra da göreceklerimden korka korka mahalleye gittim. Evde kimse yoksa Hevybanû'ya ne diyecektim? Evde biri varsa ne tepki verecektim? Her şeyi geçtim, sana güveniyorum ama sırtımda hançerlenecek yer kalmadığından içime kurt düşmesini de engelleyemedim denilebilir miydi? Denilirse, bunu görmezden gelmenin bir yolu var mıydı? Bir gece önce kavuştuğum kadına, ertesi gün veda etme riskimi göze alarak o kapıyı çaldım. Kapı açılmadan önce öfkeyle "Senin Allah belanı versin Özge!" diye mırıldanmadan duramadım. İçime ektiği her şüphenin tohumunda boğulsun istedim. Boğulsun da gün yüzü göremesin.

Kapı açıldığında Hevybanû'yu gayet normal bir halde gördüm. Hatta üstünde, dün gece ben üzerinde yatarken giydiği tişörtü vardı. Saçlarını tepeden bir kalemle topuz yapmıştı. Yüzünde zerre makyaj yoktu. Beni görünce kapıya dayanıp, sol kaşını havalandırdı. Tam ağzımı açacaktım ki, arkadan bir erkek sesi duyuldu. "Sevgilim?"

Duyduğum hitap şekliyle yüzümden sinirli bir gülüş geçti. Ta ki, Hevybanû'nun yüzünü görene kadar. Önce gözleri şaşkınlıkla irileşti, ardından inanamıyormuş gibi başını evin içerisine doğru çevirdi. "Züleyha değil," dedi gayri ihtiyari. Devamında aklına ne geldiyse ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ve bende pazarlamacı değilim!" Bakışları bana döndüğünde gözlerindeki öfke bariz okunur bir şekildeydi. "Gel," diyerek başıyla içeriyi işaret etti. "Sende gel. Bilmediğin şey değil zaten. Diğer konuğumuzda gelir birazdan."

İçeri girmemi beklemeden kapıyı bırakıp, salona doğru adımladı. Peşi sıra içeri girdiğimde beni burada görmekten rahatsız olan tek varlık Yılmaz isimli insandı. Yüzündeki gerginlik bariz okunuyordu ya da belki de korku demeliydim. "Ara Züleyha'yı," dedim direkt konuya girerek. Salonun içerisinde mahpushane damında volta atıyormuş gibi ilerlerken, kendisine dönmem sonucu duraksadı. "Alp Aslan geldi ve Yılmaz'ın ağzını yüzünü dağıttı de panikle!"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla Hevybanû. "Ne saçmalıyorsun?"

"Ya da dur sen," dedikten sonra mutfak kapısının orada dikilen Yılmaz'a çevirdim bedenimi. "İşi biraz gerçekliğe dökelim." Yılmaz'ı üzerindeki pötikareli gömleğinden tutup kavradım ve kafam, burnunun üzerine indi.

Yılmaz'dan inilti koparken, Hevybanû "Alp Aslan!" dedi panikle. "Ne yapıyorsun?"

"Öfkemi atıyorum," dedim gülerek. "Kalk, sen kalk..." Yılmaz'ın iki büklüm olan bedenini yerden kaldırdım. "Siz bana mı pusu kuracaktınız ecdadını siktiklerim?" derken sol yumruğum da yüzüne indi.

"Ne diyorsun ya? Ne pususu, ne tuzağı?" Hevybanû araya girince, Yılmaz'ın bedenini kaldırıp salon koltuğunun üzerine ittirdim. Belimden silahımı çıkardığımda, panikle önüme geçti. "Sen," dedi ve hızlıca dudaklarını yaladı. "Sen bir kendine gelir misin lütfen?" Titreyen ellerini havalandırdığında, dikkatim ellerine kaydı.

"Ateşlemeyeceğim silahı çıkarmam ben," dedim, çakma piçe söylediğine atıfta bulunarak. "Sen bir çekil önümden. Biz çözeceğiz şimdi arkadaşla tüm meseleyi."

"Alp Aslan," diyerek üstüme doğru adımlayınca, bir adım geri kaçtım.

"Şimdi çekil sonra istediğini söylersin," diyerek bir adım sola çıktım. Elimdeki silahı ortadaki mermer sehpanın üzerine bıraktığımda Hevybanû'dan sesli bir nefes döküldü. Kendimde geçip sehpanın üzerine oturduğumda, ortamdaki tek tedirgin insan yine Hevybanû'ydu. "Ara bakalım sevgilini," diyerek kendime bir sigara yaktım. Yılmaz sağ eliyle burnundan akan kanları tutmaya çalışırken, başını kaldırıp Hevybanû'ya baktı. "Benimkini değil," dedim dik bir tonda. "Benimki evli değil çünkü..." Delirmişçesine gülümsedim. Yılmaz, diktiği gözleriyle Hevybanû'ya bakmaya devam edince, sol elimle çenesini kavradım. "Birincisi, bana bakacaksın. O sana yardım edemez. O ikinize de yardım edemez. Karışmayacaktım..." Başımı hiddetle iki yana savurdum. "Hatun sözü dinleyip, karışmayacaktım amına koyayım ama siz sik akıllılar, kendinizi o kadar akıllı zannediyorsunuz ki uyuyan yılanı uyandırıyorsunuz. Şimdi ya o Züleyha'yı ara ya da ben silahımın emniyet kilidini açmakla işe başlayayım!" Yılmaz'ı çenesinden ittirerek bırakırken, gözlerim solumda dikilen Hevybanû'ya değdi. "Otur sende. Yok bir şey," dedim rahatlatmak istercesine. Yılmaz, cebinden telefonunu çıkarınca bakışlarım kendisine döndü. "Hoparlörlü aç. Adam geldi, ağzımı yüzümü dağıttı de!" Başımla Hevybanû'yu işaret ettim. "Sorarsa, peşimden gittiğini söyle. Gelip sana yardım etsin. He..." Sigaramı söndürürken keyifle duraksadım. "Yan çizersen, seni hücreye kapatırım ama çok renkli anlar yaşamak istediğim beden, senin bedenin değil. Bence ikimizin de psikolojisini bozmaya gerek yok!"

Yılmaz çağrıyı başlattığı gibi hoparlörlü açtı peşi sıra. Telefon ikinci çalışta açıldı ve Züleyha'nın sesi duyuldu. "Ne oldu?" dedi panikle. "Geldi mi?" Gözlerimi yumup, sol elimle alnımı ovuşturmaya başladım.

"Geldi," dedi kekeleyerek. Yan çizecek düşüncesiyle, gözlerimi açıp kendisine dik dik bakmaya başladım.

"Yemiş yani?" dedi Züleyha beni kastederek. "Ruh hastası, güvensiz manyak!" Söylediklerinde haksız değildi ama bu halde olmama sebepte kendi karakterinde olan biriydi. "E Jülide ne yaptı?"

"Peşinden gitti," dedi öksürüklerinin arasında.

"Sen iyi misin?" dedi Züleyha, öksürüğünü işitince.

"Adama ne dediysen içimden geçti," diyerek acıyla inledi Yılmaz. Oysaki burnunu kırmak haricinde hiçbir şey yapmamıştım. "Gelip, yardım etsene. Kimse yok evde..."

"Bekle iki dakika," dedikten sonra, perde çekilme sesi geldi hoparlörden. "Sokak sakin tamam, geliyorum."

Telefon kapanınca, "Sen, burada kal," dedim Yılmaz'a. Ardından bakışlarımı Hevybanû'ya çevirip "Sen gel benimle," diyerek ayaklandım.

Belime silahımı yerleştirdikten sonra evin kapısını aralık bırakıp, mutfağa geçtik. Buzdolabının yanında durduğumuzda, yüzüme dahi bakmadı. "Seninle ilgili değil," dedim ama yine de gözlerini bana çevirmedi. "Hevybanû, bak-"

"Sus," diyerek lafımı kesti. Sustum. "Gelecek şimdi."

Züleyha iki dakika söyleminin aksine, üç dakika yirmi yedi saniyede gelebildi. Kapının açıldığını gıcırdamasından anladık. "Ah ya kıyamam!" dedi acır bir tonda. "Elleri kırılacası, sayko manyak!"

Hevybanû ile yan yana ama benimle eskisi gibi konuşmadan üç dakika yirmi yedi saniye geçirmek mi yoksa Züleyha'nın başkasına sevgi sözcüklerini duymak mı zor deseydiler, Hevybanû'yu seçerdim. Başının üzerine hafifçe bir öpücük kondurdum ve mutfaktan er meydanına çıktım. Salona giriş yaptığımda, Züleyha koltuğun önünde diz çökmüş bir şekilde Yılmaz'ın burnuna peçeteyle tampon yapıyordu. Aniden alkışlamaya başlamamla korku dolu bakışları bana döndü. Ardından telaşla sevgilisine baktı ama Yılmaz başını iki yana sallamakla yetindi. "Ne kadar da duygusal bir sahne," dedim yalandan ağlamaklı bir tonda. "Ama keşke bu boku, seni ilk andan satmayacak bir pezevenkle yeseydin Züleyha!"

Çömeldiği yerden kalkınırken "Bak," dedi ve duraksadı. O arada gözleri arkamdaki Hevybanû'ya kaydı. "Ya da," diyerek gülümsedi. "Herkes kendi ilişkisine baksın!" Hevybanû'yu muhatap alarak yüzünü buruşturdu. "Sen, sana zerre güven duymayan, birde üstüne başka bir kadınla evleneceği konuşulan bu adamla nasıl bir birliktelik yürüteceksin Jülide?"

"Olayları karıştırma," dedim araya girerek.

"Sen, sürekli eski ilişkisinin izlerini sana yansıtan adama katlanabilecek misin Jülide? Ona kesmediği cezaları sana kesmesi, ağır gelmeyecek mi?" Konu Özge'ye gelince başımı jet hızıyla Hevybanû'ya çevirdim. "Bilmiyor değil mi?" dedi Züleyha iğneleyerek. "Senin ona hiçbir zaman güvenemeyeceğini bilmiyor..."

"Onun için gelmedim," dedim Hevybanû'ya bakarak ama gözlerini bana çevirmeyip, Züleyha'da tuttu. Muhsin abi, karısına benim sırrımı açacak kadar güvenmişti belli ki. Ama şimdi hangimizin durumu daha acıydı orası da muammaydı.

"Zor be Jülide! Vallahi bak. Böyle yapa yapa, eşeğin aklına karpuz kabuğu sokuyorlar. Muhsin abinde bana güvenmezdi ilk zamanlar."

"Beni karıştırmayın," dedi Hevybanû sakince. "Bana kimsenin güvenmesine gerek yok." Söylediğiyle kaşlarımın ortasında bir yarık belirdi. Güven olmadan ilişki mi olurdu? Ben kendisine güvenebilmek için içimde ne savaşlar veriyordum ve o, bana kimse güvenmesin mi diyordu? "Ben

kendime güveniyorum Züleyha. Alp Aslan'da kendisine güveniyorsa, benim için sıkıntı yok," diyerek işaret parmağıyla Yılmaz'ı ve Züleyha'yı işaret etti. "Ne çeviriyorsunuz, burada ne arıyorsunuz bilmiyorum ama beni kendi pisliğinize bulaştırmayın!"

"Alp'e akşam, Yılmaz ile ilişkin olduğunu söyledim," dedikten sonra gösterisini sunarcasına iki elini yana açtı. "Ve sonuç ortada!"

"Üzgünüm," dedi Hevybanû gerçekten üzgün bir tonda. Üzülmesini yine benim sağlıyor oluşum, bizden bir sik olmayacağına işaretti sanırım. "Ama ben senden önce sizin ilişkinizi kendisine söylemiş bulunmuşum." Genişçe gülümsediğinde şaşırdım. "Yani Züleyha, önce kendine güveneceksin. Sonra karşında kızaran yüzleri izleyeceksin!"

Bakışlarını bana çevirdiğinde, yüzümde kızarıklık görmeyi beklediğini biliyordum. "O yüzden gelmedim," dedim baş savurarak. "Tamam, neden Yılmaz'ın buraya geleceğini söylemediğine şaşırdım ama Züleyha'ya inandığım için gelmedim!"

"Haberim yoktu çünkü," dedi iki elini yana açarak. "Ara bulucu muyum ben?" Öfkeli bir nefes verdi. "Çıkın evimden! Yeter kirlettiğiniz, çıkın!" Ardından Züleyha'ya döndürdü yüzünü. "Ne yaparsan yap. İstersen Yılmaz'dan çocuk yap. Muhsin abiyi gördüğüm ilk yerde, ne halt yediğini söylerim. İster inanır, ister inanmaz. Ben sizin derdinizi çekemem!" Hiddetle evin kapısını işaret etti. "Al sevgilini, çık şimdi!"

O arada kapı hoyrat bir şekilde açıldı. Hepimizin bakışları kapıya döndüğünde göz hizama önce çakma piç girdi. Elinde bir pasta bulunuyordu. Arkasında bulunan kendi timi, daha önceden görmediğim bir kadın ve bir erkeğin yanı sıra, abim, Vildan, Begüm ve Bilge'nin de içinde bulunduğu grup gür bir şekilde bağırdı.

"Bu âlemin tek kralı.

Bir tek sensin Ankara'lı!

İyi ki doğdun Jülide!"

Çakma piç, "Bu senede yanında olamadım," diyerek salonun ortasına doğru adımlayınca, Hevybanû ne zaman yumduğunu fark edemediğim gözlerini açtı. Çakma piç, Hevybanû'nun altüst olmuş yüzünü görünce olduğu yerde duraksadı. Gözleri; ağzı yüzü dağılmış Yılmaz'ın, ardından Yılmaz'ın yanında duran Züleyha'nın, en sonda benim üzerimde gezindi. Bana hayırdır dercesine sol gözünü kırptı. "Ne yaptınız?" derken elindeki pastayı, sağında kalan genç sarışın çocuğa uzattı.

"Hoş geldiniz," dedi Hevybanû, dolan gözlerine inat gülümseyerek. "Siz ne arıyorsunuz burada?" Gülümsemesini genişletti tanımadığım

adam ve kadına hitaben. Tam kollarını havalandırıp adımlayacaktı ki, çakma piç bir adım sola kayarak önünü kesti.

"Hoş bulmadım," dedi sinirli bir tonda. "Selim!" diyerek gürledi devamında. "Siktir edin pastayı. Viskileri çıkarın arabadan!" Bana çevirdiği bakışlarında, yangınlar vardı. "Bilmeden, ohal toplantısına gelmişiz."

Hevybanû'nun gözleri bana döndüğünde, ikimizde atacağımız adımı bilemiyor gibiydik. Benim tek derdim kendisiyken, onun derdi gözleriyle işaret ettiği Züleyha'ydı. "Tam üstüne geldin," dedim çakma piçe dönerek. "Bizde aramızdaki hainleri, konuşturuyorduk." Söylemimle, Hevybanû'nun gözleri irileşti ama sana kurşun atana, çiçek uzatmaya devam etmek saçmalıktan başka bir şey değildi. Madem anladıkları dil, hile hurdaydı ona göre davranmak icap ederdi.

Çakma piç, çattığı kaşlarıyla Hevybanû'ya döndü. Kendisine gözleri kapalı bile güvendiği için söylediklerimi haliyle Hevybanû ile bağdaştıramadı. Koltuğun önünde kalan Yılmaz ve Züleyha'ya odaklandığında dilinden şaşkın bir nida döküldü. "Yok anasının amı!"

Bu hayatta herkes ilk önce kendi topuğuna sıkardı ama söz konusu sevdiği bir insan olunca, o namluyu alırdı karşısındakinin gözüne sokardı. Hevybanû, söz konusu kendisi olduğunda kendime bile merhamet etmeyeceğimi o anda bir kez daha anladı. Boynunda künyem olduğu müddetçe, topraklarımda hüküm sürmeyi seçtiği sürece, karşısındaki kim olursa olsun başını yere eğdirtmeyecektim. Çünkü ben; Hevybanû'nun kendisine güvendiği kadar, kendime güveniyordum. Kendime ve içimdeki karşı koyamadığım sevgime...

XV – SİSLİ ANILAR

'Anıların üzerindeki sis bulutları dağıldığında,
gerçek benliğine kavuşur insan.
Özgürlük uğruna koşan adımlar,
kendi kafesinde önce yüreğini parçalar.'

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan'ın kalabalığa aldırmadan Züleyha'yı ortaya atması şok etkisi yarattı. İlkten kimse anlamasa bile Melih olayı çoktan çakozlamıştı. Vildan'ın da uyanması geç olmadı ve "Pardon," diyerek kalabalıktan sıyrılıp bize doğru adımlamaya başladı. "Ben tam olarak anlayamadım ama..." Gözlerini sorgularcasına Yılmaz'a dikti. Ardından Alp Aslan'a dönüp, "Yılmaz hocanın terör örgütüyle bağlantısı mı varmış?" dedi.

"Yoo," dedi Alp Aslan gayet rahat bir tavırla. Devamında ortaya attığı bombayla evimin salonunu cehennem yerine döndürdü. "Züleyha kankanla ilişkisi varmış."

"Ne?" diye bir çığlık attı Vildan ve iki elini hayretle ağzına kapadı.

"Ya ya," dedi Alp Aslan ukalaca. "Bizde böyle tepki verdik ama işte sonuç..." Züleyha ve Yılmaz'ı eliyle takdim etti. "Saklamak istedikçe eline yüzüne bulaştırırsın bazen."

Melih'in bakışları bana döndü o arada. "Sen ne iş?" dedi hoşnutsuzca. "Bunlar ne bok yiyorlar burada?" Yılmaz'ı işaret etti başıyla. "Bunun neden ağzı yüzü dağınık? Kim dövdü bunu, sen mi?"

'Canım Alp Aslan varken, Jülide'de kim?' diyemediğimden "Ben, bahçeye çıkıyorum," dedim savuşturmayı hedefleyerek. Yüzümü Mehtap ve Ercü'ye dönmüş, "Sizi hangi rüzgâr attı acaba? Bayram değil, seyran değil!" diyerek yanlarına gidiyordum ki, Alp Aslan tarafından hoyratça kolumdan tutuldum. Ne Melih'in bakışlarına aldırdı ne de diğerlerinin.

"Gelsene sen benle bi'," diyerek, beni odama sürüklemeye başladı.

Arkamızda kalan uğultuların bir kısmı Züleyha ve Yılmaz'a aitken, bir kısmı bize aitti. Odaya girdiğimiz gibi kolumu kendisinden kurtardım. "Ne yapıyorsun Alp Aslan?" dedim hayretle ama üstüme doğru bir adım atmayı tercih etti cevap vermek yerine. "İçeride dünya kadar insan var Alp Aslan!"

"İnanır mısın hiç biri sikimde değil," diyerek yüzünü buruşturdu. "Ben şimdi sana açıklama yapacağım, sende beni dinleyeceksin!" Refleks olarak geri adımlamam sonucu, sırtım duvara değince durmak zorunda kaldım. "Ben, beynine güvensizlik terimi yapıştırılan adamın tekiyim!" Başını

iki yana onaylamaz biçimde salladı. "Ama buraya seni iş üstünde basarım düşüncesiyle gelmedim anlıyor musun? Bunu sana kondurmadım. Züleyha, beni sana kırdırmaya çalışıyor ama alakası yok. Neden görüşeceğinizi söylemediğini düşündüm ama Özge gibi-"

Sağ elimi havaya kaldırıp "Dinlemek istemiyorum," diyerek cümlesini kestim. "Duymak istemiyorum anlıyor musun? Geldin mi? Geldin!" Kestirip atmam sonucu bezgin bir nefes verip, sol elini saçlarının arasında öfkeyle gezdirdi. "Gelmen, iyi oldu mu? Oldu," diyerek bir gerçeği de dillendirdim. "Ama eski ilişkini, ne yaşadığını dinlemek istemiyorum. Kaldı ki-"

Hayal kırıklığı sesine yerleşmiş bir şekilde "Dinlemek istemiyor musun?" diyerek, bu kez o konuşmamı kesti. "Ben siktiri boktan bir şofbenin bile altından neler çıkacak diye peşinde köpek gibi dolanıyorum ama sen dinlemek istemiyor musun?"

Öfkeden koyulaşmış gözlerine bakarken, "Kendin anlatmak istediğin için anlatmıyorsun çünkü," diyerek inatla baş savurdum. "Mecbur hissediyorsun. Bir açıklama yapmazsan, seni-" Birden sağ elini havalandırınca, refleks olarak sırtımı iyice duvara yasladım.

"Elimi havalandırdığımda korkuyorsun ve ben bunun nedenini it gibi merak ediyorum," diyerek başını kinayeyle salladı. "Eski nişanlının adı geçtiğinde betin benzin atıyor, ben canımı yakacağını bile bile sorguluyorum." Sinirle gülümsedi. "Ama sen benim nasıl bu hale geldiğimi merak etmiyor musun?"

"Beni kiminle kıyasladığını bilmek istemiyorum!" diyerek burnumu havaya diktim. "Tek sevilmeme korkusu olan sen değilsin! Beni babam hiç sevmemiş," dedim küfür eder gibi. "Annem benden başka her şeyi çok sevmiş. Üstüne birlikte olduğum insan, seviyorum diye yapmadığını bırakmamış. Şimdi; birini vaktiyle çok sevdiğini ardından da nasıl hayal kırıklığı yaşayıp sevme eyleminden uzaklaştığını, canımı da sırf bu yüzden aylarca yaktığını dinlemek istemiyorum. Oldu mu?" İkimizin de öfkeli nefesi birbirine karıştı. "Sen yeterince kıyaslıyorsundur bizi zaten. Birde benim kıyaslamama gerek yok!"

İki elini iki yanımda duvara yaslayıp, yüzünü bana doğru eğdi. "Sevdim," dedi, al benden bul belanı der gibi. "Çok sevdim!" Kalbime soktuğu hançeri, döndürmeyi de ihmal etmedi. Şu cümleyi benim için kurabilecek tek insanın, dostum dediğim Melih'in olması acı mıydı yoksa lütuf mu? Burnumdan sinirle nefesimi verdim. Sanırım, sevmek eylemi de bu oluyordu. Başkasını bir zamanlar sevdiğini bile dillendirsin istemiyordun. "Ama biliyor musun Hevybanû? Ben onun için hiç canımı hiçe sayma-

dım!" Duvara yasladığı ellerini ayırdı. "Ben onun için hiçbir adamımı yarı yolda bırakıp, günlerce bekletmedim." İki elini yana açıp "Şu hale bak," dedi, gövdesini göstererek. "Kapından ayrılamıyorum! Söylesene bana, sevdim deyince mi sevmiş oluyor bir insan yoksa canını yoluna serince mi? Hangisi daha büyük? Hangisi daha yüce? Hangisi daha eşsiz? Nedir bunun kıstası? Söyle bende bileyim!"

"Kıstas yapan ben değilim. Ben diyorum ki zihnime sokma. Sokma işte!" diyerek sesli bir nefes verdim. "Ben bunu düşünmek istemiyorum. Bir başka insanın varlığını, kıymetini... Acaba beni de sever mi düşüncesiyle kavrulmak istemiyorum!"

Aniden üstüme doğru adımlayıp, nihayet bulup takabildiğim künyemi hoyratça çekti. Künyemden tutup kendisine doğru çektiği için acıyla yüzüm kasıldı. Sağ avuç içindeki çiftli hale gelen künyeme bir bakış atarken, sol eliyle boynundaki künyesini tişörtünün içerisinden çıkardı. "Bak bakayım, diğer yarısı nerede?" diyerek başını iki yana salladı. "Ben bu künyeyi bir kez çıkardım boynumdan. Onda da senin boynuna geçti. Ben sana sordum. Şimdi kalkıp bana mızmızlanmaya hakkın var mı?" Birbirimize meydan okurcasına kaşlarımız havalandı. "Ben sana hiç seni seviyorum demem ama sen iliklerine kadar hissedersin. Olur da bir gün rast gelirseniz, kim sevilmiş kim sevilmemiş anlarsın. Peki ya," dedi ve duraksadı. Peşi sıra ağırca yutkunmak zorunda kaldı. "Ben o soysuzla karşı karşıya geldiğimde ne hissedeceğim?" Havalanık kaşlarım çatıldı. "Çünkü ben onun anasını sikeceğim. Sesi çıksın da, sesini keseyim diye bekliyorum."

"O nereden çıktı?" dedim tutuk bir vaziyette.

Sol elimi enseme atıp bir gece öncesi bana bahşettiği ağrıyı kovmak istercesine ovaladığımda, gözleri şişme yatağıma kaydı. Ardından bana döndüğünde çatılan kaşları, benimkileri sollardı. "Neyle tehdit ediyor seni?" diyerek bezgin bir nefes verdi. "Benimle birlikte olduğunu öğrenince, sıra benim rütbeme de gelir mi?" Alt dudağını hırsla dişledi. "Aklıma gelen şeyleri, konduramıyorum ben!" Hızlıca başını iki yana sallayıp başka bir frekansa geçti. "Ben senin; senden çok sevmemden korktuğun kadını, görevden döndüğümde kendisini emanet ettiğim kan kardeşimle evli buldum. Üstelik hamileydi de!" Dudaklarım hayretle aralanırken, sinirle gülümsedi. "Ben, seni öyle karakterde bir kadınla bir tutmam Hevybanû ama..." Duraksayıp, aniden sırtını dönünce şaştım kaldım. Ardından kararsız bir tavırla yüzünü döndü. "Ama bana bir iyilik yapmak istiyorsan, o spiralden kurtulabilirsin. Bırak ben korunayım."

Talebi bile aslında güvensizliğine işaretti. Kendisi korunursa ve bende bir başkasıyla birlikte olup hamile kalırsam, aldatıldığını fark edebilecekti.

"Kendime güveniyorum derken ciddiydim," dedim dik bir tonda. "Cenk ile evlenmeyi hiç istemedim ama tehditleriyle işi o raddeye getirdi." Öfkeyle soludu. "Nikâha iki gün kala eve gidesim geldi," diyerek kırık bir şekilde gülümsedim. "Evde bile kalmıyordum kendisiyle bağım olmadığı için..." Elindeki görüntülerin sayısı çoğalmasın diye diyemedim tabi. "Ama Allah'ın işi işte eve gidesim geldi. Kendi evimde, kendi yatağımda arkadaşım ve meslektaşım olan Sevde ile yakaladım kendisini." Hatırladığım görüntüyle birlikte yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. "Aldatıldığım için hiç üzülmedim çünkü benim Cenk'ten kurtuluş biletim oldu ama arkadaşımla olduğu için çok kırıldım. Muhtemelen sende, arkadaşına daha çok üzülmüşsündür. Aldatıldığına değil," diyerek başımı vakurca savurdum. "Kendime güveniyorum çünkü bugüne kadar kimseyi aldatmadım. Aldatmak karakter meselesidir! Muhsin abi, karısı tarafından kötü biri olduğu için aldatılmadı. Züleyha, kötü bir karakter olduğu için aldatmayı seçti. Züleyha, sana attığı yemi bana atsaydı gelmezdim. Çünkü sen, karakterini kendin belli edecek olurdun!"

"Bak çok hayvanlık yaptım haklısın ama bu sefer ki öyle bir şey değil."

"Bence senin biraz zamana ihtiyacın var," dedim pat diye.

İlk başta ne dediğimi idrak edemedi, ardından tok bir kahkaha attı. "Dün başladık, bugün ara verelim mi diyeceksin?" dedi sinirden gülerken. Başımı hayır dercesine salladım. "Künyemi de çıkar bari tam olsun!"

"Bir ilişkiye adapte olabilmek için zamana ihtiyacın var Alp Aslan..." Söylediğimin gerçekliğiyle ağırca yutkundum. Bir kere canınız yandıysa, tekrardan göze almak zor olurdu, biliyordum. "Bunu görebildiğim için bu gece gelmene kırılmadım," diyerek derin bir nefes aldım. "Ama bunu bir müddet sonra tekrar tekrar yaparsan, olduramamışız demektir. O zaman kırılırım işte!" Ardından sinir bozukluğuyla bir kahkaha attım. "Ne olursa olsun, beni muhatap alacağını söylemiştin. Çok geçmedi üstünden, daha dün gece!" Sağ elim benliğimi haykırırcasına göğsüme çarptı. "Beni arasaydın!" dedim tükürürcesine. "Beni arasaydın! Şu lanet telefondan beni arayınca, günaha girmezsin merak etme!"

"Benim aklımı siksinler oldu mu? Tamam mı?" diye bağırınca üstüne doğru bir adım attım.

"İçeride bir dünya insan var," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Girdik buraya kuluçkaya yatan tavuklar gibi! Kavga etmeye mi? Kendimizi rezil etmeye mi?"

Üstüme doğru o da bir adım atınca bedenlerimiz karşılıklı kaldı. "Sana kondurduğum için gelmedim," dedi bir kez daha yalvarırcasına. "Yapma gözünü seveyim!"

Bence tam olarak benden emin olamadığı için gelmişti ama gerçekten zamana ihtiyacı olduğuna da inancım tamdı. Nasıl ki o; üzerimdeki travmayı fark edip fırsat tanıyorsa, bende ona tanımayı seçtim. "Kırılmadım," dedim gülümseyerek. "Uzatmayalım yeter." Bakışlarım odamın kapısına döndü. "İnsanlar bizi bekliyor. Hatta Melih kesin diken üstünde bekliyordur çünkü sesin muhakkak duyulmuştur."

"Çok mu önemli?" diyerek, önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Doğum günün?"

"Geçeli bayağı oldu," derken omuz silktim. "Kutlamıyorum ama Melih işte, kendisine eğlence arıyor!"

"Doğduğun gün; bana geldiğin gündür diye saçma bir espri yapmak isterdim..."

İşittiğimle muzipçe yüzümü buruşturdum. "Yapmış kadar oldun sağ ol." Hafifçe güldüm ve "Iıı," diyerek duraksadım. "Ne diyeceğiz insanlara çıkınca?"

"Hiçbir şey," diyerek omuz silkince, kaşlarım çatıldı. "Kimseye icazet verecek değilim. İsteyen istediğini anlamakta özgür." Ağzımı sulandırmak istercesine gülümsedi. "Hoş, anlamayanın ya kör ya da ancak Emre olması lazım!"

"Taktın ha çocuğa!" diyerek kapıya döndüğümde, kolları belime dolandı ve sırtımı göğsüne yasladı.

"Takıntılı bir adamım," dedi, parmaklarını göbeğimin üzerinde gezdirerek. Parmaklarının hareket ettiği alandan bile spiralime vurgu yaptığını anlamak mümkündü. "Tahammül sınırım; Melih, abim ve çaylak ile yeterince dolu Hevybanû. Dahası için zorlama. Zorlama ki, takıntılı halim saykolaşmasın!"

Kolları arasında bedenimi döndürdüm. İki elim göğsünün üzerinde yer bulurken, başımı hafifçe kaldırıp gözlerine odaklandım. "Ne düşünürsen düşün ama düşündüğün her şeyin dışında bırak Melih'i," dedim uyarırcasına. Gözleri merakla kısıldı. "Benim bu hayattaki tek dalım Melih, Alp Aslan! Birkaç hafta önce söylediğin gibi kimsem yok benim, Melih'ten başka!" Mağrurca burnumu havaya diktim. "Hırsını da, kıskançlığını da Melih'ten uzak tut. Çünkü ne olursa olsun, hayattaki tek dalımı kırmam!"

"Ona zamanla bakacağız..." Neye dercesine şaşkınca başımı salladım. Baskın bir tavırla; "Tek dalına," diyerek sol kaşını imayla havalandırdı.

İflah olmayacağına adım kadar emin olduğum için "Hadi!" dedim kapıyı işaret ederek. "Viskileri bizsiz götürdüler. Gerçi..." Tereddütle duraksadım. "Sen bu gece gidiyor musun?"

"Tam zamanında geldi piç!" dedi yalandan bir öfkeyle. "Yarın akşam dünyayı toplayarak gelseydi ölürdü çünkü."

"Eee," dedim kapıyı açarken. "Kimseye icazet vermek zorunda değilsiniz Alp Aslan Bey!" Melih'in kimse olmadığının altını çizerek odadan çıktıktan sonra salonda kimseyi bulamadım. Adımlarım bahçeye vardığında gördüğüm topluluğa gülümsedim. "Ne biçim parti bu ya?" diye, sesimin desibeline aldırmadan cavkırdım.

Melih'in gözleri bana kaydı. Ardından elindeki viski bardağını kaldırıp "Sağlığına," diyerek göz kırptıktan sonra bakışlarını Ali abiye çevirdi. "Ya abi," dedi aralarında bir yaş olmasına rağmen. "Bizim eve bir köstebek dadandı son zamanlarda. Böyle gizlice girip çıktığını sanıyor. Sizin evde de var mı?" Merdivenlerden inerken, kaşlarım çatıldı. Gözlerimi Melih'e çevirdim sorgularcasına ama bana bakmadığı için yanıtta alamadım.

"Ne köstebeği be?" dedi Bilge, hayretle.

"Köstebek ne arar la bazarda?" deyince Necip muzipçe, merdivenlerden inemeden kahkahayı koy verdim. Adımlarımı Necip'e yönlendirip sağ elimi çak dercesine havalandırdım.

"Sen sus, Jülide'nin yan sanayisi!" dedi Melih ve peşi sıra Necip'e oturduğu salıncaktan bir adet fındık attı.

Necip, fındığı havada yakalasa da haytalığını elden bırakmadı. "Sol yanımdan kurşun yedim senin için yenge!" dedi gür bir sesle bağırarak.

"Yengeleniyoruz bu aralar!" deyince Melih, bakışlarım tekrardan kendisine döndü.

"Oğlum sen hayırdır?" dedim merakla ama o arada araya Mehtap'ın sesi karıştı.

"Jülide." Efendim dercesine baş savurdum. "Cenk'in burada ne işi var? Barıştınız mı?" Mehtap'taki bakışlarımı jet hızıyla yine Melih'e çevirdim. Alp Aslan hazır üstüne atlamak için bekliyordu, Cenk sadece ekmeğine yağ sürerdi.

"Ne?" dedi Melih omuz silkerek. "Öldürüp, gömmeyeceğiz dedin. Nikâhıma alacak değildim. Döv, döv sıkıldım. Göreve giderken de bıraktım."

"Beni sakın bir yere etiketleme," dedim Mehtap'a hitaben, Melih'e bakmaya devam etsem de.

"Gel kız yanıma," dedi Melih gülümseyerek. Ardından salıncağın boşta kalan kısmına hafifçe vurdu. "Özledim..."

Gayri ihtiyari gidip Melih'in yanına oturdum. Zaten özlemi de tek taraflı değildi. Kaldırdığı sağ kolunun altına girdiğimde, gözlerimi ortamda gezdirdim. Alp Aslan, Bilge'nin yanına oturmuş, Bilge ve Vildan'ın Züleyha

ile ilgili sorularını cevaplıyordu. Züleyha ile Yılmaz muhtemelen biz odadayken, kaçarcasına gitmişti. Melih, telefonunu çıkarıp ön kamerasını açınca genişçe gülümsedim. Fotoğrafın üstüne, *'Tüm çirkinliğine rağmen, birlikte bir ömür!'* yazmasaydı gayet iyiydi! Sol elimin tersini göğsüne vurdum. "Ya sen, ne uyuz bir şeysin ya!" diyerek, yalandan bir isyanla yükseldim.

"Dur kızım!" dedi, gülerek. "Birileri benim döndüğümü görsün de, ili terk etsin!" Cenk'ten bahsettiğini hepimiz gayet anladık. O arada Melih'in ekranına bir bildirim düştü ve gözlerim hayretle açıldı.

"Bir dakika, bir dakika," dedim yerimde dikleşerek. "Aç bakayım sen, o mesajı!" Melih telefonunu kaçırsın isteyince, elinden çektim. Vermek istemeseydi, vermezdi biliyordum ama karındaşlığımıza dâhil değildi düzenbazlık. *'Çirkinlik konusunda gayet haklısın.'* Açtığım mesaj kutusundaki kullanıcı ismine önce inanamadım. Ardından kendimi profilde buldum ve inanamadığım her şey yüzüme çarptı. "Gerçekten mi?" dedim Melih'e dönerek. "Gerçekten mi Melih? Hala mı? Yıllar sonra hala mı?"

"Ne oluyor be?" dedi Ercü ama bir dakika dercesine işaret parmağımı havalandırdım.

"Yok be kızım," dedi Melih uzata uzata. "Bu aralar her ne geri gidiyorsa, bumerang gibi gidenler geri dönüyor işte." Yüzümden bir hayal kırıklığı geçti. Başımı olumsuz manada iki yana salladım. "Valla yok bir şey. Aradı sadece öyle geçenlerde."

"Santralden mi?" dedim kinayeyle. "Ama yok onu ayrılmak için kullanıyordu sahi!"

"Yenge, telefonda başka hatunun mesajını yakaladı," deyince Selim, timden bir kahkaha tufanı yükseldi.

"Jülide," dedi Melih, yapma dercesine. "Valla bak yok bir şey."

"Ay ne oluyor?" Mehtap hoyrat bir şekilde sorunca bakışlarım kendisine döndü.

"Mürvet'in canı sıkılmış!" Kaşlarım irrite olduğumu belirtircesine bir aşağı bir yukarı salındı. "Birileri de çanak tutuyor işte."

"Mürvet kim?" dedi Bilge merakla. Kendisini Mehtap, "Melih'in eski sevgilisi," diyerek yanıtladı. Hal böyle olunca, Bilge devam etti. "Ha anladım, Jülide'de kızı sevmiyor."

"Bak Bilge'ciğim," dedi abartı bir kibarlıkla Melih. "İki tane abin var. Jülide'ye bak da..." Beni tam bir abi aymazlığıyla kolunun altına çekti. "Görümcelik nasıl olurmuş öğren!" Sol dirseğimi karnına geçirdim. "Ne oldu?" dedi alayla kaşlarını havalandırarak. "Ürktün mü?" Yaptığı Alp

Aslan imasını ben anladım. Alp Aslan'ın da anlamaması imkânsızdı ama yine de dönüp Alp Aslan'a bakmadım.

"Sana bir şey demiyorum ben artık!" dedim, altta kalmayarak. "Sen, akıllanmazsın. Kendini dağlara vurduğunla kalırsın ama bu sefer peşinden koşan bir Jülide'de bulamazsın!"

"Jülide sen neden kızı sevmiyorsun?" dedi Ali abi, haklı bir merakla.

"Ben ne sevmeyeceğim onu be!" dedim tükürür gibi. "Sevilecek bir yanı yok gerçi ama o beni sevmiyormuş!"

"Jülide, Mürvet'i; Melih'i terk ettikten sonra sevmemeye başladı." Açıklamasından sonra Mehtap yüzünü buruşturdu. "Daha doğrusu kin beslemeye başladı diyelim."

"Çünkü onun yaptığı insanlık değildi!" dedim, hiddetle. Tam da Züleyha'nın üstüne Mürvet'in yaptıklarını hatırlamam hiç iyi hissettirmemişti. Çünkü isimler değişse de, kaydırdıkları hayatların cefası hep biz gariplere denk gelirdi. "İnsan olan yaptığından utanır. Utanır da bir daha aramaz. Unut beni derken iyiydi ama?" diyerek, hırsla Melih'e döndüm yüzümü. "Şimdi ne değişti? Evde mi kalmış?"

"Ne yaptı ki?" dedi Necip tedirgin bir tonda. Melih'e soldan bir bakış attım. Anlatmamam için bir uyarı bekledim ama 'Senindir!' dercesine yüzünde rahat bir ifade salındı.

"Beni bir gün biri aradı..." diye sakin bir tonda başladım. "Jülide Hanım, Şırnak Cizre karakoluna gelmeniz gerekiyor, dediler. Neden dedim haliyle, gelmeniz gerekiyor dediler." Bezgin bir nefes vererek gülümsedim ve imalı bakışlarımı Melih'e çevirdim. "Bende o kadar salağım ki, bunun orada olduğunu bildiğim için ilk uçakla atladım gittim. Neyse," diyerek başımı iki yana salladım. "Karakola gittim ama korka korka. Karakol dediğim yer, şu evden küçük zaten." Alt dudağımı hafifçe içerden dişledim. "Beni görünce demesinler mi, 'Abla, Melih Üsteğmen yok!'" Sinirli bir kahkaha attım ama o gün gülememiştim. "Tabi o zaman bu kadar rütbesi yok ama orası da onda. Dedim 'Koskoca adam nasıl yok?'" İki elimi yana açtım ve gülmeye devam ettim. "'Vallahi yok. Bir telefon geldi, çekti gitti,' dediler. Melih'i bir ben, bir annem, bir de Kemal amca arar. Nereden aradılar dedim gayri ihtiyari. Santralden dediklerinde şaştım kaldım." Acır ifadedeki yüzümü Melih'e çevirdim. "Ben bana öğrettiğin numaraları kullanarak, oradaki bir avuç insanın özel hayatını işgal edeceğimi bile bile o santral konuşmasını dinledim biliyor musun?"

"Siktir," dedi Melih, yerinde dikleşerek. "Harbi yaptın mı öyle bir şey?"

"Sen unutmuş olabilirsin ama ben her kelimesini hatırlıyorum," diyerek mağrurca baş savurdum. "Ve o gün ağzını açıp tek bir cevap dahi vermediğin için sana çok kızgınım!"

"Ha sen ondan beni bulunca bana yumruk attın?" dedi, anca ayarak.

"Ne dedi?" dediğinde, Alp Aslan'ın ilk defa ortamda sesini duymuş oldum.

"Bunlar bir buçuk senedir birlikteydiler," diyerek başımla Melih'i işaret ettim. "Hanımefendi konuşmaya direkt, 'Melih bu böyle olmuyor, ben sıkıldım,' diyerek başlıyor. Tabi Melih santralden konuştuğu için şaşkın. 'Ne diyorsun?' diyor, haliyle. Mürvet Hanım da diyor ki, 'Tam bir buçuk sene oldu ama biz sadece üç kez görüşebildik!' Melih'te bu sefer, 'Elimde olan bir şey sanki! Sen bana neyin tribini yapıyorsun? Ya da dalga mı geçiyorsun?' diye soruyor." Kederle donanmış yüzümü, Melih'e çevirdim. "Bence santralde olmasaydın, buradaki herkes dalga kelimesi yerine ne kullanacağını biliyor," diyerek burukça tebessüm ettim. "Melih böyle tepki verince, Mürvet Hanım alıyor eline sazı ve..." İki elimi havada manşet açarmış gibi yapıp, Mürvet'in artık kulaklarımı tırmaladığına emin olduğum sesini taklit ettim. "'Ama bu bir buçuk senede Jülide ile tam on yedi kez görüştün. Canının istediği ile görüşebiliyorsun demek ki!' diyor!"

"Jülide'yi kıskanıyormuş," dedi Mehtap alt yazı geçerek.

"E ama kız haklı," dedi Begüm atılarak. Kendisi sanırım yargı makamıydı. "Yani seninle on yedi kez görüştüyse, onunla da görüşebilirdi."

"Cık," söylemi eşliğinde sol ayağımı altıma alarak, Melih'e bedenimi çevirdim. "Sen, bir kere benim için geldin İstanbul'a. O da üniversiteye başladığımdaydı. Ondan sonra hiç Jülide'yi özledim, gidip de göreyim diyerek bana geldin mi?" Melih başını hayır dercesine salladı. Ardından bakışlarımı Begüm'e çevirdim. "Melih, İstanbul'a gelmişse muhakkak bir işi vardır ama beni de görmeden gitmez. Mürvet'i görebilmek için özellikle Konya'ya gitmesi gerekiyor çünkü orada işi yok." Anlayıp anlamadığını sorgularcasına kaşlarımı havalandırdım. "On yedi kez görüşmenin; yedisinde Melih gelmişse, onunda ben onların yanına gitmişimdir. Bir şeyi almak istiyorsan, biraz da kendinden vereceksin. Gitseydi Melih'in yanına!" Sol elimle Melih'i işaret ettim. "Bu adam er değil ki! Evci iznine ihtiyacı yok! Karakola gitme, git merkeze ben geldim de yanına gelsin ama yok!" Yok kelimesindeki o harfini itinayla uzattım. "Alim Allah bir yerine bir şey olur! Ama bizimki can değil tabi, dağ bayır tırmanmak hobimiz!"

"Sen nasıl buldun yüzbaşımı?" dedi Şerif gülerek.

Melih "Ben onu buldum," diyerek gür bir kahkaha attı. Sonra gülen yuzünü bana çevirdi. "Her şeyi anladım ama dağa neden megafon ile geldiğini anlamadım ben Jülide."

"Ha-ha-ha!" dedim abartıyla. "Yol bilmiyorum, iz bilmiyorum, hava eksi bilmem kaç! İstanbul'dan gitmişim şişme bir montla. O bölgedeki teröristlerin konumu belli ama bunların vur emri yok." Kıstığım gözlerimi, Melih'in yeşillerine çevirdim. "Başıma bir şey gelirse, biri sesimi duyarda halime acır diye düşünmüştüm paşam! Malumunuz karakoldan, top tüfek çalmak aklıma gelmedi..." Aklıma gelenle aniden duraksadım. Duraksama nedenim hayretle dudaklarımdan salındı. "Sahi beni neden o gün vurmadılar?"

"Yok artık!" dedi Vildan dehşete düşmüş bir halde.

"Bence seni deli sandılar," diyerek bedenimi itekledi Melih. "Yoksa kim dağda megafon ile şarkı söyler ki Jülide? Yani teröristleri geçtim, çığ düşebileceğini de akıl edememişsin sonuçta!"

"Şarkı mı söyledin?" dedi Edip kahkaha atarak. Bu bedbaht gecenin de eğlencesi Melih'e yaptığım küçük ama etkili kurtarma operasyonum olmuştu şükür!

"Aaaa ama çok manidardı!" dedi Melih ve sol elini düşünürcesine alnına çıkardı. "Dur bakayım neydi? Hah!" Ardından sesimi taklit ederek, aynı benim gibi mırıldanmaya başladı. Elindeki hayali megafonu takdire şayandı! "Göze aldım, dağları deldim. Çölleri denizleri. Dırım dırım. Düşe kalka peşinde maskara oldum. Dırım dırım. Karda, kışta kurda kuşa yem olacağım senin yüzünden!" Aniden kendi taklidini izleyen topluluğa döndü ve hoyratça ellerini açarak, koca sesiyle "Böyle diye diye geliyor abi, eksiksiz!" diyerek tok bir kahkaha attı. Başı gülmenin etkisiyle geriye gidince, ortaya çıkan âdemelmasına vurdum sol elimin tersiyle.

"Senin üniforman vardı. Seni neden vurmadılar?" dedim sinirle. Sanki vursalar mutluluk duyacakmışım gibi.

"Beni de seninle uğraştığım için vurmadılar bence. Acıdılar bana."

"Ya yürü git!" dedim öfkeyle. "Geldin, topladın, Allah razı olsun demiyorsun da!"

"Aaaa," deyince Melih, topluca bakışlarımız kendisine döndü. "Sen çok fenasın."

"Ha seni dağın başında çöp gibi bırakan Mürvet fena değil, dağdan indiren Jülide mi fena?" Elimi hayretle ağzıma örttüm. "Nankör!" dedim gözlerimi kısarak. Elimi havalandırıp, sokağı işaret ettim. "Gelip, geçerse kapımın önünden sana yemin ederim ki bana ne öğrettiysen, onun üzerinde uygularım Melih Arslan! Kaç yaşında adamsın, Jülide evi boşalt yok!

Defol git, nerede ne halt yersen ye ama..." Tehditkâr bir ifadeyle duraksadım. "Ama sana yemin ederim ki, bile bile lades diyor olacaksın ve bu sefer sana gram acımayacağım!"

"Benim yanıma geldikten sonra yürü anca gidersin açıklamalı fotoğrafı, konuşmaları dinlediğin için attın değil mi?"

"Onu da benim değil senin yapman gerekiyordu. Hatta sen şey yap ona, arayıp bir laylaylom dinletiver." Uzanıp, elinden aldığım viski bardağını kafama diktim. Peşi sıra fındık aramam da geç olmadı tabi.

"Kindarsın sen kızım. Kinine sahip olana Allah sabır versin," dedi Melih ürkek taklidi yaparak. Oysaki tek düşündüğüm onun iyiliğiydi.

"Bak bazı şeyler değişmez tamam mı?" diyerek kendime bir sigara yaktım. "Seni bir kez yarı yolda bırakan tekrar bırakır. Birinin ilk tercihi değilsen, ikinci tercihi de olmanın da bir kıymeti yoktur." Yapma dercesine baş savurdum. "Senden ayrılabilirdi ki bu en doğal hakkıydı ama seni santralden araması adiceydi. Onu da geçtim Melih!" diyerek bezgin bir nefes verdim. "Sıkıldım ne be? Bekleseydi! Bari normal bir yere dönmeni bekleseydi."

"Jülide haklı," dedi Vildan. Birden desteklenince şaşırdım ama Vildan anaç bir tavırla "Bunu sen iyi dinle Begüm," dedi ardından. "Ben, Cemre'yi bir başıma doğurdum. Annemler İstanbul'daydı. Kayınvalidemler Yozgat'ta. Adnan görevdeydi ve Cemre'nin doğduğunu görevden döndüğünde öğrendi." Dudaklarım ov dercesine büküldü. "Cemre'nin yarı kırkı çıkmıştı Adnan döndüğünde," dedi ve bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Bu işler böyledir. İyi haberi vermek için bile arayamazsın. Doğuruyorum diye arasaydım ne olacaktı? İyiler mi, doğdu mu, yanında olamadım diye kendini yiyip duracaktı."

"Böyle iş mi olur ya?" dedi Begüm hayıflanarak. Biz burada ne anlatıyoruz diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"Böyle diyorsan olmaz zaten," diyerek başını iki yana salladı Vildan. Benim aksime gayet makul konuştuğu için araya girmeyi tercih etmedim. "Evlilik dediğin başlı başına ayrı bir olay. İki kişinin sırtlandığı yükü tek başına sırtlanmak zorunda kalıyorsun birde böyle olunca." Birden bana dönüp; "Sen ne düşünüyorsun Jülide?" diye sorunca dudak büktüm.

"Benimki mecburi istikametti," dedim omuz kısarak. "Annemi seçme şansım yoktu ama senin kocanı seçme şansın var Begüm."

"Yani," diyerek lafa girdi Vildan. "Şimdi sevgilisiniz, buluşup iki sinemaya gidiyorsunuz hoş geliyor ama evlenince iş değişiyor. Adam, yatağını yastığını geçtim evdeki perdeyi bile özlüyor. Sende aman dinlensin düşüncesinden sesini çıkaramıyorsun." Ardından ağlanacak haline gülermiş-

çesine bir kahkaha attı. "Ben en son Adnan ile ne zaman sinemaya gittiğimi bile hatırlamıyorum. Cemre ile parka gidebilse bana yetiyor!"

"Cemre'yi bana pasla, Adnan abi gelince," dedim dan diye. Çocuk bakma eylemiyle sıfır alakam olduğu için plansız bir çıkış yaptığım bir gerçekti.

"Bir gelsin de bakarız," diyerek gülümsedi. Ardından sağ elini Begüm'ün dizine koydu. "Aradaki farkı görüyor musun? Gelsin de," dedi üstüne bastırarak. "Gerisi mühim değil." Başını iki yana salladı, kısa kızıl saçları sallantıdan zerre etkilenmedi. "Önünde bir sürü örnek var Begüm. Züleyha'yı kendi gözlerinle gördün bu akşam."

"Ciddi bir ilişkileri olmayacak biliyoruz değil mi?" dedi Melih araya girerek.

"Bilemeyiz," dedim dudak bükerek. "Belki Muhsin abiyle boşandıktan sonra evlenirler."

"Tadını alan bırakır," dedi Necip yüzünü buruşturarak. "Genelde hep erkekler böyle kandırır boşanayım evleniriz diye ama tersi de olabiliyormuş demek ki."

"Canlı örnekleri mevcut. Bence de devam etmezler. Cenk ile Sevde de böyle oldu," dedi aniden Melih. Beni uyuz etmeye mi çalışıyordu yoksa Alp Aslan'ı kışkırtmaya mı bilemedim.

"Onda Jülide'nin parmağı oldu biraz," dedi Mehtap tereddütle. Sevde'ye evden aldığım kamera görüntülerini verdiğimi kimse bilmiyordu. Sevde'nin görüntülerini bilmeleri demek benim görüntülerimi düşünmeleri için kapı açmak demekti. Bu yüzden ne alaka dercesine göz kırptım. "Yani bilemiyorum," diyerek dudak büktü. "Sen onları bastın. Haftasına Sevde hastaneden ayrılıp, yurt dışına yerleşti. Son görüştüğü insanlardan biri de sendin." Sevde'nin yurt dışına yerleşmiş olması benim için yeni bir bilgi olurken, Melih'in bana dik dik baktığını fark etsem de dönüp kendisine bakmadım. "Cenk'te Melih'i kıskanıyordu zaten. Siz fark etmiyorsunuz ama aslında hayatlarınıza aldığınız insanların kıskanmaları normal."

"Bana buradan yürüme Mehtap!" dedi Melih sertçe. "Ben, Jülide yanımda soyunsa dönüp bakmam!"

İrileşen gözlerimi Melih'e çevirdim. "Konu ne ara buralara geldi?" dedim sinirle gülümseyerek. Ortamda Alp Aslan olmasaydı, zerre rahatsızlık duymazdım ama Alp Aslan'ın şu anda, kendini gazlamak için bulgu topladığının da farkındaydım. Bu gece topladıklarının hepsini, bir bir yarın önüme serecek potansiyeli olduğunu da biliyordum.

"Abi bak," dedi Mehtap oturduğu sandalyede öne çıkarak. "Bu kız." Beni işaret etti sol eliyle. Hızla gelişen olay akışı karşısında, küçük dilimi

yutmamak elde değildi. "Soğuk nevalenin teki, gülmez bile! Ben, Jülide'yi Cenk'le gördüm. İnsan sevgilisinin bak nişanlısının falan demiyorum." Duraksayıp havalandırdığı iki eliyle, tırnak işareti yaptı. "Sevgilisinin diyorum! Ne bileyim, elini tutar. Bir sarılır falan. Asker arkadaşı diye tabir ettiğiniz olay bile Jülide ile Cenk'in ilişkisinden daha samimidir!"

"Mehtap!" dedim yapmacık bir şekilde gülümsememi koruyarak. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Cenk bizim ortamımıza senin köpek çekmen yüzünden en fazla iki üç kere girdi Jülide. Bir kere, sol bacağına elini attı Cenk..." Tenim, Cenk şimdi bacağıma elini yerleştiriyormuşçasına buz kesti. "Ben, senin Cenk'e o bakışını asla unutamam. Kısacası," dedi ve gözleriyle Melih ile beni işaret etti. "Yani sizi yan yana görüp, sevgili sanmayan da ne bileyim..."

"Mesela Kerim'in düğünü," dedi Necip gülerek. Ardından gülen yüzünü bana çevirdi. "Yenge, bana düğün yapman lazım!"

"Ay, yok," dedim gözlerimi irileştirerek. "Ben tövbeliyim. Begüm ile Veysel yaparsa, gideriz işte."

"Ben, bana düğün yap diyorum, sen düğüne gideriz diyorsun ama," dedi yalandan gönül koyarak.

"Hee! Sonra azmettiriciye çıkıyor adım ama!" diyerek göz devirdim.

"Valla yenge, Kerim sağlığına duacı. Adam sayende çoluk çocuğa karışabilecek!" deyince Şerif, tim üyelerden bir kahkaha koptu.

"Kızı sen mi ayarladın?" dedi Vildan merakla, hayır dercesine kaşlarımı kaldırdım.

"Yenge bir gün bizim odaya; 'Sevip de alamayan, dünyada adam mıdır?' diye şarkı söyleyerek daldı. Daldı ama bizde ortam buz gibi..."

Araya girerek Necip'e "Oğlum ben nereden bileyim?" dedim. Ardından yüzümü Vildan'a çevirdim. "Kerim bir gece öncesi kız istemeye gitmiş. Kızı da görevi yüzünden vermemişler," diyerek yüzümü buruşturdum. "Bunlar o gece kızı kaçırdılar ama azmettirici olarak tahtaya benim adım yazıldı. Bunlara toplu bir soruşturma, görevi kötüye kullanmaktan. Bende, annemden hayatımın ayarını yemiştim!"

"Mesela o düğünde senin parmağında yüzük olduğu için bunların düğün ne zaman demiştiler," dedi Necip eski konuya geri dönerek. Mehtap'a destek atıp, iş mi arıyordu yoksa biricik komutanının ayarında Alp Aslan'a mı oynuyordu anlayamadım!

"İnsanlar konuşur," dedi Melih, şaşırtıcı bir şekilde benden taraf çıkarak. "El âlemin lafına göre yaşamam ben. Anamız, babamız konuştuğunda da takmadık biz. Biz, bizi biliyoruz gerisi bilmese de olur."

"Bu Mürvet'in Jülide'yi kıskanmakta haklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor," diyerek direttİ Mehtap. "Siz bir oturun, videolarınızı falan izleyin. Ya da dur," dedİ ve anlden cebinden telefonunu çıkardı. "Ben bir iki tanesini şimdi göstereyim!"

"Sanırım sosyal medyamı kapatmam gereken andayım," dedim tereddütle. "Ne gerek var Mehtap şimdi?" Gerginliğim ses tonumda vücut buldu. "Gece gece kendine eğlence arıyorsun."

"Dur bir dakika," dedi, sol elini havalandırarak. "Bana fesat muamelesi yapıyorsunuz bakalım hepimiz mi fesadız yoksa sizde mi sıkıntı?" Meydan okuyan gözlerini Melih'e çevirdi. "Hangi yıllarda beraberdiniz siz?"

"İki bin on bir, on iki," dedi, hiç bekletmeden.

"Hah! Bak, burada Melih göreve gidiyor..." Mehtap'ın tıkladığı videoda Serdar Ortaç'ın gitme şarkısı çalmaya başlayınca, sol elimi yüzüme kapattım. Videoyu ben yüklediğim için ne olduğunu hatırlıyordum. Şarkıya genç Jülide'nin sesi karıştı: *'Yavaş yavaş kabul edelim, senin ilacın benim. Ne olur gitme!'* Video bittikten sonra "Şimdi aynı tarihlerde Melih'in profiline gidelim," diyerek ekranda parmaklarını dolandırdı. Melih inşallah tez zamanda Mehtap'ın profilini hacklerdi! "Melih, görevden dönüyor..." Videoya tıkladı. Nilüfer'den ta uzak yollardan şarkısı çalmaya başladı. "Videoya Jülide etiketlenmiş." Hızını kesememiş olsa gerek ki başka bir videoya geçiş yaptı. Telefonun ekranını göremesem de çalan şarkılardan neyin ne olduğunu anlayabiliyordum. Videodan bir kez daha sesim yankılanınca, yüzümü buruşturdum. *'Seni anan benim için doğurmuş canım! Hamurunu benim için yoğurmuş canım!'* "Birlikte Şile'ye mi gidiyordunuz?" diyerek bize çevirdi bakışlarını.

"Annesi hakkındaki gerçek düşüncelerim bunlar," dedim gülümsemeye çalışarak. Zira annesi tüm ailesini katletmiş olsa da Melih sanki bana yoldaş olabilmek için hayatta kalmıştı.

"Bak burada doğudalar," dedi, ekranı işaret ederek Vildan'a hitaben. Melih *'Allah, Allah, Allah bu nasıl sevmek?'* diye tok bir şekilde Ağrı dağının eteklerinde bağırıyordu. Ardından yüzüne fırlatılan kartopu ise benim elimden çıkmıştı. Olayı hatırlayınca, kahkahamı tutamadım ve Melih sağ eliyle köpek sever gibi saçlarımı karıştırdı. "Konum yok videoların hiçbirinde ama zaten genelde hep bir aradalar. Ve bunların hepsi..." İmalı bakışlarını Melih'e çevirdi. "Sen Mürvet ile beraberken çekilmiş olanlar."

"İyide kızım bunlar hep iyi hallerimiz," dedi Melih, oturduğu salıncakta bedenini öne çıkararak. "Ben ilk göreve giderken, Jülide beni aradı." Bakışlarını bizi ta eskilerden beri tanıyan Ali abide odakladı. "Nakil aracındayım abi. Açtım telefonu, arka fonda; *'Seçtin parayı, açtın arayı, baş-*

kasına abayı yakarım!' çalıyor!" Bana dişlerini bileye bileye bir kahkaha savurdu. "Dur bir tanede ben izleteyim o vakitte, gerçek yüzünü görün."

"Yavaş," dedim sol elimle alnımı ovuşturarak.

"Ben sana ne yapmıştım?" dedi, bana doğru dönerek. Arkasından kendi galerisine girdi. "Sen bana izini kaybettirip, bir bardan bunu atmıştın." Başımı elindeki telefonun ekranına eğdim. *'Sabret af çıksın sana ben, öptürcem bu evin yollarını!'* Başımı esefle iki yana salladım. Genç Jülide; evlerden ıraktı!

"Beni önce habersiz operasyonvari bir yere götürdün. Oradan çıktıktan sonra da kıyafetimi çöpe atmıştın!" Sinirim o günkü gibi bakiydi!

"Operasyona derken?" dedi Alp Aslan sorgulayarak.

"Bunu söylememeliydin," dedi Melih, kısık bir ses tonuyla sol kulağıma.

"Salak ettiniz beni," dedim sağ omzundan bedenini ittirerek. "Elinde başka videom olan varsa şimdi ortaya döksün ya da sonsuza kadar sussun!"

"Bende Kerim'in düğün görüntüleri var," dedi Necip gülerek.

"Pes!" dedim yüzümü buruşturarak ama asıl bomba Ali abiden patladı.

"Jülide'nin asıl gerçek yüzü bende bence," diyen Ali abiye, ilk Alp Aslan'ın yüzü döndü.

"Yok artık canım," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Öğrenci grupları hala kapatılmamış mıydı?

Ali abi cebinden telefonunu çıkarıp, yüzüme baktı. "Hatırlıyor musun Yakup hocanı?" dedi sol kaşını havalandırarak. "Sana bir gün, otuz altı saatin üstüne bir on saat daha kitlemişti ve sen sekseninci kahveni içerek hayatta kalmaya çalışıyordun..."

"Uyuz!" dedim safi öfkeyle. Ali abi, telefonunun ekranını bana doğru çevirip arşivindeki videoyu başlattı. Dinlenme odasında kalorifer peteğinin üzerinde, saçım tepeden toplanmış, gözümde gözlüklerle oturuyorum. Yakup hocayı solumda diğer kızlar övünce, *'Yakup hoca!'* diye bağırıyorum ve peşi sıra ardından Bülent Serttaş'tan hakkım varsa haram olsun şarkısını söylemeye başlıyorum. "Gitti de rahat ettim," dedim, gidişiyle yaşadığım huzurun etkisiyle. "Yoksa iliğimi kemiği kurutacaktı benim!"

"Cık," dedi Edip. "Yengenin en orijinal görüntüsü bende." O da telefonunu çıkarttığında, aslında Cenk gelip *'Hayır bende!'* dese, çokta absürt durmaz diye düşündüm artık. Çünkü muhtemelen, Alp Aslan tarafından ablukaya alınacaktım. Ha bir eksik ha bir fazla olsa ne değişirdi ki? Edip

kendisindeki videoyu açınca Melih ile benden bir "Aaaal" nidası koptu. İnönü stadındaydık ve avaz avaz *'Beşiktaş seninle ölmeye geldik!'* diye bağırıyorduk. "Hazır yenge buradayken, alayda bir halı saha maçı yapalım," dedikten sonra bakışlarını Alp Aslan'a çevirdi. "Biz yengenin bulunduğu hiçbir maçı şimdiye kadar kaybetmedik. Sizin timi de gelmişken bir ezelim..."

"O iş hiç belli olmaz," dedi Alp Aslan gülerek. Kendisine hızlıca bir sigara yaktı. "Dönsünler, alırız façanızı."

"Siz bu kıza neden yenge diyorsunuz?" dedi Ali abi, beni başıyla işaret ederek. "Olmadığını bile bile hem de."

"Kanıksadık," dedi Selim gülerek. "Komutanım birini getirse de yenge diyemeyiz sanırım artık."

"Ama bence en gerçek görüntüsünü merak ediyorsanız, ben; sınır tellerini tekmeleyip, ellerini kan içinde bıraktığı günü izletemem ama anlatabilirim," dedi Edip buruk bir gülümsemeyle. Tüm aymazlıklarımın ortaya dökülmesine razıydım ama dillendirdiği öyle bir andı ki, gözümün feri şak diye soldu. "Görüntüsü yok. Çünkü hiçbirimizin aklına gelmeyecek kadar kederliydik."

"Neden?" dediğinde Alp Aslan, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. O günleri hatırlamak bile baş ağrıma sebep oluyordu. Başımı hafifçe sağa sola çevirerek kütlettim. Konuşmak istemiyordum çünkü konuşursam ağlardım.

"Komutanım," dedi Şerif araya girerek. "Bir ölüydü."

"Derken?" dedi Bilge, canlı kanlı Melih'e bir bakış atıp.

"Yoktu yani," dedi Şerif sesli bir nefes vererek. "Canlı gitti ama bedeni gelemedi. Yenge de," diyerek başıyla beni işaret etti. "Neredeyse her hafta sonu kalkıp sınıra geldi. Sonra bir gün cinnet geçirdi tellerin önünde." Bakışlarına eklediği gururla bana döndü yüzünü. Acı kahve tonundaki gözlerinde o günü hatırlayışının izleri vardı. Ve ben o günleri hatırladığımda, bugün yanımda nefes alabildiği için Melih'in elini ayağını öpesim geliyordu. "Ben asıl o bağırışını ölsem unutamam," dedi acı bir şekilde gülümseyerek. "Siktir edin kime köpek çekmiş, kime nasıl bakmış. Eğer biri bir şeyi kıskanacaksa sınır tellerini tekmeleyerek, *'Bari ölüsünü verin!'* diye yeri göğü inletişini kıskansın."

"Neden her hafta sonu geldin?" dedi Melih yutkunarak.

Solumda kalan bedenine bakışlarımı çevirip burukça gülümsedim. "Orada olduğunu biliyordum," diyerek omuz silktim. "Seni morga getirene kadar birileri, öldüğüne inanmayacaktım."

"Sonra nasıl bıraktılar?" dedi Ali abi merakla.

"Siktir et," dedi Melih hafifçe tebessüm ederek. "Beni askeri hastaneye aldılar bu da onca zaman ayağıma gelmenin acısını çıkarmak için beni ambulans uçakla hastanesine aldırdı." Tüm kederli atmosfere inat tok bir kahkaha attı. "Nasıl da beni on beş gün yoğun bakım önünde asker edişinin intikamını aldım ama?" dedi sol kaşını havalandırarak. "Bir dahakine arabamı tır altına süreceğin zaman iki kez düşünürsün!"

"Ne?" dedi Alp Aslan şokla.

Yüzümü kendisine dönüp, şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümseme sundum. "Kazaydı," dedim dişlerimi birbirine bastırarak.

"Değildi," diyerek çıkıştı Melih. "Yolunda giden tırın altına girmen, kaza değildi Jülide. Ama iyi oldu." Başını sinirle salladı. "Kırıldı tüm kemiklerin de iyi oldu. Yoksa ben zaten kıracaktım."

"Kazaydı," dedim tekrardan, sağ elimle başımı kaşıyarak. Aslında değildi ama bile isteye ölüme yürümüş olmam bana laf söyleyebileceği anlamına da gelmiyordu! "Madem lafını yapacaktın beklemeseydin yoğun bakım önünde! Ben sana lafını yapıyor muyum asker ettin beni sınır köşelerinde diye? Yapmıyorum. İnsanlar sevdikleri için yaptığı hiçbir şeyin lafını yapmaz çünkü. Benim o sınırdan alınacak bir canım vardı, aldım. Senin o yoğun bakımdan çıkartman gereken bir canın vardı, çıkardın."

"Al işte!" dedi Mehtap araya girerek. Tam olarak derdi neydi? "Sonra Jülide neden kıskanılıyor!"

"Allah aşkına Mehtap!" dedim terslenerek. "Olayı başka yere çekiyorsun sen hep!" Muhabbete seyirci olarak katılmaya ant içmiş gibi duran Ercüment'e döndüm. "Haksız mıyım Ercüment? Ne alakası var şimdi?"

Ercüment kendisine dönüşüme pişman edercesine "Melih'e davrandığın gibi, Cenk'e davranmıyordun," dedi, sesli bir nefes vererek. "Yani onun için değil sınıra gitmek, bakkala gitmezdin sen." Muhtemelen Cenk için gidebileceğim en gönüllü yer, cenazesi olurdu.

"Davransaydın belki de aldatılmazdın..."

Mehtap'ın söylemine hayal kırıklığımın karıştığı bir sinirle gülerken, "Yok anasının amı ama!" dedi Melih, dillendiremediklerimi dillendirerek. "O şerefsize o bile çokmuş. Öyle tehditle ilişki yürütürse anca köpek muamelesi görür, insan değil."

"Ne?" dedi Ercüment bir halt bilmediği için. "Ne tehdidi?"

Sıkıntıyla ensemi ovarken, sussun diye Melih'e döndüm. Gözleri elimi takip edince "Senin ensene ne oldu?" dedi gözlerini kısarak. "Morarmış..."

Bana doğru havalandırdığı elini ittirdim. "Yok bir şey. Bir tarafından element uydurma," dedim aksileşerek. Ardından Mehtap'a döndürdüm bakışlarımı. "Siz, bu gece burada mısınız yoksa otel falan mı tuttunuz?"

"Yer varsa sendeyiz," dedi uzun saçlarını geriye doğru savururken.

"İyi bari," diyerek sesli bir nefes verdim. "Melih ile bu gece birbirimizi kesmeden durabileceğiz."

"Haklısın, köstebek varken sana sarmayayım," dedi altta kalmayarak.

"Ne bu köstebek muhabbeti be?" dedi Vildan şaşkınca. "Geldiğinden beri söyleyip duruyorsun. Hayır o kadar mecazi anlamda konuşuyorsunuz ki meslek hastalığı olarak, ciddi misin anlayamıyorum da."

"Valla bizim eve bir köstebek giriyor Vildan," diyerek gerisin geriye salıncakta rahatça yayıldı Melih. "Gizli saklı girdiğini sanıyor ama beceremiyor da. Köstebeğin yardakçısı da, karda yürüyüp izini belli etmediğini sanan bir fare." Jet hızıyla bana döndürdü bakışlarını. Aniden dönmesiyle, hafifçe geri çekilmek durumunda kaldım. "Siktir et köstebeği sen," dedi başını iki yana sallayarak. "O kaçak göçek dövüşmeyi erkeklik sanıyorsa onun sorunu ama..." Sol kaşı sorgularcasına havalandı. "Seni Emre, neden üç günde bir arıyor Jülide?"

"Ne?" dedim dehşetle. "Ne diyorsun?"

"Ben bu orospu çocuğu Cenk'i saldım diye-"

"Telefonumu takibe mi aldırdın?" diyerek araya girdim.

"Benim öğrettiğim numaralarla, santrale sızan sensin sonuçta. Ben yapmışım çok mu?" dedikten sonra başını hiddetle savurdu. "Ama konumuz bu değil bence. Sen benim soruma cevap ver!"

"Bizim Emre mi?" dedi Begüm çekingen bir tavırla. Melih kendisine bakmasa da, başını evet dercesine salladı.

"Bak Jülide..." dedi, alttan abayı gösteren bir tavırla. "Sen asker sevmezsin. Emre iyi çocuk, hoş çocuk ama ümit verir sonra da ben asker sevmiyorum dersen, iş değişir. Adamın içinden sayko bir manyak çıkarsa sonra; önce bana onu ezdirirsin, üstüne birde tüm timiyle beni papaz ettirirsin!" Konuşmasını gerçekleştirirken çattığı kaşlarıyla Alp Aslan'a bakmayı ihmal etmedi.

"Şey," dedi Begüm tereddütle araya girerek. "Jülide, benim kuzenim var; Berat. Polis ama şey yaparsan tanıştırayım mı sizi?" Alp Aslan'ın bakışları jet hızıyla Begüm'e dönerken, ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Melih konuşmasına kaldığı yerden devam etmek istermişçesine "Jülide, üniformalı sevmiyor," dedi dik bir tonda. Alp Aslan ile ilgili bir şeyler sezdiğini biliyordum ama olmasın diye de ancak bu kadar uğraşabilirdi!

"Bence sen şu polisi değerlendir. Yakın mesafe sana gelmiyor. Uzak uzak geçinir gidersiniz işte!" dedi Mehtap gülerek.

Oflarcasına bir nefes verip, "Şiştim!" dedim bıkkınca. Ardından masanın üzerindeki boş bardaklardan birini Necip'e doğru itekledim. "Doldur sen Necip," diyerek göz devirdim. "İlişki programlarının Urfa şubesi başka türlü çekilecek gibi değil!"

"Neden arıyor Jülide?" dedi Melih, konusunda direterek. "Hayır bir şey de konuşmuyorsunuz. Muhabbet nasılsın iyi misinden ancak mahalleli ne yapıyor ile tim nasıla dönüyor."

"Yaptığın suç senin!" dedim sinirle. "Ayıp denen bir şey de var hatırlatırım." Başımı iki yana olumsuz manada salladım. "Burada yalnız olduğumu biliyor ve az önce belirttiğin gibi halimi hatırımı soruyor sadece. Ne var bunda?"

Melih başını Vildan'a çevirip imayla gülümsedi. "Adnan abiyle son bir haftadır kaç kez konuştun Vildan?" dedi boş bir merakla.

"Bir kez," dedi Vildan dudak bükerek.

"Adam, karısını bir haftada bir kez aramış. Arayıp tedirgin etmek, hasreti kamçılamak istemiyor çünkü ama Emre seni üç günde bir arıyor. Bak bağ kurar..." Bedenini usulca bana döndürdü. "Sen bağ kurmazsın bilirim ama senin kurmadığın bağ; onun boynuna yular olur sonra. İstemeden kalbini kırarsın sonra arada komşuluk falan da kalmaz."

"İyi o zaman! Velim olarak bilahare kulağını çekersin," diyerek kaş çattım. "Ayriyeten Cenk beni arayamaz çünkü her yerden engelli. Çık o telefonumun içinden çabuk!"

"E ama mesaj attı," dedi Mehtap hayretle.

"Engelli diyorum Mehtap. Anlamıyor musun?" Üstüme gelindikçe gerilen sinirlerimin patlamasına ramak kalmıştı.

Mehtap masanın üzerinde duran telefonuma doğru eğildi. "Yabancı bir numara zaten," diyerek ekranı yukarıdan aşağıya doğru çekti. "Selam, ben Cenk," dediğinde başımı şokla kendisine çevirdim. "Konum yolladı Jülide," diye devam etti. "Mesajları tam okuyamıyorum şifreni bilmediğim için ama sana bir şey verecekmiş..."

"Konumu at bana," dedi Melih, hızlıca. "Ne verecekse bana versin."

"Yalnız yazmış," dedi Mehtap merakını kamçılayarak. "Ne verecek ki sana?"

"Konumu bana at Jülide," diyerek, diretti Melih. "Bana milleti arattırma bu saatte konum için. Zaten kaydediyorlar her geleni."

O arada masa üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Biz sandalyede oturmadığımız için masanın diğer ucunda kalıyorduk. Bende kendisinden

çekincesi olmayan bir insan olduğum için telefonum ulu orta dolanıyordu.

Mehtap; "Arıyor," deyince, Alp Aslan masanın üzerindeki telefonumu bana doğru ittirdi. Melih alamadan telefonu alıp ayaklandım ve adımlarım eve doğru yöneldi.

"Bir kere insan sözü dinle Jülide!" diye bağırsa da Melih durmadım.

Odama vardığımda ilk arama kesilmiş, ikinciye çalıyordu ama zaten telefonu açacak değildim. Kapım aniden açılınca, odanın içerisinde sıçradım. Alp Aslan'ın hiddetli adımları bana doğru yöneldiğinde elim ayağım buz kesti, telefonu iki elimin arasında tutar bir vaziyette kalakaldım. Üzerimdeki tişörtü yakasından kavrayıp, beni bedenine doğru çektiğinde ürkek bir ceylandan farkım yoktu. "Şunun üzerinde bile benim kokum var!" dedi hiddetle. Başta neyden bahsettiğini anlamadım. Gözlerim çekiştirdiği tişörtüme kaydığında, koyun koyuna yatışımız zihnimde canlandı. "Daha üzerinden kokum çıkmadı benim! Teninde benim izim var!" Sağ elini enseme attığında, ensemdeki hassas doku yüzünden inledim. "On saattir saçma sapan dünyanın muhabbetini dinliyorum Hevybanû. Gıkım çıkmadan hem de!" Burnundan verdiği öfkeli nefesi eşliğinde, alt dudağını dişledi birkaç saniye. "Sikerim ben böyle işi!" diyerek elimdeki telefonu çat diye çekince, ağırca yutkundum. Ekranı kaydırınca şifre ekranı belirdi ve telefonumu geri uzattı. "Gir şu şifreni!"

Telefona elimi dahi uzatmadım. "48687," dedim fısıltıyla. Kaşlarını havalandırarak yüzüme baktı. Ardından peki dercesine başını sallayarak, şifreyi kodladı ve telefonumu açtı. Mesaj kutusuna girip, yabancı numaradan gelen mesajlara üstten bir bakış attı. Peşi sıra konumu, bana vermediği numarasını girerek kendisine yolladı. Sol koluma yapışıp, beni odamdan çıkardı ve arkaya Erman'ın odasına doğru sürükledi.

"Melih'in araba anahtarı sende mi?"

"Odamdaydı," dedim şaşkın bir vaziyette. Hızla odama geri döndü. Tekrardan yanıma geldiğinde, elinde araba anahtarı mevcuttu.

"Atla," diyerek başıyla camı işaret etti.

"Ne?" dedim hayretle. Camdan dışarı bir bakış attım. Yüksek değildi ama neden böyle bir şeyi istediğini de anlayamadım. "Sen eve buradan mı giriyordun?" diyerek yüzümü buruşturdum.

Sol eliyle çenemi kavrayıp, yüzümü kendisine döndürdü. "Bak bakayım, bende çakma piç gibi her numarasını öğretecek mallık var mı?" dedi sinirle. "Hevybanû!" diyerek keskin bir tonda devam etti. Bu tonu az çok tanıyordum. Sabrının sınırında dolaşıyordu ve bu da ses tonuna yansıyordu. "Arabaya atlıyorsun ve konuma ilerliyorsun. En fazla yüz metre ar-

kanda olacağım. O piç ne verecekse verecek. Sonra da siktir olup gidecek ve bu siktiğimin muhabbeti bu gece itibariyle son bulacak!"

"Bir şey vermeyecek," dedim kıvranarak. Kıvranmam, üzüntümdendi. İki rahat nefes alsam, geçmişimin kesmek istemesindendi! "Vermeyecek, vermez..."

"Bu," dedi ve ağırca yutkundu. "Bu şerefsiz, sana bir şey mi yaptı?" Sesindeki eziyet çeken ton, boğazıma yağlı urgan misali dolandı. "Dövdü mü?" Başımı hayır dercesine iki yana panikle salladım. Telaşıma güldü ama bu daha çok kederli bir gülüştü. "O zaman geriye çokta bir seçenek kalmıyor Hevybanû." Sol eli saçlarını adeta talan etti. "Sana zorla bir şey mi yaptırdı?" dedi, çıkış yolu arar casına. "Zorladı mı seni, ne yaptı?" Sinirle gülerek, burun kemerini sıktı. "Benimki de soru! Zorlamış zorlayacağı kadar zaten. Ne var elinde?" dedi saldırmaya aradığı yeri belli edercesine. "Ne var, ne verecek? Vermeyecek diyorsun, neyi vermiyor?" Bedenimi açtığı camın önünde sabitledi. İki eli yüzüme tırmandı usulca. "Bak yüzüme," diyerek sıcak iklimine geçti. Bu tona henüz alışamadığım için yadırgadım. "Benim yüzüme bak!" Titrek bir nefes verip, gözlerimi gözlerine odakladım. Gözlerindeki karmaşa o kadar belirgindi ki, gönüllü olmadığı aşikardı ama benliğini hoyratça zorluyordu. "Bir seçim yapman lazım," dedi ağırca yutkunarak. "Ben mi öğreneyim yoksa Melih'e konumu mu atayım?" İşittiğimle, kalp ritmimde bir düzensizlik oluştu. Rekora koşarcasına atarken, aniden bir el sanki kalbimi sıkıyor ve atmasını engelliyordu. Sonra o el tekrardan ritmine geri dönmesi için masaj yapıyordu. Dibime kadar sokulup, azıcık aralansa kalbimin firar edeceği dudaklarımın üstünde dudaklarını durdurdu. "Benim olan, benimdir Hevybanû," dedi dudaklarımın üzerinde efsunlu bir tonda. "Benim olanın ortalıkta muhabbeti başkalarıyla dönmez. Öyle canı isteyen istediği zaman, gelip gidip tehdit edemez. Birde bana vermesin görelim bakalım ama..." Dudaklarımın üzerinden geri çekildi. "Bir seçim yapman lazım. Ya ben ya Melih! Bu gece bu iş sonsuza kadar çözülecek ve sana söz veriyorum..." Sözü yeminmişçesine zihnime nakşetti. "Ne bugün ne de yarın, benimle olsan da olmasan da, seni bir gün daha rahatsız etmesine izin vermeyeceğim ama bir seçim yapman lazım. Ben mi-"

"Sen," dedim hızlıca, araya girerek. Zaten bir şeylerden şüpheleniyordu. Üstelik birlikte devam edeceksek bu olayı muhakkak bugün kendisi halletmese de sorgulayacaktı. Bilmek isteyecekti, anlatmadığım müddetçe aramızda bir gölge misali kalacaktı. Her şeyi öğrenip, daha başlamadan bitirmek isteyebilirdi. Bana sunulan seçeneğin kendisine de sunulmasına ve en başından bilip yola çıkıp çıkmamayı seçme hakkı vardı. "Sonra de-

vam etmek istemezsen..." diye hüsranıma başlamıştım ki, dudakları dudaklarımı örtünce kelimelerim zihnimde kayboldu. Kaybettiği tüm dirayetini, dudaklarımdan temin etmek ister gibiydi öpüşü. Tüm korkularımı, tereddütlerimi kendi ruhuna çekmek istercesineydi nefesimi yutuşu. Dudaklarını geri çektiğinde, omuzlarına tutunarak ayakta zor durdum. Başımın üzerinde başının baskısını hissetsem de, yumduğum gözlerimi açmadım. Çünkü iki saniyecikte olsa, muhtemelen bir daha özgürce nefes alamayacağım büyülü dünyasında kalmaya ihtiyacım vardı.

"Sana bu yüzden direndim," dedi içini çekerek. "Gelirsem, dönemem diye ayak direttim aylarca!" Başımın üzerindeki başını hayır anlamında sağa sola oynattı. "Direttim ama bu bizi tüketmekten başka bir şeye yaramadı. Sonuç değişmedi. Bazı şeyler değişmez Hevybanû." Başını başımdan çektiğinde, kuvvet alabildiğim tek yer tutunduğum omuzlarıydı. "En fazla yüz metre arkanda olacağım ve sen bugünden sonra yalnız hareket etmek neymiş unutacaksın!"

Gülümsedim ama mutluluktan değil. Çünkü Cenk'in söyleyeceklerini de, görüntüleri verirse ve Alp Aslan yanlışlıkla birini bile izlerse kaldıramayacağını da, yüzüme bakmayacağını da biliyordum. Bu geceden sonra söylediklerinin yaşanacağına inanmasam da tamam dercesine başımı salladım. Dudakları tekrardan dudaklarıma uzandığında, halim ölüm döşeğindeki annesine son kez sarılan bir çocuk gibiydi. Dakikalar sonra ellerimin arasından kayacak olan bedeninde, zaman dursun istedim. Keşke zaman, bana aniden çıka geldiği gecede dursaydı dedim. Hiç konuşmasaydık. Birbirimizi hiç bilmeseydik. Yüreklerimiz bilseydi ama dillendirmeseydik. Pandora'nın kutusunu açmasaydık ve kum taneleri gibi etrafa saçılmasaydık.

"Alp Aslan..." Adının dudaklarımdan dökülüşü, boğazımdan asitler akıyormuşçasına canımı yaktı. "Alp Aslan..." Sıradan bir isim. Kim bilir kaç tane insanın adıydı ama içimi titreten bir üstünlüğü vardı. Sanki Alp Aslan'ın hayatındaki tüm varlığım iki ismi arasındaki kısa este idi. O kadar kısa ama bir o kadar da anlamlı. "Gitmemi istiyorsan, ayaklarımdaki gücü kesmemen lazım..." Tek bir öpüşten etkilenmeyecek kadar nasırlıydı arzularım. Gidesim yoktu. Döndüğümde hiçbir şeyi yerli yerinde bulamayacak oluşumun bilincindeydim ama kaçış noktam da adilce olmazdı. Kendime güveniyorum derken, her şeyi göze almam gerekirdi. Şimdi kendime güvenmek, bedenimi mengene arasında sıkıştırmakla eş değer bir acıya tabiydi.

"Hadi," diyerek bedenimi salınca, yüzümü açık cama çevirdim. İki pervaza tutunarak sağ ayağımı havalandırdığımda ellerini belimde hissettim.

"Arkanda olacağım..." dedi güven vermek istercesine. Belimden tutarak bedenimi havalandırdı. "Ve bu senin son korktuğun gece olacakl" Korktuğumun bir daha yüz yüze bakamayacağımız oluşundan ya bir haberdi ya da üstünde durmazsa, olmamış sayabileceğini zannetmekteydi.

Evin arkasında kalan minik bahçe boşluğuna atladım. Tam iki adım atmıştım ki, duraksadım. Arkamı döndüğümde, camın pervazından çatılmış kaşlarıyla beni izlediğini gördüm. İçimde kopan tüm fırtınalara inat, hafifçe gülümsedim. "Alp Aslan," diyerek yutkundum. Yüzüm kendisine dönük bir vaziyette, sağ elimde sıkı sıkıya tuttuğum araba anahtarından güç alarak mırıldandım. Sesimi duymasa da, dudaklarımı okuyacağına inancım tamdı. "O pansiyona gittiğime, hiç pişman olmadım..."

Derin bir nefes alarak koşmaya başladım. Bir insan kendi sonuna koşar mıydı? Ayakları varsın istemese bile, adım atar mıydı? Bıktıysanız, evet. Bezdiyseniz, evet. Artık özgür olmak istiyorsanız, bunun için hayatınızda ilk defa değer gördüğünüz insanı bile ardınızda bırakmayı göze alabiliyordunuz. Şu hayatta her şeye çözüm var, bir ölüme yok denirdi ama ölmenin sadece kalp ritminin durmasıyla olmadığını yaşamayan bilmezdi.

Titreyen ayaklarıma eş, titreyen ellerimle arabanın kilidini açıp bindiğimde tek duyduğum bahçedeki Melih'in bağırışıydı.

"Amına koyayım yal Benim araba dolu, dolu Alp Aslan!"

XVI – TAPARCASINA SEVDAYLA SARINAN

**'Sevdalısıyla aydınlığa kavuşma arzusu olanın,
aşamayacağı engel yoktur!'**

ALP ASLAN ŞAHİN

Hevybanû'nun pansiyona gittiğine hiç pişman olmadığını söylemesi, pek ala tüm sevgi sözcüklerinden daha üstündü benim için. Çünkü içerisinde, beni tanımadığı anda bile zerre pişmanlık barındırmıyordu. Dillendirmediği şey, saf sevgi değildi de neydi?

Arkasından pencere önünde liseli âşıklar gibi kalırken, bahçenin ön tarafından çakma piçin yükselen sesini duyunca, camı kapayıp evin dış kapısına yönlendim. Kapıdan çıkıp merdivenlere ulaştığımda çakma piçi sol elini alnına atmış, kara kara düşünür bir vaziyette buldum. Adım seslerimi işittiği gibi sert bakışları bana döndü. "Ulan madem durdurmayacaktın, ne sikime gittin arkasından kızın?"

Ses tonuna dikkat etmeden, avaz avaz bağırması yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Ben gönderdim," dedim seri bir şekilde merdivenlerden inerken.

"Ulan ruh hastası," diyerek bana doğru adımlamaya başladı. "Benim arabada silahtan tut, bıçak, levye ne ararsan var ve Jülide hepsinin zulasını biliyor!"

"Eğer," diyerek sıkıntılı bir nefes verdim. "Önümden çekilirsen, peşinden gideceğim."

"Lan konum yok, konum!"

"Sende yok haklısın," diyerek baş savurdum. "Çekil şimdi!"

Peşim sıra ardımdan gelirken, "Aha gidersin! Bir başına anca sikime gidersin sen!" diye öfkeyle homurdandı.

Arabamın yanına geldiğimde, bezgin bir nefes verdim. "Melih," dedim kendisine dönerek. Bahçe kapısına herkesin dökülmesi artık bizim mahalleli için şaşılacak bir durum değildi. "Hadi abicim, bak işine!"

Çakma piç, sol elini havada bir tur sallayarak geç bunları dedi kendince. "Biniyor musun?" dedi başıyla şoför koltuğunu işaret ederek. "Yoksa zorla bindireyim mi?" Şayet Hevybanû'ya en fazla yüz metre arkanda olacağım demeseydim, kendisiyle muhakkak sabaha kadar uğraşırdım ama yetişmemiz gerektiği için ister istemez hızla arabaya atladım. Çakma piçte kendine yan koltukta yer buldu. "Senin arabada doludur inşallah..."

"Ben gerime değil, bileğime güvenirim," dedikten sonra gazı kökledim. "Sana da öneririm!" Elimdeki telefondan konumu açtığımda konu-

mun merkez otellerinden biri olduğunu görünce ağırca yutkundum. O arada Çakma piçe bir mesaj geldi. Mesajı açınca aracın içerisine sesler yayılmaya başladı.

"Sevgilim?" deyince bir erkek sesi, çakma piç hoyratça "Sikeyim senin çeneni!" dedi.

"Sana bir konum attım," deyince Hevybanû, merakla bakışlarımı çakma piçe çevirdim. "Oraya geleceksin Cenk. Ben yoldayım. Gelmeyeceksen de, defolup gideceksin ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Ama ben seninle değil bir otel odasına, doğal afette sığınağa bile girmem Cenk! Anlıyor musun beni?"

İsmini silip, cibilliyetini sikeceğim it herif çiğ bir kahkaha attı. "Eski günleri yâd ederiz işte. Fena mı?" diyerek gülmeye devam etti. "Hiç mi özlemedin? Ya da korktun mu demeliyim? Üç kuruş para için değer miydi Jülide hayatını kaydırmaya? Paran olmasa, seni kim tutar yanında?"

"Kaç para istiyorsun?" diye bağırdı Hevybanû. "Yeter ki çek elini hayatımdan! Kaç para istiyorsun?"

"O orospu çocuğu ile ortak olan malınızı, nasıl üstüme yapacaksın?"

"Doğru konuş Melih hakkında!" diye araya girdi Hevybanû. Arabanın gazına yüklendiği belliydi. Gaz ile birlikte ses tonu da yükseliyordu.

"Bir insan sikicisini ancak bu kadar korur!"

Çakma piç, sağ elini torpidoya geçirip "Bu gece bu Urfa'da seni sikmeyen Melih'i tüm Urfa halkı siksin!" dedi öfkeyle. Cenk ise kayıttan konuşmaya devam etti.

"Ulan beni bu kadar koruyup kollayıp, sevmedin be! Çıkarmadın o orospu çocuğunu aramızdan!"

"Sana Melih hakkında doğru konuş dedim!" diye gür bir seste bağırdı Hevybanû ve ardı sıra tok bir yumruk sesi geldi. Muhtemelen direksiyon yumrukluyordu.

"Sakın kaza yapma Jülide. Sakın bana bunu bir daha yaşatma!" diye yakardığında çakma piç, gözlerim; kendisi, telefonu ve yol arasında mekik dokuduğu için daha çok biz kaza yapacak gibiydik.

"Ya attığım konuma gelip istediğini alır, çeker gidersin ya da cehenneme kadar yolun var!" diyerek Hevybanû çağrıyı sonlandırdı.

Yaklaşık iki dakika içerisinde çakma piçe yeni bir mesaj geldi. "Sapaktan dön," dedi telefona bakarak. "Tepeye çıkıyoruz. Tepeden adam atma fikri çok akıllıca güzel kızım benim!" Ardından tedirgin bakışlarını bana çevirdi. "Konum sende var diye buluşma yerini değiştirdiğini düşünüyorsan," dedi tereddütle. "Düşünme Alp Aslan. Ben kefil olurum..." Çenemi geçen telefon konuşmasından ötürü o kadar çok sıkmıştım ki açmak is-

temedim ama aklı kalmasın diye hayır dercesine başımı salladım. Urfa kazan olsa bile, Hevybanû'yu yaklaşık on dakika sonra bulurdum. Bu arabada kendisiyle tek sevişen insan ben olduğum için neden bir otel odasına gitmek istemediğini de en iyi ben anlardım.

Birkaç dakika içerisinde tepeye vardığımızda; Hevybanû'yu çakma piçin arabasının kaputunda otururken, meymenetsizi de gri bir arabanın önünde dikilirken gördük. Arabayı çalışır bir vaziyette bırakıp indiğimde, Hevybanû'nun gözleri direkt sağ koltuktan inen çakma piçe kaydı. Gözlerindeki hayal kırıklığının sebebi yanımda gelmesiydi. Bir seçim yapmıştı ve yaptığı seçime saygı duymamış konumundaydım. Hayal kırıklıklarının oturduğu gözlerinden gözlerimi çekmeden yanına doğru adımlarken "Eve," dedim dik bir tonda. "Hevybanû'yu alıyorsun ve eve gidiyorsunuz Melih!"

"Yok!" dedi çakma piç, o harfini epeyce uzatarak. "Benim bu arkadaşla kısacık bir mevzum var ancak ondan sonra hem..." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Ver anahtarını Jülide'ye senin arabanla dönsün. Benimkinle değil." Kaşlarını imayla havalandırarak Hevybanû'ya baktı. "Yeter benim arabalarımı parçaladığın! Biraz manitanınkini parçala. Canavar canavar!" diyerek arkasında kalan arabamı işaret etti.

Cenk denilen iblis çiğ bir kahkaha attı. "Gerçekten mi Jülide? Yeni bir sevgili yaptın ve onu da eski nişanlının ayağına mı getirdin?"

Hevybanû'nun gözlerindeki sorgu dolu bakışları görüyordum ve benden başka kimse görmesin istediğimden önüne geçip, "Eve gidiyorsun," dedim ılıman bir tonda. "Melih'te peşinden geliyor. Bu kadar." İtiraz etmeden oturduğu kaput üzerinden aşağı kaydığında, "Hevybanû," diyerek duraksadım. Yüzümde silik bir gülüş oluştu. "Söz verdiğim gibi. Eve git ve sadece beni bekle olur mu?" Ağırca yutkunup, başını tamam dercesine salladı. "Anahtar arabanın üzerinde güzelim. Dikkatli git yeter."

Hevybanû söz dinleyerek arabama yönelince, Cenk'ten bir "Jülide!" yakarışı koptu. "Bu kadar mı gözden çıkardın kendini?"

Sesini işitmeye dayanamıyordum ve tek dayanamayanda ben değildim. "Kapat çeneni!" dedik çakma piçle aynı anda. Çakma piç, Hevybanû'nun suv model aracıma binişini gülümseyerek izlerken "Ah," diyerek hülyalı bir iç çekti. "Bende benim arabayı tır altına sokmadan önce böyle elim titremeden anahtar veriyordum. Seninkini de parçalasın, senin de elin titrer ilerde!"

"Haklısın," dedim gülümseyerek. Hevybanû geri geri araziden çıktı o arada. "Ona bir şey olacak düşüncesinden, anahtar verirken elim titrer."

Ardından kıymetli arabasını işaret ettim. "Al arabanı siktir git," dedim kovarcasına. "Bu, senin meselen değil!"

"Oooo!" dedi Cenk dikildiği yerden alayla. "Birileri size haddinizi bildirir olmuş Melih Bey!"

"Alp!" dedi, kahkaha atan Cenk'e sıkıntılı bir bakış atarak. "Üstündeki silahı ver." Ellerimi ceplerime yerleştirerek genişçe gülümsedim. "Bu orospu çocuğu ileri geri konuşacak, gaza getirecek!"

"Sen mi daha çabuk öfkelenirsin ben mi?" dedim, birkaç hafta öncesine atıfta bulunarak.

"Birkaç hafta öncesine kadar ben." Başını kabullenmişlikle eğdi. "Ama sen bu ırzını siktiğim nefes alıyor diye bile öfkelisin şu anda. Alev alevsin amına koyayım. Silahını ver!"

"Siktir git Melih!" dedim silahımı almak adına uzattığı eline gözlerimi devirerek. "Hadi bitti senin işin. Siktir git!"

"Bak!" Üstüme doğru temkinli bir adım attı. "Burada dolup, eve gelip benim canımı yakacaksan sen siktir git!" dedi kaşlarını uyarırcasına havalandırarak. "Bu orospu çocuğu ne derse desin, ne verirse versin, ben gidip Jülide'ye neden yaptın diye hesap sormam ama sen..." Derin bir nefes aldı. "Namus hesabı güdeceksen, hesap soracaksan, al voltanı siktir git. Ben bir herifin önünden alıp, başkasının önünde yaralı ceylan yapmam canımı!"

"Melih," dedim, sabır dilenircesine. "Hadi abicim, bırak demagojiyi!"

"Sikerim senin demagojini!" diye gür bir sesle bağırdı. Peşi sıra ellerini iki yana açtı. "Benim bu hayatla tek bağım Jülide. Ondan başka bir Allah'ın kulu yok anlıyor musun benim için? Bu orospu çocuğunu..." Hırsla Cenk'e doğru adımlamaya başladı. "Anlamadım ben!" O arada sağ yumruğu Cenk'in yüzüne indi. "Ama Neşe annem hayattaydı anlıyor musun? Anasının anlamadığını, ben nasıl anlayayım? Ebesinin örekesindeydim! Kendi derdimdeydim ama Jülide'de bir ah demedi abi!"

"Demez!" dedim duru bir tonda. Sesim o kadar sakin çıktı ki, iki eli yana açılmış bir vaziyette kalakaldı. "Dememiştir Melih, haklısın."

"Ben acılarımla dalga geçmeyi öğrendim ama Jülide, susup içine atmayı yaşam şekline çevirdi." Bildiğim gerçeklik kendisiyle birlikte ağırca yutkunmama neden oldu. "Benim birinize daha tahammülüm yok. Yakacaksan canını, sırf bu..." Yeni doğrulmaya çalışan Cenk'in yüzüne sağ dirseğini geçirdi. "Bu ibnenin evladı için evdekini yerle bir edeceksen, siktir git. Çünkü iyi bir şey söylemeyecek bu siktiğimin ağzıyla!"

"Melih!" Yeter dercesine adını zikrettim. "Senin öğrenmeni istemiyor, Hevybanû. Siktir git amına koyayım. Siktir git!"

İki elimle yüzümü sıvazlarken, "Seni yemlemiş," dedi Cenk öksürüklerinin arasında. Çakma piçle birlikte ona döndük. "Öğrendikten sonra yanında kalmayacaksın nasılsa diye ondan seni göndermiş." Çakma piçe nefret dolu bir bakış attı. "Bunlar böyle işte. Ondan başka kimsem yok diye diye, hayatını sikerler. Kendi ilişkinin dışında bırakırlar seni, öylece merhamet ettiğinle kalırsın!"

Çakma piç; "Senin soyunu sopunu," diyerek girişince araya girdim.

"Git abicim," dedim Cenk'i elinden alarak. "Bu pezevenk ne verecekse bana verecek, ne isteyecekse benden isteyecek. Senin mevzun değil bu. Git!"

Araya girmemle hırsı elinde patlayınca "İnşallah bana kendini siktirtmezsin, Alp Aslan!" diye öfkeyle söylendi.

"Ben gelene kadar kalabalığı dağıt, bana yeter," dedim öfkesine kulak asmayarak. "Ya da dağıtma. Sonra evde köstebek gördüm, yalnızdım koktum diye ağlıyorsun orada burada!"

"Görüşeceğiz seninle o mevzuyu da sonra!" dedi arabasının kapısını açarken. "Sanma ki unuturum ödlekliğini!"

Çakma piç en sonunda araziden arabasıyla çıktığında derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum. Ardından bir adım ileri çıkıp, ardıma saklanan Cenk'e yüzümü döndüm. "Ver ne vereceksen," dedim sakince. "Ver de bitsin. Uzarsa, canın yanar!"

"Ne kadar yanar mesela?" dedi tiye alarak. "Sahi senin meslek nedir? Silah milah ne iş?"

"Rütbemi mi soruyorsun?" diyerek sol kaşımı havalandırdım. "Senin askerliğin yetmez." Üstüne doğru tehditkar bir adım attım. "Sen şimdi ne vereceksen bana vereceksin. Ya vereceksin ve ben senin hayatını karartmayacağım ya da vermeyeceksin; ben senin ne yüzüne bakabileceğin sülaleni, ne eşini dostunu, ne de yemek yiyebileceğin ekmek kapını bırakacağım!"

"O ekmek işini Jülide halletti ya," dediğinde, çenesinden akan kandan midem bulandı. Kan görmeye fazlasıyla alışıktım ama sorun kanda değil, sahibindeydi. Sanki karşımdaki sıradan bir insan değildi. Fazlasıyla öfke doluydum ve bu öfke beni çok yanlış yollara sürükleyebilirdi.

"Adını anma istersen," dedim sinirle gülümseyerek. Sağ elimle burun kemerimi sıktım sakinleşmek adına. "Çenen yerinde kalsın istiyorsan, anma adını!" Oysaki Jülide, benim için bir şey ifade etmiyordu. Benim tanıdığım tek kadın Hevybanû'ydu. Onunda adını anmaya, bu şerefsizin ömrü yetmezdi.

"Ne dedi sana?" dedi merakla. "Hayır, gerçekten merak ediyorum. Ne dedi de kandırdı seni? Buraya geldin..." Başını kinayeyle sallandırdı. "O piçi gönderdin. Ne dedi sana?" Ukalaca göz kırptı. "Ya da ne verdi? Üç kuruş para ödememek için sana karşılığında ne verdi? Kendisini mi?" diye fütursuzca konuşma cesareti gösterdiğinde, sabır kotamı çoktan aşmıştı.

Sağ elimin parmakları boğazına dolandığında, renk atan yüzünü izledim. Bedeni tuttuğum boynundan yukarı doğru havalandıkça, başımı hafifçe sola eğdim. Yüzümde, acımasız bir caninin gülüşü olduğunu biliyordum. Öldürmekten zevk duyduğum bedenler oldu. Gecelerce uyuyamamama sebep olan bedenler olduğu gibi. "Sana sohbet edeceğiz demedim," dedim gülümseyerek. "Konuşabilirsin de demedim ama onun hakkında konuşamayacağını söyledim!" Kızarmaya başlayan yüzü içimde bir yerdeki zevk havuzunun çalkalanmasına sebep oluyordu. Boğazındaki elimin üstüne elini atıp çekiştirmesi sadece daha çok nefessiz kalmasını sağlıyordu. Bedenini kendime doğru yaklaştırıp, "Yanıldığın bir şey var. Ben piç diye aşağıladığın adam kadar merhametli bir pezevenk değilim. Sana o piç dediğin adamın götünü yalatabilecek kadar agresifim. Onun için sana göt yalattıran, adını anmanın yasak olduğu kadın için sana neler yaptırır bir düşün istersen," diye mırıldandım. Dili artık dışarı çıkmış ve yüzü kırmızılıktan morarmaya dönmüştü. Bedenini toz bulutu gibi silkeleyerek arabasının kaputuna fırlatmamla, yaklaşık beş dakika boyunca boğazını tutarak nefes almaya çalıştı. "Şimdi benim taşak geçmediğime emin olduysan," diyerek yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Sendede taşak olmadığına dair hem fikirsek, ne vereceksen ver ki siktir olup gidebilesin. Yoksa sana burayı mezar edeceğim!"

"Merak etmiyor musun?" dedi öksürüklerinin arasında. Sesli, derin bir nefes aldım iki elimi belime dayayarak. "Neyden bu kadar korktuğunu merak etmiyor musun?"

"İlgilenmiyorum!" diye gür bir sesle bağırdım. "Bak ben sabırlı bir adam değilim ve sen benim olmayan sabrımı zorlayıp, kendi biletini kesiyorsun. Ver ne vereceksen artık!"

Sürünür bir vaziyette ilerleyerek arabasının şoför kapısını açtığında, sağ elim belimdeki silahın kabzasına gitti. Kendisinin dolu olduğuna dair inancım yoktu ama karşındaki kim olursa olsun, hafife alırsan çuvallardın. Açtığı kapıdan içeri bedenini eğip, torpidoyu açtı. Ardından sürünerek geri çıktı ve elinde tuttuğu bir tomar cd'yi önüme fırlattı. "Al," dedi öksürerek. "Al, açar açar izlersin!"

Havada savrulan beyaz kaplar içerisindeki cdlere bakarken ne düşüneceğimi şaşırdım. "Bu kadar mı?" dedim ağırca. "Bu kadarcık şey için

miydi bunca gürültü?" Dumur olmuş bakışlarına aldırmadım. "Sen hiç mi kendi canına acımıyorsun?" dedim alt dudağımı dişleyerek. "Biri çıkar da bunları kıvırır kıvırır benim götüme sokar diye hiç mi düşünmedin?"

"O orospu çocuğunu pisliğe bulaştırmayacak kadar çok seviyor," diyerek çakma piçe atıfta bulundu. "Ama senin belli ki o kadar ederin yokmuş!"

"Topla lan şunları," diye bağırdım ayağımın önündeki cdleri ittirerek. "Topla!" Bağırmamla hareket etmek istese de, acıyla inledi. "Lan ben sana elimi bile sürmeden amcık hoşafı gibi dağıldın. Neyine güvendin de dünyanın bokunu yedin? Neden amına koyayım?"

Eğilip eline aldığı bir cd ile bir müddet düşündükten sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir kıza âşık oldum," dediğinde kendime ana avrat ne varsa sövdüm. Hevybanû'nun karşısına geçip, *'Sevdim. Bir zamanlar çok sevdim,'* diye böbürlenirken, neler hissedebileceğini zerre düşünememiştim. "Sevde," diye iç çekince, şok olmuş bir yüz ifadesiyle kendisine döndüm. Yüzümü görünce genişçe gülümsedi. "Jülide'ye hiçbir zaman âşık olmadım ben. O sadece bir basamaktı." Bana acırmış gibi göz süzdü. "Ne basamak ama! İnsanlara tepeden bakan, sürekli değersiz hissettiren, kimseyle arkadaş olmayan, aramadığında aramayan, yanında cansız bir bedenden farksız olan bir insan müsveddesi!"

Ciddiyetini ölçmek adına hafifçe yüzüne eğilip "Ne diyorsun amına koyayım?" diyerek sinirle gülümsedim. Evet, Hevybanû soğuktu. Tanıdığım, gördüğüm hiçbir insana benzemiyor ve mesafeli bir iletişim kuruyordu ama çakma piçin yanındayken içerisinden şevk şelalesi çıkıyordu.

"İnsanı soğukluğuyla, hayattan bezdirir. Neyse..." Derin bir nefes aldığında, neden boğazını sıkmışken bıraktığımı uzun uzun sorguladım. Konuşacak cümlesi varmış herhalde diye düşünüp, kendime bir sigara yaktım. "Sevde'ye ulaşmak için paraya ve o hastaneye girmeye ihtiyacım vardı. Murat dolayısıyla hastaneye girdikçe, Jülide dikkatimi çekti. Sessiz, sakin, kimseyle işi olmayan ama varlıklı bir kadın. Çok koşturdu beni peşinden!" Esefle gülümsedi. "Dedim ya Allah'ın selamını vermeyecek kadar kibir abidesi!" Öfkeyle soludu ama üzerimdeki öfkenin farkında olsaydı bence susardı. Sigaramı atmaya kıyamadığım için devam etmesine izin verdim. "İkna ettim, birlikte olmaya başladık ama kimseyle arkadaş olmayan Jülide, Sevde ile arkadaş oldu," diyerek çığ bir kahkaha attı. "Bir müddet sonra kendisine ilgim olmadığını fark edince, ayrılmak istedi. İtiraz edip, ilk o gün tehdit ettim..." Neyle tehdit ettiğini belirtmek istercesine elindeki cdlerden birini salladı. "Sevde'nin babası ülkenin ileri gelen inşaat firmalarından birinin sahibi. Bende mimarım. Sevde ile babasının inşaat

firması için yakınlık kurarken, Jülide ile evlenip malına ortak olma derdindeydim ama o arada bir şey oldu. Hayatımın en güzel şeyi..." İç çekti. "Sevde de bana âşık oldu."

"Sonra?" dedim yalandan bir merakla. "Sonra ne oldu?"

"Sevde'ye en başından beri kendisine âşık olduğumu ama Jülide'ye kimsesizliğinden ötürü acıdığım için ayrılamadığımı falan söyledim. Nikâh kıyıldıktan sonra yurt dışına gidecektik Sevde'yle. Jülide'yi görmeyince acımayacağıma ikna etmiştim Sevde'yi ama bir hata yaptım." Ne dercesine göz kırptım. "Evdeki kameraların kayıtlarını, Sevde eve geldiğinde de durdurmadım. Jülide o kadar anasının amı kil" diyerek öfkeyle homurdandı. "Bizi yatakta bastı. Biz olayın şokundan çıkana kadar ilk işi kamera kaydını evden almak olmuş. Kaydı aldığını düşünemedim çünkü kendisi adına kayıtlar çoğalmasın diye evde bile kalmıyordu. Sevde'nin kayıtlarını, Sevde'ye vermiş. Sevde, kayıtlar yayılacak korkusuyla babasından yardım istemiş. Babası Sevde'yi yurt dışına postaladı, Sevde de kayıtları öğrenince haliyle beni postaladı. Üstüne babası birde piyasada beni mimledi, işsiz kaldım ama..." Bir nefeslik duraksadı. "Ama Jülide, Sevde'yi de koca hastanede mimletti!"

"Ava giderken, avlanmışsın," dedim, keyifle gülümseyerek.

"Duygusuz bir orospu tarafından hayatım sikildi," diye homurdandı.

Gülümsemem genişlerken sigaramdan son bir nefes çekip, orta ve başparmağımın arasına sıkıştırdığım izmariti fırlattım. "Cık," dedim imayla. "Senin daha hayatın sikilmedi." Elimi kafasının arkasına atıp, arabasının ön camına yüzünü gömdüm. "Üç kuruş para için götünü siktirseydin." Başını çarptığım camdan geri çekip, burnundan akan kana aldırmadan tekrardan ön cama çarptım. "Senelerce yalnız başına yaşam mücadelesi vermiş bir insanın hayatını sikeceğine, gidip kendini siktirseydin." Tekrardan cama vurdum kafasını. "Anasını siktiğimin çocuğu, gidip ananın görüntülerini çektirseydin!" Kafasını kaç kez cama vurdum bilemiyorum ama ön cam çatladı. Bıraktığımda ise bok çuvalı gibi bedeni yere yığıldı. Sol elimle yüzümü sıvazlayarak, cebimden telefonumu çıkardım. Çağrım daha ilk çalışta açıldığında, yüzüm gülümsedi. "Zifir koçum n'aber?"

"İyidir abi senden n'aber?"

Ayağımın ucunda yatan bedene ters bir bakış attım. "Bozuk Allah'a şükür," diyerek derin bir nefes aldım. "Benim sana bir işim düştü. Bir konum atsam gelebilir misin?"

"At abi, beş dakikaya ordayım," yanıtını alınca, bekletmeden telefonu kapatıp kendisine konumu yolladım. Zifir gelene kadar tüm saçılan cdleri topladım, üstüne tam üç tane peş peşe sigara yaktım. En sonunda bir

hışımla geldiğinde önce yerde yatan baygın bedene, ardından gri kaputtan süzülen kan öbeğine, birde dönüp milim acıma duygusu barındırmayan yüzüme baktı. "Çarşın pazarın bol olsun usta!" diyerek gülümsedi ve iki elini yana açtı. "E bize iş bırakmamışsın ama çağırdın?"

"Bu orospu çocuğu," diyerek kendime bir sigara daha yaktım. "Hayatına girdiği kadınların gizlice görüntülerini çekip, tehdit ediyormuş." Elimdeki cd tomarını salladım. "Bunlar bende ama bu kadar olduklarına inanmıyorum. Normalde İstanbul'da yaşıyor ama Urfa'da ne bok arıyor sormuyorsun. Bunu ait olduğu yere götürüyorsun, elinde ne var ne yoksa topluyorsun ama bir tanesine bile açıp bakmıyorsun!" Zifir; sokak şube. Kara düzen, kimliksiz ve kimsesiz. Gecenin karalığından bile fazla zifiri karanlığa sahip bir evlat. Evlat diyorum çünkü henüz yirmi iki yaşında bir ölüm makinesi.

"E abi açmayacaksam nereden bileceğim içerisinde ne var?"

"İsterse içinde sadece kendi götünün görüntüleri olsun Zifir," dedim hiddetle. "Sen bakmayacaksın. Çizgi film bile çıksa içinden, ben bakacağım!" Bok bakacağım! Bak bakalım, elindeki cdlerden birine bile beş saniye bakabilecek misin?

"Direkt polise versek?" deyince yüzüne odaklandım. Yüzünün solunda, boydan boya siyaha çalan mor bir doğum izi vardı. Geceye karışıklığı, daha dünyaya geldiği gün kaderine yazılmıştı.

"Kimin görüntüsü varsa sahibine iletiriz, şikâyet etmek istiyorsa eder," dedim sabit tavırla. Ardından yerde yatan bedeni ayağımın ucuyla dürttüm. "Öldürmedim ama muhtemelen beyninin sağ tarafında kanama mevcut. Sen istersen öldürebilirsin ama ben bir ömür; boynundan aşağı felç kalmasını tercih ederim." Gözlerimi Zifir'in kapkara gözlerine çevirdim. "Hak ettiği gibi yaşasın bir ömür. Her sabah gözlerini açtığına lanet etsin, her gece öleyim diye dua etsin." Mağrurca dudak büktüm. "Belki bir gün duası kabul olur, gırtlağını kesmeye gidersin."

"Tanıdık biri mi?" dedi çekingen bir tonda. Ardından elimdeki cdleri işaret etti kaşlarıyla. "Öldürmeyip, süründürmeyi tercih etmişsin."

"Sana ne amına koyayım? Sen ne zamandan beri sana söyleneni sorguluyorsun?" diyerek üstüne doğru adımladım. "Al şu herifi tık bagaja. Arabanı ben yollatırım!"

Zifir'in arabasına binecekken, "Eyvallah abi," diye seslenişini duydum. Sesi gözlerimi yummama sebep oldu. Hevybanû'yu Zifir'den ayıran neydi ki? O da kimsesizdi, üstüne birde farkında olmasa da kimliksizdi. Aralarındaki tek fark; yüzünün ay gibi parlak oluşuydu.

"Sana eyvallah koçum," dedim arabayı çalıştırarak. "Alacak hanene yazarsın bu geceyi. Ben borç haneme yazdım." Alacak hanesine yazmasının sebebi, öldürmeyecek olmasıydı. Borç hanesine yazma sebebim, bir gün öldür diye emir verecek olmamdı. Sağ koltuğun üzerine bıraktığım cd yığınıyla, Urfa merkezde tam üç tur attım. Hevybanû'nun yanına gitmek o kadar zor geldi ki, uzun zaman sonra damdan düşer gibi bir görev çıksa da gitsem diye dua ederken buldum kendimi. Tam ortadaki adada, yirmi üçüncü kez dönecekken öfkeyle direksiyona vurdum. "Neyi erteliyorsun amcık?" dedim kendime. "Sanki oturup, izleyeceksin!" İzlemeyecektim çünkü biliyordum ki yüreğim kaldırmayacaktı. "Hem kendine hem de evdekine neyi dar ediyorsun?" Sol elimle sakallarımı sıvazlaya sıvazlaya mahallenin yolunu tuttum. Arabayı Hevybanû'nun evinin önünde durdurduğumda, çakma piçi bahçede viski şişesiyle baş başa otururken gördüm. Benim geldiğimi görünce salıncaktaki bedenini dikleştirdi.

Bahçe kapısını usulca açtığımda, sol elindeki kadehini havaya kaldırdı. Yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Yaktın mı mesleği?" dedi peltek bir şekilde.

Kaşlarımı hayır dercesine havalandırdım. "Maşa varken, elimi ateşe sokmam," diyerek gülümsedim. "Çok istiyorsan sana da bir maşa edindireyim ya da gel azıcık iş öğreteyim."

"Öldürdün mü?" Kadehini içip unutmak istiyormuş gibi kafasına dikti. "Jülide, yemin ederim ki beynini yer!" Kaşlarım anlamazlıkla çatıldı. "Bakma öyle amcık amcık! Kendisi yüzünden başını belaya soktun diye, kafanı siker görürsün!"

"Ben başımı nereye sokacağımı iyi bilirim," dediğimde aklıma Hevybanû'nun bacak arası gelmemesi gerekiyordu tabi. "Siktir," dedim huysuz bir tonda hem çakma piçe, hem de zihnimdeki arsız piçe. "Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokuyorsun gece gece!"

"Ne dedim be?" dediğinde çokta haksız sayılmazdı.

Doldurup bana uzattığı kadehini alırken "Kafam bozuk," dedim.

"Sıktı canını değil mi?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Kim bilir ne dedi ırzını siktiğim! Bak, bozuk kafanı bana koparttırmadan siktir ol git Alp Aslan. Sana Jülide'yi parçalattırmam!"

"Ondan değil..." Elime tutuşturduğu kadehi bir dikişte içtim. "Konuşamıyoruz abi," dedim gözlerimi sokakta ummalı bir şekilde gezdirerek. "O çıkıyor, bu çıkıyor. Kocasını aldatan mı istersin, eski sayko nişanlı mı?" Gözlerimi, beni şaşkınlıkla dinleyen benliğine çevirip gülümsedim. "Hiç biri çıkmasa, pastadan dansöz gibi sen çıkıyorsun amına koyayım. Huzur vermiyorsunuz bir gün!"

Kendisine bir sigara yaktı. Derince ciğerlerine bir duman çektikten sonra elindeki sigarayı da bana uzattı. Sigarayı elinden alıp dudaklarıma götürdüğümde "Al kızı git," diye mırıldandı. Dudaklarımın önünde sigarayla kalakaldım. "Yüreğin yetiyorsa tabi," diye imayla ekledi. "Muhsin abi gelsin, durumunu toparlasın. Sende siktir git, kendi durumunu toparla. Hem siktiğimin olayına şahit oldunuz diye kimse kafanızı da sikemez!"

Çektiğim sigara dumanını geri salarken, "Haklısın," dedim başımı ağırca sallayarak. "Dünyanın derdini biz mi çekeceğiz? Biraz da siz çekin!"

"Yalnız," dedi sol kaşını havalandırarak. Ardından sağ elini sigarasını geri almak için uzattı. Sigarasını verirken ne dercesine göz kırptım. "Ben Jülide'yi önce bir askeriyeye sokmayı planlıyorum. Ondan sonra al git. Zaten vücudu anca toparlar."

"Ha oldu amına koyayım," dedim sinirle. "Sen burada parkurda canını çıkaracaksın, bende alıp thai masajına götüreceğim!" Elimdeki boş kadehi eline tutuşturduktan sonra başımla başını ittirdim. "Benim yanımdayken burnu kanamaz. Döndükten sonra yaparsın ne yapacaksan. Onu o kadar vücut acısıyla ancak hastaneye götürebilirim." Parkur deyip geçtiğimiz uygulama, vücudunun her yerinin et kesmesine sebep olacak bir illetti. Hevybanû, alışık olmadığı için parkura girdikten sonraki bir hafta attığı her adımında çakma piçi muhakkak saygıyla anacaktı. Bense yanımda huzur bulsun istiyordum, canı yansın bende buna göz yumayım değil.

"Haklısın," dedi onaylarcasına. "Hem sende seni kabullenip, kabullenmediğini test etmiş olursun."

"Ne diyorsun abicim ya?" diye homurdandım. "Ne bu kız ikinci el araba mı? Şanzıman değiştiriyoruz da, kabul edip etmediğine mi bakacağız?"

"Yok lan öyle değil," dedi başını hızla iki yana sallayarak. "Jülide'yi sen çalıştıramazsın. Kendisinin ağzını yüzünü dağıtabileceğini sanmıyorum!" Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Ne yani eğitmenlikten sıyrılıp, kendisiyle eşit olmayan Hevybanû'ya karşılık mı veriyordu? "Ne sandın yaprağım? Kum torbasıyla çalışıyoruz mu? Kaşı açık, dudağı patlak kızla gitme tabi!"

"Lan siktir git! Böyle eğitim mi olur?" dedim terslenerek.

"Bizde böyle yavrum. Yıllardır böyle. Beğenmiyorsan sen siktir git," diyerek, benden bir tık az öfkeyle yanıtladı beni. "Ama parkura sen sokarsın. Zaten seni görüp de rahatsız olmazsa, seni de benliğine kabul etmiş sayılır." Sol elinin tersiyle hafifçe göğsüme vurdu. "Bu kıyağımı da unutmaz, orada burada anlatırsın."

"Biz bi' gidelim de abicim," diyerek göğsümdeki elini ittirdim. "Sonrasına dönünce bakarız."

"Kaçırma da kızı," dedi gülümseyerek. Ardından hemen "Ama elinden," diye ekledi. "Sende o potansiyel var çünkü. Saman altından su yürütüp, köstebek köstebek takılayım derken bir bakmışsın hop." Sağ eliyle uçak işareti yaptı. "Jülide uçuvermiş ellerinden!"

"Yavaş," dedim harfleri uzatarak. "Yerler yaş, kayarsın kardeş. Deniz üstünde yelkenlide değilsin, Urfa'nın etrafındaki dumanlı dağlarda belki sen uçuverirsin!" Sesli bir nefes verip, asıl hedefime yöneldim. "Takıldım kaldım sana! Uyudu mu Hevybanû?"

"Neden köpek gibi kıza takma isim taktın sen?" diyerek tok bir kahkaha attı. "Oğlum soyadını, kütüğünü değiştireceksin değiştireceksen. Sen amma işgüzar herifsin ya!"

"Ben böyle seviyorum oldu mu?" dedim, inatla. "Jülide'yi istediğin kadar sev ama benim Hevybanû'ma dokunma. Dokunma canını yakarım!"

"La amına kodumun ruh hastası! Aynı insandan bahsediyoruz geri zekalı!"

Sağ omzundan salıncağa doğru bedenini ittirdim. "Aynı insandan bahsetmiyoruz. Benim gördüğüm kadını sen görseydin, bu siktiğimin meselesi bu kadar uzamazdı. Benim gördüğüm bana kalsın Melih. Sen görme! Başkası da görmesin! Bakmayın amına koyayım benim hatuna da ne bok yerseniz yiyin!"

"Sen üz o kızı da, bakalım sonra sana kim bakacak hastane köşelerinde!"

"Yavrum senin korkutup kaçırdığın kadar benim öldürmüşlüğüm var..." Adımlarımı evin merdivenlerine yönelttim. "Gezme ceylan bu dağlarda seni avlarlar," diye türkü mırıldanmayı da ihmal etmedim. Kimi neyle tehdit ettiğini bilemeyecek kadar şuursuz bir çakma piçti kendisi! Evin içerisine girdiğimde, çakma piç sayesinde attığım tüm gerginlik benliğime geri yüklendi. Hevybanû'nun odasına vardığımda kendisini tekli koltukta tavanı izler bir halde buldum. Bedeni buradaydı, iyiydi ama sanki ruhu çekilmişti. "Hevybanû," diye seslenene kadar, asla bana bakmadı. Gözlerini bana çevirdiğinde ise ağırca yutkundu, ağzını açmadı. Tavrı; ne söyleyeceksen söyle, birde sen vur git der gibiydi. Derin bir nefes aldım ve ağır adımlarla yanına doğru ilerledim. "Ben geldim," dedim saçma bir şekilde. Görüyorum dercesine başını salladı. "Konuşmayacak mısın?" Cevap vermek yerine tekrardan yutkunmakla yetinince "Peki," diyerek elimdeki cd topluluğunu kendisine uzattım.

Gözlerini elimdeki cdlerden çekmeden "İzledin mi?" dedi. "Ya da..." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Ne kadarını izledin?" Sesindeki donuk tonu

daha önceden hiç duymamıştım ve karşımdaki kadını zerre tanıdığımı söyleyemezdim.

"İzlemedim," dedim dümdüz.

Sol elini ensesine atıp ovalamaya başladı. "Bilmiyordum," diyerek başını iki yana salladı. "Bilmiyordum," dedi tekrardan sayıklar gibi. "Gerçekten bilmiyordum. Böyle sapıkça fantezilerim yok benim." Garip bir şekilde gülümsedi. "Gerçi benim hiçbir şeyim yok. Bildiğim hiçbir şey olmadığı gibi." Burnunu çekti ağırca. Tutuk bir şekilde gözlerini elimdeki cdlerden çekmeden anlatmaya devam etti. "Kendisinden ayrılmaya karar verene kadar asla anlamadım. Ne zaman ki ayrılmak istedim, buyur ayrıl ayrılabiliyorsan diye yüzüme vurdu..."

"Annen ve Melih ne alaka?" dedim hiç aklımda yokken. Elimdeki cdlerden kopan gözleri, çehremi turladı. Sıradan basit bir kahverengi olmasına rağmen gözleri çakmak çakmak parlıyordu ve parıldamanın nedeni akıtmamak için direttiği yaşlardı.

"En yakın arkadaşlarından biri hacker. TSK'nın sitesine yükleyecekti. Üstümü değiştirirken, duş alırken, beraber olurken falan bir sürü görüntü," diyerek dudak büktü. "Annem görevden ihraç edilmezdi ama görevine devam edemeyeceğini de biliyordum. Zordan kurduğumuz bağ yıkılırdı. Benden bile çok sevdiği mesleğini bırakmasına sebep olunca ben, o olamadığımız anne kız durumumuzda bozulurdu. Melih ise..." Kesik, titrek bir nefes aldı. "Son kez silahını kullanırdı o da onun beynini dağıtmak için. Yumuşak karnımı biliyordu. Hayatımda sadece iki tane insan vardı. İki!" Neden herkese bir ton eş dost akraba da, bana hepi topu iki tane diye isyan eder gibiydi. "Göze alamazdım. Anlıyor musun?"

"Sormayacak mısın?" dedim, kararsızca. "Sen ne bok yedin diye sormayacak mısın?"

Usulca ayağa kalktıktan sonra uzanıp, elimdeki cdleri aldı. "Hadi eyvallah diyebileceğin bir insan için bir şey yapmazsın..." Tereddütle yüzüme bakıp "Yine de," dedi ama duraksadı. "Keşke daha farklı olsaydı. İlk zorlukta arkasını dönen olmasaydın..."

Yalaza etkisinden çabuk çıkıp, onaylarcasına baş salladım. Kimsenin gerçekten onu istediği için yanında kalmayacağından, sevilecek bir insan olmadığından, daima yalnız kalacağından ve bu hayattaki tek dalının çakma piç olduğundan, bir aile kuramayacağından, başka bir dal edinemeyeceğinden o kadar emindi ki... Umutsuzluğu, inançsızlığı beni boğunca "Eyvallah," dedim öylece. Önce odasından, peşi sırada evden bir hışımla çıktım.

Hızlı adımlarla merdivenlerden inerken çakma piç "Senin ecdadını sikeyim!" diyerek öfkeyle oturduğu salıncaktan ayaklandı.

Yanımdan geçip içeri girecekti ki, sol koluna yapışıp "Karışma," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Ardından sol kulağının dibine sokuldum. "İki dakikaya geleceğim. Bırak biraz yalnız kalsın karışma. Siktir git, içkini zıkkımlan. Sen beni görmedin, bende seni." Kolunu bıraktıktan sonra bahçe kapısından da hışımla çıktım. Kendi evime aynı hızla girdiğimde ise salonda Bilge ve abimi abluka altına almış olan annemi gördüm.

"Oooo Aslan Bey! Hoca karıyı buldu mu da geldiniz?" dedi annem, iki elini çirkefçe beline dayayarak.

"Ne oluyor ya?" dedim aksi bir tonda, ayakkabılarımı çıkarırken. "Senin televizyon karşısında başın düşerek uyuklaman gereken saatlerde değil miyiz?"

"Asıl sana sormalı! Sana ne oluyor da, o zillinin eskisinin peşine düşüyorsun?" diye bağırınca avaz avaz, sesli bir nefes aldım.

"Sana ne ana?" dedim gülerek. "Sana ne?" İki elimi yana doğru açtım. "Bak bakayım, ben on üç yaşında bir oğlan mıyım? Sana ne ana? Sana ne?"

"Yeter, ite uğursuza bulaştığın! Saçındaki kıllar ağaracak hala bir dikili taşın yok senin!"

Bağıra çağıra konuşan annemi omuzlarından tutarak abime doğru çevirdim. "Bak bu oğlun Ali. Benden tam iki yaş büyük. Saçları ağarmaya başladı. Düzenli bir işi var, evliliğe uygun, sakin süt liman bir adam. Önce oğlun Ali'den başla."

"Aslan!" dedi annem sağ elimin üstüne çimdik atarak.

"Alp Aslan," dedim usulca. "Adım Alp Aslan..." Oysaki Hevybanû'dan önce adımla ilgili zerre takıntım yoktu. "Ne yaparsan yap ama hayatı sikilmiş Alp Aslan'ı rahat bırak. Bırak Alp Aslan kendi düğününü, kendi yapar."

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki, Bilge "Abi," dedi çekingen bir tonda damarıma basmak istemeyerek. "Jülide'ye ne oldu?"

"Ne olabilir?" diyerek ukalaca dudak büktüm. "Ben varken ne olabilir?" Salondaki üç ağzın üçü de şaşkınlıkla açıldı. Hallerine gülümseyerek banyoya doğru ilerledim. Annemin sorduğu soruların hiçbirine cevap vermedim çünkü ergenler gibi alnıma asıp gezmeme ramak kalmıştı. Hızlıca bir duş aldıktan sonra odama geçiş yaptım. Altıma siyah bir kot geçirip, üstüme uzun zaman sonra beyaz bir tişört giydim. Göreve gitmekten, siyaha yeşile bulunmaktan sivil hayatı unutmuştum. Kendime

minik bir çanta hazırlayarak odadan çıktığımda salonda bıraktığım üçlü beni geri karşıladı.

"Göreve mi?" dedi abim şaşkınca.

"Yok, kafa dinlemeye," diyerek yüzümü buruşturdum. "Malum bu bünye bu kadar kalabalığa, gürültüye alışık değil. Kafam kaldırmıyor artık!"

"Edepsiz!" dedi annem ve peşi sıra yalandan bir tükürük yolladı. "Yolsuz karılarla gezersen, ataya, anaya saygını böyle yitirirsin işte! Kimsesiz bir piçten öğreneceğin başka ne olacaktı sanki?"

"Bu söylediklerini unutma ana olur mu?" diyerek kinayeyle gülümsedim. "Çünkü ben unutmayacağım. Bilirsin hiçbir şeyi unutmam da..." İçimi antla bileyledim. "Ben; o kimsesiz piç dediğinin her şeyi olduğumda, sen ne olacaksın bakalım? O zaman geldiğinde tekrardan konuşuruz..."

"Ya anne! Ne biçim konuşuyorsun ya?" dedi isyanla Bilge.

"Hadi Allah'a emanet," diyerek hızla evden çıktım çünkü durdukça muhabbet uzayacaktı. Bilge ve abim, Hevybanû'yu seviyordu. Annem benim üzerimden başlayacak, sizleri de yoldan çıkardı diyerek onlardan devam edecekti. Nasılsa her türlü canlarını yiyecekti bari direkt onlarınkini yesin, benimki de bana kalsındı. Arabamın bagajına çantamı koyduktan sonra adımlarımı Hevybanû'nun evine yönelttim. Çakma piçi bahçede bıraktığım gibi bulunca, son durumun merakıyla göz kırptım.

"Ses yok," dedi dudaklarını oynatarak. Tamam dercesine göz yumup ilerliyordum ki sol koluma tutundu. "Oğlum, ben al kızı git dedim ama evde Ercü ve Mehtap var..." Eee dercesine başımı iki yana salladım. "Ayıp olacak lan!"

"Bana ne amına koyayım, sormadan insan getirmeseydin!" dedim kendisi gibi fısıldayarak. Ercü denen herif nerde yatıyordu onu bile görmemiştim. Acaba Mehtap'la mı uyuyordu? Gerçi Mehtap, biraz Melih'e yürüyor gibi duruyordu. Düşüncelerim dilime karıştı, "Harbiden sana ne Alp Aslan!" diye homurdandım. Çakma piç yüzüme deli misin der gibi bakınca, kolumu silktim. "Getirdiğin gibi gönderirsin, gönderemezsen de Urfa kültür seansı düzenlersin ama biz dönene kadar giderlerse sevinirim. Kalabalık sevmiyorum ben!"

"Hele hele yaprağıma bak hele! Sana soracaktık çünkü eve getireceklerimizi!"

"Bir dahakine sorarsan sevinirim. Evde erkek olarak sana ve çaylağa zor katlanıyorum," diyerek sol omzuna hafifçe iki kez vurdum. "Deliyim ben biliyor musun?" derken birde sağ elimle deli işareti yaptım. "Anamı buraya postalar, Hevybanû'yu benim eve alırım görürsün."

"Anan seni bize postalamasında!" diyerek tok bir kahkaha atınca göğsünden ittirdim.

"Sus amına koyayım duyurtacaksın geldiğimi!" Anlamamazlığın getirisiyle kaş çattı. "Gittim sanıyor," dedim başımla evi işaret ederek. "Gideceğime çok emindi. Bende Nasrettin hocanın eşeği misali, önce kaybetsin sonra buldum sansın diye bozmadım."

"Ha eşek olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Kabullenircesine başımı sallamama şaşırınca, "Yaptık bayağı eşeklik," dedim sözle de onaylayarak. "İzin verirsen bir iki saat dinleneceğim. Tabi o arada..." Hevybanû'nun camına sıkıntılı bir bakış attım. "Hevybanû'yu da gitmeye ikna etmem lazım."

"Yanına gitmeye cesaret edebilirsen, gelir," diyerek sırtımdan beni eve doğru ittirdi. "Ama tabi önce o koca kıçını kaldırman gerek."

"Sen ne yapacaksın?" dedim sol omzunun üstünden kendisine bir bakış atarak.

"Siz götünüzde mısır patlatırken, biri de götünüzü kollasın değil mi ama?" diyerek böbürlendi. Eyvallah dercesine boyun büktüm. "Siz gittikten sonra Jülide'nin yatağında uyurum ben."

"Nasılsa atacağım onu," diyerek göz devirdim. "İstediğini yap!"

Eve girip, hızlıca Hevybanû'nun odasına geçiş yaptım. Kapıyı açtığım gibi yattığı yerden tavanı izlerken, "Melih sonra," diyerek kapıya sırtını döndü.

"Melih odana kapıyı çalmadan mı giriyor?" dediğimde, bedenini hızlıca geri çevirdi. Gözlerindeki şaşkınlık, uğruna bir şarjör boşaltmalıktı.

Yatağın içinde oturur pozisyona geçtikten sonra ne diyeceğini bilemediğinden olsa gerek yavaşça diliyle dudaklarını ıslattı. "Arkanı dönüp gitmiştin," diyerek burukça gülümsedi. "Yine arkanı dönmüştün..."

Yanına doğru adımlayıp bedenimi yatağın üzerine bıraktığımda hızlıca iki elim yüzüne kapandı. "Bak bakayım, arkamı dönmüş gibi mi duruyorum?" dedim kaşlarımı havalandırarak. "Ben arkamı dönersem hissedersin Hevybanû. Arkamı döneceğim insana, önümü de dönmem zaten." Başını kendime doğru çekince, iki eliyle iki koluma tutundu. Saçlarından derin bir nefes soludum. "O pansiyona gittiği için tek pişman olmayan sen değilsin..." Alnımı alnına dayadım. "Gecelerce o lanet pansiyonun varlığına şükür ettim ben," diyerek içtenlikle gülümsedim. "Seni bana getirdi. Seni görmemi sağladı. Aldı sonra seni o kader denilen illet, burnumun dibine yerleştirdi. Al amına koyayım kader mi istiyorsun, al bu kadın kaderin dedi." İki kaşının ortasındaki beninde hafifçe dudaklarımı gezdirdim. "Direndim," dedim sesli bir nefes vererek. "Çok direndim! Çünkü

biliyordum bir kere yoluna baş koyarsam, sen kafamı kesene kadar o yoldan başımı kaldıramayacağımı..."

"Alp Aslan," dedi fısıltıyla. Yüzünün, iki gündür üstünden çıkarmadığı tişörtüyle aynı renk olduğundan bir haberdi.

"Gitmedim," dedim gülümseyerek. "Gitmeyeceğim de. Ufak bir çanta hazırlamam lazımdı."

"Göreve mi?" derken gülümsemeye gayret etti.

İki yana kıvrıldığında huzur bulduğum dudaklarına sakin bir öpücük kondurup "İki kişilik, sıkıcı olmamasını umduğum bir görev," dedim.

"Ne zaman gidiyorsun?" dedi merakla. Kimle, nereye demek aklına bile gelmediği için saflığına içtenlikle gülümsedim.

"Araba kullanacak kadar uyusak yeter," dedim esneyerek. Ardından bedenini hafifçe yatak içinde geri doğru ittirdim.

"Uyumaya mı geldin?" dedi sırtüstü yatınca.

"Uyutsana beni," dedim çocukmuşum gibi. Utanmasam azıcık saçlarımı okşasana diyerek sevgisini de dilenecektim. Yatağın üzerine bastırdığım avuç içlerimden destek alarak yüzüne doğru eğildim. Sakin başlayan öpüşüm, bir müddet sonra harlandı. Enseme kapadığı eliyle beni kendisine daha çok çektiğinde, ikimizden de sesli bir inilti döküldü. Çok özlüyordum! Yeni diye mi bilemesem de kimseyi böyle, bu denli özlediğimi hatırlamıyordum. Dünkü çocuk değildim. Azgın teke hiç değildim! Ama altımda kıvranan kadının gözündeki kirpiği, gülüşündeki burukluğu, aldığı çekingen nefesi bile özlüyordum. Ensemdeki sağ elini göğsüme indirerek bedenimi ittirdiğinde, kendimi bir anda altta onu ise üstümde buldum. Hevybanû'yu hep görmek istediğim yer, kucağımdı. Gülümsedim. Birde çıplak olsaydı muhtemelen tadından yenmeyecekti çünkü ben yeni yetmeler gibi erken ereksiyon olacaktım. "Sesin duyulsun istemiyorum," dedim ağırca yutkunarak. Yalan! Yalan çünkü biraz daha zorlarsa, ne kendimi ne de aşağıda hareketleneni tutamayacaktım ve o saatten sonra kim sesimizi duyarsa duysun, aşağıdakinin kesinlikle umurunda olmayacaktı. Tüm eğreti dokunuşlarının aksine bedenimde gezen parmakları o kadar benim, o kadar bana aitti ki; sırf bu gece yüzünden bana dokunuyor diye düşünmek zerre aklma bile gelmiyordu. Öyle ki arzu ve tutkunun ahenginin ortasında, *'Şükürler olsun,'* dedim içimden. *'Benim yanımda özüne döndüğü için Allah'ım sana şükürler olsun.'* Devamında temennilerim peş peşe içimde sıralandı. *'Özün, özüm olsun Hevybanû. Özüm özüne, gönlün gönlüme karışsın. Kanın kanıma ama en çok canın canıma...'*

Dakikalar önce benim eğildiğim gibi avuç içlerini yatağın üzerine bastırarak dudaklarımın üzerine eğildi. "Benim mi?" dedi alt dudağını dişleyerek. "Senin mi?"

Ellerimi tişörtünün altından çıplak beline yerleştirirken, sesli bir nefes vererek başımı geri doğru attım. "Ah!" dedim belini hafifçe sıkarak. "Seni çok istiyorum!" Yüzümün etrafına dökülen saçlarına bir bakış atarken "Çok istiyorum!" diyerek tekrardan isteğimi dillendirdiğimde gözlerinin içiyle gülümsemesine tav oldum. "Öyle böyle değil ama bu rahatsız yatakta da değil!" Hiç sesin duyulmasın dememişim gibi gür bir kahkaha attığında bedeni üzerimde yay gibi gerildi. Haliyle tam kasıklarımın üzerinde hareket etti. "Yapma," dedim yalvarır bir tonda. "Yapma, yarım kalmaktan nefret ediyorum. Yapma!"

"Tamam," diyerek dudaklarını birbirine bastırıp, ellerini iki yanda havaya kaldırdı. Yüzündeki eğlenir ifadenin, köpeği olabilirdim. Çünkü bu gülümsemeyi görse görse şimdiye kadar anca dışarıdaki çakma piç görmüştür. "Yapmıyorum bir şey. Sesin duyulmasın sonra mahcup olmayasın." Dalga geçercesine kendisini sırtüstü yanıma attı. Sonra aklına gelenle dudakları şaşkınlıkla aralandı ve "Ben bir an gideceğini unuttum," dedi mahcupça.

Sırtüstü uzanmasını fırsat bilerek, göğsüne başımı yerleştirirken "İki saat sonra uyandıracağım," diye mırıldandım. "Olaki kalkmazsan dolap falan tokatlamam, direkt kafanı buz dolu bir kovaya sokarım Hevybanû."

"Tamam anladım Alp Aslan. İki saat sonra gideceksin, uyanmam lazım."

"Gideceğiz," dedim başımı göğsünden kaldırıp, yüzüne bakarak. "Anlamadığın bu. Birlikte gideceğiz."

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Offum zaten ama bana hastaneden bir şey demediler?"

"İki saat sonra," dedim hala anlamayışına esefle gülerek. "Şu kapıdan çıkmazsan seni bayıltıp götüreceğim, vazgeçtim."

Kahverengi gözleri panikle irileşti. Nereye gideceğimizi zerre sormadığı için jetonunun asla düştüğüne inanmadım. "Uyudum ben," diyerek gözlerini sıkıca yumunca, kahkahamı göğsüne gömdüğüm yüzümle ancak bastırdım.

Fırsattan istifade göğsünün üzerine derin bir öpücük kondurarak "Uyu güzelim," dedim mırıltıyla. "Uyu ki zihnin açılsın yoksa iki gün işimiz iş!" Göğsünde yattığım hiçbir an, bu sikik gecenin sonundaki gibi gülümseyerek olmamıştı. Saçlarımın arasına karışan eliyle usulca başımı göğsüne

bastırdığında, dillendirmese de gitmemden korktuğunun farkındaydım. Ben hep gidecektim ama ne olursa olsun yine hep ona dönecektim...

XVII – ÂŞIKTAŞLIK

'Huzur; kaçındığın bir canın nefesinden benliğine erişir.'

ALP ASLAN ŞAHİN

"Hevybanû," dedim başımı göğsüne daha çok bastırarak.

"Hı?" diyerek kollarını yukarı doğru kaldırıp, esnedi.

"Hadi güzelim kalk," dedim ama kalkmaya gönüllü olmayışından çok farklı değildim. Çünkü uyku bile sevdiğinle olunca tatlı geliyormuş. "Kalkıp hazırlanman için on beş dakikan var. Vallahi seni almadan giderim!"

"Önce sen," dedi boğuk bir tonda. "Kalkacaksın ki kalabileyim."

Üstündeki bedenimi geri çekip, sırtüstü yatağa devrildim. "Bunu sevmedim," dedim huysuzca gözümü ovuştururken. "Tam olarak; 'Ne zaman insan gibi uyuyacağız Alp Aslan?' diyerek olay çıkarırsın?"

Yataktan kalkmışken duraksadı. Elini kalkmam için uzattığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bunun beklentisine girmem mi gerekiyor?"

"Gerekmiyor mu?" dedim en az kendisi kadar şaşkınca.

"Uyuduk işte Alp Aslan," derken umarsızca omuz silkti. "Ha iki saat, ha yirmi iki saat! Gitmen gerekmese gitmezsin zaten!"

"Tövbeler olsun trip atmayan kadın!" dedim boşta bulunarak. Yüzüme bakakalınca, dışımdan konuştuğumu anlayıp dilimi ısırdım. Boynumu esnettiğim sıra "Uyanamadım..." dedim ağırca. "Sen bakma bana!"

"Belli oluyor," dedi ama gülerken dişlerini sıkıyor gibiydi. "Ben bakmamda, gideceğin yerden bu kafayla dönemezsin gibi duruyor!"

"Ooo," diyerek tuttuğum elinden bedenini kendime doğru çektim. "E güzelim sen hepten uyanamamışsın!"

"Uyandım işte!" dedi isyankâr bir tonda. "Seni bekliyorum."

Elinin üzerine bir öpücük kondurarak "Birlikte gideceğiz dedim ya," dedim ılıman bir tonda. "Bir çanta mı hazırlasan acaba?" Başını hızla tamam dercesine sallayınca, hepten şaştım. Uykusuzluktan değilse de, Hevybanû sayesinde gittiğim yerlerden dönüşüm epeyce zor olacaktı anlaşılan. "Nereye demeyecek misin?"

"Önemi var mı?" dedi, dudak büktüm yanıt olarak. "Sınır ötesi?" Sorusunu desteklemek adına sol kaşını havalandırınca, başımı hayır dercesine salladım. "Tamam o zaman," diyerek elini elimin arasından kurtardı ve dolabına ilerledi. Çıkardığı küçük çantanın içine eşya tıkıştırmaya başladığında az eşya alışına da şaşıracaktım ama aniden önümde eşofmanını çıkarıp, altına bir kot şort geçirince gözlerimi kırpıştırdım doğru mu görüyorum diye.

"Böyle mi geleceksin?" dediğimde bakışları altındaki kısa şorta indi.

Üzerine tişört ararken "Belli ki ikimiz gidiyoruz. İznime denk gelen bir görev değil," diye mırıldanıp, sorgularcasına gözlerime baktı. "E neredeyse yaz geldi, havalar güzel. Yola gideceğiz, ne giyeyim kalem etek mi?"

Yanına adımlayıp, usulca bedenini kendime doğru çevirdim. "Ya doğuya gidiyorsak?" dedim çattığım kaşlarımın altından.

"Mardin'de test ettim onayladım. Sıcağı böyle olunca bayıltmıyor."

"Şaka yapıyorsun değil mi?" dedim irileşen gözlerimle. "Mardin'de böyle gezmedin! Gezmedin değil mi?"

"Yoo, gezdim," diyerek omuz silkti. "Mardin oldukça turist alan bir yer farkındasın değil mi? Benim şortum kimseye dert olmadı yani!"

"Hevybanû!" dedim bezgince. "Çıkar hadi! Ben bunu görmedim, sende giymedin. Hem senin burada şortun mu vardı ya? Ne ara aldın sen bunları?"

"Mehtap'lar İstanbul'dan gelirken getirmişler," diyerek bana döndü ve iki gözümün üstüne usulca avuç içlerini bıraktı. Siktiğimin hayırsızları getire getire yazlık şort mu getirmişlerdi koca İstanbul'dan? "Gözlerini kapatınca görmezsin." İşittiğimle gözlerimdeki ellerini indirdim. "Üniversitede bir tane arkadaşım vardı," deyince dikkat kesildim. *'İşte bu be,'* dedim içimden. İşte bu! Böyle böyle dökülecek dizlerime, böyle böyle açacak kalbini kalbime. "Babası müteahhitti. Baskıcı bir ailesi vardı ve İstanbul'da yaşıyorlardı." Ufak bir kahkaha attı. "Ne zaman dışarı çıksak, Özüm, babasıyla karşılaşırdı. Bir gün bir baktım, gözlerini kapatmış. Dedim neden gözlerini kapattın." Dinlediğimden emin olmak istercesine duraksadı. "Ben onu görmezsem o da beni görmez diye dedi." Bir kahkaha daha attı gecenin saatine aldırmadan. "Yani Alp Aslan, şortumu görmek istemiyorsan gözlerini kapat!"

Gerilen kaşlarımı parmaklarımla düzeltirken, "Onu ben çıkaracağım biliyorsun değil mi?" diye homurdandım.

"Çıkardığında orada olmak isterim," derken sol gözünü muzipçe kırptı. "Biraz daha oyalarsan, duşa gireceğim Alp Aslan. Gidiyor muyuz yoksa sen giyeceklerimi seçerken ben bir duş alayım mı?"

"Çıkalım hadi," dememle, üzerine beyaz kare yaka bir ip askılı geçirdi. Askılı sorun değildi de, içinde siyah bir büstiyer vardı. "E ebeslnin amı ama!" dedim öfkeyle. O arada üzerine kot bir gömlek geçirdi, önünü iliklemedi ama kol manşetlerini kıvırdı hızlıca.

"Hazırım ben," dedi ellerini iki yana açarak. "Gözlerini kapamayı öğrendiğine göre bence de çıkabiliriz."

"Kapayacağım ben ama başka şeyleri!" Mesela kısmetini! "Hadi çıkalım da Melih artık gelip yatsın."

"Melih'in haberi var mı?" İttirmemle attığı adımları duraksadı. "Başıma çete falan olmazsınız inşallah!" diyerek bir güzel cıkladı. "Birinizle zor uğraşıyorum, duble boy ile hiç uğraşamam."

"Kapat gözlerini Hevybanû," dedim yapmacık bir şekilde gülerek. "Kendin yutup durma talkımı. Hadi güzelim, yolda uyursun!"

Hazırladığı çantasıyla evin dışına çıktığımızda direkt beyaz spor ayakkabılarını giydi. Yanına yedek ayakkabı almıyor oluşu bile bence şaşılacak bir şeydi. Çakma piçi salıncakta uyur vaziyette bulunca "Ah ya kıyamam," dedi üzgün bir tonda. Ardından hızla yanına doğru adımladı. "Melih!" Çakma piçin gözüne kapattığı kolunun pazusunda uyandırmak adına parmak uçlarını gezdirdi. Kıllığına salıncağı sallamamla, "Ya ne yapıyorsun?" diyerek adeta beni azarladı.

"Pezevenklik!" dedi çakma piç homurdanarak. "Birlikte gidiyorsunuz diye o elini kırıp eline vermiyorum. Dönünce görüşelim." Boynunu kütleterek esnerken söylenmesini sürdürdü. "Şimdi siktirin gidin!"

"Sen birde bunu seviyorsun ya," dedim hayıflanarak. "İnsan mı kalmadı başka Hevybanû?"

Çakma piç, çat diye Hevybanû'nun sağ kolunu tuttu. "Gitme kız," derken tuttuğu koldan destek alarak doğruldu. "Gitme de kalsın göt gibi!"

"Saçmalama da, git içeride uyu," dedi Hevybanû şefkatle. "Tutulacak her yanın."

Eve doğru adımlarken sağ omzunun üstünden Hevybanû'ya bir bakış atıp, "Yatak temiz değil mi?" diyerek haince gülümsedi.

"Hadsiz!" dedi Hevybanû yalandan bir öfkeyle. "Kişi kendinden biliyor tabi işi!"

Daha fazla söylenmesine imkân tanımadan omzundan tutup bahçenin çıkışına yönelttim. "Seks hayatımız bir bu dallamanın ağzına düşmemişti o da olacak gibi," dedim söylenerek. "Biraz daha gitmezsek, hiç gidemeyeceğiz Hevybanû. Uygun adım diye bağırmamı istemezsin değil mi?" İki elini tamam dercesine havalandırıp, doğruca arabama yöneldi. Arabaya binene kadar ürpertiyle kollarını sıvazladığını fark edince sataşmadan duramadığımdan "Isıt dersen, ısıtmam," dedim kinayeyle.

"Deneyelim mi?" derken sağ ön koltuğa yerleşti. "Kendin pişecek olmana rağmen şu kaloriferi..." Panele yönelip ayarı sıcağa çekti. "Açtığıma ses çıkarmayacaksın!" Çıkarmayacaktım tabi! Bütün kış evine girip, üstü açık mı diye kontrol eden manyak bendim! "Eee anlat bakalım," diyerek oturduğu koltukta iyice yayıldı.

"Ne anlatayım?" dedim gayri ihtiyari. "Uyusana hem sen!" Kendisine kaçamak bir bakış attım. "Evde uyurgezerdin, arabaya bindik açıldın."

"Bünyeme ters," diyerek omuz silkti. "Genelde arabayı kullanan ben olduğum için başkası araba kullanırken rahat edemiyorum."

"Tırın altına girer diye mi?" Dan diye sorduğum soruyla sıkıntılı bir nefes verdi ama "Melih haklı değil mi?" diyerek sorgulamaya devam ettim. "Kaza yapmadın!"

"Olacağı vardı oldu," dedikten sonra koltukta yayılan o değilmiş gibi dik bir pozisyona geçiş yaptı. Ardından sorgulama tahtını o aldı. "Sen gitmedin, tim geri dönecek ama nasıl olacak?" Normalde başkası sorsa art niyet arardım ama aramadım. Çünkü o kadar üst üste kötü günler geçirmiştik ki en doğal hakkı şu an görevimin akıbetini sorgulamaktı.

"Görev durdu," derken, gecenin karanlığından gözlerimi çekmeden kendime bir sigara yaktım. "Zaten durduğu için gelmiştim."

"Neden durdu?" diyerek merakını kamçıladı.

"Biri var," derken, sigaramdan derin bir nefes aldım. Kalorifer açık olduğu için araba çöl sıcağına döndüğünden sigaramın bahanesiyle, camımı hararet yapmadan araladım. "Kod adı; Kahrani. Elde sadece kod adı var. İsim, cisim hiçbir şey yok. Olmayan izini de kaybettik," diyerek sinirle gülümsedim. "Gerçi adam gelip 'Selamünaleyküm,' dese, selamını alacak kadar hakkında bilgi sahibi değiliz. Samanlıkta iğne arıyoruz bir nevi. Ulaşmak isterse kendisi ulaşıyor bir şekilde bana." Sesli bir nefes alıp, bitmek üzere olan sigaramı camdan dışarı attım. "Bence iş konuşmayalım," dedim alışkanlık olmaması adına. Çünkü bu kadarını bile genel geçer bilinen bilgiler diye anlatmıştım.

"Tabi ya," diye cavkırınca, merakla kendisine baktım. "Bence de konuşmayalım ki..." Yanaklarını şişirerek derin bir nefes aldı. "Geçen bir aşiret ağasının masamda kaldığını, oğlunun bir sayko çıktığını, üstüne Ali abiyle şakalaşırken Urfalıyam Ezelden söylediğimi, sayko oğlanın adının Ömer çıkıp, sen hem babamı öldürdün hem de benimle dalga mı geçiyorsun diye beni tehdit ettiğini, üstüne 'Ateş olsan, yakabilir misin sanmam!' diyerek adama rest çektiğimi, anlatmak zorunda kalmayayım!"

"Hevybanû!" dedim hayretler içerisinde. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun?" Hayır dercesine cıkladı. "Anlat! Kimmiş anlat!"

"Anlattım işte," dedi iki elini yana açarak. "Bu kadardı zaten!"

"Kıç kadar hastanede kendine bela mı edindin?" dedim sinirle. "Seni mayınlı bölgeye falan sokmaya gerek yok. Bulunduğun yeri itinayla talan ediyorsun!"

"Alp Aslan!" dedi hoyratça araya girerek. "Adam öldü ne yapayım? Canını ben mi veriyorum sanki? Oğlu babamı öldürdün diye tutturdu, ne diyecektim?" Hırsla sol elini öne doğru savurdu. "Acınızı anlıyorum dedim ama acı da bir yere kadar. Öyle atara böyle gider. Kadın gördü mü ezeriz sanmayı unutacak bu millet. Yok öyle yağ mağ!"

"Hangi aşiret ağasıymış?" dedim ama sinirden direksiyon yumruklamak üzereydim. "Hem ne bu boş vermişlik Hevybanû? Tehdit ediliyorsun, kimsenin bir sikten haberi yok! Hepimiz zaten ebemizin örekesindeyiz!"

"Ali abi oradaydı," dediğinde, savunmasına gülmeden edemedim.

"O önce kendi götünü kollasın," diye çıkışmamla, içime cin kaçıran o değilmiş gibi, konuşmayı kesip radyoyu bırkalamaya başladı. Yükselişim sesini kestiği için huzursuz olup "Nereye gidiyoruz diye hiç sormadın?" dedim. Sussun istemiyordum. Hatta bir tek benim yanımda konuşsundu.

"Diyarbakır haricinde her yere tamamım," derken camdan dışarı baktı. "Ki zaten doğuya ilerlemiyoruz ama yine de o taraflara gidecek olursak, beni Diyarbakır'a gelmeden indir!"

"Neden?" dedim merakla. Sustu! Konuşun diye ağzının içine bakmıyormuşum gibi sustu!

"Başka bir günün konusu olsun," diyerek tebessüm etti. "Ağzımızın tadı kaçmasın Alp Aslan Bey!" Devamında şakaya kendisi vurmamış gibi aniden yüzü duruldu. "Benim de sormak istediklerim var ama..."

"O iblisi soracaksan," diyerek kendime yeni bir sigara yaktım. "İstanbul'a gitti ama baygın." Ciğerlerime derin bir duman çektim. "Bahsi geçen kayıtların hiçbirini izlemedim çünkü canlısı bende! İçlerinde ne var bilmiyorum ve merakta etmiyorum. Ne dediysen o!" Kendisine yandan bir bakış attığımda sağ eliyle ensesini ovduğunu gördüm. Ensesi gerçekten morarmıştı ve benim elimin ayarını siksinlerdi. "Ama sen yine de onlara bir bakıp, yak bence," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak.

"İzleyemem," dedi ağırca yutkunarak. "Ama yakarım."

Başımı peki dercesine salladıktan sonra koltuğumu geri kaydırarak "Arkada yastık var alsana," dedim, ikiletmeden aldı. "Koy aradaki boşluğa..." Dediğimi şaşkınca yaptğında, elimi sağ dizimin üstüne vurdum. "Yat bakalım!" Tahtaya aniden çıkarılmış bir çocuk gibi duraksadığında, yüzündeki şaşkın ama sevilesi ifadeye genişçe gülümsedim. Emniyet kemerini çözüp, başını dizime koyarak uzandığında sesli bir nefes verdi. Birbirine kavuşturduğum ellerimizle, "Otomatik arabanın gözünü seveyim be abi!" diyerek arkama iyice yaslandığımda, parmaklarımla oynarken hafifçe kıkırdadı. Meğerse huzur; kaçtığım kadının sadece iki dudağının arasındaymış. Ben geç anlamışım...

Mersin'e giriş yapana kadar dizimde yatıp, huzuru ruhuma aktardı. Hiç uyumadığı gibi elimi de asla bırakmadı. En sonunda dizimden doğrulduğunda gözlerini kırpıştırarak "Mersin?" dedi afallamış bir sesle.

Başımı evet dercesine salladım. "Geldin mi daha önce?"

"Yok, hayır," dediğinde, ses tonundaki durgunluk kaş çatmama sebep oldu. "Hiç aklıma bile gelmemişti burası..."

"Beğenmediysen," dedim ve tereddütle duraksadım. "Bize en yakın konumlardan biri burası. Yolda saatler harcamak istemedim ki beş saattir zaten yoldayız."

"Yok, ben buraya hiç gelmek aklıma gelmemişti diye dedim," diyerek az önceki cümlesini açıklamaya koyuldu.

"Durgunsun," dedim şehir merkezine doğru rotamı çevirdiğimde. Durgunluğu Mersin'e gelişimizin memnuniyetsizliğinden miydi yoksa Cenk'in bana dökülmesinden mi bilemedim. Onunla görüşmek istemeyeceğime kendi içinde o kadar emindi ki hala idrak edemiyor gibiydi.

"Sana değil," demesiyle, kendi götümden uyduruyorum herhalde diye düşünerek yüzüne baktığımda gülümsüyordu. "Sadece acıktım," diyerek yüzünü buruşturdu. "Yemek yediğimizde açılırım."

"Hassiktir," dedim çuvallamanın getirisiyle. "Güzelim ben alışkınım diye senin acıkabileceğini akıl edemedim!" Seslice ofladım. İki kişilik yaşamak, kendinden önce başka birini düşünmek meşakkatli bir işti. Gönülden yapılmıyorsa yapılacak gibi değildi. "Dürtseydin beni, yolda dursaydık keşke."

"Geldik zaten," dediği sıra gerçekten gelmiş bulunduk. Otelin önünde arabayı durdurduğumda çatık kaşlarıyla "Otel?" dedi gülümseyerek. Ön cama doğru eğilerek otel binasına bir bakış attı. "Hem de lüks bir otel?"

"Pansiyon bulmamı mı isterdin?" diyerek minik bir kahkaha attım. Peşi sıra "Gerçi harbi sensiz pansiyonun tadı çıkmıyormuş," dedim boşta bulunarak. "Sıfır sıkıntı işte. Dinlenmeye geldik!"

Gerçekten aç olduğundan olsa gerek boşboğazlığıma takılıp, sormadı. "Yoo," diyerek kapısını açtı. "Gezeriz gelmişken bence. Gezeriz değil mi?" Açtığı kapının önünde yavru köpek gibi durmasaydı yok derdim muhtemelen çünkü otele iki gün kapanıp ölü gibi yatasım, kendisiyle uzun uzun sohbet edesim vardı. "Hem denizde var," dedi çocukça bir heyecanla.

"Bikini almadın yanına," diyerek ilk bahanemi buldum. Hevybanû arabadan inmiş vaziyetteyken, arabada kalıp pazarlığı sürdüren taraftım. "Hem soğuktur daha."

"Para ile halledilecek şeyleri dert etmiyorum ben," diyerek muzipçe gözlerini kıstı. "Kış ayında kafamı Halfeti'ye sokarken soğuk değildi ama?"

Dan diye arabanın kapısını kapatıp benimle irtibatını kestiği için haliyle inmek zorunda kaldım. İndiğimi görünce taramalı tüfek gibi devam edip "Ben çok açım," dedi. "Önce yemek yiyelim sonrasına sonra bakarız olur mu?" Birden ılıman bir tona geçmesi dikkatimi çekmedi değil. Zıttıma mı gidesi yoktu yoksa buna mı alıştırılmıştı tam anlamıyla çözemiyordum ama o kadar yorgundum ki, yorgunum diye bağırasım vardı.

Bagajdan çantaları alıp yanına doğru ilerlediğimde, sağ eli kendiliğinden elime uzanınca yüzümde silik bir gülümseme oluştu. Kimsenin elini bile tutmadığı söylenen Jülide Erbaş mıydı elime uzanan? Yoksa benim var ettiğim Hevybanû mu? Gerçi çakma piçe göre ikisi de aynı insandı ve değişik isimle seslenmem hiçbir şey ifade etmiyordu. "Hadi gel, önce seni doyuralım," diyerek tuttuğum elinden otelin girişine sürükledim. Kapıda karışlayan görevliye arabamın anahtarını teslim edip, lobiye geçtik. Bellboy'a çantaları verdikten sonra kendimizi kahvaltı için yemek salonuna attık ama otelin açık büfe kahvaltısını görünce duraksadı. "Ne oldu?" dedim haliyle merakla.

"Böyle olunca gözüm bir kerede doyuyor," diyerek gülümsedi. Adımlamaya devam ederken anlatmasını da sürdürdü. "Muhtemelen adam akıllı hiçbir şey yiyemeyeceğim ve iki saat sonra yine acıkmış olacağım!"

"Sen geç otur," diyerek boştaki masalardan birini işaret ettim. "Ben getireyim o zaman."

"Saçmalama," diyerek yemeklerin dizildiği alana ilerledi hızlıca. "Ağzıma da besle istersen! Karnım doysun bi', mantıklı konuşmaya başlarım."

O kadar açım diye söylenmesine rağmen, tabağına kuş kadar yemek doldurunca, "Doyacağına emin misin?" dedim tabağını, elimdeki çatalla işaret ederek. "O kadar çok açım dedin ki, bana oteli yersin gibi gelmişti!"

Havalandırdığı sol kaşıyla bir bakışı vardı ki, kahkaha atmamak için zor durdum. Şükür ki, tek kendisini tutan taraf ben değildim. Alt dudağını dişleyerek gülümsemesini bastırmasından bir müddet sonra rahatsız olup, başparmağımla çenesine baskı yaptım. İkimizden de bir iç çekiş geldi. Kendimizi boş bir masaya attığımızda, denizi izleyerek kahvaltısını yapmaya başladı. İki dilimcik ekmek yedikten sonra arkasına yaslanıp, çayını yudumlamaya geçti. Gözleri varlığımla yüzleştiğinde, yüzü mahcuplukla sarındı. "Yalnız yemek yemeye alışık olduğum için sohbet kısmı bende olmuyor," dedi, mahzunca. "Konuşmak aklıma gelmiyor yani unutuyorum, yanlış anlama."

"Yemeğe vakit ayırmadığım için acıkabileceğini bile düşünmedim!" diyerek kendime bir sigara yaktım. Denize sıfır bir terasta kahvaltı etmeyeli

epeyce bir zaman olmuştu sanırım. Kaşlarımı uyarırcasına havalandırıp "Zamanla," dedim, suçlu hissetmemesi adına. "Eeee? Ne yapmak istersin bakalım?" Şayet güneş yüzüme vurdukça daha çok uyuyasım gelmeseydi, sesim dilediğim gibi canlı çıkabilirdi ama çıkamadı.

Hevybanû yerinde huzursuzca kıpırdandıktan sonra oturduğu yerde biraz öne çıkarak önündeki peçeteyle oynamaya başladı. "Bence odaya çıkalım," diyerek kahvelerini yüzüme çevirdi. "Sen biraz dinlen, akşama bakarız."

Sıkıntı yok dercesine gülümsedi ama gülümsemesinden emin olamadığım için "Gün bitecek," diyerek tepeye tırmanmaya çalışan güneşe baktım. "Gerçi saat daha çok erken ama günü odada mı yemek istiyorsun? Gezmek istiyordun hani?"

Biten sigaramı söndürürken "Düşünemedim," demesiyle şaşkın bakışlarım kendisine döndü. "Beş saattir yolda olduğumuzu," diye alt metin geçerek neyi düşünemediğini açıkladı. "Sen biraz dinlen, akşama iyi hissedersen belki çıkarız."

"Emin misin?" dedim zerre istediğinin bu olduğuna inanmadığım için ama ayaklanmayı tercih etti.

"Hadi uykun daha fazla açılmasın. Gece de uyumadın zaten," diyerek kalkmam adına elini uzattı. Kendisi de uyumamıştı ama gözleri resmen cin gibiydi. Gerçi benim uykusuzluğumun da zerre geceyle alakası yoktu. Fırsat bulup Hevybanû'ya gelmem, peşi sıra Züleyha'nın bok yemesinden ötürü bir geceyi gözümü kırpmadığım bir pansiyonda geçirmem, ardından dün gece yaşananların üstüne sadece iki saatçik uyumam... Hepsi ve birde yol üst üste gelince, pelteye dönüşmüştüm. Sesli bir nefes eşliğinde uzattığı elini tutup ayaklandım. Sen kalk kızı sözde tatile getir, ondada uyku vursun! Lakin konaklayacağımız odaya geldiğimizde kendisini memnun etmenin hemcinsleri kadar kolay olmayacağını da anladım. "Alp Aslan!" dedi sinirli bir tonlamayla odanın içerisinde adımlayarak. "Biz kaç gün kalacağız?"

"İki gece," diyerek ağırca yutkundum. Hayır, bir hafta on günlük vaktim olsa onu da değerlendirirdim ama elimden gelen ne yazık ki buydu.

"İki gece?" diyerek sinirle gülümsedi. İki gece için beni buraya getirmeye utanmadın mı diyecekti sanırım. Ardından işaret parmağıyla bir beni, bir de kendisini gösterdi. "İki kişi olarak neden bir süitte kalıyoruz?"

Oflayarak yüzümü sıvazladıktan sonra "Terası var," dedim geniş terasa ve terasta yan yana dizili iki şezlonga bir bakış atarak. Mesela çok güneşlenmek istiyorsa burada güneşlenebilirdi. "Rahat ederiz diye düşündüm."

Kendimi sırtüstü yatağa atarken, süitin içerisinde hızlıca bir tur atıp yanıma geri döndü. "Bu odayı seçmen için iki sebep olabilir. Ya maç var ve sen kaçırmayacak kadar takıntılı bir taraftarsın?" Olmadığım için hızlıca başımı hayır dercesine salladım. Televizyon izlemekle zerre alakam yoktu. Odayı da bu yüzden tutmamıştım. "O zaman devasa camın önündeki mermer küvete vuruldun?"

"Harbi mi?" dedim şaşkınca. Çünkü küvetin varlığından da haberim yoktu ama kalkıp, 'Ne bileyim siz kadınlar lüks seviyorsunuz diye biliniyor ya genelde, ondan süiti tuttum!' da diyemedim.

"Anladım, paran fazla gelmiş," diyerek eğreltiden yatağın ucuna oturdu. "Şimdi sen uyuyorsun, ben çıtımı çıkarmadan oturuyorum. Anlaştık?"

Anlaşmamıştık. Yatak içinde hafifçe yana kayıp "Gel yanıma," dedim.

"Senin uyuyabilmen için benim nefes bile almamam lazım," diyerek gülümsediğinde, bir şeyi de bilme be kadın diye avaz avaz bağırasım geldi. Yanında uyurken, sağdan sola dönse uyanacağım kesindi. "Dinlen istiyorum. Dinlen ki gezerken canını çıkarabileyim."

Ayağımdan ayakkabılarımı teperken doğrulup, kolundan tutarak inatla bedenini yatağa çektim. "Asıl dinleneyim istiyorsan, geleceksin."

"Bari gömleğimi çıkarsaydım," dedi ama bedenini çoktan abluka altına alıp, göğsüne kafamı dayamıştım. O arada askılı tişörtünün izin verdiği kadarıyla göğüslerinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Yapma..." Dilimi tenine değdirerek bir öpücük daha kondurdum. "Yapma, uykunu açarım."

"Açsana," dedim meydan okurcasına. Gecenin karanlığında hareket etmesinin kolay olduğunu biliyordum ama şeffaflığına da çok açtım. "Akşam kucağımda pek bir cüretkârdın..."

Talebime karşın ağırca yutkundu. Gözleri odanın içerisinde tedirgince dolaştıktan sonra "Soysana beni," dedi hızlıca. "Gerçi..." Aklına ne geldiyse duraksadı. "Sen çok giyiniksin." Aniden doğrulunca, tepkime olarak geri kaçtım. Oturur pozisyona geçtiğimde, kucağımda yer aldı. Elleri beyaz tişörtümün etek uçlarına sarınıp üstümden sıyırdığında, boynumdaki künyenin savrulmasıyla gözleri künyeme kaydı. Ağırca yutkunurken, künyemin zincirine dokundu. Yüzünde oluşan silik bir tebessümle "Ne garip..." dedi kendi kendine.

"Garip olan ne?" diyerek merakla yüzüne baktım ama başını olumsuz manada salladı.

"Sonra," diyerek boynumdaki elini sol yanağıma tırmandırdı. Yutkunma sırası bana geçti. Nefes aldım ama neremden aldım belli değildi. İlk defa bir canlı tenime değiyormuş gibi hissetmem ne kadar normaldi? Üstelik yüzümdeki sakaldan parmakları tenime bile değemiyordu ki!

"Sen bana böyle yürüyünce," diyerek başımı geriye doğru attım. Benim çenemin bağını siksinlerdi gerçekten. Aferin Alp Aslan! Kız sana kendini açacak ama sen kas kendini ortalığın anasını sik! "Hevybanû..." Adını zikrederek başımı doğrulttuğumda yüzünde muzip bir gülümseme yakaladım. Sesli bir nefes eşliğinde "Sikerim böyle işi!" diyerek iki elimi beline yerleştirdim. "Pantolonumu çıkarmam lazım."

"Anlıyorum," dedi gülümsemesini bastıramadan.

"Öyle mi?" dediğimde, 'Öyle,' demek için açtığı çenesini dudaklarımla kapattım. Madem öyleydi, bizde de böyleydi. Boştaki elini başta nereye koyacağını bilemedi. Ardından saçlarımın arasına attı. Sağ eli yanağımda usul usul gezinirken, daha çok kudurtmak ister gibi bedeni kucağımda hareket ediyordu. Dudaklarımı, dudaklarından ayırıp "Kalk üstümden," dedim nefes nefese. Biraz daha kucağımda otururşa, pantolon delerek tarihe geçecektim sayesinde. Bedenini yatağın boş kalan soluna attığında, bakışlarım kendisine döndü. "Seni orada rahat yatırmam," dedim gülümseyerek. Yarım kalmaktan nefret ediyordum ve daha gecesinden yeterince sabrımı zorlayan bir kadınla birlikteydim. Pantolonumu hızlıca çıkardım. Hevybanû hayatıma dâhil olduktan sonra hızlı pantolon çıkarma özelliği de kazanmıştım şükür. Çünkü birlikte olmuyor olsak da, pantolonda sıkışamayacak duruma geliyordum. Çamaşırım üzerimde kalmış bir halde kendisine döndüğümde, aheste aheste gömleğini üzerinden sıyırdı. Gülerek başımı geri atarken, içimden sabır dilendim. *'Sabır yüce Mevla'm! Seni anmanın pek sırası değil ama sen sabır ver!'* Ardından yavaşça üzerindeki askılı tişörtü de çıkardı. Daha gördüğüm ilk anda bana tövbe çektiren, sutyen demeye dilimin varmadığı bez parçasıyla kaldığında ağırca yutkundum. Hevybanû'ya ben yokken bu parçaları rafa kaldırmasını aşılamam lazımdı. Elleri şortunun düğmesine gidecekken, kendim uzandım düğmesine. Bayılıyordum parmak uçlarım tenine değdiğinde, tüylerinin ürpermesine. Şaşmadı. Parmak uçlarım göbeğine değdiğinde beli yay gibi gerilip havalandı. Havalanan beli sayesinde şortunu çıkarmam çok kolay oldu diyemem tabi. "Daha darı yok muydu?" diye söylendim ama şortunu çıkarıp gözlerimi bedeninde gezdirdiğimde de, ister istemez duraksadım.

Tanrıça gibi bir kadın. İstediğinde cüretkâr olabiliyor. Süt gibi teni var. Teninin üzerinde bulunan her beni öpülesi. Tapılası diyemiyorum çünkü dersem yokluğuyla terbiye edilmekten korkuyorum. Yer yer titriyor ama canını yakmayacağımdan emin. Bana benden çok güveniyor, hissediyorum. Bir yanı ona dokunayım diye tutuşuyor, diğer yanı kalkıp gitsem şükredecek gibi. Hangisinin ağır basacağının merakıyla ilk adım ondan

gelsin diye bekledim. Tenimde yanmasına ihtiyacım var ama en çok onun beni arzulamasana ihtiyacım vardı. Boynundaki künyeyi çıkarıp, solunda kalan komedinin üzerine bıraktı. Hızlıca doğrularak enseme attığı eliyle beni üzerine çektiğinde rahatlamanın etkisiyle sesli bir nefes verdim. Dudakları dudaklarıma kapandığında ne düşüneceğimi şaşırdım ama zihnimin en köşesine bir not tutturdum. *'Hevybanû; kimse değil! Kimseye benzemiyor. Parmak uçlarının izi tenine kazınsın istiyorsan bunu unutmaman lazım. Kendin ol ki, karışmasın. Kendin ol ki, sana kendisini sunsun. Dilediğin gibi öp, dilediğin gibi dokun ama en çok yüreğine dokun...'*

Öpüşmenin hararetiyle kontrol benden kayacakken, bedenimi yatağa bırakıp üstüme Hevybanû'yu çektim. Üstümde doğrulup avuç içlerini göğsüme yasladığında; "Kucağımda kal," dedim hızlıca dudaklarımı ıslatarak. "Seni kucağımda görmek istiyorum." Kucağımda otururken, sutyen diyemediğim paçavrayı üstünden sıyırınca gözlerimi yumdum. "Hay sikeyim," diye ağzımdan bir mırıltı döküldü. Gözlerim kapalıyken, dudaklarını göğsümde hissedince yutkunmak zorunda kaldım. Dudakları aşağı mı kayacak yoksa yukarı mı diye düşünmek beynimi yakıyordu. Oral seksin köpeği bile olabilirdim ama bunu görevi gibi yaparsa başa dönerdik. Hatta error bile verebilirdik. Dilini sol meme başımda hissedince, sesli bir nefes verdim. Müdahale etmek istemiyordum ama sabrımı bu kadar zorlamak zorunda mıydı? Bu gidişle içine girmem ile çıkmam bir olacaktı!

Dudakları kasıklarıma değil ama boynuma doğru tırmandı. Boynumda dilediği gibi gezen dudaklarından mı daha fazla etkilenebilirdim yoksa sömürülmekten mi bilemedim. Sol kulağımın altında soluklanırken, elini göğsümün üzerinde usulca gezdirdi. "Bedenimi kaldıracağım," dedi dudaklarını sakallarıma sürterek. "Çamaşırını çıkarman için iki saniyen var."

Bedenini havalandırmasıyla komut alan köpekler gibi çamaşırımı sıyırdım. Ayaklarımı teperek çamaşırımdan kurtulduğumda, yüzümde piç bir gülümseme oluştu. "Seninkini ne yapacağız?" dedim gülümseyerek. Bence yırtabilirdik ama yanına çok eşya almamış oluşuyla da yine benim başım ağrırdı. Yatağın üzerinde, iki ayağı iki yanımda kalacak şekilde ayaklandı. Külotunu aşağı doğru sıyırmaya başladığında görsel bir şölene davet edilmiş gibiydim. Bir yanardağın ortasında patlamak üzereydim ama iyice beni harlamasına da izin veren bir salaktım. Odanın içerisine külotunu savurduktan sonra bana dönen gözleri adeta ateş gibiydi.

"Şimdi yüzbaşım," diyerek ağırca yutkundu. "Sınırlarınız var mı?"

"Sana yok," dedim bir aptal oluşumu kanıtlamak istercesine. Aferin Alp Aslan! "Ama..." Elimi benliğine uzattım. "Seni kucağımda görmek istiyorum." Arsız bir adam olduğumu daha önceden söylemiştim değil

mi? Zihnimde olmadık zamanlarda canlanan görüntüsü tam karşımda duruyorken, arzulara ket vurmak hangi akıllının işi olabilirdi?

Uzattığım elimi tutunca, bedenini kendime doğru çektim. Odada bir sürü ayna vardı ve herhangi biriyle göz göze gelsem, kucağımda oluşu aklımı kaçırtacak gibi oluyordu. O arada hafifçe eğilip, dudaklarıma kapandı. Hevybanû'yu iki dakika sakin öpebiliyorsam, üçüncü dakika hayvanlaşıyordum. Kendisine karşı durduramadığım isteğim, bir müddet sonra hareketlerime yansıyordu. Nitekim de öyle oldu. Dudağını ısırdım, acıyla inledi. Üzerimde doğrularak sol elinin başparmağıyla dudağındaki kanı silip yalaması biraz işin rengini değiştirdi ve belini havalandırmasıyla içine gömülmem bir oldu. Bir volkanın içine girmek nasıldır bilir misiniz? Ben, açıkçası Hevybanû ile tanışana kadar bilmiyordum. Beni sımsıkı sarıyor oluşuyla nasıl daha önceden cinsel deneyim yaşadığına aklım şaşıyor, bugüne kadar yaşadıklarım neydi diye de adama sorgulatıyordu.

"Bebeğim," dediğimde boğazından zevk dolu bir hı koptu. *'Hassiktir!'* dedim içimden. *'Hassiktir!'* Zihnimde dönen görüntülerle, kucağımda ritim tutan kadının alakası yokmuş. Zihnime düşen görüntülerdekiyle göğüslerin sallanması bir değilmiş. Ben hayal edememişim. Hayalini bile kurumamış, yetememişim. Şimdi zihnime kazınan görüntüsüyle gitmek zorunda olduğum cehennem duraklarında ne bok yiyecektim? Dağda bayırda nerede abdest alacaktım? Sağ elimle uzanıp göğsünü avuçladığımda boğazından bir inilti koptu ve peşi sıra tırnakları karın kaslarıma geçti. Canı acıyordu ve tek taraflı acısın istemiyordu. Zaten bu işlerde tek taraflı olmuyordu. Sol elim sırtından dik duruşunu desteklerken, başını geriye doğru atınca elime saçları geldi. Elimi saçlarına dolamamla boğazından bir; 'Ah,' koptu. Saçlarını bırakıp göğsünden tutarak bedenini kendime doğru çektim. Dudakları dudaklarıma kapandığında aşağı yukarı hareket etmeye başlayınca, dudaklarını kurtarıp çenesini ağzıma dayadı. İki elimi beline atıp, hoyratça sıktım. "Zıpla," diyerek kesik bir nefes aldım. "Hareket et!" Üstümde doğrulacak gibi olunca, tekrardan belini sıktım. "Dur!" dediğimde terden kızaran yanaklarıyla gayet şaşkın bir görüntüye sahipti. İkimiz de hızlı hızlı soluklandık. "Sen benim ağzıma sıçıyorsun!" Dilimden dökülenle şaşkınlığı katlandı. "Gelmek üzereyim. Hareket etme," dememle, alt dudağını dişlemeye başladı. "Amına koyucam ya!"

Aniden doğrulup bedenini altıma aldığımda, yüksekçe "Alp Aslan!" dedi anın şokuyla.

İçinden milim uzaklaşmıyor oluşum bana pek kolaylık sağlamıyordu. Kırdığım sol bacağının altından sağ kolumu geçirip dudaklarına kapandım.

"Önce sen," dedim geri çekildiğimde. Dudaklarım boynuna oradan da göğüslerine kaydı.

"Neden birlikte değil de önce ben?" diye soludu kesik kesik.

Kafamı, kendime yuva bildiğim göğüslerinden kaldırıp gülümsedim. "Kıvranmanı seviyorum," dedim dilimi sol göğsünün ucunda bir tur döndürerek. "Hatta bir tur yalvara da bilirsin."

Sağ elini saçlarıma atıp, hoyratça çekti. Tıraş olmam lazımdı! Peşi sıra "Yalvartırım seni Alp Aslan!" dedi yalandan bir sinirle.

Sol kalçasını sıkıp, sol göğsünü dişlediğimde sesli bir nefes aldı ama sona yaklaşan bir tek o değildi. İçinde tuttuğum tempo, askeri bando ile eş değerdi. "Yalvartıyorsun zaten," dedim boğuk bir sesle. Başımı boynuna gömdüm. "Sana istediğini vereyim mi?" dedim sol kulak memesini ağzıma alırken. "Yeterince istediğine emin misin?"

İki elimin üzerinde şınav pozisyonunda durup ritim tuttuğum için haliyle boynumdaki künyem sallandı. Künyemi dişleri arasında sabitleyince bir nevi gözlerim kardı diyebilirim. İki bacağını da dizlerinden kırıp, aramıza aldım ve tempom hızlandı. Git gel eylemi, hiçbir vücutta bu kadar vuku bulamazdı. Dudaklarının arasında künyem, aramızda da iki dizi kalmasına rağmen dudaklarına uzandım. Çünkü aramızdaki metal ya da hiçbir bok, dudaklarında can bulmama engel değildi. Kol kaslarımın seğirişi, parmaklarının titreyişimi hissetmek adına kollarımı daha çok sıkması ve dilediği gibi birlikte olması... Orgazm; çoğu hemcinsimin bile yanlış anladığı bir olaydı. Zihninde canlandırdığın en ufak bir şeyle de orgazm olabilirdin, elinle bir aşağı bir yukarı yaparak da. Ama gerçek orgazmın bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Kaç kişiyle birlikte olduğumun çetelesini tutmadım ama yaşadıklarımın hiçbirinin orgazm ile alakası olmadığını otuz ikimde anladım. Hücrelerin yenileniyormuş gibi. Vücudundan dışarı akan; menin değil, zevk suyun hiç değil, damarlarında dolaşıp sana hayat veren kan gibi. Aynı zamanda Ağrı dağına yeni yetme bir dağcı gibi tırmanmaya kalkmışım da, nefesim yetmemiş gibiydi. Alnımı göğsüne kapattığımda, kollarımda zerre kuvvet yoktu ve şu an sülaleni kesiyorlar deseler kılımı kıpırdatamazdım.

"Alp Aslan," dedi o arada telaşla. "Sağ bacağım! Ah sağ bacağım kasıldı!" Tüm vücut ağırlığımı üstüne saldığımı idrak etmemle bedenimi havalandırdım ve bacaklarını yana doğru açarak rahatlattı. İçinden zerre çıkma tenezzülünde bulunmadan, bedenimi üstüne geri bıraktım.

"Uykumu açamadın," dedim mırıltı halinde, göğsünde yer edinirken.

Sağ elini terden ıslanmış saçlarıma atıp, hafifçe gülümsedi. Yukarı doğru inip kalkan göğsü şükür sebebiydi. "Uyu bakalım koca bebek,"

demesiyle, sol göğüs ucunu ağzımın içine aldım. Çocuk sever gibi başımı daha çok göğsüne bastırması içimde bir yerleri sıcacık yaptı.

"Burada?" dedim sorgularcasına. Aslında sormamın sebebi hem sırtüstü uyuyamadığı içindi hem de pek uykusu yok gibi göründüğü için.

Canan olsun dedim yetmedi kalktı üstüne bir de can oldu. "Hep," diyerek başını hafifçe kaldırıp saçlarıma bir öpücük kondurdu. Saçlarımı öptü diye kestirmemeyi düşünecek kadar bağ kurmamam lazımdı ama içimden bana zevkle siktir çeken bir arsız piç vardı. Göğsünde yattığım kadın için gücüm yettiğince iki cihanı birbirine karıştırabileceğimi biliyordum. Bundan sebep hafifçe sakallarımı göğsüne sürttüm kedi gibi. Onların da vücudunda izi kalsındı, yüreğimde bir bakışının dahi izi kaldığı gibi...

"Alp Aslan." Sinek vızıltısı değerinde bir ses duyunca yüzümü buruşturdum. "Alp Aslan..."

"Hı?" dedim uykumu bölmekten kaçınarak. Saçlarımın arasında hissettiğim parmaklarla, rüyadayım diye düşünmek daha gerçeğe yatkın geldi. Çünkü bu kadar kesintisiz, hem de biriyle uyuyabilmem imkânsızdı.

"Şey bölüyorum ama uyanman lazım," deyince, sesli bir nefes aldım.

"Sebep?" dedim, gözlerimi açmadan. "Otelde iç savaş mı çıktı?"

"Yok," dediğinde, beynimde bir paraşüt açıldı. Hem de kendiliğinden!

"Saat kaç?" dedim bir gözümü hafifçe açarak. Kolumdaki saate bakmak için bile kolumu kaldırabilecek halim, henüz yoktu.

"Akşam altıyı geçti," diyerek saçlarımı güleç bir yüz ifadesiyle okşayınca, yüzümü buruşturdum.

"Şaka yapıyorsun?" dedim huysuzca. Sol kolumu havalandırıp tek gözle saatime baktığında saatin; akşam altıyı tam on bir dakika geçtiğini görmüş bulundum. "Neden daha önceden uyandırmadın? Acıktın mı?"

"O da var tabi de," diye sıkıntılı bir tonda başlayınca, meraklı ama bir türlü açılamayan gözlerimi kendisine çevirdim. Ne olurdu sanki bir ay kadar şurada şöyle uyusaydım da tüm kirimi, pasımı, yorgunluğumu unutuverseydim. "Senden bir şey istesem olur mu?" İste dercesine başımı göğsünde oynattım. "Hızlıca bir duş alsan," dedikten sonra açıkta kalan sağ elini havalandırıp, tırnaklarını gösterdi. Tırnaklarındaki lacivert ojelere anlamsız bir bakış attım. "Sonra bana gidip aseton alsan olur mu? Yanıma almamışım ben."

Alnımı göğsüne dayayıp, gözlerimi yumdum. Sadece bir aseton! Bir aseton için bile kıvranan bir kadın! "Ne zaman uyandın sen? Ya da uyudun mu?" diyerek alnımı göğsünden ayırdım ve hafifçe dirseklerimin üzerinde bedenimi yükselttim.

"İki saat kadar oluyor," dediğinde dudaklarım hayretle aralandı.

"Neden uyandırmadın?" dedim yatak içinde doğrulup.

"Sen dinlenebildin mi?" diyerek, başını sola doğru eğdi yattığı yerden.

"Hevybanû," dedim sıkkın bir tonda. "Beni bıraksan seninle bir hafta kesintisiz uyurum. Kokun ölüm gibi derken, boşa sıkmıyordum ben!" Yatağın içerisindeki görüntüsüne kalbim eridi. Eğilip alnına, beninin üzerine bir öpücük kondurdum. "Benim için kendini geri plana atma olur mu güzelim?"

Alttan bir bakış atıp genişçe gülümsedi. "Haklısın," diyerek başını aşağı yukarı salladı. "Senin prosedürde, kurşun önüne atmak geçiyordu."

Yüzüne kapadığım elimle yüzünü sıkıştırırken "Çok bilme sen," dedim gülerek. "Benimle de kendini kıyaslama sakın. Sen ayrı, ben ayrı." Avucumun içine sığan bir yüzü varken nasıl aynı hoyratlıkta olabilirdik ki zaten? "Hadi benim kanımı kaynatma da, gidip duş alayım," diyerek elimi yüzünden çektim. Bir şey diyecek oldu ama sonra genişçe gülümseyerek başını yastığa geri bastırdı. Daha fazla üsteleyip, ateşi harlamamak adına kendimi soğuk suyun altına attım. Duştan çıktığımda Hevybanû'yu elinde telefonla bulunca, sol gözümü kırparak "Hayırdır?" dedim. Çıplak omuzlarını silkti. "Buldun mu yapacak bir şeyler bakalım?" diyerek zihnime abuk sabuk düşünceler sokmadan, doğru tahmin yürütmeyi tercih ettim.

"Bu gece için iki seçeceğimiz var. Ya burada yemek yiyecek ve sonra çıkıp gece hayatına karışacağız..." Yok artık dercesine gözlerim irileşti. "Ya da birlikte bir rakı balık yapabiliriz," dedi ama peşi sıra da yüzü düştü.

"Neden yüzün düştü peki?" dedim, mimiklerini kaçırmadığımdan. "Bara gidelim istiyorsan, bar çıkışı anca pansiyon ararız Hevybanû."

"Otelde kalıyoruz," dedi gözleriyle odanın içerisini işaret ederek.

"Otelin tadı çıkmaz," dedim kaşlarımı havalandırarak. Ben kurmadan söylesin diye tekrarlamak zorunda kaldım sorumu. "Neden yüzün düştü?"

"Mavi yengeç varmış burada," dediğinde, beklemediğimden şaştım kaldım. "Yeniyormuş ama yapan restoranlar kapanmış. Neyse..." Yanaklarını şişirerek sesli bir nefes aldı. "Aseton almaya gidecek misin?"

"Başka bir şey istiyor musun?" diye sordum çantama yönelirken. "Unuttuğun başka bir şey var mı alabileceğim?" Kaşlarını hayır dercesine havalandırmakla yetinirken, altıma açık renk bir kot giy giydim. Üstüme de kollarını kıvırabildiğim beyaz spor bir gömlek tercih etim. "Gidiyorum o zaman ben."

"Tam burada," diyerek yatak içerisindeki bedenini işaret etti. "Bekliyor olacağım." Yüzündeki şebekimsi ifadeye dayanamadım. Yanına ilerleyip, alnına bir öpücük kondurdum. Ardından dudaklarına yönelmeden, arabanın anahtarını alıp hızlıca çıktım. Kendimi sevgilisiyle gizlice tatile

kaçmış üniversiteliler gibi hissediyordum. İçimde Fırat nehrinin akış hızıyla çarpışacak bir heyecan mevcuttu. Heyecandan da öte birde korkum vardı. Korku aslında çokta bilmediğim bir histi ama bir şey olacakta, şu iki günün içine edilecek diye aklım çıkıyordu.

Takdir edersiniz ki bir aseton almak kimse için zor olmasa gerekti ama asetonu istediğiniz görevlinin yüzünüze bakakalması oldukça zorda bırakan bir eylemdi. Karşımdaki yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kız, yüzüme dik dik bakmaya devam edince bıkkın bir nefes verdim. "Kardeşim şu oje çıkarıcıyı verecek misin yoksa ben basıp gideyim mi?"

"Ha pardon abi," dedi utanarak. "Birden oje çıkarıcı denilince, tam şey yapamadım."

"Patlayıcı hazırlamak için kullandığınızı bilemedim, kusuruma bakma sen benim!" söylemimle elindeki aseton şişesine bakakalınca, şişeyi çekiştirmek zorunda kaldım. Cebimden çıkardığım elli lirayı da hızlıca eline tutuşturdum. "Al kardeşim bunu. Hadi eyvallah." Kozmetik mağazasından çıktığımda kendi kendime söylenmeden edemedim. "Hasta oğlum bu kadınlar," dedim aksi bir tonda. "Bir tırnak boyası için bunca eziyete katlanan kadınlarda mantık aramak, akla zarar!" Niyetim hemen otele dönmekti ama mağazanın ilerisinde bir erkek berberi görünce, saatler önce sakallarım yüzünden Hevybanû'nun parmaklarının tenime değemeyişinden dert yanışım aklıma geldi. Hal böyle olunca, adımlarım berbere yöneldi. Kısa, uzun saç sakalın her bir türlüsünü kullandım. Saçım kısaltılırken hiç sesim çıkmadı ama sıra sakalıma gelince, "Bıyık kalsın," diye bir cümle çıktı ağzımdan. Fena durmuyordu ama Hevybanû'nun nasıl bir tepki vereceğini de kestiremedim. Otele geri döndüğümde ise odaya çıkacakken, aklıma gelenle adımlarım resepsiyona döndü. "Kardeş bir baksana," dediğimde görevli oturduğu yerden ayaklanmak zorunda kaldı.

"Buyurun beyefendi." Hizmet sektörünün de en iğrenç yanı buydu. Karşındaki sana siktir çekse bile sen ona anca beyefendi çekebiliyordun.

"Mavi yengeç mi ne varmış?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Otelimizin menüsünde mevcut değil efendim," deyince gençten delikanlı, yanaklarımı şişirip ofladım. "Dalyan tarafında ünlü ama Silifke tarafında da bulabilirsiniz."

"Bana bunu yapan bir balıkçı ayarlasana," dedim dirseklerimi aramızda kalan tezgâha yaslayarak.

"Abi," dedi şaşkın bir vaziyette genç. Etrafına bir bakış atıp iyice dibime sokuldu. "En yakın yer bir buçuk saat uzaklıkta..."

"Önemi yok koçum," dedikten sonra arka cebimden cüzdanımı çıkardım. "Sen orayı ayarla." Cüzdanımdan çıkardığım iki yüzlüğü de tezgâhın

üzerine bıraktım. "Bana konumu sağlam al yeter. Ha," diyerek duraksadım. "Umarım yengeçten başka yenecek şeyleri de vardır da aç kalmam."

"Hanım hamile mi?" dedi dan diye.

Soruyu beklemediğim için şaşırdım. "Ne alaka lan?" dedim boşta bulunarak.

"El kadar yengeç için te Silifke'ye gitmeye gönüllü olunca..." Omuz silkti umarsızca. "Ben yanlış anladım abi kusura bakma." Ardından tezgâhın üzerine bıraktığım paraya kaçamak bir bakış attı. "Ben ayarlarım abi, çıkarken konumu alırsın benden."

Yaka kartından tutup hafifçe benliğini çektim. İsmini okuyarak "Arda," dedim sol omzunun üstüne vururken. "Önüme sadece yengeç koyarlarsa, dönünce seni yerim haberin ola!" Sol gözümü imayla kırptıktan sonra resepsiyondan ayrıldım. Asansöre bindiğimde yanıma çocuklu bir aile sıkışınca, aklıma dangalağın söylediği takıldı. Asansörden nasıl ineceğimi bilemedim. "Yok anasının amı," dedim odanın kapısını açarken. "Bir kereyle çocuk mu olur?" Normal şartlarda belki olabilirdi. Bende hayvan gibi bir birikmişlik olduğu için çoğulda olabilirdi ama tabi Hevybanû'nun yolları açık olsaydı. Odaya girdiğimde Hevybanû'yu bıraktığım gibi buldum. "Al bakalım!" diyerek yatağa doğru fırlattığım asetonu, hızlıca tuttu.

Asetona bir bakış attıktan sonra gayri ihtiyari; "Aaa pamuk," dediğinde kapının eşiğinden kendisine şaşkın bir bakış attım. Yüz ifademi görünce gülümsedi. "Neyse canım, peçeteyle hallederim," diyerek banyoya doğru koşar adımlarla geçerken çıplak kalçasına hafifçe vurdum.

"Tıkayacağım ben sana pamuğu," dediğimde banyonun kapısından geçmişken, başını geri çıkardı.

"O işi," diyerek kaşlarını muzipçe havalandırdı. "Morgda hallediyorlar ama yine de sen bilirsin. Ha bu arada sıhhatler olsun!" Fare gibi çıkardığı kafasını içeri sokup, kapıyı örttü. Değişen tipime ne şaşırdı ne de sorguladı, hatta yorum dahi yapmadı. Hani kadın dediğin çok konuşuyordu? Çevremdeki çiftler beni mi kandırmışlardı?

"Bakalım bebek bezi ne zaman aldıracaksın?" diye mırıldandım.

"Arkamdan değil yüzüme konuş," diye açtığı su sesine rağmen cevap verince, odanın içerisine doğru ilerledim.

Yatağın üzerine bedenimi sırtüstü gelişi güzel bırakmadan önce kendisine cevap yetiştirmeyi ihmal etmeyip "Yüzüne konuşursam işin rengi değişir!" diye bağırdım. Ardından gözlerimi yumup "Saçmalama Alp Aslan," dedim kendime. "Saçmalama, götüne de kazık arama!" Çocuk... Bir çocuğun çok güzel bir his oluşundan çok, yürek yakan bir his olduğunu biliyordum. Savunmasızlık haliydi. Doğuda görev yapan, kaç sıradan aske-

ri personelin bile çocuğunu ve eşini kaybettiği belli değildi. Karnında bebeğiyle birlikte teröre kurban kaç asker eşi gitmişti, sayısı hatırımda bile değildi. Elinin kolunun hayali bir zincirle bağlanması gibi bir şeydi. Kırsan kıramıyor, koparmak istesen kopartamıyordun. Dünyaya kök diye saldığın canını solduruyorlardı ama sen nefes almaya devam ediyordun...

Hevybanû, göğsünün üzerinden sardığı havluyla banyodan çıktığında arkasından bir buhar bulutu çıkmamasına da şaşırdım. Kadınların kaynar suyla duş aldıklarını zannederdim oysaki. Hoş kendisini kuyu suyunda yıkanmaya zorladığımı hatırlayınca, şaşırmamın da anlamsız olduğunu anladım. "Evet, yemeğe mi gidiyoruz?" dediğinde yattığım yerden başımı evet dercesine salladım. "Peki o zaman," diyerek kendi çantasına yöneldi.

Üzerine siyah dantelli bir iç çamaşır takımı giyerken, dirseklerimin üzerinde yükselerek bedenimi kaldırdım. "Geceye hazırlık için biraz erken değil mi?" dedim sol kaşımı imayla havalandırarak.

Ellerini arkaya atmış, klipsini takarken yüzünü bana döndü. Yüzüne düşen saçları nefesiyle kovaladı. "Bir kadın, sıradan bir çamaşırı bile sadece erkeğe hazırlık olsun diye mi giymeli?" Çenemi kütletmekle yetindim. Cevap vermediğimi görünce; "Güzel," diyerek keyifle gülümsedi.

Çantasından siyah bir etek aldığını görünce yatak üzerinde oturur pozisyona geçtim. "Hop, hop, hop," diyerek hızlıca uzanıp, elinden eteğini aldım. Havaya kaldırdığım eteğin dörtte üçü resmen yoktu ve birde sağ kısmında bir karış kadar kesik kesik dekolte koymuştu terzisi. "Bu olmaz," dedikten sonra eteği ardıma attım. "Başka bir şey giy."

"Alp Aslan," dedi alt dudağını içten dişleyerek. "Yazlık bölgedeyiz. Ne giyeyim? Kaban mı?"

"Pantolon," dedim altımdaki pantolonu işaret ederek. "Gece serinliği çöker birazdan. Pantolon iyidir, makul." Merakla kaş çattım. "Attın değil mi o çantaya pantolon? Bana odaya yemek söylemek zorunda bırakma!"

Sabır dolu bir nefes alarak gözlerini yumdu. Ardından boynunu sağa sola eğerek esnetti. "Yarın gündüz vakti," diyerek gözlerini geri açtığında kaşları çoktan çatılmıştı. "İstediğimi giyerim!" Çantasına geri dönüp, haki yeşili kargo bir pantolon çıkardı. Normalde kusma raddesine geldiğim rengi üzerinde görünce, dudağımın solu yukarı doğru kıvrıldı. Üstüne aynı renk bir büstiyer giyince dişlerimi gıcırdattım. Ardından hızlıca çantadan siyah bir yağmurluk alarak, havada sallandırdı. "Üstüme yağmurluk giyeceğim, üşümem," dedi imayla kaşlarını havalandırarak. "Sen dua ette, sıcaklayıp çıkarmak zorunda kalmayayım!"

"Alkollü mekâna gidiyoruz," diyerek dudak büktüm. "Yoksa bana ne canım? Ne karışacağım?" Bok karışmayacağım! Yüz verse, astarını iste-

meyi geç içinden geçeceğim ama işte daha dün bir, bugün iki diyerek siktiri çekme olasılığı yüzde doksan sekiz! Hevybanû bu; sulu dereye götürüp, susuz getirme eylemini oldukça iyi kıvırıyor. Kucağımda kıvrıldığı gibi...

"Alkolsüzüne de gideriz bir gün," dediğinde, zihnimin konuşmaları yüzünden yumduğum gözlerimi geri açtım. Saçlarını tepeden gelişi güzel toplamış ve hazırdı ama tırnaklarına oje sürdüğünü görünce kaş çattım. Ne alakaydı şimdi? "O zaman onu da görürüz."

"Neden boyuyorsun tırnaklarını?" dedim şaşkınca. "Dönünce gene çıkaracaksın."

Oturduğu konsol üzerinde sol elini yellerken "Güzel duruyor," dedi ve tırnaklarını dudaklarına yaklaştırıp üfledi. "Yolda kurur zaten. Hadi çıkalım."

Yüzüne gram bir şey sürmemesini sorgulasam mı diye düşündüm ama sonra boş ver aranma deyip vazgeçtim. "Zaten biraz daha durursak yemeğe senden başlayacağım," dediğimde, ayakkabılarını çoktan giymişti.

"Kalkarsan, gidebiliriz," derken kol çantasına uzandı.

Peki dercesine başımı sallayıp, ayaklandım. "Gidelim bakalım." 'Ecüş bücüş yengeçlere,' diye içimden devam ettim. İnşallah ağzıma beslemeye çalışıp, sahte romantizm hareketlerine girmez diye içimden dua etmeyi de ihmal etmedim. Yapmacık olan hiçbir şeyi sevmiyordum. Bir şeyi yemek istersem, ağzıma uzatılmasına gerek olmadığını bilecek yaştaydım ama nedense taze çiftler bundan saçma bir şekilde haz alıyordu.

Resepsiyondan Arda'nın yazdığı adresi aldığımda, haliyle merak etti. "O ne?" dediğinde yüzü merakla kasılmıştı. Elimdeki kâğıdı görebilmek için parmak uçlarının üzerine yükselmesi de çabasıydı.

"Gideceğimiz yerin adresi," derken, adımlamayı sürdürdüm. "Yabancı yerdeyiz sonuçta, sormak adettendir."

Arabanın yanına geldiğimizde duraksadı ama "Ben kullanayım mı?" diye sorduğunda çoktan şoför koltuğuna yönelmiştim.

"Yolları bilmiyorsun," diyerek arabaya bindiğimde, o da hızlıca bindi.

"Sende bilmiyorsun," dedi kaş çatarak. "Cinsiyetçi misin sen? Kadın sürücü, kötü sürücü diyenlerden misin?"

"Ne alakası var şimdi?" dedim hayretle. Arabayı çalıştırıp, park yerinden çıktım. "Yarın da sen kullanırsın zaten yarının rotası sende."

"Tamam," deyince direkt, sesli bir nefes verdim.

"Hevybanû," dediğimde, meraklı bir; "Hı," yanıtı geldi. "Neden hiçbir şeye itiraz etmiyorsun? Her söyleneni kabul ediyorsun?"

"Ne dedin ki itiraz edeyim?" Sol ayağını altını alıp bedenini bana doğru çevirdi. "Araba senin sonuçta. İzin verecek olan sensin. Hem yarın dedin." Uyarırcasına işaret parmağını sallandırdı. "Ama bak ben koca gün yatırmam seni yarın peşinen söyleyeyim. Sonra yok efendim uyuyacağım, gelmem, etmem dersen işte o zaman papaz oluruz!" Peki dercesine boyun bükmekten başka cevap bulamadım. Paylaşımcıydı. İnsanların isteklerine, düşüncelerine önem veren bir yapısı vardı. Kimse de kusura bakmasındı ama bundan iyisi Şam'da kayısıydı!

İki çırpı bacak uğruna tam tamına bir saat otuz beş dakika süren seksen beş kilometrelik yolun sonunda bulunan derme çatma, sıradan ahşap sandalyeleri renkli boyayarak dekorasyon yapıldığını zanneden bir mekân! Mekânın tek güzel yanı sağ köşesinde bir Atatürk köşesi olması olabilirdi. Başka hiçbir fonksiyonu yoktu. Tabi bunlar sadece benim fikrimdi çünkü mekâna girdiğimiz gibi Hevybanû'nun yüzünde saçma bir gülümseme oluştu. Utanmasam varoş mu seviyorsun diye sorardım ama 'Senden belli değil mi?' diyerek cevaplama ihtimali de vardı. Masaya oturduğumuzda yanımıza kel ve gözlüklü bir amca geldi. Güleç yüzü belki de mekânın işlemesinin tek sebebi olabilirdi. Ha birde samimiyeti, "Çocuklar ne alırsınız?" sorusundan bile belliydi.

"Valla amca," dedim, o lafa çocuklar diye başlayınca. "Mavi yengeç dedik, sana yönlendirdiler." Hevybanû'nun şaşkın bakışları hızla yüzüme tırmandı ama aldırmadım. "Merkezden kalktık, geldik. Vardır inşallah."

"Var, var," dedi ihtiyar gülümseyerek. "Hoş gelmişsiniz. Başka bir isteğiniz var mı?"

Başka seçenekler bulunmasına şaşırdığım söylenemezdi çünkü bu kadar yol sadece bir yengeç için gelinmezdi. "Taze balığın ne varsa, yanında bir ellilik, birde meze getirirsin," diye istediklerimi sıraladıktan sonra bakışlarımı Hevybanû'ya çevirdim. "Senin istediğin başka bir şey var mı?"

"Yok, teşekkür ederim," diyerek minnetle gülümsedi. İhtiyar gidince kendime bir sigara yaktım. Mekânın diğer artısı da, brandayla kapatıldığı için masalarda kül tablası bulunmasıydı. Esnerken, alışkanlıktan olsa gerek yanaklarımı sıvazlayınca; "Nereden esti?" diye sordu. Neyi sorduğunu anlayamadığımı fark edince "Sakallarını kestirmek nereden esti? Yani," diyerek huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Seni ilk gördüğümde hiç sakalın yoktu ama Urfa'da kesmiyorsun..."

"Yüzüm havalansın dedim." Yersen. Anlıyorum dercesine başını salladı. "Sevmedin sanırım?" Önemli miydi? Eh gibi gibi.

"Normalde sakal sevmem ama seninle alıştım," dediğinde yüzüm gülümsedi. "Yakışmış yani." Kaşları imayla havalandı. "Şu bende olduğunu

iddia ettiğin ama aslında senin yüzünde olan gamzeler iyice ortaya çıkmış..."

"Bir huysuzluk sezdim sanki," diyerek muzipçe kaş çattım. "Ama güzel sevdim bunu..."

O arada masaya servis açıldı. Gelen rakıyı kendim içecekmişim gibi bardaklara pay ettim, itiraz etmedi. Balıklar geldiğinde de, sakince yemeğine yöneldi. Bende balığıma yöneldim ama gözlerim hep kendisini takip etti. Yaklaşık on dakika sonra gözlerimiz kesiştiğinde utançla yüzünü buruşturdu. "Konuşmayı unuttum," diyerek yerinde dikleşip, önündeki peçeteyle ağzını sildi. "Yengeçlerinde çok bir olayı yokmuş sanırım."

"Hızlı yemek yiyorsun," diyerek arkama yaslandım.

Evet dercesine başını sallayıp "Kendisine çok vakit ayıramıyorum. Birde," dedi ve duraksadı. "Yurt alışkanlığı sanırım. Yani hep koşturarak yemek yemek zorunda kaldım."

"Hiç rakı içmedin,' diyerek, çıkarımlar yapmaya devam ettim. Hani daha önceden içtiğini görmesem, içmiyor zannederdim.

"Ha şey," diyerek bardağına yöneldi. "Yemek yerken içince yemek yiyemiyorum." Eline aldığı bardağını havalandırdı. "E o zaman sağlığına!"

"Tek başıma sağlığı ne yapayım?" diyerek sol kaşımı havalandırdım. "Olursa, sağlığımıza olsun!" Bardağını hafifçe bardağıma değdirdikten sonra içkisinden bir yudum aldı. "Sen neden karşımda kaldın benim?" dedim muzipçe sataşarak. "Göğüslerin gözüme gözüme batıyor."

Oturduğu yerde dikleşip, "Önümü kapatmamı ister misin?" diyerek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Cık," dedim hızlıca çünkü niyetim başkaydı. Tabağımı solumda kalan boşluğa ittirip, Hevybanû'nun tabağını önüme çektim. Soldaki boş sandalyeye bedenimi attıktan sonra kalktığım sandalyenin tabanına avuç içimle iki kez vurdum. "Gel yanıma..."

"Ama öyle sohbet edemeyiz," dedi şaşkınca.

"Kim demiş?" derken masanın üzerinden sağ eline uzandım. "Gel sen, ederiz biz." Elinden tutup çekmem sonucu, ister istemez ayaklanmak zorunda kaldı. Kalkmış bulunduğum sandalyeye oturduğunda, bedenini bana döndürmeden edemedi. Üstelik sol ayağını altına alıp oturması cabasıydı. Sanırım bu kadar kendisini kasmayan birde üstüne mevki sahibi bir insan daha önceden hiç tanımamıştım.

"Edelim bakalım," dedi muzipçe gülerek. "Muhabbete nereden başlamak istersiniz Alp Aslan Bey? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

İşaret ve başparmağımın arasına burnunu sıkıştırıp "Ukala," dedim keyifle. "Şu garip olan şeyden başlayabilirsin mesela..." Hatırlattığımla

derin bir nefes almak zorunda kaldı. Garip olan her neyse, bu gariplik pek hoşuna gidiyor gibi değildi.

"Annem," dedi ve önüne çektiği rakı bardağından bir yudum aldı. "Sizin meslek grubundan biriyle birlikte olmamı yani daha doğrusu..." Huzursuzlukla yüzünü buruşturdu. "Bir üniforma sevdalısıyla bir arkadaşlığım olsun istemiyordu." Aklına ne geldiyse gülümsedi. "Hatta bir ara sırf bu yüzden, Melih ile görüşmemizi yasaklamıştı kendi çapında. Kâr etmedi tabi orası ayrı," diyerek gülümsemesini hafif bir kıkırtıya çevirdi. "Bende sizlerin robotik bir yapıda olduğunuzu düşündüğüm için hiç o taraklarda bezi olan biri olmadım ama..." Usulca iç çekti. "Senden de kaçamadım..." Sesindeki heyecanlı ton düştüğünde kaçamamaktan yakınıyor gibiydi.

"Neye göre robot olduğumuzu düşünüyorsun?" dediğimde ses tonum sorgular yapıdaydı. Birlikte bir yola çıkmış üstelikte yolun çok ama çok başında olan iki insandık. Ama yine de olmuyorsa zorlamayız diyemeyecek gibiydim. Daha çok olsun diye tüm düzenlerin anasını sikesim vardı.

"Alp Aslan, beni annem altı yaşımdayken bir yurda terk etti." Acı bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Robotik, duygusu olmayan insanlar yapabilir bunu ancak. Sizin," dedi ve duraksayıp derin bir nefes almak zorunda kaldı. "En azından rütbelilerin beyninin yıkandığını düşünüyorum ben. Katılaşıyorsunuz. Görevinizden, hiçbir canlı üstün olamıyor mesela."

"Annen seni bıraktığı için böyle düşünüyorsun," dedim hızlıca. Yaralarını, kızgınlığını anlıyordum ama bizde duygusuz birer orospu çocuğu değil insandık sonuçta.

"Tamam," dedi kinayeyle baş savurarak. "Söz konusu vatan olduğunda tüm aile bireylerini dahi silmez misin?"

"Silerim," dedim hiç düşünmeden.

"İşte ben o silinenlerdenim!" dedi dan diye. "Bizimki de meslek! Tamam sizinki kadar yüce olmayabilir ama her ne olursa olsun ben evladımı bir bilinmeze terk etmem." Başını olumsuz manada iki yana salladı. "Ben annemin babamın başımda masal okuması gerektiği zamanlarda, acaba bu akşam kim kazan dairesine kilitlenip ceza alacak diye korkuyla düşünmek zorunda kaldım." Kaşlarım dehşetle çatıldı. "Bir ıslah evinde üç ayda bir gelecek görüş gününü bekler gibi annem gelsin diye beklemekle geçti çocukluğum. Tüm resmî, dini bayramları, tatilleri..." Ses tonu iğrenir bir yapıya geçti. "Doğum günlerimi, yılbaşlarını yalnız geçirdim." Keder dolu bir kahkaha attı. "Lakabım bile analı babalı piçti benim. Annem görevi uğruna üstümü çizdi, babamsa karısını boşarken kızını da aradan çıkardı. Melih hayatıma dâhil olana kadar kimsesizlerden farkım yoktu benim!"

Çat çat kendi gerçeklerini yüzüme vurduğunda, çareyi rakı bardağıma uzanmakta buldum. Söylediği her şey bir asit gibi boğazımdan aşağı aktı. Haksız değildi. Masum bir çocuğun senelerce attığı sessiz çığlıkları kimsenin duymayışına kızmamakta elde değildi. "Ne kadar böyle devam etti?" dedim. "Şu kazan dairesi..." Detaylandırmak istedim ama yapamadım.

"Dar, ufak bir yere kilitli kalmaktan bu yüzden korkuyorum," dedi buruk bir tebessümle. "Yani arabadan inip yanlışlıkla kapıları kilitleyerek bir yere gitsen, bayılma ihtimalim yüzde seksen..." Yüzü kederle salındı. "Çok atlatamadım."

"Aniden elim havalandığında da korkuyorsun," dedikten sonra yüzümü acıyla buruşturup, rakı şişesine yönlendim. İkimizin de kadehini tazelerken devam ettim. "Ama sanırım bunu sorgulayamayacağım..."

"Çok ciddi bir şiddet görmedim çünkü annemden çekiniyorlardı." İşittiğimle sinirli bir gülüş ayrıldı dudaklarımdan. İyi ki çekiniyorlarmış! "Annem ne kadar fazla para öderse ödesin, tatillerde başımda durmak zorunda olmaları öfkeye sebep oluyordu ama işte kaldı üstümde." Yaşadığı stresi oynamaya başladığı parmaklarından anladım. "Yüksek sesten özellikle bomba sesinden daha çok korkuyorum..."

"O neden?" dedim tedirgin bir merakla. Yüksek ses olayını zaten artık çözümlemiştim. El mevzusunun üstünde duracak takatim bu gecelik yoktu. Robotik olmadığımız da en çok böyle zamanlarda ortaya çıkıyordu. Çünkü sevdiklerinizin bir zamanlar çektiği acıyı bile dinlemek istemiyordunuz...

"Annemle çok zor bağ kurduk." Omuz silkip, bir yumdum rakısından aldı. "Ben bunun için çok çabaladım." Tatile gelmiştik sözde ama günümüzün yarısı uykuyla geçmişken yarısı geçmişin yaralarıyla geçecek gibiydi. "Bir yudum sevgi görebilmek için başımı türlü türlü belalara soktum. Yaşım tutmadığı halde birçok eyleme katıldığımı bana geldiğin akşam söylemiştim. Annem sürekli sicilini bozacağımı, mesleğinden ihraç edilmesini sağlayacağımı söyler dururdu ama tek istediğim benim için endişe etmesiydi, anlamadı. Neyse," diyerek derin bir nefes aldı. "Lisenin son dönemlerinde, Kızılay'da büyük bir eylem olacaktı. Benim de gitmemem gerekiyordu her zamanki gibi." Genişçe gülümseyince eee dercesine başımı salladım. "İlk defa söz dinledim ve gitmedim. Zaten dershanem vardı ama dershanem de o bölgedeydi. Dershane çıkışı yurda dönmek yerine fotokopi çektirmeye gittim. Kırtasiyeden çıktığımda bomba patladı." Gözlerini yumup, usulca dudaklarını ıslattı. "İlk defa bombayla o gün tanıştım. İlk defa o gün önüme cansız bir beden düştü." Gözlerini açtığında o anın izleri göz bebeklerinde oturuyor gibiydi. Peşi sıra başka bir

duyguya geçip acıyla gülümsedi. "O eyleme gitmediğime, annemi hiç inandıramadım. Üzerimdeki travmanın izlerini temizlemekte yine Melih'e kaldı. Hani..." Başını sola doğru eğdi. "Şu CD mevzusu..." İkimizin de aynı anda yüzü buruştu. "Sustun, neden sustun mevzusu... Bir bağı çok zor kurduysan ve en ufak bir şeyde yıkılacağına da eminsen, cüretkâr adımlar atamıyorsun. Ben arkamda biri olduğunu bilerek hiçbir zaman adım atamadım. Çünkü arkamda en baba sadece kendi gölgem vardı."

"Hevybanû..." Başını efendim dercesine sallarken, sol elimi kısalttığım saçlarımın arasından sıkıntıyla geçirdim. "Yalnızlığa gark etmiş bir insansın. Hani benim," dedim ve vakit kazanmak adına kendime bir sigara yaktım. "Benimde durumum belli..." Kaşları hızla çatıldı. "Ben sırf annenin durumundan ötürü yaklaşmak istememiştim sana ama sen böyle anlatınca da, aynı şeyleri yaşatmaya ne hakkın var diyorum kendime."

"Yurda terkedilecek yaşı geçtim ama sen bilirsin." Sol elinin sırtını yanağımda hafifçe gezdirdi. Bir dokunuşla, bin huzura kavuşmak mümkünmüş. Bir dokunuşla, hakka kavuşmanın mümkün olduğu gibi. "Barda karşılaştığımız gece," dediğinde oturduğum yerde dikleştim. "İki kadeh bir şey içip gidecektim. Solundaki tabure doluydu, sana gelmemiştim yani." Gülümsemesi, gülümsememe bulaştı. "İkinizin ortasından bara ulaştığımda muhtemelen sana daha yakın durmuş olmalıyım ki üzerindeki," dedi ve kaşlarıyla benliğimi işaret etti. "Barut kokusu bana ulaşınca, orada kaldım. Annem ile çok güzel bir bağımız olmadı belki ama onu bana hatırlatan her şeyi hep çok sevdim. Barut kokusunu, karakolları, doğuyu... İçimde bitmek bilmeyen bir özlem olduğu içindir belki de." Sol elinin tersi yanağımda hareket etmeye devam ederken gözlerini gözlerime tırmandırdı. "Sen?" diyerek kaş çattı. "Sen niye öptün beni o gece?"

"Boynundaki künyeyi gördüm," dedim hiç düşünmeden.

Yanağımdaki eli duraksadı. "Yani?"

"Kimi aldatıyorsun diye merak etmiştim."

"Ay yok artık!" Ten temasımızı kesti ve sesi ışık hızında huysuz bir tona geçti. "İnsan böyle bir şey için biriyle birlikte olur mu ya?"

Yanağımdan bir çırpıda çektiği elini iki avucumun arasına hapsedip, yönümü kendisine çevirdim. "Pişman mısın?" dedim gözlerimizi eşitleyerek. "O gece benimle tanıştığına, birlikte olduğuna pişman mısın?" Olmadığını biliyordum ama pişmanım derse ne bok yiyeceğimi bilmiyordum.

"Değilim," diyerek ağırca yutkundu. Ardından kahve gözleri irileşti. "Ama sen her boynunda künye gördüğünle birlikte mi olacaksın?"

Söylediğini o kadar beklemiyordum ki kahkahamı tutamadım. Hatta gülerken başım geri savruldu. "Kıskanç mısın sen?" dedim gülerek. "Merak etme ben jübilemi sende yaptım!"

"Bilmiyorum..." Neyi dercesine başımı salladım. "Kıskanç olup, olmadığımı bilmiyorum. Artık üstünde test edeceğiz ne yapalım," diyerek dudak büktükten sonra işaret parmağını tehditkâr bir şekilde havalandırdı. "Ama sen yine de beni test etme olur mu?"

"Kindarsın sen," dediğimde ne mana dercesine gözleri yüzümde gezindi. "Valla bak Melih'in söylediği gibi kindarsın. Benimle aylarca konuşmadın Hevybanû!"

Sinirle bedenini bana döndürüp "Hak etmiştin Alp Aslan!" dedi üstüne bastıra bastıra. Evet dercesine başımı salladım çünkü gerçekten hak etmiştim. "Yıllarca tüm yurt tarafından analı babalı piç ilan edilen bana; kalktın kimsesizsin dedin. Benim kimsesiz olmam demek bunu dilediğin gibi yüzüme vurabilirsin demek değil!"

"Buna mı takıldın?" dedim şaşkınca. "Ben daha çok-"

"Senin bel altı çıkarımların seni ilgilendirir," diyerek cümlemi sinirle kesti. "Ben kendimi biliyorum, kimin ne düşündüğü de beni ilgilendirmiyor." Sağ elini bir tur havada salladı. "Lafa söze bakacak olursak, annene göre şu an bu masada benimle değil, Dicle ile oturman gerekiyor."

"Korkuyor musun sen annemden?" diyerek bilerek damarına bastım.

"Saygımı bozmuyorum," dedi gözlerini devirerek. "Laf söylemek zor değil. İstediğin her insana her şeyi söyleyebilirsin ama söylenen bazı şeylerin telafisi olmuyor ve bence bunu ikimizde çok iyi biliyoruz." Onun yemini, benim bok yemelerim sayesinde biliyorduk tabi. İkimizde bin pişman olsak da ne söylediklerimizi geri alabiliyorduk ne de zamanı. Yaşadıklarımızı cebimize koyup devam etmek bizim tercihimizdi. O gün kapısına vardığımda, yüzüme kapıyı çarpmadıysa o da yüce gönlünün güzelliğindendi.

"Anneni affettin mi?" dedim bir çırpıda. Annesini affedebildiyse her şeyi affedebileceğini düşündüm belki de bilemiyorum.

"Altı yaşında sudan çıkarılmış balık gibi yurda bırakılan Jülide'ye mi soruyorsun, yirmi dokuzuna girmiş Jülide'ye mi?" Bilemiyorum dercesine omuz kısabildim sadece. "Altı yaşındaki Jülide, yüreğine açılan yaraların hiçbirini unutmadı," diyerek, önce çocuk yanını sundu. "Geçmiyor yani... Ama yirmi dokuz yaşındaki Jülide, bir kadının hayatta kalabilmek için nelerden vazgeçebileceğini anlayabiliyor. Anlıyor ama desteklemiyor..."

"Anladım," diyerek rakımdan bir yudum aldığımda, telefonum çaldı. Ekrana üstten bir bakış atıp, Mardin tepesinde görev yapan Muzo'nun

görüntülü aradığını görünce gülümsedim. "Bunu açsam senin için sakıncası olur mu?" dediğimde başını hayır dercesine salladı ama görüntüye girmemek için olsa gerek yerinde dik bir konuma geçip, oturuşunu düzeltti. Aramayı cevapladım. "Hayırdır birader? Hangi dağda kurt ölemedi?" Halka açık bir yerde konuşuyorsanız, cümlelerinizi de yuvarlamak zorunda kalıyordunuz.

"Yok be kurt dediğin ölür kardo," diye giriş yapınca Muzo, genişçe gülümsedim. "Kafam bozuk..."

"Hayır olsun inşallah?" dedim gözümü kırparak.

"Aga," diyerek sesli bir nefes aldı. "Buket merkezden ev bakıyor, bende görüntülü aramalarla ev geziyorum. Düşünebiliyor musun durumu? Geçen gün sınırı geçerken telefonum çaldı. Sokacağım evine ha!" Nefeslendiği ilk anda kendisine hızlıca bir sigara yaktı. "Bende benim huzurum kaçtı, bekâr arkadaşlarımın kaçmasın diye arayıp uyarayım dedim."

"Yanlış bir zamanlama oldu sanki," diyerek kamerayı hafifçe sağıma doğru çevirdiğimde, Hevybanû kameranın görüş açısına girdi. Hangisi daha şaşkındı bilemedim ama keşke ekran görüntüsü alabilmeyi akıl edebilseydim.

"Ana!" dedi Muzo şaşkınca. "Kadın mı o?" Tepkime olarak Hevybanû'nun gözleri irileşti. "Hemi de canlı! E oğlum biz seni kaybetmişiz ya! Geçmiş olsun cemaati cümlemize," dedikten sonra Hevybanû'ya çevirdi bakışlarını. "Merhaba yenge," diyerek baş selamı verdi. "Pek alışkın değiliz de, ondan bir şaşaladık. Sen kusurumuza bakma." Devamında muzipçe bana göz kırptı. "Bir türkü söyleyecek olsan?" diye sorduğunda duraksadım ama Hevybanû için bir türkü söyleyecek olsam ne olurdu diye düşünmeme çokta gerek olmadı.

"Ölüm endişesi," dedim pat diye.

"Anladım ben onu," diyerek gülümsedi. "Aga ben tutmayım seni."

Tutmasındı tabi ama "İyisin değil mi? Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum yine de kendime engel olamadan.

"Mardin merkezden eli yüzü düzgün, temiz bir ev bulabiliyorsan, neden olmasın?"

"İyide merkez sana çok uzak," dedim gayri ihtiyari. Yarasının üzerine bastığımı bilemedim.

"Aaa! Buket Hanımlar köyde yaşayamaz, duymamış olayım!" dedi eliyle dudaklarını yalandan örterek. "Aga ben anlamıyorum bu işi valla bak! Ben merkeze haftada bir, iki haftada bir gidebilirim. E kal o zaman Burdur'da ayda bir geleyim. Ne farkı var ki?"

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Şimdi 'Kadın kısmı aga ne bekliyorsun?' desem topun bana dönme ihtimali vardı. Birde yanımda kimseye benzemeyen bir kadın da vardı. Ne desem bilemedim ama benim yerime Hevybanû "Mardin merkezdeyse ben sizi bir eve yönlendirebilirim," diyerek, konuşmaya dâhil oldu.

"Harbi mi?" dedi Muzo heyecanla. "Vallahi duacın olurum bir ömür yenge."

"Amcam Mardin'de. Merkezde ev var ama biz kullanmıyoruz." Çatılan kaşlarımla kendisine döndüm. "Hiç kullanmadık sayılır hatta. Ben bir kendisiyle görüşeyim, Alp Aslan..." İsmimi zikrettiği sıra bakışlarını benimle birleştirdi. "Size iletir numarasını. En azından eşiniz bir bakar."

"Oh be! Hasta olacak insanın, doktor ayağına gelirmiş," diye yükselince, Hevybanû dayanamayıp güldü.

"Doktor da," dedim başımla sağımda kalan Hevybanû'yu işaret ederek. "Bilsen, bu kadar yerinde kullanamazdın..."

"E hasta olan sensin oğlum işte!" diyerek tüy dikti sağ olsun. Her ne kadar robotik diye tarif edilsek de aslında çok derin bağlar kuruyorduk. Muzo ile köklü bir terör örgütü liderinin cesedini ararken operasyonda tanışmış, sadece iki kez yan yana gelebilmiştik ama aramızda görünmeyen derin bir bağ vardı. İnsan dostunu en çok böyle zamanlarda ediniyor ve arıyordu. "Hadi olsun şu ev de bir misafirliğe gelirsiniz. Yenge de Buket ile tanışır."

"Bakarız," dedim uzata uzata. "Gezmeye gelmek nasip olsun yeter ki."

"Eyvallah. Hadi Allah'a emanet," demesiyle, aynı şekilde kendisini yanıtladım. Telefonu kapattıktan sonra "Kimin evi?" dedim merakla Hevybanû'ya. "Kemal amcanın mı?"

"Yok bizim," dedi dan diye. Şaşırdım. Bir insanın neden Mardin'de evi olurdu ki? "Annem ile Melih orada dört sene kaldı. Ben sık gidiyordum ama merkezde hiç kalmadım. Zaten yalnızlıktan bunalıp kaçıyordum, merkezde yalnız kalmak akıl işi gelmediği için de karakolda kalıyordum."

"Korkutuyorsun beni," çıkışımla, şaşırıp duraksadı. "Nereden baksan Doğu bölgesindeki çoğu karakolu biliyorsun. Yarın öbür gün bir yere gitsem ve sana gel desem gelecekmişsin gibi sanki..."

"Siz erkekler," diyerek, korkuma ukalaca göz devirdi. "Biri eşi onunla gitmiyor diye şikâyet eder, diğeri onunla gelecek diye korkar." Kendisini bir kalıba sokamaması dikkatimi çekmedi değil. "Kadınlardan daha çok ne istediğiniz belli değil ama suçu da bize atmak âdetiniz."

"Hevybanû," dedim ciddiyetle. Ses tonum değişince kaşları çatıldı. "Hayatım kaydı annem yüzümden diyorsun. Begüm'e ben annemi seçe-

medim ama kocanı seçmek senin elinde de dedin. Kendin şimdi bile bile lades mi demek istiyorsun?"

"Senden kaçamadığımı da söyledim," deyince jet hızıyla, duraksadım. "Ezbere konuşmak her zaman kolaydır yüzbaşı ve başımıza gelmeden ezbere konuşmakta hep işimize gelir." Burukça bir tebessüm etti. "Ne senin bir yere gittiğin var ne de beni peşinden bir yere çağırdığın. Olmayan şeyler üzerinden yine anca ezbere konuşuruz boş ver..." Olmayan şeyler olamayacak şeyler değildi ama o günün şartlarını görmeden bugünden konuşmakta söylediği gibi olur iş değildi. Bu yüzden bir şey demedim. Çünkü söylediği şeye bel bağlayacağımı da biliyordum ama günü gelince söylediğini gerçekleştiremezse umudumun kırılacağını da biliyordum. "Kalkalım mı?" dediğinde gülümser bir ifadeyle, gözlerim direkt rakı şişesine yöneldi. Dibine gelsek de henüz bitmemişti. Masaya bakan biri yemek yediğimizi değil de, çöplendiğimizi zannederdi. "Yol uzun. Sen de bu gece iyice dinlen ki, yarına enerjin kalsın."

"Tamam," dedim, hızlıca. Her düşüncene ve isteğine saygı duyan insana, hayır demek olur muydu? İhtiyar bey amca hesap için masaya gelene kadar gitmeye niyetliydik ama 'Fırın helva yemeden olur mu?' sorusunu duyunca, Hevybanû kendisi kalkalım dememiş gibi sandalyesine geri yayıldı. Hal böyle olunca tatlı yedikten sonra kalkmaya karar verdik. Sadece üstten üstten yemek yiyen Hevybanû'nun sıra tatlıya gelince iştahı açıldı. Önüne konan sıcak fırın helvayı yiyişi, bir çocuğun çok sevdiği çikolatayı yiyişinden farksızdı. "Tatlıyı seviyorsun," dediğimde bedenimi kendisine çevirip, alenen onu izlediğimi ancak fark etti.

Muzipçe gözlerini irileştirip, elindeki kaşığı tek bir yudumu ziyan etmek istemezcesine yaladı. "Fazlasıyla," dedi dudaklarını diliyle ıslatarak. Suya yanmış olacak ki su bardağına uzandı hızlıca. Suyunu içtikten sonra bana dönüp genişçe gülümsedi. "İşte şimdi gidebiliriz!"

İnsan içinde bir kadın ile temas kurmayı sevmeyen bir yapım vardı. Yani hemcinslerim gibi sokak ortasında kadın öpmez, toplum sınırlarını aşmaz, mahrem denen şeye önem verirdim. Ama işte her sınırını çiğnetecek bir insan varmış. İki elimle hızlıca yüzünden kavrayıp, yanaklarını içimi çeke çeke öptüm. Peşi sıra ise sıkıca sarıldım. Şaşırdığı havada kalan iki elinden belliydi. Kolları bedenime dolandığında tamamlanmanın ne demek olduğunu da anladım. Hevybanû ile ne zaman bu derece içten bir bağ kurdum bilemiyorum. Belki onu sırf hadsiz bir meraktan öptüğüm izbe barda, belki de o leş pansiyonda onu kendi ellerimle soyarken, göz bebeklerinin titrediğini fark ettiğimde kurmuştum. Allah biliyor ya, o gece bakire olduğunu bile düşünmüştüm titrediği için. Dudaklarıma kapanan

ihtiraslı dudaklarını hatırladıkça, bugün bile içimi titretebiliyordu. Üstelik daha o gece sırtıma tırnaklarıyla kendi izini kendisi kazımıştı ve bana tüm sınırlarımı aştırtmıştı.

"İşte şimdi kalkabiliriz," dedim kollarımın arasında küçücük kalan bedenini bedenimden uzaklaştırarak. "Şimdi tamam olduk."

"Olduk," dedi o da onaylarcasına gülümseyerek. *'Çokta güzel olduk lan!'* diye bağırmıyorsam, taşkınlık yapacak yaşları geçtiğimdendi ama sanki Hevybanû beni o günlerime geri götürecek gibiydi.

Balıkçıdan ayrıldığımızda giderken gözümde büyüyen yol, dönerken su gibi aktı. Kaderin cilvesi de budur ya işte kötü olan şeylere hızla yaklaşırız. Otele döndüğümüzde Arda'yı yüzüme pür dikkat bakarken yakalayınca gülümsedim. "Doydum," diye belirtirken, başımla selam verdim. Karnım tıka basa dolu değildi ama ruhumun her bir zerresi doymuştu.

Hevybanû bir adım öne çıkarak yüzü bana dönük vaziyette geri geri yürümeye başlayınca, gülümsememe alt dudağımı dişleyerek devam etmek durumunda kaldım. "Ne iş?" dedi sol gözünü muzipçe kırparak. "Boynunda künyesi var deme sakın?"

"Odaya çıkmamız lazım," dedim yaptığı imayı duymazdan gelerek.

Adımlarını bile isteye duraksattı ve yüz yüze kaldık. "Neden?" diyerek muzipçe kaş çatarken, başını bana doğru kaldırması asla ama asla bana yardımcı olmadı.

"Çünkü seni öpmek istiyorum," diyerek iç çektim. Hevybanû ile böyle yakın ikilemlerde kaldığımda içime çektiğim nefesler yetmiyordu. "Bu yüzden de odaya çıkmamız lazım."

Alt dudağını ısırarak kaşlarını havalandırınca, ağırca yutkundum. "Odada diyorsun yani?" diyerek dudak büktü. "Peki madem." Hızlıca arkasını döndü ve elimi bırakmadan asansörlere doğru adımlamaya başladı. Önümde mini mini birler gibi yürümesi, gülümsememi genişletti. Hevybanû böyle ise Hevybanû'dan doğacak bir veledi hayal etmek muazzam bir düştü. Bindiğimiz asansör kabininde en dipte durduğumuzda, Hevybanû sırtını göğsüme yasladı. Kendisine doğru eğik olan ve gülümseyen yüzümü kapıya çevirdiğimde bir çift tanıdık gözle çarpıştım. Özge! Diğer tanıdık gözleri sonradan fark ettim. Özge ve yanında bulunan üç hala kızı! Tek şaşıran ben değildim ama muhakkak bu durumdan rahatsız olan tek insani varlık bendim. "Binecek misiniz?" dedi o arada Hevybanû. Kapının önünde kalakalmış dört kadını anlamlandıramaması kadar doğal bir şey yoktu. "Hayır, binmeyecekseniz düğmeye basacağım," diye devam ettiğinde yüzüm Hevybanû'ya döndü. Üç hala kızının yüzü de Özge'ye.

"Binmeyelim istersen?" dedi Melike hafifçe boğazını temizleyerek. Ardından bakışlarını Hevybanû'ya çevirip hafifçe gülümsedi. "Çıkın hanımefendi siz. İyi akşamlar," diyerek başıyla selam verdi. En büyük hala kızı olan Melike'yi o zamanlar da çok severdim. Hiçbir şekilde beni tanıyormuş gibi yapmayıp, duruşunu bozmadığı için yine takdir ettim.

Hevybanû "İyi akşamlar," diyerek kapıyı kapatma tuşuna bastı ama kapı kapanamadan Özge içeri adımlayınca peşi sıra diğerleri de binmek zorunda kaldı. Üç hala kızının üçünün de gerginliği asansörün içerisine yayıldı. Özge birde arkasını dönüp tam önümüzde durunca derin bir nefes soludum. Hayır, saçlarının ya da parfümünün kokusu burnuma dolsun diye değil. Anasını siktiğimin iki gününü katil olmadan atlatabileyim diye! Gözümden bile sakındığım bir kadın varken hayatımda, en ufak bir pürüze daha tahammül edebilecek zerre enerjim kalmamıştı. Hevybanû'dan uzağa sadece göreve gidebilmek için dayanacak kadar gücüm vardı. Yan yanayken aramıza bir uçurum girecekse o da anca mezar çukuru olsun istiyordum, onun bunun sorunu değil!

Asansör bizim kata gelene kadar her şey normaldi. Hatta onlar bir kat tuşlama zahmetinde bile bulunmamışlardı. Bu yüzden ineceğimiz kata geldiğimizde, bizim inmemiz için önce onların inmesi gerekliydi. Önümüzde Özge ve Melike olduğu için ikisi önden indi, diğerleri kenarı kaymakla yetindi. Hatta Özge yüzü dönük bir vaziyette inmemizi bekledi ve biz indiğimizde ağzından kuru bir "Merhaba," döküldü.

Hevybanû önce bir duraksadı, sonra gözlerini Özge ve benim üzerimde gezdirdi. "Merhaba?" dedi başını hayırdır dercesine sallayarak.

Özge, Hevybanû'nun merhabasını aldığını belli eden bir baş sallamasından sonra gözlerini bana çevirdiğinde vücudumda katıksız bir öfke hissettim. "Sana da merhaba Alp," diyerek, bana özel bir ihtimam gösterdiğinde, Hevybanû'nun kaşları havalandı. Saygısız insanı sevmiyordum. Hoş gerçi biraz saygılı bir insan olsaydı o yediği bokları yemezdi ama ben saygılı bir insan olduğum için kendisiyle hesap sorma bahanesiyle bile bir kez görüşmemiştim. Olan olmuş, biten bitmişti. Şimdi yıllar sonra karşılaştığımızda, üstelik yanımda elimi tutan bir kadın varken selam vermek neyin nesiydi? "Çok sevdiğin saçlarımı kestirdiğim için mi tanıyamadın?"

Saygısızlığını utanmadan arşa çıkarınca, yüzümden sinirli bir gülüş geçti. "Ov," dedi o arada Hevybanû mırıltıyla. Muhtemelen asla merak etmiyorum dediği insanı karşısında görmek en az benim kadar onu da şaşırtmıştı. Sol elini önüme doğru uzatınca çatık kaşlarımın altındaki gözlerim kendisine döndü. "Odanın kartını verir misin?"

"Sebep?" dedim direkt.

"Çarptı beni biraz," dedi, bahane yaratarak. "Burada böyle dikildikçe daha çok çarpıyor."

"Yürü gidelim o zaman," dedim başımla koridoru işaret ederek. "Durdun, kaldık." Çünkü ben durmamıştım. Muhtemelen Hevybanû'da bir şey soracak diye gayri ihtiyari durmuştu. Yüzüme bakmaya devam edince, "Hadisene Hevybanû," diyerek direttim. Yüzüme öyle bir baktı ki, sanki Halfeti ortasında 'Jülide'yim ben!' diye bağırıyordu yeniden. Peki dercesine başını sallayıp, adımlamaya başladı. Elini bırakmadığım için peşinden ilerledim. Biz ilerledik ama arkamızdaki gürültü kesilmedi.

"Sormayacak mısın?" dedi Özge öfkeyle. Pardon ama neyin öfkesini gütmeye hakkı vardı? "Buldun mu belanı diye sormayacak mısın?"

Hevybanû kapının önünde açmam için duraksadığında Selin'in sesi bize ulaştı. "Ne yapıyorsun Özge?" dedi hoyratça. İsminin de zikredilmesiyle artık o mu acaba diye düşünmesine de gerek kalmamıştı. "Adamın yanında kadın var, sen ne yapıyorsun?"

"Ya bırak!" dedi Özge. "Bırak duysun da ahı tuttu diye rahatlasın. Gözlerindeki nefret silinir belki bir nebze!"

Kapıyı açıp içeri girdim ve elektrik paneline kartı yerleştirdim. Kapı arkamdan kapandı ama paneline taktığım kartta peşi sıra çıkarıldı ve elektrik kesildi. "Hevybanû," dedim sesli bir nefes alarak.

"Gözüme vuruyor," dedi, bahane üretmeye devam ederek. "Başım ağrıyor. Karanlıkta uyuyamaz mısın?" Hücrede ya da yerin yedi kat altında bile uyuyabilecek bir adamdım ama işte o iş bu gece Hevybanû'nun yüzünü özellikle gözlerini görmeden olmazdı.

Elektrik paneline geri döndüğümde karşı karşıya kaldık. Ne demeliyim diye düşündüm ahmakça. Ne demeliydim? Haberim yoktu desem? Allah belamı versin ki yaşadığından bile haberim yoktu! Ben durdum, o da durdu ama kalıcı olmadı. Hafifçe sağa çıkarak yanımdan geçti gitti. "Onunla hiç buraya gelmedim," dedim dan diye, aklıma ilk geleni söyleyerek. Onu da buraya bu yüzden getirdiğimi düşünmesin istedim. Cevap gelmeyince arkamı döndüğümde, üstünü değiştirdiğini gördüm. Şimdi şu kapıdan otele giriş yaptığımız gibi mutlu mesut girebiliyor olabilirdik. Olmayan sakinliğimde gidince "Garibanın yüzü güler mi?" dedim sinirle.

Üzerine ip askılı bir üst geçirirken; "Gülmez," dedi sertçe. "Tecrübeyle sabit!"

"Hevybanû," dedim üstüne doğru temkinli bir adım atarak. "Bir şey demeyecek misin? Yani ne bileyim-"

"Ne dememi istiyorsun Alp Aslan?" diyerek cümlemi kesti. Ses tonundan bence sağ yanağıma hayali bir tokat indi. Peşi sıra yatağa doğru ilerleyince, bana sabır dilenen bir nefes almak kaldı.

Gömleğimin düğmelerini açarken tüm hıncımı onlardan almak istiyor gibiydim. "Tam tersini yaşamış olsaydık," dedim atamadığım hırsımla. "Ben susmazdım mesela. Olay çıkarırdım!"

"Ne yapmamı istersin?" dedi alayla yüzünü buruşturarak. "Çok sevdiğin ama artık olmayan o saçlarını mı yolayım?"

"Hay sikeyim ya!" diyerek üstümden çıkardığım gömleği odanın içerisine fırlattım. "O öyle söyledi diye öyle mi oldu şimdi? Benim ne söylediğim değil mi önemli olan?"

"Seninle tartışmayacağım Alp Aslan," dediğinde sesinde baskın bir öfke vardı. "En azından bu gece değil. Çünkü ben, sen değilim. Hiç kimse değilim!"

"Değilsin," dedim dilimi sinirle ısırarak. "Hiç kimse değilsin! Her şeysin ama biz seninle tam burada anlaşamıyoruz. Sen kabullenemiyorsun, her şey olabildiğini!"

"Sorun bende mi yani?" diyerek yatak içerisinde oturur pozisyona geçti. "Peki tamam!" dedi başını hırsla sallayarak. "Tek bir soru soracağım sende tek bir cevap vereceksin." Başımı tamam dercesine salladım. Çünkü ben kavgada etse, küfürde etse benimle konuşsun istiyordum. Yeter ki konuşsun! Yeter ki sesini, yüzünü benden sakınmasın! İsterse nefret etsin ama onu da bana yöneltsin. "Neden buraya geldik?"

"Sadece yakın olduğu için," dedim direkt. Çünkü tek sebebimiz buydu. "Başkasıyla gelmeyi isteyip, gelemediğim için değil. Eskiyi yâd etmek için hiç değil. Birileriyle denk gelmek için de değil. Seninle," diyerek işaret parmağımı kendisine doğrulttum. "Adamakıllı, normal insanlar gibi vakit geçirebilmek için geldik. Ömrümüz yollarda geçmesin, tadını çıkaralım birbirimizin diye buraya geldik!"

"Anladım," dedi duru bir tonda. "Teşekkürler..."

Sinirle ayağımdaki pantolonu çıkarırken, homurdandım. "Kadere bak amına koyayım! Bende şans olsaydı zaten anam kız doğururdu!"

"Kız doğunca da bir şey değişmiyor!" diyerek bedenini yatağa bıraktığında, sinirimin yerine içimi bir huzursuzluk kapladı.

"Böyle değil," diyerek başımı iki yana salladım. Altıma bir şey giymeyi dahi düşünmeden çamaşırımla yatağa ilerledim. "Böyle değil Hevybanû!" Yattığı yerden gözleri bana döndü. "Sen seni göremeyeyim diye ışık açtırmıyorsun ama kendi ışığını da, benim onu her daim her yerde görebileceğimi de unutuyorsun." Yatağın boş tarafına geçtim ama yatmadım.

Oturur pozisyonda kalıp, sırtımı başlığa dayadım. "Gelsene az," dediğimde sesli bir nefes verdi. Sağ elimi kendisine doğru uzattım. "Hadi gel..."

Uzattığım elimden güç alarak önce doğruldu sonra kedi gibi kucağıma tırmandı. Bir kadın ile bağ kurmamam lazım diyen bana, en büyük cevaptı Hevybanû. Bağı kurmayı geç, temel atıp üstüne dört kat çıkmıştım. "Alp Aslan," dedi temkinli bir tebessüm eşliğinde.

"Sana bu gece dokunmayacağım," dedim, temkinliliğini ortadan kaldırmak adına. "Ama üç beş bir şey söyleyeceğim. Sabah olduğunda..." Ağırca yutkundum. "Aklında en ufak bir şüphe kırıntısı kaldıysa..." Dudak büktüm ne yapalım dercesine. "Basıp gideceğiz. Önce buradan," diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. "Sonra sen istiyorsan, istediğin yerden..."

"Ne demek istiyorsun?" dediğinde, ses tonundan içinin karıştığını anlayabildim.

"Tek bir sözüne dünyayı yakarım," dedim ve sağ elimi, sol yanağına kapattım. "Uğrunda hiç düşünmeden canımı yok sayarım..." Ağzını konuşmak için açınca, başparmağımı dudaklarına getirdim kesmesin diye. "Ölmek sorun değil," diyerek gülümsedim. "Ölüm benim diğer adım." Gözlerinde böyle konuşacaksan konuşma dercesine bir hüzün vardı. Hevybanû öleceğime onsuzda olsam çok uzaklarda yaşamamı tercih ederdi muhtemelen. Bense tam tersi; bir saniyede olsa onunla olsun derdim. "Ama Hevybanû, senin için en çok yaşarım. Kirpiğine..." Yüzündeki elimin parmak uçlarını sol gözünün kirpiklerine değdirdim. Gözlerini yumdu usulca. "Kirpiğine tek bir damla yaş değmesin diye yaşarım..." Çünkü biliyordum ki, Hevybanû'ya bir acıda ben yaşatırsam, gözleri hiç kurumazdı. "Şimdi sen ister kalk İstanbul dilinde; Alp Aslan bana âşık oldu, beni seviyor de..." Gözleri jet hızıyla irileşmiş bir şekilde açıldı. "İstersen Ankara diline çevir; bana abayı yaktı de. Hangi dilde ne dersen de..." Sesli bir nefesle başımı iki yana salladım. "Ama kendine en çok; Alp Aslan'ın varacağı son durağı benim de!" Kaşlarımı havalandırıp bir iki saniye yüzüne dik dik baktım. "Canlıda olsa, cansızda olsa varacağı son durak; benim göğsüm de..." diyerek sol elimi kalbinin üstüne kapattım.

Kalbinin üstündeki elimin üzerine elini bırakıp "Ben," diyerek söze başlamışken, elimi çekip onu da yüzüne tırmandırdım. Alınlarımız birbirine dayanınca gülümsedim.

"Yine de şüphen varsa," dedim iç çekerek. "Kapat sana varan yolları..." Oysaki kapatmasından deli gibi korkuyordum. "Benim o göğsüne varabilmek için açtığın yollara ihtiyacım yok..." Burnumu burnuna usulca sürttüm. "Bana umutla bakan bir çift gözüne..." Uzanıp iki kaşının ortasındaki benine bir öpücük kondurdum. "Mihrabım belleğim alnındaki

benine ihtiyacım var." Gözlerimizi birbirine eşitledim peşi sıra. "Sen sırtta çevirsen yaz da gecsen." diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Ben iki kaşının ortasını gördüğüm müddetçe o göğsüne elbet varırım." Bağlanmamalıyım derken kalkıp takıntılı bir aşığa dönüşüvermiştim. "Zor olur hatta yorucu olur. Çünkü sensizlik: tüm zorlukların hayat bulmuş haliymiş," diyerek kendi göt oluşuma kendim gülümsedim. Hevybanû'nun yüzünde mimik oynamadı. "Beni sensizlikle başa çıkmak zorunda bırakma," dedim boyun bükerek. "Çünkü sana varayım diye ona çok katlandım..."

Bir kadının merhameti altında daha ne kadar ezilebilirdim bilmiyorum ama ondakinin de sadece merhamet olmadığına emin olabilecek kadar kendisi hakkında bilgi edinmiştim. Sol eli boynuma dolanırken, sağ eli başımın arkasına kapandı. "Bırakmam," dedi fısıltıyla. "Söz veriyorum, bırakmam. Benim varlığına senden daha çok ihtiyacım var..." Söylediğinin aksine bu bir ihtiyaç meselesi değildi, biliyordum. Aldığım her nefesi kendi ciğerlerinde hissettiğini de, kendi dilinde; kendince dillendirdiğini de, dillendirmekten çok hissettirmeyi sevdiğini de, hatta tüm bunları bir bakışıyla başarabildiğini de biliyordum...

"Hadi gel, bu gece göğsümde yat," dedim başımı hafifçe geri çekerek.

"Uyuyamazsın," dedi gülümseyerek. "Yarın uykum var diyeceksin sonra."

"Seninle," diyerek alnına bir öpücük kondurdum. "Her yerde..." Uyurdum. Yanımda biri nefes aldığı halde deliksiz uyuduğuma göre demek ki Hevybanû ile her yerde, her şekilde uyuyabilirdim. Bedenimi hafifçe aşağı kaydırarak sırtüstü uzandım. Bedenini de kendi sağıma doğru çektim o arada. Sağ kolunu üstüme atıp, burnunu boyun girintime gömerek yüzüstü uzanınca gülümsedim. "Muzo bu akşam bir şey sordu," dedim mırıltı halinde. "Senin için sormuştu..."

"Ölüm endişesi," derken, yüzüme bakmak isteyince elimle başını bulunduğu yere geri bastırdım.

Ala gözlerine gurban olduğum
Sır verip âleme bildirme beni
Açıp ak gerdanı durma karşımda
Ecelimden evvel öldürme beni

Türkünün ilk nakaratını mırıldandığımda, Hevybanû'dan bir kıkırtı yükseldi. Kıkırtısının sebebinin gerdanını açıp, ecelimden önce beni öldürmemesi gerektiği için olduğunu biliyordum. Usulca saçlarını okşarken devam ettim.

Dilber at golların dola boynuma
Ölüm endişesi gelmez aynıma
Bir gece misafir eyle goynuna
Sabah oldu deyi kaldırma beni

Hevybanû, tam olarak bu dört dizeydi aslında. Kolları boynumda dolanık olduğu müddetçe, ölümün ö'sü bile gelmezdi aklıma. Çünkü o kolların arasına geri dönebilmek için dünya kadar sebebim olurdu. İnadına yaşamak için kök salmaya yemin ettiğim bir evim olurdu. Tam devam edecekken, Hevybanû'nun sesi karışınca karanlığa kaş çattım.

Karacaoğlan tutma beni el gibi
Akıttım gözümden yaşı sel gibi
Bahçende açılan gonca gül gibi
Dizip al yanağa soldurma beni

"Biliyorsun?" dedim şaşkın bir tonda. Sıradan, çok dillerde dolaşan bir türkü olmadığı için bilebileceği hatta Muzo sorduğunda anlayabileceği bile aklıma gelmemişti.

"Attığınız adımı atmak, gördüğünüzü görmek, aldığınız nefesi hissetmek, vazifemiz yüzbaşım," diyerek bulunduğu noktada, çıplak omzumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Soldurma beni..."

"Böylesine seven yardan geçildiği nerede görülmüş?" diyerek bende başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Aldığım tüm nefesler senin!" Hevybanû'nun soldurma beni demesi ayrılınız diye değildi, biliyordum. Çünkü ota boka yol ayıracak iki insan değildik. Hatta biz ayrı olan iki yolu zorla birbirine katıp da, bugün buraya gelmiştik. Rabbin yazacağı ayrılığa sual olur muydu? Onun gözünden akacak bir damla yaş, benim göğsümde kurur muydu? Şehadete erişmek benim için bir onurdu ama yine de içimden: *"Solmasına sebep eyleme beni,"* dedim...

XVIII – ŞİDDETLİ ARZULAR

'Şiddetli arzular, varlığı unutulan hayallere karıştı.
Dilden döküldü, evrenin kulağına ulaştı.'

JÜLİDE ERBAŞ

Boynumun üzerine hoyratça atılmış bir kol olunca, nefessiz kalıyormuşum gibi aniden uyandım. Gözlerimin gördüğü tavan, kanıksadığım rutubetli tavanlara benzemediği için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Ardından elimi kolunun izin verdiği kadar kaldırıp, boynuma dolanan koluna getirdim. Alp Aslan'ın kas gücü muhtemelen kiloma tekabül ederdi. Hatta parmak uçlarımın dokunduğu teninin altındaki sertlik, çoğu kadının ağzının suyunu akıtabilirdi ama bana daha çok her şeye karşı güçlü olmak zorunda kalışını hissettiriyordu. İnsan kuvvetinin işlemediği psikolojik çöküşlere bile karşı çıkabilmesi için önce bedenini sağlam tutması gerekiyordu. Birde hayatında düzgün insanlar biriktirmesi... Özge: gecemi 'Leş!' diye tanımlamama sebep olabilecek bir isim. Bilmediğim biri değildi ama burada görmeyi beklemediğim ve içimde binlerce tereddütlere yer açtığı da kesindi. Tüm tereddütlerime karşın net konuşan devasa bir boyutla, şu an bir yatakta yatıyor oluşum ise aşktan nasibimi aldığımı kanıtlar gibiydi.

"Öyle uyanmam..." Sesini duyumsayınca, başımı hafifçe sola çevirip gülümsedim. Genelde gülümseyen bir yapım vardı ama insanlara karşı değil, sadece sevdiklerime karşı. İnsanlar yerine börtü böceğe, çiçeğe gülümsemeyi tercih ederdim. Hala aynıyım. Sadece sevdiğim insanların hanesine bir ekledim. "Uyandırmaya çalışıyorsan yani," dedi benim gibi gülümseyerek. Gözleri, dudaklarım ile gözlerim arasında usulca gezindi. "Öpebilirsin mesela..."

"Ben seni öperim de," dedim tavana bakarak. Sanki tavanı öpecektim! İçinin dahi gülümsediğine emin olduğum gözlerimi, kendisinden gizlemedim ve bakışlarımızı birleştirdim. "Sen fazla uyanıksın!"

Boynumun üzerindeki koluyla beni mümkünmüş gibi daha çok kendisine çekerek, boynumun soluna bir öpücük kondurdu. "Güzel bir sabah," dedi mırıldanarak. "Günaydın güzelim..."

"Sana da günaydın," diyerek boştaki elimi, saçlarının biraz uzun bıraktırdığı önüne attım. "Bugün Erbaş turizmin yolcusu olmaya hazır mısınız efendim?" derken cıvıldadım. Resmen, cıvıldadım!

"Ana mesleğine geçiş yapıp süründürecek misin?" diyerek boynumun solunda aşağı yukarı burnunu sürttü. Huylandığım için boynumu kıstım.

"Yoksa baba mesleğine geçiş yapıp uçuracak mısın pek emin değilim Gülümseyince boynuma çarpan nefesiyle daha çok huylandım. Ben boynumu kıstıkça, boynumdaki baskısını çoğaltti. "Planınız ne küçük hanım?"

"Küçük hanım?" dedim muzipçe gözlerimi irileştirerek. "Ufalıp cebine de girmemi ister misin Alp Aslan?"

"Vallahi güzel olur aslında," demesiyle, boynumun üzerinde olan koluna vurdum hafifçe.

"Bak ya," dedim alayla. "Kendisine cep boy Jülide istiyor ama uzgunum canım, elimizde sadece medium boy var!" Tok bir kahkaha attı. Alp Aslan, sabah neşesi gibiydi. Ben de, hastaydım bence. Bir gülüşuyle durulmam olacak iş değildi. Asıl olacak iş olmayan; gülüşünün kaç karakola, kaç araziye, kaç birliğe, kaç o arazilerin üstünde uçan kuşlara ulaştığını düşünmemdi. Bunları tek tek düşünüp; o anlarda orada olamadığım için, o zamanlarda rastlaşmadığımız için üzülmemdi. Gerçi o zamanlar böyle, dün gece bir hayalet gibi karşımıza dikilen kadına gülümsüyordu belki de kim bilir? Düşüncelerimden bir anda yüreğim sıkıştı. İnsanın içini kemiren ve görünmez olan her şeyden nefret ediyordum. Çünkü tıbben çaresi yoktu ve ben gerçekçi bir insandım.

"Hey!" diyerek boynumdaki elini yüzüme çıkardı. Birde yüzümü poğaça yoğurur gibi mıncırdı. "İçin mi geçti senin?"

"Yok, dalmışım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bi' gittim, geldim."

"Akşama daldıysan..."

Çenemin bağını tutamayıp "Alp Aslan," dedim duru bir tonda. Ardından büzdüğüm dudaklarımı sağa sola oynattım vakit kazanmak için. "Ben olmasam?" diyerek duraksadım sakin bir şekilde. İçinde ukdesi kalsın istemiyordum. Buna hakkım olduğunu da düşünmüyordum.

"Bende olmam," dedi, benim gibi düz bir sesle. Sanırım en çok bu anları seviyordum. Çünkü duygudan arındırılmış bir tonla konuştuğunda yalan söyleyeceğine dair inancım sıfırdı. Bunca zaman askeri birliklerde en iyi bunu öğrenmiştim. Duygular insanlara yalan söyletirdi. Korku, hırs, aşk... Duygular beyni yönetirdi, beyin ise dili. "Hadi bana planını söyle. Söyle ki şimdiden itiraz etme hakkım olsun."

"Ama öyle anlaşmamıştık," dedim mızıkarak. "Hani ölmek vardı da dönmek yoktu?"

"Yolundan dönenin boynu kırılsın Hevybanû!" Abartma dercesine gözlerimi irileştirdim ama aldırmadı. "Söz!"

"Abartma," diyerek yan döndürdüğü bedenine sokuldum usulca. Sırtıma dolanan kolları, bir kuşun kanadı kadar yumuşaktı. Şahin diye adlandırılan bir insanın davranışları daha sert olmaz mıydı?

"Ama sen böyle bana sokulmaya devam edersen," dedi muzip bir tonda ve saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Mis kokulum," diyerek saçlarımdan kokumu içine çekmesini beklemiyordum. Dün akşamın üzerine bu konudan uzak duracağını zannediyorum. "Ben seni bu yataktan çıkarmam Hevybanû sonra bana hiç surat yapma!"

"Bahane arıyorsun," dedim, göğsünden kokusunu içime çekerek. Bu kokunun tarifi yoktu benliğimde. Sanki doğduğumda varlığını hissedebileceğin tek koku bu diyerek burnumun ucuna getirilip, sürülmüştü. Bu kokuyu tanıyordum. Bu kokunun peşinde yıllarca nasıl köpek olduğumu biliyordum. Annem gibi demek saçma olurdu kokusu için ama evim gibi demek tam yerinde olabilirdi. Bazı mistik kokular olurdu, o kokuyu soluyup gözlerinizi yumduğunuzda kendinizi bambaşka bir diyarda hissederdiniz. Sanki o anı daha önceden yaşamış gibi. Sanki aynı anı ikinciye yaşıyormuş gibi. Alp Aslan'ın kokusunu soluyup gözlerimi kapattığımda tek şey canlanıyordu zihnimde. Annesinin vatanında; toz, toprak ortasında oturmuş gökyüzündeki uçakları izleyen Jülide. Ne yerde kabul gören, ne de gökte var olabilen Jülide. Arafta kalmış, yalnız ve kimsesiz Jülide...

"Sırnaşarak beni yoldan çıkarıp sonra da tüm suçu bana atasın var sanki ha?" dediğinde genişçe gülümsedim. Göğsünden hafifçe geri çekildiğimde, yanağıma elimin iki misli olan eli kapanınca hızlıca avuç içine bir öpücük kondurdum. Avuç içindeki her bir çizgiyi hissedebileceğim şekilde sert, nasırlaşmış elleri vardı ama ben tenimde bıraktığı her izi, her hissi bir şükür ayini gibi avuç içini öperek kabullenecek gibiydim. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, maviliklerinden bana akan sadece mutluluktu. Tenine temas etmemi, ona sokulmamı seviyordu ama aslında bunları yapmamı o sağlıyordu. "Kalk, hadi," dedi gülümseyerek. "Kalk, ben dayanamayacağım ve seni sevgimle şuracıkta boğacağım." Sevgiden boğulmanın ne demek olduğunu bilemediğimden olsa gerek avuç içine bir öpücük daha kondurdum. "Hevybanû," dedi sabır dilenircesine. "Bilerek mi yapıyorsun güzelim?" Kalk diye yakaran o değilmiş gibi sağ eliyle sırtımdan bastırarak beni gövdesine geri çekti. "Üzülmeyeceğini bilsem koca gün şu yatakta yatar yüzünü izlerim ama normal insanlar gibi vakit geçir istiyorum."

"Ben zaten normal insanlar gibi vakit geçiriyorum," dedim alttan alttan kendisine bakarak.

"Benimle geçir istiyorum," diyerek yanağıma elini daha çok bastırdı. "Ya da ben kafayı yiyorum..."

Anlayamadım ve "Neden?" diye sordum.

"Her şeyin," diyerek söze başlamışken, gülümsediğimi görünce vazgeçti. "Yok, şimdi söylemeyeceğim!" İnatla başını iki yana salladı. "Üçe kadar sayıyorum kalktın, kalktın. Yoksa kalkamayacaksın!" Sesli bir nefes aldı. "Bir!" Kaşlarımı havalandırıp, alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarladım. "İki!" dedi uzata uzata. Dilini ısırıyor olması, çalan çanların habercisiydi. "Üç," demek için ağzını açarken, dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Kaçtım ben," diyerek ayaklandım ama pikeye dolanınca hamlem çokta başarılı olmadı.

"Vazgeçtim ben," diyerek dolandığım pikeyi tutunca, yataktan direkt karga tulumba indim. Hatta bence düştüm ama tabi bu bir kahkaha atmama sebep oldu.

Hızlı adımlarım banyonun kapısına varınca, ellerimi havaya kaldırıp parmak uçlarımda yükselerek gerindim. "Alp Aslan Şahin!" dedim, içimdeki tüm aşkı ismine sığdırarak. "İlk önce aşağı inip birer kahve içiyoruz..." Başını tamam dercesine sallandırırken, bedenimi süzmeyi ihmal etmedi. "Ardından cennet ve cehennem obrukları varmış oraya doğru yola çıkarız. Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturunca "Hiç yüzünü buruşturma bana, dedim işaret parmağımı havalandırarak. "Oraya giderken yol üstünde harika bir yer buldum, orada bana kahvaltı ısmarlaman lazım!" Yüzündeki buruşukluğun yerini gülümseme aldı. "Sonra da Erdemli'ye geçeriz. Hem denize gireriz hem de kız kalesini görmüş oluruz."

"Hayır ya!" dedi sağ koluyla gözlerini örterek. "Denizi çıkarsak olmuyor mu? Mış gibi kültür seansı işte!"

"Ama az önce yüzünü buruşturuyordun," dedim imayla. Kapı eşiğinden bir milim kımıldayıp, yatağa yaklaşmadım. Yaklaşsaydım biliyordum ki tüm planım altüst olacaktı. "Merak etme bikini olayını yol üstünde hallederiz."

"Çünkü güzelim memleketimde mayo denen bir şey yok!" diyerek gözlerinin üstündeki kolunu çekti ve kıstığı gözleriyle dik dik bakmaya başladı.

Niyetim zıtlaşmak olmadığı için "Alp Aslan," dedim ılıman bir tonda. "Tenime güneş, ayağıma su değmedi."

"Yoo, soktum ya ben seni Halfeti'ye!"

Arsızlığıyla, yüzüme uyuz olmuş bir gülümseme oturdu. "O zaman yaz değildi," dedim kaşlarımı inatla havalandırarak. İllaki zıtlaşalım istiyordu!

Dirseklerinin üzerinde bedenini hızlıca havalandırdı. "Hevybanû ben Adana'lı değilim," diyerek başını iki yana sallayınca, bende ne alaka dercesine başımı salladım. "Güneşe falan ateş etmem yani..."

"O zaman sana mayo borcum olsun," diyerek, banyoya ilerledim.

"Giydireceğim ben sana bir şeyler ama dur bakalım!" diye kaldığı kapının arkasından seslenmesi sadece yüzümü gülümsetti. Çünkü hiçbir şey yapamazdı!

Hızlı bir duşun ardından banyodan çıktığımda Alp Aslan'ı kapı önünde ciğerci kedisi gibi bulunca, "Bir şey mi oldu?" dedim haliyle şaşkınca.

Oturduğu tekli koltuğun kolçağından, başıyla banyoyu işaret edip "Gelmek istemedim," dedi. "Gelseydim çıkamayacaktık çünkü." Yanımdan geçip gitmeden önce alnımın üstüne bir öpücük bıraktı. "İki dakikaya çıkmış olurum, bence çabuk giyin!" demesiyle, hızlıca çantama yöneldim. "Ama giyin Hevybanû olur mu?"

Çoktan duşa girdiği için "He ya he!" diye rahatça söylendim. Çünkü ben nasıl ki, kendisiyle yaşamayı öğreniyorsam ve öğreneceksem, Alp Aslan'da öğrenmek, en başta da bana güvenmek zorundaydı. Bir şeyi taşıyamayacağıma veyahut bulunduğum alana uymayacağına inanıyorsam, giymeyeceğimi bilmek zorundaydı. Bir şeyi yapıyorsam, bir bildiğim olduğunu fark etmek zorundaydı. Arkasını dönüp gittiğinde, bunları zihninde bulundurup; *'Hevybanû, ben olmasam da sağlam adımlar atar,'* diye düşünmek ve sağ salim bana dönmek zorundaydı!

Altıma yandan bağlamalı koyu gri, yırtmaçlı uçuş uçuş uzun bir etek giydim. Üstüme de, açık gri bağlamalı bir büstiyer. Denize gideceğimiz için çokta mühim değildi. Hatta eteği, ince ve uçuş uçuş olduğundan ötürü pareo alt olarak bile kullanabilirim düşüncesiyle seçmiştim. Çunku Alp Aslan ile ilk defa denize gideceğimiz için neler olabileceğini kestiremiyordum. En kötü bel kuşağıyla kendisini boğarım diye de düşünmedim değil. Islak olan saçlarımı sadece taramakla yetindim. Çünkü pırasa gibi saçlarınız varsa ve ıslakken düzgün tararsanız, fönlü bir saça sahipmiş gibi günü geçirebilirdiniz. Çantamdan çıkardığım güneş gözlüklerimi gözüme geçirdiğimde, banyonun kapısı açıldı ama dönüp bakmadım. Boyundan geçirmeli minik çantama cüzdanım ve telefonum hariç hiçbir şey atmadım. Zaten hazırlıklı gelmediğimiz için de bir plaj çantamız mevcut değildi.

"Altı forma, üstünü sorma olmuşsun..." Gülümseyen yüzümü kendisine döndüğümde, sol bacağımdaki yırtmacı görünce sinirle gülümsedi. "Vazgeçtim," deyip, cıkladı. "Altı birahane, üstü şişhane olmuşsun!"

"Yahu denize gidiyoruz be adam!" Üstüne doğru adımlarken ellerimi iki yana açtım. "Kot pantolon giyip, hayatında hiç deniz görmemiş peşmergeler gibi mi gideyim?" diye çıkışana kadar, aslında Alp Aslan gayet sakindi. Ardından kendisini tutamayarak tok bir kahkaha attı.

"Tamam," diyerek iki elini havaya kaldırdı teslim olur gibi. "Demedim bir şey. Bugün senin günün sonuçta."

"Yirmi üç Nisan'da çocuk eyliyorsun sanki," dedim huysuz bir tonda. "Sesimi çıkarmıyorum diye tepeme çıkacağını sanıyorsan, façanı aşağı alınca..." İtinayla yüzümü buruşturdum. "*'Bon oylo domok ostomomostom,'* deme bana ama!" dedim sesimi kalınlaştırarak.

Sesli bir nefes eşliğinde alt dudağını birkaç saniye dişledi. Bence, kâr zarar hesabı güdüvermişti. "Ver bakalım oradan bize de bir şeyler," deyince, keyifle kıkırdayarak çantasına yöneldim. Hesabın benden yana çıktığı "Bizde peşmerge olmayalım senin deyiminle," demesinden bile belliydi. Çantasında açıkçası çokta bir şey yoktu. Muhtemelen ikimizin eşyaları tek bir çantaya sığardı. Geldiğimiz gece üstümüzden çıkardıklarımızın haricinde, ikimizde yanımıza sadece iki takım eşya almıştık. Ben sadece yaza güvenerek yanıma eşya almış olsam da Alp Aslan buraya geleceğimizi bildiğinden olsa gerek, yanına açık mavi renkte keten bir şort ile v yaka beyaz bir tişört koymuştu.

'Kırışmış ama şortun," dedim gayri ihtiyari. Benim çokta böyle takıntılarım yoktu ama Alp Aslan'ın görev hayatında her şeyinin ütülendiğine de emindim.

"Ustumde duzelir," deyince, elime aldığım şort ve tişörtün üstüne bir de çamaşır koyarak kendisine uzattım. Bir anda neden kendimi banyodan çıkan çocuğuna eşya veren anneler gibi hissettim bilemedim. Annem ile boyle bir anım hiç olmadığı içinde zihnime düşmesi oldukça ütopikti.

"Ben hazırım zaten. Hadi giyin de çıkalım," derken kolumdaki saate bir bakış attım üstten. "Saati sekiz yapmışız. Otelden çıkana kadar da dokuz olur."

"Kaçmıyor ya çukurlar..."

"Çukurlar kaçmıyor ama Jülide'nin karnı zil çalıyor sonra," dedim göz devirerek. Acıktığımı belirtmemle hızlıca üstünü giydi. Ardından ne zaman çıkardığını dahi görmediğim künyesini, boynuna geri geçirdi. Benim künyem zaten boynundaydı hatta üstümdeki oldukça kısa olduğu için aşağıdan sarkmasını engellemek adına göğsümün içerisine sıkıştırıvermiştim. Saati su geçirmediğinden olsa gerek, duşa girerken dahi çıkarmadığı için sol bileğinde sabit kaldı. Tam çıkacağız derken çantasının içerisindeki bölmeden silahını çıkarınca bir afalladım. "O bizimle ne ara geldi ya?" dedim şaşkınca. "Plaja gideceğiz. Hani güneşe ateş etmiyordun?"

"En kötü ihtimal arabada kalsın," dedi, kıymetlisini beline yerleştirirken. "Odayı temizlemeye gelirler. Zaten ulu orta bırakabileceğim bir şey de değil." Tamam dercesine başımı sallayarak, giydiğim ayakkabılarımla

kapıya yöneldim. Dün akşamki olayın, gündüz versiyonunu yaşamak istemiyordum. Hal böyle olunca da koridorda kimse var mı acaba diye bakmak durumunda kaldım. "Hevybanû, yürüsene güzelim," diyerek hafifçe belimden ittirdi. "Koridorda bölüm sonu canavarı arayan çocuklar gibisin!"

"Sana kolay tabi," diyemedim ama kendisi muhtemelen Cenk'in ağzını yüzünü dağıtıp gelmişti. Usul adımlarla aşağı inerken, elimi tutan Alp Aslan olmuştu ve elimi çekmek asla aklımdan geçmedi. Üstelik benden beklenenin aksine eline daha sıkı sıkıya tutundum. Türk kahvesi içmek istediğim için otel prensipleri gereği kendimiz alamadığımızdan, biz bir masaya oturduktan iki dakika sonra kahvelerimiz getirildi. İlk yudumumu huzurla almıştım ki, kahvenin tüm telvesinin boğazıma yapışmasını sağlayan bir şey oldu ve "Merhaba Alp," dedi akşam Özge'nin yanında olduğunu hatırladığım kızlardan biri.

"Merhaba Melike," dedi Alp Aslan o arada. 'Size de, dalga dalga gelen merhabalarınıza da!' dememek için kendimi zor tuttum.

"Nasılsın?" diyerek boştaki sandalyeye oturunca esmer güzeli diye tasvir edebileceğim kız, kaşlarım hayretle havalandı.

O arada aklıma telefonum geldi. Sanki sessizdeymiş de çalmış gibi yaparak çantamdan telefonumu çıkardım. Ardından, "İzninizle," diyerek oturduğum sandalyeden kalktım. Tuş kilidimi açtığım gibi parmaklarım Melih'in ismine gitti. Çakma Bahriyeli'm yazısı ekranda yanıp durdukça, dokuz doğuruyormuşum gibi hissettim. Melih ise telefonu ikinci arayışımda, ben te terasın en ucuna vardığımda ancak açtı.

"Sarmadı değil mi bensiz?" dedi uykulu bir tonda. Sesi uykulu gelince, tekrardan saate bakma gereksinimi hissettim.

"Sen bu saatte neden uyuyorsun?" dedim ama sorduğum soruya asla takılmadı.

"Asıl sen sevgilinle tatildeyken sabahın köründe neden beni arıyorsun?" diyerek homurdandı. Ardından aklına ne geldiyse, benim yatakta bir fışırtı oldu.

"O yatakta yalnız olduğunu söyle bana!" dedim sinirle.

"Aman seninki atacakmış zaten," diye çemkirince, ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ama yalnızım. Mahalle mahalle değil biri bizi dikizliyor evi amına koyayım. Merak etme yani, bir halt yesem ooo sana on kere ulaşırdı!"

"Melih," dedim bezgince. Ardından kollarımı göğsümde bağlayıp, sağ ayağımı yere sürtmeye başladım. "Benim sana bir şey danışmam lazım..."

"Jülide," dedi isyankâr bir tonda. "Bak ben senin kız kardeşin değilim unutma tamam mı? Bel altı bir şey danışacaksan git Vildan'a danış, ne bileyim Mehtap'a danış ama bana danışma güzelim."

Derince oflayıp "Öyle bir şey değil," dedim dalgın bir tonda. Peşi sıra gözlerimi karşımda çarşaf gibi duran denize çevirdim.

"Bir bok yedi değil mi?" dedi hırsla. "Ama o andavala söyledim, uzersen sikerim seni dedim! Anlamadı man kafa. İllaki kaydırtacak bana ayağını Söyle!" Kulak zarımı delmek istercesine bağırmaya başladı. "Söyle ne yaptı? Söyle de gelip dağıtayım ağızını yüzünü!" Hiddetinden ürkeceğimi hissetmiş gibi duraksadı ve sakin sulara dalış yaptı. "Gelip seni almamı ister misin? Neredesin?"

"Bir şey yapmadı Melih," diyerek, araya girdim.

"Ulan sabah sabah ne sikime aradın o zaman beni?" diye tekrar bağırınca, telefonu dayadığım sağ kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Bir susarsan," dedim bağırması bitince. "Anlatacağım ama maşallah kaynanamdan çok konuşuyorsun!"

"Jülide senin kaynanan mı var?" demesiyle, ikimizde gülmeye başladık.

"Ne bileyim," diyerek omuz silktim. "Olur herhalde bir gün ama senin herkese taş çıkartacağın kesin!" Derin bir nefes aldım. "Neyse," dedim ama devam edemedim. Birkaç saniye dudağımı dişlemekle yetindim. "Alp Aslan'ın önceden bir sevgilisi varmış..."

"Eee?" dedi araya girerek. "Seninde vardı. Ne olmuş yani?" Sabır dolu bir nefes daha almak zorunda kaldım. Melih kesinlikle dokuz aylık bir bebek olamazdı!

"Kız bunu görevdeyken, en yakın arkadaşıyla aldatmış..."

"Vay orospu!"

Konuşmamı bir kez daha kesmesiyle dişlerimi sinirle birbirine bastırdım. "Melih!" dedim uyarırcasına. "Yorum yapma la iki dakika!"

"Hayır ben anlamadım," dedi hızlıca. "Cenk mevzusu patladı hazır deyip, Alp Aslan'ın eskisini mi dökesiniz geldi ortaya? Senin varsa benimde var mı dedi kendince?"

"Alp Aslan'ın alakası yok," dedim gayri ihtiyari.

"Ulan benim ne alakam var da o zaman beni arıyorsun? Kimmiş eski sevgilisi Mürvet mi?"

"Ay yok artık!" diyerek başımı esefle iki yana salladım. "Ağzından yel alsın be! Bir konuşturmadın zaten!"

"Tamam!" dedi bıkkınca. "Açtım Gülin abla modumu hadi anlat!"

Oflayarak sesli bir nefes verdim. "Alp Aslan görevden dönünce bu kız-la arkadaşını evli bulmuş. Kız hamileymiş sanırım," diyerek dudak büktüm. "Çokta vakıf değilim konuya çünku sormadım hiç. Neyse akşam..."

"Akşam olunca isimlerimizi karıştırdı deme sakın?" diyerek araya girince, tüylerim urperdi. Bana Özge diye seslense, sanırım Urfa'ya kadar koşarak giderdim.

"Senin gibi boşboğaz değil şükür!" dedim aksi bir tonda. "Ama akşam kadınla burada karşılaştık. Bizim kaldığımız otelde kalıyor..."

Ses tonum düşünce, "Allah'ın oteli Jülide," dedi ne var bunda dercesine. "Buna mı takıldın?"

"Hayır," dedim bir çırpıda. "Kadın Alp Aslan'a seslendi falan."

"Konuştu mu kadınla?" diyerek yine araya girdi.

"Hayır konuşmadı ama kadın bu sefer dozajı arttırdı. İşte çok sevdiğin saçlarımı kestirdiğim için mi tanıyamadın falan dedi."

"Ne yapayım? Gelip kadını mı kaşıyayım?" diye sorunca, sinirle bir kahkaha attım.

"Melih!" dedim kes artık dercesine. "Sence unutmuş mudur?" diye bir çıkış yolu ararcasına devam ettim.

Telefonun ucundan bir çakmak sesi geldi. Ciğerlerine çektiği duman sanki benim ciğerlerime ulaştı. "Kadının hatırlanacak neyi var Jülide?" dedi sakin bir tonda. "Hem Alp Aslan'a sorsaydın ya..."

Göremeyeceğini bilsem de başımı sallayıp "Sordum," dedim hızlıca.

"Ne dedi?" diyerek o da makul olanı sordu.

"Hiç alakası olmadığını, buraya gelmemizin onunla bir ilgisini olmadığını," dedim ve duraksadım. "Ben birlikte geldikleri için bizde buraya geldik zannetmiştim..." Birden gülmeye başlayınca "Gülme!" dedim aksi bir tonda. "Sonra öfkelendi işte. Şansına bahtına ne varsa sövdü durdu."

"Ne desin adam daha ne istiyorsun?" diye sorunca, omuz silktim.

"Hiçbir şey," dedim, alt dudağımı içten dişleyerek. "Ama az önce oturduğumuz masaya, dün gece o kadının yanında olan kadınlardan biri geldi. Selamlaştılar falan. Muhabbet nasılsına ilerleyince-"

"Sen n'aptın?" diyerek cümlemi kesince duraksamak zorunda kaldım.

"Masadan kalktım ve seni aradım..."

"Aferin geri zekâlı!" diye bağırmasıyla, gözlerim irileşti. "Sen neden kalkıyorsun o masadan?"

"Rahatça konuşsunlar diye," dedim, gayet aklıma yatar bir şekilde.

"Jülide sen salak mısın?"

"Düzgün konuş benimle," dedim kırgın bir tonda.

"Duzgün konuşuyorum zaten. Çok rahat konuşmak istiyorsa gelen, Alp Aslan'ı çağıracak. O itin de çok götü varsa kalkıp yanından kendi gide cek. Sen, siper terkedildiğini nerede gördün?"

"Alp Aslan'ı kazanma savaşında mıyız Melih?" diyerek, hoyratça elimi savurdum. "Onlar yanımda konuşamayacaktı. Bende orada oturdukça fazlalık gibi hissedip, nereye bakacağımı şaşıracaktım. Kalktım işte!"

"Şimdi neredesin?" dedi hızlıca.

"Terastayım. Onlar da terasta oturuyorlar zaten."

"Bak bakayım ne yapıyorlar?"

"Arkam dönük," diyerek yüzümü buruşturdum. "Alp Aslan dudaklarımı okumasın diye."

"Birde o var tabi! Gidip kendine düz bir insan bulamadın çünkü," diyerek öfkeli bir nefes verdi. "Arkanı dön yavaşça ve ne yaptıklarına bak..."

Aldığım direktifle hafifçe soluma doğru döndüm. Döndüğüm gibi Alp Aslan ile gözlerim kesişince arkamı geri nasıl döneceğimi de şaşırdım. "Masayı dörtlemişler şükür," dedim daha da huzursuz hissederek.

"Alp Aslan ne yapıyordu?" dedi, söylediğime takılmadan.

"Ne bileyim ben!" dedim başımı iki yana sallayarak. "Döndüğümde bana bakıyordu."

"Jülide, siktir git!" demesiyle, şaştım kaldım. "Ya o masaya git ya da bana eyvallah diyerek al çantanı gel!"

"Anlamadım?" dedim safça.

"Bak geçen akşam o it herif, eski nişanlının içinden geçti." Bildiğim gerçeklikle, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ne bok olduğunu, bana dahi söylemeyecek kadar da mert bir adam. Akşam..." Duraksayarak kendisine bir sigara daha yaktı. "Aklına yatacak şeyler söylemiş ki, gecenin bir yarısı kalkıp gelmedin. Şimdi senin o adama sik gibi hissettirmeye hakkın yok!"

"Ben ne yaptım be?" dedim üste çıkmayı hak görerek.

"Yanında durmuyorsun Jülide!" dedi, öfkesini ortaya çıkararak. "Tek bırakıyorsun. Belki de hiçbir şey konuşmuyorlar ama o, şu anda senin kafanda neler kurduğunu düşünüyor kesin. Bir şey yapmıyor olsa bile ceremesini çektirtiyorsun şimdiden. Korkaklık yapıyorsun sen!"

"Ne yapayım? Gidip sahiplenen kadın tutuşu mu sergileyeyim?" diyerek olduğum yerde hindi gibi kabardım. "Masada boş yer kalmamış zaten gidip kucağına mı çökeyim?"

"Git çök!" dedi hoyratça. "Adam senin değil mi? Git çök o zaman. Oyun mu oynuyorsunuz siz? O Cenk'in gırtlağına çökmeye kendinde hak bulduysa, git sende ya benimsin ya kara toprağın de!"

"Tamam Melih aramadım say," dedim bezgince. "Senin vereceğin akıl anca bu olurdu zaten."

"Ya sen onun o kadına sen olmazsan döneceğini mi düşünüyorsun?" Olamaz mıydı? "Geceden mi kaldın, ne yaptın anlamadım ki ben!"

"Sadece yarabandı olmak istemiyorum Melih," diyerek, içimdeki korkuyu ayyuka çıkardım. "Benim kendime hayrım yok zaten!"

"O sana yarabandı oluyor ama Jülide," demesiyle duraksadım. "Senin yaralarını sarsın diye uğraşıyor. Yaraların sarılırken iyi de, iş sarmaya gelince mi kötü? Hani vermeden alamazdık? Sen ne veriyorsun Alp Aslan'a şu anda? Ben sana söyleyeyim..." Sinirle gülümsedi. "Sen şu anda Alp Aslan'a hiç değer vermediğini gösteriyorsun!" Kaşlarım şokla çatıldı. "Seven kıskanır Jülide. Seven sahiplenir. Alın sizin olsun, tepe tepe kullanın diyerek başkalarının önüne atmaz. Bak bu adam," dedi ve derin bir nefes aldı. "Ben o piçle çok fazla vakit geçirmedim. Yanına gelene kadar arabada ne kadar kaldıysak o. İt herifin yanına varması, konum değiştirmene rağmen on dakikasını almadı. Almadı anlıyor musun? Aklı çıktı belki de sırf aklın Cenk'e kayacak diye. O orospu çocuğu, adama ne söyledi belli değil. Gece geldiğinde eve sokmak istemedim ben onu ama o kalkıp bana Cenk'i söylemek yerine; hiç insan gibi konuşamadığınızı, bu yüzden canı sıkkın olduğunu söyledi. Lan adama ben; 'Al git Jülide'yi!' diyene kadar seni alıp gidebileceğine bile inanmıyordu. Sen adama onunla birlikte olduğunu hissettirmiyorsun ki!"

"Tamam," dedim, yenilmişlikle. Melih konuştukça içimdeki sıkkınlık, kendime öfkeye dönüşmeye başlamıştı. "Tamam Melih masaya gidiyorum sonra konuşuruz."

"Dur," deyince, kulağımdan uzaklaştırdığım telefonu geri dayamak zorunda kaldım. "Öylece gitme. Alp Aslan sen olmadığı için merak edip soracaktır kimle konuştun diye."

"Seninle konuştum işte."

"Of Jülide. Git de o zaman, eski sevgilini görünce ben bir bozuldum diye..." Aniden duraksadı. "E sen bu piçi kıskanmışsın," dedi hayretle. "La beni arayacağına adama gider yapsana hoşuna gitsin!"

"Ben gider yapınca hoşuna mı gidecek yani?" dedim, dalga geçercesine.

"La gidecek tabi!" dedi öfkeyle. "Dozunu kaçırmadığın müddetçe her şey hoşuna gidecek!"

"Melih, ben..."

Ne sormaya çalıştığımı anlayıp "Sen soğuk nevale değilsin," diyerek gülümsedi. "Zaman be kızım," dedi ardından yakaran bir tonlamayla.

"Ama sende gördüm şu an o ışığı, aynen devam! Hadi git birleri daha fazla kudurmadan. Sorarsa da Melih aradı, dönünce yapacağınız halı saha maçı için taraf değiştirip değiştirmediğimi soruyor dersin."

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

"Ne demek efendim vazifemiz..." Seslice verdiği nefesi yüreğimi serinletti. "Taraf değiştirmek yok ama bak vallahi beynini dağıtırım," diye çemkirmesine hazırlıksız yakalandığımdan kahkahamı da tutamadım.

"Emredersiniz komutanım!" dedim, kahkahalarımın arasında. "Hadi sonra görüşürüz!" Oyalanmadan telefonu kapattım. Terasta olduğumuzdan mütevellit rüzgâr esince yırtmacım açıldı. Sol elimle yırtmacımı kapatarak başımı kaldırdığımda Alp Aslan'ı çatık kaşlarla bana bakarken gördüm. Gülümseyerek yanlarına doğru adımlamamla, bedenini hafifçe sola, benden taraf çevirdi. Merakla göz kırpınca, "Melih," dedim elimdeki telefonu sallayarak. O arada yanına da varmış bulundum. "Dönünce halı saha yapacakmışsınız da, taraf değiştirmemem için baskı yapıyor!"

Sol bacağını iyice açtıktan sonra belime attığı koluyla bedenimi bacak arasına çekti. "Gidelim mi?"

"İşin bittiyse," diyerek, masada hala oturmakta olan üç kıza çevirdim bakışlarımı. Gözlerimi Alp Aslan'a geri çevirecekken, sağ çaprazımızda bir başına oturan kısacık saçlı kadını gördüm. Göğsünde bağladığı kollarıyla öyle bir bakıyordu ki; pişman mıydı, üzgün müydü yoksa öfkeli miydi zerre anlamadım.

"Kızlar," diyerek ayaklandı Alp Aslan ve masanın üzerindeki telefonunu aldı. "Bu Jülide!" Bence hiç tanışmasak olurdu. "Bunlarda Melike, Selin ve Ecrin," diyerek sağ baştan kızları saymaya başladı.

"Memnun oldum," dedi masamıza ilk gelen kız. "Çok yakışmışsınız..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Daim olur umarım."

"Teşekkür ederim," dedim tutuk bir vaziyette.

"Biz seni tuttuk Alp," dedi ve diğer kızlarla birlikte ayaklandılar. Kalkmak için beni mi beklemiştiler? "Kusuruma bakma lütfen. Görünce selam vermeden geçmek istemedim. Sonuçta o kadar emeğin var üzerimizde..." İçimde başka bir merak uyandı. Neyin emeğiydi bu şimdi?

"Estağfurullah," dedi Alp Aslan sakince. "Sen, Yiğit'e selamlarımı ilet. Yapabileceğim bir şey olursa her zaman arayabilir."

"Numaran?" dedi hızlıca.

"Aynı," dedi Alp Aslan ikiletmeden.

"Tamamdır o zaman," diyerek Melike elini Alp Aslan'a uzattı. Alp Aslan kendisine uzatılan eli sıktı. "Her şey için tekrar tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedikten sonra Melike'nin elini bıraktı usulca. "Kendinize dikkat edin. İyi tatiller." Ardından belimden eliyle hafifçe ittirerek ilerlememizi sağladı. Otelden çıkıp arabaya binene kadar ikimizde konuşmadık. Bugün araba sözleştiğimiz gibi bende olunca, şoför koltuğuna geçtim. Koltuğu ve dikiz aynasını kendime göre ayarlayıp, park yerinden çıktığımda ilk konuşan Alp Aslan oldu. "Bir daha yanımdan kalkıp gitme," dedi donukça. Sağdan kendisine bir bakış attığımda, kollarını küskün bir çocuk gibi göğsünde bağlamış halde camdan dışarıyı izlediğini gördüm. "Rahatsız olan, kendisi gider. Sen ne diye kalkıp gidiyorsun?"

Konuştukça aksileşen sesine aldırmadan, "Melih'i ben aradım," dedim dan diye. "Melike masaya gelince, kendime kaçma bahanesi üreterek Melih'i ben aradım." Bakışlarımı kendisine çevirdiğimde göz göze geldik. "Ben yalan sevmiyorum Alp Aslan ama..." diyerek derin bir nefes aldım ve yola döndüm. "Masaya gelince dan diye sorduğun için 'Kızlar geldi rahatsız oldum. Gidip Melih'i aradım, biraz eski sevgilinin muhabbetini yaptık,' da diyemedim. Halı sahayı da o hatırlattı zaten soracağını bildiği için." Oturduğu koltuğa başını iyice yaslayıp cevap vermeyince rahatsız oldum. "Jülide dedin," dediğimde, gök mavileri bana döndü. "Hevybanû demedin, Jülide dedin," dedim tekrardan durgun bir tonda. Adımı pek kullanmadığı için dilinden döküldüğünde oldukça şaşırıyordum.

"Hevybanû, benim," dedi ağırca yutkunarak. "İnsanların alelade kullanabileceği bir isim değil." Başını kabullenmezce iki yana salladı. "Herkese Jülide'sin sadece bana Hevybanû'sun." Ardından rahatça oturduğu koltuğa yayıldı. "Senin için sakıncası yoktur umarım?"

Sorun yok dercesine başımı sallarken "Adımı unutmak üzereyim," dedim gülümseyerek. "Ama yine de Hevybanû'yu sen hariç başkasından duymayı istemem." Uzanıp sağ elimi tutunca gülümsemem genişledi. "Dizime mi yatacaksın?" diyerek burnumu havaya diktim.

"Sende o yırtmaç varken..." Tuttuğu sağ elimi, eliyle birlikte bacak arama götürdü. "Ben yatarım ama sen sağa çekmek zorunda kalırsın." Hülyalı bir nefes aldı. "Benimle doy istemem önce karnını doyuralım."

"Hay hay paşam," diyerek gaza biraz daha yüklendim. Manuel vitesle de çok araba kullanmıştım ama yanınızda sağ elinizi zapt eden biri varsa otomatik vites gerçekten rahatlıkmış! İlk durak noktamız cennet ve cehennem yolunda kümelenmiş halde konumlanan kahvaltıcılar oldu. Sabah kahvemi dahi içemediğim için açlıktan bayılmak üzereydim ama arabayı da kendim kullandığım için sızlanamadım hiç. Kahvaltı salonlarından birine girdiğimizde açık olan iştahım daha da çok açıldı. Genişçe bir teras görünümlü balkona renkli minderler konularak hazırlanmış masalar

yazın gelişini insanın içine yansıtan cinstendi. Gördüğüm ilk balkon kenarındaki koltuğa oturduğumda, Alp Aslan kendiliğinden karşıma oturunca "Karşıma oturdun hayırdır?" dedim merakla.

"Adamın iştahını açıyorsun," dedi sakınmadığı gülümsemesiyle. "Hem ne kadar uzak durursak o kadar iyi." İç çekerek, kaş çattım. Herhalde yine yırtmacıma vurgu yapıyor diye düşünüp, sorgulamadım. Zaten o arada ne yemek istediğimizi sormak için yanımıza on sekizli yaşlarında bir kız geldi. Kahvaltı edeceğimizi söyleyince hızlıca mutfağa geri dönüp, kahvaltılıkları getirmeye başladı.

Gittiğim yerlere özgü yemekleri hep çok sevdim. Sabah kahvaltısı diye önüme beyran, avşor çorbası ve niceleri konsa dâhil. Yörük kahvaltısının normal serpme kahvaltıdan farkı, sanırım ekmek yerine bazlama ve lavaş gelmesiydi. Lavaşlara sarılmış sıkma adı altında birde dürüm mevcuttu sofrada. Ha tabi kayakoruğu isimli bir ottan yapılan turşunun sabah kahvaltısında ne aradığını çözemesem de, acı yeşilbiberlerde mevcuttu. Sofrada dikkatimi ise en çok zeytin reçeli çekti. Tadı şekerli bir zeytinyağı, dokusu da kestane şekerine benzeyen reçelle kahvaltımın son faslına erdiğimde bakışlarım Alp Aslan'a döndü. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle beni izlediğini görünce, yüzümü buruşturdum. "Yemedin bence sen," dedim önündeki tabağı işaret ederek.

"Doydum ama," diyerek arkasına yaslanıp kendisine bir sigara yaktı. "Nasıl yakıyorsun bu yediklerini ona anlam veremedim ben."

"Normalde çok yemiyorum. Sadece farklı lezzetleri seviyorum. Bir yere gittiysem çatlayana kadar yerim yani," diyerek çayımdan bir yudum aldım. "Hem şimdi yerin bilmem kaç altına ineceğiz. O arada yakarım yediklerimi."

"Ne varmış o çukurlarda?" diye ilgiyle sordu.

"Cennet çukurunun içerisinde bir kilise varmış. Cehenneme zaten anca dağcılık ekipmanlarıyla iniliyormuş," dedikten sonra irkilerek başımı iki yana salladım. "Fazlasıyla derin oraya öldürsen girmem zaten."

"Cennet çukuruna girebileceğine emin misin?"

İlgili tavrı içimi ılıcık etse de omuz silktim. Denemeden nasıl bilecektim? "Dört yüz elli merdivenli bir yer," dediğimde gözleri irileşti. "İnerken sıkıntı olmaz, çıkarken de..." İşgüzarlıkla gülümsedim. "En kötü sırtında geri dönerim."

"Güzelim," diyerek hafifçe masanın üzerine doğru eğildi. "Bir şey yoksa elle tutulur, neden gidiyoruz?"

"Ya bi' gidip bakalım işte," diyerek vızıldandım. Ardından hızlıca masadan ayaklandım. "Kalk, hadi kalk. Arabada içersin sigaranı. Oturdukça

vazgeçesin geliyor senin." Hışımla ayaklanmam sonucu zorla da olsa kalktı. Ben arabaya geçerken o hesabı ödemeye yöneldi. Yaklaşık yarım saat içinde de malum çukurlara vardık. Seyir tepesinden cehennem çukuruna bakarken bile insanın içi ürperiyordu.

"Seni şimdi..." Devam etsin diye sağ omzumun üstünden kendisine bir bakış attım. "Şu çukura atmak vardı."

"Öleyim istiyorsun sanırım," diyerek yüzümü kendisine dönmemle hızlıca başını geri çekti.

"Yok," dedi sol elini saçlarının arasına atarak. "Cehennemde yanalım demiştim ama ortam pek bir kalabalık."

"Bırak laf ebeliğini de hadi," diyerek saçına attığı sol eline yapıştım. "Gidip şu cennet çukurunu dolaşalım en azından." Homurdana homurdana bana eşlik etti. Üç yüzüncü merdivene geldiğimizde bizi malum klise karşıladı. Klisenin içerisinde tek yapabildiğim fotoğraf çekilmek oldu. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde ise mağaranın zemini ıslak ve kaygan bir zemine dönüştü. Eh pek tabi bizde çok zorlamadan geri dönmeyi seçtik. Merdivenleri inmek kolaydı ama çıkarken fino köpekleri gibi dilim dilim resmen dışarı çıktı. "Bu ne ya?" dedim nefes nefese avuç içlerimi dizlerime kapatarak. "Yeminle bittim ben!"

"Hayır, aşağıda bir şey olsa bir şey demeyeceğim. Cennet çukuruymuş," diyerek yılgın bir nefes verdi. "Dümdüz mağara işte! Tepesi göçünce çukur olmuş." Ardından bana ters bir bakış attı. "Et kesti bacakların değil mi?" Acıklı bir yüz ifadesiyle başımı salladım. "Ah Hevybanû," diyerek, sokulduğu bedenimi kucakladı. Hazırda beklediğimi belli edercesine boynuna sarıldım. "Şimdi sen bu yorgunlukla yüzemezsin de..."

"Ben çok yoruldum, denizi erteleyelim deseydin," diyerek çenesinden tuttum ve yüzünü kendime doğru çevirdim. "Kabul ederdim." Hinlikle gülümsedim. "Ama yanlış yolu tercih ettin! Hadi gidip, şu deniz işini halledelim."

"Kıyabilsem boğacağım o suda seni de, kıyamıyorum!" Şen bir kahkaha attım. Gülmemin etkisiyle başım geri doğru düşünce boynuma bir öpücük kondurdu. "Bozdun ayarlarımı anasını satayım," dedi söylenircesine. "Hem kucağımda taşıyorum, hem de ulu orta öpüyorum." Gülmeme devam edince "Gülme," dedi kaşlarını havalandırarak. "Gülme çıkaracağım acısını!" Ağzıma hızlıca hayali bir fermuar çektim. Hiç merdiven çıkacak halim yoktu o yüzden susmak en mantıklısı geldi.

Kız kalesi her ne kadar Erdemli'de diye geçse de, Erdemli'ye yirmi üç kilometre uzaklıkta çıktı. Navigasyon kullanmıyor olsaydım, muhtemelen Alp Aslan'ın dilinden kurtulamazdım. Denize girilebilen bir bölge olduğu

için bikini bulmam gayet kolay oldu ama alacaklarımın parasını ödemesin istediğim için kendisini dükkândan şutlamam zor oldu. "Alp Aslan," dedim hayali bir kıvranmayla. "Sen bi' dışarı çıksana."

'Sebep?" dedikten sonra dükkânın içerisine bir bakış attı. "Hoşlaşmayacağım bir şey alacaksan?"

'Yok," dedim hızlıca. "Ama sen yine de bir çıkar mısın?" El mahkûm dükkândan çıkınca, girdiğim gibi gözüme kestirdiğim üstü beyaz straplez, altı desenli bikiniyi aldım. Üstüme bikiniyi giydikten sonra öylece gidemeyeceğim için beyaz bir tişört edindim. Alp Aslan'ın sabah şortunu verirken bedenini gördüğüm için bir deniz şortu almamda zor olmadı. Kendi üstümü görevliden izin alarak kabinde hızlıca değiştirdim. Kasaya doğru ilerken havlu ve bir tane şapka almayı da ihmal etmedim. Dışarı çıktığımda Alp Aslan'ı sigara içerken bulunca elimdeki beyaz şapkayı aniden kafasına geçirdim. "Al bakalım," dedim gülümseyerek. Ardından elimde şortun bulunduğu poşeti de uzattım. "Bu da deniz şortu."

Değiştirdiğim üstüme başıma bir bakış attı. Elimdeki diğer poşette de üstumden çıkardığım iç çamaşırlarım ve büstiyerim vardı. "Beni para için mi çıkardın?" dedi safi bir hayal kırıklığıyla.

Omuz silktim durduğum yerde. "Gidelim diye tutturan benim..." Ağzını açacak olunca elimle dudaklarını örttüm. "Sen bana kendi istediğin bir şeyi alırsın. Benim dayattığım bir şeyi değil," diyerek kaşlarımı itiraz kabul etmezcesine havalandırdım. "Anlaştığımıza göre hadi gidelim."

Dudaklarını rahat bıraktığım gibi "Üstünü değiştirmişsin," dedi.

"Benim kabin bulmam zor olur ama senin olmaz. Git içeride giyin desem gitmezdin zaten," dedim ve plancılığıma karşın sabır dolu nefesler almak zorunda kaldı. Plaja geldiğimizde de bence her şey on numaraydı. Hatta gidip üstünü değiştirsin diye uslu çocuklar gibi arabanın önünde bekledim ve o geri dönünce dönmesini fırsat bilip soyundum.

Ben yokken soyunmuşsun diye söylenmesin diye beklemiştim ama yanılmışım. "Hay anasını," dedi dişlerini birbirine bastırarak. "Bence para falan bahane. Sen bu eksik malı alabilmek için beni dışarı postalamışsın!"

"Ya!" dedim hayret bir şey dercesine. "Ne alakası var şimdi? Hadi kaleye kadar yüzüyor muyuz?" Hevesle olduğum yerde gerindim. "Ben gidiyorum bak sonra Jülide geri dön diye bağırırsın dönmem!" İstifini bozmayınca, suya doğru ilerledim. Dizlerime kadar girdiğim suda, yüzümü gökyüzüne çevirdim. Sesi çıkmadığı için Alp Aslan'a yönümü döndüğümde elinde telefon görünce kaş çattım. Aniden ya da habersiz fotoğrafımın çekilmesi bile tedirgin olmama neden oluyordu. Sağ elimi sol koluma attığımda tedirgin olduğumu fark etmiş olacak ki, o da kaş çattı. Gü-

lümseyerek yanına adımlamaya başlayıp "Bakayım," dedim, tedirginliğim onu huzursuz etsin istemeyerek. Telefonunu bana uzatınca gördüğüm görüntüyle gülümsemem genişledi. "Atsana bunu bana."

"Ben öyle sormadan çektim ama sileyim istersen?"

"Alp Aslan," diyerek telefonunu geri uzattım. "Silmeni istersem sil derim. Özledikçe açar açar bakarsın işte." Kollarımı iki yana açarak suya doğru geri geri adımlamaya başladım. "Kalede görüşürüz o zaman!"

Alp Aslan tam ayaklanmıştı ki, yanına bir amca gelince duraksadı ama ben duraksamadım. Önce suya alışabilmek adına hızlı bir dalış yaptım sonra derin bir nefes alarak dibe daldım. Aslında niyetim beni göremeyince ne yapacağını görmekti ama ha deyince olmayınca hafifçe yükselip, kısa bir nefes daha almak zorunda kaldım. Yine de çok şükür ki, ciğerim patlamadan yokluğumu fark etti. "Hevybanû!" diye bir ses yükseldi suyun üstünden. "Hevybanû!" Ciğerlerimi zorlamak pahasına suyun altında ters döndüm. Zira su yüzüne çıksaydım muhtemelen bu sefer beni görürdü. Suyun altında her ne kadar gözlerim açık ilerlesem de, bir nevi Allah'a emanet gidiyordum. Alp Aslan sanıp, başkasına cee yapma ihtimalim oldukça mevcuttu.

'Hadi kızım Jülide!' dedim kendi kendime. *'En fazla çıkınca iki öksürürsün!'* Kendi seçtiğim siyah beyazlı deniz şortu gözüme ilişince, dibine kadar sokulup beline tutunarak su yüzüne çıktım. Tabi içimden inşallah doğru insana sarılıyorumdur diye dua etmeyi unutmadım. Su yüzüne çıktıktan sonra başımı iki yana sallayarak gözlerimi açtım. Yüzüme öyle bir bakışı vardı ki, bence beni nasıl boğacağının planlarını yapıyordu. "Selam!" dedim neşeyle.

Birkaç saniye ne tepki vereceğini bilemedi. Ardından beni göğsüne çekince, ister istemez ayaklarımı beline doladım. Ne oldu dercesine göz kırptığımda, "Göremeyince," diyerek başını kumsala doğru savurunca, bakışlarım kıyıya döndü. E ben o hışımla anlamayıp, direkt kaleye gelmişim. "Bir daha yapma olur mu?"

"Olur," diyerek başının üzerine bir öpücük kondurdum. "Bu kadar açıldığımı fark etmemiştim." Duruşumuzdan ötürü sıcak nefesi göğsümün çatalına çarpınca, kasıklarımda bir sızı peyda oldu. Tenime değen nefesi bile yetiyorken, usulca burnunu boynuma sürttü. Boynundaki kollarımı da, belindeki bacaklarımı da sıkılaştırdım. "Seninle," dedim dudaklarımı sol şakağına sürterek. "Şimdi şurada..."

Belimi sıktı hoyratça. Ardından başını geri atıp, sesli bir nefes aldı. "Otele dönelim," dedi boğuk bir tonda. Oysaki kısacık masumane bir öpücüğün peşindeydim. Haliyle gözlerimde dudaklarındaydı.

"Hevybanû," diyerek belimi tekrardan sıkınca gözlerimi irileşmiş mavilerine çıkardım. "İnsanlar bakıyor..." Söylemiyle ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Papaz etme beni kimseyle."

"Nasılda Türk olduğunu belli ediyorsun!" diyerek ellerimi iki yana açtım. "Milletimiz, karısını kızını sokak ortasında kesene sesini çıkarmaz ama iki öpüşen çift gördü mü hemen aslan kesilir!"

Çattığı kaşlarıyla ifademi tartarken "İllaki insan içinde mi gösterilmeli sevgi?" diye sordu.

"Bahsettiğim o değil," diyerek omuz kıstım. "Bahsettiğim ben seni öpmek isteyince, insanlar bakıyor demen. Şiddeti kanıksayacağımıza sevgiyi kanıksasaydık keşke!" İnsan dediği de bizimle birlikte üç beş keleşti! Peşi sıra tepede kızgın bir konuma geçen güneşe bir bakış attım. "Hadi çıkalım şu kaleye de bitsin. Hem senin de huysuzluğun geçer!"

Belinden ayaklarımı çözmek istedim ama elleri kalçamdan baskı yapınca çokta mümkün olmadı. Yüzümü kendisine çevirdiğimde de dudakları dudaklarımı buldu. Niyetim kısacık bir öpücük olduğu için bunu beklemiyordum. Haliyle de kantarın topuzu biraz kaçtı. Omuzlarına tırmandırdığım ellerimle hafifçe baskı uygulayınca dudaklarımız ancak ayrıldı. Nefes nefese kalışım sayesinde iki kulaç atacak halim de kalmamıştı. "Seni öpünce duramıyorum," dedi hızlıca dudaklarını yalayarak. "Yok yani fren yok. Hal böyle olunca seni alıp kaçasım geliyor. Oldu mu?"

"Oldu!" Gülümsemem tenlerimiz arasında salındı. Ardından usulca uzanıp, dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. "O zaman emir komuta da bende!" diyerek geri çekildim. Sırtımı suya salınca, bacalarımı rahat bıraktı. Kaleye iki metre kala duraksadığımız için varmam da zor olmadı. Kalenin üstüne çıktığımda, Alp Aslan kalenin üzerinde bikiniyle bulunmamdan oldukça rahatsızdı. "Değişik bir hikâyesi yok," diye mahcupça mırıldandım. "Kızlarını kaleye kapatan babalar ve o kıymetli kızlarını sokan yılanlar!"

"Bende kapatacağım seni bir kaleye," deyince, ilk bulduğum duvarın üstüne tırmanıp, bağdaş kurdum. Bende sanırım tam bu anda; 'Gözünü seveyim lazer epilasyonun!' diye bağırabilirdim.

"Güven için mi?" diyerek genişçe gülümsedim. "Güvenini bir kaleye kapatarak mı sağlayacaksın yoksa Melih gibi telefonuma dadanarak mı?" Sol kaşımı imayla havalandırdım. Özge ile karşılaşmamız sanırım Alp Aslan'ın asla düzelmeyen güven mekanizmasına bir tekme daha savurmuştu. "Güven öyle olmaz Alp Aslan," dedim vakurca baş savurarak. "Güven..." Sağ elimi kalbinin üstüne kapadım. Elimin altındaki teni güneş yüzünden mi bu kadar kızgındı bilemiyorum ama bu kadar yapılı olup

birde teninden süzülen su damlacıklarını gördükçe ağırca yutkunmak zorunda kalıyordum. "Buradan olur. Bana buran güvenecek..." Avuç içimle kalbinin üstüne hafifçe iki kez vurdum. "Zihin yanıltır. Kafanda kurarsın kurarsın sonra gelip beni kalbimden vurursun!" dedim ve yüzümü buruşturdum. Çünkü bu ihtimali bir daha yaşamayı geçtim, hayal dahi etmek istemiyordum. Bir daha yaşanırsa, geri dönüşü olmayacağını idrak etsin diye kartlarımı açık oynadım. "Ama sen beni zihnine aldanıp kalbimden vurduktan sonra ben seni sevemem... Sana canımı emanet edecek kadar güvenebilirim ama seni sevemem..." Sizi aynı yerden defalarca kıran bir insanı, isteseniz de sevemezdiniz. O sevgi değil, olsa olsa alışkanlık olurdu. Onunda kangren olmuş bir uzuvdan farkı olmazdı. "Güven ve sevgi doğru orantıdadır. İki tarafta da bu eşit miktardaysa, orantı bozulmaz. İkisi de kaybolmaz ya da azalmaz. Aksine büyür, yüceleşir..."

Birden burnumu sıkıştırdı çocukmuşum gibi. "O yüzden söylememiştim ama ben mesajını aldım," diyerek sol gözünü çapkınca kırptı.

Geri adım atmak yerine "Kaleye özel mesajımızı verdiğimize göre gidelim o vakit," diyerek, oturduğum duvarın tepesinden atladım.

Kaleden denize indiğimizde içimde sırnaşmaya ya da şımarmaya fırsat kollayan Jülide'yi durduramadığımdan, iki elimle Alp Aslan'ın omuzlarına tutundum. Babam olacak insanın, omuzlarında ya da sırtında hiç bulunmamış, hiçbir uzvundan destek almamıştım. Ama sorsaydılar o küçük Jülide'nin bir hayalini Alp Aslan'ın omuzlarına tutunup, sırtının üzerine uzanarak tamamladım derdim. Alp Aslan'ı diğer insanlardan ayıran özelliği ise durmaksızın yüzebilecek olmasıydı sanırım. Hoş geçtikleri eğitimleri uzaktan azıcık bildiğim için olsa gerek şaşırmadım da. Ayaklarımız yere değince, su içinde adımlamaya başladık. "Cennet çukuruna gidelim dedin, dönüşte kendini bana taşıttın," demesiyle, kaşlarım hayretle havalandı. "Kale de kale diye dört duvar için yanıp tutuştun, dönerken yine kendini bana taşıttın!"

"Ooo!" Sağ elimle havalandırdığım suyu yüzüne attım. "Dün bir bugün iki. Ne çabuk şikâyete başladın sen ya?" diyerek sahte üzüntü modumu takındım.

"Demedim bir şey," diyerek gülümsedi ama peşi sıra yüzü düştü hızla. "Bu sabah," dediğinde, benimde yüzüm düştü haliyle. "Melike'nin sevgilisi Harbiye'deydi. Geçen sene hakkında bir soruşturma açılmıştı, bende el altından aklanmasını sağladım..." Bana temkinli bir bakış yolladı. "Beni gördüğünü çocuğa söyleyince, çocuk teşekkürlerini iletmek istemiş ama..."

"Ama?" dedim ama ne söyleyecekse daha söylemeden içim şişti.

"Muhabbet arasında, Özge'nin boşandığını..." Boğazıma geceden beri sarınan yumru, daha da ağırlaştı. "Çocuğunun doğmadığını, iki sene önce de rahim kanserine yakalandığını ve bu sebepten saçlarını kestirdiğini söyledi..."

"Üzüldüm," dedim yüzüne bakmadan. "Tedavisi iyi geçiyordur umarım."

"Rahmin kendisini yenileyebilme ihtimali olduğu için çocuk sahibi olmasını önermişler sanırım ilk zamanda," diyerek, omuz silkti. "Tam dinlemedim açıkçası. Hem sen!" Sorgulayan yüzünü bana döndü. "Neye üzüldün Hevybanû? Ben buraya gelmeden önce eski nişanlını sakat bıraktım da geldim!"

Cenk'i öyle bir hafızamdan atmıştım ki durumu zerre aklıma gelmemişti. Alp Aslan baygın vesaire deyince de en fazla dövmüştür diye düşünmüştüm. "Ne yaptım dedin?" dedim gözlerimi irileştirerek. "Alp Aslan onunda bir ailesi var. Şaka yapıyorsundur umarım."

"Neyin şakasını yapacağım ya?" dedi asi bir tonda. "O düşündü mü ki senin aileni, ben onun anasını danasını düşüneceğim!" Hırsla başını savurdu. "Kusura bakma ben kendisi için senin gibi üzülemeyeceğim!"

"Birlikte çocuk hayaliniz mi vardı?" dedim dan diye hırsla. "Ondan mı seni görünce selam vermeden duramamış?" Bana havlu uzatacakken kalakalınca, kaş çattım. "Ne?" dedim başımı iki yana sallayarak. "İçimde tutmuyorum işte. İstediğin bu değil mi senin de?"

Melih'in ipiyle belki de binlerce kuyuya indim ama ilk defa indiğim bir kuyudan emin değildim. Alp Aslan önce gülümsedi, ardından eline aldığı beyaz tişörtümü bana uzattı. "Şunu üstüne giyer misin?" dedi kaşlarıyla bikinimi işaret ederek. Elinden hırsla tişörtümü çektim ve üstüme geçirdim. "Kendisiyle hiç çocuk hayalim olmadı," diyerek bedenini serili olan havlunun üzerine oturur vaziyette bıraktı. Ardından birde sigara yaktı. Ne söyleyeceğinden emin olamadığım için yalı kazığı gibi dikilmeyi tercih ettim. "O dönem bir oluşum üyesi olmadığım için evlenme durumum kolaydı ama..." Bıkkınca omuz silkti. "Yaşım gençti, durumum belirsizdi ama Özge hep çocuk seven biriydi. Bu yüzdende rahminin alınmasını kabul etmemiş."

Bir yanım söz konusu sağlık be akılsızım, sen neyin kıskançlığını güdüyorsun diyordu. Diğer yanım Alp Aslan'a baktıkça, kocayı da boşamış al sana cillop gibi baba adayı diyordu. Oturdum. Külçe gibi oturdum hem de. Kursağımda kalanlarla "Ondan sonra mı şu tepeciğe başvurdun?" dediğimde, gülümsemekle yetindi içimi nasıl yaktığını anlamadan. İşte en çok buna ayar oluyordum. Bir kere sefa hak edene düşmüyordu! "Sen,

Özge'den ayrıldın gittin başvurdun. Annemde babamdan ayrıldıktan sonra başvurdu herhalde," diyerek öfkeyle soludum. Kalbimin ağrısından saçımı başımı yolasım vardı. "İnşallah Melih'te Mürvet onu terk etti diye başvurmamıştır da, kendisine orantısız güç kullanmak zorunda kalmam!"

"İnce çizgilerde yürüyoruz biz Hevybanú..." 'Hadi ya!' dercesine bakışlarım kendisine döndü. "Denge sarsılınca keskin kararlar alabiliyoruz. Tutunacak bir dal, bir düğüm ya da ne dersen de, bu yüzden önemli." İçimdeki zehri kusmamak için yanaklarımı nefesimle şişirdim. O arada telefonu çaldı ve telefonuna baktıktan sonra bakışları bana döndü. "Fotoğraf yüklemişsin?" dedi hızlıca.

"Evet?" Bizzat çektiği fotoğrafımı kaşla goz arasında sosyal medya hesabıma yüklemiştim ama görebilme ihtimali olmadığını hatırlayıp "İyi de benim hesabım gizli. Seninle arkadaş değiliz ki," deyiverdim.

"Evet biz zaten arkadaş da değiliz Hevybanú," diyerek, telefonunu bana çevirdiğinde ağzım şaşkınlıkla açıldı. Alp Aslan'a gelen mesaj Melih'tendi! Benim Melih! Çakma Bahriyeli'm dediğim Melih! Ne iduğu belirsiz olan Melih! Gönderdiği sadece benim fotoğrafım da değildi. Fotoğrafı yüklediğim postu komple alıp yolladığı için altında Emre'nin attığ ama henüz benim görmediğim yorumda gozukuyordu. Emre 'Konum ve konum!' yazmıştı sadece ama Melih, Alp Aslan'a fotoğrafımı göndererek kocaman harflerle; 'KÖSTEBEK NABER?' yazıp once gulmuş, ardından da 'İŞTE GELİYOR ÖZEL HAREKÂT!' yazıp, Emre'yı Alp Aslan'ın gozune sokmayı ihmal etmemişti!

"Görümce ile kaynana karışımı," dedim gozlerimi irileştirerek. 'Maser! Ayaklı mikser mübarek!" Alp Aslan, bana cevap dahi vermeden telefonuma uzandı. Şifremi de bildiği için çatır çatır kilidimi açtı. Ardınca sosyal medya hesabıma girip, bir güzel fotoğrafımı silince "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca. Ergen miyiz be adam diyecektim az daha.

"Biz arkadaş değiliz," diyerek kendisini tekrarladı. Peşi sıra, egosu zeval görmesin diye olsa gerek kendisini hesabımdan takip etti, kendi takip isteğini de kabul etti. "Al bakalım," diyerek telefonunu bana uzatınca aldım ama ne yapacağım hakkında da bir fikrim yoktu. Üzerine kendi tişörtünü de geçirdi hızlıca. "Tek fotoğraf hakkın var," deyince, jetonumdan clik sesi geldi.

Alp Aslan ile fotoğraf çekilmek, hem de bunu özüm olduğunu kanıtlamak istermişçesine bir öz çekim ile sağlamak... Önce ne yapacağımı bilemedim. Sonra sağ omzuna başımı dayadım. Güneş arkamızda olduğu için yüzüm karanlık çıktı ama bence çok doğaldı. Tek bir fotoğraf hakkım olduğu için de çektiğim gibi telefonunu geri uzattım. Saniyeler sonra

ekranıma bir bildirim düşünce "Bildirim açmak," dedim alt dudağımı dişleyerek. "Benim aklıma gelmezdi şahsen." Fotoğrafı görmek için bildirime tıkladığımda iki şey gözüme ilişti. Birincisi yedi fotoğraf olan profilindeki tüm resimler siyah beyazdı. Sekizinci olarak yüklediği fotoğrafımız ise renkli. Bundan saçma bir mutluluk duyarak fotoğrafa tıkladığımda gördüğüm açıklama ile gözlerim irileşti. Fotoğrafın altında sadece; 'Konum' yazıyordu, anlayana sivrisinek saz hesabı. "Alp Aslan," dedim gülerek. "Etiket atsaydın daha az belli olurdu sanki."

"Valla anladı anladı," dedi aksi bir tonda. "Anlamadı, o konumu ona montelememe az kaldı." Ardından hızlıca "Sen karışmayacaksın," diyerek kaşlarını havalandırdı bir çırpıda. "Bu muhabbete asla karışmayacaksın!" Zaten karışırsam ortalık daha karışacak gibi durduğu için iki elimi pes dercesine havaya kaldırdım. "Acıktın mı?" diye sorduğu gibi ayaklanmamı ise beklemiyordu bence.

"Çok," dedim genişçe gülümseyerek. Ardından o da kalksın diye elimi kendisine uzattım. "Buraya kadar geldik, gidip merkezde tantuni yiyelim."

"Seninki gezelim görelim seansı değil Hevybanû," diyerek nefesle gülümsedi. "Yiyelim yuvarlanalım seansı ama bak ben sana söyleyeyim o mikser..." dedi ve işaret parmağını bana doğrulttu. "Dönesin diye seni bekliyor. Hamlamışsın diyecek."

Kaşlarımı havalandırarak cıkladım. "Askeriyede bile böyle kazan yok be kızım!" derken sesimi kalınlaştırdım. "Tam olarak böyle diyecek!"

Gür bir kahkaha attığım sıra, "Sıkar o biraz," diyerek efelendi. "Seninle konuşurken, üç kez düşünmeyi o da öğrenir zamanla."

"Senin gibi yani?" diyerek, göz kırptım.

"Laf mı soktun sen bana?" diyerek, üstüme doğru bir adım attı.

"Gerçekler Alp Aslan Bey! Gerçekler!" diyerek sağ elimi bir tur havada salladım ama bir adım daha üstüme atınca, panikle geri kaçtım. Sağ işaret parmağımı tehditkâr bir şekilde havalandırdım. "Kamuya açık alandayız bak! Sonra namusumu iki paralık ettiler hâkim bey diye ağlamayasın."

"Dilini diyorum," dedi ve gözlerini hinlikle kıstı. Üzerime bir adım daha atınca, bir adım geri kaçtım. "Acaba akşama biraz kısaltsak mı?"

"Yaklaşma Alp Aslan, bak çok pis kum atarım," diyerek işaret parmağını havada salladım.

İsyanla "Ama sen çamura yatıyorsun!" dedikten sonra üstüme iki büyük adım atınca arkamı döndüm hızlıca ama havalandırdığım sağ ayağım havada kaldı. İki koca kolu belime dolandığında kendimi havada buldum.

Beni bir tur havada döndürünce panikle "Alp Aslan!" dedim ama Allah'tan pratik bir zekâya sahiptim. "Alp Aslan tişörtüm açıldı!" dememle,

beni un çuvalı gibi bırakmasaydı iyiydi tabi. Avuç içlerimi dizlerime yaslayıp, sağ omzumun üstünden kendisine bir bakış attım. "İnsan, insan gibi bırakır. Allah'tan kumdayız!" diyerek hızlıca doğruldum.

"Bir daha beni kışkırtmadan önce sende en az iki kez düşünürsün o zaman," diyerek sol yanağımdan bir makas aldı. "Hem çıt kırıldım olmadığını biliyorum..." 'Yok ya!' demek için ağzımı açmıştım ki, elini ağzıma kapatıp içli bir nefes aldı. "Sende canını yakmayacağımı biliyorsun Hevybanû. Hiç numara yapma bana..."

"Sana da iki şımaramayacağız yani!" Huysuz bir tavırla havlulara ilerliyordum ki, sağ el bileğimden kavrayınca durup, yüzümü kendisine dönmek zorunda kaldım.

"Bana," diyerek iki elini yanaklarıma tırmandırdı. "Sadece bana, en çok bana şımaracaksın..." Alnıma bir öpücük kondururken, dudaklarım çenesini buldu.

Dudaklarım çenesindeki çukura denk gelince "Çenende gamzen var, dedim otuz iki diş gülümseyerek.

"Senin de sol yanağında var," diyerek, gamzemin olduğunu iddia ettiği yere başparmağı ile hafifçe baskı yaptı.

"Hayır, yok," diyerek karşı çıktım. "Sana öyle geliyor." Olsaydı bu zamana kadar fark ederdim sanırım.

"Çok az güldüğün için sen yok zannediyorsun," deyince kaşlarım çatıldı.

Başımı hafifçe geri çektim ve yüzüne odakladım. "Az mı gülüyorum?" dedim tereddütle. "Yani soğuk muyum sence?"

Bir adım bile uzaklaşamadığım bedenine, bedenimi gen çekti. "Ateş gibisin," diyerek iç çektiğinde beni rahatlatmak istiyor herhalde diye düşündüm. Ardından alnıma, benimin üzerine baskın bir öpücük kondurdu. "Alev alevsin ama böyle kal." Hızlıca ellerini yanaklarıma kapadı. "Sadece beni yak. Bana gül, bana konuş." Sesli bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Sesini bir tek bana duyur," dedi ve alnını alnıma yasladı. "Ben tanıdığım, sahip olduğum kadından razıyım." Usulca elleri saçlarımda gezindi. "Bana özel kalsın bu hallerin. Sadece bana..."

Daha önceden adına aşk dediğim ne varsa yalanmış meğer. Ait olduğum gökyüzünü bir çift gözde bulup, özgürce kanat çırpabildiğimde aşkın ne olduğunu anladım. Çünkü gülerek; "Sadece sana," dememin başka bir açıklaması olamazdı. Bunca zaman böyle ilişkileri, sevgileri 'Hastalıklı!' diye nitelendiren zatımın; bu kadar yürekten teslim olmasının nedeni aşk denilen illetten başka bir şey olamazdı...

Yüzümüze oturan aptal gülümsemeyle hızlıca toparlanıp arabaya geçtik. Minimum eşya ve yanında özgürce hareket edebildiğin bir insan... Oysaki bu duyguyu sadece Melih'in yanında yaşadığım için, bir tek onunla sınırlı kalacak sanırdım. Merkeze doğru yola çıktıktan yaklaşık yarım saat sonra bir sürücünün selektör ile tacizine maruz kaldım. "Hevybanû," dedi gerginlikle boynunu kütleterek. "Güzelim yol versene adama!"

Kendisine sağdan bir bakış atarak "Sebep?" dedim öylece.

"Gözlerimin ırzına geçti çünkü," dedikten sonra oturduğu koltukta doğrulup, arka cama bir bakış attı. "İnersem sikeceğim anasını."

Orta aynaya bir bakış atıp, dörtlülere bastım. "On kilometre öteden araba sollamaya çıkıldığı nerede görülmüş?" dedim hırsla. Dörtlüler iki saniye yandıktan sonra söndürdüm. "Sol şeridi babası yaptırdı herhalde. Bu ısrarının başka bir açıklaması olamaz çünkü." Arkadaki araba tekrar selektor yapınca tekrardan dörtlülere bastım. "Arka tamponunu," diyerek Alp Aslan'a donup gülümsedim. "Dağıtsam senin için sorun olur mu?"

"Bizim tampon dağılmaz," diyerek yüzünü buruşturdu. "Özel yapım o ama bu yaşanırsa, ben inip özel olarak arkadakinin yüzünü dağıtırım..."

Benim ona gulumsediğim gibi imayla gülümseyince sağa sinyalimi yaktım. "O zaman başını belaya sokmadığım için," derken muzipçe göz kırptım. "Bana yemekten sonra tatlı ısmarlıyorsun!" Yapacağım pazarlığı tahmin edememiş olmalı ki, gür bir kahkaha atarak yanıt verdi.

Mersin merkeze varıp, önce tantuni yedik. Bir sene içerisinde yemediğim her öğünü bir yere gittiğimde yine çıkarmış oldum. İş tatlı kısmına gelince kerebiç olan kurabiye diye indirgediğim ama dışarıdan bakınca içli köfteye de benzettiğim tatlı yerine, Mersin usulü künefeye yönelmem tatlı sevdamın kanıtıydı. Kerebiç taşınabilir diye düşündüğümden, kendisini Urfa'ya dönerken yanımda götürmeyi tercih ettim. Otele geri döndüğumuzde, lobide Özge ve kolonisiyle karşılaşsak da ikimizde umursamadık. Ben arkada bırakılması gereken şeylerin kangren misali ileri taşınmamasının taraftarıydım. Alp Aslan ise kendisini defalarca izah ettiği için diyecek bir şeyimde yoktu. Uzattıkça tadı kaçacaktı ve kaçan tatta en büyük payı bizim huzurumuz alacaktı.

Odaya çıktıktan sonra banyoyu Alp Aslan'a kaptırmam, tam bir hayal kırıklığı olsa da bir kadına nazaran daha hızlı duş aldığından çok beklemek zorunda kalmadım. Hızlıca bir duş alıp, saçıma ve göğsüme doladığım havlularla banyodan çıktıktan sonra odada Alp Aslan'ı göremeyince kaş çattım. Tabi iki kişi olup, kocaman bir süitte kalınca insanın birbirini kaybedebileceğini kucaklanınca anladım. "Ne yapıyorsun?" dedim ses tonu-

mu dahi ayarlayamadan. Panikle omzuna tutunmaya çalıştığım için sağ omzunu da tırnaklarımla çizmiş bulundum.

Hızlı adımları yere kadar uzanan filmli camın önündeki, küvet demeye dilimin utanacağı yapıta vardığında burnu çoktan boyun girintimi bulmuştu. "Seninle şimdi, şurada diyordun denizde," diyerek küvetin içine girdi. "Al sana su!"

Kendisini sırtüstü küvetin içine bırakmış olsa da haliyle bedenime sardığım havlu ıslandı. "Minik bir öpücükten bahsetmiştim," dedim gündüz yaşadığımız olaya atıfta bulunarak. Başımdaki havluyu çıkarıp, küvetin dışına fırlattım. "Ama sen büyük oynuyorsun..."

Elleri üzerimdeki havluya gittiğinde ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Biri tarafından soyulmak, birde bunun özenle yapılması hem çok özel hissettiriyordu hem de tedirgin. Havlunun alt kısımları ıslandığı için üzerinden su süzüle süzüle aramızdan ayrıldı. Sağ elinin sırtıyla göğüslerimin üzerine dökülen saçlarımı omzumdan geri ittirdi. Bana, birde böyle hipnotize olmuş gibi baktığında karşısında çıplak durmak zor oluyordu ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemediğinden olsa gerek, odanın ışıkları dünya kadar aynanın varlığına rağmen açıktı. Dudakları dudaklarımı bulduğunda kucağına daha çok yerleştim. Ben çıplaktım, Alp Aslan çıplaktı. Neyin başlangıcında olduğumuz belli olsa da bizim her birlikte oluşumuzun sonu başka bir muammaydı. Gündüz kendisi de söylediği uzere duramayacağını bildiğim için dudaklarım acımaya başlayınca başımı geriye atarak dudaklarımı kurtardım. Elleri sırtımdan desteklediği için üzerinde istediğim gibi hareket edebiliyordum. Dudakları başımı geri attığım için boynuma indi. Duşa girerken künyemi çıkarmış olmam büyük lütuftu. Oysaki kalan zaman duş alırken dahi çıkarmazdım.

Dudakları sol göğsümü bulduğunda sağ elimi omzunda sabitlemek zorunda kaldım. "Alp Aslan," dedim nefes almaya çalışarak. "Ben zaten kuruyum." Zoraki bir cinsel hayatınız olduysa, etkileri de pek iç açıcı olmuyordu. Her ne kadar Alp Aslan'a karşı istek duysam da, kuru kalıp su içinde bir birleşme yaşadığımda canımın yanacağını, ne yazık ki deneyimlemek zorunda bırakıldığım için iyi biliyordum.

Sol eliyle sırtımı destekleyerek, bedenimi havalandırdı. Sağ eli bacak aramı bulduğunda vücudum yay gibi gerildi. "Kurusun?" diyerek, alayla kaşlarını havalandırdı. Ardından bir parmağını içime ittirdiğinde, başım geriye düşerken dudaklarımdan bir inilti döküldü. "Sen mi kurusun?" Gülümseme sesini işitsem de başımı kaldırıp kendisine bakamadım. Ilık nefesini kasıklarımda hissettiğimde doğrulmak istedim ama sırtıma dökülen saçlarımdan tuttuğu için doğrulmam mümkün olmadı. Bacak aramda-

ki eli de sırtımı bulduğunda, az önce elinin olduğu yerde dudakları vardı. Tenimde özgürce gezdirdiği dudakları...

Bedenimi aniden ittirmesiyle, kendimi sırt üstü suyun içerisinde buldum. Beni suyun üzerine çıkarmak yerine suyun altında dudaklarımızı buluşturduğunda tek buluşan dudaklarımız değildi. Aynı zamanda bedenlerimizde buluştu. Adeta havada, karada, denizde diye boşa yemin etmediğini kanıtlar gibiydi hareketleri. Bir müddet sonra bedenimi suyun içerisinden çıkardığında kendimi tekrardan kucağında buldum. Hareket sıramız o kadar hızlı değişiyordu ki, yetişmekte zorlanıyordum. "Hayır," deyince nefes nefese, omuzlarına tutunarak duraksadım. Zira bacaklarımda zerre güç yoktu. "Kalk kucağımdan!" demesiyle, ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Anlamadım," dedim dudaklarımı ıslatarak. Sevişmenin ortasında ben vazgeçtim demekte ne demekti? Dirseklerimden bedenimi havalandırınca ister istemez bedenlerimiz ayrıldı ama dudaklarımız birbirine kavuştu. İlk bana geldiği gecede beni hareketleriyle sersem etmişti ama sanırım bu kadar değil. Bedenimi kendi bedeninden terse doğru çevirince nefes almakta zorlandım. Karşımda sonsuz maviliğe uzanan manzarayı gözler onune seren devasa cam vardı ama mavilik görecek zerre gözüm yoktu. "Alp Aslan!" dedim panikle.

Sağ elının avuç içini sırtımda hissettiğimde gözlerimi yumdum. Peşi sıra sol kulak dibimde de dudaklarını hissettim. "Sana istemediğin hiçbir şeyı yapmam," dedi dudaklarını boynuma doğru indirerek. "Ama bunu hisset ıstıyorum..." Yanaklarımı şişirerek nefesimi tuttum. Çünkü kaçmak ıstıyordum. Nefesimle birlikte dudaklarımdan iki kelime dökülürse, darmadağın olma ihtimalimiz de vardı. "Hadi eğil." Ağırca yutkunup başımı sağ omzuna doğru geri atınca, dudaklarına boynumda daha çok yer açıldı. Eliyle tekrar hafifçe sırtıma baskı yaptığında dudağımın sağını dişlerimin arasına sıkıştırdım. Ayak uydurdum ve bedenimi hafifçe öne doğru eğdim. Alp Aslan'ı arkamda hissetmek bir şey yapmayacağını düşünsem de ister istemez, tedirgin ediyordu. Varlığını kadınlığımda hissettiğimde rahatlamanın etkisiyle gözlerini yumdum. "Biz seninle," diyerek kendisini içime ittirip devam etti. "İstemediğin hiçbir şey yaşamayacağız..."

İki elimde boşta olduğu ve kendisine arkam dönük olduğu için küvetin kenar kısmına tutundum. Karşımda gözümün içine giren mavilik mi daha asi, daha derin ve uçsuz bucaksızdı yoksa arkamda varlığını sürdüren mi bilemedim ama Alp Aslan ile sabit kalabilmek pek mümkün değildi. Sağ avuç içini karnıma bastırıp, bedenimi dikleştirdiğinde sırtım göğsüne çarptı ve ikimizden de haz dolu bir inilti döküldü. Sağ eli, sağ elimin parmaklarını buldu ve bacak arama doğru ilerledi. Delice bir zevk alıyordum

ama mesanem dâhil neyim varsa zorluyordu. Canımın acıması lazımdı ama tam aksine daha fazlasını istiyordum. Kendisi içimde varlığını sürdürdüğü yetmezmiş gibi parmaklarının yanına kattığı parmaklarımla tepe noktamı uyardığı için şirazemin kaymaması da elde değildi.

Sol omzumda dudakları seyir ederken nefes nefese "Hissetmemenin imkânı yok," diye mırıldandı. Sol elimi omzumdaki başına attım ve başımı sola doğru çevirip hırsla dudaklarına kapandım. Asla vazgeçmeyeceğini belli edercesine dudağımı ısırıp kanattığında, dudaklarım iki yana kıvrıldı. Alp Aslan ile sadistleşebiliyordum ve bu çok hassas, tehlikeli bir noktaydı.

"Alp Aslan," dedim nefes nefese ensesindeki saçlarını çekiştirerek. Saçlarını kestirmeyi tercih ettiği için çekiştirme oranımda düşmüştü haliyle. "Ben zevk alıyorum," diye hızlıca devam ettim. Çünku tenine ozgürce değesim vardı. "Önümü dönebilir miyim?"

Bedenimdeki ellerini çektiğinde hızlıca kendisine önümü döndüm. Göğsünden ittirip suyun içerisine düşmesini sağladığımda, acaba Urfa'daki eve bu küvetten yaptırsam ne olur diye düşunmedim değil. Hızlıca kucağına tırmanıp dudaklarına yapıştığımda, gulumsemesinden optum adeta. Açıkçası söylemek gerekirse kondisyon sahibi biriyle birlikte olmak büyük lütuftu. Zira Alp Aslan'ın kucağında, altında ya da yanında olmam o bir önemi yoktu. Çünkü her türlü ritmi kendisi belirliyordu. Kucağında, yasam belimden destekleyerek, altındaysam kollarından ya da yataktan destek alarak. Hoşuna gitmesinin, gülümsemesinin tek sebebi; karşısında rahat ve istediğim gibi davranmam olduğunu biliyordum. Birde .. Alp Aslan ile birlikte bir sona gelme eylemi vardı ki, cana can katar gibi. Sanki içime akacak olan her bir sperm tanesi rahmimin duvarları için çok kıymetliydi ve tüm şifam, devam ondaydı. O sona ulaşmadan, doyuma ulaşmamın imkânı yoktu ve belki de bu yüzdendi birlikte takıntım. Ne onun hevesi kursağında kalsın istiyordum ne de benim. Çünkü biliyordum ki, bir taraf doyuma ulaştıktan sonra o vücuda yayılan isteksizlik, doymuşluk hissi, karşı tarafa çok kötü hissettirmekteydi.

Alnım alnına dayalı bir şekilde, birlikte doyuma ulaşmanın hazzını yaşamış gülümserken, "Sana bir şey vermem lazım," deyişini işitince gözlerimi açtım.

"Şimdi mi?" diyerek kucağında dik bir pozisyona geçtim.

Gözleri arsızca vücudumda gezindikten sonra imayla kaşlarını havalandırdı. "Bundan daha iyi bir pozisyon olamaz bence." Dilinin arsızlığına başımı arkaya atarak gülümsediğimde, o ittirmediği müddetçe asla yıkılmayacağımı, yaptığı her hareketiyle belli edercesine kalçamdaki elleri hızlıca sırtıma tırmandı.

"Gidip almamı ister misin neredeyse?" diyerek başımı doğrulttuğumda, uzanıp çeneme bir öpücük kondurdu.

"Sokul bana," dediğinde göğsümü göğsüne yaklaştırdım. Dizlerini kırınca haliyle bedenim yükseldi. "Arkadaki vestiyerin üzerindeki gri kutu."

Kutuyu uzanıp aldığımda, dizlerini indirip beni eski seviyeme getirdi. Elimden kutuyu alarak açtığında ise gözlerimin gördüğüne inanamadım. Adeta para söz konusu olunca gözlerinde dolar işareti beliren Richie Rich'ten farkım yoktu. "Mors alfabesi?" dedim hafifçe parmaklarımı bileklikler üzerinde gezdirerek. Askeri anlamdaki anlamını ve yerini bildiğimden olsa gerek, yüzüme aptal bir gülümseme oturdu.

"Bileğine Alp Aslan yazdırmak istemezsin diye düşündüm," deyince, şen bir kahkaha attım.

İki elimi hızlıca yanaklarına kapatıp, dudaklarının üzerine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," dedim çocukça bir sevinçle. "Çok teşekkür ederim." Ardından kutuya bir bakış atıp, kaş çattım. "Adım sığmadı ceme?" dedim tereddutle. Çünkü kutuda iki bileklik vardı.

"Diğeri benim," dediğinde gözlerim irileşti. "Hevybanû kodlu." Ardından huysuzca yüzünü buruşturdu. "Bu alfabeyi öğrensen iyi olur aslında

Beni direkt orduya kaydettirirseniz rahatlar mısınız acaba?" dedim abartarak. "Ne yapsam size yetmiyor çünkü! İstiyorsunuz ki sizin gibi olayım!" Söylenmene takılmadan kutudaki bileklikler den isminin kodlu olanını sağ bileğime geçirip, bağladı. Hal böyle olunca bende onun bileğini taktım ama sol koluna, saatinin yanına. Çünkü vücudunun üzerinde ne kadar az detay taşırsa o kadar iyi olduğunu biliyordum. Saatinin yanında çok dikkat çekmeyeceğine de emindim.

"Konumuz şimdi bu değil," dediğinde, en son ne dediğimi bile zor hatırladım. "Hevybanû," diyerek iki elini yanaklarıma kapattı. "Ben attığın adım, akan kanın, gözünden damlayan yaşın..." Ağırca yutkunuşunu kalbim ağzımda izledim. Ciddi bir tona geçiş yaptığı için merakla bekledim. Meraklı halimi görünce derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. "Aldığın nefes," dedi ve burnunu hafifçe burnuma sürterek gözlerini yumdu. "Doğuracağın çocuk..." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Muhtemelen gözleri açık olsaydı ve gözlerimi görseydi, ciddi kalıp devam edemezdi. İçime çektiğim nefes ciğerlerime varamadı. "Benim olsun istiyorum..." Gözlerini açtı hızlıca. Gördüğüm eşsiz berrak mavilik karşısında şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Adın, soyadın, bu yeryüzünde sana ait ne varsa, senden gelecek ne varsa bana ait olsun istiyorum..." Genişçe gülümsedi ama ben

ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Bana," dedi ve alt dudağını dişleyerek duraksadı.

Kaşlarım hızla çatıldı. Söze benimle diye başlamadığına göre malum soruyu sormayacaktı. Rahat nefes almam gerekmez miydi? Sanki sorsun da, evet diyeyim diye bekliyormuşum gibi gelince halim tavrım, silkelenmek adına başımı iki yana salladım. "Sana?" dedim merakla.

"Bana bebek bezi aldırsana Hevybanû!" Sevişmenin kafa yapıp yapmadığını düşünmemem gereken bir andaydım ama sabah kendisi asla çocuk düşünmediğini falan söylediği için ilk aklıma gelen bu oldu. Ağzımın şaşkınlıkla açık kaldığını fark edince, hızlıca devam etti. "Bana bu boku yedirecek yeryüzündeki tek kadın sensin." Derin bir nefes alıp, tenimi ürpertti. "Köküm sen ol istiyorum..." Oysaki onu toprağı belleyen bendim. "Bana bebek bezi aldırır mısın Hevybanû?"

"Söz!" dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Sana paket paket bez aldıracağım..." Sevişmenin kafa yaptığına ağzımdan çıkanlarla kesinlikle emin de oldum. Ankete ya da teste falan asla gerek yoktu

"Şaka yapmıyorum," dediğinde az öncekine nazaran heyecanlı ya da telaşlı ses tonu kaybolmuş, tereddütlü bir tona geçiş yapmıştı. "Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın birlikte yaşayalım istiyorum. Sana geç kalmak istemiyorum, anlıyor musun?" Ağırca yutkunduğunda yüzümde bir gülümseme oluştu ama en buruğundan. Aslında tüm insanların, bir gün aniden ölebilme ihtimali vardı. Ama meslek grubu tehlikeli olanlar bunun bilincinde yaşarken, normal insanlar olumun asla kendisine uğramayacağı düşüncesiyle yaşarlardı. Alp Aslan, canını cebinde taşıdığı için zamanın kıymetini biliyordu. Bende gidip hep canını cebinde taşıyanları en sevdiklerim seçtiğim için zamanın önemi çok iyi biliyordum.

"Ben," diyerek gözlerimi yumup, derin bir nefes aldım. Birkaç saniye sonra görüntümün netleşmiş olmasını umarak usulca gözlerimi araladım. "Ben, seni toprağım bildim. Sen, bana ülkemi sevdirdin. Vatanın da ben olurum dedin..." Tutuk bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Kaçtığım ne varsa sende varıyorum," diyerek dudak büktüm. Çocuktan da kaçtığım sadece benim bildiğim bir gerçekti. "Batacaksak da, çıkacaksak da," dedim ve kaşlarımı dikte edercesine havalandırdım. "Birlikte!" Sağ elim yuvası olan yanağına yerleşti, başparmağım elmacık kemiğini tavaf etti. "Sana paket paket bebek bezi aldıracağım Alp Aslan Şahin. Sözüm olsun!"

XIX – DELİ DİVÂNE

'Aşktan divâneye dönenin gözü,
gerçeklere kapanır.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Bir kadından bebek bezi aldırmasını istemek... Kendi belamı kendim aradığımın farkındaydım ama hayatım boyunca asla böyle bir arzuyla dolmamıştım. Hevybanû, beni seviyordu biliyordum. Sevmese, tribimi atarımı iki dakika çekmeyecek kadar kendisine güvenen bir kadındı.

Hevybanû'nun duvarlarını defalarca yıktım. Ben yıktım ama enkaz altında hep o kaldı. Bir tuğlasını daha yıktığım takdirde enkaz altından çıkmak için uğraşmayacağını, hayatımdan hiç olmamış gibi çıkacağını biliyordum. Belki de bu sebepten kelimelerimi hep doğru seçmeye çalışıyordum. Direkt; evlenelim diyebilirdim ama evlilik takıntısı olan bir adam değildim. Yıllar önce attığım adım yüzünden bugün gıdıp, yıldırım nikâhıyla evlenmeyeceğim de bir gerçekti. Hevybanû'nun tepecik diye nitelendirdiği oluşuma kayıt olurken, bir gelecek kurmayacağıma emindim. Bu yüzden evlilik, çoluk çocuk ne varsa hayatımdan çıkarmıştım. Ta ki Hevybanû'ya rastlayana kadar. Ne zaman ki yollarımız kesişti, ne zaman ki canını canım bildim, o andan sonra Hevybanû'ya can katma isteğiyle doldum taştım. 'Sadece iki!' diye nitelendirdiği sevdiklerinin sayısını çoğaltma isteğime engel olamadım. Hayal kurmayan, evlenmenin ihtimalinin bile çok zor olduğunu bilen ben, bir bebek bezi istese benden keşke diye iç geçirir oldum. Sevda beni, iyi anlamda çok pis bozdu.

"Öyle hemen," diyerek yüzündeki ellerimi çıplak beline indirdim. Göğsüme yasladığı minik avuç içlerinin yerinde, ondan doğacak başka minik eller düşünecek olduğumda delirecek gibi oluyordum. Sanki ne gücüm, ne sevgim yetmeyecekmiş gibi geliyordu. "Evlenemeyiz ama..." Olsun dercesine omuz silkti. "Önce onay almam gerekiyor. Görevler falan," diyerek yüzümü buruşturdum. "Uygun musun, değil misin diye de bakmaları lazım. Görevlere devam edebilmem için tehlike arz edip, etmeyeceğime dair araştırılacaksın..."

"Evlenmek zorunda değiliz," deyince duru bir tonda, kaş çattım. "Yani bunun için kendini zora sokmana gerek yok."

"Hevybanû! Az önce sana şaka yapmıyorum dedim, tamam dedin," diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. "Şimdi evlenmek zorunda değiliz diyorsun. Urfa'da yaşıyoruz biz. Üstelik kıç kadar bir mahallede! Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Yine el âlemi düşünüyorsun." Sinirle gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bense seni düşünüyorum. Görevin izin vermiyorsa, devletten izin alamadığımız için ne yapacağız ayrılacak mıyız?"

"Oldu," dedim hırsla ellerimi iki yana açarak. "İzin vermiyorlar diye çocuğumu nüfusuma bile alamayayım ben o zaman. Gelen geçen de sana kanka ayağına konum falan sorsun!"

Başını geri doğru atınca, iki yana açtığım ellerimi hızla sırtına tırmandırdım. Birkaç saniye alt dudağını dişleyerek bekledi. "Tamam başvururuz," dedi gözleri kapalı bir vaziyette. Ardından önce gözlerini açtı sonra bedenini kucağımda dikleştirdi. "Bende uslu dururum."

"Dönünce bana kimliğini verirsin," diyerek ellerimi ensemde kavuşturdum. "Birkaç aya anca zaten..." Sağ elini yanağıma kapatıp, bana doğru sokulmaya başlayınca dudaklarım iki yana kıvrıldı. İçinden çıkardığı kadına bayılıyordum. O kadar bana özel hissettiriyordu ki kesinlikle içimin yağları eriyordu. Dudakları dudaklarımı bulduğunda, hissettiğim sadece bir kadına karşı arzu değildi. Tamamlanmışlık diyemem ama adanmışlık diyebilirdim. Çünkü canımı yoluna adadığımı en iyi ben biliyordum.

"Ben sana uyarım," dediğinde mırıl mırıl, elinin yanağımdaki baskısı daha hissedilir hale geldi.

"Yalnız ben boşa atmam..." Sevdalı gülümsemesine çatılan kaşları eklendi. "Sen önce," diyerek sağ elimin tersini karnında gezindirdim. "O spiralini çıkarttıracaksın."

"Ha sen diyorsun ki..." Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Çocuğum annesinin babasının nikâhını canlı canlı görsün." Büktüğü dudaklarıyla düşüncesini destekledi. "Bana uyar."

"Neyini?" dedim afallayarak.

"Ne neyini?" dedi benden şaşkın bir tutumla.

"Kimi?" dediğimde, ne diyorsun dercesine başını iki yana salladı. "Son cümleni bir daha söyle."

"Bana uyar, dedim," diyerek dudak büktü.

"Ondan bir önceki..."

"Çocuk nikâhımızı mı görsün istiyorsun dedim," dedi bu sefer bıkkın bir tonda.

"Annesinin, babasının dedin..." Eee dercesine başını salladı. "Babası dedin..."

"Alp Aslan," diyerek hızlıca dudaklarını ıslattı. "Bana bebek bezi aldır demedin mi? Beni baba yap demedin mi?" Kaşları düşünceyle çatıldı. "Ben yanlış mı anladım? Hayır, anlamıyorum yani ne desin çocuk sana enişte mi?"

Kucağımdaki bedenini arkaya doğru ittirmemle, küvetin iki yanına tutunsa da başı suyun içine gömüldü. Altta kalan bedeninin üzerine bedenimi tırmandırıp, dudaklarına yapıştım. Küvetin kenarlarındaki elleri, hızla boynuma dolanınca bedenimi kaldırıp başının su yüzeyine çıkmasını sağladım. Ben, bedenini tutmuyordum ama o boynuma doladığı kollarıyla kendisini dengede tutuyordu. Dudaklarımızı güç bela ayırdığımda "Şu baba kelimesini, doğuracağın çocuktan duymadan ölmem inşallah," dedim nefes nefese.

Alnını sol omzumun üzerine teslimiyetle kapattı. "O zaman en az bir dört sene daha yaşaman lazım."

Ellerimi beline dolarken "İhracımı isteme şansımda yok anasını satayım," dediğimde, başını nasıl omzundan kaldıracağını şaşırdı.

"Alp Aslan!" dedi hızla. "Ben, senden böyle bir şey istemiyorum. Unut bunu." Kaşlarını uyarırcasına havalandırdığında, kaşlarım hızla çatıldı. Asker sevmiyor diye nitelendirilen kadın, bana görevinde kal diyordu. "Aile dediğin öyle dip dibe olunca var olan bir şey değil. Boşuna 'Kan sizi akraba yapar, sadakat ise aile,' dememişler."

"Kim demiş?" dedim sol gözümü kırparak.

Sorumla önce bir duraksadı. Ardından hatırlayamamanın getirdiği sinirle bir nefes aldı. "Ne bileyim ben şimdi kim demiş Alp Aslan!" dedikten sonra hızlıca ayaklandı. "Kendini bir şeylere mecbur, zorunda hissetme bana yeter."

"Nereye gidiyorsun?" dedim, üzerinden süzülen sularla doğanın bir mucizesi gibi duran bedenini süzerek.

"Duşa," dedi, sağ ayağını küvetten dışarı atarak. "Bence senin uykun geldi ve bu yüzden beynin çalışmıyor."

Sol elimin tersiyle çıplak kalçasına vurmamla koşarak banyoya ilerleyince tok bir kahkaha attım. "Gelmemi ister misin?"

"Yok," diyerek, bana imalı bir bakış attı. "Biz seninle duşu, Urfa'da alacağız."

"Melih göndermiş mi evdekileri?" dememle, kendisine kal geldi.

"Sormadım ki," dedi tutuk bir vaziyette. Ardından sinirle ayağını zemine çarptı. "İnsanda akıl mı bırakıyorsun Alp Aslan?" Sağladığım tesir sayesinde yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "İnsanlar kalkıp ayağıma kadar geldiler bense-"

"Gelmesinler bir daha," diyerek sözünü kesip, başımı küvetin kenarına yasladım.

"Yemin ederim seni o suda boğarım," diyerek işaret parmağını salladı.

"Gelsene," dedim hiç istifimi bozmadan. İşime gelirdi sonuçta.

"Şimdi," diye ukala bir tonda lafa başlayınca bakışlarım kendisine döndü. "Senin sınırlı kullanım haklarını harcamak istemem. Bak çocuk falan istiyorsun, boşa harcama belki olmaz sonra!"

Şen kahkahasıyla, yattığım yerde doğruldum. "Sana saat başı duş aldırırım Hevybanû," dedim ve peşi sıra imayla kaşlarımı havalandırdım.

Sol elini savuştururcasına bir tur havada salladı. "Çok gördük diyenleri," diye melodimsi mırıldanışıyla, küvetin içinde hızla ayaklandım. Kıkırdayarak banyonun içerisine kaçtı ama benim büyük adımlarım ile onun küçük adımları aynı değildi tabi. Sol koluna yapışıp, bedenini kendime çevirdim. Hırsım ve hızım karışınca üstünde uyguladığım gücü ayarlayamadım. Sırtı hızla fayanslara çarpınca dilinden bir 'Ah,' döküldü. İki kolunu başının üstünde sabitlerken usulca dudaklarına yaklaştım.

"İstemeden oldu," dedim mırıltıyla.

"Önemli değil," diyerek dudaklarıma kapanmasaydı belki de çoktan vazgeçmiştim. Parmak uçlarında yükselip dudaklarımda daha çok hüküm sürmek istemesi, bedenini bedenime bastırması tarifi imkânsız bir haz sağlıyordu hasta ruhuma. Boştaki sağ elimle belini sardığımda, hızlıca ayaklarını belime doladı. Gülümseyerek dudaklarından çekildiğimde sırtı fayanslara dayalı, bırakmış olduğum ellerini hala başının üzerinde sabit tutar bir haldeydi.

"Şu spiralden acile gitsek kurtulur muyuz ya?" dediğimde muzipçe, başının üzerindeki ellerini sevgiyle yüzüme indirdi.

"Acele ediyorsun," diyerek, yapma dercesine boyun büktü.

Muziplikten hızla sıyrıldım ve "Çünkü senin tek bir dakikanı ziyan etmek istemiyorum..." dedim. İçimde oldukça saçma bir korku vardı. Sanki Hevybanû ile hiçbir şeyi yaşayamayacakmışız gibi. Yarım kalacakmışız gibi. Fırsatımız olmayacakmış gibi... Bu yüzden yanında olduğum her saniye benliğimi, hayatımı nasıl onunla doldurmak istiyorsam, onunkilerde benimle dolsun istiyordum.

"Dönünce ilk işim ama şimdi seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim Alp Aslan," derken, dudaklarımı usul usul çenesine sürttüm.

"Zaten dönünce Melih, seni çalıştıracakmış. Olacak işi bozamam," dedikten sonra dudaklarını dudaklarımla örttüm.

Tenime değen parmak uçları için lütuf demek istemiyordum artık. Lütufu atlayıp, hazza odaklanmam lazımdı. Omzumdaki elini musluğa atıp suyu açtığında, dudaklarım dudaklarının arasında olsa da iki yana kıvrıldı. Belki de bir saat önce suda sevişmekten kaçan kadın, şimdi kucağımda beni bedenine yine suyun altında kabul eden kadındı. Şu hayatta çekindiği, korktuğu ne varsa benimle deneyimledikten sonra hevesli bir bebek

gibi kendisi adımlamaya başlıyordu. Bana doğru koşacağı günleri göreceğime de emindim. Çünkü sevgi böyle bir şeydi. Ben ne kadar baskılasam da, nasıl içimden taşacak ve Hevybanû'ya ulaşacak bir yol bulduysa, Hevybanû'nun sevgisi de benliğime ulaşacaktı.

Bir müddet sonra dudakları acımış olmalı ki başını geri çekip, ardındaki fayansa dayandı. Boşa çıkan dudaklarım boynuna indi. Boynundan da gerdanına ve göğsüne. Dudaklarından dökülen her kelime benim için kıymetliydi ama özellikle iniltileri o kadar özeldi ki bu yüzden sadece ben duyayım takıntım vardı. Hoş, söz konusu Hevybanû olduğunda hasta bir herife dönüştüğümden de olabilirdi bu takıntım ama kucağımda zıplayan kadının tüm zevk havuzlarını benim dolduruyor oluşumu bilmek, egomu okşuyordu. Üstelik bu sadece yatakta geçerli olan bir olay da değildi. Benim yanımda gülüyordu, benim yanımda kendisi istediği için nefes alıyordu. Kendisi gibi bir kadın tarafından seçilen, istenilen bir adam olmak bambaşka hissettiriyordu...

"Alp Aslan," diyerek başını doğrulttuğunda, sona geldiğini anlamamak mümkün değildi. Çünkü kasılışları beni tetikliyordu ve istediğini vermezsem kendisini tutup, boşalmayacağını da biliyordum.

"Neden bir?" diyerek dilimi boynunda gezdirdim. "Neden ben senin kendini kaybedişini izleyemiyorum?"

Yüzüme tırmandırdığı elleriyle başımı boynundan çıkarıp yüzlerimizi eşitledi. "Seviyorum," dedi nefes nefese. "Bana karışmanı çok seviyorum."

Ben nasıl ki o bana karışsın diye uğraşıyorsam, Hevybanû'nun yalnız başına orgazm olmaya tahammülü bile yoktu. Hal böyle olunca aklıma ilk gelen, 'Ulan işim olduğunda nasıl olacak?' düşüncesi oldu. Kendi başına orgazm olmaya tahammülü olmadığı için benim orgazm olup, bir yere gitmemi kabullenemeyecek gibiydi ama günü geldiğinde, kendi isteklerimi alabilmek için ona bir şeyler vermiş olmam gerektiğini de biliyordum. Bu sebepten ötürü beni ne zaman tetiklese erkenmiş, daha sevişelimmiş gibi isteklerimi öteliyor onunla birlikte ilerliyordum. Yine aynısı yaptım. Beni sıkıp kasılmasına, beynimi meşgul ederek karşı koymadım. Aksine istediği her bir sperm hücremi kendisine bahşettim. Anlık haz duygusunun baskınlığı geçince göğsündeki dayalı başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm köprücük kemiğindeki diş izim olunca ofladım. Gerçi sol omzum cayır cayır yanıyordu ve muhtemelen orada tırnak izleri mevcuttu. Sesli bir nefes eşliğinde köprücük kemiğinin üzerine minik minik öpücükler kondururken "Canını yakıyorum. Neden ses etmiyorsun?" dedim hayıflanır bir tonda.

Elini yanağımda tüy misali gezdirerek "Çünkü zevk alıyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Sorgu dolu gözlerim tepemizden aşağı akan suya deyince, "Suyu açtın?" diyerek dudaklarıma düşen su damlalarını yaladım. Duyacağım cevapta, dilimden damağıma karışan su gibi içimi ferahlatsın istedim.

"Seninle olan her şeyden zevk alıyorum." Dudaklarıma uzandı usulca ama öpmedi. "Seninle..." diye vurguladıktan sonra ise dudaklarıma baskın bir öpücük kondurdu.

"Bence biraz daha böyle devam edersek, spiral falan kalmayacak zaten," diyerek içtenlikle gülümsediğimde, belimdeki ayaklarını çözünce kucağımdan inmesine yardım ettim.

"Yıkasana beni," dedi bir çırpıda alttan alttan bakarak. Sanırım çocuk isteğimi tetikleyen, Hevybanû'nun davranışlarıydı. Bana böyle baktığında, şımardığında, sokulduğunda ya da cep boy mu lazım diye sorduğunda beynim otomatikman bir çocuğa odaklanıyordu. Daha önceden böyle hissettim mi diye uzun uzun sorguladım. Gerçekten kimseden çocuk hayali kurmamış olmam sanırım bu sefer benim için bir artıydı. Kaldı ki, Hevybanû kimselere benzemiyor söylemimin de açıklamasıydı.

Saçlarına su tutarken "Pamuk gibi oldun yine," dedim ve göz göze geldik. Gözlerini gözlerime odaklandığında, gözlerindeki parıldama kimse kusura bakmasın ama benim eserimdi.

"Sen dokununca," dedi ağırca yutkunarak. "Rahatlıyorum." Hevybanû ve kendi dilinde sevgisini betimleme şekilleri! O sıkı sıkıya tuttuğu dilini ne zaman çözecekti merak ediyordum.

"Hadi çık bakalım," dedim başımla banyo kapısını işaret ederek.

"Abdest almadım," deyince gözlerimi yumup sesli bir nefes verdim.

"Tamam. Arkamı dönüyorum," diyerek hızlıca arkamı döndüm. İki dakika geçti geçmedi, sağ omzumun üzerinde bir öpücük hissedince ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Gitti senin abdest," dedikten sonra kendisine önümü dönmemle, parmak uçlarının üzerinde yükselip dudaklarıma da bir öpücük kondurdu.

"Bakalım sen beni düşünmeden kaç dakika duracaksın?" dedi ve banyo kapısının arkasından bir havlu alıp hızlıca sarındı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun ki, ben ne yapayım?" diyerek iki elimi yana açtım. "Hadi güzelim çık da arkandan gelebileyim."

Hızlı bir duşun ardından banyodan çıktığımda, Hevybanû sırtüstü uzanmış olduğu yatakta oturur pozisyona geçti. "Geceden gitmemizi ister misin?" sorusuyla, ister istemez afalladım. "Senin için sabah yorucu olmasın? Hem telefonun da çaldı..."

Arandığım için geceden gitme düşüncesine kapıldığını fark etmenin rahatlığıyla telefonuma doğru ilerlerken "Kimmiş?" dedim gayri ihtiyari.

"Bilmem bakmadım," dediğinde, meraksızlığına şaştım.

"Seninle bir gece daha rahatla uyumadan hiçbir yere gitmem," dedikten sonra ekran şifremi açtım. Telefonuma bakmayışına şaşırmıştım ama baksa ne olacaktı, şifremi bile bilmiyordu ki! Açılan ekranda Zifir'in numarasını görünce ister istemez kaşlarım çatıldı. Geri çağrımı yanıtladığı gibi de "Efendim?" dedim dik bir tonda.

"Abi ben bu herifte ne varsa aldım ama içinden ne çıkar bilmiyorum..."

Direkt konuya dalmasıyla, rahat bir nefes verdim ve "Tamam koçum sağ olasın," dedim samimiyetle.

"Ama sen bunu sakat bırakmamışsın," diye devam edince gözlerimi yumdum sinirle. "Bu mıkır mıkır konuşuyor." Bir kâğıt hışırtısı geldi diğer uçtan. "Bu piç, Jülide Erbaş isimli bir kadının bilgilerini, imzasını kullanarak yüklü bir kredi çekmiş. Onunla da gidip, hisse almış kendisine."

"Nasıl?" dedim sinirle başımı geri doğru atarak.

"Abi ben bilmiyorum," dedi, şaşkınlığı sesinden okunur bir halde. "Lavuk sayıklayıp duruyor, kız gelsin yardım etsin diye ama ben ne yapayım bilemedim."

"Nasıl çekmiş krediyi sor!" dediğimde, sinirli bakışlarım Hevybanû'ya döndü. Ne oluyor dercesine kaş çattı ama Zifir'in konuşmasını beklediğim için tepki vermedim.

"Abi bir tane İrfan abileri varmış. Kadının tanıdığı," diyerek hafifçe öksürdü. "Bu ibne, kadın burada yok evrakları bunlar paraya ihtiyacı var diyerek krediyi tanıdık aracılığıyla çıkarttırmış."

"Zifir o hisseleri sattırıyor, krediyi kapattırıyorsun! Ardından da onun hesabını kesiyorsun. Ölmeyecek Zifir," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Ama sen ona ebesinin amını tersten göstereceksin. Anladın mı beni?" Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp Hevybanû'ya döndüğümde, dizlerinin üzerinde yatakta yükselmişti. "İrfan kim? Kredi çıkarmış senin adına!" dedim sinirle. "O şerefsiz de parayı alıp, gitmiş kendisine hisse almış."

"Ne? Nasıl ya?" diyerek telefonuna uzandı. Hızlıca bir numarayı çevirip, "İrfan amca," dediğinde kimi aradığını anlamış bulundum. "Benim adıma kredi mi çıkardın?" diye hayretle soludu. "Ama benim haberim yoktu ki! Tamam İstanbul'da değilim ama telefonumda hiç kapalı değildi ki!" İsyankâr bir tona geçtiğinde içimden çeşitli küfürler savurmakla yetindim. "Ne kadar?" dedi çaresizce. "Allah kahretsin ya!" Hızlıca yataktan

ayaklandı. "Tamam İrfan amca şikâyetçi olmayacağım, tamam!" diyerek telefonu kapatınca, boynumu kütletmek zorunda kaldım.

"Ne kadar?" dedim, sabır dolu nefesler almaya çalışarak.

"İki yüz elli bin!" dedi üstüne bastıra bastıra.

Zifiri geri arayıp "O krediyi vereni, açığa aldırtır," dediğimde, Hevybanû bana nasıl döneceğini şaşırdı. Bağıracağını bildiğim için çağrıyı, yine Zifir'in cevap vermesini beklemeden sonlandırdım.

"Alp Aslan sen ne yapıyorsun? O adam annemin arkadaşı. İyilik yapsın istemiş, nereden bilsin?"

"Sorsaydı," dedim dümdüz. "Sorsaydı şimdi kıvranıyor olmazdın." Telefonun ekranında Melih'in ismini görünce daha da sinirlendim. "Melih'ten para mı isteyeceksin?" diyerek hızlıca telefonunu elinden çektim. Ardından sağ elim çenesine vardı. "Sen önce öncelik sıranı değiştireceksin Hevybanû. Aklına her bir sikte önce o Melih gelmeyecek."

Çenesindeki elimi, hırsla ittirdi. "Ne parası isteyeceğim Melih'ten ben be!" diye hoyratça iki elini yana açarak bağırdı. "Ben ondan anca imza isterim. O da yüklü meblağlara onun da imzası lazım diye. Hem..." Üstüme doğru sinirli bir adım attı. "Sana Melih'i aramızda sorun yapma demedim mi ben?"

"Yapmıyorum," diyerek iki elimi bende yana açtım. "Hiçbir şey yapmıyorum amına koyayım! Çünkü bitmiyor!" Yüzü bir sarartıyla sarındı. "Bitmiyor Jülide. Kolayını bulsan elleme o piçi de diyeceksin. Ben sana cani olduğumu söylediğimde, ben seni her türlü severim demek kolaydı tabi!"

"Jülide?" diyerek sol kaşını imayla havalandırdı. "İşine gelmediğinde nasıl da alelade, sıradan bir insan olup, Jülide konumuna geçebiliyorum senin için?"

"Alelade ve sıradan?" Dudaklarım mani olamadığım sinirli gülümsememle tarumar oldu. "O zaman kalk gidiyoruz," diyerek başımla kapıyı işaret ettim. "Sıradan insanlarla geceler geçirmiyorum çünkü!"

Gülümsemem yüzüne bulaştığında, sinirden en az benim kadar renk atmıştı. Toparlandığı gibi hızlıca üstüne beyaz tişörtünü geçirdi. Altına geçen akşam giydiği yeşil pantolonu da giyince öfkeyle gözlerimi yumdum. "Gidiyoruz ama birlikte değil," diyerek telefonunu ve kol çantasını alıp kapıya yönelince, durdurmak için yanına ilerledim ama Hevybanû kapıyı açtı. Kapıyı açtığında karşımızda Özge'yi görmeseydik bence durum kurtarılabilirdi. Belimde sadece bir havlu mevcutken, Hevybanû giyinmiş hali hazırda gidiyordu. Özge'yi görünce bir duraksasa da hızlı toparladı. "Mutfaktan bir bardak isteyeydin, dinlemesi daha kolay olurdu kapıyı!" dedi hırsla. Ardından sol eliyle içeriye doğru reverans yaptı. "Geç canım!

Çocuk istiyor zaten, hazır senin de ihtiyacın varmış birlikte yaparsınız. Ben sıradan bir insan olduğum için gidiyorum!" diyerek, şaşkınca kalmış Özge'nin bedenini sol eliyle önünden ittirdi ve odadan hızlıca çıktı.

"Hevybanû!" dedim ama kâr etmedi. Üstüm giyinik değil, eski sevgilim kapıda, eski nişanlısının derdi hiç bitmiyor! "Senin çeneni sikeyim Alp Aslan!" diye öfkeyle kendime söylendikten sonra hızlıca içeri girip, Özge'nin kapıda olduğunu dahi düşünmeden kapıyı kapattım. Üstümü acelece giyerken, az önce Hevybanû'nun ekranında gördüğüm çakma piçin numarasını çoktan tuşlamıştım bile. "Melih!" dedim pantolonumun düğmesini kapatırken. "Hevybanû'nun konumuna baktırsana hızlıca. Neredeymiş?"

"Yanındaki kadını mı kaybettin amına koyayım?"

Hırsla sol elimle yüzümü sıvazladım. "Yok," dedim sesli bir nefes vererek. "Bastı gitti," derken gözüme vestiyerin üzerindeki künyesi ilişti ve aldım. "Künyesi falan her şeyi burada." O arada giyindiğim için haliyle odadan çıkayım diye kapıyı açtım.

"Giyindin mi Alp?" dedi Özge. Haliyle sesi de çakma piçe ulaştı.

"Oha!" dedi şokla. "Oha amına koyayım senin! Kızla tatile gidip, başka karıyla mı birlikte oldun?" Hınçla gözlerimi yumdum. Sol elim kendiliğinden yumruk halini aldı. "Aga ben sana konum falan vermem. Jülide'de ölse bu saatten sonra sana zaten dönmez. Sen yarrağı yemişsin ama hak da etmişsin."

"Düzgün konuş!" diye sinirle soludum. "Melih, konumu yolla. Boş yapma!"

"Lan amına koyduğumun boşu sensin! Dua et Alp Aslan, dua et. Beni arasın, dua et!" Ben seni arayacağı için bir öfkelendim, ondan sonra koptu dananın kuyruğu diyemedim tabi. "Sana da boşa güvenen beynimi siksinler benim," diyerek telefonu kapatınca, sol yumruğum duvarı boyladı. Ardından alnımı yumruğumun yanına duvara yasladım.

"Hay sikeyim ya!" dedim mırıltıyla. "Senin yapacağın işi sikeyim ben Alp Aslan!"

"Alp!" diyen Özge'nin seslenişini duydum. Sesli bir nefes aldım, sabır dilenircesine. Sol omzumda elini hissedince, temasından kurtulmak adına hızla kendisine önümü döndüm. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne konuşacağız biz seninle ya?" derken başımı hayırdır dercesine savurdum. "Ben yıllar önce bile senin kapına bir kez dayanmadım Özge. Hakkım vardı ama hakkımdan çok kendime saygım vardı." Sol elimle açık kalan odamın kapısını işaret ettim. "Sen bugün kalkıp benim odama kadar geliyorsun. Hiç mi kendine saygın yok senin?" diyerek tiksintiyle yü-

zünü buruşturdum. "Hoş olsaydı o kadar boku yedikten sonra yüzüme bakamazdın!"

"Ben sadece," diyerek arka cebinden, kendisine ne zaman aldığımı dahi hatırlamadığım kolyeyi çıkardı. "Bunu geri vermek istemiştim..." Boş bakışlarım, kolyede dolandı. "Senin için önemliydi."

"Yalan söylemişim demek ki," dedikten sonra sol elimle boynumdaki künyemi dışarı çektim. "Önemli olan boynumda!" Sağ elimdeki Hevybanû'nun künyesini de havada sallandırdım. "Diğeri de burada."

"Almayacak mısın?" diye sorunca, afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Sinirden beynim patlayacak gibi hissediyordum.

"Özge istersen götüne sok!" dedim dan diye. Kendisiyle hiç bu tarzda konuşmadığım için şaşkınlıkla gözleri irileşti. "Alp Aslan hayatını düzeltmiş, bir gidip hayatını sikeyim diye düşünüyorsan." İki elimle benliğimi işaret ettim. "Gördüğün üzere kendi hayatımı kendim sikebiliyorum, sen hiç zahmet etme. Üstümde bıraktıkların yetti arttı. Senin yüzünden çok ah aldım. Çıkma karşıma!" diyerek hiddetle kaşlarımı havalandırdım. "Çıkma. Öyle bir yüzümü görürsün ki feleğin şaşar. Var git yoluna!" Ardından hızla odanın kapısını çektim. "Biriniz bitiyorsunuz, diğeriniz başlıyorsunuz. Bir huzur vermediniz amına koyayım!" Söylenerek koridoru adımlarken, koridora dönen Hevybanû'yu görünce duraksadım. Kendisiyle ilk defa karşılaşmış gibi hissetmem ne kadar normaldi? Ağırca yutkunup, sıkmaktan kasılan sağ elimi gevşetmek için hafifçe salladım. Üstüme doğru adımlamaya başladığında daha çok yüzüme tokat falan beklediğimden karşı karşıya kaldığımızda derin bir nefes almak zorunda kaldım. Sağ elimde sıkı sıkıya tuttuğum künye aklıma gelince elimi ikimizin ortasına getirip, düz bir şekilde açtım. "Bunun için döndün sanırım," dedim künyeye bakarak. Kalbim mi ağrıyordu?

Gözleri künyesinde asılı kalsa da, başını ağır ağır iki yana sallayarak "Yok," dedi. "Sahibi için döndüm." Allah belamı versin ki, kolları boynuma dolanana kadar ne olduğunu anlamadım. Ellerimi beline sarıp, burnumu boynuna gömene kadar nefes dahi almadığımı da anlamamışım. Boynuna doğru sesli bir nefes verip, başımı geri çektiğimde çokta ne yapacağımı bilemedim. O kadar kendimi karış karış Hevybanû'yu arayacağıma odaklamışım ki, bir sonraki hamlem asla olmaması gerektiği şekilde belirsizdi. Gözleri arkama kaydığında muhtemelen ilk gördüğü Özge oldu. "Bölmedim umarım?" dediğinde, tahminimin doğruluğuyla yüzleştim.

İki elimi yüzüne tırmandırıp "Böldün," dedim delicesine gülümseyerek. "Hayatımı ortadan ikiye böldün Hevybanû." Ardından kaçmasından korkarcasına sol eline yapıştım. "Gel." Adımlarım odaya geri döndü. Öz-

ge'ye gözlerimi dahi değdirmeden kapıyı açıp içeri girdiğimde, kapının arkasına bedenimi yaslayıp gözlerimi yumdum. Rahat nefes ne imiş, nasıl alınırmış tadını çıkardım iki saniye. Gözlerimi geri açtığımda elimi bırakan Hevybanû'nun boynundan çantasını çıkardığını gördüm. "Sen gerçekten benim için mi döndün?" dedim inanamayarak.

"Bir şey yapmadın ki Alp Aslan," dedi iki kolunu yana açarak. "Çok sinirliydim, gergindim. Birde üstüne sen adımı dillendirince, birden Rafet El Roman'a bağladım; adımla seslendi diye." Silkelenircesine başını iki yana salladı. "Kişilik bozukluğu yaşıyorum sanırım. Adımı duyunca bozulmamın başka açıklaması olamaz bence. Bana hep Jülide mi desen acaba?"

"Tamam," deyince tutuk bir tonda, Hevybanû'da tamam dercesine boyun büktü. Arkasını dönüp üstünü çıkarmaya başladığında Jülide diye seslenebilir miyim diye düşündüm ama bu benim ağzımda kekremsi bir tat bırakan isimdi. Ben Hevybanû'nun kendisine sadece acılarını hatırlatma özelliği olan ismiyle bir ömür geçirmesini istemiyordum ki. Yanına ilerleyip, arkadan bedenine sarıldım. "Zifir, Jülide Erbaş deyince zihnimde kaldı." Ensesinden kokusunu içime çekerek öptüm. "Diyemem ben Jülide falan ama sende bana arkanı dönüp gitme olur mu?"

Boynundan aşağı sarkan kollarıma ellerini doladı. Nefes sesine gülüş sesi karıştı. "Sanki gidebilmişim gibi," dedi hayıflanırcasına. "Bumerang gibi geri döndüm boşa atar yaptığımı anlayınca. Neyse..." Derin bir nefes aldı. "Uyuyor muyuz yola mı çıkıyoruz?" Sorusuyla kendime gelip, bir adım geri çıktım. Üstümdeki tişörtü de, pantolonu da hızlıca çıkardım.

Odadan çıkmadan önce üzerinde bulunan geceliklerini giymek için adımlayacak olunca eline yapışıp yatağa çektim. "Giyinme," dedim itiraz istemez bir tonda. "Aramızdaki bez parçasına bile tahammülüm yok benim." Her ne kadar çamaşırları, iç gıdıklayıcı olsa da görmezden gelebildim. Birlikte yatağa uzandığımızda göğsümde yat diyebilecek durumda olmadığımdan, başımı direkt göğsüne yasladım. Hayatım boyunca hiç ona kadar sayılacak bir vakit diliminde uyumamıştım ama sağ eli kısa kestirdiğim saçlarımın arasına karıştığında ona kadar bile sayamadım.

Kokun; ölüm gibi derken hiç yalan söylemedim. Mübalağa sanatı da yapmadım. Neysem o olmayı, hep seçtim. Dilim; bıçağım kadar keskin, tavırlarım; silahım kadar öldürücüydü. Ben; beni her şeyimle, tüm yanlışlarımla, yokluklarımla sevebilecek bir insan diledim. Aldığım nefesi bile seven, yaşadığıma şükreden biri olsun istedim. İmkânsızdı ama istedim. Oysaki imkânsız diye bir şey yok derdim hep. Zor vardır ama ben zaten başarırım. Hevybanû; imkânsız olacak kadar güzeldi ve başarı namına bana bir şey de bırakmıyordu. Çünkü bize dair ne varsa, her şey onun

eseriydi. Sevgiye aç bir kadın nasıl bu kadar arındırılmış bir sevgiyle sevebiliyordu aklım almıyordu ama Hevybanû için nefes almam yeterliydi. Cehennemin dibinde olsam bile hayattaysam onun için kâfiydi ve bu benim için bütün bir ömür şükür etme sebebiydi.

Sabah şükrümü iki göğsünün arasına bir öpücük kondurarak yaptığımda "Şükürler olsun," cümlesi dilimden kendiliğinden döküldü. Yanıt olarak bir kıkırdama beklemiyordum tabi.

"Sana da günaydın," dediğinde, çenemi iki göğsünün arasına dayadım.

"Ne zaman uyandın?" dedim merakla. Bana resmen kafayı yedirtecekti. Nasıl oluyordu da beni hipnotize edip uyutuyordu ve ben uyandığını dahi nasıl hissedemiyordum aklım almıyordu.

"Aşağı yukarı bir saat olmuştur," diyerek gülümseyince mümkünmüş gibi daha çok merakla kuşatıldım.

"Az mı uyuyorsun sen?" dedim önce sorgularcasına. "Hoş," diyerek huysuzca yüzümü buruşturdum peşi sıra. "Yanına geldiğimden beri öküz gibi uyuyan da benim." Ellerini saçlarımın arasında gezdirdikçe daha çok uyuyasım geliyordu üstelik.

"Belki sen uyurken benimde sunmam gereken şükürler vardır," derken muzipçe sol gözünü kırptı.

Dilimden asla tahmin etmeyeceğim bir yakarış döküldü o anda. "Beni bırakma," dedim dan diye. Söylediğimi en az benim kadar bekleyemeyen Hevybanû'nun kaşları havalandı. "Hevybanû," diyerek burukça tebessüm ettim. "Bir bok yersem sık kafama ama yine de beni arkanda canlı bırakma..."

"Özür dilerim Alp Aslan," demesiyle, huzurca kıpırdandım yattığım yerde. "Sana böyle hissettirmek istememiştim."

"Konu dün akşam değil," diyerek başımı iki yana salladım. "Ben seni tanıyorum. Sen öyle arkanı dönmezsin insana." Bu konuda kendimden çok Hevybanû'ya güveniyordum. Yine de içimdeki girdabı sakınmadım. "Ama benim içim sıkılıyor. Ne kurduysam götümde patlayacakmış gibi hissediyorum."

Başını hafifçe dikleştirip saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. "En kötü ihtimal," diyerek dudak büktü. "Bombalar yağar üstümüze."

"Ama ben seninle her gece durmadan sevişirim diyorsun?" diyerek hızla sol kaşımı havalandırdığımda, muzipçe gülümsedi.

"Ne diyordun? Ölmek var dönmek yok?"

Gülümsüyor olsa da, "Senin için değildi o," dedim duru bir tonda. Çünkü kendisinden bir adanmışlık beklemiyor, üstelik istemiyordum da.

Sağ eliyle saçlarımı okşarken, biraz uzun bırakılan saçlarımın önünü aniden çekti. "Sana ölmekte yok," diyerek dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Hadi kalk, mahalle yanmıştır kesin! Saç taramayı bırakmamız lazım."

"Ov," diyerek yatakta sırtüstü kendimi sol yana attım. "Muhsin abi..." Dillendirdiğim isim nedeniyle sıkıntıyla gözlerimi yumdum. O arada yatakta bir hareketlilik olunca kalktığını anladım. "Melih'e sormadın değil mi hiç?"

"Evimdeki misafiri sormayı unutmuşum," diyerek kendisine hayıflandı. "Züleyha'nın ne halt yediğini mi soracağım?"

"Beni kimse aramadı," diyerek yattığım yerden doğruldum. "Hayra alamet değil. Hiç gidesim yok."

"Her güzel şeyin bir sonu var..."

Söylediğinden hiç etkilenmeyerek eşyalarını çantasına tıkıştırmaya başlayınca afalladım. "O zaman bizimde var," dedim bozulmuş bir tonda.

Çantasını vestiyerin üzerine koyup, yatağa tırmandı hızlıca. "Biz güzel değiliz Alp Aslan..." Çatılan kaşlarıma aldırmadan sağ elinin tersini sol yanağıma tırmandırıp, usulca gezdirdi. "Biz çok acıyız," diyerek masumca gülümsedi ama kendisinin ne kadar güzel olduğundan haberi yoktu. "Biz acıyla yoğrulduk, o yüzden nefes aldığımız her an güzel geliyor. Etrafımız kan kokuyor. Kana sevdalı bir ben, bir de sen bu kokunun etrafında dört dönüyoruz." Başını mahzunca iki yana salladı. "Ama bize ne olsa koymaz. Bizim pürü pak hayatlarımız yok, hiç olmadı. Biz güzel değiliz sadece acıya karşı güçlüyüz."

Yanağımdaki elini tutup, avuç içine bir öpücük kondurdum. "Hadi git giyin," dedim bir öpücük daha kondurarak. "Hadi git giyin de gücümü üzerinde göstermeyeyim. Hadi!"

"Sizin duygularınızı mı alıyorlar ne yapıyorlar ben anlamıyorum ki?" diye söylene söylene yataktan indi. Hayır almıyorlar, sadece duyguların üzerini örtmeyi öğretiyorlardı. Zira öğrenememiş olsaydım, Hevybanû'yu alıp kimsenin bilmediği ıssız bir adaya göç ederdim...

Hızlıca hazırlanıp, yola çıktık. İlk iki saatimiz sorunsuz geçti. Saat on olduğunda ilk Hevybanû'nun telefonu çaldı. Hastaneden aradıkları için şaşırdı. Çünkü izninin üstüne birde nöbet değişimi yapmıştı. Kendisine bir paket bırakıldığını öğrendiğinde şaşkınlığı iki kat arttı. "Birlikte gideriz sıkıntı değil," dedim üzerinde fazla durunca.

"Bana isimsiz paket gelmez ama," diyerek bakışlarını bana döndürdü. "Hep birlikte olacak da değiliz sonuçta. Halledemeyeceğim bir şey değil." Hep birlikte olamamak düşüncesi iç yakıcıydı ama bu konuda oldukça

haklı olduğu ve bunun bilincinde olmasına ihtiyacım olduğu için laf yapma hakkım da yoktu.

Peşi sıra benim telefonum çalınca, her güzel şeyin sonu olduğuna bir kez daha kanaat getirmek zorunda kaldım. Züleyha, yediği haltlar yetmemiş gibi Muhsin abiye bir mektup bırakarak, Urfa'yı terk etmişti. Siktir olup gidişi bile bir dertken, mektupta sevgilisiyle gittiğini belirtmeyi de ihmal etmemişti. Adnan abinin; "Gel de bir akıl ver!" söylemi tüm sinirimi zıplattı. Telefonumu torpidoya fırlatırken hoyratça söylenmeden edemedim. "Ben neyin akılı vereyim amına koyayım? Sanki evli barklı, sakin olan benim. Benim vereceğim aklı, sike süremezsiniz!"

Hevybanû söylenmeme hiç aldırmadan arkada bulunan yastığı aldı. Dizime uzanacak zannettim ama kemerini çözdü ve ardına yastığı alarak kapıya sırtını dayayıp ayaklarını kucağıma uzattı. "Urfa bize küsmüş Alp Aslan Bey!" diyerek, sağ elini bir tur havada salladı. "Ateş bizi çağırıyor."

"Ben ateşimi yanımda taşıyorum ama," derken çıplak bacaklarına sağ elimi attım. "Yine de sen bilirsin."

"Doğru tabi ya, sen barutsun," diyerek hızlıca uzanıp sağ yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni tutuşturmakta hep bana kalıyor." Kapıya tekrardan yaslanmadan önce muzipçe kaş çattı. "Kapılar kilitli değil mi? Yolda atmayasın beni aşağı?"

"Daha o kadar delirmedim," diyerek tok bir kahkaha attım. "Ama yine de emniyet kemerini çıkarmasaydın keşke." Söylemimle kemerini taktı. Pozisyonunu bozmadan boyun kısmını geri çıkararak, sadece belinden geçmesini sağlayınca "Dizime yatarsın sanmıştım," dedim dudak bükerek.

"Belli ki yüzünü zor göreceğiz gidince," diyerek bulunduğu yere daha çok yayıldı. "Biraz yüzünü izleyeyim." İç çekişiyle, gözlerim yüzüne koştu. Hangimizin hasreti daha çok olacaktı orası muammaydı. Yol bitene kadar yüzümü izlemekten başka bir şey yapmadı. Bende bacaklarında elimi gezdirmekten hiç vazgeçmedim. Hevybanû'ya gelen paket dikkatimi çektiği için önceliğim hastane oldu ama "Alp Aslan ben giderdim," dedi, hastane sapağına saptığımı görünce.

Çıplak bacağına avuç içimle hafifçe vurup "Bu halde mi?" dedim.

"Yalnız ben işte de etek giyiyorum Alp Aslan," dedi, yüzüme buzlu su çarpılmış gibi oldum. "Sen istersen beni hep yanında sınır ötesine götür..."

"Şu Melih," diyerek, soracağımın huzursuzluğuyla yüzümü buruşturdum. "Parkurda soyunduğunu söylüyordu. Bir daha yaşanmaz inşallah?"

"Islak üstümle koşamam ki," dedi masumane bir tavırla. "Tişörtüm üstüme yapışıyor."

"Biz ıslanınca harp ortasında soyunuyor muyuz Hevybanû?" dedim kaşlarımı imayla havalandırarak.

"Soyunun," dedi umursamaz bir tavırla. Ardından sağ elini dan diye havalandırıp "Sen soyunma vazgeçtim!" diye ekleyince, tok bir kahkaha attım. "Seninle ben bir miyim canım? Hem harpta da değilim sonuçta!"

"Hevybanû; benim bulunduğum yerde soyunursan, mekân fark etmeksizin sonu mutlu biter," diyerek genişçe gülümsedim. "Benim bulunmadığım yerde soyunursan, kan çıkar. Milletin vebaline girme bence boşuna." Cümlem bittiğinde hastane otoparkına giriş yapmış bulunduğumuzdan hızlıca arabadan indik. İndikten sonra beni beklemesi yüzümü gülümsetti. Uzattığım elimi, havada kapması ise içimi sıcacık yaptı. Kaskatı bir adamdım. Sevgiden bir haberdim belki de ama Hevybanû ile tüm ruhuma sıcak iklim dalgası yayılıyordu.

Hastanenin danışmasına geldiğimizde Hevybanû sağ avucumun içindeki elini çekmedi. Sağ elini danışma masasının üzerine usulca yaslayıp "İyi nöbetler," diyerek, çalışanlara gülümsedi.

"Hoş geldiniz Jülide Hanım," dedi kabul görevlisi.

"Bana bir paket varmış. Danışmada olduğunu söylediler telefonda," demesiyle, görevli kız paketi aramaya koyuldu. Paket, bir bakkal torbası çıkınca kaşlarım çatıldı. Yine de uzatılan poşeti alıp kendim açmak istemedim. Hevybanû elimden elini çekmeden, boştaki eliyle poşeti danışma masasının üzerine bıraktı. Tek bir ele sahipmiş gibi devam ederek poşetin içindeki poşeti çektiğinde, ister istemez ben elini bırakıp çıkardığı poşeti elinden aldım. Şeffaf bir torba içerisinde; toprak vardı. Poşeti silkeleyince; içerisinde beyaz bir kâğıt olduğunu gördüm. Şeffaf poşetin düğümcüğünü çözüp, kâğıt parçasını içerisinden hızlıca çıkardım.

Seni sevdiklerinin bir avuç toprağına hasret bırakacağım. Ağan olacak Ömer.

Hevybanû kâğıda baktı, baktı ardından gür bir kahkaha attı. Görevli kıza dönüp, "Telefon numarası falan bıraktılar mı?" diye rahatça sorduğunda, sinirden kudurmakla meşguldüm.

"Yok Jülide Hanım," diyerek, başını iki yana hızla salladı kız. "Bunu da kimin getirdiğini görmedim. Zaten nöbeti de yeni devir aldım."

Peki dercesine başını sallayıp, "Teşekkür ediyorum, iyi çalışmalar," diyerek toprak dolu poşeti masanın üzerinden aldı. Ardından bana çevirdiği bakışlarıyla "E hadi gidelim," diyerek göz kırptı hızlıca. Hastaneden çıktığımızda ilk çöp bidonuna poşeti etrafına bakarak attı. "Kim bilir nereden izliyorsun ruh hastası?"

"Hevybanû!" dedim rahatsız bir tonda. "Çok umursamazsın. Karşındakini küçümsersen, kaybedersin!"

Duvara konuşuyormuşum gibi genişçe gülümsedikten sonra "Ben sevdiklerimin toprağını kovalıyor olsaydım, Ankara'dan çıkmazdım Alp Aslan. Annem orada yatıyor," dedi hızlıca. "Ben toprak peşinde değilim. Kurusıkı atan adamı da ciddiye alacak hiç değilim!" Umarsızca omuz silkti. "Sevdiklerimin; bir toprakta yatamama ihtimali olan insanlar olduğunu bilseydi belki, direkt seni öldüreceğim derdi. O ömrü biten babasının mezarında ağlamaya devam etsin." Siniri ayyuka çıktıkça homurdandı. "Ruh hastası ya! Tutturdu babamı öldürdün diye. Katil miyim ben? Tanımam etmem!"

Arabaya binip, yola koyulduk ama beynimde kırk düşünce dönmeye başladı. "Soyadını hatırlıyor musun?" dedim kendisine temkinli bir bakış atarak. "Kim bu adam? Hangi aşiret bu anasını satayım?"

"Üç beş kendini bilmezin bir araya geldiği bir aşiret," deyince, hırsla frene bastım.

"Bana bak!" dedim çocuk azarlar gibi. "Kendine gel. Ummadık taş baş yarar. Senin cahil cühela diye dalga geçtiklerinin o pis kolları nerelere uzanıyor haberin yok! Sonra göte geldi aşkımız ikimizde şaşkınız oluveririz!" Bıkkın bir nefes verdim devamında. Bu neyin rahatlığıydı? "Biri gelse gırtlağımı kesse diye bekliyorsun sanki Hevybanû! Ben sana senin için bir ömür yaşarım, her bir sike kafa tutarım diyorum. Sen bitse de gitsek modundasın!"

"Dertler derya olmuş, bende bir sandal," diye mırıldanınca, gözlerim hiddetle irileşti. "Modum tam olarak bu Alp Aslan'cım ama madem biriciğin için çok endişelendin söyleyeyim; Fetikanlı aşiretindenmiş. Merkez ve Suriye sınırındaki ova köylerde ikamet ediyorlar. Hobileri bir kadından en az on çocuk yapmak. Türkçe ve Kürtçe konuşup, hem Hanifi hem de Şafi mezhebine mensup üyeleri var."

"Senin ben yapacağın işi sikeyim Hevybanû!" dediğimde şaşkınlıkla duraksadı. "Başka adam kalmadı memlekette değil mi ameliyat edecek?"

"Bir dahakine ameliyat etmeden mi mezhebine bakayım?" dedi sakince ama o sakin kaldıkça daha çok sinirlerim zıplıyordu.

"Seni Suriye sınırında okutsalar, bulmam," dedikten sonra, alt dudağımı ısırarak es verdim "Yaşıyorsan en az bir senemi alır biliyor musun?"

"Arkamda ekmek kırıntısı bırakırım merak etme," dedi hızlıca. Tam tüm öfkemle bağıracaktım ki, iki elini dur dercesine havaya kaldırdı. "Alp Aslan tamam! Bak böyle yaparsan korkarım," diyerek savunmaya geçti. "Korkarsam işler karışır. Ne yapacaksın eskort mu takacaksın peşime?"

"Mantıklı," dedim arabayı şeride geri çıkarırken. "Eminim ki Melih de bana katılacaktır!"

"Yalnız o zaman güzel bir şey olsun. Sarışın, mavi gözlü falan." Bakışlarım jet hızıyla kendisine dönünce sol elini gülerek yüzüne kapattı. "Benim aklım kadına gitti de direkt. Malum Ankara bebesi, eskort deyince..." Devam edemedi! Kahkaha atmaktan devam edemedi!

"Eskort dediğinde benim aklıma gelseydi canıma okurdun ama!" dedim son Özge golüne atıf yaparak. "Allah'ım sen bana sabır ver!" diye diye binbir çeşitte söylenerek arabayı mahalleye sürdüm.

Mahalleye geldiğimde annemleri bahçede gördüm ama Emre'nin evinde hayat belirtisi, ne yazık ki yoktu. "Kürkçü dükkânına hoş geldik," derken Hevybanû kemerini çözdü. Ardından bana dönüp hafifçe tebessüm etti. "Her şey için teşekkür ederim..." Yapma dercesine yüzümü buruşturdum. "Ben," dedi ve sağ elinin başparmağıyla arkasında kalan evini işaret etti. "Eve geçiyorum. Gelmek ister misin diyeceğim ama?" Duraksayıp benim eve bir bakış attı.

"Geleceğim zaten," diyerek kontağı kapattım. "Melih'i görmem gerekiyor."

"Paket içinse ben de anlatırım."

"Hayır, seni aldattığımı zannediyor."

"Ne?" Hevybanû'nun şoklanmış sesi olayı gayet açıklıyordu aslında.

"Sen gidince ondan konum istedim. O arada da Özge'nin sesini duydu," diyerek seslice ofladım.

"Alp Aslan," diyerek gözlerini uyarırcasına irileştirdi. "Benimle ne yaşarsan yaşa ama buna Melih'i katma." Tedirgince yutkundu. "Bir kere zıt bellerse, düzelmez. Kârda değil zararda çıkarsın..."

Sol elimi enseme atıp, hafifçe ovuşturdum. "Onay vermezse, bizim iş yatar yani diyorsun?"

"Ne alakası var canım?" dedi hayretle.

"E sen Mürvet'i istemiyorsun diye adam dönmüyor..."

Tüm dünyanın yükünden arınmışçasına sesli bir nefes verdi. "İkisi aynı şey değil. Ayriyeten ben üstüme düşeni yapar, uyarırım. Barışmak isterse barışır. Koskoca adam, karışacak değilim ya!" Ardından arka koltukta bulunan kol çantasını aldı. "Neyse iniyorum ben. Annen beni öldürmeden sıvışsam iyi olacak," diyerek yutkununca, yapma dercesine boyun büktüm. "Her şeyin de istenmeyeni ben oluyorum zaten. Kadere bak!"

Tam arabanın kapısını açmıştı ki, sol kolundan tuttum. "Ben istiyorum," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Ben, Hevybanû. Seni, ben istiyo-

rum. Başkası da canının sağlığını düşünüyorsa, seni istemesin zaten. Vermem!" dedim üstüne bastıra bastıra. "Seni kimselere vermem!"

Mest olmuş gülümsemesi eşliğinde bana doğru hareketleniyordu ki gözlerini irileştirip, duraksadı. "Öpemeyeceğim, annen bakıyor," diyerek başını iki yana sallayınca, kahkahamı bastıramadım.

"Ben öperim seni birazdan, dert değil," diyerek sol gözümü kırptım.

"Melih evde..."

"Çokta sikimde." Hevybanû, benimle hırlaşma faslına takılmadan arabadan indi. Bende bagajdan çantasını alıp, evine doğru ilerledim. Eve girdiğimde Erman'ı da görünce kaş çattım ama evdeki misafirlerin zerresi dahi gitmemişti! "Aga sana bir ev tutalım," dedim çakma piçe hitaben. "Senin gelenin gidenin çok oluyor..."

"Bence sana bir ev tutalım," diyerek, elindeki çakıl taşını bana doğru fırlattı. "Bizim evi düzeceğine, kendi evini düz!"

"Melih yatağımı mı patlattın?" diye öfkeli bir ses geldi o anda içeriden. Çakma piçin yüzü gülümserken, benim yüzüm buruştu.

"Yok bebeğim ben değil," derken bana dönüp başıyla içeriyi işaret etti. "Manitin."

"Düzgün konuş!" dedim, ayağını ayağımla dürterek. "O canımı cicimi monte edeceğim sana bir gün." Hevybanû'nun evindeki herkes bizi biliyordur diye düşünüyordum ama Ercü, Mehtap ve Erman şok içinde kalakaldı.

"Biliyorum bende gözün var ama," diyerek yeşillerinin üstündeki kaşlarını muzipçe havalandırdı. "Bende asker sevmiyorum be Alpikol"

O arada Hevybanû kimseyi umursamadan bahçeye çıktı. "Ya Alp Aslan!" diyerek sol ayağını yere vurdu hızlıca. "Odanın ortasındaki o oluşum ne?"

"Güzelim sığmıyorum," dedim gayri ihtiyari. Sağ elimi pantolonumun cebinden çıkarıp savurdum. "Ben senin üstüne yatınca, sırtın zemine değiyor. Kışın yerden soğukta çekiyor!"

"Senin yapacağın açıklamayı sikeyim ben aga," demeseydi çakma piç gayet doğal devam ediyordum. "Pozisyon yorumlamak için oturuyor gibi mi duruyoruz burada?"

"Melih!" dedi Hevybanû hırsla.

"La ben ne dedim?" diyerek iki eliyle beni işaret etti. "O dedi, üstüne yatınca dedi!" diye çocukça devam ederken, Hevybanû kapı önündeki ayakkabılardan birini çakma piçe fırlattı. Allah var yukarıda, sekmedi.

"Sus ya!" Bakışlarım ikisinin arasında gezerken, Hevybanû'nun öfkeden irileşmiş gözleri bana döndü. "Seninle sonra görüşeceğiz biz!" diyerek sağ elinin işaret parmağını yüzüme yüzüme salladı.

Tamam dercesine uysal bir çocuk gibi başımı sallamasaydım iyiydi tabi de önceliklerim farklıydı. Hızlıca çakma piçe dönüp, "Akşamüzeri," diyerek başımla Hevybanû'yu işaret ettim. "Sonra da halı saha uyar mı?"

"Aga senin timin marabası yandı farkında mısın?" diyerek oturduğu yerden hırsla öne doğru çıktı. "Üç beş ev ötende, bir kadının arkasında bıraktığı ölü bir adam var. Senin adamın amına koyayım!"

"Farkındayım," diyerek sıkıntıyla alt dudağımı dişledim. "Gidip ne diyeyim adama? Karını ben bastım mı?" Dillendirdiğimin utancıyla yüzümü buruşturdum. "Namus mevzusu herkesin dâhil olabileceği bir şey değil Melih. Ben dâhil olmam. Ağzımdan kötü bir şey çıkar, al sana timin anası sikildi sonra!" Ardından Emre'nin evine sıkıntılı bir bakış attım. "Zaten ince çizgilerde yürüyoruz. Ben geri kalanı toparlayayım, Muhsin abi benimle konuşmak isterse konuşurum ama adamın nikâhlı karısının yediği naneler için kapısına dayanacakta değilim." Ne yapabilirim dercesine omuz silktim. "Ben zaten kendi derdimdeyim. Erteleme şansın yok. Yok diyorsam yok."

"Bu kadar önemli yani?" diyerek huysuzca göz devirdi. "Buna otel odasında giyinirken mi karar verdin acaba?"

"Yanlış anladın," dedim dik bir tonda. "Doğru olsaydı, burada birlikte olmazdık." Peşi sıra başımla Hevybanû'yu işaret ettim. "Fetikanlı aşiretinin ağalarından biri masasında kalmış. Tehdit ediliyor."

Çakma piç yüzüme baktı, baktı ardından Hevybanû'ya dönüp "Ve ben bunu," diyerek başıyla beni işaret etti. "Elin oğlundan öğreniyorum öyle mi Jülide?" dedi kırkın bir tonda. "Akşama siktim belanı, alanda!"

"Lan düzgün konuş!" diyerek sağ omzundan ittirdim.

Kendisini ittirişime aldırmayan öfkeyle homurdandı: "Ondan sonra da halı sahada senin belanı sikicem dış kapının dış mandalı!"

Gözlerim şaşkınlıkla Hevybanû'ya döndü. "Haklıymışsın," diyerek dudak büktüm. "Görümce kaynana karışımı!"

"Alp Aslan!" dedi Hevybanû uyarırcasına. Ardından çakma piçe işaret parmağını doğrulttu. "Ayriyeten Alp Aslan'a attığın fotoğrafı gördüm Melih!"

"Kılıbık!" deyince çakma piç, benden önce Hevybanû atladı söze.

"Kılıbık değil o bir kere, kalbi ılık." Keşke atlamasaydı tabi.

"Hevybanû!" dedim üste çıkmaya çalışarak.

"İyi geçinin!" diyerek sağ elinin işaret parmağını bir bana bir de çakma piçe doğrulttu. "Geçinemiyorsanız da benim yanımda kavga etmeyin! Şimdi gidip uyuyacağım. Yatağım nerde benim?"

"At dedi!" dedi çakma piç sıra arkadaşını ispiyonlar gibi beni işaret ederek. "O dedi valla o dedi!"

Hevybanû, iki elini yumruk yaparak gözlerini yumdu. "Sakinim," dedi mırıltı eşliğinde. "Sakinim. Birinin akşama ağzını yüzünü dağıtacaksın, ötekini de ciğerci kedisine çevirirsin. Sakinim." Derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Ne bana ne de çakma piçe bakmadı. "Arkadaşlar," dedi çaylak, Ercü ve Mehtap üçlüsüne. "Sizinle ilgilenmek pek mümkün olmuyor gördüğünüz gibi ama yine de bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu gemi yatar. Akşama..." dedikten sonra uyuz olmuş bakışlarını bana ve çakma piçe çevirdi. "Taner hangi takımda acaba?"

"Hevybanû!" dediğimde, sesime çakma piçin "Lan!" deyişi karıştı.

Hevybanû kinayeyle dudak büktükten sonra "İkinci bölük aslanları!" diye tok bir sesle bağırarak içeri girdi ve kapıyı da hırsla yüzümüze örttü.

"La Jülide!" diye bağırdı çakma piç oturduğu sandalyeden. "Bana krep yapsana ya çok açım!"

"Sen benim hatuna iş buyurmasana," dedim sallandırdığı ayağını ayağımla itekleyerek. "Zaten yorgun. Siktir git dışarıda ye!"

"Neden yorgun?" diyerek, alayla gülümsedi. "Gecenin bir vakti kızı kaçırdığın için olmasın sakın?" Ardından iddiayla kaşlarını havalandırdı. "Hem nereden senin hatun oluyormuş? Veren mi oldu?" Hiç istifimi bozmadan kendime bir sigara yaktığımda, kaşları çatıldı. "La konuşmaya diye gidip, nikâh kıymadınız inşallah?" diyerek gözlerini irileştirdi.

Sigaram dudaklarımın arasında olsa da, genişçe gülümsedim. "O da olur gülüm," dedim başımı hafifçe eğerek. "Akşama kimliği bende..." Aklıma kimlik gelince hemen seslendim: "Hevybanû, kimlik!"

"Lan siktir git ne kimliği?" derken hiddetle yerinde doğruldu. "İki takılıp eğlenecektiniz siz!"

"Yok, çocuk yapacağız," dedim keyifle.

Mehtap bir kahkaha attı o arada. "Jülide mi çocuk yapacak?" derken sağ eliyle yüzünü yelledi. "Ölsem inanmam," dedi abartı bir tonla.

"Sen sevme Mehtap," dedim, uyuzlanarak. "Ben yapacağım ama sen benim çocuğu sevmeye gelme!"

O arada Hevybanû bahçe merdivenlerine çıktı. "Uyutmayacaksınız değil mi?" dediğinde altında yarım bir sporcu taytı vardı. Saçlarını ikiye bölüp, örmüştü. Üstünde; içinde ne var bilemesem de, fermuarlı bir askeri polar vardı. Kapı önündeki ayakkabılarını giyip yanımıza geldiğinde

polarının cebinden kimliğini çıkarıp bana uzatınca, kimliğini tutan sağ elini çakma piç kavradı.

"Jülide!" dedi dişlerini birbirine bastırarak. "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı..."

"Düşündüm altımda binlerce kefensiz yatanı," diyerek, işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırdığı kimliğini bana uzattı.

"Lan siz deli misiniz? Sikiş arasına sokuş sokuyorsunuz!"

"Sen önce o ağzını bir topla, ben dağıtacağım nasılsa birazdan," dedi Hevybanû huysuz bir tonda ama çakma piç iki eliyle yüzünü sıvazlayınca, dayanamadı. Çakma piçin önünde diz çöksün isteyince, sol kolundan tutup engel oldum.

"Siz ciddi misiniz Jülide?" diye sordu o arada Ercüment.

"Ben daha sevgili yaptığını sindiremedim," dedi Mehtap'ta o sinir bozucu sesiyle.

Hevybanû'nun gözleri o arada Erman'a kaydı ve "Hayırlısı olsun abla," dedi Erman oturduğu yerde gülümseyerek.

İşte o anda Hevybanû'yu tutamadım. Hızlı adımlarla elimden kurtulup, Erman'ın yanaklarını sıkıştırıp çocuk sever gibi sevdi. "Ablan kurban olsun sana," dedikten sonra Erman'ın tuttuğu başını göğsüne yaslayınca bu sefer sağ kolundan tuttuğum bedenini çekiştirdim.

"Kazık kadar herif Hevybanû," dedim aksi bir tonda. "Çocuk muamelesi yapma şuna. Yapsa çocuğu olur herifin!"

"İçin fesat senin," dedi gülümseyerek. Ardından gülümseyen bakışlarını çakma piçe çevirdi. "Geçen benimle senin kaynanan mı var Jülide diye dalga geçiyordun. Bak tam karşıda beni boğmak için hazır bekliyor." Sağ elini çakma piçin saçlarına atıp, hırsla karıştırdı. "Sana kerebiç getirdim, Jülide'nin karındaşı ama..." diyerek son a harfini uzattı. "Hadi beni bir eskit de öyle hak et. Yoksa yok, müdür!"

Çakma piç, sol şakağına elini dayayarak bir bana bir Hevybanû'ya baktı uzun uzun. O an anladım ki, Hevybanû'yu bulaştırmak istemiyordu. Benimle başının boktan çıkmayacağını benim gibi biliyordu ama ben bencil bir adamdım, Hevybanû'yu istiyordum. Çekeceği her acıyı birlikte çekeceğimiz için sikimde de değildi açıkçası. Çünkü Hevybanû'nun da dediği gibi biz acıyla yoğrulmuştuk ve çok güçlüydük. Gözlerimiz birbirine denk düştüğünde sıkıntı yok dercesine gözlerimi yumup, açtım. Başını iki yana sallayarak alt dudağını dişledi. Ardından ayaklandı. "Sigara içti mi hiç?" diye sordu bana hitaben.

Bana fırsat vermeden, "İçmedim," dedi Hevybanû. Hepimizin nabzına göre şerbet vermeye çalışan biçareydi. "Sadece bir gece alkol aldım ama

çok yemek yedim yani dalga geçebilirsin." Sırtı bana dönük olduğundan, boynundan aşağı kollarımı salarak sırtını göğsüme yasladım. Burnumu saçlarına gömdüğümde yüzümde aptal bir tebessüm oluştu.

"Aga ben çekemem sizin böyle yılışık hallerinizi," dedi çakma piç, tırmandığı merdivenlerin tepesinden. "Siktirin gidin başka yerde sevişin!"

"Evi boşalt!" dedim huysuzca üste çıkarak. "Bir huzur ver de rahat edelim!" Hevybanû sol dirseğini, karnıma geçirdi o arada.

"Bak, bak ayıya bak! Dağdan geldi, bağdakine höt söt yapıyor ama dur!" diyerek işaret parmağını yüzüme yüzüme salladı. "Önce kızımı bir döveyim sonra sıra sana da gelecek!"

Çakma piç içeri girdiği gibi Hevybanû yüzünü bana döndü. Başım kendisine doğru eğik durduğu için haliyle burun buruna geldik. İç çekmekle yetindim. Amına koyduğumun evi ev değil, pavyondu sanki. Her kapıdan bir insan çıkmayacak olsa da biz muhakkak bahçede kalıyorduk. "Şaşırdı birden," dedi, şefkatle. "Bakma sen Melih'e. Alırım ben onun gazını."

"Kız evi naz evi sonuçta," diyerek, arada kalmış hissetmesin diye içtenlikle gülümsedim. Ellerimi arkamda bağlamak zorunda kaldım tensel temasa millet içinde girmemek için. "Benim boynum kıldan ince."

Çakma piç; "Ben incelteceğim senin boynunu ama dur bakalım," diyerek üstünü değişmiş bir şekilde merdivenlerden atlaya atlaya indi. "Düş kız önüme. Alalım bakalım boyunun ölçüsünü!"

Hevybanû aldığı komutla bahçe kapısına ilerlerken, çakma piç bana göz kırptı. Yanımdan geçecekken sol koluna tutunup "Çok canını yakma," dedim fısıltıyla.

"Ha oldu amına koyayım! Başını yaktıklarında da, yakanlara n'olur çok canını yakmayın diye ağlarsın!" Kolunu silkeleyerek elimden kurtardıktan sonra o sol koluma yapıştı. "Alp Aslan gel, bak. Eğer yetersizse o kimliği kaybet ama yukarıya verme gözünü seveyim." Tamam dercesine başımı salladım ve neremden aldığımı anlayamadığım nefesimi seslice verdim.

Hevybanû ile çakma piç alaya önden gitti. Zaten gerilmesin istediğim için kendimi gösterme gibi bir düşüncem yoktu. Eve geçtiğimde Bilge koltuk üzerinde kukumav kuşları gibi oturmuş kara kara düşünüyordu. "Ne düşünüyorsun?" dediğimde gözleri anca bana döndü.

"Hoş geldin abi," diyerek tebessüm etti. Dalgın halini hızla ortadan kaldırdı. "Sabah Jülide ile birlikte geldiniz. Nasıl geçti?"

"Güzel," diyerek yanına adımladım. "Ama dert bitmiyor Bilge."

"Muhsin abi," deyince sıkıntıyla, kaşlarım çatıldı. "Çok kötüymüş..."

"Aradım ama açmıyor," dedim oflayarak. "Kapısına gitsem ne diyeceğimi de bilemiyorum."

"Kapıyı da açmıyormuş," dedi yüzünü buruşturarak. "Bir kez Adnan abi ile konuşmuşlar sadece o kadar. Toparlarım iki güne, yüzbaşım müsaade etsin demiş."

"Haberim var," diyerek başımı aşağı yukarı salladım. "Halı saha var akşamüzeri Melih'in çocuklar ile birlikte. Sen de gel, kafan dağılır."

"Olur," diyerek sevinçle ayaklandı ama tabi anamın çelmesine de hızlıca takıldı.

"Kız kısmının ne işi var maçta, askeriyede?" Bilge'yi payladıktan sonra esef dolu gözleri bana döndü. "Hadi koluna taktığın kadının değeri yok, kardeşin namusun senin. Onunda mı değeri yok?"

Bilge'ye döndüm, gülen yüzümü. "Hazırlan abicim sen," dedim sol gözümü kırparak. "Ali abinde gelir zaten." Ardından salondaki bir tanecik olan tekli koltuğuma çöküp, bir sigara yaktım. Bilge onu bekleyeceğimi anlayınca, koştura koştura odasına gitti giyinmek için.

"İçme şu zıkkımı içeride," deyince annem, gülümsedim.

"Bir huzur bulduğum burası vardı," diye iç çektim.

"Geldik huzurunu mu kaçırdık?" dedi, lafımı hızla keserek.

"Beni kaçırdın ana," dedim dudak bükerek. "Fark edemediğin bu. Evime gelesim gelmiyor. Tamam, başımın üzerinde yeriniz var ama bu daha ne kadar böyle gidecek?" Bilge'nin kaldığı odayı elimle işaret ettim. "Kızın hayatını alt üst ettiniz. Burada işini bile yapamıyor. Hadi bana acımıyorsunuz bu bilinen bir şey ama yazık bu kıza!"

"Evine başka şeyler tatlı geldiğini için gelmiyorsundur sen..." diye laf sokmaya çabalamasıyla kahkahamı tutamadım.

"Evet gülen yüzü, halden anlar halleri çok tatlı," dedim nefes nefese. "Ama ima ettiklerine düşecek Alp Aslan, yıllar önceydi. Geçtik o yolları."

"Geçmişsin belli," diyerek başını kinaye ile aşağı yukarı salladı. "Kadın kaç adamla birlikte aynı evde yaşıyor, mezhebin de genişlemiş!"

"Bilge, abim ve benimle yalnız yaşasa namussuz mu olacak yani?" dedim hayretle. "E o zaman dönerken kızını da al, ziyan olmasın buralarda."

"Aynı şey mi?" diyerek, oturduğu koltukta dik bir pozisyona geçti annem. "Siz aynı karından çıktınız. Aynı şey mi Aslan?"

"Alp Aslan," dedim dikte edercesine. "Ama aynı şey ana aynı şey!"

"Az önce bindi o çakırın arabasına gitti işine. Ne işi var kadın kısmısının orada? Sen yakıştırıyor musun kendine?"

"Gittiği yer benim evim," dedim kaş çatarak. "Hevybanû'nun ise yuvası," diyerek gülümsedim. "Sen işine gelmediği için duymamışsındır belki ama şehit kızı kendisi. Annesi albaymış, çocukluğu askeriye koridorlarında geçmiş. Sen birine yuvasına gidiyor diye ahlaksız diyemezsin!"

"Anası neydi ki kızı ne olsun diyorsun?" deyince, bezmişçesine yaka silktim.

"Harcadığım nefesime yazık diyorum," diyerek sigaramı kül tablasına söndürdüm. "Ne zaman dönüyorsunuz? Daha kaç kere göreve gidip gelmem lazım?"

"Baban gelecek," dediğinde, neden dercesine baş salladım. "Sana kız istemeye," diye devam edince, gülümsedim.

"İsabet oldu desenize," diyerek oturduğum koltuktan ayaklandım. "Bende bugün nikâh için başvuru verecektim."

"Nasıl?" dedi annem heyecanla. Ardından başındaki çemberi çekiştirdi. "E doktor ne olacak?" demesiyle, göz devirdim.

"Jülide ile evlenecek misiniz?" diye çığlık kıyamet bağırmasaydı Bilge, annem mutlu mesut hayallerine devam edecekti.

"Bakalım," diyerek dudak büktüm. "Beni, baba yapası var."

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" dedi Bilge, emin olmak istercesine. "Yani siz," diyerek tereddütle duraksadı. Devamında da tereddüdünü ağzından çıkardı. "Çok yenisiniz. İki gün oldu neredeyse."

"Biz geçen seneden tanışıyoruz Bilge," dediğimde, kaşları hayretle havalandı. "İstanbul'da tanıştık. Burayla alakası yok."

"Nasıl ya? E ama hiç şey gibi değildiniz?" deyince merakla, gülümsedim.

"E biz bu saçları dağda boşuna ağartmadık," derken, abartı bir gururla göğsümü şişirdim. "Saçlarımı kestirince beyazlarım da ortaya çıktı!"

"Bence hala çok yakışıklısın," diyerek hayranlıkla gülümseyince, yanağından bir makas aldım.

"Ay!" dedi annem o arada. "Tansiyonum yükseldi benim!"

"Al sana doktor gelin!" diye tok bir seste gülerek bağırdım. "İyi geçinirsen bir ömür bakar, geçinmezsen kapıdan sokmaz valla çok fena. Tecrübeyle sabit!"

Annem oturduğu yerden ayağındaki terliği fırlatınca kenara kaçtım. Bana mı dercesine yüzümü buruşturdum. "Anasını eve almayacak kadını, koynuna karı diye alacak densiz çocuk!"

"Ana biliyor musun?" diyerek sağ elimi göğsüme kapattım. "Benim kalbim ılık!" Bilge şen bir kahkaha atınca, hızla üstümü değiştirmek için odama geçtim ve altıma siyah bir kotla üstüme siyah bir tişört giydim. Odadan çıktığımda annem bileklerini kolonya ile ovmakla meşguldü. Güldüm geçtim. Çünkü merhametsiz olmayı ilk ailemden öğrendim. Annem şimdi yedinci baskı olarak babama durumu geçecekti. Babam hızlıca gelecekti ve sonra da gideceklerdi. Bende eski huzuruma geri kavuşacak-

tım. Hem de Hevybanû ile birlikte! Ayakkabılarımı giyerken, gözlerimi kıstım. "Oooo Alp Aslan!" dedim gururlu bir tonlamayla. "Tek kurşunla kaç tane indirdin! Babanda mı nişancıydı be oğlum!"

"Sana yaramış bu haller," derken yanıma çöktü Bilge ayakkabılarını bağlamak için. "Deli, divane olmuşsun sen. Hoş zaten deliydin ama..." dedikten sonra hafifçe kıkırdadı.

"Yaraştırana bakacaksın," diyerek ilk söylediğini yanıtlayarak ayaklandım. "Hadi oyalanma da benim devreler yanmasın. Divane yüzüm kaybolup, deliliğim ortaya çıkmasın." İkiletmemesiyle arabaya binip, askeriyeye geçtik. Bilge'yi kafeteryaya bıraktıktan sonra çalışma alanına geçtiğimde, benim timi toplanmış bir şekilde cam arkasında görmeyi beklemiyordum. "Hayırdır?" dedim haliyle.

"Valla Erman, Jülide ile Melih yüzbaşım dövüşecek deyince, inanmayıp geldik," dedi Emre, çaylağın omzunu hafifçe sıkarak. Her bir siki gören gözleri, benim yanımda Hevybanû'yu görmemişti anlaşılan.

"Sokarız," dedim içimden. "Gözüne de sokarız."

Camekânın yanındaki kırmızı butona basıp sesin bize ulaşmasını sağladığım sıra çakma piç Hevybanû'ya doğru iki tane bandaj savurdu. "Al! Sar ellerini sonra acıyor, ben bu ellerle para kazanıyorum diye ağlama bana!"

Hevybanû ellerine bandaj sararken, aksi bir tonda mırıldandı: "Sanki sen başka yerinle para kazanıyorsun! Ne bu aksilik?"

"Hadı hadı!" diyerek sol elini savurdu çakma piç. "İşim gücüm var."

"Bana bak!" dedi Hevybanû. Sağ elinin sargısını bitirdikten sonra devam etti. "Bana köpek muamelesi yapma o çeneni kırarım!"

Onun için bekliyorum zaten," demesiyle, Hevybanû üstündeki poları sıyırdı ve içindeki sporcu sutyeniyle kaldı. Derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Allah sabır versin," dedi çakma piç o arada. Cama baktığı için duasını üstüme alındım çünkü en çok sabra ihtiyacı olandım.

"Oha! Kaslara bak!" deyince Emre, bir sabır daha çektim.

"Isın istersen," dedi çakma piç vakit tanıyarak.

Hevybanû, boynunu kütletti sağa sola. Elleriyle gel işareti yaparken "Gönder gelsin," dedi gülümseyerek. O arada çakma piç müzik açtı ve "Birçok kez öldüm," diye şarkıyı mırıldandı Hevybanû direkt. Çakma piçin ilk yumruğundan başını geri çekerek sıyrıldı ama kendi hamlesi de boşa gitti.

"Melih'e karşı boşa gider her hamlen Jülide!" diyerek kollarını iki yana açtı ve Hevybanû'yu üstüne doğru çağırdı ama zaten eşit değillerdi. Birde ikisi de şarkı söylüyordu, nefesleri iyice karışıyordu. Hevybanû'nun sağ

yumruğu çakma piçin yüzüne indi ama çakma piçin dizi de, Hevybanû'nun karnına geçti. "Bu halimden cay!" diye bağırdı tok bir seste. "Kayıplarına say Jülide! Pes edersen hay hay hay hay!" O anda hiç beklemediğim bir şey oldu ve Hevybanû'nun kafası çakma piçin yüzüne indi.

"Benim niyetim yok düşmeye! Niyetim yok, yok hiç üşümeye! Sende çıkar kendine pay kıdemli!" diye dalga geçercesine bağırdı Hevybanû. Şarkılar değiştikçe ikilinin hırsıda değişiyordu. Ardından Hevybanû'nun tekmesi, çakma piçin boynunun sağına geldi. Çakma piç tuttuğu bacağından, bedenini beton zemine çarptı. Can acısını benliğimde hissederken, "Benim hayatım, beni bağlar!" dedi yattığı yerden.

"Ateş düştüğü yeri yakar ama," dedi çakma piç kinayeyle.

"Düşmana vurmuyorsun ne bu hırs?" dedi ellerini iki yana açarak.

"Seni pis yollara götürecek ayaklarım hiç olmadı benim," derken ayaklanan Hevybanû'yu hırsla göğsünden ittirdi. "Muhabbet etme. Çenen değil, ellerin çalışsın. Sen ceylansın, peşinde çakallar var! Onlar barbarlar, bağırtırlar lan!" Çakma piçin bağırışı bittiği andan sonra iki saattir aslında ısındıklarını anlamam da zor olmadı. Sevişirken canını yakıyorum diye düşünüp kahrolduğum kadının yüzünde çakma piçin dirseği hoyratça patladığında, sol elimle kaşlarımı sıkıntıyla ovuşturdum.

"Yüzüme vurma!" dedi Hevybanû acıyla harmanlanmış bir sesle.

"Neden sevgilin mi kızar?" diyerek bir kahkaha attı çakma piç.

"İşe gidiyorum..." dedi nefes nefese. Sol kaşından süzülen kanı görünce, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "İnsan içine çıkacak halim kalsın."

"Abi bunlar ne yapıyorlar?" dedi Veysel dehşete düşmüş bir halde.

"Böyle eğitim mi olur canım?" dedi Erman da şaşkınca. "Ablamın içinden geçti resmen Melih yüzbaşım."

"Akıllı işi değil sanki," deyince Ömer, Emre makul olanı sordu.

"Neden böyle bir şey yapıyorlar ki? Annesi ölmüş, ilişiği kesilmiş sonuçta. Neden yani?" Benim yüzümden diyemedim o anda ama kollarımı göğsümde bağladım kendimi de tutabileyim diye.

Çakma piçin dirseği tekrardan Hevybanû'nun yüzünde patlayınca hafifçe öksürmek zorunda kaldım. Dudağının sağından akan kanı, avuç içiyle silerken "Senin derdin ne be?" dedi hoyratça.

"Sevgilin bedenini görmeyecek madem yüze çalışayım."

"Sevgilisi yok ki Jülide'nin," dedi Emre mırıldanarak. "Utanmasam, Jülide sevgili yaptı Melih'te sevgilisi oluşunun hırsını çıkartıyor diyeceğim." Çakma piç tam olarak dediğini yapıyordu ama sevgilisi olduğu için değil, biz işi ciddiyete bindirdiğimiz için. Hevybanû'nun açık hedef olmasına izin verdiğim için ve Hevybanû da bunu sorgusuz sualsiz kabul ettiği için...

"Atacağım seni önüne, göreceksin sen," dedikten sonra tekmesini çakma piçin karnına geçirdi ama devamında çakma piç sağ dirseğini Hevybanû'nun çenesine gömdü. Hevybanû haliyle bir iki adım geri sendeledi.

"Güler yüzlü mü sandın? Sertlik kanında var hayatın, anladın mı hayatım? Anlatıyorum ben!" diye hoyratça bağırdı çakma piç.

Hevybanû ellerini dizlerine yaslayarak "Sırtım," dedi kesik kesik nefesler eşliğinde. "Kemiklerim hala sağlam mı?"

"Kırmadım," dedi çakma piç keyifle. "Ama soluklanmaya devam edersen, kafanı zemine sürteceğim!" Üstüne doğru adımlayıp, Hevybanû'nun çenesini kavradı. "Beklemeyeceksin! Soluklanmayacaksın! Durmayacaksın Jülide! Nefesini götünden de alıyor olsan, durmayacaksın!"

Hevybanû; çenesindeki kola yapışıp çakma piçi kendisine çekti. Peşi sıra kafasını çakma piçin yüzüne gömdü. Ardından hızlıca doğrulup, sağ tekmesini dönerek çakma piçin yüzüne salladı ama çakma piç sol omzunda, Hevybanû'nun sağ ayağını sabitledi.

"Bacak omuza ha?" diyerek tüm piçliğini kullanıp göz kırptı.

"Hiç sevmem," derken bedenini esnetip, sağ ayağının yanına sağ elini de atarak çakma piçin ensesini kavradı.

"Bel altı vuruyorsun," dedi, ensesini kurtarmaya çalışarak. O arada Hevybanû, sağ bacağı ve sağ elinden güç alarak sol bacağını da çakma piçin boynuna sardı. Sağ eliyle çakma piçin ensesinden aldığı kuvvetle bedenini yukarı çekti ve çakma piçin yüzüne tekrardan kafasını gömdü.

Hevybanû, kafasını apış arasında sıkıştırdığı çakma piçin çenesine ellerini getirdiğinde "Kırdım say, komutan," diyerek gülümsedi. Gülümsediği için dudağının alev alev yandığına emindim. O arada şarkı değişti ve birden buruk bir tona geçip "Ben yakın, sen uzak," diyerek boyun büktü.

"Kıracaksın. Tereddüt ettiğin anda boynunun kınlacağını unutmayacaksın! " dedi, boynunda oturan Hevybanû'ya hiç aldırmadan. Ardından "Ya sen yakınlarımda, ben ırak!" diyerek sol gözünü kırptı.

Hevybanû iki elini havaya kaldırıp, hiç düşünmeden bedenini geriye, boşluğa saldı. "Döndürsene beni," dedi gülerek ve çakma piç; isteğini gerçekleştirdi. Bacaklarıyla boynundan destek alan Hevybanû'yu iki tur etrafında döndürdükten sonra Hevybanû, avuç içini bastığı zeminden takla atarak ayaklandığında beklemediğim başka bir şey oldu. Çakma piç, belinden çıkardığı silahı Hevybanû'ya fırlattı. Hevybanû, kendisine atılan silahı havada kaptı. Önce şarjörü çıkanp kontrol etti. Ardından aniden farklı alanlarda ortaya çıkan dört hedef tahtasına hızlıca ateş etti.

"Vay anasını," dedi Adnan abi o arada ağzı açık bir şekilde. Bense ağırca yutkundum.

Çakma piç başka bir silah daha attı o arada. Hevybanû onu da havada kaptı ama şarjörü asla kontrol etmeden, hedefini çakma piçe çevirince uyarı butonuna bastım. Uyarı butonuna aldırmayıp tetiğe gözünü kırpmadan basınca, kapıya nasıl ilerleyeceğimi şaşırdım ama silah patlamadı!

"Hop, hop!" diye bağırdı benimkiler camın arkasından ama onlara ses gitmiyordu. Bu yüzden de duymaları imkânsızdı.

Hevybanû, "Ben bunları yer miyim çakma Bahriyeli?" diyerek şarjörü saldığında, boş şarjör yere düştü. "P226! Boş ağırlığı 802 gram, dolu ağırlığı 867 gram!"

Kapıyı açıp yanlarına adımlamaya başladığımda çakma piç; "Senindir," derken havalandırdığı iki eliyle birden Hevybanû'yu işaret etti.

"O ne be?" dedi Hevybanû şaşkınca. "Koyun muyum ben?"

Çakma piç esefle baş savurarak yanımızdan ayrılınca, gözlerimden gurur fışkırır bir halde yüzümü Hevybanû'ya döndüm. İki elimi yüzüne tırmandırdığımda acıyla yüzünü buruşturdu. "İşte benim karım," dediğimde, gözleri şokla irileşti. İki elimin başparmağını elmacık kemiklerinde dolaştırırken, dudağının sağından akan kanı görünce hafifçe gülümsedim. Hiç düşünmeden dudaklarına uzandım. Dudağının sol kenarından öpmeye başlayarak, sağına doğru ilerledim. Bir gerçeği itiraf etmek gerekirse; ağzıma dolan kanının tadı, damağıma yayılan en güzel ölümün tadıydı...

Dudağının patlayan kısmını emdiğimde, yüzündeki ellerime tutundu ve gözlerini kırpıştırdı. "Askeriyedeyiz," demeye çalıştı konuşmayı unutmuş bir ses tonuyla.

"Nerede olursak olalım, kanının bir damlasını ziyan etmem!" Alnına baskın bir öpücük kondurduktan sonra benliğini göğsüme çektim. Elleri hızlıca bedenime dolandı. "Kimliğini yukarı verdim. Şahin olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun Sayın Erbaş," dedim keyfimi sesime yansıtarak. Çakma piç daha olur vermeden, kimliğini yukarıya iletmiştim ve camın arkasından timin bizi izlediğini bildiğim halde de davranışlarımı sınırlama gereği duymadım. Sonuçta ben; tek kurşunla, aynı anda birkaç gereksiz devirmeyi severdim ve benim karım, sadece benim göğsümü kabartabilirdi. Değil camın arkasındaki, dünyadaki tek bir hemcinsimin dahi hayali olamazdı...

XX – AŞKLA SEYREYLEME

'Yeryüzündeki cehennemin azabı,
sevdiğinin acısını silmeye gücün yetmediğinde başlar.'

ALP ASLAN ŞAHİN

Göğsümden hafifçe geri çekilerek yüzüme baktığında, yüzünde muzip bir gülümseme mevcuttu. Hayırdır dercesine sol gözümü kırptığımda "Mutlu son?" diyerek beklentiyle kaşlarını havalandırdı. Ardından dudağının patlaklığını unutarak alt dudağını dişledi ama acıyla inledi hızlıca. Ses tonu; huysuz, istediğini alamamış bir çocuğun tonuna geçti. "Böyle hayal etmemiştim ama..."

Neyi kastettiğini anlayınca gülmeden edemedim. "Sizi mutlu etmek, bizim görevimiz hanımefendi," dedikten sonra kenara fırlattığı polarına yönlendim.

"Ama bitmiş olamaz," diyerek peşimden gelince çatık kaşlarımla kendisine döndüm. "Melih, gelir şimdi. Parkura sokmadan kafamı çıkarttırmaz bana buradan."

Sesli bir nefes alıp, "Canın yanmıyor mu?" dedim düşünceli bir tonda.

"Yanıyor," diyerek, onayladı. "Ne dirsek varmış arkadaş ya!" Beklenti dolu gözleri bana döndü. "Kırmak istersen kabulüm!" dedi ve duraksadı. Ardından aklına ne geldiyse, gözleri irileşti. "Gerçi o zaman da kendini bana baktırtır. Vazgeçtim kırma dirseğini falan!"

Başımı hızlı konuşmasının etkisinden çıkabilmek için iki yana salladım. "Hevybanû," dedim dur dercesine. "Sen koşabilecek misin? Emin misin?"

Boş ver babında sağ elini bir tur havada döndürdükten sonra elindeki bandajı sökmeye başladı. "Emin ol, Melih'in umurunda olmaz. Ölüyorum, bir bardak su ver, öyle devam edeyim desem..." Yarısı sökülmüş bandajına aldırmadan iki elini yana açtı ve sesini kalınlaştırdı. "'Sen, ölmeyi bayılmak zannediyorsun Jülide!' der," dedi.

Çakma piç derdi. Emrindeki askerlerinin dediği gibi komutanlığı psikopatlığa dönüşebiliyordu aniden. Hafifçe gülümseyerek "Melih olmayacak," dedim duru bir tonda. "Ama koşmak istemiyorum dersen-"

"Nasıl yani?" dedi hayretle cümlemi keserek. "Kronometreyi sen mi tutacaksın?"

"Senin için sakıncası yoksa," dedim ağırca yutkunarak. Çakma piçin, seni kabullenmişse parkurda olmana ses çıkarmaz söylemleri zihnimde dönmeye başladı.

Umarsızca omuz silkti o arada. "Birde senin psikopatlığını görmüş olurum," dedikten sonra genişçe gülümsedi. "Nasıl biriyle evleneceğimi bilmem iyi olur diye düşünüyorum ben ama yine de sen bilirsin," diyerek dudak büktüğünde, yüzümde aptal bir gülümseme oluştu.

"Sıkıntı değil diyorsun yani?" dedim, emin olmak adına.

"Sizin için bir sakıncası yoksa yüzbaşım, benim için yok," deyip, sol elindeki bandajı da sökmeye başladı.

Omuzlarına geçirmek için elime aldığım polara üstten bir bakış attığımda kaşlarım çatıldı. "Bunda Şahin amblemi var," dedim, inanamayarak. Gözlerim Hevybanû'ya kaydığında elimdeki polara baktığını gördüm.

"Yani?" dedi o da ne var bunda dercesine.

"Bizim timin poları bu Hevybanû," dedim dik bir tonda. "Ben, senden polarımı aldım. Almadım mı?" diye hırsla devam ettim.

"Senin değil zaten," dedi sanki çok düzgün bir şey söylüyormuş gibi! Timin hala camın ardında olduğunu düşündüğüm için Emre'nin mi diye soramıyordum da! "Oktay'ın o."

"Oktay?" dedim sinirle gülümseyerek. "Oktay?" Kaşlarımı havalandırdım hızlıca. "Kimmiş bu Oktay? Kendisini bir tanımak isterim."

Hevybanû duraksadı. Ardından yüzünden buruk bir tebessüm geçti. "Ben tanışmanızı istemem ama," dediğinde sesi oldukça durgundu. Daha önceden askeri hiçbir personele yan gözle bakmadığını söylememiş miydi? Yalan sevmem derken bile yalan söylüyor olabilir miydi? "O poları nereden buldu bilemem," derken tasdiklercesine başını iki yana salladı. "Soramam da..." Omuz silkti çocukça. "Ama Diyarbakır iline ayak basmamamın nedeni Oktay."

"Orada mı görev yapıyor?" dedim sinirden köpürmüş bir halde. O arada elimdeki poları hırsla sıktım.

Elime uzanıp "Sıkma lütfen," diyerek hafifçe elimden çekti. "Görev yapıyordu Alp Aslan. Bırakır mısın lütfen?" Kaş çatınca, sakin olmak adına derin bir nefes aldım. Tekrardan elimden çekiştirdi poları. "Ya bırak bir şey olacak!" diye devam edince poları kendime doğru çektim. Haliyle Hevybanû'da üstüme doğru geldi.

"Oktay, kim?" dedim inatla, dişlerimi birbirine bastırarak.

Cevap vermeden önce elimde sıkı sıkıya tuttuğum poları çekiştirdi. Almasına izin vermeyince; öfkeyle, tok bir sesle, küfür eder gibi soludu: "Beni korumak için canından olmuş olan, sıradan bir erdi!" Söyledikleri dalga dalga zihnime ulaşınca, elimde sıktığım poları saldım. "Oldu mu? Rahatladın mı?" derken, hırsla poları üstüne geçirdi.

Ağırca yutkunduğum sırada alana çakma piç geri giriş yaptı. "Nasıl?" diye soluduğunda, bakışlarım kendisine döndü ama o hızla Hevybanû'nun arkasına geçip polara baktı. "La bu sapa sağlam! Kan içindeydi bu! Nasıl arındırdın sen bunu?"

"Bu mu yani konumuz şimdi?" dedi, homurdanarak. "Hadi, kim kronometre tutacaksa tutsun. Terim kuruyor!"

"Ailesiyle görüşüyor musun?" diyerek önüne doğru adımladı çakma piç.

"Yılda en az bir kez," diyerek gözlerini devirdi Hevybanû.

"Senin suçun değildi," dedi çakma piç üstüne bastıra bastıra. "Senin suçun değildi!"

"Ergenlik çağındaki Jülide'nin şımarıklığının suçuydu," dedi Hevybanû kendinden emin.

"Değildi Jülide! O görevini yaptı. Yapmak zorundaydı," diye hırsla bağırdı çakma piç. "Senin suçun değildi. Hepimizin suçu olabilir ama senin değildi!"

"Bana söyleneni yapsaydım ve odadan çıkmasaydım," diye devam etmek istedi Hevybanû ama çakma piç hırsla iki kolunu kavradı.

"Yine ölecekti!" diyerek Hevybanû ile gözlerini eşitledi. "Yine ölecekti Jülide. Niyetleri bizi geri döndürmekti. Başardılar da. Yine ölecekti!"

"Ben olmasaydım, beni korumak yerine kendisini koruyabilirdi," diyerek kollarını çekiştirdi çakma piçin ellerinden. "Senin suçun değil deyince yaşanmamış sayılmıyor bazı şeyler." Ardından sinirli bir şekilde kahkaha attı. "Terhisine otuz üç günü vardı Melih! Emin ol, dönmesini bekleyen nişanlısı bana," diyerek sağ elini göğsüne kapattı. "İki yakan bir araya gelmesin demek yerine senin suçun değildi Jülide'cim dedi!"

"Sen anasının babasının ne dediğine bakacaksın," dedi çakma piç, inatla. "Arkasından evlenmedi mi sanki?"

"Robotsunuz siz!" dedi Hevybanû öfkeyle. "Yemin ederim hissiz birer robotsunuz." Sol eliyle hızlıca yüzünü sıvazlarken, canı acımış olmalı ki yüzü kasıldı. "Hadi şu parkuru yapalım da, işimiz bitsin burada."

Hevybanû, bizlere arkasını dönünce çakma piç uyarı dolu bakışlarını bana çevirdi. "Aga sakın bunu koruyacağım diye ölme..."

"Melih!" diye bağırdı Hevybanû, yüzünü bize doğru dönerek. Sağ elinin işaret parmağını hırsla çakma piçe doğru salladı. "Yemin ederim senin o çeneni dikerim!"

"Ölsün mü istiyorsun?" dedi gayri ihtiyari. "Uyarıyorum işte insan gibi. Sonra onunda arkasından bir ömür kendini suçlamayasın diye."

Hevybanû sıkıntıyla sol elini ensesine atıp, ovuşturdu. O arada gözlerimiz kesişti. Gözleri bir iki saniye yüzümde dolaştıktan sonra hafifçe tebessüm etmeye çalıştı ama dudağından mütevellit çokta gülümseyemedi. Bizde bir müddet öpüşemeyecek gibiydik! "Bir kere kıyamazsan," diyerek kaşlarını imayla havalandırdı. "Bir daha bunu hep koz olarak kullanırım komutan." Dudaklarını büktü hızlıca. "Seçim senin."

Bana kalsaydı anında vazgeçerdim çünkü canının acımasına tahammülüm yoktu ama gerekliydi de! Gerek kendisinin aldığı tehdit, gerekse ilerde benim yüzümden yaşayacakları için. "Başlayalım bakalım," diyerek sol gözümü muzipçe kırptım. Ardından yol verircesine sağ elimi öne doğru uzattım. "Önden, lütfen."

Hevybanû, parmak uçlarında yükselerek bedenini parkura doğru döndürdü ve ilerlemeye başladı. Parkur start çizgisinden başladıktan ilk iki metre sonra üst ve alt ekstremite kas kuvveti gücünü eğitmeye yarayan alçak duvar ile başlıyordu. Start çizgisine gelip üzerine geçirdiği polarını çıkarınca kenarda hafifçe öksürdüm. Çakma piç ise gülümsedi. "Bu model böyle abi," diyerek dudak büktü. "Kafasını vura vura ezsen de bildiğini yapar." Cam arkasına bir bakış attı soldan. "Seninkiler cam arkasında ama güzel şovdu, beğendim."

"İyi o zaman daha çok izlersin," diyerek sağ elimde tuttuğum kronometreye bir bakış attım. "Hazır mısın?" diye Hevybanû'ya seslendiğimde evet dercesine başını aşağı yukarı salladı. Ben tam; "Başla!" diyecektim ki, çakma piçin sesi alana yayıldı.

"Diyarbakır ortasında, vurulmuş uzanırım!" diye tok bir seste bağırdığında, Hevybanû'nun darmadağın olmuş bakışları bize döndü. Gözlerindeki acıyı görmemek mümkün değildi. Çakma piç yarasına inatla tuz döküyordu. "Sen bu kurşun sesini?" dedi ve durdu.

"Nerde olsa tanırım," dedi Hevybanû ve bakışlarını parkura çevirdi. Sağ elini başla dercesine havalandırmasıyla, kronometreyi çalıştırdım.

Çakma piç, parkurun kenarında hafifçe ilerlemeye başladı. "Birden yüklenme kendine!" diye bağırdı ama Hevybanû hızını almışken direkt alçak duvardan atlayıp, ilk engeli geçti. Ardından basamak taşları dediğimiz, akarsuların içerisindeki taşları bulmamıza yardımcı olan alana geldi. Hızla taşları da aşarken, çakma piç devam etti. "Yeri geldiğinde, ölünün üstünden atlayacağını unutma!" Atlama ve eğilme molozlarına geldi peşi sıra. Elimdeki kronometreye gözüm iliştiğinde gayet iyi ilerlediğini fark ettim. Dört adet olan eğilme ve atlama molozlarını aştıktan sonra sürünme tüneline giriş yaptı. Biz kendisini tünel şeffaf bir malzemeden yapıldığı için gayet net görebiliyorduk.

Yanaklarımı şişirerek sesli bir nefes verdim. Tünelden çıkarken, sağ elini yere koysa da sendeledi. "Koş!" diye bağırdım. "Durursan kesilirsin!"

"Durursan ölürsün! İzini kaybettir!" diye bağırdı ardımdan çakma piç. İrileşmiş gözlerimle kendisine dönünce sesini kıstı. "Ne? Başına ne geleceğini bilmesin mi?" Sol elimle hırsla yüzümü sıvazladım.

Hevybanû toparlanıp, kapalı alanlarda yanal kaçmayı pekiştirmeyi sağlayan labirent görünümlü zikzak panellerin arasına girdi. Çıktığında karşısına çıkan ise alçak iki metrelik tırmanma ipiydi. Ellerinin acıdığını yüzünden okusam da ipi bırakmayıp, tırmandı. Ardından ipin diğer tarafına geçerek, ellerini yaka yaka ipten aşağı bedenini saldı. Hızlıca ikili hendeklere geçiş yaptı. Büyükçe açtığı adımları dengesini kaybetmesini sağladığında bedeni iki engelin arasına düştü ama kalkmayı da bildi. "İşte böyle," dedim derin bir nefes alarak. "Hadi, Hevybanû!" Devamında yan yana dizilmiş, üç cam boyutunda kesikleri olan koridorlara girdi. Camlardan yan yan geçerek koridorlar arasında zikzak yapmaya başladı.

Dengeleme köprüsüne geldiğinde yüzünde genişçe bir gülümseme belirdi. İki kolunu yana açıp, hızlı ve minik adımlarla denge köprüsünde ilerlerken; çakma piç iki orta parmağını ağzına sokarak bir ıslık çaldı ve "İşte benim kızım!" diye gururla bağırdı. Dengeleme köprüsünden indikten sonra bir ev camı yüksekliği içeren duvarın içinden hızla atladı. Yüksekte dengede kalmasını öğrenmesi için tepe merdivenlerini tırmandı. Yine ellerini iki yana açarak kendinden emin, minik ama hızlı adımlarla merdivenleri de hızlıca aştı. Son tepe rampasını hızını kesmeden tırmanıp, iki metrelik basamak boşluğu gibi bırakılan alanlara atlayarak indi. İndikten sonra bitiş çizgisine ise ölü balık gibi bedenini bıraktı.

Başına geldiğimizde; dizlerini kendisine çekmiş, iki elinin ayasını karnına bastırmış derin derin nefes alıyordu. "Su," dedi kesik kesik nefes alarak. Su istiyor sandığım için arkamı dönecekken sağ elini havalandırarak bedenimi durdurdu. "Çamurlu su falan yoktu. Kolaydı bu."

"Hızlı geldin zaten," diyerek yanında çömeldim.

"Kaç dakika?" diyerek kaşını havalandırmak istedi ama tabi kaşı açık olduğu için acıyla inleyerek son buldu hamlesi.

Elimdeki kronometreye baktığımda; on dört dakika, kırk sekiz saniye, on yedi salise gördüm. "Benim için oldukça yeterli," dedim dudak bükerek.

"Söylesene ya!" diyerek huysuzca oturur pozisyona geçti. "Bak, evleneceğin adamı tanıdın mı diye sorduğunda bende sana cevap vermem."

"Sikeyim evliliğinizi yal" dedi çakma piç o arada öfkeyle. "Bir götümüzde şemsiye açılmadığı kalmıştı, ona da bu kadar gönüllü olduğunuzu bilmiyordum Jülide Hanım!"

Hevybanû, çakma piçe bir bakış atıp dudak büktü. "Üşüdüm," dediğinde titrediğini görmem de geç olmadı. Çıkardıktan sonra elimde sıkmama bile dayanamadığı polarını kendisine uzattım. Polarını giyerken; "Ama valla adım atacak halim yok," diye devam edince kırdığı dizlerinin altından sağ kolumu geçirip, sol kolumu da sırtında sabitledim. Sağ kolunu boynuma dolarken, genişçe gülümsedi. "Sonra bana kendini taşıttın yine diye söylenmezsin umarım..."

"Evleneceğiniz adamı tanıdınız mı hanımefendi?" diyerek alandan dışarı çıktığımda, camekânın arkasında kalan time dönüp bakmadım bile. Onlar sağımızdaki koridorda kalırken, biz soldaki koridora saptık.

"Şahin taşımacılık hizmetlerinden memnunum ben. Benim için yeterli," diyerek hafifçe kıkırdadı.

"Sana bir şebeklik yüklendi sanki," derken, üstünü değiştirebilsin diye kendisini malzeme odasına soktum. "Taramalı tüfek gibisin maşallah."

"Dikkat ette geri tepmeyeyim o zaman," diyerek kaşlarını muzipçe havalandırdı. "Ne yapacağız burada?" diye sorduğunda kendisini kucağımdan indirdim.

"Üstünü değiştireceğiz," dedim metal eşya dolaplarına yönelerek.

"İyi de," diyerek odanın içerisine bir bakış attı hızlıca. "Ben yanıma eşya almadım ki."

"Sana parkurda soyunma dedim," diyerek üstüne doğru bir adım attım. "Sen daha parkura girmeden soyundun Hevybanû!"

"Ben nereden bileyim senin orada olacağını?" diyerek omuz silkince, kaşlarım çatıldı.

"Özrün kabahatinden büyük valla!"

Sağ elini havalandırıp gözlerimin önünde salladı. "İyi misin?" dedi şaşkın bir tonda. "Ne diye özür dileyecekmişim şimdi? İyi alıştın sende ha!"

"Özür dile demedim ki," dedim hayretle, beklentim olmadığı için. "Ama tekrarlanmayacak demen kâfi."

Tok kahkahasına tezat bir hırsla üstündeki poları çıkardı. "Bak bakayım!" diyerek iki eliyle vücudunu işaret etti. Ardından da yüzünü gösterdi. "Şu yüzüme, gözüme, vücuduma bak!" Sesli bir nefes almak zorunda kaldım. Yüzü muhakkak moraracaktı. Gözü kapanmasaydı bari! "Hoşnut muyum sence bu durumdan ben? Zevk alıyor gibi mi duruyorum?" Üstüme doğru bir adım attı hızlıca. Sağ işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Aklınız bende kalmasın diye elimden geleni yapıyorum ama..." Dayana-

mayıp, sağ elimi açılmış olan sol kaşına attığımda, temasımla sesi kesildi. Adımlarım hızlıca odanın içerisindeki ilkyardım dolabına yöneldi. Pamuk, batikon, jel ne varsa toplayıp yanına geri döndüm. "Ben hallederdim," dedi hafifçe tebessüm ederek ama çokta umurumda olmadı.

Sağ elimin sırtını sol elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim kuş tüyü gibi. "Moraracak sanki," dedim hoşnutsuz bir tonda. Ardından siniri zatıma yönelik sesli bir nefes verdim. Yüzünü görmeye tahammülüm yokken vücudunda oluşacak morluklara nasıl dayanacaktım acaba!

Yüzüne dokunduğum için acıyla yüzünü buruşturdu. "Sırtım," dedi ağırca yutkunarak. "Sırtım çok acıyor..."

Başta o sesin, Hevybanû'dan çıktığına dahi inanamadım! Yüzündeki elimi, çıplak sırtına götürdüm. Kaburga kemiklerine baskı yaptığımda, kesik bir nefes aldı. "Seni bu işe sokan aklımı sikeyim ben!" dedim öfkeyle. Getirdiğim tüm malzemeleri boş verdim. "Hastaneye gidelim en iyisi."

"Yok," dedi, iki eliyle iki koluma tutunarak. "Geçer bir iki güne. Bir şey olsaydı, anlardım." Başını hızlıca iki yana salladı. "Hem şimdi sizin maç var."

Kollarımı ellerinden kurtarıp, ellerimi yüzüne tırmandırdım. "Güzelim," dedim yüzümü yüzüne eğerek. "Kıçı kırık sıradan bir maç, senin canından değerli mi?"

İlgiye gönüllü omuzları çökerken, "Ama arkandan korktu kaçtı derler sonra," diyerek yüzündeki ellerime, ellerini attı. "İyiyim ben. Kötü hissedersem, giderim zaten."

"Soktun beni bu işe, çek şimdi ceremesini diyorsun," dedim sıkıntıyla oflayarak.

"Alp Aslan," diyerek ellerimi sıktı hafifçe. "Sen yüzümü temizlememek için bahane mi arıyorsun?" Genişçe gülümsedi. Canı acısa da, gülümsedi. "Pek bir hevesliydin ama birden tıkandın bakıyorum. Revire gideyim olmadı yapamayacaksan?"

"Ey güzel Allah'ım!" dedim başımı tavana doğru kaldırarak. "Ödül mü ceza mı?"

"Aaa!" diyerek ellerimi bıraktı. "Bari yüzüme yüzüme yapma. Ayıptır la!" Cıkcıklayarak başını iki yana salladı. İlkyardım malzemelerine doğru ilerleyip, kendisine lazım olanları toparladı. "Seninle hastalıkta, sağlıkta denmezmiş demek ki anında yan çizdin!" Odanın içerisinde yarısı kararmış olan aynanın karşına geçtiğinde, huysuz ama tatlı söylenmesine de devam etti. "Gelirsin sen bana; oramı da dik Jülide, buramı da dik Jülide diye!"

"Yok ben gelmem," dediğimde aynadan kıstığı gözleri, gözlerime değdi. "Ama sen panikle üstümü başımı yoklarsın..." Yenilgiyle yüzünü buruşturunca yanına doğru adımladım. Sırtı bana dönük olduğu için çakma piçin bel omurlarına gelen tekmesinin izini görmemem imkânsızdı. Kenardan aldığım jeli elime sıktım. Tenine parmak uçlarım değdiğinde, hareket eden elleri duraksadı. "Sana her dokunduğumda böyle kal gelecekse," dedim muzip bir tavırla. "İlişkimize sadece evde devam etmeliyiz."

"Haklısın," diyerek elindeki pamuğa batikon döküp, kaşına bastırdı. "Malum evde aslan kesilip yok şöyle mutlu son, yok şöyle ayaklarını yerden keserim diye sayıklıyorsun." Dudaklarını bükerek başını sallandırdı. "Ama iş icraata gelince kedicik olup, nereye saklanacağını şaşırıyorsun..."

Belindeki parmak uçlarım bir müddet sonra amacını şaşırdı. Arkasına geçip yaslandığımda, varlığımı hissettiği duruşundan belli oluyordu. "Kışkırtma istersen," diyerek ensesine bir öpücük kondurdum. Parmak uçlarım sırtına doğru tırmanırken ensesine nefesimi üflemeye devam ettim. "Kapı kilitlemek iki saniye ama bu sefer," dedim ve dilimi ensesinde hafifçe gezdirdim. "Altımda zevkten değil acıdan bağırırsın."

"Ov," dedi, bedenini titrettirerek. "Çok sert. Korktum bi' ben!"

Her ne kadar cümlesine çok ciddi ve korkmuş bir tonda başlasa da öyle devam edemedi. Kahkahası kelimelerinin arasından sıyrıldı. Sırtındaki sağ elimin avuç içini karnına yasladığımda, dokunuşumla gene duraksayınca dudağımın solu yukarı doğru kıvrıldı. "Ben, fiziken senin canını yakmam," diyerek çıplak sağ omzunun üstüne bir öpücük kondurdum. "Ama bu kadar canın acırken kendi zevkimi de kovalamam. Hem..." Derin bir nefes alıp, avuç içimi karnına daha çok bastırdım. Karnına elimi bastırdığım için kalçası da, malum uzvuma daha çok dayandı! "Şu yolları bir açalım. Sen birde ondan sonra bana beylik laflar yaparak konuş." Omzuna bir öpücük daha bırakarak, arkasından çekildim. Hevybanû'yu düşünüyordum ama erkekliğimi de düşünmek zorundaydım. Kendisinden bu kadar çabuk etkileniyor oluşum işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Bir ara kapıyı kilitlesem mi acaba diye de düşünmedim değil. Çok şükür ki kapıyı kilitlememe engel olan gerçekten canının acıyor oluşuydu. Dolabın içerisindeki yedek formalarımdan birini alıp, başından geçirdim. Hiç itiraz etmeden, kollarını kendisi giydi. Oysaki formanın arkasında büyük harflerle ŞAHİN 26 yazıyordu. Çakma piç üstünde gördüğü takdirde ortalığı kesinlikle ayağa kaldıracaktı. Hoş kendisinde ne aradığını çözemediğim poların üzerinde de Şahin amblemi vardı ama ne Oktay diye birini hatırlıyordum ne de Hevybanû'yu daha önceden gördüğümü...

Temizlediği kaşına, hızlıca bir bant kesip yapıştırdım. Dudağının kenarına bir şey sürmektense öpmeyi tercih ettim. Bundan daha çok memnun olmuş olmalı ki, iki elini enseme atıp parmak uçlarında yükseldi. Başımı geri çektiğimde ise ağırca yutkunmak zorunda kaldı. "Bir daha tutmayacağın sözler verme," diyerek kaşlarını havalandırdığında, gülümsedim. Bir şeyleri dillendirmesi, talep etmesi benim için o kadar kıymetliydi ki, bana neyi bahşettiğinden bir haberdi! Üzerine hızlıca polarını geçirdiğinde odadan çıkmak için hazırdık. Çıktık da. Girdiğimiz koridordan da çıktığımızda, karşımızda kalan koridorda bizimkileri gördük. "Aaaa," dedi şokla. "Sizde mi buradaydınız? Ne zaman geldiniz? Ben görmedim."

Hevybanû minik adımlarla hızlıca yanlarına ilerlerken, ters T şeklindeki koridorun solundan çıkıp sağına geçtiğimiz orta bağlantı alanından adım seslenildi. "Alp Yüzbaşım!" Haliyle ben orta kanalda kalırken, Hevybanû sağ kanala geçmiş bulundu ama arkasına dönüp bakmış olmalı ki, şoklanmış şekilde konuşmasını duydum.

"Oha!" dedi önce. Neye şaşırdığını merak ettiğim için dönüp arkama baktım. Sağdaki koridorun girişinde öbek halinde duruyorlar ve gelenlere bakıyorlardı. "Oha ama!" dedikten sonra irileşmiş gözlerini çakma piçe çevirdi. "Doktor bu ne?"

O arada Emre "Geliyor bizim yüzbaşına yanık üsteğmen Ahu," deyince, çattığım kaşlarımla kendisine döndüm. Ben işle, aşkı hiçbir zaman karıştırmadım ama Emre karıştırtacak gibi duruyordu. "Pardon komutanım," dedi hafifçe tebessüm ederek. "Hızlı değişen medeni durumunuza henüz alışamadık..."

Hevybanû bir bana baktı, bir de koridorun ucundan önlerini açtıkları üniformalarıyla, bize doğru adımlayan Ahu ve arkadaşı Merve'ye. Küskün yüzünü tekrar çakma piçe çevirirken; "Herkeste bizim yüzbaşına yanık zaten!" diye söylenmesini duyumsayınca, gülümsedim.

"Sizi burada görmek ne güzel," dedi Ahu keyifle. Ardından sağ arka çaprazımda kalan topluluğa bir bakış attı. "Hayırdır? Olay mı var?"

"Maç yapacağız," diyerek omuz silktim ve ellerimi arkamda bağladım. "İzlemek isterseniz," dedim ve dudak büktüm. "Mekân sizin sonuçta."

Ahu gülen yüzünü, Merve'ye çevirdi. İrileştirdiği mavi gözlerinin içi gülüyordu ne yazık ki. "Ne diyorsun teğmenim? Kalıp, izler miyiz?"

Merve bizimkilere bir bakış attığında, Emre'yi görünce yüzü düştü ama "En azından senin işin olsun," dedi yine de. Merve; Emre'nin kendisiyle takıldığını bilmeden, kendi yanarken Ahu'yu da benim kucağıma atmıştı sağ olsun. Emre, hevesini alıp geçtiği için bir iç acısı olarak Mer-

ve'de kaldı. Ahu'nun duygu durumunu fark edince arkadaşlık bile kurmaktan vazgeçtiğim için ben; Ahu'da ukde olarak kaldım.

"Gidelim hadi," dedi o arada çakma piç. "Daha ısınacağız falan. Bizi şöyle bir gaza getir bakalım," diyerek devam etti ama sonra duraksadı. "Gidiyoruz biz, de istersen Jülide."

Çatılmış kaşlarımla kendilerine arkam dönük bir vaziyette konuştuklarını dinlerken Hevybanû gelsin diye bekledim ama beklediğimle de kaldım. "Ne gidicem be!" dedi fısıltıyla. "Konuşuyorlar, bırak konuşsunlar."

"Kıskandın mı sen?" dedi çakma piç merakla.

Hevybanû bir iki saniye duraksadı. "Yoo," dedi ardından. "Ama yani böyle de asker olmaz abi. Miss Turkey'den mi seçiyorsunuz ne yapıyorsunuz anlamadım!"

Çakma piç gür bir kahkaha attı. Kahkahasına adım sesleri karıştı. "Kim dedi sana pijamalarınla gel diye," dedikten sonra bir itiş kakış oldu arkada. "Gitmeyeceksin madem gel de adamın çarşısını pazarını bozma. Bırak ekmeğini yesin."

"Alpl" diyene kadar Ahu, gayet odaklanmış bir şekilde arkamdakileri dinliyordum. Başımı efendim diye sallayınca devam etti arkama bir bakış atıp. "Daldın." Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Seninkiler burada diye çok şey yapmak istemedim ama görüşemiyoruz hiç. Kayıplardasın resmen. Alaya da uğramıyorsun."

"İş, güç," diyerek yüzümü buruşturdum. "Üstümü değiştireceğim ben. Sonra görüşürüz," dedim ve çıktığım koridora geri döndüm. "Ah ulan Hevybanû!" İçimin sıkıntısı sesime yansıdı. "Gelseydin, burnun yere düşerdi çünkü!" Odanın kapısını hızla açtım. "En elit sensin, en güvenen sensin. Sen her şeyin en iyisisin maşallah!"

Üstümü mü değiştirdim yoksa kendimle kavga mı ettim belli değil. Üstümü değiştirip çıktığımda ise dışarısı panayır gibiydi ve Hevybanû, çakma piçin timinin arasındaydı. Grup kendi içinde, kendi kendine şarkı söyleyip harbiden kendilerini gaza getiriyorlardı. Oturma alanlarından, bizim ihtiyar gibi oturan çocukların yanına geçmek isterken önce Ahu'ların yanından geçmem gerekti. "Alay alay olalı böyle aymazlık görmedi," dedi Merve o arada.

"Şu uzun boylunun dokunulmazlığı var," dedi Ahu başıyla çakma piçi işaret ederek. Haliyle konu çakma piç olunca yanlarında duraksadım.

"Yanındakinin," diyerek gülümsedi Taner. "Daha çok dokunulmazlığı var." Bakışlarım çakma piçe kaydı. Sağ kolunun altında Hevybanû vardı ve ellerinde de karton bardaklarda bulunan içkil Alay alay olalı gerçekten böylesini bence de görmemiştil

"O kim ki?" dedi Ahu merakla. "Az önce koridorda da gördüm. Yüzü gözü dağılmış," dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Yeni tayini çıktı desem, duyardım."

"Ordudan değil kendisi," diyerek bir sigara yaktı Taner. "Annesi; yıllar önce ordunun en gizli oluşumunu kurdu. Şehit Albay Neşe Gümüş ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Şu," diyerek parmağını şaklattı Merve. "Mardin'de üsleri olan ama üssün nerede olduğunu normal rütbelilerin bile bilmediği oluşum mu?"

"Evet," dedi Taner tüm boşboğazlığı ile. "Jülide," diyerek sol elinde tuttuğu sigarasıyla Hevybanû'yu işaret etti. "Neşe Albayın öz kızı. Yıllar önce bir seçim yapmak zorunda kalmış. Üssü kurmak için ailesinden vazgeçmiş kadın. Yanındaki de..." dedi ve sigarasını yere atarak ezdi. "Kızını koruması için, yetiştirme yurdundan alıp yetiştirdiği ölüm meleği. Melih Arslan. Ayrılmaz ikili." Sinirle dilini ısırarak gülümsedi. "Jülide, böyle sanıyor en azından."

"Nasıl yani?" dedi Ahu oturduğu yerde hafifçe öne çıkarak. "Çocuğu annesi yetiştirdi, kızını korusun diye ama kızın haberi yok mu?" Dudaklarından bir şaşkınlık nidası salındı. "Sevgililer de de, dilimi yutayım birde!"

"Bence; Melih âşık ama," diyerek sol kolunu oturduğu bankın arkasına attı Taner. "Kabullenmiyor. Emanete hıyanet hesabı." Ardından hızlıca yerinde doğruldu. "Sakın sevgili iması yapma valla Ahul Mimlerlerse seni, uğraşır durursun. Asla kabullenmiyorlar çünkü."

"Sen boş günlerinde kadınlar matinesine mi katılıyorsun?" dedim dayanamayarak.

"Bilmediğin şey sanki," dedi Taner hiç gevşekliğini bozmadan. Hoş, bilmediğim şeylerdi. Çünkü bizde sorgulama yoktu. Kim kurmuş, kim büyütmüş, kim hayata geçirmiş bilmezdik. Ben emir aldığım üstlerimi bile görmezdim. Bir gün Neşe Hanım, cee diyerek gelse şaşırmazdım dal

"İnsanlar hakkında ileri geri konuşabileceğini kim söyledi sana?" dedim iki elimi belime dayayarak. "Melih duysa şu söylediklerini, ağzını yüzünü dağıtır senin. Kaldı ki..." Sağ elimin işaret parmağını yüzüne doğrulttum. "Bir şey rütbelilere bile anlatılmıyorsa, bir bilinen vardır demek kil Senin gibi kaç gevşek var kim bilir ordudal?"

"Komşularınla iyi kaynaşmışsın anlaşılan," diyerek gülümsedi Taner. "Seni de," dedi ve duraksayıp dudaklarını ıslattı. "Neşe Hanım mı yetiştirdi yoksa? En son burada, Jülide ile birlikte görmüştüm seni."

"Bana bak Taner!" diyerek üstüne doğru hiddetli bir adım attım. "Benim tepemin tasını attırmal Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Taner'in üstüne doğru bir adım atmamla, Ahu ayağa kalkıp sol elini benim göğsüme dayadı sağ elini de Taner'e uzattı. "Sakin olun ya," dedi ara bulmaya çalışarak. "Kimse kimler bize ne canım? Tanımadığınız insanlar için yaptığınıza bakın! Koskoca adamlarsınız!"

Bir ıslık çaldı o anda. Arkamı döndüğümde çakma piç ve takımının bize doğru baktığını gördüm. "Hayırdır?" dedi sol gözünü kırparak. "Sıkıntı mı var?"

"Var," dedi Merve jet hızıyla. "Gürültü yapıyorsunuz çok. Nerede olduğunuzu unutuyorsunuz sanırım."

"Aaa," dedi çakma piç alayla. "Bunun sadece dışı babaanne gibi değilmiş, içi de göçükmüş!"

"Melih!" dedi Hevybanû uyarırcasına. "Ya çenenin ayarı olsun be adam!" dedikten sonra mahcup bakışlarını bizlere çevirdi. "Siz kusuruna bakmayın. Nizamiyeye alışık değil bu tayfa."

"Siz de dokunulmazlığınıza fazla güvenmeyin," dedi o arada Ahu, Merve'yi korumak isteyerek. "Anneniz ölmüş sonuçta." Hevybanû annesinin lafının geçmesiyle ağırca yutkundu.

Çakma piç; "Adın ne kızım senin?" diyerek bize doğru adımlamaya başlayınca, Hevybanû sol kolundan kavradı. "Bırak iki dakika!" dedi hırsla Hevybanû'ya hitaben. "Bırak derisini yüzmeden bir gerisini göreyim!"

"Melih!" Hevybanû; kendisine dermanı olmasa da, çakma piçi önceliği yapmaktan vazgeçecek gibi değildi. "Her horoz kendi çöplüğünde öter. Bırak," diyerek başını iki yana salladı. "Düzlüğe çıkarsa avlarsın. Hoş," dedi ve mağrurca gülümsedi. "Manikürü bozulacak diye çıkmaz ama boş ver." Çakma piçin vücudunu geri doğru ittirdi. "La yürüsene! Uygun adım al diye bağırayım mı?"

"Size alay kafa yapıyor sanırım? Lise talebeleri gibi kendinize rakip takım arıyorsunuz!" derken kınayan bakışlarımı Ahu'ya döndürdüm. "Az önce bir hemcinsinin, yoluna baş koyduğun devletinin uğruna hayatından vazgeçtiğini duydun ama döndün o kadının çocuklarına ananız öldü diyerek bel altı vurdun!"

"Torpilli sevmiyorum," diyerek omuz silkti Ahu. "Şu Melih, alaya gelip gidiyor. Burada ne arıyorsun desen yardım için, sana ne diyor!"

"Sana ne Ahu?" dedim sinirle. "Adam senin altın mı ki hesap versin? Sıkıntıdan kendinize iş arıyorsunuz. Çok sıkılıyorsanız araziye bekleriz."

"Aman ya!" dedi Merve olayın hararetiyle kalktığı banka geri oturarak. "Görmeyeceğimiz insanlar için ne tartışıyoruz?"

"Ah ulan Hevybanû!" dedim içimden. "Kaçmak yerine yanımda dursaydın keşke!" Tuttum ama çenemi. Madem Hevybanû cesaret göstere-

miyordu, bende ortaya döküp sesinizi kesin demeyecektim. Bizimkilerin yanına geçtim hızlıca. "Hadi," dedim sağ elimi bir tur havada sallayarak. "Kalkın. Atın şu ölü toprağını üstünüzden. Bana fenalıklar geliyor bak."

"Çenesini kırsaydın rahatlardın bence," diyerek gülümsedi Adnan abi.

"Çocuk muyuz biz?" dedim, işittiklerime inanamayarak.

"Ay Alp Aslan!" dedi Vildan heyecanla yükselerek. "Bilge'nin anlattıklarına mı şaşırayım yoksa Adnan'ın; 'Alp Aslan, Jülide'ye karım dedi. Anlık bir topluca inme geçirdik, ne ara evlendiler?' demesine mi şaşırayım?"

"Evlenmedik Vildan," dedim gözlerimi devirerek.

"E ama abi sen," dedi Ömer araya girerek. "Karım deyip öptün yengeyi. O kadar da 'Bu kızın sevgilisi yok ki,' dedi Emre abi."

"Emre abin iyi görememiş demek ki," diyerek sıkıntılı bir nefesle Emre'ye döndüm yönümü. "Görseydi; Hevybanû'nun benimle birlikte tatilde olduğunu anlardı."

Emre, mahcupça sağ elini saçlarının arasına atıp karıştırdı. "Jülide hiç bahsetmedi," diyerek dudak büktü. "Hoş..." Çakma piçlerden tarafa bir bakış attı. "Pekte bir şey belli olmuyor böyle olunca haliyle. Magazincilerden kaçanlar gibisiniz. Birde Bilge geçen sene tanıştığınızı söyledi."

"Ay o ayrı bir skandal," dedi Vildan hayretle. "Jülide bana da hiç bahsetmedi ki! Birbirinizi neden tanımazlıktan geldiniz siz onca zaman?"

"Şu maçı bir alalım sonra konuşuruz uzun uzun," dedim geçiştirmek adına. Arkama dönüp bir bakış attığımda, Hevybanû'nun acıdan kızarmış yüzüyle kenarda oturduğunu görünce dayanamadım. "Veysel," dedim bakışlarımı Veysel'e çevirerek. Başımla Hevybanû'yu işaret ettim. "Canı acıyor. Ne yapsak biraz hafifler?"

"Abi kas ağrısı," diyerek yüzünü buruşturdu Veysel. "Yenge iyi dayanıyor valla. İki saattir çocuk eğler gibi birde kahırlarını çekiyor ama bir ağrı kesici, bir de kas gevşetici geceyi rahat atlatmasını sağlar."

"Ömer, sen bir çorba kapsana içeriden," derken, kaşlarımla görev dağılımı yaptım. "Veysel, sende ilaçları getir!" Çocuklar aldıkları komutla ayaklandıktan sonra arkamdan usul usul yaklaşan bir siluet belirdi. Sol elimin kenarında, bir parmak ucu hissedince uzatılan eli yakaladım. Elini tutmuş bir vaziyette kendisine döndüğümde, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Az biraz daha cesaret," diyerek sol gözümü kırptım. "Ama bu kıyağımı da unutma!"

"Ama ben..." diye başlayınca söze, yüzümü yüzüne doğru eğdim.

"Sen, rahat konuşsunlar diye düşündün ama iki gün önce biz bu muhabbetin münazarasını yapmıştık Hevybanû." Olmuyor dercesine başımı hızla salladım. "Ama yakındır! 'Kalkın gidin lanl' diyecek potansiyeli gör-

dum ben sende dün gece." O arada elinde tepsiyle yaklaşan Ömer'i gorunce, Hevybanú'yu tuttuğum elinden çekeledim. "Otur bakalım şöyle." Tanerlerin şok olmuş ifadesine takılmadım. Zira iki saniyeden fazla bakarsam olay çıkaracak gibiydim ama Vildan ve Bilge'nin şoklanmış yüzleri gözüme ilişince dayanamadım. "Çeneniz aşağı düşecek," dediğimde nasıl toparlanacaklarını şaşırdılar. Hevybanú oturduğunda; Ömer'in getirdiği tepsiyi alıp, kucağına bıraktım. "Bunu içiyorsun," diyerek işaret parmağımla çorba kâsesini gösterdim. "Veysel, ilaç getirmeye gitti. Ardından da onları içiyorsun ve bu gece rahat rahat uyuyorsun."

Eline aldığı çorba kaşığını yüzüme doğru sallayarak; "Yatağımı geri getir," dedi aksi bir tonda. "Uyuyamam başka türlü ben!"

"Uslu bir çocuk olursan bakarız," dedim dan diye ama ağzımdan çıkan kulağıma ulaşınca yüzümü buruşturdum. "Vazgeçtim hiç bakamayacağım Hevybanú! İnsan gibi yatakta yatacaksın!" Oflayarak yanaklarını şişirdiğini görünce, avuç içlerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Çorbanı sen içer misin yoksa ben içireyim mi?" Kaşığını çorbaya daldırınca, gülümseyerek yerimde doğruldum. "Vildan, çorbasını da ilaçlarını da içsin," diyerek, başına hemşire dikmeyi de atlamadım. Ardından şefkat denizi çağıldayan gözlerimi Heyvbanû'ya çevirdim. "Ben, bi' Melih'i görüp geleceğim. Kalkma buradan!"

"Emredersiniz komutanım," diye homurdandıktan sonra "Çattık ya!" diyerek yanında oturan Bilge ve Vildan'a baş savurdu.

Vildan öne doğru eğilip, Hevybanû'ya genişçe gülümsedi. "Jülide guzum," dedi şiveli bir tonda. "Senin sinirlerini mi aldılar? Deve dili mi yedirdi bizim deli sana tatilde, ne yaptı?"

Ayağımla Vildan'ın ayağını dürttüm ve halı sahanın içerisinde yuvarlanan Cemre'yi gösterdim elimle. "Sen git kızanına bak. Benim hatunun ayarlarını bozma!"

"Ay o gelir şimdi Cülüde'sini görünce," diyerek şen bir kahkaha attı Vildan. "Bir öpsün bir şeyciğin kalmaz Jülide'cim. Tabi başkalarının öpmesi gibi şoka sokmaz ama en azından bir işe yarar!"

"Adnan abi!" dedim, huysuz çocuklar gibi şikâyet etmek adına.

"Şovcu," dedi Adnan abi keyifle. "Öyle şov yaparsan, böyle dillerine dolarlar işte aslanım!"

"Ya sabır ya rabbim. Ya sabır..." Gözlerim umursamazcasına çorbasını içen Hevybanû'ya değince genişçe gülümsedim. "Geliyorum şimdi," derken gözlerimi sıkıntı yok dercesine kapatıp, açtım. Oturma alanından zıplaya zıplaya indim ve çakma piçin yanına gittim. "Gelsene sen az benle," diyerek sağ kolundan tutup, sahanın en dibine çektim.

"Alp," dedi bezgince. "Düğün tarihi için geldiysen, sikerim belanı hiç uğraşmam!"

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Sana bir şey sormam lazım," dediğimde kaşları çatıldı. "Taner, ileri geri konuşuyor ama..." Zikrettiğim isime göz devirdi. Elindeki bardağı kafasına dikince gözlerim irileşti. "Lan sen Hevybanû'ya içki içirdin mi? Ben kıza şimdi ilaç içirttim!"

"Aga sen evlenmek mi istiyorsun öldürmek mi bir karar ver istersen," diyerek tok bir kahkaha attı. "Ama içmedi o." Kaşlarını havalandırıp, ezberden devam etti. "Taner ibnesine gelince; hayır Jülide'ye hiç âşık olmadım ama olsaydım da bu seni bağlamazdı. Sonuçta sen Hevybanû'cuğunu seviyorsun!"

"Bana bak pezevenk!" dedim dilimi ısırarak. "Benim ayarlarımı bozma! Şurada bir şey soracağım kaynatma amına koyayım!"

"Doğuracak karılar gibi kıvranmayı bırak da sor o zaman!"

"Melih ben seni severim," dedim hiç düşünmeden. Şaşaladı. "Seni sevmem için benim özel bir nedenim var; o da Hevybanû." Yüzünde egoist bir gülümseme oluşunca, "Gülme bana amcık hoşafı gibi," dedim sinirle. "O ibne Taner, Neşe Hanımın seni özenle Hevybanû'nun yanına koyduğunu, kızını koruman için gardiyanı yaptığını ve senin bu sebepten ötürü Hevybanû ile yakın olduğunu söylüyor." Gözleri şak diye Taner'e kaydı. Sol kolundan tutup, kendime doğru çevirdim bedenini. "Bak Hevybanû'nun çok sevdiği iki insan var. Ben ilk ikide bile yokum Melih! O ikinci sensin," dedim ağırca yutkunarak, kabullendiğim şey basit değildi. "En azından sevdiği üçüncü insan olabileyim diye yer açarken götüm yırtılıyor benim. Ne diyor bu herif? Doğrusu nedir?"

"Yok öyle bir şey ya!" dedi gevşekçe savuşturarak.

"Ne kadar içtin sen? Oldun mu?" dedim sorgularcasına.

"Hedefim şaşmaz, sağlamım," diyerek derin bir nefes aldı.

"O zaman bana adam gibi cevap ver. Siktirtme belanı!"

Çakma piç, sol elini boynuna atarak usulca ovaladı. "Annem beni yurttan aldı," dediğinde evet dercesine başımı salladım. "Ama önceden tanışıyorduk. Oturduğumuz binalar karşılıklıydı bizim. Jülide hatırlamıyor çünkü çok küçüktü. Bizim bina yandı," diyerek kederle yüzünü buruşturdu. "Neşe annem beni yanına, Jülide'yi koruyayım diye almadı ama," dedi ve yanaklarını şişirerek sesli bir nefes verdi. "Bir elimin hep üstünde olmasını, birinin canından vazgeçeceksem vazgeçebileceğim tek canın; kendi canım olduğunu da söyledi."

"Görev yani?" dedim düşmüş bir ses tonuyla. Benim düşeceğim bir şey yoktu aslında ama Hevybanû'nun bunca zaman karındaşım dediği

insan ve annesi tarafından süt bebesi gibi avutulduğunu öğrenme ihtimali içime kızgın korlar döktürdü.

"Ne görevi Alp Aslan?" dedi asileşerek. "Kadın öldü gitti. Vefa borcunu ödüyorsun dersen, bir ömürlük vefa mı olur amına koyayım!?" Sağ ayağındaki kramponunun burnuyla çimleri ezmeye başladı. "Ben Jülide'yi çok sevdim," diyerek omuz silkti. "Hep bir kız kardeşim olsun isterdim orası ayrı ama biz Jülide'yle aynıyız be abi!" dedi ve ellerini iki yana açtı. "İki tane piç! Piç gibi bırakılmış iki insan müsveddesi! Birbirimizi görünce, kanımız kaynadı. Çünkü kanayan yaralarımızı tanıyorduk..."

"Bak Hevybanû duyarsa," dedim tereddütle. "Ne diyeceğimi bileyim diye sana soruyorum. Bana yalan söylemiyorsun değil mi?"

"O benim ona olan sevgimden şüphe etmez çünkü kusura bakmasın ama görev aşkı için bile kahrı çekilmezdi ergenken!" Tiz bir kahkaha attı. "Aga valla görev için ona katlanabilecek birini bul, beni siken yok mu diye bağırırım er meydanında! Bizim yıldızımız uyuştu yoksa çekemezdim yani ama o giderken ben aynı yoldan döndüğüm için asilikleri hep içimi yaktı. Benim elimi tutan yoktu, onun olsun istedim." Sağ elinin tersi göğsümü buldu. "Seninle olsun ama evlensin istememenin sebebi bu." Ne alaka dercesine kaş çattım. "Hevybanû'nun kimliği bile sahte düzen!"

"Ne?" dedim dilim damağım kurumuş bir şekilde.

"Gerçek kayıtlarda Neşe Gümüş'ün bir kızı olduğu ama sonra öldüğü yazıyor." Derin bir nefes alarak üstüme doğru bir adım attı. "Kızı öldü ve kocasıyla yollarını ayırdı. Oluşum oluştuktan sonra her şeyi sıfırlamışlar annemin hayatında. Jülide Erbaş bir nevi yaşayan ölü gibi bir şey. Yoksa o yurtlardan on kere ölüsü çıkardı Jülide'nin. Şimdi sen," diyerek işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Kurulu düzenin ağzına sıçacaksın. Yaşadığından kimsenin haberi olmayan kadını, çakalların önünde hedef yapacaksın. Kundaktaki bebesi için 'Öldü,' yazdırıp, evladının bir ömürlük nefretini göze alarak vatanını seçen kadının tüm emeğini sikip atacaksın!"

"Vazgeçmem," dedim şoktan sıyrılıp, inadıma sarılarak. "Vazgeçmem Melih! Hiç bana duygu sömürüsü yapma! O da vazgeçmeseymiş de kendisini çok seven kızının, sırf annesi kendisiyle daha fazla bağını koparmaması için orospu çocuklarına boyun eğmesine sebep olmasaymış!"

"Ne alaka amına koyayım? Devlet sırrı gibi saklıyorsun zaten o piçin olayını!"

"Benim özelim!" diyerek sağ elimi göğsüme kapattım. "Hevybanû, benim özelim. Canını mı yakacaklar?" dedim ve dudak büktüm. "Yaksınlar! Ama benim yanında olduğumu bilerek yansın canı! Terk edilmeye, yalnızlığa doymuş bir kadın. Siz nasıl hiç neden istenmiyorum diye sorgu-

layışlarını bilmiyorsunuz tabi! Gelip gidip, dilenciye sadaka verir gibi gösterdiğiniz sevginiz, sadece yüreğinde yara açmış ve size daha çok bağlanmış! Üstümdeki," diyerek formamı çekiştirdim. "Barut kokusuna tav oluyor! Kokuyu alırsa huzurla uyuyor! Bu kokuyla annesini yanında hissediyor! Annesinin kokusu uğruna sınır ötesine, savaş alanına tayin istiyor! Annesi, kundaktaki bebesini öldürmemiş! Bir ömür onu sakat bırakmış!"

"Annem de çok çekti yapma Allah aşkına!" diyerek resmen yakardı. "Bana Jülide gibi konuşuyorsun şu an! Sanki sana seç deseler, görevini seçmeyeceksin! Senin çocukların ne olacak o zaman?"

"Onlara hem analık hem de babalık yapacak bir anneleri olacak!" dedim, kendimden ve Hevybanû'dan emin bir tavırla. "Bunu düşünmüyor olsam, yoldan geçen herhangi birinden çocuk yapmış olurdum on kere ama Neşe Hanım, eş seçiminde de tam bir fiyasko!"

"O şerefsiz; karısının hırsını, kızından aldı bir nevi ama zaten görüşselerdi Jülide'nin yaşadığı ortaya çıkardı..."

"Ha bu da planlı yani?" diyerek hırsla kollarımı iki yana açtım. Ardından işaret parmağımı göğsüne doğrulttum. "Sana yemin ederim," derken dişlerimi birbirine bastırdım. "O nikâh hızlı olsun diye elimden geleni yapacağım ve elinden, hiç sormadan aldığınız ne varsa hepsini ben ona geri vereceğim. Aile mi? Aile. Sevgi mi? Sevgi. Bela mı? Bela. Korkak tavuklar gibi kaçarak olmaz ve Hevybanû..." Sesli bir nefes eşliğinde genişçe gülümsedim. "Kan insanı sadece akraba yapar derken çok haklıymış çünkü Neşe Hanımın başka hiçbir forsu yokmuş."

"La öldü gitti kadın! Neyin kinini güdüyorsun şimdi?"

"Öldü değil mi?" diyerek hiddetle kaşlarımı havalandırdım. "Gerçekten öldü değil mi? Yoksa o da mı sahte?"

"Jülide yıkadı. Git sor," deyince, esefle yüzümü buruşturdum.

"Yüklediğiniz yükler az geldi birde onu yüklediniz yani aferin," diyerek, yalandan tükürdüm. "Sevmeyin abi siz bu kızı! Böyle seveceksenız sevmeyin!" Konuşmanın bittiğini arz edercesine göğsünden ittirdikten sonra oturma alanına döndüm ama gördüğüm görüntüyle adımlarım duraksadı. Cemre; yüz yüze gelecekleri şekilde kucağına oturmuş, minik ellerini Hevybanû'nun panayır yerine dönmüş yüzünde gezdirirken, hafifçe yaralarını öpüyordu. Öpücükle şifa yöntemi bitince, Hevybanû; Cemre'yi gıdıklamaya başladı. Cemre gıdıklanmaktan Hevybanû'nun boynuna kollarını dolayarak kurtuldu. Göz göze geldiğimizde benim gibi Hevybanû'da ağırca yutkundu. Çocuk, sevdiğin insandan istenince güzel şeymiş. "İnşallah," dedim içimden. "Ben göremesem de, sana tüm eksikliklerini unutturacak bir çocuğumuz olur..."

Gözlem, izleme yeteneğim her şeyde tamdı ama sıra Hevybanû'ya geldiğinde, sıradan görme eylemim tam anlamıyla hayranlıkla izlemeye dönüşüyordu. Adım atışını, saçını savunuşunu, telefon tutuşunu, nefes verişini, gözünü kırpışını, en güzeli dudaklarının iki kenara nasıl kıvrıldığını ezbere biliyordum. Heyvbanû; normal bir insan gibi alelade hareket etse dahi, görüntüsü zihnimin süzgecinden özel bir an olarak geçiyordu. Sırf bu yüzden; hep yanımda olmasını dilesem de, benimle birlikte operasyonlara gelsin istemiyordum. Çünkü zihnim varlığından başka bir şeye odaklanamıyordu ama biliyordum ki, benden başkasıyla birlikte gitmesine de asla gönlüm razı gelmeyecekti...

Adımlarım yanına vardığında, ölüme gülümsüyor gibiydim. Hevybanû, benim; ölüm, sonum, her şeyimdi! "Daha iyi misin?" dediğimde başını evet dercesine salladı. Şart mıydı diye düşündüm kendi kendime. Bugün bu maç şart mıydı? Canı bu denli acıyorken, bir bank tepesinde beni beklemek zorunda mıydı? Tez elden bitsin istediğim için hafifçe benim çocuklara dönerek "Başlayalım karşı takım devrilmeden de sonra çamura yatmasınlar," dedim.

"Kuzum, sen burada otur bakalım," diyerek Cemre'yi kucağından indirince Hevybanû, çatılmış kaşlarımla kendisine döndüm.

"Nereye?" dedim başımı hafifçe sallandırarak.

"Mehtap'lar orada. Yanlarına gidiyorum," dediğinde, dönüp Mehtap, Ercü ve Çaylak üçlüsüne baktım. Sahanın sağ tarafındaki oturma alanlarında oturuyorlardı, bizse şu an tarafsız bölge olarak tam ortadaydık.

"Ben, gönderirim onları buraya. Bir arada oturun," dedim hızlıca.

"Ama," dedi ayaklanmış bir vaziyette.

"Hevybanû," dedim sesli bir nefes vererek. "Altı üstü bir halı saha maçı, cenge gitmiyoruz!" Dillendirdiğim isimle yüzüm buruştu. "Otur, sen," diyerek omuzlarına tutundum. Omuzlarına hafifçe uyguladığım baskı sonucu itiraz etmeden kalktığı yere geri oturdu. "Kendini daha fazla zorlama!"

Tam ellerimi omuzlarından geri çekiyordum ki, sağ elimi kavrayıp avucumun içerisine bir öpücük kondurdu. Dudağımın solu hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bol şanslar o zaman," diyerek gülümsediğinde benim için maçın hiçbir anlamı yoktu ama yine de önüme sunulan fırsatı kaçırmadım. Kendisine temas etme imkânım olduğunda hiç kaçırmadığım gibi. Eğilip alnına bir öpücük kondurduktan sonra yönümü sahaya döndüm. İlerleyip, Mehtaplara birlikte oturmalarını söylediğimde ikiletmeden bizim kızların yanına geçtiler. Bizim kızlar diyordum ama Begüm'ün yanında Dicle burada ne arıyordu zerre anlayamadım!

Muhsin abi eksik olduğu için haliyle bir kaleci, beş oyuncu olarak oynayacaktık. Alka'nın takımında oyun dışı kalan gencin, hakem olmasını istemedi benimkiler. "Olmaz abi!" dedi Kubilay aksi bir tonda. "Ne bileyim kendi takımını görmezden gelmeyeceğini. Tarafsız biri lazım." Gözleri saha içerisinde gezindi. "Taner yüzbaşım olsun. Ne sizden ne de bizden."

"Olmaz," dedik aynı anda çakma piç ile birlikte. "Ercüment olsun," diyerek devam ettim. "Alın size tarafsız."

"Abi sen gönderene kadar, adam Alka'nın kale tarafında oturuyordu," deyince Ömer, bıkkın bir nefes verdim.

"Başlayacağım şimdi maçınıza da, size de!" dedim öfkeyle. Sağ elimi bir tur havada savurup, Ercüment'i işaret ettim. "Yapsın işte adam. Yapsın da bitsin, gidelim!"

"Yenge olsun," dedi adının Selim olduğunu hatırladığım çocuk dudak bükerek. "Güzel hakemlik yapıyor. Daha önceden yapmışlığı da var sonuçta."

"Cık," dedi çakma piç kaşlarını havalandırarak. "Yenge artık sadece sizin yengeniz değil. Taraf tutabilir." Ardından Ercüment'e ıslık çalıp, gel işareti yaptı. "Ercü yapsın işe. Maç ortasında Taner'in kafasını koparmak istemem!"

Yazı tura atılmadı. Çakma piç kaleyi seçince, top bizim tarafa geçti. Emre ile birlikte başlangıç noktasına geçtiğimizde, tam karşımızda çakma piç ve Necip vardı. Ercüment'in çaldığı düdükle topu Emre'ye doğru sağ ayak içimle yuvarladım. Maç başladı başlamasına ama çakma piç ve takımı futbol oynamak için gelmiş gibi değil de, daha çok timlerinin anlamı olan 'Yok Edici' tanımını, kanıtlamak istiyor gibiydiler. Omuz atma, forma çekme ile başladıkları faulller sonucu Ercüment düdük çalmaktan bir hal oldu ve ilk devrenin tamamında hiç gol kayda geçmedi. İkinci yarı ben Veysel'le, Emre ise Ömer'le yer değiştirip kanatlara geçtik hücum yapabilmek için ama bu sert oynamayı bırakmalarını sağlamadı. Adnan abinin havalandırdığı topa, ceza sahası içerisinde kafa topuna çıktım ama çakma piçin sağ ayağı sağ kaşımda patladı. Kaşım açılınca da, oyun durdu.

"Melih!" diye Hevybanû'nun bağırışını işitince başımı oturdukları alana çevirdim. Ayaklanarak tellerin önüne kadar gelmiş ve sağ elinin parmakları çoktan tellere dolanmıştı. "Ne yapıyorsun ya?" diye azarlar bir tonda devam edip, sağ elinin avuç içini tellere vurdu. Benimse tek düşündüğüm; tırmanma ipinden inerken ipin yaktığı ellerinin, tele vurunca acıyıp acımadığı oldu...

Çakma piç inkârla kollarını açıp "Ben ne yaptım kızım ya?" diye bağırdı nefes nefese. "Topa çıktım sadece!"

Hevybanû, çakma piçin yaptığı açıklamaya daha çok kızdı. "Hayır, bilerek yaptın!" diye bağırdı öfkeli bir tonda. "Oynama silindiri içerisinde, rakip futbolcu yoksa ayağını Allah-u Ekber dağına kadar kaldırabllirsln! Ama sen; Alp Aslan'ı göre göre yaptın!" Hızlıca bakışlarını Ercüment'e çevirdi. "At Melih'i oyundan, pislik yapıyor!"

"La bir şey yapmadım!" diye bağırdı çakma piç tekrardan. "Hem sen hakeme karışamazsın!"

"Kaşı açıldı," dedi Hevybanû, hızla. "Oyun başladığından beri, adalesini parçaladın adamın yetmedi ya! Bağları kopacak artık!"

Çakma piç iki elini tiksinir gibi sallarken homurdandı: "Ay akşama bakarsın, kaşına kıçına!"

Formamın etek ucunu çekiştirip, sağ kaşıma bastırdım. Yönümü; çocuğunun maçına gidip, haksızlığa tahammül edemeyen anneler gibi kenardan oyuna dâhil olan Hevybanû'ya döndürdüm. Karşı karşıya kalınca tellerin önünde, hafifçe gülümsedim. "Yok bir şeyim," dedim ama kâr etmedi.

"Bilerek yapıyor," dedi isyankâr bir tonda. Evet dercesine başımı salladım çünkü zaten çakma piç sahada görüşürüz diyerek sabahtan beri konuşup duruyordu. "Ben malımı bilmiyor muyum?" Ardından minicik sağ elini tellerin arasından geçirdi. "Çek bakayım şunu," diyerek formamı çekiştirdi. "Steri strip yapıştırmak lazım. İçeride var mıdır dikiş bandı?"

"Kapanır o ya," dedim, umursamazca. "Yok bir şey."

"Kanaması durmayacak Alp Aslan," diyerek başparmağı ile kaşımı havalandırdı hafifçe. "Çık sen oyundan en iyisi. Sakatlık çıkacak!"

"Bitti zaten," diyerek başımı hafifçe geri çekip, parmaklarının baskısından kurtuldum. "Son beş dakika falan." Yüzümden çektiği elinin parmaklarını yine tellere doladı. Parmak uçları kan içerisindeydi ama zerre rahatsızlık duymadı. Uzanıp, tellere dolanan parmaklarının uçlarını öptüm. "Yok bir şeyim. Otur hadi sen," diyerek kendisine arkamı döndüm. Son beş dakikası kalmış maç için on beş dakikalık tartışma yaşanmıştı. Ercüment; çakma piçin hareketine penaltı verince, bir beş dakikada onun itirazı sürdü. Penaltı atışı için çizginin arkasına geçtiğimde, sağ kaşımı formamın etek ucuyla silerken çakma piçe dudak büktüm. Kendi düşenin ağlamasının anlamı olmuyordu haliyle. Çünkü vuruşumla, top kalenin sağ alt köşesinde ağlarla buluştu. Çakma piç golsüz bitecek maçın kendi kalesine gol atmakla eş değer bir biçimde bitmesine neden olunca, maç boyunca sessiz olan topluluktan minik bir alkış koptu.

Saha dışına çıkarken Hevybanû'ya baktığımda dirsekleri dizlerine dayalı, çenesini de ellerinin arasına almış bir şekilde oturuyordu. Formamı

üstümden sıyırıp top haline getirerek kaşıma bastırmaya devam ettiğimde, yüzünü buruşturup üzerindeki poların fermuarını açtı. Ardından sahanın kapısına doğru yürürken poları üzerinden sıyırdı. Karşı karşıya geldiğimiz gibi "Al bakalım," diyerek polarını bana uzatınca kaş çattım.

"Güzelim zaten sıcak," dedim gayri ihtiyari. Çünkü efor sarf ettiğim için saç diplerim bile terden ıpıslaktı.

"Öyle mi?" diyerek kaşlarını havalandırdı. "E o zaman formanı çıkarayım ben, onu giy sen." Yüzü alayla kasıldı. "Sıcak bastı bana da!"

Elleri üstündeki formamın etek uçlarına gidince, nasıl tutacağımı şaşırdım. "Ne yapıyorsun ya?" diyerek etrafa hızlıca bir bakış attım.

"Ben soyunamıyorum ama sen soyunabiliyorsun?" diyerek sivrilince, ağzım şaşkınlıkla açıldı. Ardından sağ elindeki poları usulca göğsüme çarptı. "Giy şunu Alp Aslan! Yoksa öteki kaşını da ben yaracağım!" Göğsüme çarpıp bıraktığı poları kavradığımda yüzümde gülümseme varken, Hevybanû kıstığı gözleriyle yüzüme dik dik bakmakla meşguldü. "Koskoca alanda bana yürüyen kimse yok ama senin tüm yürüyenlerin burada maşallah!"

Neşeli bir tavırla giydiğim polarının fermuarını, çocuğuymuşum gibi çeneme kadar çekince "İyi ki sakallarımı kestirmişim," dedim muzipçe. "Yoksa bu hırsla hepsini fermuara sıkıştırırdın. Hem..." Sol kaşımı imayla havalandırdım. "Daha sabah soyun canım, ne var bunda diyordun?"

"Vazgeçtim de demiştim ama orasını işine gelmediği için duymamışsın bence," diyerek göz devirdi. "Şu kaşına bant bulalım en azından ya!"

Hevybanû olağan haline dönmüşken araya çakma piçin sesi karıştı. "Jülide?" dedi sorgular bir tonda. "Senin o üstündeki ne?" Hevybanû'nun bakışları hızla üstüne indi. Gözlerini çakma piçe geri çevirdiğinde irileşmiştiler. "La totemi bozmuşsun ya!" dedi, esefle. "Satmışsın kızım bizi!"

"Yok," dedi önce inkârla ama ardından genişçe gülümsedi. "Neyse canım tatlıları ben ısmarlarım. Hem sen hak ettin bir kere ya!" dedikten sonra sol eliyle beni işaret etti. "Sakat bırakacaktın az daha Melih!"

"La yürü git!" diyerek üzerine bir adım atınca çakma piç, Hevybanû sırtı bana dönük bir şekilde bir adım geri kaçtı. "Sen kalk maçı sat sonra tatlıları ben ısmarlarım deyip, kendini bizden taraf say!" Tok bir kahkaha attı hızlıca. "Hayvan gibi tatlı yiyeceğim, hesabı ben ödeyeyim de kimse sesini çıkaramasın diye düşündüğünü bilmiyorum sanki ben!"

"Bana bak!" Çakma piçe adımlayacakken kollarımı beline doladım. "Ya Alp Aslan!" dedi huysuz bir tonda, ben kendisini durdurunca.

"Uyma sen ona, acısı büyük," diyerek keyifle sol omzuna başımı yerleştirdim. "Bu aralar her cepheden yenilgiyle dönüyor..."

"Ha ha ha!" dedi çakma piç abartıyla. Ellerini iki yana açarken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Şahtınız, bir araya gelince tam şahbaz oldunuz!" Hevybanû ile benden aynı anda bir kahkaha koptu. "Hadi sallanmayın da gidip tatlımızı yiyelim," diyerek adımlamamızı bekleyen topluluğa döndü. "Nasılsa hesaplar Jülide'den!" Hadi manasında ellerini sallayarak bizim topluluğu topladı toplamasına ama Ahu, Taner ve Merve'ye dönüp de bakmadı.

"Tebrikler yüzbaşım," dedi Merve o arada. Başımı sağ ol dercesine eğdim. Gözleri önümde duran Hevybanû'ya dönünce hafifçe tebessüm etti. "Başta kız arkadaşınız olduğunu söyleseydiniz keşke," diyerek dudak büktü. "Ayıp oldu size de..." Oysaki benden çok ayıp olan biri varsa o direkt Hevybanû'ydu. "Boşuna Taner yüzbaşım komşunu koruyorsun diye yükseldi," demesiyle, Hevybanû bastıramadığı kahkahasını saldı.

Haliyle kahkahayı koyuverince; Taner'in, Ahu'nun ve Merve'nin meraklı bakışları kendisine döndü. "Kusura bakmayın," dedi sağ eliyle yüzünü yelleyerek. Ardından bakışlarını Taner'e çevirince yerimde gerildim. "Rütben değişiyor ama arkadan konuşma huyun hiç değişmiyor Taner," diyerek esefle baş savurdu. "Yüzümüze de bekleriz..." Dursun diye hafifçe belini sıktım. Taner ileri geri konuşursa, ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Üstelik Taner'i dövecek olmam da sorun değildi. Sorun; Taner'in söyleyeceklerinin Hevybanû 'da yara açacak olmasıydı, benim için.

"Konu siz değildiniz," diyerek Ahu araya girdi o anda. "Arkadaşınızdı."

"Benim yüzüme konuşamayan Taner, Melih'in yüzüne zaten konuşamaz," diyerek omuz silkti Hevybanû. "Neyse..." Sesli bir nefes verip bir adım öne çıkınca gidiyoruz zannettiğim için belindeki ellerimi çözdüm ama bir adım atmışken duraksayıp, bedenini üçlüye doğru çevirdi. "Size; hemcinsinizin, birinin korumasına ihtiyacı olduğunu düşündürten nedir?" Sorgularcasına kaş çattı hızlıca. "Taner'in zihniyeti hastalıklıdır hanımlar ve unutmayın erkeğin şeyinden korkacaksınız diye de boşuna demezler," dedi ve cevap vermelerine fırsat tanımadan muzipçe göz kırparak ilerledi.

Taner'e bakıp, uyarırcasına kaşlarımı havalandırdım. "Sataşma," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Benim can yakmam Melih'e benzemez. Sataşma." Devamında Merve'den taraf dönüp, baş selamı verdim.

"Neden ortalıklarda olmadığın belli oldu," dedi Ahu, gideceğimi anlayınca.

"Evlilik telaşı, vakit alıyor," diyerek keyifle omuz silktim. "Hadi Allah'a emanet!" derken, elimi havalandırıp yalandan bir asker selamı verdim.

Bana göre; bir insana benim diyebilmek için önce seninim diyebilmek ve en önemlisi de bunu hissettirebilmek lazımdı. Önden adımlayan varlı-

ğına yetişip sağ elini kavradığımda gülen yüzü, yüzüme döndü. "Yakında dağa taşa evleniyorum diye bağıracaksın gibi geliyor bana Alp Aslan," diyerek kıkırdadı. Arabamdan tarafa baktığında bezgin bir nefes verince benimde bakışlarım merakla arabama döndü. Begüm, Bilge ve Dicle'yi arabamın kasasına yaslı bir vaziyette görünce hayretle kaş çattım. "Vazgeçtim bağır," dedi, arabama bakmayı sürdürerek. "Anahtar nerede?"

"Arabanın üstünde," dedim öylece.

"İyi o zaman ben kullanıyorum," dediğinde, yüzüm çocuk gibi şekilden şekle girdi. Hevybanû'dan kaçmadı tabi! "Hiç buruşturma yüzünü! Ya ön koltuğu kaparsın ya da arkada Begüm'le Dicle'nin arasında kalırsın."

"E ben kullansam da sen sağ koltukta otursan," dedim vızıldanarak. "Aynı hesap değil mi sonuçta?"

İtirazla istemez bir tonda; "Melih yolda pislik yapacaktır. Yeterince itiştiniz zaten çocuk gibi," diyerek elimi bırakıp, şoför kapısına yönlendi. O arada Cemre; bize doğru koşup minik kollarını istekle kaldırınca, Hevybanû Cemre'yi kucakladı. Yanaklarına birer öpücük kondurup; "Bebeğim ben seni kucağımda tutamam araba kullanacağım," dedi hissedilen sevgisiyle. Cemre'nin beklenti dolu bakışları bana döndü hızlıca. "Alp Aslan amcanda tutamaz çünkü çocuklar ön koltukta oturamaz," derken, minik burnu sıkıştırdı. "Ama arkada Bilge ablanın kucağında oturabilirsin, istersen..."

Cemre'den "Tamam," onayını alınca, kucağından saldı usulca.

"Hadi bakalım," diyerek şoför kapısını açmasıyla, hızlı adımlarla sağ ön koltuğa yöneldim. Çünkü arkaya yanlışlıkla kalasım bile hiç yoktu!

Askeriyeden çıkıp anayol bağlantısına bağlandığımız gibi çakma piçin arabası arka tamponumuza kadar yapıştı ve öyle bir selektör yapmaya başladı ki, niyeti daha çok kör etmek ister gibiydi. Hevybanû, sakince sağ şeride atladı ama çakma piç bizi geçmek yerine yanımıza yanaşıp, arabasının sağ camını indirdi. O camını indirince, Hevybanû'da kendi camını indirdi. Çakma piç yanında oturan Necip'in üstüne doğru eğilerek, arabasında çalan şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladı. "Be vicdansız! Be insafsızın kızı! Be nankör kedi!"

Hevybanû, çakma piçin yaptığı göndermeye tiz bir kahkaha attı. Ardından bakışlarını solunda kalan arabaya çevirip "Arabada çocuk var," dedi yüksek bir tonda.

"Ne yapayım?" diye bağırdı çakma piç arabasındaki müziğin sesini kısarak. "Durup çeyrek mi takayım?"

Hevybanû neşeyle "Acele etme," diyerek dudak büktü. "Ama beni çeyrek kesmez! Sonuçta her çocuğun kıdemli yüzbaşı olan bir dayısı olmuyor!"

Söyleyeceğini söyleyip camını kapatmadan önce bize ulaşan son şey Necip'in "Yenge hamile mi?" diye merak dolu sorusuydu.

"Jülide," diyerek Begüm aradan öne doğru kafasını uzattı. "Hamile misin gerçekten?"

"Melih'in damarına basıyorum yok bir şey," diyerek orta aynadan Begüm'e odakladı bakışlarını. "Sende ne var ne yok? Konuşamadık hiç."

Begüm sırtını sesli bir nefes vererek geri yasladı. "Nişan yapmaya karar verdik," demesiyle, kızlardan sesli bir "Yaa," döküldü. "Ondan sordum hamile misin diye. Nişan Giresun'da olacak da. Gelirsiniz değil mi?"

Hevybanû "Kısmet," dedi, direkt geliriz demek yerine. "Ben Karadeniz'i severim. Tarihi uyarsa neden gelmeyeyim?"

"Bir yanım iyiyiz böyle diyor ama," dedi Begüm tereddütlü bir tonda. "Bir yanımda ertelemenin sonu yok diyor."

"Sizin bileceğiniz iş," dedi Bilge araya girerek. "Ama emin değilsen, boşuna kalkışma bence."

O arada önümüzde jet hızıyla ilerleyen çakma piçin arabasına selektör yapmaya başladı Hevybanû. Tepkime alamayınca, telefonla ulaşmayı tercih etti. Tatilde, telefonunu arabama bağladığı için direkt kendiliğinden araç içine geçti arama. Çakma piç üçüncü çalışta telefonu açınca, "Sapağı kaçıracaksın," dedi hızla.

"Ya bir türkü bara gideriz diye düşündük biz," dedi çakma piç, gaz kesme zahmetine girmeden.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyerek, sağa sinyal verdi Hevybanû. "Arabada çocuk var diyorum sana!"

"Ya Jülide!" diyerek isyanla yükseldi. "Sen evli, mutlu, çocuklu olayına ne çabuk adapte oldun böyle ya?"

Hevybanû tekrardan selektör yaptı kendisine. "Sağa sap Melih!" dedi dikte edercesine. "Sağa sap ama insan gibi!" Konuşma araba içine yayıldığı için haliyle çakma piçin arabasından çalan müziği bizde dinliyorduk.

"Yenge, senin yapacağın şarkı listesini şey etsinler," diye seslendi Necip arkadan.

Hevybanû; "Değiştirme," dediğinde, hepimiz şarkıya kulak kesildik.

Kahpe fişek nasıl delmiş kaşın arası
Birden bire donup kalmış gözün karası
Elde vardır bir tek oğlun kanlı beresi

Gelir anam gelir desem, desem yalandır

Peşi sıra sesini sakınmayıp, "Güzel anam, canım anam kolay değildir," diye, şarkıya can evinden eşlik etti. O arada çakma piç sağa sinyal verip sapınca, "Cemre'cim sana kırmızı balık dinletmek isterdim ama," diyerek gülümsedi genişçe orta aynaya. "Alp Aslan amcanın şarkı listesi hiç iç acıcı değil." Bana doğru dönerek gözlerini irileştirdi muzipçe. "Ama sana söz Melih abinin arabasını," dedi imayla sesini yükselterek. "O gidince çocuk şarkılarıyla doldurup, kreşe çevirириz. O da alıştırma yapmış olur!"

Çakma piç; "Ulan kendisini büyüttüğüm yetmemiş gibi birde çocuğunu büyüteceğim ya!" diye homurdanarak çağrıyı sonlandırdı. Telefonu kapandığı gibi tekrardan çaldığında, Mehtap'tan gelen çağrıyı da yanıtladı.

"Kuzu biz havaalanına geçiyoruz," dedi Mehtap acelece, şaşırdım. "Sahada vedalaştık ya, alana gelmeyin diye de böyle bir yol seçtik."

"Çocukça işler yapıyorsunuz Mehtap!" dedi Hevybanû, işittiğinden hoşnutsuzluğunu sesine yansıtarak. Gitmek için dönmemizi mi beklemişlerdi gerçekten? "Bir saat sonra uçağımız var dediğinizde ben sizi ciddiye bile almamıştım. Böyle gitmek mi olur?"

"Boş ver sen bizi," dedi hızlıca Mehtap. "Sen İstanbul'a gel de bir ara şu Melih'in patlatamadığı gece kulübümüzde bir gece devirelim."

"Geleceğim yakında ya," demesiyle, sorgulayan bakışlarım kendisine döndü. "Bu seferlik böyle olsun madem. Geldiğimde haberleşiriz artık. Size iyi yolculuklar..."

Vedalaşıp, çağrıyı sonlandırdığı gibi "İstanbul'da ne yapacaksın?" dedim merakla. Çünkü hiç lafını yapmamıştı.

"Arabamı alacağım," diyerek dudak büktü. "Böyle zor oluyor..."

"Kullandığın ne?" diyerek sol gözümü kırptım. "Te İstanbul'a araba almaya mı gideceksin? Anahtarı sende bırakırım, yedeği de var nasılsa..."

Teklifimle bir duraksasa da, hızla toparlayıp "Arabanı bir iki kere vurduktan sonra tekrar görüşelim canım," dedi imayla.

"Senin canına bir şey olmasın da," diyerek, görev dışı iş değişikliğini ortadan kaldırmanın rahatlığıyla ardıma yaslandım. "Giden araba olsun!"

Merkez tatlıcılardan birinin önüne park edip, usulca indik. Bahçe masalarını birleştirip, hep birlikte oturduk. Hevybanû solumda kalırken, onun soluna da çakma piç oturdu. Taner burada olsaydı, muhakkak iki ölüm meleği yanına kuruldu diye yorumlardı görüntümüzü ve haksız da sayılmazdı. Hevybanû kendisine kazandibi söylemişti ama durumu daha çok aradığını da bulamamış gibiydi. "Pişt ekşimik surat," dedi çakma piç,

Hevybanû'yu omzundan dürterek. "Aradığını bulamadın diye yüzün ekşidi gene!" Karşısında oturan Vildanlara döndü muzipçe. "Siz buradasınız diye naza çekiyor kendisini, yoksa üç tabak gömmüştü şimdiye dek!"

"Ya sen benimle uğraşmasana!" dedi Hevybanû homurdanarak. "Ye işte yiyeceğini de, çenen kapansın!"

"Şimdi şurada," derken, sağ elinin parmaklarını birleştirip dudaklarına götürdü. "Bir kuru baklaya olacaktı..." Özendirmeyi hedefleyerek, iç çekti. "Üç porsiyon yerdin ama!" demesiyle, Hevybanû göz devirdi.

"Neresine yiyor bir anlasam," dedi Bilge, Hevybanû'nun bedenini süzerek. "Gerçi kızı ne hale getirmişsin, anca güç topluyordur."

"Gel seni de çalıştırayım," dedi çakma piç dan diye. "Jülide ile aynı yaştasınız ama ablası gibi duruyorsun maşallah. Urfa hayatı yaramadı sana!"

"Sana mı kaldım ben be!" dedi Bilge hırsla masaya doğru eğilerek. "İki tane abim var benim!"

"Hee, küçük olan az önce sahada ağlıyordu!" dedi elini bir tur havada sallayarak. "Birileri," derken, Hevybanû'nun sol omzunu sıktı hafifçe. "Sahadan nasıl kaçıracağını şaşırdı abini. Büyük olan zaten ortada yok!"

"Aaaa Ali abi!" dedi Hevybanû aniden ve hızla telefonuna uzanıp abimi aradı. "Ali abi, çıktın mı hastaneden?" dedi, telefon açıldığı gibi. "Ya bana birkaç tane steri strip getirebilir misin?" Abimin nedenini niçinini sorgulayan sorularını dinledikten sonra açıklarcasına devam etti. "Yok ciddi bir şey yokta lazım. Benim camın önüne bırakırsın olur mu? Evde değilim de şimdi. Maç yaptılar bizimkiler. Melih, yenilmesinin şerefine tatlı ısmarlıyor."

"Doyuramadım Ali abi, doyuramadım!" diyerek, telefona doğru bağırınca çakma piç, Hevybanû daha çok bana sokuldu.

"Tamam, abi. Görüşürüz sonra," diyerek telefonu kapattıktan sonra hırsla çakma piçe çevirdi başını. "Ya sen ne bulaşık, yalaşık oldun ya!"

"Ne kızım yalan mı?" diyerek omuz silkti gevşekçe. "Sen adamın evince ekşi hamurunu yersin," derken bana imalı bir bakış attı. "Baştan bil diye söylüyorum..."

"Al, yemeyeceğim," diyerek önündeki tatlı tabağını küskün bir tavırla ittirdi.

Çakma piç hiç aldırmadan Hevybanû'nun tabağını alırken "Yediklerine say!" dedi. "La senin yediğin tatlılarla millet on tane Hakkı doğururdu be!" Dillendirdiğine herkes ansızın yakalandığı için gür bir kahkaha atarken, o söylenmesini sürdürdü. "Şimdi önüne bir tabak kuru baklava koysam, gözün kapalı yersin. Yemezmiş! Asıl Melih yemez bu numaralarını!"

"Şl" diye söze başladı ama gözleri Dicle'ye kayınca ne söyleyecekse yuttu geri Hevybanû.

Onun ne söyleyeceğini anlayan çakma piç kulaklarını elleriyle örtüp, "Sakın kuzu. Sakın!" diyerek başını iki yana salladı.

"Demedim bir şey," dedi Hevybanû, sakinleştirmek adına.

Çakma piçle atışırken bedenini soluna doğru çevirdiği için neredeyse sol dizimde oturacak hale gelmişti. Fırsatımı kaçırmayıp; "Kucağıma otur istersen, daha kolay olur," dedim sağ kulak dibinde gülümseyerek. Söylediğimi idrak edip yüzünü bana çevirince, burun buruna geldik. Ancak o zaman anladı ne kadar yamacıma sokulduğunu.

"Sizin düğün ne zaman?" dedi Begüm merakla araya girerek. "Bizim nişanla çakışmasın?"

"Ne zaman onay çıkarsa o zaman," diyerek kestirip attım. Konunun değişmesiyle Hevybanû'nun uzaklaşacağını anlayınca, sol elimi beline dolayıp sabit kalmasını sağladım.

Begüm söylediğimi beklemediği için olsa gerek "Onay?" dedi şaşkınca. Ardından meraklı ama daha çok rahatsız olan bakışları yanında oturan Veysel'e döndü ve "Bizde mi onay alacağız?" diye sordu.

Veysel; "Yok, gülüm," derken, Begüm'ün yüzüne düşen saçlarını geri ittirdi. "Bizde öyle bir şey yok. Komutanımın durumu ayrı."

"Abi siz ne yaşıyorsunuz ya?" diye patavatsızca yükseldi Begüm. "Sizin nasıl bir hayatınız var?" Hevybanû'ya çevirdiği hor gören bakışlarıyla "Senin bunlardan haberin var ve hiç rahatsız olmuyor musun?" diyerek patavatsızlığını sürdürmeyi tercih edince, hırsla öne doğru çıktım ama bir el sol dizimin üstüne kapanınca duraksadım. Bakışlarım solumda kalan Hevybanû'ya döndü usulca. Kaşlarını havalandırıp, şortumun sıyrılması dolayısıyla çıplak kalan dizimi okşayınca ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Küçücük bir temas sanırım ancak bu kadar anlamlı olabilirdi.

"Olmuyorum," dedi yemin verir gibi gözümün içine baka baka. Ardından mesafe kattığı kahvelerini Begüm'e çevirdi. "Melih'in arabasından, bizim arabaya yayılan o şarkı vardı ya," diyerek kaşlarını imayla havalandırdı. "Sen onu ciddi bir karar almadan önce günde en az üç kez dinle Begüm. Kolay olmadığını belki o zaman anlarsın." O an bir kez daha anladım ki aklı başında, kendini ve ne istediğini bilen bir insanla yol yürümek insanın içinin huzurla kaplanmasına sebep oluyordu. Güllük gülistanlık hayatları herkes yaşardı. Acıyla tanışmamış, çarpışmamış insanlar Begüm gibi en ufak bir şeyde bocalardı.

Hevybanû'nun eli, diz kapağımda usulca aşağı yukarı hareket ederken gülümseyerek kendi telefonuma uzandım. Saate bir bakış attığımda he-

nüz akşamın altısı olduğunu fark ettim. Kahraman ustanın numarasını tuşladığımda aklımda olan tek şey Hevybanû'nun istediğine kavuşmasıydı. "Ustam nasılsın?" dedim telefon açılınca.

"Ooo iyiyim Alp Bey oğlum. Asıl sen nasılsın? Nerelerdesin?"

"Ustam," dedim içtenlikle. "Diyorum ki iki saate sana baklava yemeğe geleyim, kuru baklavan var ise..." Hevybanû'nun şaşkınlıktan irileşmiş gözleri çehremi turladı. "Dükkânı kapatmazsan tabi. Ne diyorsun?"

"Gel!" dedi Kahraman usta gülerek. "Sen gel yeter ki, sana hep var."

Derin bir nefes alarak, masanın üstündeki cüzdanımı aldım. "Kalabalığız biraz," diyerek masadaki şaşkın yüzlere baktım. "İki saate gelmiş oluruz ustam. Gelince görüşürüz."

"Aman dikkatli gelinde isterseniz on saate gelin. Hadi Allah'a emanet," diyerek çağrıyı sonlandırdı Kahraman usta.

Oturduğum yerden ayaklandım çarçabuk. "Kalk bakalım," diyerek Hevybanû'ya doğru sol elimi uzatıp, parmaklarımı sallandırdım. Minik elini, avucumun içerisine bıraktı. "Antep'e gidiyoruz!"

"Ne?" dedi hayretle oturduğu yerden. "Ne Antep'i Alp Aslan şimdi?" diye sorgulamaya devam etse de bir yandan da ayaklandı.

"Geliyor musunuz?" diyerek, nezaketen bakışlarımı masada oturan topluluğa çevirdim. "Biz bir kuru baklava yiyip geleceğiz."

"Valla ben maça zor geldim," diyerek yorgunca baş savurdu Vildan. "Buradan da eve zor giderim. Bir baklava için o kadar yol gidilmez. Hem siz dönerken getirirsiniz zaten."

"Anne, bende," dedi o arada Cemre.

"Gelsin mi bizimle?" dedim, Adnan abiye hitaben.

"Annesi bilir," dedi Adnan abi tüm kalbi ılıklığıyla. Sanırım bende bu kadar olsam yeter de artardı bile.

Vildan bir Cemre'ye bir de Hevybanû'ya baktı. Ardından Cemre'nin sağ yanağına bir öpücük kondururken; "Git bakalım da, Jülide teyzen bir antrenman yapsın," demesiyle, golünü attı.

Hevybanû; "Yemin ederim sizin dilinize düşeceğime lağım çukuruna düşsem daha iyiydi," diye söylendi ama kendisine doğru gelen Cemre'yi, elimi bırakarak kucaklamayı ihmal etmedi.

"Siz böyle ön gösterim gibi oldunuz ha?" deyince çakma piç, önümde kucağında Cemre ile duran Hevybanû'ya bakarak ağırca yutkundum.

"Benim kızım olmaz," dediğimde dan diye, Hevybanû dâhil herkesin bakışları bana döndü. Öyle ki kendi içlerinde konuşan çocukların muhabbetine katılmayan Emre'nin bile! "Merhametsiz adımın kızı olmaz," diye

mırıldanabildim, boğazıma oturan yumruya rağmen. Mahcupça duraksadım ama ne olduğumu da gayet iyi biliyordum. "Hiç bekleme yani..."

Hevybanû'nun yüzü düşünce, çenemi tutamadığıma pişman oldum. Daha doğrusu konuşana kadar pişman olduğumu zannettim. "Benim babamın nasıl oldu o zaman?" diye sordu, hayal kırıklığıyla.

Gözlerim direkt çakma piçle kesişti. Sevdiğiniz bir insanın; canının bile isteye yakıldığını bilmek ve bunu değiştirememek, cehennem azabı gibi bir şeydi. Sesli bir nefes eşliğinde "Deneriz yavrum," dedim, konu biz olmadığımız için muhabbeti değiştirmek adına. "Ama önce şu tatlıları yiyip, Hakkı'ları bir garantileyelim," derken sol elimi, beline attım.

Çakma piç oturduğu yerden hızla ayaklanırken "Kalk!" dedi Bilge'ye doğru elini sallayarak. "Kalk! Kalk!" Bilge, neye uğradığını şaşırsa da kalktı. "Bunlar yolda çocuğu unutup çalışmaya başlayacak gibiler, işi sıkı tutalım!"

"Ay yok artık!" dedi Bilge inanamaz bir tonda.

"Ne biçim görümcesin kızım sen?" diyerek ortalık kızıştırmaya çalıştı çakma piç. "Ulan Jülide'nin o kadar olayını anlattım, hiç mi bir şey kapmadın?"

"Melih!" dedim, yeter dercesine. "Yemin ederim anamı aratmıyorsun!"

"Aga ben dayı olmak için çok gencim," diyerek kendi arabasının anahtarını Necip'e attı. "Benim araba sende. Çizersen sikerim belanı!" dedikten sonra yönünü Bilge'ye döndü. "Yürü kız görümcek!"

"Sen bunu nasıl çekiyorsun ya?" dedi Bilge, Hevybanû'ya hitaben.

"Gönül sevince, göz görmez oluyor be Bilge!" diyerek bir kahkaha attı Hevybanû. Ardından arabama doğru ilerleyip, Cemre'yi arkada ortaya oturttu. Emniyet kemerini taktıktan sonra Cemre'nin alnına usulca bir öpücük kondurdu. "Sıkılırsan söyle tamam mı? Hemen döneriz."

"Ben şeninle şıkılmam ki Cülide'jim!"

Hevybanû'nun mest olmuş yüzünü görünce; "İşte," dedim içimden. "İşte ömrüm boyunca izlemek istediğim tek görüntü bu. Sen nasip et Allah'ım..."

XXI – KALPTEN GÖĞE SALINAN BALON

'Sevda; ölümüne yanmayı göze almaktır.'

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan ile araba yolculuğu yapmaya başlayalı sadece dolu dolu üç gün olmuştu. Başka biri araba kullanırken sağ ön koltukta oturmaktan nefret ediyordum ama Alp Aslan'ın araba kullanışına üç günde alışmıştım. Bunu bu kadar kolay kabullenmemin nedeni ise ölse dahi bana zarar gelmesine izin vermeyeceğine emin oluşumdandı.

"Her kafadan bir ses çıktı ya," dedi o arada Melih bezgin bir ses tonuyla. "Kafam sikildi yeminle!"

"Melih!" diyerek irileştirdiğim gözlerimle arkaya dönüp, Cemre'yi işaret ettim. "Az biraz çeneni mi tutsan acaba?"

"Abicim," diyerek, solunda kalan Cemre'ye döndü. "Şu eline telefon verilince dünya ile bağlantısını kesen çocuklardan değil misin sen yoksa?" Cemre; Melih'in yüzüne öyle bir bakıyordu ki, gülmemi bastıramadım. "Ben telefonumu veremem ama verir kızlardan biri sıkılıyorsan. Kulaklıkta vardır şimdi bunlarda, sen de bizi duymamış olursun..."

"Çocuğu gezmeye götürüyoruz neden sıkılsın?" dedi Bilge, gözlerini devirerek.

"Şıkılmam ben Cülide'jimle," deyince Cemre, otuz iki diş gülümsedim.

"O zaman kulaklarını kapa," dedi Melih hiç tavrını bozmadan. "Şurada iki muhabbet edeceğiz ya! Ne yapayım adab-ı muaşeret kurallarıyla mı konuşayım?"

"Ben, senin konuşacaklarını biliyorum," dedim kinayeyle.

Beni yanıltmayıp, "Muhsin abinin durumunu soracağım mesela," diyerek omuz silkti.

"Züzü teyşem neyde?" dedi o arada Cemre salt merakıyla.

"Cehennemin," diye başlayınca Melih, öksürük tufanına tutuldum.

"Melih'cim, çocuktan al haberi derler bildin mi?" diyerek sussun diye gözlerimi irileştirdim. "Soracağın konu hakkında benim zaten bilgim yok. Bilge'nin de yoktur. Alp Aslan'a da akşama sorarsın..."

"Nasılsa bize gelecek diyorsun yani?" diyerek bıkkın bir nefes verdi. Ben, bu kadar samimiyet yeter diyerek kurtulursun sanmıştım!"

Sabır dilenircesine sol elimle yüzümü sıvazladım. Aslında Melih, Cemre den daha çocuktu. Yüzümden indirdiğim elimi, müzik paneline attım.

Alp Aslan'ın "Güzelim!" diye seslenmesiyle, meraklı bakışlarım kendisine döndü. "Bırkalamasan mı acaba?"

"İki saat önce anahtarını bana bırakıyordun?" diyerek hayretle durakladım. "Şimdi bırkalama diyorsun!"

Melih, arkadan tok bir kahkaha attı. "Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyor işte. A benim saf kızım!"

"Ulan," diyerek, alt dudağını dişledi Alp Aslan. "Çocuğuma ilk; 'Dayı; kaçsın götüne keman yayı!' demeyi öğretmezsem bende ne olayım!"

"Jülide!" dedi Bilge hafifçe arkadan öne çıkarak. Bastıramadığı gülümsemesi kelimelerinin arasından sıyrıldı. "Sen ne diyorsun?"

"Sağlıklı bir gelecek için üremeye son!" diyerek, iki elimle hayali bir manşet açtıktan sonra Alp Aslan'ın bana attığı imalı bakışlara aldırmadan, müzik panelini bırkalamaya da devam ettim. "Hayır!" dedim huysuzca. "Kola jilet attıracak arabesk listen var ama içlerinde Ahmet Kaya yok!"

Sorgular bakışlarımı müzik listesi Alp Aslan'ın olduğu için kendisine çevirdim ama Melih "Çünkü adam asker!" dedi kafasını ortadan uzatarak. "Şunu bir anla artık! Asker adam ya kendisini dinlemez ya da dinlese de dillendirmez."

"Siz neden iş ile aşkı ayıramıyorsunuz?" dedim esefle. "Müzik evrenseldir!"

"Valla terör bizim götümüzü siktiği için Jülide'cim senin gibi evrensel bakamıyoruz pek. Hoş!" diyerek mokur mokur homurdandı. "Gide gele beni, benim çocukları bozdun. Oktay'ı bile bozmuştun!" Oktay'ın adını geçirmesiyle rahatsızca boğazımı temizledim. Tüm askeri birliklerin bu devri, bence rahatlık devriydi. Önceleri konuştuğun dile karıştıkları kadar dinlediğin müziğe de karışıyorlardı ve kendimce bunu doğru bulmadığım için askeri birliklerde olduğum her an özellikle Ahmet Kaya dinliyordum. Evet, Oktay'a Diyarbakır türküsünü ben sevdirmiştim. O kadar çok dinlememizin, kaderimizde bir etkisi olacağını bilemeden! Oktay bana; "Diyarbakır Gülü!" diye seslendikçe, birinin daha tabularını kırdım diye sevinmiştim o zavallı aklımla. Beni Diyarbakır yapıp, ayaklarıma düşeceğini ön göremeden...

"Nedir bu Oktay mevzusu?" dedi Alp Aslan, adı zikredildikçe sağ şakağıma bir ağrı saplandığını bilmeden.

"Vebali ağır bir gençlik hatası," dediğimde mırıltı eşliğinde, kısılmış gözleri bana dönünce yanlış anladığını anladım.

"Sen, bakma Jülide'ye," diyerek Melih tekrardan ortadan başını uzattı ve anlatmaya koyuldu. "Diyarbakır'da teröre destek veren bir aşiret, olaylar kendisine dönünce iş birliği yapmak istedi!" Sıkıntılı bir tavırla sol

elini, saçlarının arasından geçirdi. "Aşiret ağasıyla görüşmek üzere yola çıktık ama saldırı olduğunu duyunca da geri dönmek zorunda kaldık." Sesli bir nefes eşliğinde yüreğimdeki nasırı tırnakladı. "Saldırıda da Oktay ve beş er şehit düştü..."

"E ne var bunda?" deyince Alp Aslan, ruhsuzluğu ile şaştım kaldım. "Hevybanû bunun neresinde?" diye sorgulamaya devam edince, el mahkûm geçmişin harbinde sahne aldım.

"Bana yazıcı odasından çıkmamamı tembihlemişti annem," dedim, o günün pişmanlığını hala içerimde hissederek. Gözlerimi arabanın farlarının aydınlattığı yoldan çekmeden, o harpte can aldım. "Ama ben sıkıldım içeride," diyerek buruk bir şekilde gülümsedim. "Dışarıda mıntıka temizliği vardı. Gidip aralarına karıştım..."

"Oktay ile Jülide iyi anlaşırdı," diyerek araya girdi Melih. "Hatta çocuğun beynini Diyarbakır türküsüyle o kadar çok yıkamıştı ki, çocuk Jülide'ye 'Diyarbakır Gülü!' diyordu artık."

"Aniden saldırı olunca," dedim, kendi harbimde savaşarak.

"E kimsede dolu değil zaten," dedi Melih yine araya girerek. "Ortalık karışmış. Elindeki süpürge ile mermi engellemek mümkün mü?" diyerek omuz silkti. "Değil!" Arkadan enseme elini atınca acıya inledim. "Jülide kendisini, süpürgeyle savaşmak mümkün olmadığı için suçluyor sanırım."

"Alakası yok," diyerek öne doğru çıkıp, ensemdeki baskısından kurtuldum. "Oktay ben oradayım diye kaçamadı bile Melih!" dedim ve hırsla arkaya döndürdüm başımı. Sol elimin iki parmağı, göstermek istercesine şah damarıma gitti. "Önüme atladığı için gözümün önünde tam buradan girdi o ak47 mermisi! Damarı patladı ve benim bastırdığım elim hiçbir işe yaramadı!" Burnumun direği kederle sızlamaya başladı. "Dönmeseydi," dedim, zamanı geri alabilecekmiş gibi inatla. "Önüme geçmeseydi! Omzundan vursaydılar, sırtından vursaydılar ama önüme geçmeseydi!"

"Sivildin sen," dedi çenesini kasarak.

"Üzerine iki üniforma giydiriyorsunuz diye o insanlar sivil olmaktan çıkmıyor Melih!" dedim hırsla altta kalmayarak. "İnan bana, Oktay benden daha çok sivildi. Bir ailesi, bir nişanlısı vardı," diyerek aklama beni dercesine baş savurdum. "Benim payıma düşeni o yaşamak zorunda değildi. Oktay öldü de, bir Oktay mı öldü sanıyorsun sen?"

"Bana bak!" diyerek üstümdeki formanın yakasını sol eliyle kavradı. "Bugüne kadar burnunu bile kanattırmadım ben senin!" dedi öfkeyle soluyarak. "Kim ölürse ölsün! Sen seksen beş yaşında, evinde kucağında kedinle kalp krizinden öleceksin! Sikerim senin belanı Jülide!"

"Yukarıyla sözleşme yaptın sanırım," derken, yakamdaki elini ittirdim.

"Söz verdim!" diye bağırınca, kaşlarım çatıldı. "Söz verdim ben anlıyor musun? Bu işlerden asla zarar görmeyeceksin diye söz verdim!" Sağ elinin işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Ben; seni sabah akşam eğitsem de, sen bir olay olduğunda siktir olup gideceksin! Arkanda ben kalmışım, bu piç kalmış umurunda olmayacak! Sen siktir git doktorluğunu yap!" Kollarını araba içerisinde oluşumuza aldırmadan iki yana açtı. "Ya senin burada ne işin var? Senin bu topraklarda ne işin var Jülide? Erman'ın ölmeyeceği ne belli? Senin bu adamla..." İtina ile Alp Aslan'ı işaret etti. "Ne işin var aklım almıyor benim!"

"Konuyu dağıttınız," dedi Alp Aslan. Kendisinin hedef gösterilmesinden rahatsız olmuş gibiydi. "Ne sordum konuyu nerelere getirdin Melih!"

"Eğer ki," diyerek hırsla kaşlarını havalandırdı Melih. "Senin yüzünden burnu dahi kanarsa, tüm sevdiklerinin canını yakarım Alp Aslan!" Yapacağını bildiğim için ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ananı, babanı ayırmam. Ben asker intikam almaz diyenlerden değilim ve sen o gün geldiğinde asıl psikopatlığımı görmüş olursun!"

"Beni yanında yetiştirildiklerinle karıştırma Melih!" dedi Alp Aslan, restine rest dercesine. Melih, annemin yanında yetiştiği için bakışlarım kendisine döndü ama bana bakmak yerine, orta aynadan Melih'e dik dik bakmayı tercih etti. "Sadece Oktay'ın mevzusunu sordum. Konuyu bize kadar getirdin."

"Ağaların bizimle görüşmesini engellemek için yapılan sıradan bir saldırı işte," diyerek hırsını, sinirini kenarı koyup anlatmaya devam etti Melih. "Normalde dönmezdik ama Jülide orada olduğu için geri döndük. Bizim geri dönüşümüzü sağlayıp, koca aşireti o gün yok ettiler. Oktay'da sıradan bir erdi işte amına koyayım! Neyi sorguluyorsun?"

"Polar?" Poları sorduğunu duyunca bıkkın bir nefes verip, arkama yaslandım. Alp Aslan ve her şeyi öğrenme takıntısı beni en çok zorlayan şeydi. Zira yaptığını ben ona yapıyor olsam, benimle ilişkisini iki dakika sürdüremezdi.

"Sizin tim yeni oluşmuştur, size tasarlananlar da bize örnek gelmiştir. Oktay'da beğenip, almıştır. Ne var yani bunda?" dedikten sonra, söyledikleri aklına yatmışçasına dudak büktü. "Bu kadar basittir. Normal bir erle ne işiniz olur ki başka?"

"Ben Oktay diye birini hatırlamıyorum," diyerek düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı Alp Aslan. "Bu öyle avantadan geldi, al sen de giy dostum diyerek eşe dosta dağıttığımız bir kıyafette değil." Derin bir nefes aldı devamında. "Şaşırdım ve olduramadım sadece..."

"Sen polara mı şaşırdın yoksa Jülide'nin saklıyor oluşuna mı?" dedi Melih, sorgulama tahtını alarak.

"Melih," diyerek Bilge araya girdi ve Melih'in orta alanda öne çıkmış olan bedenini, sol kolundan tutarak hafifçe geri çekti. "Böyle yaparak onlara ne hissettirdiğinin farkında mısın?" Kaşlarını havalandırıp, indirdi imayla. "Birlikte bir yola çıkmaya çalışıyorlar ama sen sürekli etraflarında felaket senaryosu üretiyorsun!"

"Çünkü Melih, bizim normal şartlarda ayrılmayacağımızı biliyor," dedim, adım gibi bildiğim gerçeği dillendirerek. "Benim laf olsun diye Alp Aslan ile görüşmeyeceğimi de biliyor, boşa kendisini umutlandırmayacağımı da." Ağırca yutkundum. "Başımıza bir şeyler geleceğinden emin," dedim ve gülümsedim. "Hoş bende eminim..." Alp Aslan'ın şaşkın bakışları bana dönünce "Ne?" diyerek omuz silktim. "Bunu bilmeyecek ne var?"

"Neden böyle düşünüyorsun Jülide?" dedi Bilge endişeyle. "Yani başınıza bir şey geleceğini?"

Derin bir nefes alıp, başımı arkaya yasladım. "Ne zaman nefes aldığımı hissetsem," diyerek gözlerimi yumdum. "Gelip bir el boğazımı sıktı ve ben nereden baksan altı aydır sıkıntısız nefes alıyorum Bilge. Yakındır..."

"Ağzını hayra mı açsan acaba?" dedi Melih, sol omzumu dürterek.

"Garibanın yüzü güler mi be?" dedim gözlerimi açmadan isyankâr bir tonda.

"Gülmez," diye üçünden toplu bir cevap geldiğinde, tok bir kahkaha attım.

"Garip ana kim?" deyince Cemre, kahkahama diğerlerinin kahkahası karıştı. Bir çocuğun varlığına bile ancak bu kadar sadık kalabilen yetişkinlerdik. Zamanla öğrenir miydik orası bilinmezdi ama hayat bu ya illaki kendi yöntemleriyle öğretmeyi seçerdi.

Beyaz yeşil şeritli sandalyeleri olan bir çarşı esnafının dükkânına vardık. Dükkâna girerken sağ elim Alp Aslan'dayken, sol elim Cemre'nin elindeydi. Haliyle tam anlamıyla bir aile görüntüsü sergiliyorduk. Tabi görüntümüz aile olmadığımızı bilen bizler için bir sıkıntı içermiyordu ama Alp Aslan'ı tanıyanlar için küçük bir şoka sebep oldu. Kır beyaz saçları ve saçlarının aynı renginde pos bıyıkları olan, orta yaşlı amcanın yüz ifadesi bizi görünce dondu. "E ustam gel dedin ama gelince de ruh görmüşe döndün," dedi Alp Aslan gülerek. Ardından sağ elini kır saçlı adama doğru tokalaşmak için uzattı.

Kır saçlı adam bir benim yüzüme baktı, bir Cemre'nin. "Oğlum," diyerek sorgu dolu bir tonda Alp Aslan'a döndü elini uzatarak. "Biz seninle bir

sene oldu mu görüşmeyeli?" Ardından ölçer bakışları Cemre'ye döndü. "Ne ara evlendin sen? Çoluk çocuğa karıştın?"

"Haal" dedi Alp Aslan uzata uzata. "Çocuk benim değil," diyerek genişçe gülümsedi, adamın elini sıkarken. "Ama hatun benim," diye devam edince, gözlerim irileşti.

Kahraman usta çocuğun sadece benim olduğunu zannedince az önce yaptığını düşündüğü gaftan ötürü mahcup olarak "Kusura bakma kızım," dedi. "Ben çocuk kimin dedim ama yaşlılık işte, unuttum sandım..."

"Sorun değil," diyerek genişçe gülümsedim. "Cemre," derken sol elimle birlikte, Cemre'nin elini de havalandırdım. "Arkadaşlarımızın kızı. Naminizi duyunca gelmek istedi," diyerek Alp Aslan'ın dağıttıklarını toparlayabildiğim kadarıyla toparladım.

"Siz geçin oturun madem ben ne var ne yok getireyim," dedi Kahraman usta, pot kırmamış olmanın rahatlığıyla boş masaları işaret ederek.

Duvar boyundaki masalardan birine ilerlerken Alp Aslan hafifçe geri dönüp "Ustam, kuru baklava!" diye seslendi. Yüzü bana döndüğünde, genişçe gülümsüyordu. "Kuru baklava mühim..."

İmasını anlayınca gülümsemesi yüzüme bulaştı ve "Sanki her şey ona bağlıymış gibi," diye mırıldandım.

Masaya oturduğumuz gibi Melih hafifçe öne doğru eğildi. "Bu Begüm," deyip kaşlarını hırsla havalandırdı. "Yan çizecek gibi Alp Aslan. Sizin tim, içten içe sallanacak gibi..."

"Melih!" diyerek bir kez daha gözlerimi irileştirdim ve Cemre'yi işaret ettim. "İnadına mı yapıyorsun?"

"Bana bak kız," dedi Melih yalandan bir uyarı tonuyla. "Birinden bir şey duyayım vallahi keserim topunu!"

"Yok artık!" dedik Bilge ile aynı anda. Hafifçe bedenimi Cemre'ye doğru çevirerek "Cemre'cim," dedim gülümser bir ifadeyle. "Bir yerde duyduğunu, başka yerde anlatmak hoş bir hareket değildir. Melih abin, onu anlatmaya çalışıyor. Burada duyduklarını, başka yerde söylemek yok tamam mı?"

Cemre, hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yüzünü Melih'e döndü ve "Bana donduyma al o şaman," dedi.

"Ha şöyle ya!" dedi Melih gevşek gevşek ve ardından girişe doğru seslendi: "Ustam bize koca bir kâse dondurma!"

"Ya hasta olacak!" dedim isyanla. "Vallahi çocuğu heder edeceğiz iki saate."

"Ha şunu bileydin Jülide," diyerek ellerini iki yana açtı Melih. "Hazırına bakamıyoruz, yapıp da hiç vebaline girme!"

"Sen bakmayacaksın zaten," dedi Alp Aslan homurdanarak. "Biz bakacağız, sana ne?"

"Vallahi doğmamış çocuğa bu kadar don biçildiğini sizde görüyorum," dedikten sonra Bilge, şen bir kahkaha attı. "Bir Jülide'nin karnını sevme yarışına girmediğiniz kaldı!"

"O ne öyle be!" dedim yüzümü tiksintiyle buruşturarak. "Görmemişin çocuğu olmuş gibi."

Söylemimle Bilge'nin kahkahasının dozu arttı. "Baksana," diyerek Alp Aslan'ı ve Melih'i işaret etti. "Seni paylaşamamaları bitti, sıra olmayan çocuğa geldi!"

"Yok öyle bir şey," diyerek kaş çattı Alp Aslan. "Abartma sende Bilge. Münazara ediyoruz şurada." Bilge, Alp Aslan'ın söylediğine he ya dercesine el sallamakla yetindi. Önümüze baklavalar gelince, ne Begüm'ün çıkaracağı arıza, ne de olamayan çocuğum umurumda oldu. Gayet normal bir tavırla tatlıma yöneldim. Dünyanın yolunu gelmiştik ve ben zaten kuru baklavayı yerinde yemeyi çok özlemiştim.

"Bak bak," deyince Melih, gözlerimi önümdeki tatlıdan çekip kendisine baktım. "Gitti bütün burun kıvırışları," diyerek Alp Aslan'a beni işaret etti. Soluma doğru döndüğümde, Alp Aslan gülümser bir ifadeyle yüzüme bakıyordu zaten.

"Seviyor tatlıyı Hevybanû," dedi gayet duru bir tonda.

"Ha ben alıştım diyorsun?" deyince Melih, Alp Aslan omuz silkti. "E o zaman bir ömür buraya gider gelirsin."

"Sanki kim bilir ne ya?" deyince Alp Aslan, mutluluk duymadım diyemem. Ben, ayağına erinen insan sevmezdim. Gerçi ben askerde sevmezdim ya neyse... "Nerelere gidiyoruz Melih? Tatlıcıya gelmişiz çok mu?"

"Bir gün," diyerek hevesle araya girdim. "Böyle hep birlikteyken Tatvan turu yapalım mı ya? Hem yaz da geldi, göle gireriz."

"Çıkamadı sana oradan bir göl canavarı be!" dedi Melih, tüm huysuzluğuyla.

"Karakol, gölün yanında biliyorsun değil mi?" diye sorunca Alp Aslan, gülen yüzümle başımı çocuk gibi hızlıca salladım. "O zaman seni orada değil göle, çamura bile sokmayacağımı da bilirsin Hevybanû..."

"Hoba!" diyerek sol koluyla Bilge'yi dürttü Melih. "İzle, izle, kavgayı izle!"

Hızlıca önümdeki sudan içip, ağzımdaki baklavayı yuttum. "Mayo giyerim," dedim anlaşma gayesiyle.

Alp Aslan, yüzüme bakmadan ağzına tatlısını atıp başını olumsuz manada iki yana salladı. "İstersen haşema giy," derken, göz göze geldik.

Mavi gözlerinin ortasındaki siyahlık, üstelersem gökyüzündeki kopacak fırtınanın habercisiydi. "Olmaz dedim," diyerek kaşlarını havalandırdı.

Usul usul önüme döndüm, kedi gibi. Önüme süt dökseydiler, çok hoş bir görüntü sergiliyor olabilirdim. "Hassiktir!" dedi hayretle Melih. "Sen," diyerek gözlerini kıstı. "Elindeki çatalı Alp Aslan'a saplayıp sana ne demeden önüne mi döndün yoksa ben öldüm mü?"

"Gözlerini kapamayı öğrenecektin," dedim, önümdeki baklavaya çatalımla işkence ederek. Haneme yazılan yenilgi sekmesi, Melih tarafından bir ömür yüzüme vurulacak gibi olduğundan ötürüydü hoşnutsuzluğum.

"Ben gözlerimi kapatırken, tüm nöbetçilerin dürbünle izleyeceğini biliyorum ama," dedi aksiliğini zinhar bırakmayarak. "Ben gözlerimi kapatacağım ama kadın yüzü görmeyen er ağzının sularını akıtacak. Yok öyle yağ mağ!"

"Alp Aslan," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Senin düşünce yapın bu! Hiç boşuna oradaki erlere çamur atma. Mersin'de de gördük sonuçta..."

"Ha evet haklısın," diyerek hırsla başını aşağı yukarı salladı. "Kaleye kadar babam yüzdü avuç içi kadar bikiniyle zaten."

"Tamam," diyerek ağzıma hayali bir fermuar çektim. "Demedim bir şey. Gitmeyelim bir yere." Düşen ses tonum, dalga dalga tüm hücrelerime işledi. Bikinin alt kısmını Alp Aslan'ın kafasına geçirip, fotoğraf çekme fikrini uzun uzun hayal ederken buldum kendimi bir anda!

"Güzelim," diyerek bedenini bana doğru döndürdü aniden. "Gitmemiz sorun değil. Gideriz ama orada seni göle falan sokmam ben. O hayalle gideceksen, hiç gitmeyelim."

"Sanki bir arada durabilecekmişiz gibi," diyerek yüzünü buruşturdu Melih. "Anca birlikte bozulacak nişanın törenine gideriz biz!"

"Ya sen," diyerek önümdeki peçeteyi buruşturup, Melih'e attım. "Sen niye her şeye limon sıkıyorsun ya?" Melülce kaşlarımı çatıp, devam ettim. "İki hayal kurdurtmadın, iki muhabbet ettirtmedin!"

"Sen hayal kurmazsın ki," diyerek alayla dudağının solunu yukarı kıvırınca Melih, yüzüme balyoz inmiş gibi kaldım.

Gözlerim boşluğa daldı. Kurup da gerçekleşmeyen tüm hayallerim, parça parça zihnime yayıldı. Hayal kurmayı bırakıp, gelişi güzel yaşayışlarımı hatırladım. Gelecekten hiçbir beklentim kalmayışlarımı... Nasıl da normal insan formuna dönüvermiştim birkaç günde? Sol elimle yüzümü sıvazlarken, "Allah kahretsin," dedim. Alp Aslan, geleceğe dair cümleler kurdukça beklentim oluşuyordu. Onunla bir yerlere gitmenin hayallerini kuruyordum. Onun benim üzerimde kurduğu gelecek hayallerinin yanın-

da, benim onunla ilgili kurduğum hayaller çok minik olsa da bendeki yerleri çok özeldi. Tatvan'a birlikte ayak basalım isteyecek kadar özel... Tabağımda kalan son tatlıyı hızlıca ağzıma attım ve gülümseyen yüzümü Alp Aslan'a çevirip "Tamamım ben," dedim. Amacım bir şeyler sorgulamamasıydı ama gözlerinde görüşeceğiz seninle ifadesi çoktan yerini almıştı.

Herkes tamamım dememi bekliyormuş gibi ayaklandık ama Alp Aslan, tanışık olduğu ustayla vedalaşmak için duraksadı. O arada Cemre tuttuğu elimden çekiştirip, "Cülide," dedi tüm tatlı diliyle. "Payk!"

Gözlerim karşımızda kalan küçük, öylesine konulmuş çocuk parkına kaydı. Melih ve Bilge'ye "Siz bekleyin, biz azıcık sallanalım. Alp Aslan çıkınca seslenirsiniz," dedim hızlıca. Cemre ile birlikte, ceylan gibi seke seke çocuk parkına ilerledik. Cemre'yi bariyerli salıncağa oturttuktan sonra kendim de yanında daha yetişkin çocuklar için konmuş olan salıncağa oturdum. Sol elimi Cemre'ye doğru uzatıp, "Tut bakalım elimi. Birlikte sallanalım," diyerek genişçe gülümsedim. Avucumun içerisine bıraktığı eli, masumiyetin nişanesiydi ve ben, bir çocuğun gözüyle dünyayı görebilmeyi o an öyle diledim ki, dileğim hiçbir evrende karşılık bulamazdı...

Kendi çapımızda, ayaklarımla salıncağımı ileri geri ilerletmemle sallanırken, Alp Aslan çıkıp geldi. Oysaki çıkınca, bize seslenin diye tembihlemiştim. Cemre'nin önünde diz çökünce, ayaklarımı hafifçe yere sürtüp olmayan hızımızı da kestim. "Dondurma yedikten sonra su içmedin," diyerek, açtığı su şişesini Cemre'nin minik dudaklarına uzatıp, kendi eliyle su içmesini destekledi. Bana ise ağırca yutkunmak kaldı.

Burnumun sızlayan direği, salıncakları taşıyan direğin bedenimin üzerine yığılmış gibi hissetmemi sağlayınca, gözlerimi kırpıştırarak başımı ikisinden diğer tarafa çevirdim. Tek bir anı! Tek bir anım dahi yoktu ne annem, ne babam ile. Bende çocuktum. Bende çocuk olmuştum. Üç yaşında, beş yaşında, on yaşında! Değil salıncakta özgürce sallanmayı, bisiklet kullanmayı bile bilmiyordum ama araba kullanmayı biliyordum. Çocuklara ait olmayan ne varsa biliyordum, hiç çocuk olmamışçasına...

Alp Aslan, Cemre suyunu içtikten sonra ayaklanıp şişenin kapağını kapattı. Kapattığı su şişesini salıncakların solunda yere koyduktan sonra "Sallayayım mı sizi?" diyerek sol gözünü muzipçe kırptı.

Ateşe değmiş gibi oturduğum salıncaktan zıpladım. "Sen Cemre'yi salla," dedim kaçarcasına. "Benim yaşım geçti."

Tam bir adım atmıştım ki, sağa doğru kayarak yolumu kapattı. "Kime göre?" dedi çattığı kaşlarıyla.

"Alp Aslan," dedim bezgin bir nefes vererek. "Ne gerek var şimdi? Salla işte çocuğu..."

Üstüme doğru bir adım atınca, bir adım geri kaçtım. Dudağının solu tehditkâr bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Otur, Hevybanû," dediğinde, üstüme doğru adımladığı için beni salıncak ile bedeni arasına çoktan sıkıştırmıştı. Dizlerimin arkasında kauçuk salıncağın varlığını hissediyordum. "Otur, güzelim," diyerek omuzlarıma ellerini attı. Omuz başlarımdan bastırınca, az önce ateşe değmiş gibi kaçtığım salıncağa geri çöktüm. Salıncağımdan, milim uzaklaşmadan arkama geçti. "Herkes hazır mı?" diye sorduğunda, nasıl kaçar giderimin yollarını arıyordum. "Önce büyüğün gönlünü yapalım..."

Hoyratça oturduğum salıncağı ittirdiğinde panikle iki yandaki zinciri kavradım. Ellerimin acısıyla birlikte; "Alp Aslan!" diye dehşete düşmüş gibi bağırmam da geç olmadı. Zira halka açık bir alanda böyle bağıracağımı söyleseler, hayatta inanmazdım.

Cemre "Menide, menide," diyerek, talepkâr bir ifadeyle ellerini arkaya doğru havalandırdı. "Aşlan amca," diye naza niyaza da yattı.

Alp Aslan, Cemre'nin salıncağının arkasına geçtiğinde tek düşüncem inşallah çocuğu insan gibi sallar idi. "Kusura bakmayın küçük hanım," diyerek Cemre'nin salıncağını hafifçe ittirdi. "Kendisinden başkasını uçurma iznim yok. Size anca bu kadar..."

Cemre huysuz bir tonda; "Yağ!" derken, ben oldukça hoşnut bir halde kahkaha attım.

Kaç dakika sallandık bilmiyorum ama Alp Aslan'ın durdurmasıyla salıncaktan ayaklandığımda zincirin üzerindeki ellerimde, ellerini hissettim. Sırtım kendisine dönük bir vaziyette, ben salıncağın önünde o arkasında dururken "Benim güzelim," diyerek saçımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Senin her şeyin benim," dedi kendinden emin bir ses tonuyla saçlarımın üzerine üzerine. "Benim her şeyim sensin... Ne yaşayacaksan benimle yaşayacaksın. Acıyı da, mutluluğu da ama arkanı döndüğünde, beni hep arkanda bulacaksın..." O an anladım ki, Alp Aslan sadece elimi tutmuyordu. Anlattığım, anlatmadığım her yaramı biliyordu. Yaralarımın üstüne yarabandı da kapatmıyor, yarabandı niyetine kendi yüreğini basıyordu. Ve biliyordum ki yaralarımın tuzu onun derisini yakıyordu ama yine de ses etmiyordu. Ses etmek yerine daha çok bastırıyordu yüreğini. Benim acım, kendisine geçsin diye var gücüyle uğraşıyordu. Hali tavrı biçarelik değildi de neydi? O biçare, ben bir avare değildik de neydik?

"Bilerek yapıyorsun," dedim, Alp Aslan Cemre'yi salıncaktan indirip kucaklarken. Bilerek yapıyordu. İçime daha çok işlesin diye inadına çaba-

lıyordu. Oysaki ben, içimin onunla dolu oluşundan korkuyordum. Doluluk oranı gözümü korkutuyordu. Hiç kimseyi arkamda bırakmışlığım yoktu ama Alp Aslan, yokluğuyla nefesimi kesecek kadar içimde doluydu.

"Neyi?" diyerek başını iki yana salladı. Ardından egoistçe gülümseyerek "Hoş, ben ne yapıyorsam bildiğimden yapıyorumdur zaten," dediğinde, kucağındaki Cemre ile olan görüntüsü ağırca yutkunmama neden oldu. Çocuklardan, erkeklerden, özellikle üniforma giyen erkeklerden ölümüne kaçan ben; şimdi üstündeki üniformayı derisi sayan bir adamın dudağından çıkan iki kelimeyle hayatımı alaşağı ediyordum. Beni çektiği kızgın korların arasında etimin iliğimden sıyrılacağını bile bile uzattığı sağ eline sol elimi bıraktım. Sanırım sevda, ölümüne yanmayı göze almaktı. Arabaya bindiğimizde hepimiz oldukça sakindik ve üzerime binen sakinliği dile dökebilecek durumda da değildim. Alp Aslan'ın sağ eli, sol dizime kapanınca dile dökmekten daha akıl kârı şeyler olduğu aklıma geldi. Önce elini dizimden çekip, avuçlarımın arasına aldım. Ardından yastık vesaire hiçbir şey bakınmadan, emniyet kemerimi çözüp cenin pozisyonu alarak dizine doğru uzandım. Ne yolu göresim geldi ne de anı yakalayasım. Sağ yanağıma kapanan eli ve başımı yasladığım diziyle tüm girdapların, karanlıkların içerisinde var olabilirdim ama Alp Aslan dayanamadı. Yanağımı usul usul okşarken; "Canın acıyacak," dedi hoşnutsuz bir tonda.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı ve dudağımın kıvrılan sağ ucunu başparmağı ile yakaladı. Başımı hafifçe sağa doğru çevirip, avuç içini öptükten sonra "Acımaz," diyerek eski pozisyonuma geri döndüm. Biliyordum ki Alp Aslan varken canım asla acımazdı... Mahalleye geldiğimizde; Melih bizim eve, Bilge ise kendi evlerine giriş yaptı. Biz de Cemre'yi, Adnan abilere götürdük. Tek katlı evlerinin bahçesinden geçip, ahşap kahverengi kapılarını çaldığımızda tedirgindim. "Keşke gelmeden önce arasaydık," dediğimde, sol gözünü kırptı neden dercesine. "Belki müsait değillerdir," dedim dudaklarımı oynatarak, sıfır sesle. Nasılsa dudaklarımı okuyacağını biliyor oluşum, büyük rahatlıktı ama tabi Alp Aslan, ne söylediğimi anlayınca gülmeye başladı.

"Kardeş mi?" dedi haylazca. "Cemre'cim sen kardeş ister miydin?" Öksürüğüm, nereme kaçacağını şaşırdı.

Cemre "İştemem," diyerek, ahşap kapıya minik sol ayağıyla bir tekme atınca ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Alp Aslan'a dönerek; "Ya senin çocuğuna yapsalar hoşuna gider mi?" dedim hışımla.

"Gider," diyerek dudak büktü. "Aklına sokarlar, bende ona bir kardeş yaparım."

"Ha ben hep sana çocuk doğuracağım?" dedim gözlerimi irileştirerek.

"Tabi," dedi, tüm gevşekliğiyle. "Ben isterim," diyerek sol elini göğsüne kapattı. "Ben çok isterim. Niyetim ciddi yani. Hani," dedi ve genişçe gülümsedi. "Şu yolları açsan da bir ayağımız alışsa..."

Tam ağzımı açmıştım ki, iki saattir açılmayan kapının açılası tuttu bir anda. Vildan gözlerini ovuştururken, "Siz miydiniz ya? Hoş geldiniz," dedi gerçekten uykulu bir tonda.

"Aramadık kusura bakma," dedim mahcupça.

Cemre "İştemem kardeş fayan," diyerek elimizi bıraktı ve hırsla içeri girdi. "Baba," diye yeri göğü o küçük hırsıyla inlete inlete hem de!

"Şey," diyerek ağırca yutkundum.

Alp Aslan "Valla biz sizin işiniz olsun istedik," diyerek üste çıktığında, şaşıracak yerim kalmamıştı. "Ama sizin kız paylaşımcı değil pek."

"Vildan," dedim, muhabbeti değiştirmeyi hedefleyerek. "Cemre, dondurma yedi. Bilgin olsun olur mu?"

"Ay vallahi bundan sonra hep Cemre'yi sana bırakacağım Jülide," dedi gülümseyerek. "Yemin ederim ben son dört senedir böyle uyku uyuduğumu hatırlamıyorum. Allah razı olsun..."

Bir işe yarayabilmiş olmanın mutluluğuyla hafifçe tebessüm ederken "Ne zaman istersen," dedim, içtenlikle. "Hatta yalnız olduğumda daha sağlıklı bile olabilir," diyerek, Alp Aslan'ı başımla işaret ettim. "Neyse, sen açma uykunu. Hadi iyi geceler."

"İyi geceler size de," demesiyle, geldiğimiz gibi gerisin geriye Vildan'ların evinden ayrıldık.

Sokağa çıktığımız gibi fısıltıyla "Ne edepsizsin sen ya!" diyerek kendisini azarlarken, elimin içindeki elini sıkıştırdım. "Birde açık açık sorsaydın ne yaptınız, temel attınız mı diye?"

Sol kulak dibime kadar girince boynumu kıstım huylandığım için. O da zaten huylandığımı bildiğinden yapıyordu! "Asıl edepsizliğimi, evde görmek ister misin bebeğim?" diye sorunca, ağırca yutkundum.

Sıcak basan vücuduma rağmen çeneme sahip çıkamadım. "Olur tabi," diyerek şakıdım. "Sizi sahalarda görmek isteriz Alp Aslan Bey!"

Aniden yüzünü yüzüme eğerek "Bu gece olmaz," dediğinde, kendimi, kendisini yatağa atmaya çalışıyormuş gibi hissetmedim değil.

"Naza mı çekiyorsun?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Yüzünü gördükçe," diyerek iç çekti. "Kendime kızıyorum ve bu nazdan çok kendimi geri çekmemi sağlıyor..." O arada bizim evin önüne gelmiş bulunduk. "İyi uykular güzelim," diyerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Sabaha görüşürüz inşallah."

"Hop," diyerek eli sol elimin içerisinde değilmiş gibi, birde koluna sağ elimle sarındım. "Sen bu gece bana geliyorsun paşam," dedim inatla.

"Paşa olduğumuz günleri de görürüz inşallah," diyerek, hülyalı bir iç çekti. "Sizi pek bir istekli gördüm Hevybanû Hanım. Hayırdır inşallah?"

Hülyalı nefesi bana mı, paşalık hayaline miydi bilemedim ama kendi derdime odaklanıp "Kaşına," diyerek kaşlarımı havalandırdım. "Steri strip takacağız. Hem," dedim ve duraksadım.

"Hem?"

Ağzımdan çıkacak herhangi bir talep cümlesine yalvaracak gibi olduğundan, "Gelirsen öğrenirsin," diyerek rest çektim. Yılan gibi dolandığım kolunu bırakıp, bahçe kapımı açtım. Kendisine yüzümü döndüğümde ben bahçenin içerisinde, Alp Aslan ise sokaktaydı. "Geliyor musun?" dedim dudaklarımı büzerek. "Yoksa eve mi geçiyorsun?"

İki eliyle yüzünü sıvazlayarak "Üstüm, başım leş gibi," dediğinde omuz silktim çünkü umurumda değildi. "Ah!" dedi yakarırcasına başını göğe kaldırarak. "Ah güzel Allah'ım! Kâfir miydim de seni sık sık anayım diye bana bunu gönderdin?"

"Bu?" dedim, yok artık dercesine. "İyi bir şey söylediğini düşündüğümden mütevellit kapıyı yüzüne çarpmıyorum Alp Aslan. Giriyor musun?" diyerek sağ ayağımla beton zeminde ritim tutmaya başladım.

"Sana kötü bir şey söyleyen Alp Aslan'ın," diyerek bahçe kapısından içeri adımladı. Yüzümde zafer dolu bir gülümseme oluşurken, kalbimden göğe doğru uçan bulutları bir ben görebildim. "Dilini kesip, köpeklere yem yapsınlar!"

"Annen ile baban," derken merdivenlere yöneldim hızlıca. "Seni nasıl yaptıysalar soralım da, biz çocuğu öyle yapmayalım..." Kapıyı açmaya çalışmamı fırsat bilerek, belimi sağ eliyle hafifçe sıktı. Aldırmadım. "Senin abartma tozunu fazla kaçırmışlar," diyerek, kıkırdayarak içeri girdim.

O an kapıdan ilk girdiğim gece beni nasıl ağlattığını hatırlamam pek hoş olmadı tabi. Yüzümdeki tebessüm bir anda duruldu. Yüzümü inceleyen gözleri hızla kısıldı. "Bir şey hatırladın," dediğinde, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. "Ne hatırladın?" dedi ama sesindeki korku çok baskındı.

"Bu evde ilk kaldığım geceyi," diyerek salona doğru adımladım. Tahmin ettiğim gibi Ali abinin bıraktığı steri stripleri Melih'in alıp, sehpanın üzerine bıraktığını gördüm. İnsanları tanıyabilmiş olmak çok güzel bir histi. Mesela Ali abinin getireceğini bildiğim gibi, Melih'in benden önce geldiği için alıp görebileceğim bir yere bırakacağını da biliyordum. Tıpkı yüzümün düşüşünü ve hatırladığım geceyi arkamda duran adamın kendisine vicdani yük yaptığını bildiğim gibi. "O gece omzunu dikmem için

kucağına oturmamı talep etmiştin," derken odama geçtim ve odamdaki tekli koltuğu elimle işaret ettim. "Geç, talebini gerçekleştirelim!" dedim tebessüm ederek ama Alp Aslan koltuğa oturmak yerine gidip yatağa oturdu ve yüzü benden çok daha berbat bir haldeydi. Yüzünün düşüklüğüne dayanamadığım için odamdan çıktım ve banyoya ilerledim. Banyodan oksijenli su, batikon ve pamuk alıp geri döndüm. Elimde malzemelerle yanına usul usul yaklaşırken "Çok kenarda oturuyorsun ama," diye mırıldandım. "Böyle kucağına oturamam."

"Oturma," dedi, yüzüme dahi bakmadan.

Elimdeki malzemeleri yatak üstüne bırakıp, sol elimle çenesini kavradım ve yüzünü yüzüme doğru kaldırdım. "Sen bilirsin," diyerek yalandan omuz silktim. Zorlayacak mıydım? Elbette. Ellerimi, alaydan çıktığımız gibi arabasından alıp giydiği gri tişörtünün eteklerine götürdüm ve ne yapıyorsun demesine fırsat dahi vermeden başından sıyırıp aldım. "Teşekkür ederim, kesmek zorunda bırakmadığın için," derken, yüzüme şaşkınca bakan benliğini, yatağa doğru ittirdim. Sırtüstü yatağa düşünce, kucağına oturmam pek daha kolay oldu. "Birimiz," diyerek kaşlarımı havalandırdım ve iki elimin avuç içini göğsüne dayadım. "Bir şey talep ettiğinde, ikiletmeyecektik!"

"O senin için geçerli değil miydi?" derken, iki elini başının altında birleştirdi temastan kaçınmak için.

"Tek taraflı ilişki olduğu nerede görülmüş?" diyerek bedenine doğru usulca eğildim. Dudaklarım göğsüne kapandığında, gözlerimi huzurla yumdum. Dudaklarımın altında hissettiğim kalbinin güçlü atışları, hep böyle olsun istedim. Benim için atmıyor olsa da, hep atsın diye dilendim.

Dudaklarım göğsünde hareketlenince, iki eli belime yerleşti. "Güzelim," dedi acı çeker bir tonda. "Yapma gözünü seveyim..."

Muhtaçlıkla, "Dokunmak istiyorum," dediğimde ağırca yutkundu. Yutkunuşunu gördüğüm için dudaklarım âdemelmasına doğru ilerledi. Ardından boynuna kaydım usulca.

Dudaklarım teniyle birlikte künyesinin zincirine değdiğinde, sesli bir nefes verdi. "Hevybanû," dedi iç çekerek. "Kalk güzelim..." Aldığım komutla üzerinde doğruldum ama ellerimi teninden çekmeyip, karın kaslarında bıraktım. İnattan değildi ama içimdeki dokunma isteğinden mütevellit sağ elimin işaret parmağının sırtını, karın kaslarının arasında gezdirdim. Kesilmek bilmeyen temasımla derin ve sesli bir nefes aldı. "Sen, tiksinmiyorsun," deyince anlamazlıkla kaş çattım. "Benden, tiksinmiyorsun..." Hepten şaşkınlığım arttı. "Leş gibiyim. Leş gibi ter kokuyorum!"

Hızla boynuna geri eğildim. Bana göre ter kokmuyordu çünkü ben tenindeki baskın barut kokusundan, parfüm kokusunu bile alamıyordum. Zihnim sadece barut kokusunu algılıyordu. Koku duyum çalışmıyor herhalde diye tat alma duyuma yöneldim. Teninden damağıma ulaşan tuzlu tat hep aynıydı. Ya benimle her birlikte oluşunda leş gibiydi ya da teninin oluşumu buydu. "Bir şey yok," diyerek üzerinde dik bir pozisyona geçtiğimde, altımdaki varlığı kadınlığımı uyaracak boyuttaydı.

"Sikeceğim şimdi ama ha!" dedi fısıltıyla. Sesindeki baskın öfke, tadı damağında kalmasından gibiydi. "Melih yan odada," diyerek çattığı kaşlarıyla uyarırcasına devam etti. "Nefes alsak duyacak puşt biliyorum! Hatta şu an kesin bana; 'Sensin puşt!' diyerek yanıt veriyordur. Ne yapayım? Kalk, siktir git deyip adamı evinden mi kovayım yoksa anamları sokağa mı atayım?" Aklına ne geldiyse birden duraksayıp, genişçe gülümsedi. "Ama bildiğim temiz bir pansiyon var istersen?"

"İstanbul'da mı?" dedim, ilk gecemize ithafen.

"Yok, Urfa'da," dediğinde, kaşlarım çatıldı. Hoşnutsuzca sol elinin başparmağıyla kaşlarımı düzeltirken, "Kimseyle gitmedim Hevybanû, yalnızdım," deyince, tebessüm ettim. "Mezara bile sensiz gidesim yok!"

Birden ciddiyete bürününce olayı başa sarayım istedim. "Sadece dokunmak istemiştim ne kadar da büyüttün?" diyerek yalandan söylendim.

"Sen bana dokununca..." Altımdaki varlığını daha çok hissetmem için tuttuğu belimden bedenimi, bedenine bastırdı. "Ben öyle yetinemiyorum Hevybanû, anlıyor musun? Yetmiyor amına koyayım! Öyle elleşmek yetmiyor!" Ses tonu gitgide yükseldiği için, sol avuç içimi ağzına kapadım. Ardından üzerinde usulca uzanıp, yatağın üstüne bıraktığım steri stripi aldım. Bedenimi geri doğrulttuğumda, elleri üzerimdeki formasının etek uçlarına gitti. "Bari manzaradan mahrum kalmayalım," diye homurdanırken formamı çıkardı.

"Çenene de yapıştıracağım bir tane göreceksin," diyerek gülümsedim. Yüzüne doğru eğilip, sağ kaşına elimdeki banttı yerleştirdim. Oysaki en başta niyetim pansuman yapmaktı ama o an aklıma bile gelmedi. O arada iki göğüs arama baskın bir öpücük kondurunca, olmayan aklımda gitti.

"Sana bir şeyler sormak istiyorum," deyince iki göğüs aramdan nefes alarak, aklımı toplayıp üzerinde tekrardan oturur pozisyona geçtim.

"Tahmin ediyorum ama sor bakalım," diyerek, gönder gelsin dercesine sağ elimi hafifçe salladım.

"Bu akşam Melih'e ne diyecektin de vazgeçtin?" diyerek kaş çattı. "Aslında neden vazgeçtin?"

Dudaklarımı o şekline getirip, birkaç saniye duraksadım. "Alp Aslan, kıskançlık yapmıyorum yanlış anlama ama," dedim ve yattığı yerden çatık kaşlarıyla yüzümü izleyen yüzüne baktım. Başının altında ellerini sabitledi tekrardan. "Söyleyeceğim şey, Melih'i herhangi bir ortamda kitleyebilecek bir şeydi ve ben Dicle duysun istemedim," diyerek omuz silktim. "Yavuz Albay, görüşüyorlar eminiz dedikten sonra bir huy kaptım. Güvenmiyorum." Derin bir nefes aldım. "Yani saçma olabilir ama tedirgin ediyor beni. Birde hep iç içeyiz. Kimin ne açığı var hepsini biliyor. Züleyha olayı, bizim olayımız... Birde Melih hakkında bilgi edinsin istemedim."

"Ne diyecektin ki?" diye merakla eşelendi.

"Kullanmayacağına söz ver," dedim sağ elimin işaret parmağını havalandırarak. "Bak kullanırsan, beni çok utandırırsın!" Kendisini çocuk gibi uyarmam karşılığında bezgin bir nefes verdi. "Şeftali," dedim fısıltıyla. "Şeftali diyecektim."

"Ne?" diyerek tok bir kahkaha atınca, hızla ağzına ellerimi dayadım.

"Sus, lütfen," diyerek gözlerimi irileştirdim. "Sus. Duyarsa derimi yüzer benim. Kimse bilmiyor." Başını tamam dercesine sallayınca, ellerimi ağzından çektim. "Tiki var ve bunu duyup, bir yerlere sızdırırsa diye korktum." Utançla kıvrandım. "Yanlış anlamıyorsun değil mi?"

"Peki Antep'teki 'Allah kahretsin,'?" dedi, takılmadığına sevinemeden.

"Ben, seni," dedim ve ağırca duraksadım.

"Sen, beni?" diyerek hevesle kaşlarını havalandırdı.

"Ben, sana," dedim bu sefer yeni konuşmaya çalışan bebekler gibi.

"Sen, bana?" dedi sabırsızca.

"Çok alıştım," diyebildim en sonunda konuşmayı başararak ama ardından gözlerimi hızla yumup, yüzümü buruşturdum. Gözlerim kapalı bir vaziyette; "Kaç gün oldu Alp Aslan?" dedim hayıflanarak. "Ama ben, yanımda aldığın her nefese alıştım ve devamını talep edecek kadar da arsızlaştım," dedikten sonra tüm arsızlığımla gözlerimi araladım.

Yüzündeki memnuniyet dolu gülümsemeye, kaş çattım. İlanı aşk etmişim gibi bakması ne kadar normaldi? "Hevybanû," dediğinde, kalp atışım beynimi zonklattı. "Ben diyorum ki beklemeyelim."

"Neyi?" dedim afallayarak. Tam da kendisinden beklentim oluştuğunu söylemişken, bekleme diyecek korkusuyla kuşatıldım.

"Bir eve geçsek," diyerek dudak büktü. "Kendi düzenimizi kursak, böyle kimse sesimizi duyacak diye kıvranmasak..."

Korktuğum, şükür ki başıma gelmeyince "E ben sana evlenmemiz şart değil deyince sen beni payladın?" dedim, sertçe. "Şimdi ne değişti?"

"Tabi ki de evleneceğiz," diyerek başının altındaki ellerini belime atıp, bel oyuntumu hafifçe okşamaya başladı. "İzin çıkana kadar dini nikâh kıyarız." Kaşlarım hayretle havalandı ama bu konuda ısrar edeceğini bildiğim için çenemi tuttum. "Daha merkezde bir ev," derken odamın içerisinde gözlerini gezdirdi. "Eve benzeyen, sadece bizim olduğumuz bir ev."

"Eve benzeyen bir ev?" diyerek, bende odamın içerisinde gözlerimi gezdirdim.

"Hevybanû, burada ısıtma bile yok," dedi, neyi anlamadığımı sorgularcasına. "Çok mu seviyorsun bu evi?"

"Dört duvar," dedim manasızca. "Alp Aslan, ev dediğin dört duvar!" Neye mana yüklediğim, peşi sıra dank etti beynimizin odalarına. "Burayı seviyorum çünkü içinde sen varsın! Yan odada Melih uyuyor, arada gelip Erman uyuyor." Umarsızca omuz silktim. "Benim evim dört duvar değil, sevdiğim insanların yanımda aldığı nefes. Seninle birlikte sabit bir yerde yaşamasak da ben evim yok demem. Çünkü evimi yanımda taşıyor olurum. Hem..."

Duraksamamla, "Hem?" diyerek beni aynaladı.

"Ben seninle her yerde yaşarım," diyerek omuz kıstım. "Yarın gider merkezde bir ev tutar içini de doldururum ama rahatça oraya gelemezsin," dedim ve dudaklarım bildiğim gerçekle kendiliğinden salındı. "Sonra göreve gidince de, mahalleye git aklım sende kalmasın diyeceksin..."

Birden kahkaha atınca şaşırdım. "Allah belamı versin ki," demesiyle hızla yüzüne doğru eğilip, sağ elimin avuç içiyle ağzına vurdum. Evet, tam ağzının ortasına vurdum! "Yarın Muzo'yı arayıp," dedi elimi ağzından uzaklaştırarak. "Nispet yapmayan ne olsun!" Karın kaslarına bir çimdik bahşetmemle, dilinden bir "Ah!" döküldü hızlıca.

"Bu gidişle daha sen çok oh yerine ah dersin!" diyerek, sağ elimin tersiyle bu kez karın kaslarına vurdum. "Ağzını hayra açsana be adam!"

"Oh diyorum sana bebeğim," deyince muzip bir tonda, gülmemi bastıramadım. Tuttuğu belimden hızla üstüne çekince burun buruna geldik. "Zevkten doğan tüm ahlar da, ohlar da sana." Alp Aslan ve ani değişen kararları! Dudaklarıma hızla kapanan dudakları sonucu ikimizden de kopan inilti ve vazgeçişleri! "Sikeyim böyle işi ya!" dedi hırsla. "Kalk üstümden Allah'ını seversen. Dayanamayacağım ben. Gidip kulağına kulaklık takacağım adamın." Söylenmesiyle üzerinden doğruldum ama bunu o kadar yavaş ve ellerimi bedeninden çekmeden yaptım ki, daha da harlandı. "Güzelim kalkacak bir şey yok daha fazla ama inişlerde kapalı!"

"Bir şey isteyeceğim senden," dedim alt dudağımı ısırarak.

"Kadınlık kullanacak kadar ciddi bir şey mi?" diyerek kaş çatınca, gözlerimi devirdim.

"Sana kim kadınlığını kullandı?" diyerek esefle kollarımı iki yana açtım. "Şu halime bak! Yüzüme bakılacak halim var sanki de!" Zira yüzüm ve bel omurlarım çok ciddi derecede acıyordu ama Alp Aslan'dan ötürü dillendiremiyordum. Çünkü biliyordum ki kendisine sayıp sövecek, üstüne birde sesim çıkmıyor diye bana yüklenecekti.

"Sen, benim için her türlü gidersin," deyince, sağ elimin tersiyle tekrardan karın kaslarına vurdum.

"Pisleşme!" dedim yalandan aksi bir tonda. "Burada olduğun her gece!" Bir es vererek kaşlarımı beklentiyle havalandırdığımda, o huzursuzca kaş çattı. "Benimle uyuyacaksın Alp Aslan!" dedim dikte edercesine. "Bana; sen burada yokken, bu yatakta uyumam için kokunu sebep olarak bırakacaksın. Bu bir emirdir ve bu emiri alıp ne yaparsan yap!" Hırsla üzerinden inip, dolabıma yöneldim.

"Buraya gel," demesiyle, kendisine dönüp dik bir bakış attım ama geri dönmedim. "Hevybanû, buraya gel!" dedi dikteli emrini tekrarlayarak.

Sesli bir nefes alıp, yüzümü kendisine döndüm. "Üstümü değiştireceğim," dedim hevesim kaçmış bir tavırla. Ardından altımdaki taytı çıkarmak istedim ama aniden doğrulup, taytımın beline attığı eliyle çekince jet hızıyla üstüne doğru uçtum.

"Ben çıkarırım," dediğinde, sersem olmuştum.

"İkizler burcu musun sen?" diyerek çocukça debelendim. "Bi' üstümden kalk diyorsun, bi' kalkıp beni üstüne çekiyorsun!" Göğsünden ittirdim hızlıca. "Denge menge bırakmadın bende de artık ya!"

Enseme sardığı sağ elinden destek alarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken, hafifçe gülümsedi. "Senin tüm dengen benim," diyerek dudaklarıma dudaklarını sürttü. Öpsün diye öyle bir bekliyordum ki, sanki ciğerlerimin tek şifası iki dudağının arasından dudaklarıma üfleyeceği nefesindeydi. "Tüm dengesizliklerin ise benim nimetim Hevybanû..."

İkimizde iç çektik. Belki devam edecekti ama fırsat vermeyip "Beni sensiz bırakma," dedim bir çırpıda. "Lütfen..." diye eklediğimde, gözlerimde çoktan parıltılar oluşmuştu. Alp Aslan'ı birden fazla halde görmek, onu birden fazla sıfata koymama neden olmuştu. Dilimden dökülenlerin yüreğinde nasıl bir ağırlık yapacağının farkındaydım ama aciz yüreğimin bir parça sevgiye ve çokça avutulmaya ihtiyacı vardı. Göğün sadece kaldığı yatılı okulunun bahçesinden gördüğü kadar olduğunu zanneden küçük Jülide'nin, gökyüzünün enginliğini sırtına takılan kanatlarla keşfetmeye ihtiyacı vardı. Üzerinde bir gölge hissetmeye, bir yere ait olmaya, o yeri

sahiplenip burası benim demeye, bir toprakta can bulmaya. Hatta can bulup, sonsuza kadar can olmaya... Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum ama Alp Aslan'a damarımdaki kanmışçasına muhtaç hissediyordum. Sanki o nefes almazsa, damarlarımdaki tüm kanlar kuruyacak ve tüm damarlarım çatlayarak yüreğimin yok olmasına sebep olacakmış gibi hissediyordum. Derin bir nefes eşliğinde ellerimi omuzlarına dayayarak, kucağında oturur pozisyona geçtim. Vakit kazanmak adına, boynumu kütlettim. Hangimizin sindirmesi daha zor oldu bilemiyorum ama omuzlarına birde benim yük yüklemeye hakkım olmadığını düşündüm. Gözlerimi yumup; "Özür dilerim," dedim fısıltıyla. Yüreğim öyle bir çarpıyordu ki; bir şeye, tek bir şeye hakkım olsun istedim yıllar sonra ilk defa...

Ben, Jülide Erbaş; hayatı, altı yaşında terk edildiğim bir yurt köşesinde öğrenmeye başladım. Bir çocuğun görmemesi gereken her şeyi gördüm, yapması gereken hiçbir şeyi yapamadım. Öz annemden sevgi dilendim. Annemden dahi göremediğim sevgiyi başkalarında aradım. Melih hariç, kimsenin sorgusuz sualsiz yanında istediği bir insan olmadım. Ya bana mecburdular ya da benden çıkarları vardı. Tek bir insanla dahi bağ kurmayacağıma yemin edip, en azından işe yararken ölür giderim diye geldiğim topraklarda bir adamın göğünün kapanına kısıldım. Şimdi üzerimdeki gölgesini bir an çekmesin diye, yalvaracak kadar aciz bir durumdaydım. Bu duruma düşmek mi acınacak halde olmak demekti yoksa bir umut, seni sırf kendi yüreği istediği için sınırsızca sevsin diye beklemek mi?

Alp Aslan, ellerimi tuttu yattığı yerden. Usulca bedenimi bedenine doğru çekince üzerine uzandım. "Sana söz veriyorum," dedi başımı göğsüne yasladığımda. "Ölsem bile üzerime sadece sen geleceksin..." Saçlarımın üzerine baskın bir öpücük kondurdu. Elleri sırtıma sıkı sıkıya dolandı. Kemiklerimiz birbirine geçmedi belki ama ikimizde göğüs kafeslerimizin içinde dövünen yüreklerimizin bir daha böyle dövünmeyeceğinin farkındaydık. Ve benim tek bir dileğim vardı; yüreği atmayı bırakırsa, benim yüreğimde bıraksındı...

Sabah uyandığımda yanımda Alp Aslan'ı görememek garibime gitti. Gece bedeninin üzerinde uyuya kalmışken, sabah kendimi yatak içerisinde üzerim pikeyle örtülmüş bir şekilde buldum. Sağıma doğru döndüğümde, yanımdaki yastığın üzerinde bir not kâğıdı gördüm ve hızlıca uzanıp, aldım.

Bu topraklara ne zaman ayak bassak, güne koynumda başlamanı sağlayamıyorum. Çıkmam gerekti ama erken uyanıp hemen duş alırsan belki

kimse banyoya girmeden kokumla duş alma şansına erişebilirsin. Seni Hevybanû, sadece seni.

Canımdan çok seni.

Telefonuma uzanıp saate baktığımda, henüz sabahın yedisi olduğunu gördüm. Birlikte uyanamamak sorun değildi ama kaç saat uyuyabildiği içime dert oldu. Arayıp soramamak ise ayrı bir yük. Ev içerisinde bir hareketlilik hissedince yataktan nasıl kalkacağımı şaşırdım. Odamın kapısını açtığımda Melih'i banyo kapısında gördüm. "Duşa mı girdin?" diye panikle seslendim.

Melih'in şaşkın bakışlarını bana döndü ve "Rahatsız mısın kızım?" dedi ukala bir tonda. "Duştan eşofmanla mı çıkıyorum ben?" diye sorduğunda ancak giyinik olduğunu fark ettim. "Ama izin verirsen gireceğim!"

"Dur," dedim telaşla ve banyoya doğru resmen koşmaya başladım.

"Jülide!" dedi bezgin bir nefesle. "Sabah sabah yatak mı tepti? Ne bu mal mal hareketler?"

Banyo kapısının eşiğine yasladığı kolunun altından hızla geçip, kendimi banyonun içerisine attım. "Önce ben duş alacağım," dedim kapıyı içeriden tutarken.

"Ya siktir git!" Banyodan içeri bir adım atmak isteyince, kapıyı yüzüne doğru ittirdim. "İşim var kızım, seni bekleyemem yarım saat..."

"Hastaneye gideceğim Melih, acelem var," dedim itiraz istemez bir tonda. "Ben hazırlanana kadar sen on kere duş alırsın. Hadi uzatma!" Yüzüne çarptığım kapıyı geri açmasın diye hızlıca kilitledim. Şu ev ile ilgili yaptığım en iyi şey, kapıların kilitlerini düzeltmekti nitekim. Alp Aslan'ın kokusunu duyumsayabilmek için sırtımı kapıya yaslayıp, gözlerimi yumdum. Kokuyu aldığımda, dudağımın sağı yukarı doğru kıvrıldı ve yüzümde aptal bir tebessüm belirdi. Ta ki kapıya hoyratça vurulana kadar.

"Sikeceğim sizin yapacağınız işi ha! Oyalanma bana!" diye kapının diğer tarafından bağırınca, beklediği için haliyle hızlıca duş almak durumunda kaldım.

Hastane hayatını seviyordum. Viziteye çıkmak bile yanında bulunan stajyerlerle çok eğlenceli anlara dönüşebiliyordu. Çalışma hayatım boyunca aklımın hiç başka bir yerde olduğunu hatırlamıyordum ama Alp Aslan gittikten sonra telefonun başında çaresizce beklediğim, sık sık sesi açık mı diye kontrol ettiğim, ameliyata girerken bile 'Çalarsa açın, ameliyatta olduğumu söyleyin,' diye insanları tembihlediğim bir üç gün geçirdim! Hatta gittiği üç haziran gecesinden, yedi hazirana kadar bence üç gün değil, tam üç sene geçti! Üzerimde bıraktığı etki; telefonumun zil

sesini duyduğumda, ayağımı salonumun ortasındaki mermer sehpada bırakmamdan dahi belliydi. "Alo," diyerek nefes nefese açtığım telefonu açmadan önce, kim arıyor diye bakmak dahi aklıma gelmemişti.

"Jülide?" deyince Vildan, gözlerimi devirdim.

"Sen miydin?" diye saçma bir soru döküldü dilimden hayal kırıklığıyla.

"Telefon mu bekliyordun?"

Sol ayağımın üzerinde sek sek oynar gibi koltuğa ilerlerken "Alp Aslan sanmıştım," diyerek kendimce dudak büktüm. Rahatça koltuğa oturdum. "Bakmadan açtım da."

"Ha bende onun için aramıştım," demesiyle, kaşlarım çatıldı hızlıca.

"Bir şey mi oldu?" dedim telaşla. "Adnan abi arayıp, bir şey mi dedi? Bir şey mi olmuş?"

"Yok, be kızım," dedi, sesimi bastırmak adına yüksekçe. "Adnan aradı ama Alp ile ilgili bir şey demedi. Nasılsınız dedi kapattı."

"Ha," dedim safça. Sonra sinir boşanıklığıyla bir kahkaha attım. "En azından sana nasılsın diyen var Vildan!"

"İşi vardır Alp'in," dedi serzenişime karşın, rahatlatmak istercesine "Arar, işi bitince o seni."

"Biliyorum," dedim ağırca yutkunarak. Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama ilk fırsat bulduğunda beni arayacağını çok iyi biliyordum. "Sen ne için aramıştın?"

"Az önce Dicle'yi gördüm."

"Ben ne alaka?" dedim merakla araya girerek.

"Nazmiye Hanım çağırmış Jülide," dediğinde kaşlarım havalandı. "Nişan bohçası için dedi, şaşırdım..." İşittiğimle bezgin bir nefes verdim. "Bu kız sizi, el ele diz dize gördü. Onu da geçtim, Alp'in annesi sizi bilmiyor mu? Ne mana?"

"Bilmiyorum," dedim tutuk bir tonda. "Aslında ilgilenmiyorum da."

dan. Ne istiyorsalar onu yapsınlar..."

"Sen manyak mısın?" dedi çirkefleşerek. "Sevgiline başka bir kadınla nişan bohçası hazırlıyorlar ve sen ilgilenmiyorum mu diyorsun?"

"Ne yapayım?" dedim umursamazca. "Gidip, Alp Aslan'a gizlice nikâh mı kıyayım peşini bıraksınlar diye?"

"Ha sen onlar hazırlasınlar, biz kullanırız bohçaları diyorsun?"

"Sen bizi Begümlerle karıştırdın galiba?" derken oturduğum koltuktan kalkıp, mutfağa doğru ilerledim. "Düğün yapacak olan onlar, biz değiliz.

Neşeli bir tavırla "Alp mi düğün yapmayacak?" diye sorunca, duraksadım. "Aynı Alp Aslan'dan mı bahsediyoruz biz seninle? Seninle evlenirse ben yedi kat davul çaldıracak diyorum var mısın iddiasına?"

"Saçmalama," dedim çirkefleşme sırası bana geçmişçesine. "Yapmaz! Bende istemem zaten. Ne o öyle ya?"

"Geliyorum," diye yüksekçe bağırdı o arada.

"Bana mı?" dedim şaşkınca.

"Yok, Cemre lavaboda. Kapatıyorum ben şimdi. İstersen sen bana gel."

Alp Aslan'dan haber alamadığım için o kadar huysuzdum ki; "Bakarız," diyerek geçiştirip telefonu kapattım. Kendime kahve yaptım hazır mutfaktayken. Telefonum tekrardan çalınca hiç bakmadan, "Efendim Vildan?" diyerek açtım bu sefer. Bir şey söylemeyi unuttuğu için geri aradı sanmıştım.

"Jülide?" diyen Emre'nin sesini duyunca, elimdeki fincanı hızlıca fayans tezgâhın üzerine bıraktım.

"Emre?" derken, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp baktım. Ekranda Emre yazısını görmesem sanki inanmayacaktım. "Nasılsın?"

Emre, sıkıntılı bir nefes verince kaşlarım çatıldı. "Eh işte," dedi fazlasıyla duşuk bir tonda. Tezgâh üzerine bıraktığım fincanımı aldıktan sonra cam önune ilerleyip oturdum. Gözlerim Alp Aslan'ın evindeydi çünkü içeride gezinen Dicle'yi oturduğum yerden görebiliyordum. "Biraz konuşuruz, kafam dağılır diye aradım eski günlerdeki gibi," deyince, boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Gerçi konuşamadık bu aralar hiç. Hiçbir şey de eskisi gibi değil."

"Neyden bahsediyorsun?" diyerek kahvemden bir yudum aldım. Muhabbeti Alp Aslan ile bana getireceği zerre aklıma gelmedi. Çünkü bu benim kendisine açıklamam gereken bir ayrıntı değildi.

"Sen ve..."

Devam etmeyince, "Alp Aslan?" dedim, kendisini tamamlayarak. "Ha sen şaşırdın," diyerek genişçe gülümsedim gayet doğal bir tavırla. "Bunlar birbirinden nefret ediyordu, ne ara oldular dedin haklı olarak ama o iş-"

Cümlemi bitirmemi beklemeden "Geçtiğimiz seneden tanışıyormuşsunuz," dediğinde, duraksama sırası bana geçti. "Neden söylemedin Jülide?" dedi sorgu dolu bir tonda. "Ben sana salak gibi o adamın bir kadından yarası olduğunu, sana o yüzden kötü davrandığını bile anlattım. Neden bana ona ilgin olduğunu, o yüzden sorduğunu söylemedin?"

"Yoktu öyle bir şey," diyerek, hızlıca şaşkınlığımdan sıyrıldım.

"Yok muydu?" diyerek gülümsedi ama işittiğim gülümsemesi bildiğim şekilde samimi bir tonda değildi. "Gerçekten yok muydu yoksa Alp'e yaklaşabilmek için benden yeterli done toplayamadın mı?"

"Ne diyorsun ya?" dedim sertçe. Kahve fincanımı oturduğum pencere önüne koyup, dizlerimi kendime çektim. "Yoktu diyorsam yoktur!"

"Sen hiç mi anlamadın?" sorusuyla tekrardan duraksadım.

"Neyi?" dedim hayretle. "Ne diyorsun Emre, anlayamıyorum..."

"Sana bir zamanlar ilgim olduğunu hiç mi anlamadın yoksa anlamamazlık işine mi geldi?" Yüzüme yersiz bir utancın ateşi sıçradı. "Bana var ya hayatımın şokunu yaşattın sen!" Araya girmek istedim ama fırsat vermedi. "Beni hayatımda tek bir kadın yanılttı o da sensin," dediğinde, ağırca yutkundum. "İlk defa her şeyden vazgeçtim ve birine, 'Boynumda senin yüzüğün olsun istiyorum,' diyebilecek konumda hissettim kendimi." Mahcupluğumun acısı dişlediğim dudaklarımdan çıktı. "Ama döndüm ve seni abim dediğim birinin karım diyebildiği biri olarak buldum!"

Melih'in söyledikleri, Alp Aslan'ın söyledikleri ve benim Emre'ye hiç toz kondurmamam; tüm kanımın çekilmesine sebep oldu. Alttan çağrı sesi gelince, telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Alp Aslan'ın aradığını görmemle "Emre," dedim çekingen bir tonda, telefonu kapamak adına.

"Seni arıyor biliyorum," dedi gülümseyerek. "Konuştuğumuzu duydu."

"Kapat lan o telefonu!" diye bağırınca Alp Aslan uzak diyarlardan Emre'ye hitaben, içimdeki her duygu birbirine utançla karıştı.

"Özür dilerim," dedim içtenlikle. "Bana ilgin olduğunu fark etmedim. Böyle bir şey için utanıp özür dileyeceğim, ölsem aklıma gelmezdi. Söylediler ama ben sana konduramadım Emre. Çünkü ben sana hiç öyle yaklaşmadım ki..."

"Sorun değil," dedi yalandan kestirip atarcasına. "Sadece hiçbirinizin farklı olmadığını hatırlattın!"

Yüzüme kapanan telefonla camdan dışarı baktığımda burnumun direği sızlıyordu ve kendime sinirim had safhadaydı. Telefonum çaldı, susttu. Tekrar çalmaya başlayınca, el mahkûm açıp "Efendim?" dedim. Oysaki üç gündür beklediğim telefonu asla böyle açmayı hayal etmemiştim...

Nasılsın değil, iyi misin değil; "Seni Emre neden arıyor?" dedi direkt, öfkeyle soluyarak. Sakin kalabilmek adına derin bir nefes aldım. "Hevybanû, ben sana ne dedim?" diye sertçe devam ettiğinde, Alp Aslan gözümde resmen mayınlı bir araziydi. Birazdan ya ben patlamasına sebep olacaktım ya da o kendiliğinden tozu dumana katacaktı.

O arada Alp Aslanların evde bir örtü sermeye çalışan Dicle gözüme ilişti. "Karşıki evde," dedim kayıp bir mırıltıyla. "Annen ve Dicle sizin nişan bohçanızı hazırlıyorlar. Ben bunun için sana bir şey diyor muyum?"

"Bana ne amına koyayım, ne bok yerseler yesinler!" diye yükseldi, hazırlanan bohça kendisine değilmiş gibi. "Beni onlar mı ilgilendiriyor? Sen.

dedi ve nefeslendi. "Sen bana cevap ver! Sen bana şu boynumda senin yüzüğün mevzusunu bir anlatsana!" Kaşlarım olayın ters gidişine sövercesine havalandı. "Ne istiyormuş yüzüğünü mü?"

"Yanlış anlamışsın," dedim duru bir tonda. "Düzgün dinleyememişsin konuşmayı."

"Yalan söyleme lan bana!" diye bağırınca, ellerim titremeye başladı.

Titreyen sağ elimi, pencere önündeki mermere sabitledim. Elimi zapt etmek kolaydı ama yüksek sese karşı fobim varken sesimi sabit tutmak çok zordu. "Sen kimin yanında bana bağırıyorsun?" dediğimde ses tonum öyle bir kırgın çıktı ki, yüreğim burkuldu.

"Bağırma lan kıza!" dedi o arada Emre. "Ne söyleyeceksen bana söyle. Bana soracaksın!" diye kışkırtırcasına devam etti. "Neden seni aradı diye ona değil, bana gelip soracaksın neden aradın diye! Bana!"

Nefesimi dahi tuttuğum sırada telefonun ucundan bir hışırtı geldi. "Haklısın," dediğinde Alp Aslan, sesi çok uzaktan geliyordu. "Ardından, hiç tanımazken farklı kadın muamelesi yaptığın kadını, özellikle benimle birlikte olduktan sonra neden aramaya devam ettiğini sana sormam lazım! Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun amına koyduğum?"

"Alp Aslan," dedim panikle, beni duyup duymamasına aldırmadan. "Alp Aslan beni duyuyor musun?"

"Madem çok kıymetliydi, o gün susmayıp kırsaydın çenemi," deyince Emre, kederle gözlerimi yumdum. "Şimdi sevgilin oldu diye mi namuslu yerine koyar oldun yoksa ucu sana dokunur diye mi?"

"Sakin!" diyerek Adnan abi araya girince, hepsinin bir arada oluşuyla utancım daha da katlandı. "Ağzınızdan çıkanı az kulağınız duysun! O gün zaten bu konuyu Alp kapatmamış mıydı?"

"Alp Aslan!" dedim tekrardan çırpınırcasına. "Beni duyuyor musun?"

"Geri dönüyorsun," dedi Alp Aslan buz gibi bir tonda. "Bundan sonra benim ayak bastığım hiçbir toprağa ayak basmayacaksın. Dönüşte, özel birliklerde görev alamayacağına dair raporunu vereceğim. Sen, biz dönene kadar haritadan yerini seç!"

"Abi," dedi çocuklardan biri yakarırcasına ama Ömer mi Kubilay mı çıkaramadım. "Ne yapıyorsunuz ya?"

"Alp Aslan!" diye yeri göğü inletircesine bağırdım en sonunda.

"Ben seni sonra ararım," dedi, hiçliğime ses etmek istemez gibi. "Ya da Emre yokluğumu aratmaz nasıl olsa!"

"O telefonu kapatırsan," dediğimde meydan okurcasına, şakaklarım zonkluyordu. "Bir daha asla açmam!" Sesimin kendisine ulaşmasını fırsat bilip "Kapımı da açmam Alp Aslan," diyerek devam ettim öfkemi ardıma

alarak. "Beni dinleyebileceğin bir yere geç iki saniye. Sonra istediğini yaparsın..."

Telefonu kapar diye beklemiştim ama kapatmadı. Saniyeler sonra sadece derin bir nefes alarak; "Konuş," dedi.

"Ben neyim ya?" dedim hayretle. "Kimim ben?" Evin içinde dolanmaya başladım. Dolanırken aradığım ise Melih yokken asla içmediğim sigaraydı. O arada Alp Aslan kendisine bir sigaraya yakınca, duraksadım. "Sen ne yapıyorsun? Anlamadan, dinlemeden birinin hayatını kaydırmak bu kadar kolay mı?" Emre kişisel yaraları olan bir adam değil, aksine oldukça pozitif, hayat neşesi bulunan bir adamdı. Görevleri de sadece heyecan olduğu için sevdiğini yoksa bir asgari gazino komutanlığını yapmaktan daha çok zevk alacağını söylüyordu. "Hepsini geçtim," derken burukça gülümsedim. "Beş dakika sonra o sana canını emanet edecek, sen ona. Çocuk musunuz siz? O onu demişmiş, sen başka davranmışsın, ben fark etmemişim. Emre haklı!" Bulunduğum yerde kendi kendime yükseldim. "Haklı. O konuşurken, susturacaktın o zaman. Ha ama!" dedim ve duraksadım. Sakin olmam gereken yerde, sinirimi kontrol edemiyordum.

"Ama?" dedi imalı bir tonda. "Söyle, söyle! Onu o gün susturup susturmadığımı bilemezsin tabi ama 'Sen bana daha beterlerini söyledin!' diye, söyle hadi bekliyorum!"

"Sorun çıkarma," diyerek ağırca yutkundum. Geçmişi konuşmanın bugüne kadar kime faydası olmuştu? Söylesem, öfkemi kussam ne değişecekti? "Günlerdir ara diye bekliyorum. İyi misin?" dedim, sesini duyabilmenin kıymetine odaklanarak ama cevap versin diye beklediğim süre, aramadığı günlerden daha uzun geldi. "Peki," diyerek, yenilmişliğimi kabul ettim. "Kendine dikkat et olur mu? Birde..."

"Birde?"

Lakayt tavrına karşın, "Emre iyi olduğu için orada görev yapıyor," dedim tüm duygusuzluğumu ortaya çıkararak. "Beni işine karıştırma!"

"Bunu mu söyleyecektin?" diyerek sinirle gülümsedi. Ardından "Güzel," dedi uzata uzata.

"Alp Aslan üç gündür arayasın diye bekliyorum ama sen, beni hesap sormak için aradın!" İnkâr etmedi, aksine "Hıhı," diyerek onayladı. "Onu da geçtim, benimle şu an konuşmuyorsun. İyiyim bile demedin çünkü seni merak ediyor olmam, zerre umurunda değil! Üstelik benim iyi olup olmamam da, şu an umurunda bile değil!" Sinirli bir kahkaha eşliğinde "Çocuk muyuz biz ya?" diyerek yükseldim. "Liseye mi gidiyoruz? Sen kim bilir hangi cehennemdesin ama sana iyi misin dediğimde, iyiyim bile demiyorsun! Beni böyle mi cezalandırıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi hızla.

"Peki," diyerek dudak büktüm. "Umarım çok iyisindir. Bende iyiyim, aklın kalmasın!"

"Tamam," dediğinde, sinirden bayılmama ramak kalmıştı.

"Dikkat et kendine," dedim dişlerimi kırarcasına birbirine bastırarak. "Tüm cümlelerimi yutacak kadar çok Alp Aslan," diyerek derin bir nefes aldım. "Aklında bulunsun..." Daha fazla beni zorlayıp, ağzımdan istemediğim cümlelerin çıkmasını sağlamasın diye telefonu yüzüne kapattım. Aramayacaktı bir daha biliyordum. Özür dileme politikası zaten yoktu. Küçük dağları o yaratmamıştı ama hepsinde o yattığı için kendisinde bir üstünlük görüyordu. Dağının üzerine serpilen karların erimesini beklemek ise yine bana kalıyordu...

O günün gecesi telefonum çaldığında hastaneden arıyorlardır düşüncesiyle telefonu açtım. İstanbul'da en alışık olduğum şey gecenin bir yarısı hastane tarafından aranmaktı. "Efendim?" dediğimde uykulu bir tonda, tek beklediğim 'Jülide Hanım, gelebilir misiniz?' sorusu idi.

"Uyandırdım," dediğinde Alp Aslan, rüya gördüğüme daha çok kanaat edecek gibiydim. Telefonu kulağımdan çekip saate baktığımda gecenin dördü olduğunu gördüm.

"Sorun değil," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "İyisin değil mi?" diye meraklı bir tonda devam ederken, yatak içinde oturur pozisyona geçtim.

"Uyuyabiliyor musun?" sorusunun manasızlığıyla kaşlarım çatıldı. "Yatakta uyuyabiliyor musun?" diyerek, o da sorusunu detaylandırdı.

Uyurken sarıldığım yastığını kucağıma çekerken "Sayende," diye mırıldandım. "Ama çokta yeterli değil." Utanmasam, geri ne zaman döneceksin diye soracaktım. "Bir şey olmadı değil mi?"

"Emre burada, onu soruyorsan," dedi tüm huysuzluğuyla ama ben o huysuzluğuna rağmen, sesli rahat bir nefes verdim. "Sana bağırmak istememiştim," diyerek, günah çıkardı devamında. "Yarım saat içerisinde yer değiştireceğim. Verici yok, aklın kalmasın diye aradım."

"Zahmet olmuş," dedim ve ardından sinirle yataktan ayaklandım. "Bana bak," derken, burnumu havaya diktim kendi kendime. "Sen bana, onu bunu sorun edebilecek konumda değilsin. Oyun oynamıyoruz biz burada. Ben senin sesini duyabileyim diye tetikte geziyorum. Sen bana trip atmaya mı beni arıyorsun?"

"Yoo," deyince gayet doğal bir tonda, odanın ortasında dikildiğimle kalakaldım. "Bir şey demedim ki. Arayamayacağım ve sana tavır aldığımı zannedeceksin diye arayıp haber vermek istedim."

"Ha?" dedim dumur olmuşçasına. Ne Melih göreve gittiğinde, ne de annemi aylarca görmediğimde böyle bocaladığımı hatırlamıyordum. O kadar garip hissediyordum ki sürekli bana kırgın mı, kızgın mı diye düşünürken buluyordum kendimi. Oysaki hiçbir şey yaptığım da yoktu. "Alp Aslan, ben bocaladım," dedim mahcupça. "Sen, bana bakma olur mu?" Kendimi deneyimli zannederken, acemi çıkmam tam bir fiyaskoydu!

Sesli bir şekilde gülümseyerek "Olur öyle şeyler," deyince, hafifledim. "Özlemişsindir..."

"Özledim," dedim ağırca yutkunarak. Tek yutkunan ben olmayınca, cesaretim katlandı. "Çok özledim..."

"Bu bana dönene kadar yeter," demesiyle, hayali bir duvara tosladım. "Kapatıyorum o zaman ben."

"Anlıyorum tabi," diyerek odanın içerisinde dolanmaya başladım. "Zihnin bulanıyor sonra sende haklısın! Hiç atağa geçme şimdi..."

"Beni azdırdığın konusunda hem fikiriz de..."

İşittiğimle gözlerim irileşti. Konuyu özlemden başka yerlere çekmeye ben mi sebep oldum, o mu bunu layıkıyla başardı tam bilemedim. "Alp Aslan!" dedim isyanla. Çünkü sadece özlediğini dillendirsin istemiştim.

"Görevdeyim Hevybanû," dedi, yakarırcasına. "Kurbanın olayım, zihnime düşme..."

"Ben çıkmıyorum sanıyordum ama," diyerek, aşarılaştım.

"Böyle durumlarda seni çok çirkin hayal ediyorum..."

Dayanamayıp bir kahkaha attım. "Ne?" dedim nefes nefese. "Fotoğraf attırma bana!"

"Vazgeçtim, atsana!" çıkışıyla, gülen halimizin üzerine sakinlik çöktü. Derin bir nefes aldığında, aldığı nefesin varlığına şükür ettim. "Teşekkür ederim güzelim. Uykunu böldün," demesiyle, yüreğimde bir sızı belirdi.

"Senden önemli değil," diyerek iç çektim. "Hiçbir şey senden önemli değil..." Telsizine sinyal gelince, yüreğimdeki sızı taşa evirildi. "Dikkat et olur mu? Çokta özletme..."

"Uyu," dedi dümdüz. "Uykusuz kalma, uyu!" Ben o saatten sonra nasıl uyumayacağımı biliyorsam, o da biliyordu. Söylemediği halde deli gibi beni özlediğini bildiğim gibi...

O gelgitli günün üzerinden iki gün geçti ve o iki günde Vildan dahi Adnan abiden tek bir haber alamadı. Uzaktan bakıldığında çok küçük rakamlardı tek basamaklı sayılar ama bir haber bekleyene çok büyük rakamlar gibi hissettiriyordu. Yıllardır yalnız yaşamama rağmen, ilk defa bir sessizlik bünyeme çok ağır geldi. İnsan dediğin, güzel olan her şeye çabuk alışıyordu. Melih, yüreğiyle hep yanımdaydı ama bu evde sürdürdüğü varlığı-

na çok çabuk alışmıştım. Haftada iki güncük gelen Erman'ı deli gibi bekler olmuştum. Alp Aslan'ı nasıl beklediğime değinmek dahi istemiyordum çünkü onun gelmesini beklemek ütopik hissettiriyordu. Bu yüzden arasa yeter konumundaydım ama zihnim umutlarımı katletmek istercesine küçücük rakamlar dediğim günlerde tuzak kurup, ruhumu idam sehpalarında astı. Geceleri o idam sehpalarında bana yansıtılan bölük pörçük görüntülerin arasında belli olan üç şey vardı; kan, barut kokusu, gözyaşı! Ve devamında arafta kalan ruhumla; dilimden evrenin koynuna sonsuz bir teslimiyetle salınan dualar can buluyordu: "Toprağım kurak bir çöle de dönse, sen toprağımı onun gökyüzünün yağmurlarıyla sulama Allah'ım!"

XXII - SERASKER

'Gök kubbe çöküp yaşam son bulmadıkça,
Türk bastığı her toprakta daima var olacak!'

ALP ASLAN ŞAHİN

Amaçsızca edilen bir telefon konuşmasını; Hevybanû'nun yüzümü gülümsetme çabaları başarılı olduğunda huzurlu bir şekilde kapattım. Gözlerimi yumup "Ne gündü ama!" dedim bıkkınca. Pislik içinde geçirilen, birde üstüne sinirlerin gerildiği bir gün! Enseme attığım sol elimle "Allah'ım," dedim iç çekerek. "Hayırlısıyla gidip, dönelim inşallah." Yürek sıkıntısı! Genelde bu tarz sıkıntılara sahip, bilmem kaçıncı hissi yüksek bir herif değildim. Gideceğimiz görev ekstrem bir görev de değildi benim için. Çünkü Kaplan Göz'e ait bir emir değildi. Gelen bir bildiri üzerine, Kahrani'nin adamlarının Humman köyünde duraksadıklarını öğrenmiştik. Şansımız yaver giderse, adamlarından birkaçını canlı ele geçirip, en azından bir robot resimlik kadar bilgi edinecektik. Oturduğum kayanın üzerinden usulca ayaklandım. Gözlerimin gördüğü ufuk çizgisini, yani önümüzdeki beş yüz metreyi geçtik mi köy sınırındaydık. Mühimmat azdı ama yetmez değildi. Hevybanû'nun son kez olma ihtimaliyle sesi duyulmuştu. Karın açlığı hissedilmiyordu. Havanın pis tozu gözeneklerimin hepsini doldurmuştu. Zihnimdeki her kutucuk yeşille tiklendiğinde, gözlerimin gördüğü ufuk çizgisine ardımı dönüp, bir arada küme halinde oturan çocukların yanına doğru ilerlemeye başladım. Yanlarına vardığımda, iki elimi belime atıp "Herkes hazır mı?" diyerek boynumu kütlettim.

"Sessiz mi gireceğiz?" dedi Ömer iki dudağının arasındaki sigarayla.

"Bizi bekliyorlar zaten," dedim yüzümü buruşturarak. "Sessiz girersek, belki handikabımız olmaz."

"Abi," deyince Veysel, efendim dercesine sol gözümü kırptım. "Sence çıkar mıyız?"

"Yemiz amına koyayım," dedi Kubilay isyanla. "Nereye çıkacağız?"

"Fazla kalabalıklar," dedi Adnan abi öfkesine sarınarak. "Destek gelecek ama yetişir mi belli değil. Onu da geçtim..." Elinde oynadığı otu buruşturup, savurdu. "Mühimmat yok! Herkes," dedi ve işaret parmağını havada salladı. "Herkes uçurduğu kellenin, mühimmatını boşaltıp cebe atıyor. Gerekirse onları kendi silahlarıyla vuracağız!"

"Onlar kalabalık olsun, Türk olan biziz," diyerek egoistçe kaşlarımı havalandırdım. Ardından, "Vildan'ı aradın mı?" dedim, iyice uzayıp göğsüme değen sakallarımı sıvazlarken. Kimse eksik yola çıksın, istemiyordum.

"Cık," diyerek başını iki yana sallayınca, afalladım. "Bir şey olursa, biliyordu da aradı diye kendisini paralar. O yüzden aramadım."

Düşünmeyip Hevybanû'yu arayarak yaptığım aymazlık, betimi benzimi attırdı. Halimi fark eden Muhsin abi "Arayıp uyandırdın değil mi?" diye sordu. "Ah be koçum," dedi ve peşi sıra kederli bir nefes aldı. "Ah!"

Toparlanıp, Muhsin abinin önünde çömelerek göz hizasına indim hızlıca. "Abi," dedim dilenir gibi. "Bak ben, sen buraya bile gel istemedim..." Gözlerim, göz bebeklerini talan etti tedirginlikle. "İyiyim dedin ama oraya gelme istersen..."

"İyiyim Allah'a şükür," dediğinde sertçe, üstelemeye hakkım olmadığını düşünüp, peki dercesine boyun büktüm. "Bana işimi anlatma Alp!"

"Aradığın iyi olmuş," dedi Emre o arada. Bakışlarımı kendisine doğru çevirdim, çömeldiğim yerde. "Benim yüzümden kırdın kızı boşuna," diyerek esefle baş savurdu. "İçerliyor o sana. Ses etmiyor ama çok içerliyor. İlk geldiği gün, aranızda bir şey yokken de içerliyordu."

Hevybanû'nun ilk geldiği günü anımsayınca, dudağımın solu hafifçe yukarı kıvrıldı. "Biliyorum," dedim o arada Emre'ye. Devamında kendimden emin bir tonda "Ama kırmadım," diyerek, kaşlarımı havalandırdım. "Hevybanû bana, üçüncü kişilere olan öfkem yüzünden kırılmaz ama Emre..." Çömeldiğim yerden ayaklandım. "Benimle olan sorunlarını şimdi burada bırakmak zorundasın. Tek bir hata, seni değil hepimizi yakar. Hırsını kenara koyamıyorsan, dön buradan. Rapor tutmam..."

"Hırsım yok," dedi sesli bir nefes vererek. "Ne sana, ne Jülide'ye! Biz zaten sadece arkadaştık ama düşürüldüğüm durumdan rahatsız oldum!" Rahatsızlığını belli edercesine yüzünü buruşturdu. "Sana ayıp oldu. Üstüne birde Jülide'ye ayıp oldu. Baştan belli etseydiniz-"

"Edemezdim!" diyerek sertçe araya girdim. "Bir nedeni varmış ki, edememişim!" Avuç içlerimi dizlerime dayayarak, emin olmak istercesine yüzüne doğru eğildim. "İyiyim mi diyorsun?"

Teklemeden, "Ateş gibiyim," deyince, topluca gülümsedik.

"Veysel," diyerek doğruldum. "Bak, nişan sıkıntısı falan hiç çekemem abicim! Götümüze kazık sokmazsın değil mi?"

"Yok abi en fazla götünüze pamuk tıkarım ama ona da gönüllü değilim," dedi gülerek.

"Ömer?" diyerek sol kaşımı havalandırdım. "Kubilay?" İkisi de başını hayır dercesine sallayınca, "Hilal şeklinde ilerliyoruz," diyerek bariton bir ses tonuyla devam ettim. "Kimse ne bir adım geride kalıyor, ne de bir adım ileri çıkıyor. Halka şekline gelip, onları ortamızda bırakana kadar sessizce ilerlemeye devam etmeliyiz..."

"Sonra yansın geceler," dedi Veysel keyifle.

"Şafak sökecek, boyanmayacak mıyız?" dedi Ömer sorgularcasına.

"Ölürken son gördükleri yüz, bizimki olsun," diyerek derin bir nefes aldım. "Herkes tamamsa ayaklananın. Sessiz gidiyoruz. Çıt çıkarırsanız, kellemizi uçururlar unutmayın!" İki yedek şarjörle mevzuya dalmak akıl işi değildi ama herkes son kez üstünü başını kontrol etmeye başladı. Bacağımdaki takılı bıçağıma değdi gözlerim. Benim bacağımdan çok, bence Hevybanû'nun bacağına yakışırdı. Hoş onun iki göğsünün arasında daha bir çekici duruyordu ya neyse! "Sikeyim yapacağın işi Alp Aslan," dedim zihnim bulanınca. "Fantezilerini dönüşüne sakla." Bulanan aklıma birden spiralini ne yaptığı gelince, kendime söylenmeyi sürdürdüm. "Döndün de çocuğu koymak kaldı zaten!"

Ömer "Son kez su içecek olan var mı?" diye seslendiğinde, ağırca yutkundum. "Gerçi dudak ıslatmalık ama..."

"İçin siz," diyerek bir kez daha yutkundum. Timin 'Ben yemem, içmem,' diyen fedakâr anasını bendim. Çünkü hepsinden ben mesuldüm. Hepsini ben seçmiş, ben tekrar eğitmiştim. Aralarında abim yaşında olanlar olsa da, hepsi bir nevi benim çocuğumdu. İki gözümden kıymetli olandı. Kendi canım bir yana olsa da, onların sağ dönüşünü organize etmek benim görevimdi. "Size," diyerek arkam dönük bir şekilde konuşmaya başladığımda, herkes yarım hilal şeklindeki yerini almaya başladı. "Güveniyorum! Aslanda biziz, kaplanda ama şimdi canavar olma zamanı. Allah utandırmasın. Kanınız yere damlamasın ama..." Duraksayarak sonmuşçasına derin bir nefes aldım. "Güneşi doğurtmadan dönmekte nasip olmasın. Gazanız mübarek olsun aslanlarım!" Sağ eliminin işaret ve orta parmağını birleştirerek ileri işareti yaptım. Önce her birimizin arasında birer metrelik mesafe oluştu. Uçlarda bulunan Adnan ve Muhsin abi mesafesini iki metreye çıkarınca çocuklarda aramızdaki mesafeyi ikişer metreye çıkardı. İki metre sağımda Emre, solumda ise Veysel vardı. Veysel'in iki metre solunda Kubilay, Emre'nin iki metre sağında Ömer. Ömer'in iki metre sağında Muhsin abi varken, Kubilay'ın iki metre solunda da diğer son uçta olan Adnan abi bulunmaktaydı. Köye girdik. Aramızdaki mesafeler önce üç metreye sonra dört metreye en sonunda ise beş metreye çıktı. "Durun," dedim mikrofona. Peşi sıra zihnimin radarlarını açıp, gözlerimi yumdum.

"Bok kokusu alıyor musun?" dedi Emre o arada kulaklıktan.

"Kan kokusu alıyorum," dedim gözlerim kapalı bir halde.

"Ha benim burada ahır varmış," dedi Emre. "Senin orada mezarlık olmasın?"

"Köy okulu var," diyerek hafifçe bedenimi eğdim. "İlerliyorum ben, siz mesafenizi bozmayın!"

"Aga," dedi Adnan abi uzatarak. "Kana gideceğini bilirler, dur!"

"Köyde sivil yok!" dedi Kubilay baskınca. "En fazla kendi içlerinden birinin kellesini almışlardır!"

"Kadın sesi duyuyorum," diyerek araya karıştı Ömer.

"Yosmalarıdır," dedi Emre hiç tekletmeden.

"Yani masum, esir düşmüş bir zavallı," dedi Muhsin abi, aksi bir tavırla. Genç ile güngörmüşün arasındaki fark, söylediği tek cümlede ayan beyandı.

"Hilali bozmadan halka şekline geçin," dedim direkt. "Yalnız ilerlemeyeceğim, tamam. Kim varsa var. Ya biz alacağız ya onlar alacak. Üç deyince," dedim ve derin bir nefes aldım. "Üç!" Kırdığım dizlerimle, gözlerimi dayadığım mercekten çekmeden ilerlemeye başladım. Köy okulunun çatısındaki bacanın arkasından bir namlu uzandı o arada ve elim tetiğe değdi. "Bir!" dedim çatıdan aşağı yuvarlanan bedene bakarken.

"Ya Allah, bismillah!" dedi Muhsin abi ve o andan sonra köyün tam ortasına kapanan benimkilerden kurşun sesi yükselmeye başladı.

"Mühimmat almadan ilerleyenin, götüne kabza sokarım!" diye bağırdı Adnan abi, sıktığı mermi seslerinin arasından.

"Kulağımıza sokmuş kadar oldun usta!" dedi Kubilay tok bir tonda. "Bende var, üç!"

"Bende beş!" dedi Ömer hızlıca.

"İki!" dedi Veysel.

"Bir!" dedi Emre.

"Hiç!" dedik Muhsin abi ile aynı anda.

"Sizin soyunuzu sopunuzu sikeyim!" dedi Adnan abi hırsla. "Lan toplasanıza amcık herifler!"

O arada elimdeki tüfeğin şarjörü bitince kenarı attım. Köy okulunun kapısına bir tekme vurduğumda kapı açıldı ama sırtımda bir namlu hissettim. "Rûyê xwe bizivirîne," diyerek sırtımdan dürttü arkamdaki beden. *Yüzünü çevir.* Çevir dediği yüzümü buruşturmakla yetindim. "Destên xwe bavêjin hewa û rûyê xwe bizivirin," *Ellerini havaya kaldır ve yüzünü çevir.*

Derin bir nefes alıp, ellerimi iki yanda havaya kaldırdım. Kendisine döndüğümde yüzüm gülüyordu. "Ölmeye niyetim yok be hacı!" diyerek sol elimle, elindeki uzun namlunun ucunu kavradım ve sola doğru ittirdim. Silah patladı ama sola doğru ittirdiğim için kapıya saplandı çıkan mermi. Sağ yumruğum, yüzüne bir tarafımı bile doğrultmayacağım herifin suratına indi. Yumruğumla sarsılan bedeni sayesinde elindeki silahı

çektim ve hiç bekletmeden kendi silahıyla beynini patlattım. "Al, aldım Adnan abi!" dedim gülerek. "Gönlün oldu mu?"

"Benim değil, evde seni bekleyenin gönlünü yapacaksın," diyerek hızla beni yanıtladığında, evde beni gerçekten bekleyen birinin olduğu anca idrak ettim.

Sıcak çatışma her zaman can alıcıdır. Çünkü gerçekten can alır. Hele birde canınız ortadaysa...

"Lan!" Hoyrat bir bağırışla kulağımın içerisine dolan ses içimi tırmalasa da, aynı diğerleri gibi söylenecek olanın devamını beklemekteydim. "Lan yenge burada!"

Ömer, aklım havsalamın almadığı serzenişini en sonunda tamamen bizlere ilettiğinde, telsizlerdeki tüm nefeslerin sesi kesildi. Çünkü Ömer'in yenge diyeceği üç kişi vardı: Vildan, Hevybanû, Begüm!

Konuşma yetimi geri kazanıp, "İmkânı yok!" dediğimde; halkayı, hilali ne varsa bozmuş, sağa doğru ilerlemek suretiyle belirlediğimiz rotadan çıkmıştım. "İmkânı yok!" diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Benimle birlikte dağılmayan tek bir düzenek kalmadı. "Bir saat önce konuştum imkânı yok!"

DEVAM EDECEK...

İKİNCİ KİTAPTAN

İdrak edemedim.

Bir alev topunun ortasında olduğunu idrak edemedim.

Karnımdaki sol elimi çekip; iki elimle laptopun ekranına yapıştım ulaşabilecekmişim gibi. "Çık oradan!" diye bağırdım delirmişçesine. "Ben buradayım, çık! Biz buradayız, çık! Çık oradan!" Hızla yataktan ayaklandığımda, midem bulandı. "Alp Aslan midem çok bulanıyor!" diyerek bağırmaya devam ettim duyabilecekmiş gibi. Elimde laptop ile dizlerimin üzerinde çöktüğümde gözlerim adeta kör oldu... "Ben kusmaktan korkuyorum," dedim kesik kesik nefes alarak. *"Ben sensiz çok korkuyorum..."*